CURS DE MIRACOLE

PREFAȚĂ

TEXT

CULEGERE DE EXERCIȚII PENTRU STUDENȚI

MANUAL PENTRU PROFESORI

EXPLICAȚII TERMINOLOGICE

FOUNDATION FOR INNER PEACE

CUPRINS

CUPRINS

INTRODUCERE

1. *Acesta e un curs de miracole. [2]E un curs impus. [3]Doar timpul când îl faci e la liberă alegere. [4]Liberul arbitru nu înseamnă că îi poți stabili programa. [5]Înseamnă doar că poți alege ce vrei să înveți la un moment dat. [6]Cursul nu își propune să predea semnificația iubirii, aceasta fiind mai presus de ce poate fi predat. [7]El își propune însă să înlăture blocajele care te împiedică să conștientizezi prezența iubirii – moștenirea ta firească. [8]Opusul iubirii este frica, dar ce e atotcuprinzător nu poate avea opus.*

2. *Prin urmare, cursul acesta poate fi rezumat foarte simplu în felul următor:*

[2]Realul nu poate fi amenințat.
[3]Irealul nu există.

[4]În asta stă pacea lui Dumnezeu.

Capitolul 1

SEMNIFICAȚIA MIRACOLELOR

I. Principiile miracolelor

1. Miracolele nu au o ordine a dificultății. [2]Unul nu e „mai greu" sau „mai mare" decât altul. [3]Sunt toate la fel. [4]Toate expresiile iubirii sunt maxime.
2. Miracolele ca atare nu contează. [2]Singurul lucru ce contează e Sursa lor, care întrece cu mult orice evaluare.
3. Miracolele se produc firesc, ca expresii ale iubirii. [2]Adevăratul miracol e iubirea care le inspiră. [3]În acest sens, tot ce vine din iubire este un miracol.
4. Toate miracolele înseamnă viață, iar Dumnezeu e Dătătorul de viață. [2]Vocea Lui te va îndruma foarte concret. [3]Ți se va spune tot ce e nevoie să știi.
5. Miracolele sunt deprinderi și trebuie să fie involuntare. [2]Nu trebuie să fie sub control conștient. [3]Miracolele selectate conștient pot fi dirijate greșit.
6. Miracolele sunt firești. [2]Când nu se produc, ceva nu e în regulă.
7. Miracolele sunt dreptul fiecăruia, dar mai întâi e necesară o purificare.
8. Miracolele vindecă pentru că suplinesc o lipsă; sunt săvârșite de cei ce au temporar mai mult decât cei ce au temporar mai puțin.
9. Miracolele sunt un fel de schimb. [2]Ca toate expresiile iubirii, mereu miraculoase în adevăratul sens, schimbul inversează legile fizice. [3]Ele aduc mai multă iubire celui ce dă *și* celui ce primește.
10. Utilizarea miracolelor ca spectacole pentru inducerea credinței e o neînțelegere a rostului lor.
11. Rugăciunea este mijlocul de propagare al miracolelor. [2]E un mijloc de comunicare al creatului cu Creatorul. [3]Prin rugăciune iubirea se primește; prin miracole iubirea se exprimă.
12. Miracolele sunt gânduri. [2]Gândurile pot reprezenta nivelul inferior sau trupesc al experienței, sau nivelul superior sau spiritual al acesteia. [3]Unul face fizicul; celălalt creează spiritualul.
13. Miracolele sunt totodată începuturi și sfârșituri, modificând astfel ordinea temporală. [2]Sunt întotdeauna afirmații ale renașterii, care par să meargă înapoi, dar merg de fapt înainte. [3]Ele desfac trecutul în prezent și eliberează astfel viitorul.
14. Miracolele stau mărturie pentru adevăr. [2]Ele sunt convingătoare pentru că se nasc din convingere. [3]Fără convingere, degenerează în

magie, care nu are minte și este, de aceea, distructivă; sau, mai bine spus, utilizarea necreatoare a minții.

15. Fiecare zi ar trebui închinată miracolelor. [2]Rostul timpului e să îți permită să înveți cum să folosești timpul în mod constructiv. [3]El este, așadar, un instrument didactic și un mijloc de-a atinge un scop. [4]Timpul va înceta când nu va mai fi util la facilitarea învățării.

16. Miracolele sunt mijloace didactice de-a demonstra că e la fel de fericit să dai, cât și să primești. [2]Ele sporesc simultan puterea celui care dă și dau putere celui ce primește.

17. Miracolele transcend trupul. [2]Sunt treceri subite în invizibil, departe de nivelul trupesc. [3]Iată de ce vindecă.

18. Un miracol este un serviciu. [2]E serviciul maxim pe care îl poți face altuia. [3]E un mod de-a-ți iubi aproapele ca pe tine însuți. [4]Recunoști simultan valoarea ta și cea a aproapelui tău.

19. Miracolele fac mințile una în Dumnezeu. [2]Ele depind de cooperare pentru că Fiimea e suma a tot ce a creat Dumnezeu. [3]Prin urmare, miracolele reflectă legile veșniciei, nu ale timpului.

20. Miracolele retrezesc conștiența că spiritul, nu trupul, e altarul adevărului. [2]Tocmai recunoașterea acestui lucru duce la puterea de vindecare a miracolului.

21. Miracolele sunt semne firești de iertare. [2]Prin miracole, accepți iertarea lui Dumnezeu acordând-o altora.

22. Miracolele sunt asociate cu frica numai din cauza convingerii că întunericul poate ascunde. [2]Tu crezi că ce nu pot să vadă ochii tăi fizici nu există. [3]Așa ajungi la negarea vederii spirituale.

23. Miracolele rearanjează percepția și așază toate nivelurile în adevărata perspectivă. [2]Lucrul acesta vindecă pentru că boala e rezultatul confuziei de niveluri.

24. Miracolele îți dau posibilitatea să îi vindeci pe bolnavi și să îi învii pe morți pentru că tu însuți ai făcut boala și moartea, și poți de aceea să le desființezi pe amândouă. [2]*Tu* ești un miracol, capabil să creezi după asemănarea Creatorului tău. [3]Restul e propriul tău coșmar și nu există. [4]Numai creațiile de lumină sunt reale.

25. Miracolele fac parte dintr-un lanț de iertări interconectate care, odată încheiat, e Ispășirea. [2]Ispășirea funcționează tot timpul și în toate dimensiunile timpului.

26. Miracolele reprezintă descătușarea de toată frica. [2]„A ispăși" înseamnă „a desface". [3]Desfacerea fricii este o parte esențială a valorii de Ispășire a miracolelor.

27. Un miracol e o binecuvântare universală de la Dumnezeu prin mine la toți frații mei. [2]E privilegiul celor iertați să ierte.

28. Miracolele sunt un mod de-a te elibera de sub robia fricii. [2]Revelația induce o stare în care frica a fost deja desființată. [3]Așadar, miracolele sunt un mijloc, iar revelația este un scop.

29. Miracolele Îl laudă pe Dumnezeu prin tine. [2]Ele Îl laudă cinstindu-I creațiile, afirmându-le perfecțiunea. [3]Ele vindecă pentru că neagă identificarea cu trupul și afirmă identificarea cu spiritul.

30. Recunoscând spiritul, miracolele aranjează nivelurile percepției și le arată aliniate cum trebuie. [2]Această aliniere așază spiritul în centru, unde poate să comunice direct.

31. Miracolele trebuie să inspire recunoștință, nu venerație. [2]Trebuie să Îi mulțumești lui Dumnezeu pentru ce ești cu adevărat. [3]Copiii lui Dumnezeu sunt sfinți, iar miracolul le cinstește sfințenia, pe care o pot ascunde, dar niciodată nu o pot pierde.

32. Eu inspir toate miracolele, care sunt de fapt intervenții. [2]Ele intervin pentru sfințenia ta și îți fac percepțiile să fie sfinte. [3]Așezându-te deasupra legilor fizice, te ridică în sfera ordinii celeste. [4]În această ordine *ești* perfect.

33. Miracolele te cinstesc pentru că ești demn de iubire. [2]Ele îți spulberă iluziile de sine și percep lumina care e în tine. [3]Scăpându-te de coșmaruri, ele îți ispășesc astfel greșelile. [4]Eliberându-ți mintea din închisoarea iluziilor tale, ele îți redau sănătatea minții.

34. Miracolele repun mintea în deplinătatea ei. [2]Ispășind lipsa, ele stabilesc o protecție perfectă. [3]Puterea spiritului nu lasă loc niciunui lucru din afară.

35. Miracolele sunt expresii de iubire, dar pot să nu aibă întotdeauna efecte observabile.

36. Miracolele sunt exemple de gândire corectă, aliniindu-ți percepțiile cu adevărul așa cum l-a creat Dumnezeu.

37. Un miracol e o corecție introdusă de mine în gândirea falsă. [2]Acționând ca un catalizator, el descompune percepția greșită și o reorganizează cum trebuie. [3]Așa ajungi sub principiul Ispășirii, unde percepția e vindecată. [4]Până atunci, cunoașterea Ordinii Divine e cu neputință.

38. Spiritul Sfânt e mecanismul miracolelor. [2]El recunoaște atât creațiile lui Dumnezeu, cât și iluziile tale. [3]El separă adevăratul de fals prin capacitatea Lui de-a percepe total, și nu selectiv.

39. Miracolul dizolvă greșeala pentru că Spiritul Sfânt identifică greșeala ca falsă sau ireală. [2]Altfel spus, la perceperea luminii, întunericul dispare automat.

40. Miracolul recunoaște în fiecare un frate de-al tău și de-al meu. [2]E un fel de-a percepe marca universală a lui Dumnezeu.

41. Întregimea e conținutul perceptual al miracolelor. [2]Ele corectează astfel – sau ispășesc – greșita percepție a lipsei.

42. O contribuție majoră a miracolelor este puterea lor de-a te elibera de falsa senzație a izolării, a privării și a lipsei.

43. Miracolele vin dintr-o stare miraculoasă a minții, sau o stare în care mintea e gata de miracole.

44. Miracolul e expresia unei conștientizări lăuntrice a lui Cristos și a acceptării Ispășirii Sale.

45. Un miracol nu se pierde niciodată. [2]Poate atinge mulți oameni pe care nici nu i-ai întâlnit și poate produce schimbări nebănuite în situații de care nici nu ești conștient.

46. Spiritul Sfânt e cel mai înalt mijloc de comunicare. [2]Miracolele nu implică acest tip de comunicare, pentru că ele sunt instrumente de comunicare *temporare*. [3]Când vei reveni la forma originară de comunicare cu Dumnezeu prin revelație directă, nu va mai fi nevoie de miracole.

47. Miracolul e un instrument de învățare ce reduce nevoia de timp. [2]El instituie un interval de timp în afara tiparelor temporale, nesupus legilor obișnuite ale timpului. [3]În acest sens, el e atemporal.

48. Miracolul e singurul instrument de control al timpului la dispoziția ta imediată. [2]Numai revelația îl transcende, neavând absolut nimic de-a face cu timpul.

49. Miracolul nu face nicio distincție de grade între percepțiile greșite. [2]E un instrument de corectare a percepției, eficace într-un mod total independent atât de gradul, cât și de direcția greșelii. [3]Iată în ce constă adevărata lui nediscriminare.

50. Miracolul compară creația cu ce ai făcut tu, acceptând ca adevărat ce concordă cu ea și respingând ca fals ce nu concordă.

II. Revelație, timp și miracole

1. Revelația induce o suspendare completă, dar temporară, a îndoielii și a fricii. [2]Ea reflectă forma originară a comunicării dintre Dumnezeu și creațiile Sale, implicând senzația extrem de personală a creației căutată uneori în relațiile fizice. [3]Apropierea fizică nu o poate atinge. [4]Miracolele însă sunt cu adevărat interpersonale și au ca rezultat adevărata apropiere de alții. [5]Revelația te unește direct cu Dumnezeu. [6]Miracolele te unesc direct cu fratele tău. [7]Nici revelația, nici miracolul nu emană din conștiință, însă ambele experiențe se resimt la acest nivel. [8]Conștiința e starea ce induce acțiune, deși nu o inspiră. [9]Ești liber să crezi ce vrei, iar ce faci demonstrează ce crezi.

2. Revelația e extrem de personală și nu poate fi tradusă cu înțeles. [2]Iată de ce orice încercare de-a o descrie în cuvinte e de-a dreptul imposibilă. [3]Revelația induce numai trăire. [4]Miracolele, pe de altă parte, induc acțiune. [5]Ele sunt mai utile acum datorită caracterului lor interpersonal. [6]În această fază a învățării, e important să faci miracole pentru că descătușarea de toată frica nu îți poate fi impusă. [7]Revelația e literalmente inefabilă pentru că e o trăire a unei iubiri inefabile.

3. Venerația trebuie rezervată pentru revelație, căreia i se aplică perfect și corect. [2]E însă nepotrivită la adresa miracolelor pentru că o stare de venerație e una de adorare, dând de înțeles că o ființă de un ordin inferior stă înaintea Creatorului său. [3]Ești o creație perfectă și trebuie să simți venerație numai în Prezența Creatorului perfecțiunii. [4]Miracolul este, așadar, un semn de iubire între egali. [5]Cei egali nu trebuie să se venereze unii pe alții pentru că venerația presupune inegalitate. [6]E, de aceea, o reacție nepotrivită la adresa mea. [7]Un frate mai în vârstă are dreptul la respect pentru mai multa lui experiență și la ascultare pentru mai multa lui înțelepciune. [8]În plus, are dreptul la iubire pentru că e frate și la devotament dacă este devotat. [9]Numai devotamentul meu îmi dă dreptul la al tău. [10]Nu am nimic ce nu poți dobândi și tu. [11]Nu am nimic ce nu vine de la Dumnezeu. [12]Diferența de acum dintre noi e că nu am altceva. [13]Asta mă lasă într-o stare care nu e decât potențială în tine.

4. „Nimeni nu vine la Tatăl decât prin mine" nu înseamnă că sunt cumva separat sau diferit de tine – altfel decât în timp, iar timpul nu există. [2]Afirmația are mai mult înțeles în termenii unei axe verticale mai degrabă decât orizontale. [3]Tu stai dedesubt de mine, iar eu stau dedesubt de Dumnezeu. [4]În procesul de „înălțare", sunt mai sus pentru că, fără mine, distanța dintre Dumnezeu și om ar fi prea mare ca să o poți cuprinde. [5]Eu mă fac punte peste această distanță ca un frate al tău mai mare, pe de o parte, și ca un Fiu al lui Dumnezeu, pe de alta. [6]Devotamentul față de frații mei mi-a pus în sarcină Fiimea, pe care o complinesc pentru că o împărtășesc. [7]Asta ar părea să contrazică afirmația „Eu și Tatăl meu una suntem", dar afirmația este din două părți, ca recunoaștere că Tatăl e mai mare.

5. Revelațiile sunt inspirate indirect de mine fiindcă sunt aproape de Spiritul Sfânt și, în același timp, alert la clipa în care frații mei sunt gata de revelație. [2]Pot astfel să le aduc de sus mai mult decât pot trage singuri. [3]Spiritul Sfânt mijlocește comunicarea de sus în jos, ținând deschis pentru revelație canalul direct de la Dumnezeu la tine. [4]Revelația nu este reciprocă. [5]Ea decurge de la Dumnezeu la tine, dar nu și de la tine la Dumnezeu.

6. Miracolul reduce la minimum nevoia de timp. [2]În plan longitudinal sau orizontal, recunoașterea egalității membrilor Fiimii pare să necesite un timp aproape interminabil. [3]Cu toate acestea, miracolul atrage după el o trecere subită din percepția orizontală în cea verticală. [4]Aceasta introduce un interval din care atât cel ce dă, cât și cel ce primește ies mai avansați în timp decât ar fi fost altfel. [5]Miracolul

are deci proprietatea unică de-a aboli timpul în măsura în care face de prisos intervalul de timp pe care îl cuprinde. [6]Nu există nicio legătură între timpul cât durează un miracol și timpul pe care îl acoperă. [7]Miracolul substituie o învățare care ar fi putut dura mii de ani. [8]O face prin recunoașterea subiacentă a egalității perfecte între cel ce dă și cel ce primește, pe care se sprijină miracolul. [9]Miracolul scurtează timpul comprimându-l, eliminând astfel anumite intervale din el. [10]O face însă în cadrul mai vastei succesiuni temporale.

III. Ispășire și miracole

1. Eu răspund de procesul Ispășirii, pe care m-am angajat să îl încep. [2]Când oferi un miracol oricărui frate de-al meu, *ție* ți-o faci și mie. [3]Motivul pentru care vii înaintea mea e acela că eu nu am nevoie de miracole pentru propria mea Ispășire, dar stau la capăt, în caz că eșuezi temporar. [4]Rolul meu în Ispășire e acela de-a anula toate greșelile pe care nu le-ai putea corecta altfel. [5]Când vei fi readus la recunoașterea stării tale originare, vei deveni și tu, în mod firesc, parte din Ispășire. [6]Pe măsură ce îmi împărtășești tot mai mult determinarea cu care nu sunt dispus să accept greșeala în tine și în alții, trebuie să te alături și tu marii cruciade de-a o corecta: ascultă-mi vocea, învață să desfaci greșeala și acționează pentru a o corecta. [7]Puterea de-a face miracole îți aparține. [8]Îți voi furniza prilejurile de-a le face, dar trebuie să fii pregătit și dispus. [9]Făcându-le, te vei convinge de existența aptitudinii, căci convingerea vine săvârșind. [10]Aptitudinea e potențialul, realizarea e expresia ei, iar Ispășirea – care e profesiunea firească a copiilor lui Dumnezeu – e scopul.

2. „Cerul și pământul vor trece" înseamnă că acestea nu vor continua să existe ca stări separate. [2]Cuvântul meu – care e învierea și viața – nu va trece pentru că viața e veșnică. [3]Tu ești opera lui Dumnezeu, iar opera Lui e întru totul demnă de iubire și întru totul iubitoare. [4]Iată cum trebuie să se considere omul în inima lui, căci tocmai asta este.

3. Cei iertați sunt mijloacele Ispășirii. [2]Fiind umpluți de spirit, ei iartă la rândul lor. [3]Cei ce sunt eliberați trebuie să se unească pentru a-și elibera frații, căci acesta e planul Ispășirii. [4]Miracolele sunt modul în care mințile puse în slujba Spiritului Sfânt se unesc cu mine spre mântuirea sau eliberarea tuturor creațiilor lui Dumnezeu.

4. Sunt singurul care poate săvârși miracole fără discriminare, pentru că eu sunt Ispășirea. [2]Tu ai un rol în Ispășire pe care ți-l voi dicta. [3]Întreabă-mă ce miracole să săvârșești. [4]Te vei scuti astfel de

eforturi inutile, căci vei acționa sub îndrumarea unei comunicări directe. [5]Caracterul impersonal al miracolului e un ingredient esențial, căci îmi permite să îi dirijez aplicarea, și – călăuzite de mine – miracolele duc la experiența extrem de personală a revelației. [6]O călăuză nu ține în frâu, ci îndrumă, lăsând la latitudinea ta să o urmezi. [7]„Și nu ne duce pe noi în ispită" înseamnă „Recunoaște-ți greșelile și alege să le abandonezi urmându-mi călăuzirea".

5. Greșeala nu poate de fapt să amenințe adevărul, care îi poate ține piept întotdeauna. [2]De fapt, numai greșeala e vulnerabilă. [3]Ești liber să îți stabilești împărăția unde ți se pare nimerit, dar alegerea corectă este inevitabilă dacă îți amintești că:

> [4]*Spiritul e veșnic într-o stare de grație.*
> [5]*Realitatea ta e numai spirit.*
> [6]*De aceea, ești veșnic într-o stare de grație.*

[7]Ispășirea desface toate greșelile în această privință, eradicând astfel sursa fricii. [8]De câte ori simți asigurările lui Dumnezeu ca o amenințare, cauza e întotdeauna faptul că aperi o loialitate prost plasată sau prost îndreptată. [9]Când proiectezi asta asupra altora, îi întemnițezi, dar numai în măsura în care consolidezi greșeli pe care le-au făcut deja. [10]Asta îi face vulnerabili la distorsiunile altora, din moment ce propria lor percepție de sine e distorsionată. [11]Făcătorul de miracole nu poate decât să îi binecuvânteze, desfăcându-le astfel distorsiunile și eliberându-i din închisoare.

6. Tu reacționezi la ce percepi și, cum percepi, așa te vei și purta. [2]Regula de Aur îți cere să le faci altora după cum vrei să îți facă și ei ție. [3]Asta înseamnă că percepția amândurora trebuie să dea dovadă de acuratețe. [4]Regula de Aur e regula de urmat pentru o purtare adecvată. [5]Nu te poți purta adecvat dacă nu percepi corect. [6]Întrucât tu și aproapele tău sunteți membri egali ai unei singure familii, cum vă percepi pe amândoi, așa te vei purta cu amândoi. [7]Trebuie să privești sfințenia altora pornind de la percepția propriei tale sfințenii.

7. Miracolele răsar dintr-o minte gata de ele. [2]Unită fiind, această minte se extinde la toți, chiar fără să își dea seama cel ce face miracolul. [3]Caracterul impersonal al miracolelor se datorează faptului că Ispășirea însăși e una, unind toate creațiile cu Creatorul lor. [4]Ca expresie a ceea ce ești cu adevărat, miracolul pune mintea într-o stare de grație. [5]Mintea întâmpină atunci, firesc și bucuros, Oaspetele dinăuntru și străinul din afară. [6]Când aduci străinul înăuntru, el devine fratele tău.

8. Faptul că miracolul poate avea asupra fraților tăi efecte pe care să nu le recunoști e ceva ce nu te privește. [2]Miracolul te va binecuvânta

mereu *pe tine*. [3]Miracolele care nu ți se cere să le faci nu și-au pierdut valoarea. [4]Ele sunt tot expresii ale stării tale de grație, dar aspectul activ al miracolului trebuie controlat de mine pentru că sunt complet conștient de întregul plan. [5]Caracterul impersonal al minții dispuse la miracole îți asigură grația, dar numai eu sunt în măsură să știu unde pot fi oferite.

9. Miracolele sunt selective numai în sensul că sunt îndreptate spre cei ce le pot folosi pentru ei înșiși. [2]Întrucât devine, așadar, inevitabil că ei le vor extinde apoi la alții, se sudează un puternic lanț al Ispășirii. [3]Această selectivitate însă nu ține cont de magnitudinea miracolului în sine, noțiunea de mărime existând la un nivel care este ireal și el. [4]De vreme ce miracolul urmărește să redea conștiența realității, nu ar fi util să îl constrângă legi ce guvernează greșeala pe care urmărește să o corecteze.

IV. Ieșirea din întuneric

1. Ieșirea din întuneric cuprinde două etape: mai întâi, recunoașterea faptului că întunericul nu poate ascunde. [2]Acest pas implică, de regulă, frică. [3]În al doilea rând, recunoașterea faptului că nu vrei să ascunzi nimic nici dacă ai putea. [4]Acest pas te scapă de frică. [5]Atunci când vei fi dispus să nu ascunzi nimic, nu numai că vei fi dispus să intri în comuniune, ci vei și înțelege pacea și bucuria.

2. Sfințenia nu poate fi ascunsă în întuneric niciodată, dar te poți amăgi în această privință. [2]Această amăgire te umple de frică pentru că, în inima ta, realizezi că *e* o amăgire și depui eforturi enorme să îi stabilești realitatea. [3]Miracolul pune realitatea acolo unde aparține. [4]Realitatea aparține numai spiritului, iar miracolul adeverește numai adevărul. [5]El îți spulberă astfel iluziile de sine și te pune în comuniune cu tine însuți și cu Dumnezeu. [6]Miracolul participă la Ispășire punând mintea în slujba Spiritului Sfânt. [7]Se stabilește astfel funcția adecvată a minții și i se corectează greșelile, care nu sunt decât o lipsă de iubire. [8]Mintea ta poate fi posedată de iluzii, dar spiritul e veșnic liber. [9]Dacă o minte percepe fără iubire, percepe un înveliș gol și nu e conștientă de spiritul din interior. [10]Dar Ispășirea repune spiritul la locul ce îi revine. [11]Mintea care slujește spiritul *e* invulnerabilă.

3. Întunericul e o lipsă de lumină după cum păcatul e o lipsă de iubire. [2]Nu are proprietăți unice. [3]E un exemplu de credință în „carență", din care numai greșeală poate reieși. [4]Adevărul e mereu abundent. [5]Cei ce percep și recunosc că au totul nu au nevoi de niciun

fel. [6]Rostul Ispășirii e să îți redea totul; sau, mai degrabă, să îl redea conștienței tale. [7]Ți s-a dat totul când ai fost creat, ca la fiecare.

4. Vidul generat de frică trebuie înlocuit de iertare. [2]Iată ce vrea să spună Biblia prin „Nu este moarte" și iată de ce am putut să demonstrez că moartea nu există. [3]Am venit să împlinesc legea reinterpretând-o. [4]Legea însăși, corect înțeleasă, oferă numai protecție. [5]Numai cei ce nu și-au schimbat încă mintea au introdus în ea conceptul de „foc al iadului". [6]Te asigur că voi depune mărturie pentru oricine îmi permite și în măsura în care mi-o permite. [7]Mărturia ta demonstrează credința ta, consolidând-o astfel. [8]Cei ce stau mărturie pentru mine exprimă, prin miracolele lor, că au abandonat credința în privațiune în favoarea abundenței care au învățat că le aparține.

V. Întregime și spirit

1. Miracolul seamănă mult cu trupul în sensul că ambele sunt mijloace de învățare pentru facilitarea unei stări în care devin de prisos. [2]Când se atinge starea originară de comunicare directă a spiritului, nici trupul, nici miracolul nu mai servesc niciunui scop. [3]Cât crezi că ești într-un trup însă, poți alege între canale de expresie fie lipsite de iubire, fie miraculoase. [4]Poți face un înveliș gol, dar nu poți exprima nimic. [5]Poți aștepta, amâna, te poți paraliza sau îți poți reduce creativitatea la mai nimic. [6]Dar nu o poți desființa. [7]Îți poți distruge mijlocul de comunicare, dar nu potențialul. [8]Nu tu te-ai creat.

2. Decizia fundamentală a celor cu mintea la miracole e să nu aștepte după timp mai mult decât e necesar. [2]Timpul poate irosi și poate fi și irosit. [3]De aceea, făcătorul de miracole acceptă bucuros factorul de control al timpului. [4]El recunoaște că fiecare compresie a timpului îi aduce pe toți mai aproape de eliberarea finală de timp, în care Fiul și Tatăl sunt Una. [5]Egalitatea nu înseamnă egalitate *acum*. [6]Când vor recunoaște toți că au totul, contribuțiile individuale la Fiime nu vor mai fi necesare.

3. Când se va încheia Ispășirea, toate talentele vor fi împărtășite de toți Fiii lui Dumnezeu. [2]Dumnezeu nu e părtinitor. [3]Toți copiii Lui au Iubirea Lui totală, și toate darurile Lui sunt oferite, fără reținere și deopotrivă, tuturor. [4]„De nu veți fi precum pruncii" înseamnă că, de nu îți recunoști pe deplin dependența totală de Dumnezeu, nu poți cunoaște puterea reală a Fiului în adevărata lui relație cu Tatăl. [5]*Special*itatea Fiilor lui Dumnezeu nu vine din excludere, ci din includere. [6]Toți frații mei sunt speciali. [7]Dacă se cred lipsiți de ceva,

percepția lor devine distorsionată. [6]Când se întâmplă asta, relațiile întregii Fiimi, sau ale întregii familii dumnezeiești, se deteriorează.

4. În final, fiecare membru al familiei dumnezeiești trebuie să se întoarcă. [2]Miracolul îl cheamă să se întoarcă pentru că îl binecuvântează și îl cinstește, chiar dacă e absent în ce privește spiritul. [3]„Dumnezeu nu Se lasă batjocorit" nu e o avertizare, ci o asigurare. [4]Dumnezeu *ar fi* batjocorit dacă i-ar lipsi sfințenie unei creații de-ale Sale. [5]Creația e întreagă, iar marca întregimii e sfințenia. [6]Miracolele sunt afirmări ale apartenenței la Fiime, care e o stare de complinire și de abundență.

5. Ce e adevărat e veșnic; nu poate să se schimbe, nici nu poate fi schimbat. [2]Spiritul e, așadar, inalterabil fiindcă e perfect deja, dar mintea poate alege ce preferă să slujească. [3]Singura limită impusă alegerii pe care o face e că nu poate sluji la doi stăpâni. [4]Dacă alege să o facă, mintea poate să devină mediul prin care spiritul creează pe aceeași linie cu propria lui creație. [5]Dacă nu alege de bunăvoie să o facă, își păstrează potențialul creator, dar se supune unui control tiranic, nu unuia cu Autoritate. [6]Prin urmare, ajunge să întemnițeze, căci așa sunt dictatele tiranilor. [7]A-ți schimba mintea înseamnă a ți-o pune la dispoziția *adevăratei* Autorități.

6. Miracolul e un indiciu că mintea a ales să o conduc eu în slujba lui Cristos. [2]Abundența lui Cristos e rezultatul firesc al deciziei de a-L urma pe El. [3]Toate rădăcinile superficiale trebuie smulse, pentru că nu sunt destul de adânci să te susțină. [4]Iluzia că le poți înfige mai adânc, făcându-le astfel să te țină, e una dintre distorsiunile pe care se sprijină reversul Regulii de Aur. [5]Când renunți la aceste propte false, îți resimți echilibrul temporar instabil. [6]Dar nimic nu e mai instabil decât o orientare răsturnată. [7]Și nimic din ce o ține răsturnată nu poate spori stabilitatea.

VI. Iluzia nevoilor

1. Tu, care vrei pace, nu o poți găsi decât prin iertare deplină. [2]Nimeni nu poate învăța un lucru dacă nu vrea să îl învețe și nu crede, într-un fel, că are nevoie de el. [3]Deși inexistentă în creația lui Dumnezeu, lipsa e foarte evidentă în ce ai făcut tu. [4]De fapt, ea e diferența esențială dintre ele. [5]Lipsa dă de înțeles că ți-ar fi mai bine într-o stare oarecum diferită de cea în care ești. [6]Până la „separare" – care e semnificația „căderii" – nu a lipsit nimic. [7]Nu au existat deloc nevoi. [8]Nevoile apar numai când te lipsești tu. [9]Acționezi potrivit ordinii nevoilor pe care o stabilești. [10]La rândul ei, aceasta depinde

de felul în care percepi ce ești.

2. Sentimentul separării de Dumnezeu e singura lipsă pe care trebuie de fapt să o corectezi. [2]Acest sentiment al separării nu ar fi apărut niciodată dacă nu ți-ai fi distorsionat percepția adevărului și nu te-ai fi perceput, prin urmare, cu lipsuri. [3]Ideea ordonării nevoilor a apărut deoarece, făcând această greșeală fundamentală, te fragmentaseși deja în niveluri cu diferite nevoi. [4]Pe măsură ce te întregești, devii unul, iar nevoile tale devin și ele una, în consecință. [5]Nevoile unificate duc la acțiune unificată, căci se produce astfel o lipsă de conflict.

3. Ideea de ordini ale nevoii – care decurge din greșeala originară că e posibil să fii separat de Dumnezeu – cere corecție la propriul ei nivel înainte de-a putea corecta greșeala perceperii de niveluri. [2]Nu te poți purta cu eficacitate cât funcționezi la diferite niveluri. [3]Cât o faci însă, corecția trebuie introdusă vertical, de jos în sus. [4]Căci crezi că trăiești în spațiu, unde conceptele de „sus" și „jos" au înțeles. [5]În fond, spațiul e tot atât de lipsit de înțeles ca timpul. [6]Ambele sunt doar niște credințe.

4. Adevăratul rost al acestei lumi e să o folosești pentru a-ți corecta necredința. [2]Nu vei putea controla niciodată efectele fricii tu însuți, căci tu ai făcut frica și crezi în ce ai făcut. [3]În atitudine deci – deși nu în conținut – te asemeni Creatorului tău, Care crede pe deplin în creațiile Lui *pentru că* le-a creat El. [4]Credința produce acceptarea existenței. [5]Iată de ce poți să crezi ce nimeni altul nu consideră adevărat. [6]E adevărat pentru tine pentru că tu ești cel ce l-a făcut.

5. Toate aspectele fricii sunt neadevărate pentru că nu există la nivel creator și, de aceea, nu există deloc. [2]În măsura în care ești dispus să îți supui credințele la acest test, în aceeași măsură îți sunt corectate percepțiile. [3]La trierea falsului de adevărat, miracolul urmează acest raționament:

[4]Iubirea desăvârșită alungă frica.
[5]Dacă frica există,
Atunci iubirea desăvârșită nu există.

[6]Dar:

[7]Numai iubirea desăvârșită există.
[8]Dacă există frică,
Ea produce o stare care nu există.

[9]Crede asta și vei fi liber. [10]Numai Dumnezeu poate stabili soluția aceasta, iar credința aceasta *este* darul Lui.

VII. Distorsiunile impulsurilor miraculoase

1. Percepțiile tale distorsionate acoperă cu o pătură groasă impulsurile miraculoase, făcându-ți dificilă conștientizarea lor. [2]Confundarea impulsurilor miraculoase cu impulsurile fizice e o distorsiune perceptuală majoră. [3]Impulsurile fizice sunt impulsuri miraculoase dirijate greșit. [4]Toată plăcerea adevărată vine făcând Voia lui Dumnezeu. [5]Pentru că a *nu* o face e o negare de Sine. [6]Negarea de Sine duce la iluzii, în timp ce corectarea greșelii aduce eliberarea de ea. [7]Nu te amăgi crezând că te poți raporta în pace la Dumnezeu sau la frații tăi prin ceva exterior.

2. Puiul lui Dumnezeu, ai fost creat să creezi ce e bun, frumos și sfânt. [2]Nu uita asta. [3]Iubirea lui Dumnezeu e nevoită să se mai exprime un pic printr-un trup la altul, căci viziunea e încă atât de slabă. [4]Îți poți folosi trupul cel mai bine ajutându-te de el la lărgirea percepției tale să poți dobândi adevărata viziune, de care ochiul fizic este incapabil. [5]A învăța să facă asta e singura utilitate adevărată a trupului.

3. Fantezia e o formă de viziune distorsionată. [2]Fanteziile de orice fel sunt distorsiuni pentru că implică întotdeauna denaturarea percepției până la irealitate. [3]Acțiunile ce decurg din distorsiuni sunt literalmente reacțiile celor ce nu știu ce fac. [4]Fantezia e o încercare de-a controla realitatea potrivit unor nevoi false. [5]Denaturează realitatea în orice fel, și vei percepe distructiv. [6]Fanteziile sunt un mijloc de-a face asociații false și de-a încerca să obții plăcere din ele. [7]Dar, deși poți percepe asociații false, nu le poți face reale decât pentru tine. [8]Tu crezi în ce faci. [9]Dacă oferi miracole, îți va fi la fel de tare credința în ele. [10]Tăria convingerii tale va susține atunci credința celui ce primește miracolul. [11]Fanteziile devin total de prisos pe măsură ce caracterul complet satisfăcător al realității le devine evident atât celui ce dă, cât și celui ce primește. [12]Realitatea se „pierde" prin uzurpare, care produce tiranie. [13]Cât rămâne pe fața pământului până și un singur „rob", eliberarea ta nu e deplină. [14]Deplina restabilire a Fiimii e unicul obiectiv al celor cu mintea dispusă la miracole.

4. Acesta e un curs de antrenare a minții. [2]Toată învățarea implică atenție și studiu la un anumit nivel. [3]Unele părți de mai târziu ale acestui curs se bazează prea mult pe aceste secțiuni inițiale ca să nu necesite un studiu atent. [4]Vei avea nevoie de ele și ca pregătire. [5]Fără asta, poți să devii prea înspăimântat de cele ce urmează ca să le folosești constructiv. [6]Studiind aceste secțiuni inițiale însă, vei începe să vezi câteva dintre implicațiile cărora li se va da amploare mai târziu.

5. E nevoie de o bază solidă din cauza confuziei dintre frică și ve-

nerație la care m-am referit deja și care se face deseori. [2]Am spus că venerația e nepotrivită la adresa Fiilor lui Dumnezeu, căci nu trebuie să simți venerație în prezența egalilor tăi. [3]Dar am mai subliniat că venerația e potrivită în Prezența Creatorului tău. [4]Am avut grijă să lămuresc rolul meu în Ispășire, fără să îl supraapreciez sau subapreciez. [5]Încerc să fac același lucru cu al tău. [6]Am subliniat că venerația nu e o reacție potrivită la adresa mea, datorită egalității noastre inerente. [7]Câțiva dintre pașii de mai târziu ai acestui curs implică însă o abordare mai directă a lui Dumnezeu Însuși. [8]Nu ar fi înțelept să începi executarea acestor pași fără o pregătire atentă, căci venerația se va confunda altfel cu frica, iar experiența va fi mai degrabă traumatică decât beatifică. [9]Vindecarea, în final, e de la Dumnezeu. [10]Mijloacele ți se explică atent. [11]Ocazional, revelația îți poate dezvălui ținta finală, dar – pentru a o atinge – ai nevoie de mijloace.

Capitolul 2

SEPARAREA ŞI ISPĂŞIREA

I. Originile separării

1. Extinderea e un aspect dumnezeiesc fundamental, pe care Dumnezeu l-a dat Fiului Său. [2]În creaţie, Dumnezeu S-a extins la creaţiile Lui şi le-a insuflat aceeaşi Voinţă iubitoare de-a crea. [3]Ai fost creat nu numai în totalitate; ai fost creat şi perfect. [4]Nu există gol în tine. [5]Datorită asemănării tale cu Creatorul tău, eşti creator. [6]Niciun copil de-al lui Dumnezeu nu îşi poate pierde această capacitate căci face parte integrantă din ce e fiecare fiu, dar o poate folosi necorespunzător proiectând. [7]Folosirea necorespunzătoare a extinderii, sau proiecţia, are loc când crezi că există un gol sau o lipsă în tine, pe care crezi că o poţi umple cu propriile tale idei în loc de adevăr. [8]Acest proces implică următorii paşi:

[9]Mai întâi, crezi că ce a creat Dumnezeu poate fi schimbat de propria ta minte.

[10]În al doilea rând, crezi că perfectul poate fi făcut imperfect sau deficient.

[11]În al treilea rând, crezi că poţi distorsiona creaţiile lui Dumnezeu, inclusiv pe tine însuţi.

[12]În al patrulea rând, crezi că te poţi crea pe tine şi că ţie îţi revine să dirijezi propria ta creaţie.

2. Aceste distorsiuni corelate ilustrează ce s-a petrecut de fapt în procesul de separare, sau de „digresiune în frică". [2]Înainte de separare, nu a existat nimic din toate acestea, şi nici acum nu există de fapt. [3]Tot ce a creat Dumnezeu I se aseamănă. [4]Extinderea, după cum o întreprinde Dumnezeu, e similară strălucirii interioare moştenite de copiii lui Dumnezeu de la El. [5]Adevărata ei sursă e lăuntrică. [6]Un lucru la fel de adevărat referitor la Fiu, cât şi la Tată. [7]În acest sens, creaţia include atât crearea Fiului de către Dumnezeu, cât şi creaţiile Fiului când mintea lui e vindecată. [8]Asta cere înzestrarea Fiului de către Dumnezeu cu liberul arbitru, căci toată creaţia iubitoare e dată liber, într-o linie continuă, în care toate aspectele sunt de acelaşi ordin.

3. Grădina Edenului – sau condiţia de dinainte de separare – a fost o stare mentală în care nu era nevoie de nimic. [2]Când a ascultat „minciunile şarpelui", tot ce a auzit Adam a fost neadevăr. [3]Nu trebuie să continui să crezi ce nu e adevărat, dacă nu cumva alegi să crezi aşa ceva. [4]Tot neadevărul poate să dispară literalmente într-o clipire, căci

nu e decât o percepţie greşită. [5]Ce vezi în vise pare foarte real. [6]Biblia spune însă că un somn greu a căzut asupra lui Adam şi nicăieri nu se face referire la trezirea lui. [7]Lumea nu a avut încă experienţa unei redeşteptări sau renaşteri globale. [8]O asemenea renaştere e imposibilă cât timp continui să proiectezi sau să creezi greşit. [9]Şi totuşi, ai încă în tine capacitatea de-a extinde, cum Şi-a extins şi Dumnezeu la tine Spiritul. [10]În realitate, e singura ta opţiune, căci liberul arbitru ţi s-a dat să te bucuri creând ce e perfect.

4. La urma urmei, toată frica se reduce la fundamentala percepţie greşită că ai capacitatea să uzurpi puterea lui Dumnezeu. [2]Fireşte, nici nu poţi şi nici nu ai fost în stare să o faci. [3]Iată baza reală pe care poţi reuşi să scapi de frică. [4]E o reuşită prilejuită de faptul că accepţi Ispăşirea, care îţi permite să realizezi că greşelile tale nu s-au petrecut de fapt niciodată. [5]Adam a putut avea coşmaruri abia după ce a căzut asupra lui somnul greu. [6]Dacă se aprinde brusc lumina în timp ce cineva are un vis îngrozitor, el poate interpreta iniţial lumina însăşi ca parte a visului şi se poate îngrozi de ea. [7]Când se trezeşte însă, lumina e percepută corect ca eliberatoare de vis, căruia nu îi mai acordă realitate. [8]Eliberarea aceasta nu depinde de iluzii. [9]Cunoaşterea ce luminează nu numai că te face liber, ci îţi şi arată clar că *eşti* liber.

5. Miracolului nu îi pasă ce minciuni poţi să crezi, căci le poate vindeca pe toate cu aceeaşi uşurinţă. [2]El nu face distincţii între percepţiile greşite. [3]Singura lui grijă e să distingă între adevăr, pe de o parte, şi greşeală, pe de alta. [4]Unele miracole pot să pară mai mari decât altele. [5]Aminteşte-ţi însă primul principiu al acestui curs: miracolele nu au o ordine a dificultăţii. [6]În realitate, eşti total neafectat de toate expresiile lipsei de iubire. [7]Acestea pot veni din partea ta şi de la alţii, de la tine la alţii sau de la alţii la tine. [8]Pacea e un atribut *în* tine. [9]Nu o poţi găsi în afară. [10]Boala e o formă de căutare exterioară. [11]Sănătatea e pace interioară. [12]Ea îţi permite să rămâi netulburat de lipsa iubirii din afară şi capabil, prin acceptarea miracolelor, să corectezi condiţiile ce decurg din lipsa iubirii în alţii.

II. Ispăşirea ca mecanism de apărare

1. Poţi face orice îţi cer. [2]Ţi-am cerut să faci miracole şi ţi-am explicat că miracolele sunt fireşti, corective, tămăduitoare şi universale. [3]Nu există ceva ce nu pot face, dar nu pot fi săvârşite în spiritul îndoielii sau al fricii. [4]Când ţi-e frică de ceva, îi adevereşti puterea de a-ţi face rău. [5]Aminteşte-ţi că, unde ţi-e inima, acolo îţi este şi comoara. [6]Tu

crezi în ce apreciezi ca valoros. [7]Dacă ţi-e frică, apreciezi greşit. [8]Şi atunci, înţelegerea ta va aprecia greşit în mod inevitabil şi, înzestrându-ţi toate gândurile cu putere egală, îţi va distruge pacea în mod inevitabil. [9]Iată de ce se vorbeşte în Biblie de „pacea lui Dumnezeu care întrece orice pricepere". [10]E o pace care nu poate fi tulburată de niciun fel de greşeli. [11]Căci neagă capacitatea de-a te afecta oricărui lucru nedumnezeiesc. [12]Iată cum trebuie folosită negarea. [13]Nu e folosită să ascundă ceva, ci să corecteze greşeala. [14]Aducând la lumină toată greşeala, ea o corectează automat, căci greşeala şi întunericul sunt acelaşi lucru.

2. Negarea adevărată e un puternic mecanism de protecţie. [2]Poţi şi trebuie să negi orice convingere că greşeala îţi poate face vreun rău. [3]Genul acesta de negare nu e o tăinuire, ci o corecţie. [4]De ea depinde mintea ta corectă. [5]Negarea greşelii e un puternic mecanism de apărare a adevărului, dar negarea adevărului duce la creaţie greşită – la proiecţiile eului. [6]În slujba minţii corecte, negarea greşelii eliberează mintea şi restabileşte libertatea de voinţă. [7]Când voinţa e liberă cu adevărat, nu poate crea greşit, căci recunoaşte numai adevărul.

3. Poţi apăra atât adevărul, cât şi greşeala. [2]Mijloacele sunt mai uşor de înţeles odată ce-ai stabilit ferm valoarea obiectivului. [3]Problema e să ştii *la ce* servesc. [4]Fiecare îşi apără propria comoară, şi va face asta automat. [5]Adevăratele întrebări sunt: din ce îţi faci o comoară şi cât de mult ţii la comoara ta? [6]Odată ce înveţi să ţii cont de aceste întrebări şi să le incluzi în tot ce faci, vei întâmpina puţine dificultăţi la clarificarea mijloacelor. [7]Mijloacele îţi stau la dispoziţie oricând le ceri. [8]Poţi economisi timp însă dacă nu prelungeşti fără rost acest pas. [9]O concentrare corectă îl va scurta incomensurabil.

4. Ispăşirea e singurul mecanism de apărare care nu poate fi folosit distructiv, pentru că nu e un mecanism făcut de tine. [2]*Principiul* Ispăşirii a fost activ cu mult înainte de începutul Ispăşirii. [3]Principiul era iubirea, iar Ispăşirea a fost un *act* de iubire. [4]Actele nu au fost necesare înainte de separare, căci nu exista credinţa în spaţiu şi timp. [5]Numai după separare s-a croit planul Ispăşirii şi al condiţiilor necesare împlinirii ei. [6]A fost nevoie atunci de un mecanism de apărare atât de splendid, încât să nu poată fi folosit greşit, deşi putea fi refuzat. [7]Refuzul însă nu îl poate preface într-o armă de atac, asta fiind caracteristica inerentă altor mecanisme de apărare. [8]Ispăşirea devine astfel singurul mecanism de apărare care nu e o sabie cu două tăişuri. [9]Ea poate numai vindeca.

5. Ispăşirea a fost încorporată în credinţa spaţio-temporală pentru a pune o limită tocmai la necesitatea acestei credinţe şi, în ultimă instanţă, pentru a săvârşi învăţarea. [2]Ispăşirea e lecţia finală. [3]Învăţarea însăşi, asemenea claselor în care are loc, e temporară. [4]Capacitatea

de-a învăţa nu are nicio valoare când schimbarea nu mai este necesară. [5]Cei veşnic creatori nu au nimic de învăţat. [6]Poţi învăţa să îţi îmbunătăţeşti percepţiile şi poţi deveni un student tot mai bun. [7]Vei ajunge astfel în acord tot mai strâns cu Fiimea, dar Fiimea însăşi e o creaţie perfectă şi perfecţiunea nu cunoaşte grade. [8]Învăţarea are înţeles doar atâta timp cât există o credinţă în deosebiri.

6. Evoluţia e un proces în care pari să treci de la un grad la următorul. [2]Păşind înainte, îţi corectezi paşii greşiţi anterior. [3]De fapt, e un proces de neînţeles în termeni temporali, căci te întorci înapoi pe măsură ce avansezi. [4]Ispăşirea e procedeul prin care te poţi elibera de trecut pe măsură ce înaintezi. [5]Desfăcându-ţi greşelile trecute, ea te scuteşte de nevoia de-a reveni mereu asupra fiecărui pas fără să înaintezi spre punctul de întoarcere. [6]În acest sens, Ispăşirea economiseşte timp, dar – ca miracolul în slujba căruia e pusă – ea nu îl desfiinţează. [7]Cât e nevoie de Ispăşire, e nevoie şi de timp. [8]Ispăşirea însă, ca plan încheiat, are o unică relaţie cu timpul. [9]Până la încheierea Ispăşirii, diferitele ei faze se vor desfăşura în timp, dar Ispăşirea întreagă stă la capătul timpului. [10]În acel punct s-a construit puntea de întoarcere.

7. Ispăşirea este un angajament total. [2]Poate o mai asociezi cu pierderea, o greşeală pe care o fac, într-un fel sau altul, toţi Fiii separaţi ai lui Dumnezeu. [3]Îţi vine greu să crezi că o apărare ce nu poate ataca e cea mai bună apărare. [4]Iată ce înseamnă „cei blânzi vor moşteni pământul". [5]Vor pune stăpânire pe el literalmente, datorită puterii lor. [6]O apărare în două sensuri e slabă din fire tocmai pentru că are două tăişuri şi poate fi întoarsă, pe neaşteptate, împotriva ta. [7]Această posibilitate nu poate fi controlată decât de miracole. [8]Miracolul întoarce apărarea Ispăşirii spre protecţia ta reală, iar tu, devenind tot mai ocrotit, îţi asumi talentul firesc de-a-i proteja pe alţii, cunoscându-te atât ca frate, cât şi ca Fiu.

III. Altarul lui Dumnezeu

1. Ispăşirea poate fi acceptată în tine numai prin degajarea luminii lăuntrice. [2]Din momentul separării, mecanismele de apărare au fost folosite aproape exclusiv să apere *de* Ispăşire şi, de aceea, să menţină separarea. [3]Asta se vede, în general, ca o nevoie de-a proteja trupul. [4]Numeroasele fantezii trupeşti în care se angajează minţile iau naştere din convingerea distorsionată că trupul poate fi folosit ca mijloc de-a obţine „ispăşire". [5]Perceperea trupului ca templu e numai primul pas în corectarea acestei distorsiuni, căci nu îi modifică

decât o parte. [6]Ea *recunoaşte* că Ispăşirea în termeni fizici e cu neputinţă. [7]Dar următorul pas e realizarea că un templu nu e nicidecum o structură. [8]Adevărata lui sfinţenie stă în altarul din interior, în jurul căruia s-a ridicat structura. [9]Accentul pe structuri frumoase e un indiciu al fricii de Ispăşire şi al faptului că nu eşti dispus să ajungi până la altar. [10]Adevărata frumuseţe a templului nu se poate vedea cu ochiul fizic. [11]Vederea spirituală, pe de altă parte, nu poate vedea structura absolut deloc, fiind o viziune perfectă. [12]Dar poate vedea altarul cu perfectă claritate.

2. Pentru deplină eficacitate, Ispăşirea îşi are locul în centrul altarului lăuntric, unde desface separarea şi reîntregeşte mintea. [2]Înaintea separării, mintea era invulnerabilă la frică, pentru că frica nu exista. [3]Atât separarea, cât şi frica sunt creaţii greşite ce trebuie desfăcute pentru a reface templul şi a deschide altarul să primească Ispăşirea. [4]Asta vindecă separarea punând în tine singura apărare eficace de toate gândurile separării şi făcându-te perfect invulnerabil.

3. Acceptarea Ispăşirii de către fiecare e doar o chestiune de timp. [2]Deşi asta poate părea să contrazică libertatea de voinţă datorită inevitabilităţii deciziei finale, nu o contrazice de fapt. [3]Poţi amâna şi eşti în stare de procrastinări enorme, dar nu te poţi îndepărta cu totul de Creatorul tău, Care a fixat limitele capacităţii tale de-a crea greşit. [4]O voinţă încătuşată generează o situaţie care, la limita extremă, devine de-a dreptul intolerabilă. [5]Toleranţa la durere poate fi ridicată, dar nu şi fără limite. [6]Până la urmă, fiecare începe să recunoască, oricât de vag, că *trebuie* să existe o cale mai bună. [7]Pe măsură ce devine tot mai fermă, recunoaşterea acestui lucru devine un punct de cotitură. [8]În cele din urmă, ea retrezeşte vederea spirituală, slăbind simultan ce s-a investit în văzul fizic. [9]Investirea alternantă în cele două niveluri de percepţie se resimte de regulă ca un conflict, care poate deveni foarte acut. [10]Dar rezultatul e la fel de cert ca Dumnezeu.

4. Vederea spirituală pur şi simplu nu poate să vadă greşeli şi caută să vadă numai Ispăşire. [2]Toate soluţiile pe care le caută ochiul fizic se dizolvă. [3]Vederea spirituală se uită înăuntru şi recunoaşte imediat că altarul a fost profanat, că trebuie reparat şi ocrotit. [4]Perfect conştientă de apărarea bună, ea trece peste toate celelalte şi priveşte, dincolo de greşeală, spre adevăr. [5]Datorită tăriei viziunii ei, ea pune mintea în slujba ei. [6]Asta restabileşte puterea minţii şi o face tot mai incapabilă să tolereze amânarea, realizând că nu face decât să acumuleze durere inutilă. [7]Prin urmare, mintea devine tot mai sensibilă la ce ar fi considerat altădată neînsemnate atentate la propriul ei confort.

5. Copiii lui Dumnezeu au dreptul la confortul perfect care vine dintr-o încredere perfectă. [2]Până nu o dobândesc pe aceasta, se irosesc şi îşi irosesc adevăratele puteri creatoare pe încercări inutile de-a-şi spori confortul prin mijloace nepotrivite. [3]Adevăratul mijloc însă s-a furnizat deja şi nu implică niciun efort din partea lor. [4]Ispăşirea e singurul dar care merită închinat la altarul lui Dumnezeu, datorită valorii altarului în sine. [5]A fost creat perfect şi merită pe deplin să primească perfecţiune. [6]Dumnezeu şi creaţiile Lui sunt întru totul interdependenţi. [7]El depinde de ele *pentru că* le-a creat perfecte. [8]Le-a dat pacea Lui să nu fie tulburate şi amăgite. [9]De câte ori te temi, *eşti* amăgit şi mintea ta nu poate servi Spiritului Sfânt. [10]Iar asta te face să flămânzeşti refuzându-ţi pâinea cea de toate zilele. [11]Dumnezeu Se simte singur fără Fiii Lui, iar ei se simt singuri fără El. [12]Ei trebuie să înveţe să vadă lumea ca mijloc de vindecare a separării. [13]Ispăşirea este garanţia că, în cele din urmă, vor reuşi.

IV. Vindecarea ca eliberare de toată frica

1. Ne îndreptăm acum atenţia asupra vindecării. [2]Miracolul e mijlocul, Ispăşirea e principiul şi vindecarea este rezultatul. [3]A vorbi de „un miracol de vindecare" înseamnă a combina necorespunzător două ordine ale realităţii. [4]Vindecarea nu e un miracol. [5]Ispăşirea – sau miracolul final – e un remediu şi orice tip de vindecare e un rezultat. [6]Genul de greşeală la care se aplică Ispăşirea e irelevant. [7]Toată vindecarea este, în esenţă, eliberare de toată frica. [8]Pentru a o întreprinde, tu însuţi nu poţi fi cuprins de frică. [9]Nu înţelegi vindecarea din cauza propriei tale frici.

2. Un pas major în planul Ispăşirii e desfacerea greşelii la toate nivelurile. [2]Boala – sau „mintea ne-corectă" – e rezultatul confuziei de niveluri, căci presupune întotdeauna credinţa că un nivel poate fi afectat nefavorabil de ce nu merge la un altul. [3]Am vorbit despre miracol ca despre un mijloc de a corecta confuzia de niveluri, căci toate erorile trebuie corectate la nivelul la care au loc. [4]Numai mintea e capabilă de greşeală. [5]Trupul poate acţiona greşit doar ca reacţie la o gândire greşită. [6]Trupul nu poate crea, iar credinţa că poate – o greşeală fundamentală – produce toate simptomele fizice. [7]Boala fizică reprezintă o credinţă în magie. [8]Întreaga distorsiune care a făcut magia se sprijină pe credinţa că există o capacitate creatoare în materie pe care mintea nu o poate controla. [9]Această greşeală poate lua două forme: poţi să crezi că mintea poate crea greşit în trup sau că trupul poate crea greşit în minte. [10]Când se înţelege că mintea, singurul ni-

vel de creaţie, nu poate crea dincolo de ea însăşi, nu mai e nevoie să aibă loc niciunul dintre cele două tipuri de confuzie.

3. Numai mintea poate crea căci spiritul a fost creat deja, iar trupul e un instrument de învăţare pentru minte. [2]Instrumentele destinate învăţării nu sunt lecţii în sine. [3]Scopul lor e doar acela de-a facilita învăţarea. [4]Cel mai mare rău pe care îl poate face o întrebuinţare eronată a unui instrument de învăţare e acela de-a nu facilita învăţarea. [5]El nu are, în sine, puterea de-a introduce greşeli de învăţare efective. [6]Trupul, dacă e înţeles corect, împărtăşeşte invulnerabilitatea Ispăşirii la posibilitatea unei întrebuinţări cu două tăişuri. [7]Nu pentru că trupul ar fi un miracol, ci pentru că nu se pretează, în sine, la interpretări greşite. [8]Trupul doar face parte din experienţa ta în lumea fizică. [9]Aptitudinile lui pot fi, şi sunt frecvent, supraapreciate. [10]Cu toate acestea, e aproape imposibil să i se nege existenţa în lumea aceasta. [11]Cei ce o fac se angajează într-o formă de negare deosebit de nemerituoasă. [12]Aici, cuvântul „nemerituos" nu sugerează decât că nu e necesar să protejezi mintea negând nementalul. [13]Dacă negi acest aspect nefericit al puterii minţii, negi deopotrivă puterea însăşi.

4. Toate mijloacele materiale pe care le accepţi ca remedii la bolile trupeşti sunt reformulări ale principiilor magiei. [2]Acesta este primul pas în credinţa că trupul îşi face propria boală. [3]Al doilea pas greşit e încercarea de-a-l vindeca prin agenţi necreatori. [4]Dar nu rezultă de aici că folosirea unor astfel de agenţi în scopuri corective ar fi dăunătoare. [5]Uneori, boala are destulă putere asupra minţii să facă individul respectiv temporar inaccesibil Ispăşirii. [6]În acest caz, poate fi înţeleaptă folosirea unui procedeu de compromis pentru trup şi minte, în care un lucru din afară e înzestrat, temporar, cu credinţa că poate să vindece. [7]Şi asta pentru că o intensificare a fricii e ultimul lucru care îi poate ajuta pe cei cu mintea necorectă, sau bolnavi. [8]Ei sunt deja într-o stare slăbită de frică. [9]Dacă sunt expuşi prematur la un miracol, poate să îi apuce panica. [10]Asta riscă să se întâmple când percepţia răsturnată a stârnit credinţa că miracolele sunt înfricoşătoare.

5. Valoarea Ispăşirii nu stă în modul în care se exprimă. [2]De fapt, dacă e folosită cum trebuie, ea se va exprima inevitabil în modul cel mai util celui ce o primeşte. [3]Asta înseamnă că, pentru a-şi atinge deplina eficacitate, un miracol trebuie exprimat într-un limbaj pe care primitorul îl poate înţelege fără frică. [4]Nu înseamnă neapărat că e cel mai înalt nivel de comunicare de care e în stare. [5]Ci înseamnă că e cel mai înalt nivel de comunicare de care e în stare *acum*. [6]Tocmai asta urmăreşte miracolul: să ridice nivelul comunicării, şi nu să îl coboare prin intensificarea fricii.

V. Funcţia făcătorului de miracole

1. Înainte ca făcătorii de miracole să fie pregătiţi să îşi întreprindă funcţia în această lume, e esenţial să înţeleagă pe deplin frica de eliberare. [2]Altfel, fără să îşi dea seama, pot nutri convingerea că eliberarea e de fapt întemniţare, o convingere deja larg răspândită. [3]Această percepţie greşită se naşte, la rândul ei, din convingerea că dauna se poate limita la trup. [4]Asta se datorează fricii subiacente că mintea îşi poate face rău ei înseşi. [5]Niciuna dintre aceste greşeli nu are înţeles, căci creaţiile greşite ale minţii nu există în realitate. [6]Recunoaşterea acestui lucru e o protecţie mult mai bună decât orice formă de confuzie de niveluri, căci introduce corecţia la nivelul greşelii. [7]E esenţial să îţi aminteşti că numai mintea poate să creeze, iar corecţia îşi are locul la nivelul gândirii. [8]Pentru a amplifica o afirmaţie anterioară, spiritul e perfect deja şi, de aceea, nu are nevoie de corecţie. [9]Trupul nu există decât ca instrument de învăţare pentru minte. [10]Acest instrument de învăţare nu se supune greşelilor proprii, căci nu poate crea. [11]E evident, atunci, că singura aplicaţie cu adevărat semnificativă a capacităţii creatoare e determinarea minţii să renunţe la creaţiile ei greşite.

2. Magia e utilizarea minţii într-un mod lipsit de minte sau greşit creator. [2]Medicamentele fizice sunt forme de „farmece", dar – dacă ţi-e frică să foloseşti mintea ca să vindeci – ar fi bine să nu încerci. [3]Însuşi faptul că ţi-e frică face mintea vulnerabilă la creaţii greşite. [4]Se prea poate, atunci, să înţelegi greşit vindecarea care ar putea să aibă loc şi, din moment ce egocentrismul şi frica merg de regulă mână în mână, s-ar putea să nu poţi accepta adevărata Sursă a vindecării. [5]În aceste condiţii, e mai bine să te bazezi temporar pe instrumente de vindecare fizice, căci nu le poţi percepe greşit ca propriile tale creaţii. [6]Cât timp îţi persistă sentimentul vulnerabilităţii, să nu încerci să faci miracole.

3. Am spus deja că miracolele sunt expresii ale minţii dispuse la miracole, iar o minte dispusă la miracole înseamnă o minte corectă. [2]Cei cu mintea corectă nici nu preamăresc, nici nu subestimează mintea făcătorului sau a primitorului de miracole. [3]Cu toate acestea, ca şi corecţie, miracolul nu are nevoie să aştepte mintea corectă a celui ce îl primeşte. [4]De fapt, rostul miracolului e acela de-a-l readuce *la* mintea corectă. [5]Dar e esenţial ca făcătorul de miracole să fie în mintea lui corectă, chiar şi numai momentan, căci altfel nu va fi în stare să restabilească mintea corectă în altul.

4. Vindecătorul ce se bizuie pe propria lui stare de pregătire îşi periclitează înţelegerea. [2]Eşti în perfectă siguranţă cât nu te preocupă starea ta de pregătire, dar îţi menţii constantă încrederea într-a mea.

[3]Dacă înclinaţiile tale de-a săvârşi miracole nu funcţionează cum trebuie înseamnă că s-a insinuat frica în mintea ta corectă şi a răsturnat-o cu capul în jos. [4]Toate formele de minte necorectă sunt rezultatul refuzului de-a accepta Ispăşirea pentru tine. [5]Dacă o accepţi însă, eşti în măsură să recunoşti că cei ce au nevoie de vindecare sunt doar cei ce nu au realizat că mintea corectă *este* vindecare.

5. *Unica răspundere a făcătorului de miracole e să accepte Ispăşirea pentru el.* [2]Asta înseamnă că recunoşti că mintea e singurul nivel creator şi că erorile ei se vindecă prin Ispăşire. [3]Odată ce accepţi asta, mintea ta poate numai să vindece. [4]Negându-i minţii tale orice potenţial distructiv şi restituindu-i puterile pur constructive, te pui în postura de-a desface confuzia de niveluri a altora. [5]Mesajul pe care îl dai atunci acestora e adevărul că minţile lor sunt la fel de constructive, iar creaţiile lor greşite nu le pot dăuna. [6]Afirmând acest lucru, eliberezi mintea de supraaprecierea propriului ei instrument de învăţare şi o readuci la adevărata ei postură de student.

6. Trebuie subliniat din nou că trupul nu învaţă, după cum nici nu creează. [2]Ca instrument de învăţare, nu face decât să îl urmeze pe cel ce învaţă, dar – dacă e înzestrat fals cu iniţiativă proprie – devine un obstacol serios în calea învăţării pe care ar trebui să o faciliteze. [3]Numai mintea e capabilă de luminare. [4]Spiritul e luminat deja, iar trupul în sine e prea dens. [5]Mintea însă îi poate aduce trupului propria ei luminare dacă recunoaşte că nu el e cel ce învaţă şi că este, de aceea, refractar la învăţare. [6]Trupul însă poate fi aliniat cu uşurinţă la o minte care a învăţat să privească dincolo de el, spre lumină.

7. Învăţarea corectivă începe întotdeauna cu trezirea spiritului şi retragerea credinţei în văzul fizic. [2]Asta stârneşte frică deseori, căci te temi de ce o să îţi arate văzul spiritual. [3]Am spus mai înainte că Spiritul Sfânt nu poate să vadă greşeli şi e capabil numai să privească dincolo de ele, spre apărarea Ispăşirii. [4]Nu încape nicio îndoială că asta poate produce disconfort, dar disconfortul nu e rezultatul final al percepţiei. [5]Când I se permite Spiritului Sfânt să vadă profanarea altarului, El priveşte imediat şi spre Ispăşire. [6]Nimic din ce percepe El nu poate să stârnească frică. [7]Tot ce rezultă din conştienţa spirituală e pur şi simplu canalizat în direcţia corecţiei. [8]Starea de disconfort se stârneşte doar pentru a te face să conştientizezi nevoia de corecţie.

8. Frica de vindecare ia naştere, în final, din cauză că nu eşti dispus să accepţi fără echivoc că vindecarea este necesară. [2]Ce vede ochiul fizic nu corectează, şi nici greşeala nu poate fi corectată de un instrument ce poate fi văzut fizic. [3]Cât crezi în ce îţi spune văzul fizic, încercările tale de-a corecta vor fi dirijate greşit. [4]Adevărata viziune e obscurată, căci nu poţi suporta să îţi vezi profanat propriul altar.

[5]Dar, de vreme ce altarul a fost profanat, starea ta devine dublu de periculoasă dacă *nu* o percepi.

9. Vindecarea e o aptitudine care s-a dezvoltat după separare, înainte de care nu era necesară. [2]Ca toate aspectele credinţei în spaţiu şi timp, ea este temporară. [3]Cât persistă timpul însă, vindecarea e necesară ca mijloc de protecţie. [4]Căci vindecarea se sprijină pe milă, iar mila e un mod de a percepe perfecţiunea altuia, chiar dacă nu o poţi percepe în tine. [5]Majoritatea conceptelor mai elevate de care eşti în stare acum sunt dependente de timp. [6]Mila e de fapt o reflecţie mai slabă a unei mult mai puternice iubiri, care cuprinde totul şi întrece cu mult orice formă de milă pe care o poţi concepe în acest moment. [7]Mila este esenţială pentru mintea corectă în sensul limitat în care poate fi atinsă acum.

10. Mila e un mod de a-l privi pe altul de parcă şi-ar fi depăşit deja cu mult efectivele realizări în timp. [2]Din moment ce are o gândire eronată, nu poate să vadă Ispăşirea pentru el, căci altfel nu ar avea nevoie de milă. [3]Mila ce i se acordă e atât o adeverire a faptului că are nevoie de ajutor, cât şi o recunoaştere a faptului că îl va accepta. [4]Aceste două percepţii implică foarte clar dependenţa lor de timp, ceea ce arată că mila se situează încă în limitele acestei lumi. [5]Am spus mai înainte că numai revelaţia transcende timpul. [6]Miracolul – ca expresie a milei – îl poate doar scurta. [7]Trebuie să înţelegi însă că, de câte ori oferi un miracol cuiva, scurtezi suferinţa pentru voi amândoi. [8]Asta e ceva ce corectează deopotrivă retroactiv şi progresiv.

A. Principiile speciale ale făcătorilor de miracole

11. (1) Miracolul desfiinţează nevoia preocupărilor de ordin inferior. [2]Fiind un interval de timp în afara tiparului, consideraţiile obişnuite de timp şi spaţiu nu se aplică. [3]Când săvârşeşti un miracol, voi aranja ca atât timpul, cât şi spaţiul să se adapteze la el.

12. (2) E esenţial să faci o distincţie clară între ce e creat şi ce e făcut. [2]Toate formele de vindecare se bazează pe această corecţie fundamentală în percepţia nivelurilor.

13. (3) Să nu confunzi niciodată mintea corectă cu mintea incorectă. [2]O expresie a acestei confuzii e tendinţa de-a reacţiona la orice formă de greşeală altfel decât prin dorinţa de a vindeca.

14. (4) Miracolul e întotdeauna o negare a acestei greşeli şi o afirmare a adevărului. [2]Doar mintea corectă poate corecta într-un mod ce are efecte reale. [3]Pragmatic vorbind, ce nu are efecte reale nu are existenţă reală. [4]Efectul lui, atunci, e golul. [5]Fiind fără conţinut substanţial,

se pretează la proiecţie.

15. (5) Miracolul are o putere de reglare a nivelurilor care induce percepţia corectă pentru vindecare. [2]Până nu are loc aceasta, vindecarea nu poate fi înţeleasă. [3]Iertarea e un gest gol de nu aduce şi corecţie. [4]Fără corecţie, e doar un act de judecată, şi nu de vindecare.

16. (6) Iertarea unei minţi dispuse la miracole e *numai* corecţie. [2]Căci nu conţine niciun element de judecată. [3]Afirmaţia „Părinte, iartă-le lor, că nu ştiu ce fac" nu apreciază în niciun fel *ce* fac aceştia. [4]E un apel la Dumnezeu să le vindece minţile. [5]Nu se fac referiri la rezultatul greşelii. [6]Acesta nu contează.

17. (7) Imperativul „Fiţi uniţi în cuget" e afirmaţia de-a fi gata pentru revelaţie. [2]Cerinţa mea „Aceasta să faceţi spre pomenirea mea" e apelul la cooperare din partea făcătorilor de miracole. [3]Cele două afirmaţii nu sunt în acelaşi ordin al realităţii. [4]Doar cea de-a doua presupune conştienţa timpului, căci a pomeni înseamnă a rechema trecutul în prezent. [5]Timpul e sub îndrumarea mea, dar veşnicia Îi aparţine lui Dumnezeu. [6]În timp, existăm unul pentru şi cu altul. [7]În veşnicie, coexistăm cu Dumnezeu.

18. (8) Poţi face mult pentru vindecarea ta şi a altora dacă, într-o situaţie în care e nevoie de ajutor, te gândeşti la ea în felul următor:

> [2]*Sunt aici doar ca să fiu de un real folos.*
> [3]*Sunt aici să Îl reprezint pe Cel Ce m-a trimis.*
> [4]*Nu trebuie să mă îngrijesc ce să spun sau ce să fac, căci Cel Ce m-a trimis mă va îndruma.*
> [5]*Sunt mulţumit să fiu oriunde mă vrea El, ştiind că El vine cu mine.*
> [6]*Mă voi vindeca lăsându-L pe El să mă înveţe să vindec.*

VI. Frică şi conflict

1. Frica pare a fi ceva involuntar, ceva incontrolabil. [2]Şi totuşi, am spus deja că numai actele constructive ar trebui să fie involuntare. [3]Controlul meu poate prelua tot ce nu contează, în timp ce călăuzirea mea poate îndruma tot ce contează, dacă asta este opţiunea ta. [4]Frica nu poate fi controlată de mine, dar poate fi autocontrolată. [5]Frica mă împiedică să îţi dau capacitatea mea de control. [6]Prezenţa fricii arată că ai ridicat gândurile trupeşti la nivelul minţii. [7]Asta le ia de sub controlul meu şi te face să te simţi personal răspunzător de ele. [8]Asta e o evidentă confuzie de niveluri.

2. Eu nu încurajez confuzia de niveluri, dar tu trebuie să optezi să o corectezi. [2]Nu ţi-ai scuza purtarea dementă pe motiv că nu ai ce-i face. [3]De ce ai trece cu vederea gândirea dementă? [4]Există aici o confuzie la care ai face bine să te uiţi cât poţi de clar. [5]Poate te crezi responsabil de ce faci, dar nu şi de ce gândeşti. [6]Adevărul e că eşti responsabil de ce gândeşti, căci numai la acest nivel îţi poţi exercita opţiunea. [7]Ce faci vine din ce gândeşti. [8]Nu te poţi separa de adevăr „dând" autonomie purtării. [9]Pe aceasta o controlez automat de îndată ce pui ce gândeşti sub îndrumarea mea. [10]De câte ori ţi-e frică, e un indiciu sigur că ţi-ai lăsat mintea să creeze greşit şi nu m-ai lăsat pe mine să o călăuzesc.

3. Nu are rost să crezi că atenta controlare a rezultatului unei gândiri greşite poate duce la vindecare. [2]Când ţi-e frică, ai optat greşit. [3]Iată de ce te simţi răspunzător de ea. [4]Trebuie să îţi schimbi mintea, nu purtarea, iar asta *e* o chestiune de disponibilitate. [5]Nu ai nevoie de călăuzire decât la nivelul minţii. [6]Corecţia ţine numai de nivelul la care e posibilă schimbarea. [7]Schimbarea nu înseamnă nimic la nivelul simptomelor, unde nu poate funcţiona.

4. Corectarea fricii *e* răspunderea ta. [2]Când ceri să te eliberezi de frică, dai de înţeles că nu e aşa. [3]Ar trebui să ceri, în schimb, ajutor în condiţiile ce au adus frica. [4]Aceste condiţii atrag întotdeauna după ele o disponibilitate de-a fi separat. [5]La acel nivel, *poţi* face ceva. [6]Eşti mult prea tolerant la hoinărelile minţii şi suporţi pasiv creaţiile greşite ale minţii. [7]Rezultatul particular nu contează, dar greşeala de bază contează. [8]Corecţia e mereu aceeaşi. [9]Înainte de-a opta să faci ceva, întreabă-mă dacă opţiunea ta e de acord cu a mea. [10]Dacă eşti sigur că este, nu va exista nicio frică.

5. Frica e întotdeauna un semn de încordare, apărând de câte ori ce vrei e în conflict cu ce faci. [2]Această situaţie apare în două feluri: în primul rând, poţi opta să faci lucruri conflictuale, fie simultan, fie succesiv. [3]Asta produce o purtare conflictuală, pe care o găseşti intolerabilă pentru că partea minţii care vrea să facă altceva e revoltată. [4]În al doilea rând, poţi să te porţi cum crezi că ar trebui, dar fără să prea vrei. [5]Asta produce o purtare consecventă, dar stârneşte mare încordare. [6]În ambele cazuri, mintea şi purtarea nu concordă, de unde reiese o situaţie în care faci ce nu prea vrei să faci. [7]Asta dă naştere la un sentiment de constrângere care de regulă produce furie, urmată foarte probabil de proiecţie. [8]De câte ori ţi-e frică, o faci din cauză că nu ai luat o hotărâre. [9]De aceea, mintea ta e împărţită şi purtarea ta devine eratică, inevitabil. [10]Corecţia la nivel comportamental poate muta greşeala de la primul tip la cel de-al doilea, dar nu va anihila frica.

6. E posibil să atingi o stare în care îţi aduci mintea sub îndrumarea mea fără efort conştient, dar asta presupune o disponibilitate pe care

nu ţi-ai dezvoltat-o încă. [2]Spiritul Sfânt nu poate cere mai mult decât eşti dispus să faci. [3]Puterea de-a face vine din decizia ta neîmpărţită. [4]A face Voia lui Dumnezeu nu implică nicio încordare de îndată ce îţi dai seama că este şi a ta. [5]Lecţia e foarte simplă aici, dar e deosebit de uşor să îţi scape. [6]Aşa că o voi repeta, îndemnându-te să asculţi. [7]Numai mintea ta poate produce frică. [8]O face de câte ori are un conflict de dorinţe, producând inevitabilă încordare datorită dezacordului dintre a vrea şi a face. [9]Acesta poate fi corectat doar acceptând un obiectiv unificat.

7. Primul pas corectiv în desfacerea greşelii e să ştii, mai întâi, că fiecare conflict e o expresie a fricii. [2]Spune-ţi că, într-un fel sau altul, trebuie să fi ales să nu iubeşti, căci altfel frica nu ar fi putut să apară. [3]Şi atunci, întregul proces de corecţie devine doar o serie de paşi pragmatici într-un proces mai amplu de acceptare a Ispăşirii ca remediu. [4]Aceşti paşi pot fi rezumaţi în felul următor:

[5]Ştii, mai întâi, că ai de-a face cu o expresie a fricii.
[6]Frica apare din lipsa iubirii.
[7]Singurul remediu la lipsa iubirii e iubirea desăvârşită.
[8]Iubirea desăvârşită este Ispăşirea.

8. Am subliniat că miracolul – sau expresia Ispăşirii – e întotdeauna un semn de respect *de la* valoros *la* valoros. [2]Recunoşterea acestei valori se restabileşte prin Ispăşire. [3]E clar atunci că, de fiecare dată când ţi-e frică, te-ai pus într-o postură în care ai nevoie de Ispăşire. [4]Ai făcut ceva fără iubire, odată ce ai ales fără iubire. [5]Iată tocmai situaţia pentru care s-a oferit Ispăşirea. [6]Nevoia de remediu i-a inspirat constituirea. [7]Cât recunoşti numai nevoia de remediu, vei rămâne cu frica. [8]Dar, de îndată ce accepţi remediul, ai desfiinţat frica. [9]Iată cum are loc adevărata vindecare.

9. Toţi trec prin frică. [2]E nevoie însă de foarte puţină gândire corectă să îşi dea seama de ce apare frica. [3]Puţini apreciază adevărata putere a minţii şi nimeni nu rămâne complet conştient de ea tot timpul. [4]Dar, dacă speri să te scuteşti de frică, există anumite lucruri de care trebuie să îţi dai seama, pe deplin. [5]Mintea e foarte puternică şi nu îşi pierde niciodată forţa creatoare. [6]Nu doarme niciodată. [7]Şi creează în fiecare clipă. [8]E greu să recunoşti că ce crezi şi ce gândeşti se combină într-o undă de putere capabilă literalmente să mute munţi. [9]La prima vedere, pare arogant să crezi că ai o asemenea putere, dar nu de asta nu o crezi. [10]Preferi să crezi că gândurile tale nu pot exercita o adevărată influenţă pentru că de fapt te temi de ele. [11]Aşa îţi poţi potoli conştienţa vinovăţiei, dar numai cu preţul perceperii minţii ca neputincioasă. [12]De crezi că ce gândeşti e fără de efect, poţi înceta să te mai temi de ea, dar e puţin probabil să o respecţi. [13]Nu *există* gânduri deşarte. [14]Toată gândirea produce formă la un anumit nivel.

VII. Cauză şi efect

1. Deşi încă te plângi de existenţa fricii, continui totuşi să ţi-o stârneşti. [2]Am pomenit deja că nu îmi poţi cere să te eliberez de frică. [3]Eu ştiu că nu există, dar tu nu ştii. [4]Dacă aş interveni între gândurile tale şi rezultatele lor, aş întina o lege fundamentală: cea despre cauză şi efect, cea mai fundamentală lege care există. [5]Nu te-aş ajuta deloc dacă aş deprecia puterea gândurilor tale. [6]Căci ar veni în contradicţie directă cu scopul cursului acesta. [7]E mult mai util să îţi reamintesc că nu îţi păzeşti gândurile destul de atent. [8]Poate simţi că, în acest moment, ar fi nevoie de un miracol să îţi permită să faci asta, ceea ce e foarte adevărat. [9]Nu eşti obişnuit cu felul de-a gândi al minţii dispuse la miracole, dar poţi fi instruit să gândeşti astfel. [10]Toţi făcătorii de miracole au nevoie de acest tip de instruire.

2. Nu pot îngădui să îţi laşi mintea nepăzită, căci altfel nu mă vei putea ajuta. [2]Săvârşirea miracolelor implică recunoaşterea deplină a puterii gândirii pentru a evita creaţia greşită. [3]Altfel, va fi nevoie de un miracol să rectifice mintea însăşi, un proces circular ce nu ar favoriza compresia timpului pentru care a fost menit miracolul. [4]Făcătorul de miracole trebuie să aibă un respect sincer pentru ce e cu adevărat cauză şi efect – o condiţie necesară ca miracolul să aibă loc.

3. Atât miracolul, cât şi frica vin din gânduri. [2]Dacă nu eşti liber să alegi una, nu ai fi liber să alegi nici alta. [3]Alegând miracolul, ai *respins* frica, chiar şi numai temporar. [4]Ţi-a fost frică de toţi şi de toate. [5]Ţi-e frică de Dumnezeu, de mine şi de tine însuţi. [6]Ne-ai perceput greşit sau Ne-ai creat greşit, şi crezi în ce ai făurit. [7]Nu ai fi făcut-o dacă nu ţi-ar fi fost frică de propriile tale gânduri. [8]Fricoşii *trebuie* să creeze greşit, căci percep creaţia în mod greşit. [9]Când creezi greşit, suferi. [10]Principiul cauzei şi efectului devine acum un adevărat accelerator, deşi numai temporar. [11]De fapt, „Cauza" e un termen ce Îi aparţine de drept lui Dumnezeu, iar Fiul Lui este „Efectul" Lui. [12]Asta implică o serie de relaţii de Cauză şi Efect total diferite de cele pe care le introduci în creaţia greşită. [13]Prin urmare, conflictul fundamental din lumea aceasta e între creaţie şi creaţie greşită. [14]Toată frica e implicită în cea de-a doua; toată iubirea e implicită în cea dintâi. [15]Conflictul este, aşadar, între iubire şi frică.

4. După cum am spus deja, crezi că nu îţi poţi controla frica pentru că tu însuţi ai făcut-o, şi credinţa ta în ea pare să ţi-o scoată de sub control. [2]Dar orice încercare de-a rezolva greşeala încercând să stăpâneşti frica e inutilă. [3]De fapt, ea afirmă puterea fricii prin însăşi presupunerea că trebuie stăpânită. [4]Adevărata soluţie revine întru totul stăpânirii prin iubire. [5]Între timp însă, sentimentul de conflict

este inevitabil pentru că te-ai pus într-o postură în care crezi în puterea a ceva ce nu există.

5. Nimicul şi totul nu pot coexista. [2]Să crezi într-unul înseamnă să îl negi pe celălalt. [3]Frica nu e nimic de fapt, iar iubirea este totul. [4]De câte ori intră lumina în întuneric, întunericul e desfiinţat. [5]Ce crezi e pentru tine adevărat. [6]În sensul acesta, separarea *chiar* s-a întâmplat şi să o negi înseamnă pur şi simplu să foloseşti negarea cum nu trebuie. [7]Dar să te concentrezi asupra greşelii nu e decât o greşeală în plus. [8]Demersul corectiv iniţial este să recunoşti, temporar, că există o problemă, dar numai ca indiciu că e nevoie de corecţie imediată. [9]Se stabileşte astfel o stare mentală în care Ispăşirea poate fi acceptată fără amânare. [10]Trebuie subliniat însă că, în final, niciun compromis nu e posibil între totul şi nimic. [11]Timpul este, în esenţă, un instrument prin care se poate renunţa la tot compromisul în această privinţă. [12]El numai pare a fi desfiinţat treptat, căci timpul însuşi implică intervale ce nu există. [13]Creaţia greşită l-a făcut necesar ca instrument corectiv. [14]Afirmaţia „Căci Dumnezeu aşa a iubit lumea, încât a dat singurul Său Fiu ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică" necesită doar o uşoară corecţie pentru a avea sens în acest context: „a dat-*o* singurul*ui* Său Fiu".

6. Trebuie notat în special că Dumnezeu are un *singur* Fiu. [2]Dacă toate creaţiile Lui sunt Fiii Lui, fiecare trebuie să facă parte integrantă din întreaga Fiime. [3]Fiimea, în Unitatea ei, transcende suma părţilor sale. [4]Asta însă e ceva obscur cât lipseşte oricare dintre părţi. [5]Iată de ce, în final, conflictul nu poate fi rezolvat până nu se întorc toate părţile Fiimii. [6]Numai atunci poate fi înţeleasă semnificaţia întregimii, în adevăratul sens. [7]Orice parte a Fiimii poate să creadă în greşeală sau în nedesăvârşire dacă vrea. [8]Dar, dacă o face, crede în existenţa nimicului. [9]Corecţia acestei greşeli este Ispăşirea.

7. Am menţionat deja starea de pregătire, dar ne-ar putea ajuta aici câteva observaţii în plus. [2]Starea de pregătire e doar premisa înfăptuirii. [3]Cele două nu trebuie confundate. [4]De îndată ce are loc o stare de pregătire, există de regulă o oarecare dorinţă de-a înfăptui, dar nu e nicidecum o dorinţă neapărat neîmpărţită. [5]Starea nu implică decât potenţialul unei schimbări mentale. [6]Încrederea de sine nu se poate dezvolta pe deplin până nu ajungi să stăpâneşti. [7]Am încercat deja să corectăm greşeala fundamentală că frica poate fi stăpânită şi am subliniat că singura stăpânire adevărată este prin iubire. [8]Starea de pregătire e doar începutul încrederii de sine. [9]Poate crezi că e nevoie de enorm de mult timp între pregătire şi stăpânire, dar lasă-mă să îţi amintesc că timpul şi spaţiul sunt sub controlul meu.

VIII. Semnificaţia Judecăţii de apoi

1. O modalitate de-a corecta confuzia dintre magie şi miracol este să îţi aminteşti că nu te-ai creat tu. [2]Eşti în stare să uiţi acest lucru când devii egocentric, uitarea punându-te astfel într-o postură în care credinţa în magie e efectiv inevitabilă. [3]Voinţa ta de a crea ţi-a fost dată de Creatorul tău, Care a exprimat aceeaşi Voinţă în creaţia Sa. [4]Deoarece capacitatea creatoare îşi are locul în minte, tot ce creezi este neapărat o chestiune de voinţă. [5]Rezultă, totodată, că tot ce făureşti de unul singur e real în ochii tăi, deşi nu şi în Mintea lui Dumnezeu. [6]Această distincţie fundamentală duce direct la adevărata semnificaţie a Judecăţii de apoi.

2. Judecata de apoi este una dintre cele mai ameninţătoare idei din gândirea ta. [2]Pentru că nu o înţelegi. [3]Judecata nu e un atribut dumnezeiesc. [4]I s-a dat viaţă doar după separare, când a devenit unul dintre multele instrumente de învăţare din componenţa planului general. [5]Aşa cum separarea a avut loc de-a lungul a milioane de ani, tot aşa şi Judecata de apoi se va întinde pe o perioadă la fel de lungă, poate chiar mai lungă. [6]Cu toate acestea, lungimea ei poate fi scurtată mult de miracole, instrumentul de scurtare, dar nu şi de desfiinţare a timpului. [7]Dacă un număr suficient de persoane devin clar dispuse mental la miracole, acest proces de scurtare poate deveni efectiv incomensurabil. [8]E esenţial însă să te eliberezi rapid de frică, pentru că trebuie să ieşi din conflict dacă e să aduci pace altor minţi.

3. În general, Judecata de apoi e considerată o operaţie întreprinsă de Dumnezeu. [2]De fapt, va fi întreprinsă de fraţii mei, cu ajutorul meu. [3]E o ultimă vindecare, şi nu o împărţire a pedepsei, oricât de binemeritată ai crede că este pedeapsa. [4]Pedeapsa e o noţiune total opusă minţii corecte, iar scopul Judecăţii de apoi e să îţi redea mintea corectă. [5]Judecata de apoi ar putea fi numită un proces de evaluare corectă. [6]Asta înseamnă pur şi simplu că toţi vor ajunge să înţeleagă, în final, ce are valoare şi ce nu. [7]După asta, aptitudinea de-a alege poate fi dirijată în mod raţional. [8]Până nu se face această distincţie însă, pendulările între voinţa liberă şi cea încătuşată nu vor putea să nu continue.

4. Primul pas spre libertate implică o triere a falsului de adevărat. [2]E un proces de separare în sens constructiv şi reflectă adevăratul înţeles al Apocalipsei. [3]În cele din urmă, fiecare îşi va privi creaţiile şi va alege să păstreze numai ce e bun, aşa cum Dumnezeu Însuşi S-a uitat la toate câte a creat şi a cunoscut că erau bune. [4]În acest moment, mintea poate începe să se uite cu iubire la propriile ei creaţii, datorită valorii lor. [5]În acelaşi timp, mintea îşi va dezmoşteni inevitabil creaţiile greşite, care – nemaifiind crezute – nu vor mai exista.

5. Expresia „Judecata de apoi" e înfricoşătoare nu numai pentru că a fost proiectată asupra lui Dumnezeu, ci şi datorită asocierii cuvintelor „de apoi" cu moartea. [2]Iată un exemplu remarcabil de percepţie răsturnată. [3]Dacă examinezi obiectiv semnificaţia Judecăţii de apoi, îţi devine foarte clar că e de fapt poarta către viaţă. [4]Cei ce trăiesc în frică nu trăiesc de fapt. [5]Propria ta judecată de apoi nu poate fi îndreptată spre tine, căci nu eşti propria ta creaţie. [6]Poţi însă să o aplici cu noimă, oricând, la tot ce ai făurit, păstrându-ţi în memorie doar ce e creator şi bun. [7]E ceva ce mintea ta corectă nu poate să nu îţi dicteze. [8]Rostul timpului e doar acela de-a-ţi „da timp" să dobândeşti această judecată. [9]E propria ta judecată perfectă a propriilor tale creaţii perfecte. [10]Când tot ce păstrezi e vrednic de iubire, frica nu mai are de ce să te însoţească. [11]Iată rolul pe care îl ai în Ispăşire.

Capitolul 3

PERCEPŢIA INOCENTĂ

I. Ispăşire fără sacrificiu

1. Înainte de-a dispărea şi ultima rămăşiţă de frică asociată cu miracolele, trebuie lămurită o altă chestiune. [2]Nu răstignirea a stabilit Ispăşirea, ci învierea. [3]Mulţi creştini sinceri au înţeles greşit. [4]Cei liberi de credinţa în carenţă nu ar face o asemenea greşeală. [5]Dacă vezi răstignirea dintr-un punct de vedere răsturnat, *pare* că Dumnezeu l-a lăsat – şi chiar încurajat – pe unul dintre Fiii Lui să sufere pentru că acesta era bun. [6]Această interpretare deosebit de nefericită, ivită din proiecţie, i-a condus pe mulţi la o cruntă frică de Dumnezeu. [7]Asemenea concepte antireligioase pătrund în multe religii. [8]Dar un creştin adevărat ar trebui să se oprească şi să se întrebe: „Cum se poate?" [9]Chiar să fie Dumnezeu în stare de-un gen de gândire despre care Propriile-I cuvinte au spus clar că e nedemn de Fiul Său?

2. Ca întotdeauna, cea mai bună apărare e să nu ataci poziţia altuia, ci să protejezi în schimb adevărul. [2]Nu e înţelept să accepţi un concept dacă trebuie să răstorni un întreg cadru de referinţă ca să îl justifici. [3]E un procedură dureroasă în aplicaţiile ei minore, dar extrem de tragică pe scară mai mare. [4]Persecuţia are deseori ca rezultat o încercare de-a „justifica" teribila percepţie greşită că Dumnezeu Însuşi Şi-a persecutat Fiul în folosul mântuirii. [5]Până şi cuvintele sunt lipsite de înţeles. [6]A fost o greşeală deosebit de greu de învins pentru că, deşi greşeala în sine nu e mai greu de corectat decât oricare alta, mulţi nu au fost dispuşi să renunţe la ea, datorită valorii ei proeminente ca mecanism de apărare. [7]Într-o formă mai atenuată, un părinte spune: „Mă doare mai tare decât pe tine" şi se simte disculpat că şi-a bătut copilul. [8]Poţi să crezi că Tatăl nostru chiar gândeşte aşa? [9]E atât de esenţial ca toată gândirea de acest fel să fie înlăturată, încât trebuie să ne asigurăm că nu mai rămâne nimic de genul acesta în mintea ta. [10]Nu am fost „pedepsit" pentru că *tu* ai fost rău. [11]Lecţia total blajină pe care o predă Ispăşirea se pierde dacă e întinată, sub orice formă, de acest gen de distorsiuni.

3. Afirmaţia „A mea este răzbunarea, zice Domnul" e o percepţie greşită prin care cineva îşi atribuie „relele" din trecut lui Dumnezeu. [2]„Relele" lui din trecut nu au nimic de-a face cu Dumnezeu. [3]Nu El le-a creat şi nu El le menţine. [4]Dumnezeu nu crede în răsplată. [5]Nu aşa creează Mintea Lui. [6]El nu îţi pune la socoteală faptele „rele". [7]E posibil oare să mi le pună la socoteală mie? [8]Fii foarte sigur că recu-

noști cât de imposibilă e această supoziție și cât de total rezultă din proiecție. [9]Acest gen de greșeală se face răspunzător de o mulțime de greșeli aferente, inclusiv de convingerea că Dumnezeu l-a izgonit pe Adam și l-a scos cu forța din Grădina Edenului. [10]Și tot de aceea poți să crezi, din când în când, că te îndrum greșit. [11]Am depus toate eforturile să folosesc cuvinte aproape imposibil de denaturat, dar e mereu posibil să sucești niște simboluri dacă vrei.

4. Sacrificiul e o noțiune total necunoscută lui Dumnezeu. [2]Ea provine numai din frică, iar cei cărora le e frică pot fi cruzi. [3]Sacrificiul de orice fel e o încălcare a imperativului meu să fiți milostivi după cum e de milostiv și Tatăl vostru din Cer. [4]Le-a fost greu multor creștini să își dea seama că li se adresează lor. [5]Profesorii buni nu își terorizează studenții. [6]Să terorizezi înseamnă să ataci, iar asta duce la respingerea celor oferite de profesor. [7]Rezultatul e eșecul învățării.

5. Mi s-a spus – corect – „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii", dar cei ce reprezintă mielul ca pătat de sânge nu înțeleg ce înseamnă acest simbol. [2]Înțeles corect, e un simbol foarte simplu care vorbește de inocența mea. [3]Lupul și mielul șezând împreună simbolizează faptul că puterea și inocența nu sunt în conflict, ci trăiesc firesc în pace. [4]„Fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu" e un alt fel de-a spune același lucru. [5]O minte pură cunoaște adevărul și asta e puterea ei. [6]Ea nu confundă distrugerea cu inocența pentru că asociază inocența cu puterea, nu cu slăbiciunea.

6. Inocența e incapabilă să sacrifice ceva, pentru că mintea inocentă are totul și face tot posibilul să își ocrotească întregimea. [2]Ea nu poate proiecta. [3]Poate doar să cinstească alte minți, căci cinstea e salutul firesc pe care îl dau cei cu adevărat iubiți celor care sunt ca ei. [4]Mielul „ridică păcatele lumii" în sensul că starea de inocență – sau de grație – este o stare în care înțelesul Ispășirii e cât se poate de evident. [5]Ispășirea nu e câtuși de puțin ambiguă. [6]E cât se poate de clară pentru că există în lumină. [7]Doar încercările de-a o învălui în întuneric au făcut-o inaccesibilă celor care nu aleg să vadă.

7. Ispășirea însăși nu emană decât adevăr. [2]Ea este, de aceea, chintesența inofensivității și revarsă numai binecuvântare. [3]Nu ar putea-o face dacă nu s-ar naște exclusiv din perfectă inocență. [4]Inocența e înțelepciune pentru că e inconștientă de rău, iar răul nu există. [5]Dar e cât se poate de conștientă de tot ce e adevărat. [6]Învierea a demonstat că nimic nu poate distruge adevărul. [7]Binele poate rezista la orice formă de rău, după cum și lumina spulberă orice formă de întuneric. [8]Prin urmare, Ispășirea e lecția perfectă. [9]E demonstrația finală că toate celelalte lecții pe care le-am predat sunt adevărate. [10]Dacă poți accepta acum această singură generalizare, nu va mai trebui să înveți din multe lecții mai mici. [11]Dacă o crezi pe aceasta, ești eliberat de toate greșelile.

8. Inocența lui Dumnezeu e adevărata stare a minții Fiului Său. [2]În această stare, mintea ta Îl cunoaște pe Dumnezeu, căci Dumnezeu nu e simbolic: El este Fapt. [3]Cunoscându-I Fiul așa cum este, realizezi că Ispășirea, nu sacrificiul, e singurul dar cuvenit altarului lui Dumnezeu, unde nu își are locul decât perfecțiunea. [4]Ce înțeleg cei inocenți e adevărul. [5]Iată de ce altarele lor sunt de-a dreptul radioase.

II. Miracolele ca percepție adevărată

1. Am afirmat că noțiunile de bază la care se fac referiri în acest curs nu cunosc grade. [2]Anumite noțiuni fundamentale nu pot fi înțelese în termeni de opuși. [3]E imposibil să concepi lumina și întunericul sau totul și nimicul ca posibilități conjugate. [4]Sunt total adevărate sau total false. [5]E esențial să realizezi că vei avea o gândire eratică până nu iei un angajament ferm față de unul sau altul. [6]Un angajament ferm față de întuneric sau nimic e imposibil însă. [7]Nu s-a mai pomenit cineva care să nu fi perceput *un strop* de lumină sau *un strop* de ceva. [8]Nimeni nu e, atunci, în măsură să nege total adevărul, chiar dacă își închipuie că poate.

2. Inocența nu e un atribut parțial. [2]Ea nu e reală *până* nu e totală. [3]Cei parțial inocenți pot fi tare nesăbuiți uneori. [4]Inocența lor devine înțelepciune doar când devine un punct de vedere cu aplicație universală. [5]Percepția inocentă sau adevărată înseamnă că nu percepi fals niciodată și vezi adevărat întotdeauna. [6]Mai simplu, înseamnă că nu vezi niciodată ce nu există și vezi întotdeauna ce există.

3. Când îți lipsește încrederea în ce va face cineva, îți arăți convingerea că nu e în mintea corectă. [2]Acesta nu e nicidecum un cadru de referință bazat pe miracol. [3]Și are, pe deasupra, efectul dezastruos de-a nega puterea miracolului. [4]Miracolul percepe totul așa cum este. [5]Dacă nu există decât adevărul, vederea bazată pe mintea corectă nu poate vedea decât perfecțiune. [6]Am spus că numai ce creează Dumnezeu sau ce creezi tu cu aceeași Voie are existență reală. [7]Iată, atunci, tot ce pot vedea cei inocenți. [8]Ei nu suferă de percepție distorsionată.

4. Ți-e frică de Voia lui Dumnezeu pentru că ți-ai folosit mintea, pe care El a creat-o după chipul și asemănarea Minții Sale, ca să creezi greșit. [2]Mintea poate crea greșit numai când nu se crede liberă. [3]O minte „încătușată" nu e liberă pentru că e posedată – sau reținută – de ea însăși. [4]De aceea, e limitată și voința nu e liberă să se afirme. [5]A fi una înseamnă a fi de o minte sau voință. [6]Când Voia Fiimii și a Tatălui sunt una, acordul lor deplin este Cerul.

5. Nimic nu poate birui un Fiu de-al lui Dumnezeu care își încredințează spiritul în Mâinile Tatălui său. [2]Făcând asta, mintea se deșteaptă din somn și își aduce aminte de Creatorul ei. [3]Tot sentimentul separării dispare. [4]Fiul lui Dumnezeu face parte din Sfânta Treime, dar Treimea Însăși e una singură. [5]Nu există nicio confuzie între Nivelurile Ei căci sunt de o Minte și de o Voință. [6]Acest scop singular creează o integrare perfectă și stabilește pacea lui Dumnezeu. [7]Viziunea aceasta însă nu poate fi percepută decât de cei cu adevărat inocenți. [8]Având inima curată, inocenții apără percepția adevărată în loc să se apere pe ei de ea. [9]Înțelegând lecția Ispășirii, sunt lipsiți de dorința de-a ataca și, de aceea, văd adevărat. [10]Iată ce vrea să spună Biblia prin: „Când Se va arăta El (sau când va fi perceput), noi vom fi asemenea Lui, fiindcă Îl vom vedea cum este".

6. Distorsiunile se corectează retrăgându-ți credința în ele și investind-o doar în ce e adevărat. [2]Nu poți face adevărat neadevărul. [3]Dacă ești dispus să accepți ce e adevărat în tot ce percepi, îl lași să fie adevărat pentru tine. [4]Adevărul înfrânge toată greșeala, iar cei ce trăiesc în greșeală și în gol nu își pot găsi niciodată o mângâiere de durată. [5]Dacă percepi adevărat, anulezi simultan percepțiile false din tine și din alții. [6]Deoarece îi vezi așa cum sunt, le oferi acceptarea adevărului lor, ca să îl poată accepta și ei. [7]Iată vindecarea pe care o induce miracolul.

III. Percepție versus cunoaștere

1. Am insistat, până acum, pe percepție și am vorbit foarte puțin despre cunoaștere. [2]Motivul e acela că, înainte de-a putea cunoaște ceva, trebuie redresată percepția. [3]Să cunoști înseamnă să ai certitudine. [4]Incertitudinea înseamnă că nu cunoști. [5]Cunoașterea e putere, fiind certă, iar certitudinea e forță. [6]Percepția e temporară. [7]Ca atribut al credinței în spațiu și timp, ea se supune fie fricii, fie iubirii. [8]Percepțiile false provoacă frică, percepțiile adevărate stârnesc iubire, dar niciuna dintre ele nu aduce certitudine pentru că întreaga percepție variază. [9]Iată de ce nu e cunoaștere. [10]Percepția adevărată stă la baza cunoașterii, dar cunoașterea e afirmarea adevărului și depășește toate percepțiile.

2. Toate dificultățile tale vin din faptul că nu te recunoști, nu îți recunoști fratele, nici Dumnezeul. [2]A recunoaște înseamnă „a cunoaște din nou", sugerând că ai cunoscut înainte. [3]Poți să vezi în multe feluri pentru că percepția presupune interpretare, ceea ce înseamnă că nu e deplină sau consecventă. [4]Miracolul, fiind un fel de a percepe, nu e

cunoaștere. [5]Ci răspunsul corect la o întrebare, deși când cunoști nu pui întrebări. [6]Punerea iluziilor sub semnul întrebării e primul pas în desfacerea lor. [7]Miracolul – sau răspunsul corect – le corectează. [8]Deoarece percepțiile se schimbă, dependența lor de timp e evidentă. [9]Felul în care percepi la un moment dat determină ce faci, iar faptele trebuie să se petreacă în timp. [10]Cunoașterea e veșnică, certitudinea neputând fi pusă sub semnul întrebării. [11]Cunoști când ai încetat să mai pui întrebări.

3. Mintea care pune întrebări se percepe în timp și caută, de aceea, răspunsuri viitoare. [2]Mintea închisă crede că viitorul și prezentul vor fi la fel. [3]Se stabilește astfel o stare aparent stabilă care e, de obicei, o încercare de-a contracara frica subiacentă că viitorul va fi mai rău decât prezentul. [4]Această frică inhibă orice tendință de-a pune întrebări.

4. Viziunea adevărată e percepția firească a vederii spirituale, dar e tot o corecție, și nu un fapt. [2]Vederea spirituală e simbolică și, de aceea, nu e un instrument de cunoaștere. [3]Ea este însă un mijloc de percepție corectă, ceea ce o aduce în domeniul propriu miracolului. [4]O „viziune a lui Dumnezeu" ar fi mai degrabă un miracol decât o revelație. [5]Faptul că e implicată percepția scoate experiența din domeniul cunoașterii. [6]Iată de ce viziunile, oricât de sfinte, nu durează.

5. Biblia îți spune să te cunoști sau să ai certitudine. [2]Certitudinea ține întotdeauna de Dumnezeu. [3]Când iubești pe cineva, îl percepi așa cum este, iar asta îți permite să îl cunoști. [4]Până nu îl percepi așa cum este, nu îl poți cunoaște. [5]Cât pui întrebări despre el, dai de înțeles că nu Îl cunoști pe Dumnezeu. [6]Certitudinea nu cere acțiune. [7]Când spui că acționezi pe baza cunoașterii, confunzi de fapt cunoașterea cu percepția. [8]Cunoașterea asigură forța pentru a gândi creator, dar nu pentru a acționa corect. [9]Percepția, miracolele și acțiunea sunt strâns corelate. [10]Cunoașterea e rezultatul revelației și induce numai gândire. [11]Percepția implică trupul chiar și în forma ei cea mai spiritualizată. [12]Cunoașterea vine de la altarul lăuntric și e veșnică pentru că e certă. [13]A percepe adevărul nu e totuna cu a-l cunoaște.

6. Percepția corectă e necesară înainte ca Dumnezeu să poată comunica direct cu altarele Lui, pe care le-a stabilit în Fiii Lui. [2]Acolo El poate să Își comunice certitudinea, iar cunoașterea Lui va aduce pace fără niciun semn de întrebare. [3]Dumnezeu nu le e străin Fiilor Lui, iar Fiii Lui nu își sunt străini unul altuia. [4]Cunoașterea a precedat atât percepția, cât și timpul, pe care le va înlocui în cele din urmă. [5]Iată adevăratul înțeles al afirmațiilor „Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul" și „Mai înainte de a fi fost Avraam, Eu sunt". [6]Percepția poate și trebuie să devină stabilă, dar cunoașterea *este* stabilă. [7]„Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui" devine „Cunoaș-

te-L pe Dumnezeu şi acceptă-I certitudinea".

7. Dacă ataci greşeala în altul, îţi vei face ţie rău. [2]Nu îţi poţi cunoaşte fratele când îl ataci. [3]Atacul e îndreptat întotdeauna asupra unui străin. [4]Îl faci străin prin percepţiile tale greşite şi, de aceea, nu îl poţi cunoaşte. [5]Ţi-e frică de el din cauză că l-ai făcut un străin. [6]Percepe-l corect ca să îl poţi cunoaşte. [7]Nu există străini în creaţia lui Dumnezeu. [8]Pentru a crea cum te-a creat El, poţi crea numai ce cunoşti şi deci ce accepţi că îţi aparţine. [9]Dumnezeu Îşi cunoaşte copiii cu perfectă certitudine. [10]I-a creat cunoscându-i. [11]Îi recunoaşte perfect. [12]Când ei nu se recunosc unul pe altul, nu Îl recunosc pe El.

IV. Greşeala şi eul

1. Aptitudinile pe care le ai acum sunt doar umbre ale adevăratei tale capacităţi. [2]Toate funcţiile tale din prezent sunt împărţite, putând fi puse sub semnul întrebării şi al îndoielii. [3]Căci nu eşti sigur cum să le foloseşti şi eşti, de aceea, incapabil de cunoaştere. [4]În plus, eşti incapabil de cunoaştere şi din cauză că poţi încă să percepi într-un mod neiubitor. [5]Percepţia nu a existat până nu au fost introduse, prin separare, conceptele de grade, aspecte şi intervale. [6]Spiritul nu are niveluri, iar toate conflictele se nasc din conceptul de niveluri. [7]Numai Nivelurile Treimii sunt capabile de unitate. [8]Nivelurile create prin separare nu pot decât să fie în conflict. [9]Căci nu înseamnă nimic unele pentru altele.

2. Conştiinţa – nivelul percepţiei – a fost prima sciziune introdusă în minte după separare, făcând din minte un perceptor, şi nu un creator. [2]Conştiinţa e identificată corect ca domeniul eului. [3]Eul este o încercare a minţii greşite de-a te percepe cum vrei să fii, şi nu cum eşti. [4]Te poţi cunoaşte însă doar aşa cum eşti, fiind singurul lucru de care poţi fi sigur. [5]Restul *este* pus sub semnul întrebării.

3. Eul e aspectul întrebător al sinelui de după separare, care a fost făcut, şi nu creat. [2]E capabil să pună întrebări, dar nu să perceapă răspunsuri semnificative, căci acestea ar presupune cunoaştere şi nu pot fi percepute. [3]Mintea e confuză, de aceea, pentru că numai starea Unei Minţi poate fi fără confuzie. [4]O minte separată sau împărţită *trebuie* să fie confuză. [5]E inevitabil să fie nesigură de ce este ea. [6]Şi trebuie să fie în conflict pentru că nu concordă cu ea însăşi. [7]Aspectele ei devin astfel străine unele de altele, asta fiind esenţa condiţiei propice fricii, în care atacul e mereu posibil. [8]Ai toate motivele să te temi în felul în care te percepi. [9]Iată de ce nu poţi scăpa de frică până nu realizezi că nu te-ai creat şi nici nu te-ai putea crea tu. [10]Nu vei

putea face niciodată adevărate percepţiile tale false, iar creaţia ta e ferită de propria ta greşeală. [11]Iată de ce va trebui să alegi, până la urmă, să vindeci separarea.

4. Mintea corectă nu trebuie confundată cu mintea cunoscătoare, căci se aplică doar percepţiei corecte. [2]Poţi fi în mintea corectă sau în mintea greşită, până şi asta fiind o chestiune de grade, arătând clar că nu e vorba de cunoaştere. [3]Folosită cum trebuie, expresia „minte corectă" se referă la corecţia adusă „minţii greşite" şi se aplică stării mentale ce induce percepţie acurată. [4]E o minte dispusă la miracole pentru că vindecă percepţia greşită – un adevărat miracol, dat fiind felul în care te percepi.

5. Percepţia implică întotdeauna o întrebuinţare greşită a minţii, pentru că duce mintea în zone de incertitudine. [2]Mintea e foarte activă. [3]Când alege să fie separată, alege să perceapă. [4]Până atunci, voieşte numai să cunoască. [5]După aceea, poate numai să aleagă ambiguu, singura ieşire din ambiguitate fiind percepţia clară. [6]Mintea revine la funcţia ei proprie numai când voieşte să cunoască. [7]Se pune astfel în slujba spiritului, unde percepţia e schimbată. [8]Când alege să îşi facă propriile niveluri, mintea alege să se împartă. [9]Dar nu se poate separa total de spirit, căci din spirit îşi derivă întreaga putere de-a face sau de a crea. [10]Mintea îşi afirmă Sursa chiar şi atunci când creează greşit, căci altfel şi-ar înceta pur şi simplu existenţa. [11]Aşa ceva e imposibil, căci mintea aparţine spiritului pe care l-a creat Dumnezeu şi care este, de aceea, veşnic.

6. Capacitatea de-a percepe a făcut posibil trupul, pentru că trebuie să percepi *ceva* şi *cu* ceva. [2]Iată de ce percepţia presupune un schimb sau o traducere, de care cunoaşterea nu are nevoie. [3]Funcţia interpretativă a percepţiei – o formă distorsionată de creaţie – îţi permite, atunci, să interpretezi trupul ca fiind tu însuţi, într-o încercare de-a scăpa de conflictul pe care l-ai stârnit. [4]Spiritul, care cunoaşte, nu poate fi împăcat cu această pierdere de putere, căci e incapabil de întuneric. [5]Spiritul devine astfel aproape inaccesibil minţii şi total inaccesibil trupului. [6]De aici înainte, spiritul e perceput ca o ameninţare, căci lumina desfiinţează întunericul arătându-ţi, pur şi simplu, că e inexistent. [7]Adevărul va birui mereu greşeala în acest fel. [8]Nu poate fi vorba de un proces activ de corecţie pentru că, aşa cum am subliniat deja, cunoaşterea nu face nimic. [9]Poate fi percepută ca agresor, dar nu poate ataca. [10]Ceea ce percepi a fi atacul ei e propria ta recunoaştere vagă că e posibil să îţi reaminteşti cunoaşterea, căci nu a fost distrusă niciodată.

7. Dumnezeu şi creaţiile Lui rămân în certitudine, cunoscând de aceea că nu poate exista nicio creaţie greşită. [2]Adevărul nu se poate ocupa de greşelile pe care le vrei. [3]Eu am fost un om care şi-a amintit

spiritul și cunoașterea acestuia. [4]Ca om, nu am încercat să contracarez greșeala prin cunoștere, ci să corectez greșeala de jos în sus. [5]Am demonstrat atât neputința trupului, cât și putința minții. [6]Unindu-mi voia cu a Creatorului meu, mi-am amintit firesc spiritul și adevăratul lui scop. [7]Deși nu pot uni în locul tău voia ta cu a lui Dumnezeu, îți pot șterge din minte toate percepțiile greșite dacă vrei să o pui sub îndrumarea mea. [8]Numai percepțiile tale greșite îți stau în cale. [9]Fără ele, opțiunea ta e certă. [10]O percepție sănătoasă induce o alegere sănătoasă. [11]Nu pot alege în locul tău, dar te pot ajuta să îți efectuezi propria alegere corectă. [12]„Mulți sunt chemați, dar puțini aleși" ar trebui să fie „Toți sunt chemați, dar puțini aleg să asculte". [13]De aceea, ei nu aleg corect. [14]„Cei aleși" sunt doar cei ce aleg corect mai devreme. [15]Mințile corecte o pot face acum, găsindu-și astfel odihna sufletelor. [16]Dumnezeu te cunoaște numai în pace, și asta *e* realitatea ta.

V. Dincolo de percepție

1. Am spus că aptitudinile pe care le ai acum sunt doar umbre ale adevăratei tale capacități și că percepția, care judecă din fire, a fost introdusă numai după separare. [2]De atunci, nimeni nu a mai fost sigur de nimic. [3]Am mai lămurit că învierea a fost mijlocul de revenire la cunoaștere, care s-a înfăptuit prin unirea voii mele cu a Tatălui. [4]Putem acum să facem o distincție care va lămuri câteva dintre afirmațiile care vor urma.

2. De la separare, cuvintele „a crea" și „a face" au început să se confunde. [2]Când faci ceva, o faci dintr-o anumită senzație de lipsă sau nevoie. [3]Orice lucru făcut cu un anume scop nu are o adevărată putere de generalizare. [4]Când faci ceva să satisfaci o lipsă percepută, îți afirmi tacit credința în separare. [5]Eul a inventat, în acest scop, multe sisteme de gândire ingenioase. [6]Niciunul dintre ele nu e creator. [7]Inventivitatea e un efort irosit chiar și în forma ei cea mai ingenioasă. [8]Caracterul extrem de concret al invenției nu e demn de creativitatea abstractă a creațiilor lui Dumnezeu.

3. Așa cum am observat deja, cunoașterea nu duce la acțiune. [2]Confuzia dintre adevărata ta creație și ce ai făcut tu din tine e atât de profundă, încât ți-a devenit literalmente imposibil să cunoști ceva. [3]Cunoașterea e mereu stabilă și e destul de evident că tu nu ești. [4]Cu toate acestea, ești perfect stabil așa cum te-a creat Dumnezeu. [5]În sensul acesta, când comportamentul tău e instabil, ești în dezacord cu ideea dumnezeiască a creației tale. [6]Poți să nu fii de acord dacă vrei, dar nu ai vrea să o faci dacă ai fi în mintea corectă.

4. Întrebarea fundamentală pe care ți-o pui încontinuu nu îți poate fi adresată corect ție. [2]Te tot întrebi ce ești. [3]Asta dă de înțeles că răspunsul nu e numai unul pe care îl cunoști, ci și unul pe care *tu* hotărăști să îl furnizezi. [4]Tu însă nu poți să te percepi corect. [5]Nu ai chip de perceput. [6]Cuvântul „chip" – sau „imagine" – e legat întotdeauna de precepție și nu face parte din cunoaștere. [7]Imaginile sunt simbolice și reprezintă altceva. [8]Ideea de-a-ți „schimba imaginea" recunoaște puterea percepției, dar dă de înțeles și că nu e nimic stabil de cunoscut.

5. Cunoașterea nu e pasibilă de interpretare. [2]Poți încerca să „interpretezi" înțelesul, dar e o încercare mereu pasibilă de eroare pentru că se referă la *percepția* înțelesului. [3]Asemenea incongruități sunt rezultatul încercărilor de-a te vedea separat și neseparat în același timp. [4]E imposibil să faci o confuzie atât de fundamentală fără să îți sporești și mai mult confuzia generală. [5]Mintea ta se poate să fi devenit foarte ingenioasă, dar – cum se întâmplă întotdeauna când metoda și conținutul sunt separate – e folosită într-o încercare zadarnică de-a ieși dintr-un impas fără ieșire. [6]Ingenuitatea e ruptă total de cunoaștere, căci cunoașterea nu cere ingenuitate. [7]Gândirea ingenioasă *nu* e adevărul care te va face liber, dar ești liber de nevoia de-a te lansa în așa ceva în momentul în care ești dispus să îi dai drumul.

6. Rugăciunea e un mod de-a cere ceva. [2]E mijlocul de propagare al miracolelor. [3]Dar singura rugăciune cu înțeles e rugăciunea de iertare, căci cei ce au fost iertați au totul. [4]Odată ce s-a acceptat iertarea, rugăciunea – în sens obișnuit – nu mai are niciun înțeles. [5]Rugăciunea de iertare nu e decât rugămintea de-a putea recunoaște ce ai deja. [6]Alegând percepția în loc de cunoaștere, te-ai pus într-o postură în care te-ai putea asemăna Tatălui tău numai percepând miraculos. [7]Ai pierdut cunoașterea că tu însuți ești un miracol dumnezeiesc. [8]Creația e Sursa ta și singura ta funcție adevărată.

7. Afirmația „Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul și asemănarea Lui" se cere reinterpretată. [2]Prin „chip" putem înțelege „gândire", iar „asemănarea" poate fi înțeleasă ca „de o calitate asemănătoare". [3]Dumnezeu a creat într-adevăr spiritul după Propria Lui Gândire și de o calitate asemănătoare cu a Lui. [4]Altceva *nu* există. [5]Percepția, pe de altă parte, e imposibilă fără credința în „mai mult" și „mai puțin". [6]La fiecare nivel ea presupune selectivitate. [7]Percepția e un proces continuu de acceptare și respingere, de organizare și reorganizare, de strămutare și schimbare. [8]Evaluarea e o parte esențială a percepției, căci judecățile sunt necesare pentru a selecta.

8. Ce se întâmplă cu percepțiile dacă nu există judecăți, ci numai perfectă egalitate? [2]Percepția devine imposibilă. [3]Adevărul poate numai să fie cunoscut. [4]E la fel de adevărat în întregime, iar cunoașterea

unei părți din el înseamnă a-l cunoaște în întregime. [5]Numai percepția implică o conștiență parțială. [6]Cunoașterea transcende legile ce guvernează percepția, căci o cunoaștere parțială este cu neputință. [7]E toată una și nu are părți separate. [8]Tu, care ești una cu ea, nu trebuie decât să te cunoști pe tine, și cunoașterea ta e completă. [9]A cunoaște miracolul lui Dumnezeu înseamnă a-L cunoaște pe El.

9. Iertarea e vindecarea percepției separării. [2]Perceperea corectă a fratelui tău e necesară din cauză că mințile au ales să se vadă separate. [3]Spiritul Îl cunoaște pe Dumnezeu pe deplin. [4]Iată puterea lui miraculoasă. [5]Faptul că această putere e împărtășită pe deplin de fiecare e o situație total străină de gândirea lumii. [6]Lumea crede că, dacă cineva are totul, nu a mai rămas nimic. [7]Dar miracolele lui Dumnezeu sunt la fel de totale ca Gândurile Lui, pentru că *sunt* Gândurile Lui.

10. Cât durează percepția, rugăciunea are un rost. [2]Deoarece percepția se sprijină pe lipsă, cei ce percep nu au acceptat total Ispășirea și nu s-au deferit adevărului. [3]Percepția se bazează pe o stare separată, așa că oricine percepe chiar și câtuși de puțin are nevoie de vindecare. [4]Comuniunea, nu rugăciunea, e starea firească a celor ce cunosc. [5]Dumnezeu și miracolul Lui sunt inseparabili. [6]Ce frumoase sunt Gândurile lui Dumnezeu care trăiesc în lumina Lui! [7]Valoarea ta e mai presus de percepție pentru că e mai presus de îndoială. [8]Nu te percepe în lumini diferite. [9]Cunoaște-te în Singura Lumină în care miracolul care ești tu e cât se poate de clar.

VI. Judecata și complexul autorității

1. Am vorbit deja despre Judecata de apoi, dar nu destul de amănunțit. [2]După Judecata de apoi, nu va mai fi niciuna. [3]Judecata e simbolică pentru că – dincolo de percepție – nu există judecată. [4]Când spune Biblia „Nu judecați, ca să nu fiți judecați", asta înseamnă că, dacă judeci realitatea altora, nu vei putea să nu o judeci pe a ta.

2. Decizia de-a judeca în loc de a cunoaște e cauza pierderii păcii. [2]Judecata e procesul pe care se bazează percepția, nu cunoașterea. [3]Am mai discutat asta în termenii selectivității percepției și am arătat că evaluarea e premisa ei necesară și evidentă. [4]Judecata implică respingere întotdeauna. [5]Ea nu evidențiază niciodată numai aspectele pozitive ale lucrului judecat, fie în tine, fie în alții. [6]Ce ai perceput și respins – sau judecat și declarat deficient – rămâne în mintea ta pentru că l-ai perceput. [7]Una dintre iluziile de care suferi e convingerea că ce ai judecat defavorabil nu are niciun efect. [8]Așa ceva nu

poate fi adevărat decât dacă mai crezi și că ce ai judecat defavorabil nu există. [9]E clar că nu crezi așa ceva, căci altfel nu l-ai fi judecat defavorabil. [10]În definitiv, nu contează dacă judecata ta e corectă sau greșită. [11]În ambele cazuri, decizi să crezi în ireal. [12]E ceva inevitabil în orice tip de judecată, căci a judeca înseamnă a crede că poți să selectezi *din* realitate ce preferi.

3. Nu ai idee ce ușurare imensă și ce pace profundă rezultă din întâmpinarea ta și a fraților tăi fără nicio judecată. [2]Când vei recunoaște ce ești și ce sunt frații tăi, vei realiza că judecarea lor în orice fel nu are niciun înțeles. [3]De fapt, le pierzi înțelesul *tocmai* pentru că îi judeci. [4]Toată incertitudinea vine din convingerea că ești constrâns de judecată. [5]Nu ai nevoie de judecată să îți organizezi viața și precis nu ai nevoie de ea să te organizezi. [6]În prezența cunoașterii, toată judecata se suspendă automat, tocmai acest proces făcând posibilă înlocuirea percepției cu recunoașterea.

4. Ți-e foarte frică de tot ce ai perceput dar ai refuzat să accepți. [2]Crezi că, din cauză că ai refuzat să accepți un lucru, l-ai scăpat de sub control. [3]Iată de ce îl vezi în coșmaruri, sau în deghizări plăcute în visele ce îți par mai fericite. [4]Nimic din ce ai refuzat să accepți nu poți să conștientizezi. [5]Nu că ar fi periculos în sine, dar l-ai făcut să îți pară periculos.

5. Când te simți obosit, precis te-ai judecat capabil de oboseală. [2]Când râzi de cineva, precis l-ai judecat lipsit de valoare. [3]Când râzi de tine, precis râzi și de alții, fie și numai pentru că nu poți tolera ideea că ești mai lipsit de valoare decât ei. [4]Asta te face să te simți obosit pentru că e cât se poate de descurajant. [5]Nu ești de fapt capabil să fii obosit, dar ești foarte capabil să te istovești singur. [6]Efortul judecății constante e practic insuportabil. [7]E curios că o aptitudine atât de debilitantă se bucură de atâta prețuire. [8]Dar, dacă vrei să fii autorul realității, vei insista să te cramponezi de judecată. [9]Și vei privi cu frică judecata, crezând că, într-o bună zi, se va folosi împotriva ta. [10]Poți crede asta numai în măsura în care crezi în eficacitatea judecății ca armă de apărare a propriei tale autorități.

6. Dumnezeu oferă numai milostivire. [2]Cuvintele tale trebuie să reflecte numai milostivire, căci asta ai primit și asta trebuie să dai. [3]Dreptatea e un expedient temporar, sau o încercare de-a te învăța înțelesul milostivirii. [4]Ea judecă numai din cauză că ești capabil de nedreptate.

7. Am vorbit de diferite simptome, la acest nivel existând o varietate aproape infinită. [2]Există însă o singură cauză pentru toate: complexul autorității. [3]*Asta* e „rădăcina tuturor relelor". [4]Fiecare simptom făcut de eu implică o contradicție în termeni, căci mintea e împărțită între eu și Spiritul Sfânt, așa că orice face eul e incomplet și contradictoriu. [5]Această postură de nesusținut e rezultatul complexului autorității,

care – acceptând ca premisă singurul gând de neconceput – poate produce numai idei de neconceput.

8. Problema autorității e de fapt o chestiune de *autor*itate. [2]De câte ori ai o problemă de autoritate, o ai din cauză că te crezi propriul tău autor și îți proiectezi delirul asupra altora. [3]Percepi apoi situația ca una în care alții se luptă cu tine literalmente pentru poziția ta de autor. [4]Asta e greșeala fundamentală a tuturor celor ce cred că au uzurpat puterea lui Dumnezeu. [5]Credința aceasta îi înspăimântă pe ei, dar pe Dumnezeu nu Îl tulbură cu nimic. [6]E însă dornic să o desfacă, nu pentru a-Și pedepsi copiii, ci doar pentru că știe că îi face nefericiți. [7]Creațiilor lui Dumnezeu le e dat adevăratul lor Autor, dar tu preferi să fii anonim când alegi să te separi de Autorul tău. [8]Fiind nesigur de apartenența ta la creația adevăratului tău Autor, crezi că propria ta creație a fost anonimă. [9]Te pui astfel într-o postură în care îți pare rezonabil să crezi că te-ai creat tu. [10]Disputa în privința apartenenței la un autor a lăsat o asemenea nesiguranță în mintea ta, încât se poate îndoi chiar de faptul că exiști.

9. Numai cei ce renunță la toată dorința de-a respinge pot cunoaște că e imposibil să fie respinși. [2]Nu ai uzurpat puterea lui Dumnezeu, dar *ai* pierdut-o. [3]Din fericire, a pierde ceva nu înseamnă că a și dispărut. [4]Înseamnă doar că nu îți aduci aminte unde este. [5]Existența lucrului pierdut nu depinde de capacitatea ta de-a-l identifica sau chiar de a-l localiza. [6]E posibil să privești realitatea fără judecată și să cunoști, pur și simplu, că este.

10. Pacea e o moștenire firească a spiritului. [2]E liber fiecare să refuze să își accepte moștenirea, dar nu e liber să stabilească ce anume a moștenit. [3]Problema pe care trebuie să o decidă fiecare e fundamentala chestiune a apartenenței la un autor. [4]La urma urmei, toată frica provine – uneori pe căi foarte întortochiate – din negarea *Autor*ității. [5]Ofensa nu I se aduce niciodată lui Dumnezeu, ci numai celor ce Îl neagă. [6]A-I nega *Autor*itatea înseamnă a-ți nega motivul pentru pacea ta, așa că te vezi numai în segmente. [7]Această percepție ciudată *e* complexul autorității.

11. Nu există om care să nu se simtă întemnițat într-un fel sau altul. [2]Dacă e rezultatul propriei lui libertăți de voință, precis își consideră voința neliberă, căci altfel raționamentul circular în această situație i-ar fi foarte limpede. [3]Libertatea de voință trebuie să ducă la libertate. [4]Judecata întemnițează întotdeauna pentru că separă segmente din realitate cu metrul instabil al dorinței. [5]Dorința nu e fapt. [6]A dori dă de înțeles că nu e de ajuns să voiești. [7]Însă cei în mintea corectă nu cred că lucrul dorit e la fel de real ca lucrul voit. [8]În loc de „Căutați mai întâi Împărăția Cerurilor", spune „*Voiți* mai întâi Împărăția Cerurilor", și ai spus „Știu ce sunt și accept propria mea moștenire".

VII. Crearea versus imaginea de sine

1. Fiecare sistem de gândire trebuie să aibă un punct de pornire. [2]Începe fie cu o facere, fie cu o creare, o distincție pe care am discutat-o deja. [3]Asemănarea dintre ele stă în puterea lor ca temelii. [4]Diferența dintre ele stă în ce se sprijină pe ele. [5]Amândouă sunt pietre unghiulare pentru sistemele de convingeri pe baza cărora trăim. [6]E o greșeală să crezi că un sistem de gândire bazat pe minciuni ar fi slab. [7]Niciun lucru făcut de un copil de-al lui Dumnezeu nu e lipsit de putere. [8]E foarte esențial să îți dai seama de asta, căci altfel nu vei fi în stare să scapi din închisoarea pe care ai făcut-o.

2. Nu poți rezolva problema autorității depreciind puterea minții tale. [2]Să faci așa ceva ar însemna să te amăgești, iar asta îți va dăuna pentru că înțelegi de fapt puterea minții. [3]De asemenea, îți dai seama că nu o poți slăbi, așa cum nu Îl poți slăbi nici pe Dumnezeu. [4]„Diavolul" e un concept înfricoșător pentru că pare extrem de puternic și extrem de activ. [5]E perceput ca o forță în luptă cu Dumnezeu, confruntându-L pentru posesia creațiilor Sale. [6]Diavolul amăgește cu minciuni și clădește împărății în care totul e în directă opoziție cu Dumnezeu. [7]Și totuși, el atrage oamenii în loc să le repugne, ei fiind dispuși să îi „vândă" sufletele lor în schimbul unor daruri lipsite de orice valoare reală. [8]Asta nu are absolut niciun sens.

3. Am mai discutat despre cădere sau separare, dar trebuie înțeles bine ce înseamnă. [2]Separarea e un sistem de gândire suficient de real în timp, dar nu în veșnicie. [3]Toate convingerile sunt reale pentru cel ce crede în ele. [4]Rodul unui singur pom a fost „interzis" în simbolica grădină. [5]Dar nu se poate să îl fi interzis Dumnezeu, căci altfel nu s-ar *fi* mușcat din el. [6]Dacă Dumnezeu Își cunoaște copiii, și te asigur că îi cunoaște, i-ar fi pus El oare într-o postură în care a fost posibilă propria lor distrugere? [7]„Pomul interzis" a fost numit „pomul cunoașterii". [8]Dar Dumnezeu a creat cunoașterea și a dat-o de bunăvoie creațiilor Sale. [9]Acest simbolism a primit multe interpretări, dar poți fi sigur că orice interpretare ce Îi vede în stare, fie pe Dumnezeu, fie creațiile Sale, să Își distrugă scopul va fi eronată.

4. Mușcarea din rodul pomului cunoașterii e o expresie simbolică pentru uzurparea capacității de autocreare. [2]E singurul sens în care Dumnezeu și creațiile Sale nu sunt cocreatori. [3]Convingerea că sunt e implicită în „conceptul de sine", sau în tendința sinelui de-a-și face un chip, sau o imagine, de sine. [4]Imaginile se percep, nu se cunosc. [5]Cunoașterea nu poate amăgi, dar percepția poate. [6]Te poți percepe autocreator, dar nu poți face mai mult decât să o crezi. [7]Nu poți face să fie și adevărat. [8]Și, după cum am mai spus, când vei percepe corect, în cele din urmă, te vei bucura că nu poți. [9]Până atunci însă,

convingerea că poţi e piatra de temelie a sistemului tău de gândire, şi toate mecanismele tale de apărare sunt folosite să atace ideile care ar putea să o scoată la lumină. [10]Te mai crezi încă un chip făcut de tine. [11]Mintea ta nu concordă cu Spiritul Sfânt în această privinţă, şi nu există soluţie cât crezi unicul lucru literalmente de neconceput. [12]Iată de ce nu poţi crea şi eşti plin de frică referitor la ce ai făurit.

5. Mintea poate face credinţa în separare foarte reală şi foarte înfricoşătoare, iar „diavolul" e *tocmai* această credinţă. [2]E puternic, activ, distructiv şi în opoziţie clară cu Dumnezeu, căci Îi neagă literalmente Paternitatea. [3]Priveşte-ţi viaţa şi vezi ce a făurit diavolul. [4]Dă-ţi seama însă că făurirea aceasta se va dizolva precis în lumina adevărului, căci temelia ei e o minciună. [5]Crearea ta de către Dumnezeu e singura Temelie de nezdruncinat, căci în ea stă lumina. [6]Punctul tău de plecare e adevărul şi trebuie să revii la Începutul tău. [7]S-au văzut multe de atunci, dar nimic nu s-a întâmplat de fapt. [8]Sinele tău mai e în pace, deşi mintea ta e în conflict. [9]Nu te-ai întors încă suficient de mult şi de aceea ţi-e acum atât de frică. [10]Pe măsură ce te apropii de Început, simţi asupra ta frica distrugerii sistemului tău de gândire de parcă ar fi frica de moarte. [11]Nu există moarte, dar *există* o credinţă în moarte.

6. Mlădiţa care nu aduce rod va fi tăiată şi se va usca. [2]Bucură-te! [3]Lumina se va răsfrânge din adevărata Temelie a vieţii şi sistemul tău de gândire va fi corectat. [4]Căci nu va putea să stea în picioare altfel. [5]Tu, care te temi de mântuire, alegi moartea. [6]Viaţa şi moartea, lumina şi întunericul, cunoaşterea şi percepţia sunt ireconciliabile. [7]Să crezi că pot fi reconciliate înseamnă să crezi că Dumnezeu şi Fiul Său *nu* pot. [8]Numai unitatea cunoaşterii e lipsită de conflict. [9]Împărăţia ta nu e din lumea aceasta pentru că ţi s-a dat de dincolo de această lume. [10]Numai în lumea aceasta are înţeles ideea unui complex al autorităţii. [11]Lumea nu se părăseşte prin moarte, ci prin adevăr, iar adevărul poate fi cunoscut de toţi cei pentru care a fost creată Împărăţia şi pe care îi aşteaptă.

Capitolul 4

ILUZIILE EULUI

Introducere

1. Biblia spune să mergi cu un frate de două ori mai departe decât cere. [2]Nu sugerează nicidecum să îl opreşti din drum. [3]Devotamentul faţă de un frate nu te poate opri nici pe tine. [4]Poate duce numai la progres reciproc. [5]Rezultatul devotamentului sincer e inspiraţia, un cuvânt care, înţeles corect, e opusul extenuării. [6]A fi extenuat înseamnă a fi dez-inspirat, dar a fi inspirat înseamnă a fi în spirit. [7]A fi preocupat numai de sine înseamnă a fi dez-inspirat, dar a fi preocupat numai de Sine, în sens corect, înseamnă a fi inspirat sau în spirit. [8]Cei cu adevărat inspiraţi sunt luminaţi şi nu pot trăi în întuneric.

2. Poţi vorbi din spirit sau din eu, după cum alegi. [2]Dacă vorbeşti din spirit, ai ales să „te opreşti şi să cunoşti că eu sunt Dumnezeu". [3]Cuvintele acestea sunt inspirate pentru că reflectă cunoaştere. [4]Dacă vorbeşti din eu, renegi cunoaşterea în loc să o afirmi, dez-inspirându-te astfel. [5]Nu efectua călătorii inutile, căci chiar sunt în zadar. [6]Deşi eul le doreşte, spiritul nu le poate efectua, fiind veşnic nedispus să îşi părăsească Temelia.

3. Drumul crucii trebuie să fie şi ultima „călătorie inutilă". [2]Nu stărui asupra ei, ci alungă-i gândul ca unui lucru gata săvârşit. [3]Dacă o poţi accepta ca ultima ta călătorie inutilă, eşti liber să te alături şi învierii mele. [4]Până nu o faci însă, chiar că îţi iroseşti viaţa. [5]Căci nu face decât să repună în scenă separarea, pierderea puterii, zadarnicele încercări compensatorii ale eului şi, în cele din urmă, răstignirea trupului, sau moartea. [6]Aceste reiterări sunt interminabile până nu renunţi la ele voluntar. [7]Nu fă greşeala patetică de-a te „agăţa de bătrâna cruce". [8]Singurul mesaj al răstignirii e acela că poţi birui crucea. [9]Până atunci, eşti liber să te răstigneşti de câte ori vrei. [10]Nu asta e evanghelia pe care am avut de gând să ţi-o ofer. [11]Avem de întreprins o altă călătorie, şi lecţiile acestea te vor ajuta să te pregăteşti pentru ea, dacă le citeşti atent.

I. Predare corectă şi învăţare corectă

1. Un profesor bun îşi limpezeşte propriile idei şi le întăreşte predându-le. [2]Profesorul şi studentul sunt aidoma în procesul de învă-

ţare. [3]Sunt de acelaşi ordin al învăţării şi, dacă nu îşi împărtăşesc lecţiile, le va lipsi convingerea. [4]Un profesor bun trebuie să creadă în ideile pe care le predă, dar trebuie să satisfacă şi o altă condiţie: trebuie să creadă în studenţii cărora le oferă ideile.

2. Mulţi sunt cei ce stau de pază la propriile idei, căci vor să îşi protejeze sistemele de gândire aşa cum sunt, iar învăţarea înseamnă schimbare. [2]Schimbarea îi înspăimântă întotdeauna pe cei separaţi, căci nu o pot concepe ca un pas în direcţia vindecării separării. [3]Ci o percep întotdeauna ca un pas spre şi mai multă separare, căci separarea a fost prima lor experienţă în care au avut de-a face cu o schimbare. [4]Crezi că, dacă nu laşi să pătrundă nicio schimbare în eul tău, îţi vei găsi pacea. [5]Această confuzie profundă e cu putinţă numai dacă susţii că acelaşi sistem de gândire poate sta pe două temelii. [6]Nimic nu poate ajunge la spirit dinspre eu şi nimic nu poate ajunge la eu dinspre spirit. [7]Spiritul nu poate nici să întărească eul, nici să diminueze conflictul din el. [8]Eul *e* o contradicţie. [9]Sinele tău şi Sinele lui Dumnezeu *sunt* în opoziţie. [10]Sunt opuse ca sursă, direcţie şi rezultat. [11]Sunt fundamental ireconciliabile, căci spiritul nu poate percepe, iar eul nu poate cunoaşte. [12]De aceea, nu comunică între ele şi nu pot să comunice niciodată. [13]Cu toate acestea, eul poate învăţa, chiar dacă cel ce l-a făcut poate fi prost îndrumat. [14]Şi totuşi, el nu poate face ceva total lipsit viaţă din ce a fost înzestrat cu viaţă.

3. Spiritului nu e nevoie să i se predea, dar eului chiar trebuie. [2]La urma urmei, învăţarea e considerată un lucru înfricoşător pentru că duce la abandonarea eului, şi nu la distrugerea lui, în seama luminii spiritului. [3]Iată schimbarea de care trebuie să se teamă eul, pentru că nu îmi împărtăşeşte mila. [4]Lecţia mea a fost ca a ta şi, pentru că am învăţat-o, o pot preda. [5]Nu îţi voi ataca eul niciodată, dar încerc să te învăţ cum s-a născut sistemul lui de gândire. [6]Când îţi aduc aminte de adevărata ta creaţie, eul tău nu poate riposta decât cu frică.

4. Predarea şi învăţarea sunt cele mai mari atuuri pe care le ai acum, pentru că îţi permit să îţi schimbi mintea şi să îi ajuţi şi pe alţii să şi-o schimbe pe a lor. [2]Refuzul de-a-ţi schimba mintea nu va dovedi că separarea nu a avut loc. [3]Visătorul care se îndoieşte de realitatea visului pe care îl are în timp ce mai visează nu îşi vindecă de fapt mintea scindată. [4]Visezi un eu separat şi crezi într-o lume care se întemeiază pe acesta. [5]Pentru tine, e ceva foarte real. [6]Nu îl poţi desface fără să îţi schimbi modul de-a gândi în ce îl priveşte. [7]Dacă eşti dispus să renunţi la rolul de paznic al sistemului tău de gândire şi să mi-l faci accesibil mie, îl voi corecta cu multă blândeţe şi te voi conduce înapoi la Dumnezeu.

5. Orice profesor bun speră să le dea studenţilor atât de mult din ce a învăţat, încât să nu mai aibă nevoie de el într-o bună zi. [2]Iată singurul obiectiv adevărat al profesorului. [3]E imposibil să convingi eul de acest lucru, pentru că îi contrazice toate legile. [4]Aminteşte-ţi însă că legile sunt întocmite pentru a proteja continuitatea sistemului în care crede cel ce le face. [5]E firesc ca eul să încerce să se protejeze odată ce l-ai făcut, dar nu e firesc să vrei să te supui legilor lui dacă *tu* nu crezi în ele. [6]Eul nu poate lua această hotărâre datorită naturii originii sale. [7]Tu poţi, datorită naturii originii tale.

6. Eurile se pot ciocni în orice situaţie, dar spiritul nu poate. [2]Dacă îţi percepi profesorul doar ca pe „un eu mai mare", te vei teme, pentru că a mări un eu ar fi totuna cu a spori anxietatea în privinţa separării. [3]Voi preda cu tine şi voi trăi cu tine dacă vei gândi cu mine, dar obiectivul meu va fi mereu acela de-a te absolvi, în final, de nevoia oricărui profesor. [4]E tocmai opusul obiectivului vizat de un profesor anume interesat de eu. [5]Căci pe el îl preocupă efectul eului său asupra altor euri şi, de aceea, interpretează interacţiunea dintre ele ca mijloc de conservare a eului. [6]Nu m-aş putea dedica predării dacă aş crede acest lucru, iar tu nu vei fi un profesor devotat cât îl crezi. [7]Sunt perceput mereu ca profesor ce trebuie fie slăvit, fie respins, dar nu accept să mă percep în niciunul dintre aceste moduri.

7. Valoarea ta nu se stabileşte predând sau învăţând. [2]Valoarea ta e stabilită de Dumnezeu. [3]Cât timp conteşti acest lucru, tot ce faci va fi înfricoşător, mai ales orice situaţie care se pretează la credinţa în superioritate şi inferioritate. [4]Profesorii trebuie să aibă răbdare şi să îşi prezinte lecţiile de atâtea ori până se învaţă. [5]Eu sunt dispus să o fac, căci nu am niciun drept să pun limite capacităţii tale de-a învăţa. [6]Din nou, nimic din ce faci, gândeşti, doreşti sau făureşti nu e necesar la stabilirea valorii tale. [7]Punctul acesta nu e discutabil decât în delirurí. [8]Eul tău nu e în joc niciodată pentru că nu a fost creat de Dumnezeu. [9]Spiritul tău nu e în joc niciodată pentru că a fost creat de El. [10]Orice confuzie asupra acestui punct e delirantă şi, cât durează acest delir, nicio formă de devotament nu e posibilă.

8. Eul încearcă să sucească toate situaţiile în forme de laudă de sine pentru a-şi înfrânge îndoielile. [2]Va rămâne plin de îndoială cât crezi în existenţa lui. [3]Tu, care l-ai făcut, nu poţi avea încredere în el căci, în mintea ta corectă, îţi dai seama că nu e real. [4]Singura soluţie nedementă nu e aceea de-a încerca să schimbi realitatea – o încercare de-a dreptul înfricoşătoare –, ci aceea de-a o accepta aşa cum este. [5]Tu faci parte din realitate, care rămâne neschimbată şi inaccesibilă eului, dar uşor accesibilă spiritului. [6]Când ţi-e frică, opreşte-te şi cunoaşte că Dumnezeu e real, iar tu eşti Fiul Lui preaiubit în care Îşi găseşte plăcerea. [7]Nu îţi lăsa eul să dispute acest fapt, căci eul nu poate cunoaşte ceva ce i-e atât de inaccesibil ca tine.

9. Dumnezeu nu e autorul fricii. [2]Tu eşti. [3]Tu ai ales să creezi diferit

de El și ți-ai făcut, de aceea, frica. [4]Nu ai pace pentru că nu îți îndeplinești funcția. [5]Dumnezeu ți-a dat o funcție foarte aleasă, pe care nu ți-o îndeplinești. [6]Eul tău a ales să îi fie frică în loc să o îndeplinească. [7]Când te vei trezi, nu vei putea înțelege acest lucru, căci e literalmente incredibil. [8]*Să nu crezi incredibilul acum.* [9]Orice încercare de-a-i spori credibilitatea e doar o încercare de-a amâna inevitabilul. [10]Cuvântul „inevitabil" e înfricoșător pentru eu, dar îmbucurător pentru spirit. [11]Dumnezeu este inevitabil și nu Îl poți evita, după cum nici El nu te poate evita pe tine.

10. Eul se teme de bucuria spiritului pentru că, odată ce ai trăit-o, îi vei retrage eului toată protecția și vei ajunge să nu investești absolut nimic în frică. [2]Investești mult acum pentru că frica e o mărturie a separării, iar eul tău se bucură când stai mărturie pentru ea. [3]Lasă-l în urmă! [4]Nu îl asculta și nu îl păstra. [5]Ascultă-L numai pe Dumnezeu, Care – asemenea spiritului pe care l-a creat – nu poate amăgi. [6]Eliberează-te și eliberează-i și pe alții. [7]Nu prezenta altora o imagine de sine falsă și nedemnă, și nu accepta nici tu de la ei o astfel de imagine a lor.

11. Eul ți-a construit o casă șubredă și neadăpostitoare, pentru că nu poate construi altfel. [2]Nu încerca să ții în picioare această casă năruită. [3]Slăbiciunea ei este puterea ta. [4]Numai Dumnezeu a putut face o casă demnă de creațiile Lui, care au ales să o lase goală prin propria lor deposedare. [5]Dar casa Lui va sta în picioare o veșnicie și e gata pentru tine când alegi să intri în ea. [6]De asta poți fi întru totul sigur. [7]Dumnezeu e tot atât de incapabil să creeze ce e perisabil pe cât e eul să facă ce e veșnic.

12. De la propriul tău eu, nu poți face nimic să te mântuiești sau să îi mântuiești pe alții, dar – de la spiritul tău – poți face totul pentru mântuirea tuturor. [2]Umilința e o lecție pentru eu, nu pentru spirit. [3]Spiritul e mai presus de umilință, căci își recunoaște strălucirea și își revarsă lumina, cu bucurie, peste tot. [4]Cei blânzi vor moșteni pământul pentru că eurile lor sunt umile, iar asta le dă o percepție mai adevărată. [5]Împărăția Cerului e dreptul spiritului, ale cărui frumusețe și demnitate sunt cu mult mai presus de îndoială, mai presus de percepție, rămânând veșnic semnul Iubirii lui Dumnezeu față de creațiile Lui, care sunt întru totul demne de El și numai de El. [6]Nimic altceva nu e destul de demn ca dar pentru o creație a lui Dumnezeu.

13. Îți voi substitui eul dacă dorești, dar spiritul – niciodată. [2]Un tată își poate lăsa liniștit un copil cu un frate mai mare care s-a dovedit responsabil, dar asta nu presupune nicio confuzie în privința originii copilului. [3]Fratele poate ocroti trupul și eul copilului, dar nu se confundă cu tatăl din cauză că face acest lucru. [4]Pot să mi se încredințeze

trupul și eul tău numai pentru că asta îți permite să nu te preocupi de ele, lăsându-mă pe mine să te învăț lipsa lor de importanță. [5]Nu aș putea să înțeleg importanța pe care o au pentru tine dacă nu aș fi fost ispitit cândva să cred eu însumi în ele. [6]Hai să ne angajăm să învățăm această lecție împreună, ca să ne putem elibera de ele împreună. [7]Am nevoie de profesori devotați, care să îmi împărtășească obiectivul vindecării minții. [8]Spiritul depășește cu mult nevoia de-a fi ocrotit de tine sau de mine. [9]Ține minte următorul lucru:

> [10]*În lumea aceasta, nu e nevoie să suferi tribulații pentru că eu am biruit lumea.* [11]*Iată de ce trebuie să fii plin de voioșie.*

II. Eul și falsa autonomie

1. E logic să te întrebi cum de-a putut mintea să facă eul. [2]De fapt, e cea mai bună întrebare pe care o poți pune. [3]Nu are rost însă să ți se răspundă în termenii trecutului, pentru că trecutul nu contează, iar istoria nu ar exista dacă nu s-ar repeta aceleași greșeli în prezent. [4]Gândirea abstractă se aplică la cunoaștere, cunoașterea fiind total impersonală și exemplele fiind irelevante pentru înțelegerea ei. [5]Percepția însă e specifică întotdeauna și, de aceea, cât se poate de concretă.

2. Fiecare își face un eu sau un sine, care e supus unei variații enorme datorită instabilității sale. [2]De asemenea, fiecare face un eu pentru toți ceilalți pe care îi percepe, care e la fel de variabil. [3]Interacțiunea lor e un proces care le alterează pe amândouă, căci nu au fost făcute de sau cu Cel Nealterabil. [4]E important să îți dai seama că această alterare poate să apară – și chiar apare – la fel de bine când interacțiunea are loc în minte, cât și atunci când implică o proximitate fizică. [5]Gândurile îndreptate spre un alt eu pot schimba percepția relativă la fel de eficient ca interacțiunea fizică. [6]Nu s-ar putea găsi un exemplu mai bun care să arate că eul e doar idee, și nu fapt.

3. Starea ta mentală ilustrează foarte bine cum a fost făcut eul. [2]Când ai aruncat cunoașterea e ca și cum nu ai avut-o niciodată. [3]Acesta e un lucru atât de evident, încât e suficient să îți dai seama de el ca să vezi că se întâmplă. [4]Dacă se petrece în prezent, de ce e chiar atât de surprinzător că s-a petrecut în trecut? [5]Surpriza e o reacție logică la nefamiliar, dar nu și la ceva ce se petrece cu atâta persistență. [6]Nu uita însă că mintea nu trebuie să lucreze așa, chiar dacă o face acum.

4. Gândește-te la iubirea animalelor față de puii lor și la nevoia pe

care o simt să îi ocrotească. [2]Căci îi consideră parte din ele. [3]Nimeni nu respinge ce consideră parte din el. [4]Tu reacționezi la eul tău efectiv cum reacționează Dumnezeu la creațiile Lui: cu iubire, protecție și milă. [5]Reacțiile tale la sinele pe care l-ai făcut nu sunt surprinzătoare. [6]De fapt, se aseamănă în multe privințe cu felul în care vei reacționa, într-o bună zi, la adevăratele tale creații, la fel de veșnice ca tine. [7]Întrebarea nu e cum reacționezi la eu, ci ce crezi că ești. [8]A crede e o funcție a eului și, cât timp originea ta e lăsată în voia a ce crezi, o vei privi din punctul de vedere al eului. [9]Când predarea nu va mai fi necesară, pur și simplu Îl vei cunoaște pe Dumnezeu. [10]Credința că există un alt mod de-a percepe e cea mai nobilă idee de care e capabilă gândirea eului. [11]Căci face aluzie la recunoașterea că eul nu e Sinele.

5. Subminarea sistemului de gândire al eului trebuie să fie percepută ca un lucru dureros, deși nu e deloc adevărat. [2]Copilașii țipă cu furie dacă le iei cuțitul sau foarfeca din mână, deși s-ar putea lovi dacă nu o faci. [3]În acest sens, mai ești un copilaș. [4]Nu ai un adevărat simț al conservării și ești în stare să decizi că ai nevoie de ce ți-ar dăuna mai mult. [5]Totuși, fie că realizezi, fie că nu realizezi acum, ai fost de acord să cooperezi la efortul de-a deveni atât inofensiv, cât și util, atribute ce trebuie să meargă mână în mână. [6]Atitudinile pe care le ai chiar și în această privință se ciocnesc inevitabil, căci toate atitudinile sunt bazate pe eu. [7]Asta nu va dura. [8]Ai răbdare un pic și amintește-ți că rezultatul e la fel de sigur ca Dumnezeu.

6. Numai cei ce au un adevărat și durabil simț al abundenței pot fi cu adevărat milostivi. [2]E un lucru evident când te gândești ce implică. [3]Pentru eu, a da ceva înseamnă că va trebui să rămâi fără. [4]Când asociezi datul cu sacrificiul, dai numai la gândul că primești cumva ceva mai bun și că poți, de aceea, să rămâi fără ce dai. [5]„Dă ca să capeți" e o lege ineluctabilă a eului, care se evaluează întotdeauna în funcție de alte euri. [6]De aceea, e mereu preocupat de credința în carență care i-a dat naștere. [7]Faptul că percepe realitatea altor euri e doar o încercare de-a se convinge că *el* e real. [8]„Stima de sine", în termenii eului, nu înseamnă decât că eul s-a amăgit să își accepte realitatea și este, de aceea, mai puțin prădalnic momentan. [9]Această „stimă de sine" e întotdeauna vulnerabilă la stres, un termen care se referă la orice amenințare percepută la adresa existenței eului.

7. Eul trăiește literalmente din comparații. [2]Egalitatea îi depășește capacitatea de pricepere, iar mila devine imposibilă. [3]Eul nu dă niciodată dintr-un simț al abundenței, căci a fost făcut să o înlocuiască. [4]Iată de ce a apărut conceptul de „a căpăta" în sistemul de gândire al eului. [5]Poftele sunt mecanisme de „căpătare", reprezentând nevoia de autoconfirmare a eului. [6]Asta e la fel de adevărat în privința

poftelor trupești, cât și în a așa-numitelor „nevoi superioare ale eului". [7]Poftele trupești nu sunt fizice la origine. [8]Eul consideră trupul propria lui casă și încearcă să se satisfacă prin trup. [9]Dar ideea că așa ceva este posibil e o decizie a minții, care a devenit complet derutată referitor la ce e *chiar* posibil.

8. Eul se crede complet autonom – un alt mod de a descrie cum crede că și-a aflat originea. [2]Asta e o stare atât de înfricoșătoare, încât eul nu poate decât să recurgă la alte euri și să încerce fie să se unească cu ele, într-o debilă tentativă de identificare, fie să le atace, într-o demonstrație de putere la fel de debilă. [3]Eul nu e liber însă să pună premisa sub semnul întrebării, pentru că premisa este temelia lui. [4]Eul e convingerea minții că e complet autonomă. [5]Neîncetatele tentative ale eului de-a dobândi recunoașterea spiritului și de-a-și stabili astfel propria existență sunt inutile. [6]Spiritul, în cunoașterea lui, nu e conștient de eu. [7]Nu îl atacă, ci nu poate să îl conceapă. [8]Deși eul e la fel de inconștient de spirit, se percepe respins de ceva mai grozav decât el. [9]Iată de ce stima de sine în termenii eului trebuie să fie o idee delirantă. [10]Creațiile lui Dumnezeu nu creează mituri, deși efortul creator poate fi îndreptat spre mitologie. [11]O poate face însă cu o singură condiție: ce face nu mai e apoi creator. [12]Miturile sunt total perceptuale, având o formă atât de ambiguă și un caracter axat atât de tipic pe bine și rău, încât și celui mai binefăcător dintre ele nu îi lipsesc conotațiile înfricoșătoare.

9. Miturile și magia sunt strâns corelate, de vreme ce miturile sunt legate, de obicei, de originile eului, iar magia e legată de puterile pe care și le atribuie eul. [2]Sistemele mitologice includ, în general, o descriere a „creației", pe care o asociază cu forma lor particulară de magie. [3]Așa-numita „luptă pentru supraviețuire" nu e decât lupta eului de-a se conserva și felul în care își interpretează originea. [4]Această origine e asociată cu nașterea fizică, de obicei, căci e greu de susținut că eul a existat înainte de acel moment în timp. [5]Adepții mai „evlavioși" ai eului pot crede că sufletul a existat înainte și va continua să existe după o cădere temporară în viața eului. [6]Unii chiar cred că sufletul va fi pedepsit pentru această cădere. [7]Mântuirea însă nu se aplică spiritului, care nu e în pericol și nu are nevoie să fie salvat.

10. Mântuirea nu e decât „starea minții corecte", care nu e starea Unei Minți a Spiritului Sfânt, dar la care trebuie să se ajungă înainte de-a se restabili starea Unei Minți. [2]Starea minții corecte duce automat la următorul pas, căci percepția corectă e uniform lipsită de atac și, de aceea, starea minții incorecte e anulată. [3]Eul nu poate supraviețui fără judecată și este, prin urmare, lepădat. [4]Mintea are atunci o singură direcție în care să se miște. [5]Direcția ei e întotdeauna automată, căci nu poate fi dictată decât de sistemul de gândire la care aderă.

11. Nu pot sublinia destul de des că procesul de corecție a percepției e doar un expedient temporar. [2]E necesar numai din cauză că percepția greșită e un obstacol în calea cunoașterii, în timp ce percepția acurată e un mijloc ce te ajută să o atingi. [3]Valoarea percepției corecte constă tocmai în inevitabila înțelegere că *toată* percepția e de prisos. [4]Aceasta înlătură obstacolul cu totul. [5]Te întrebi, poate, cum se poate așa ceva cât pari să trăiești în lumea aceasta. [6]E o întrebare logică. [7]Trebuie să fii atent însă să o înțelegi cu adevărat. [8]Cine e acest „tu" care trăiește în lumea aceasta? [9]Spiritul e nemuritor, iar nemurirea e o stare constantă. [10]E la fel de adevărată acum pe cât a fost dintotdeauna sau pe cât va fi vreodată, pentru că nu implică absolut nicio schimbare. [11]Nu e un continuu, nici nu se poate înțelege prin comparație cu un opus. [12]Cunoașterea nu implică niciodată comparații. [13]Iată principala diferență dintre ea și toate celelalte lucruri pe care le poate pricepe mintea.

III. Iubire fără conflict

1. E greu de înțeles ce înseamnă de fapt „Împărăția Cerurilor este în voi". [2]Căci e un lucru de neînțeles pentru eu, care îl interpretează ca și cum ceva din afară e înăuntru, o interpretare fără niciun înțeles. [3]Cuvântul „în" nu este necesar. [4]Împărăția Cerurilor *sunteți* voi. [5]Ce altceva să fi creat Creatorul, dacă nu v-a creat pe *voi;* și ce altceva să fie Împărăția Lui, decât *voi*? [6]Iată întregul mesaj al Ispășirii, un mesaj care – în totalitatea lui – transcende suma părților sale. [7]Și tu ai o Împărăție pe care a creat-o spiritul tău. [8]El nu a încetat să creeze, în ciuda iluziilor eului. [9]Creațiile tale nu sunt mai orfane de tată decât tine. [10]Eul tău și spiritul tău nu vor fi cocreatori nicicând, dar spiritul tău și Creatorul tău vor fi întotdeauna. [11]Ai încredere că propriile tale creații sunt la fel de ocrotite ca tine.

[12]Împărăția e cât se poate de unită și de ocrotită,
și eul nu o va birui. [13]Amin.

2. Asta s-a scris sub forma unei rugăciuni pentru că ajută în momentele de tentație. [2]E o declarație de independență. [3]O vei găsi foarte utilă dacă o înțelegi pe deplin. [4]Motivul pentru care ai nevoie de ajutorul meu e acela că ți-ai negat propria Călăuză și, de aceea, ai nevoie de călăuzire. [5]Rolul meu e să separ adevăratul de fals, ca adevărul să poată străpunge barierele ridicate de eu și să se reverse în mintea ta. [6]În contra forțelor noastre unite eul nu poate birui.

3. Trebuie să fie evident deja de ce eul consideră spiritul un „dușman". [2]Eul a luat naștere din separare și neîncetarea existenței lui depinde de neîncetarea credinței tale în separare. [3]Eul trebuie să îți ofere un fel de recompensă pentru menținerea acestei credințe. [4]Tot ce îți poate oferi e un sentiment al existenței temporare, care începe cu propriul lui început și sfârșește cu propriul lui sfârșit. [5]Îți spune că viața aceasta e existența ta pentru că e a lui. [6]Prin contrast cu acest sentiment al existenței temporare, spiritul îți oferă cunoașterea permanenței și a ființei neclintite. [7]Cei ce au trecut prin această revelație nu mai pot crede întru totul în eu. [8]Cum poate micul lui prinos să biruie slăvitul dar dumnezeiesc?

4. Tu, care te identifici cu eul tău, nu poți să crezi că Dumnezeu te iubește. [2]Nu iubești ce ai făcut și ce ai făcut nu te iubește. [3]Făcut din negarea Tatălui, eul nu are nicio loialitate față de cel ce l-a făcut. [4]Nu poți concepe adevărata relație care există între Dumnezeu și creațiile Lui, datorită urii tale față de sinele pe care l-ai făcut. [5]Tu proiectezi asupra eului decizia de-a te separa, iar asta intră în conflict cu iubirea pe care o simți față de eu, datorită faptului că l-ai făcut. [6]În lumea aceasta nu există iubire fără această ambivalență și, de vreme ce niciun eu nu a cunoscut experiența iubirii fără ambivalență, conceptul îi depășește capacitatea de înțelegere. [7]Iubirea va pătrunde imediat în orice minte care o dorește sincer, dar trebuie să o dorească sincer. [8]Asta înseamnă că o dorește fără ambivalență și că acest tip de dorință e lipsit total de „goana după căpătat" a eului.

5. Există un gen de experiență atât de diferit de tot ce îți poate oferi eul, încât nu vei mai vrea să o acoperi sau să o tăinuiești. [2]Trebuie să repet că motivul pentru care lumina nu poate să intre e credința ta în întuneric și în tăinuire. [3]Biblia face multe referiri la darurile incomensurabile care sunt pentru tine, dar pe care trebuie să le ceri. [4]Nu e o condiție de genul celor puse de eu. [5]E condiția slăvită a ce ești.

6. În afară de voia ta, nicio forță nu e suficient de puternică sau de demnă să te călăuzească. [2]În acest sens, ești ca Dumnezeu de liber și trebuie să rămâi așa pentru totdeauna. [3]Să Îl rugăm pe Tatăl, în numele meu, să te țină conștient de Iubirea Lui față de tine și de-a ta față de El. [4]El nu a pregetat nicicând să răspundă la această rugăminte, căci nu cere decât ce a voit deja. [5]Celor ce cer cu adevărat li se răspunde întotdeauna. [6]Să nu ai alți dumnezei în afara Lui pentru că alții nici nu *sunt*.

7. Nu ți-a trecut prin minte niciodată să renunți la fiecare idee pe care ai avut-o vreodată în contradicție cu cunoașterea. [2]Păstrezi mii de fărâme de teamă care Îl împiedică pe Cel Sfânt să intre. [3]Lumina nu poate străpunge zidurile pe care le făurești să o blochezi și e veșnic nedispusă să distrugă ce ai făurit. [4]Nimeni nu poate să vadă

printr-un zid, dar eu îl pot ocoli. [5]Păzeşte-ţi mintea de fărâmele de teamă, căci altfel nu mă vei putea ruga să o fac. [6]Te pot ajuta numai aşa cum ne-a creat Tatăl nostru. [7]Te voi iubi, te voi cinsti şi voi continua să respect întru totul ce ai făurit, dar nu voi susţine nimic dacă nu e adevărat. [8]Nu te voi părăsi niciodată, după cum nici Dumnezeu nu te va părăsi, dar trebuie să aştept câtă vreme alegi să te părăseşti singur. [9]Deoarece aştept cu iubire, şi nu cu nerăbdare, precis mă vei ruga cu adevărat. [10]Voi veni ca răspuns la o singură chemare fără echivoc.

8. Urmăreşte atent şi vezi ce anume ceri. [2]Fii foarte cinstit cu tine când o faci, căci nu trebuie să ne ascundem nimic unul altuia. [3]Dacă vrei cu adevărat să încerci, vei face primul pas în direcţia pregătirii minţii tale pentru intrarea Celui Sfânt. [4]Ne vom pregăti pentru asta împreună căci, odată ce soseşte El, vei fi gata să mă ajuţi să fac şi alte minţi gata pentru El. [5]Cât timp Îi vei refuza Împărăţia?

9. În mintea ta, deşi negată de eu, stă declaraţia eliberării tale. [2]*Dumnezeu ţi-a dat totul.* [3]Acest singur fapt înseamnă că eul nu există şi asta îl umple de o frică profundă. [4]În limbajul eului, „a avea" şi „a fi" sunt diferite, dar sunt identice pentru Spiritul Sfânt. [5]Spiritul Sfânt ştie că *ai* totul şi *eşti* totul, totodată. [6]Orice distincţie în această privinţă are sens doar odată ce s-a acceptat deja ideea de „a căpăta", care presupune o lipsă. [7]Iată de ce nu facem nicio distincţie între *a avea* Împărăţia lui Dumnezeu şi *a fi* Împărăţia lui Dumnezeu.

10. Fiinţa calmă care aparţine Împărăţiei lui Dumnezeu şi care, în starea ta de sănătate mintală, e perfect conştientă, e izgonită fără milă din partea minţii dominate de eu. [2]Eul e disperat căci se opune unei forţe literalmente de neînvins, indiferent dacă dormi sau eşti treaz. [3]Gândeşte-te câtă vigilenţă ai fost dispus să exerciţi să îţi ocroteşti eul şi cât de puţină, să îţi ocroteşti mintea corectă. [4]Cine, dacă nu doar demenţii, s-ar angaja să creadă neadevărul şi ar ocroti apoi credinţa aceasta cu preţul adevărului?

IV. Nu trebuie să fie aşa

1. Dacă nu poţi să auzi Vocea pentru Dumnezeu înseamnă că nu ai ales să asculţi. [2]Faptul că *asculţi* în schimb vocea eului tău e demonstrat de atitudinile, sentimentele şi faptele tale. [3]Dar asta e tot ce vrei. [4]E tot ce lupţi să păstrezi şi tot ce veghezi să salvezi. [5]Mintea ţi-e plină de scheme să scoţi eul cu faţa curată, şi nu cauţi faţa lui Cristos. [6]Oglinda în care caută să îşi vadă faţa eul e chiar întunecoasă. [7]Cum şi-ar putea susţine trucul existenţei decât cu oglinzi? [8]Dar *tu* decizi

unde te uiţi să te găseşti.

2. Am spus că nu îţi poţi schimba mintea schimbându-ţi comportamentul, dar am mai spus, de nenumărate ori, că îţi *poţi* schimba mintea. [2]Atunci când starea sufletească îţi spune că ai ales greşit, iar asta se întâmplă de câte ori nu eşti vesel, *să ştii că nu trebuie să fie aşa.* [3]În fiecare caz, te-ai gândit greşit la un frate creat de Dumnezeu şi percepi chipuri pe care ţi le face eul într-o oglindă întunecoasă. [4]Gândeşte-te cinstit ce ai gândit din ce nu ar fi gândit Dumnezeu şi ce nu ai gândit din ce vrea Dumnezeu să gândeşti. [5]Caută sincer ce ai făcut şi ce ai lăsat nefăcut prin urmare, şi schimbă-ţi apoi mintea ca să gândeşti cu a lui Dumnezeu. [6]S-ar putea să ţi se pară un lucru greu de făcut, dar e mult mai uşor decât să încerci să gândeşti contrar acesteia. [7]Mintea ta e una cu a lui Dumnezeu. [8]Faptul că ai negat asta şi ai gândit altfel ţi-a ţinut eul laolaltă, dar ţi-a scindat literalmente mintea. [9]Ca frate iubitor, mă preocupă profund mintea ta şi te îndemn să îmi urmezi exemplul când te uiţi la tine şi la fratele tău, şi să vezi în amândoi creaţiile slăvite ale unui Tată slăvit.

3. Când eşti trist, *să ştii că nu trebuie să fie aşa.* [2]Depresia vine din senzaţia că eşti lipsit de ceva ce vrei şi nu ai. [3]Aminteşte-ţi că nu eşti lipsit decât de propriile tale decizii şi decide apoi altfel.

4. Când eşti neliniştit, să îţi dai seama că neliniştea vine din capriciozitatea eului şi *să ştii că nu trebuie să fie aşa.* [2]Poţi fi la fel de vigilent împotriva dictatelor eului, pe cât eşti de vigilent pentru ele.

5. Când te simţi vinovat, aminteşte-ţi că eul chiar a încălcat legile lui Dumnezeu, dar *tu* nu le-ai încălcat. [2]Lasă „păcatele" eului în seama mea. [3]Iată ce rost are Ispăşirea. [4]Dar, până nu îţi schimbi mintea în privinţa celor pe care i-a rănit eul tău, Ispăşirea nu te poate elibera. [5]Cât te simţi vinovat, eul tău e la conducere, pentru că numai eul se poate simţi vinovat. [6]*Nu trebuie să fie aşa.*

6. Păzeşte-ţi mintea de tentaţiile eului şi să nu fii amăgit de el. [2]Nu îţi oferă nimic. [3]Când vei renunţa la această dez-inspirare voită, vei vedea cum mintea ta poate să se concentreze, să se ridice deasupra oboselii şi să se vindece. [4]Dar nu eşti destul de vigilent împotriva pretenţiilor eului ca să te poţi desprinde. [5]*Nu trebuie să fie aşa.*

7. Obişnuinţa de-a te prinde cu Dumnezeu şi cu creaţiile Lui se face uşor dacă refuzi activ să îţi laşi mintea să zboare. [2]Nu e o problemă de concentrare, ci de credinţă: credinţa că nimeni nu merită un efort consecvent, nici măcar tu. [3]Fii consecvent de partea mea, împotriva acestei amăgiri, şi nu îngădui acestei credinţe meschine să te tragă înapoi. [4]Cei descurajaţi nu sunt de niciun folos nici lor înşişi, nici mie, dar numai eul poate *fi* descurajat.

8. Te-ai gândit vreodată câte prilejuri ai avut să te bucuri şi câte dintre ele ai refuzat? [2]Puterea unui Fiu de-al lui Dumnezeu este nelimita-

tă, dar își poate limita expresia puterii cât de mult vrea. [3]Mintea ta și a mea se pot uni să îți spulbere eul, degajând puterea lui Dumnezeu în tot ce gândești și faci. [4]Nu te mulțumi cu nimic mai puțin de atât și refuză să accepți ca obiectiv orice altceva. [5]Păzește-ți mintea de orice credințe care îi împiedică săvârșirea și îndepărtează-te de ele. [6]Judecă dacă ai făcut-o bine după cum te simți, căci asta e singura întrebuințare corectă a judecății. [7]Judecata, ca orice altă apărare, poate fi folosită pentru a ataca sau a proteja, pentru a răni sau a vindeca. [8]Eul *trebuie* adus la judecată și declarat acolo deficient. [9]Fără propria ta loialitate, protecție și iubire, eul nu poate exista. [10]Lasă-l să fie judecat cu adevărat și retrage-i neapărat loialitatea, protecția și iubirea.

9. Ești o oglindă a adevărului, în care Dumnezeu Însuși strălucește în perfectă lumină. [2]Oglinzii întunecoase a eului trebuie să îi spui doar atât: „Nu te voi privi căci știu că aceste chipuri nu sunt adevărate". [3]Lasă-L apoi pe Cel Sfânt să Se reverse în pace asupra ta, știind că trebuie să fie așa și numai așa. [4]Mintea Lui s-a revărsat asupra ta la crearea ta și a dat naștere minții tale. [5]Mintea Lui continuă să se reverse asupra ta și trebuie să se reverse prin tine. [6]Eul tău nu Îl poate împiedica să Se reverse asupra ta, dar te poate împiedica pe tine să Îl lași să Se reverse prin tine.

10. Prima Venire a lui Cristos e doar o altă denumire pentru creație, căci Cristos e Fiul lui Dumnezeu. [2]A Doua Venire a lui Cristos nu înseamnă decât sfârșitul dominației eului și vindecarea minții. [3]Am fost creat ca tine în Prima și te-am chemat să te unești cu mine în a Doua. [4]Eu răspund de-a Doua Venire, și judecata mea, folosită numai pentru protecție, nu poate fi greșită pentru că nu atacă niciodată. [5]A ta poate fi atât de distorsionată, încât crezi că am greșit alegându-te pe tine. [6]Te asigur că asta e o greșeală a eului tău. [7]Nu o confunda cu umilința. [8]Eul tău încearcă să te convingă că el e real și eu nu sunt, pentru că, dacă sunt real, nu sunt mai real decât tine. [9]Această cunoaștere – și te asigur că *e* cunoaștere – înseamnă că în mintea ta a intrat Cristos și a vindecat-o.

11. Eu nu îți atac eul. [2]Lucrez într-adevăr cu mintea ta superioară, casa Spiritului Sfânt, indiferent dacă dormi sau ești treaz, după cum face și eul cu mintea ta inferioară, care este casa lui. [3]Sunt vigilența ta în această privință, pentru că ești prea derutat să îți recunoști propria speranță. [4]Eu nu greșesc. [5]Mintea ta va opta să se unească cu a mea și, împreună, suntem de neinvins. [6]Tu și fratele tău chiar vă veți aduna în numele meu, și sănătatea mintală vă va fi redată. [7]Eu am înviat morții știind că viața e un atribut veșnic pentru tot ce a creat Dumnezeu Cel viu. [8]De ce crezi că mi-e mai greu să îi inspir pe dez-inspirați sau să îi stabilizez pe instabili? [9]Eu nu cred că miracolele au o ordine a dificultății; tu crezi. [10]Am chemat și vei răspunde. [11]Înțeleg că miracolele sunt firești, căci sunt expresii de iubire. [12]Faptul că te chem e la fel de firesc ca răspunsul tău și la fel de inevitabil.

V. Iluzia eu-trup

1. Toate lucrurile conlucrează spre bine. [2]Nu există excepții decât în judecata eului. [3]Eul exercită o vigilență maximă în legătură cu ce îți permite să conștientizezi, dar nu așa își păstrează coeziunea o minte echilibrată! [4]Eul se dezechilibrează și mai tare pentru că nu te lasă să îi conștientizezi motivația primară și acordă preponderență controlului, în defavoarea sănătății mintale. [5]Eul are toate motivele să o facă, potrivit sistemului de gândire care l-a generat și căruia îi servește. [6]Judecata unei minți sănătoase ar respinge eul negreșit, și atunci eul trebuie să o desființeze în interesul conservării lui.

2. O sursă principală a stării dezechilibrate a eului e lipsa lui de discriminare între trup și Gândurile lui Dumnezeu. [2]Gândurile lui Dumnezeu sunt inacceptabile pentru eu, pentru că arată clar inexistența eului însuși. [3]De aceea, eul fie le distorsionează, fie refuză să le accepte. [4]Dar nu le poate face să își înceteze existența. [5]El încearcă, de aceea, să disimuleze nu numai impulsurile trupești „inacceptabile", dar și Gândurile lui Dumnezeu, căci ambele reprezintă o amenințare pentru el. [6]Fiind preocupat în primul rând de propria lui conservare în fața amenințării, eul le percepe ca fiind același lucru. [7]Percepându-le același lucru, eul încearcă să se salveze de la nimicire, ceea ce i s-ar întâmpla cu siguranță în prezența cunoașterii.

3. Orice sistem de gândire care Îl confundă pe Dumnezeu cu trupul trebuie să fie dement. [2]Dar confuzia aceasta e esențială pentru eu, care judecă numai prin prisma amenințării sau neamenințării la adresa lui. [3]Într-un sens, frica de Dumnezeu a eului e măcar logică, de vreme ce ideea de Dumnezeu spulberă eul. [4]Dar frica de trup, cu care eul se identifică atât de îndeaproape, nu are absolut niciun sens.

4. Trupul e casa eului prin propria lui opțiune. [2]E singura identificare cu care eul se simte în siguranță, pentru că vulnerabilitatea trupului e cel mai bun argument pe care îl are să îți arate că nu poți fi ceva dumnezeiesc. [3]Iată convingerea pe care eul o susține cu fervoare. [4]În același timp însă, eul urăște trupul, pentru că nu îl consideră suficient de bun să îi servească drept casă. [5]Iată punctul la care mintea se buimăcește total. [6]După ce i-a spus minții că face parte din trup și că trupul e protectorul ei, eul îi mai spune că trupul nu o poate proteja. [7]Mintea întreabă atunci: „De unde să îmi obțin protecția?",

la care eul răspunde: „De la mine". [8]Mintea atunci, pe bună dreptate, îi amintește eului insistența cu care și-a afirmat el însuși identificarea cu trupul, așa că nu are niciun rost să apeleze la protecția *lui*. [9]La asta, eul nu are niciun răspuns real pentru că nu există niciunul, dar are o soluție tipică. [10]El șterge întrebarea din conștiența minții. [11]Odată ce nu mai este conștientizată, întrebarea poate provoca neliniște – și chiar o provoacă –, dar nu își află răspuns pentru că nu poate fi pusă.

5. Iată întrebarea care *trebuie* pusă: „De unde să îmi obțin protecția?" [2]„Caută și vei afla" nu înseamnă că trebuie să cauți orbește și cu disperare ceva ce nu ai putea recunoaște. [3]O căutare semnificativă e întreprinsă conștient, organizată conștient și dirijată conștient. [4]Obiectivul trebuie formulat clar și nu trebuie scăpat din minte. [5]A învăța și a dori să înveți sunt inseparabile. [6]Înveți cel mai bine când crezi că ce încerci să înveți are valoare pentru tine. [7]Cu toate acestea, nu tot ce ți-ai dori să înveți are valoare durabilă. [8]De fapt, multe din lucrurile pe care vrei să le înveți pot fi alese *tocmai* pentru că valoarea lor nu va dura.

6. Eul crede că e în avantajul lui să nu se angajeze la nimic din ce e veșnic, pentru că veșnicul trebuie să vină de la Dumnezeu. [2]Veșnicia e singura funcție pe care eul a încercat să și-o dezvolte, dar a eșuat sistematic. [3]Eul rezolvă chestiunea veșnicului printr-un compromis, după cum face cu alte chestiuni ce ating în orice fel adevărata întrebare. [4]Făcându-se preocupat de chestiuni tangențiale, el speră să ascundă adevărata întrebare și să o țină în afara minții. [5]Trebăluiala cu lucruri neesențiale, caracteristică eului, are exact acest scop. [6]Preocupările cu probleme anume formulate să fie de nesoluționat sunt tertipurile preferate ale eului pentru a împiedica progresul învățării. [7]În toate aceste tactici diversioniste însă, singura întrebare pe care nu o pun niciodată cei ce le inițiază este: „Cu ce scop?" [8]Iată întrebarea pe care *tu* trebuie să înveți să o pui vizavi de toate. [9]Care e scopul? [10]Oricare ar fi, îți va dirija eforturile automat. [11]Când ai decis scopul, atunci, ți-ai decis eforturile viitoare; iar decizia aceasta va rămâne valabilă dacă nu te răzgândești.

VI. Recompensele lui Dumnezeu

1. Eul nu recunoaște adevărata sursă a „amenințării" și, dacă te asociezi cu eul, nu înțelegi situația așa cum este. [2]Numai loialitatea pe care i-o arăți îi dă putere eului asupra ta. [3]Am vorbit despre eu ca și cum ar fi un lucru separat, acționând pe cont propriu. [4]A fost un

lucru necesar să te conving că nu îl poți alunga ușor și că trebuie să îți dai seama cât de mult îți dirijează din gândire. [5]Dar nu putem lăsa situația așa cum este, pentru că riști să te vezi în conflict cât timp ești aici, sau cât timp crezi că ești aici. [6]Eul nu e decât o parte din ce crezi despre tine. [7]Cealaltă viață a ta a continuat fără întrerupere, și a fost și va fi întotdeauna total neafectată de încercările tale de-a o disocia.

2. Când înveți cum să scapi de iluzii, nu trebuie să uiți niciodată datoria pe care o ai față de fratele tău. [2]E aceeași datorie pe care o ai față de mine. [3]De câte ori te porți egoist cu altul, te lepezi de bunătatea îndatoririi tale și de percepția sfântă pe care ar produce-o. [4]Termenul „sfânt" poate fi folosit aici deoarece – când înveți cât ești de îndatorat întregii Fiimi, care mă include și pe mine – te apropii de cunoaștere atât de mult cât te poate duce percepția. [5]Distanța rămasă e atunci atât de mică, încât cunoașterea poate curge ușor peste ea, anulând-o pentru totdeauna.

3. Ai foarte puțină încredere în mine deocamdată, dar va crește dacă recurgi tot mai des la călăuzirea mea, și nu la a eului. [2]Rezultatele te vor convinge tot mai mult că e singurul lucru sănătos pentru care poți opta. [3]Toți cei ce învață din experiență că o anumită opțiune aduce pace și bucurie, în timp ce alta aduce haos și dezastru, nu au nevoie de alte lămuriri. [4]Învățarea prin recompense e mai eficace decât învățarea prin durere, pentru că durerea e o iluzie a eului, care nu poate produce decât un efect temporar. [5]Recompensele lui Dumnezeu însă, recunoști imediat că sunt veșnice. [6]Deoarece tu ești autorul acestei recunoașteri, și nu eul, recunoașterea însăși stabilește că tu și eul tău nu puteți fi identici. [7]Poate crezi că ai acceptat deja această diferență, dar nu ești convins deocamdată. [8]O demonstrează credința ta că trebuie să scapi de eu; dar nu poți scăpa de eu umilindu-l, stăpânindu-l sau pedepsindu-l.

4. Eul și spiritul nu se cunosc reciproc. [2]Mintea separată nu poate menține separarea decât disociind. [3]Odată ce a făcut-o, ea neagă toate impulsurile cu adevărat firești, nu pentru că eul ar fi un lucru separat, ci pentru că vrei să crezi că *tu* ești. [4]Eul e un mecanism de menținere a acestei credințe, dar ceea ce îi dă posibilitatea să dăinuie e tot numai decizia ta de-a folosi acest mecanism.

5. Cum poți să înveți pe cineva valoarea unui lucru pe care l-a aruncat dinadins? [2]Precis l-a aruncat neconsiderându-l de valoare. [3]Nu poți decât să îi arăți cât de nefericit a rămas fără el și să îl aduci, încet-încet, tot mai aproape, să învețe cum îi scade nefericirea la apropierea de lucrul respectiv. [4]Așa învață să își asocieze nefericirea cu absența lucrului și opusul nefericirii cu prezența lui. [5]Treptat, acesta devine tot mai dezirabil, pe măsură ce respectivul cineva se răzgândește în privința valorii lui. [6]Eu te învăț să asociezi nefereici-

rea cu eul şi bucuria cu spiritul. [7]Tu te-ai învăţat exact opusul. [8]Eşti liber să alegi în continuare, dar chiar poţi dori recompensele eului în prezenţa recompenselor lui Dumnezeu?

6. Deocamdată, încrederea mea în tine e mai mare decât a ta în mine, dar nu va fi mereu aşa. [2]Misiunea ta e foarte simplă. [3]Ţi se cere să trăieşti aşa încât să demonstrezi că nu eşti un eu şi că nu aleg greşit canalele lui Dumnezeu. [4]Cel Sfânt îmi împărtăşeşte încrederea şi îmi acceptă deciziile de Ispăşire, căci voia mea nu e niciodată în dezacord cu a Lui. [5]Am spus mai înainte că eu răspund de Ispăşire. [6]O fac numai pentru că mi-am împlinit rolul în ea ca om şi îl pot împlini acum prin alţii. [7]Canalele pe care le-am ales nu pot da greş, căci le voi conferi puterea mea cât a lor e insuficientă.

7. Voi merge cu tine la Cel Sfânt şi, prin percepţia mea, El va întinde o punte să acopere mica distanţă. [2]Recunoştinţa ta faţă de fratele tău e singurul dar pe care îl vreau. [3]Îl voi duce la Dumnezeu pentru tine, ştiind că a-ţi cunoaşte fratele *e* a-L cunoaşte pe Dumnezeu. [4]Dacă îi eşti recunoscător fratelui tău, Îi eşti recunoscător lui Dumnezeu pentru ce a creat. [5]Prin recunoştinţa ta, ajungi să îţi cunoşti fratele, un singur moment de recunoaştere reală făcându-i pe toţi fraţii tăi, căci fiecare dintre ei e al Tatălui tău. [6]Iubirea nu le biruie pe toate, dar le rânduieşte pe toate. [7]Deoarece eşti Împărăţia lui Dumnezeu, te pot duce înapoi la creaţiile tale. [8]Tu nu le recunoşti acum, dar ce ai disociat există încă.

8. Când vii mai aproape de un frate, te apropii de mine şi, când pleci de lângă el, te îndepărtezi de mine. [2]Mântuirea e o iniţiativă întreprinsă în cooperare. [3]Nu poate fi întreprinsă cu succes de cei ce se desprind de Fiime, căci se desprind de mine. [4]Dumnezeu va veni la tine numai când Îl vei da fraţilor tăi. [5]Învaţă mai întâi despre ei, şi vei fi gata să Îl auzi pe Dumnezeu. [6]Căci funcţia iubirii e una singură.

VII. Creaţie şi comunicare

1. E clar că, deşi conţinutul oricărei iluzii anume dintre toate câte îşi face eul nu are importanţă, corecţia ei e mai utilă într-un context concret. [2]Iluziile eului sunt foarte concrete, deşi mintea e abstractă din fire. [3]O parte a minţii devine însă concretă când se divide. [4]Partea concretă crede în eu, căci eul depinde de concret. [5]Eul e partea minţii care crede că existenţa ta se defineşte prin separare.

2. Tot ce percepe eul e un întreg separat, fără relaţiile ce indică fiinţa. [2]Eul se opune astfel comunicării, cu excepţia situaţiilor în care e folosită să stabilească separarea, şi nu să o desfiinţeze. [3]Ca tot ce dictează

eul, sistemul lui de comunicare se bazează pe propriul lui sistem de gândire. [4]Comunicarea eului e dirijată de nevoia lui de-a se proteja şi va fi întreruptă când se simte ameninţat. [5]Această întrerupere e o reacţie la una sau mai multe persoane în particular. [6]Caracterul particularizant al gândirii eului duce deci la o falsă generalizare, care chiar nu e deloc abstractă. [7]Nu face decât să răspundă în anumite moduri concrete la tot ce percepe a fi corelat.

3. Prin contrast, spiritul reacţionează în acelaşi fel la tot ce cunoaşte a fi adevărat şi nu răspunde deloc la altceva. [2]Şi nu face nicio încercare de-a stabili ce e adevărat. [3]El ştie că ce e adevărat e tot ce a creat Dumnezeu. [4]Se află într-o comunicare deplină şi directă cu fiecare aspect al creaţiei, fiind într-o comunicare deplină şi directă cu Creatorul lui. [5]Această comunicare e Voia lui Dumnezeu. [6]Creaţia şi comunicarea sunt sinonime. [7]Dumnezeu a creat fiecare minte comunicându-i fiecăreia Mintea Lui, făcând astfel din fiecare un canal de recepţie a Minţii şi Voii Lui. [8]Deoarece numai fiinţele de ordin similar pot să comunice cu adevărat, creaţiile Lui comunică firesc cu El şi ca El. [9]Această comunicare e cât se poate de abstractă, deoarece calitatea ei are aplicabilitate universală şi nu e expusă la judecăţi, excepţii sau modificări. [10]Dumnezeu te-a creat prin ea şi pentru ea. [11]Mintea îşi poate distorsiona funcţia, dar nu se poate înzestra cu funcţii care nu i-au fost date. [12]Iată de ce mintea nu îşi poate pierde total capacitatea de comunicare, chiar dacă poate refuza să o utilizeze în folosul fiinţei.

4. Atât existenţa, cât şi fiinţa se bazează pe comunicare. [2]Existenţa însă e concretă în felul în care judecă cum, ce şi cu cine merită întreprinsă comunicarea. [3]Fiinţa e total lipsită de aceste distincţii. [4]E o stare în care mintea e în comunicare cu tot ce e real. [5]În măsura în care permiţi limitarea acestei stări, îţi limitezi sentimentul propriei tale realităţi, care devine total numai prin recunoaşterea întregii realităţi, în contextul slăvit al adevăratei sale relaţii cu tine. [6]Asta e realitatea ta. [7]Nu o profana şi nu te retrage din faţa ei. [8]E adevărata ta casă, adevăratul tău templu şi adevăratul tău Sine.

5. Dumnezeu, Care cuprinde toată fiinţa, a creat fiinţe care au totul, individual, dar care vor să îl împărtăşească spre a-şi spori bucuria. [2]Realul nu poate fi sporit decât prin împărtăşire. [3]Iată de ce te-a creat Dumnezeu. [4]Abstracţiunea Divină Se bucură când împărtăşeşte. [5]Iată ce înseamnă creaţia. [6]„Cum", „ce" şi „cui" nu sunt relevante, pentru că adevărata creaţie dă totul, din moment ce poate crea numai după asemănarea ei. [7]Aminteşte-ţi că în Împărăţie nu există nicio diferenţă între *a avea* şi *a fi*, după cum e cazul în existenţă. [8]În starea fiinţei, mintea dă totul mereu.

6. Biblia afirmă în repetate rânduri că trebuie să Îl lauzi pe

Dumnezeu. [2]Nu înseamnă că trebuie să Îi spui cât de minunat este. [3]El nu are eu cu care să accepte astfel de laude, nici percepție cu care să le judece. [4]Dar, dacă nu îți preiei locul în creație, bucuria Lui nu e deplină pentru că nici a ta nu este. [5]De lucrul acesta știe. [6]Îl știe în Propria Lui Ființă și în propria ei experiență a experienței Fiului Său. [7]Șuvoiul constant de Iubire dumnezeiască e blocat când Îi sunt închise canalele, iar El e singur când mințile pe care le-a creat nu comunică pe deplin cu El.

7. Dumnezeu ți-a păstrat Împărăția, dar nu Își poate împărtăși bucuria cu tine până nu o cunoști cu mintea întreagă. [2]Revelația nu e de ajuns, pentru că nu e decât o comunicare *dinspre* Dumnezeu. [3]Dumnezeu nu are nevoie să I se înapoiezi revelația, un lucru clar imposibil, dar o vrea dusă altora. [4]Lucrul acesta nu se poate face cu revelația propriu-zisă; conținutul ei nu poate fi exprimat, căci privește în mod extrem de personal mintea care o primește. [5]Ea poate fi retransmisă însă de mintea respectivă altor minți, prin atitudinile aduse de cunoașterea venită din revelație.

8. Dumnezeu e lăudat de fiecare dată când o minte învață să fie complet utilă. [2]E un lucru imposibil de atins fără a fi complet inofensiv, căci cele două convingeri trebuie să coexiste. [3]Cei cu adevărat utili sunt invulnerabili, pentru că nu își protejează eurile și, de aceea, nimic nu le poate face rău. [4]Utilitatea lor e lauda pe care I-o aduc lui Dumnezeu, iar El le va înapoia lauda pe care I-au adus-o, căci ei sunt ca El și se pot bucura împreună. [5]Dumnezeu Se revarsă la ei și prin ei, și e multă bucurie în toată Împărăția. [6]Fiecare minte schimbată sporește această bucurie cu propria ei disponibilitate individuală de-a o împărtăși. [7]Cei cu adevărat utili sunt făcătorii de miracole ai lui Dumnezeu, pe care îi îndrum până ne vom uni cu toții în bucuria Împărăției. [8]Te voi îndruma oriunde poți fi într-adevăr util și la oricine îmi poate urma călăuzirea prin tine.

Capitolul 5

VINDECARE ȘI ÎNTREGIME

Introducere

1. Să vindeci înseamnă să faci fericit. [2]Ți-am spus să te gândești câte ocazii ai avut să te înveselești și câte ai refuzat. [3]Altfel spus, ai refuzat să te vindeci. [4]Lumina care îți aparține ție e lumina bucuriei. [5]Radiosul nu e asociat cu mâhnirea. [6]Bucuria provoacă o disponibilitate integrantă de-a o împărtăși și stârnește impulsul firesc al minții de-a reacționa ca tot unitar. [7]Cei ce încearcă să vindece fără să fie ei înșiși pe deplin bucuroși stârnesc diferite tipuri de reacții în același timp, lipsindu-i astfel pe ceilalți de bucuria unei reacții din toată inima.

2. Ca să faci ceva din toată inima, trebuie să fii fericit. [2]Dacă frica și iubirea nu pot coexista, și dacă e cu neputință să fii pe deplin înfricoșat și să scapi cu viață, atunci singura stare deplină cu putință e cea de iubire. [3]Nu există diferență între iubire și bucurie. [4]De aceea, singura stare deplină cu putință e cea de bucurie deplină. [5]A vindeca sau a face bucuros e, așadar, același lucru cu a integra și a face una. [6]Iată de ce nu contează cărei părți sau de către care parte a Fiimii se oferă vindecarea. [7]Fiecare parte beneficiază, beneficiind în mod egal.

3. Ești binecuvântat de fiecare gând benefic din partea oricăruia dintre frații tăi, de oriunde. [2]Ar trebui să vrei să îi binecuvântezi la rândul tău, în semn de recunoștință. [3]Nu e nevoie să îi cunoști personal sau să te cunoască ei pe tine. [4]Lumina e atât de puternică, încât se răsfrânge prin toată Fiimea, aducând mulțumiri Tatălui pentru că Și-a răsfrânt bucuria asupra ei. [5]Numai sfinții copii ai lui Dumnezeu sunt canale demne de bucuria Lui frumoasă, căci numai ei sunt destul de frumoși să o aibă împărtășind-o. [6]Unui copil de-al lui Dumnezeu îi e cu neputință să își iubească aproapele altfel decât ca el însuși. [7]Iată de ce rugăciunea celui ce vindecă este:

[8]Să cunosc fratele acesta cum mă cunosc pe mine însumi.

I. Invitația făcută Spiritului Sfânt

1. Vindecarea e un gând prin care două minți percep că sunt una

și se înveselesc. [2]Această veselie cheamă fiecare parte a Fiimii să se bucure împreună cu ele, și Îl lasă pe Dumnezeu să pătrundă în ele și prin ele. [3]Numai mintea vindecată poate trăi experiența revelației cu un efect de durată, căci revelația e o trăire de pură bucurie. [4]Dacă nu alegi să fii pe deplin bucuros, mintea ta nu poate avea ce nu alege să fie. [5]Amintește-ți că spiritul nu cunoaște nicio deosebire între *a avea* și *a fi*. [6]Mintea superioară gândește conform legilor la care se supune spiritul și respectă, prin urmare, numai legile lui Dumnezeu. [7]Pentru spirit, a căpăta e ceva lipsit de înțeles și a da este totul. [8]Având totul, spiritul deține totul dându-l, creând deci așa cum a creat Tatăl. [9]Deși acest gen de gândire nu are nicio legătură cu deținerea de lucruri, până și mintea inferioară îl poate înțelege când e vorba de idei. [10]Dacă împarți cu cineva un bun material, împarți dreptul de proprietate asupra acestuia. [11]Dacă împărtășești o idee însă, nu o împuținezi. [12]Ea este încă toată a ta, deși ai dat-o toată. [13]În plus, dacă cel căruia i-o dai o acceptă ca a sa, o întărește în mintea ta și o sporește astfel. [14]Dacă poți accepta conceptul că lumea e o lume de idei, dispare toată credința în asociația falsă pe care o face eul între a da și a pierde.

2. Să ne începem procesul de redeșteptare cu câteva concepte simple:

[2]Gândurile sporesc dându-le.
[3]Cu cât cred mai mulți în ele, cu atât devin mai puternice.
[4]Totul e o idee.
[5]Atunci, cum se pot asocia a da și a pierde?

3. Aceasta e invitația făcută Spiritului Sfânt. [2]Am spus deja că pot să mă întind la Spiritul Sfânt și să ți-L aduc jos, dar pot să ți-L aduc doar la invitația ta. [3]Spiritul Sfânt e în mintea ta corectă, după cum a fost și într-a mea. [4]Biblia spune: „Să aveți în voi mintea care era și în Cristos Isus" și folosește asta ca o binecuvântare. [5]E binecuvântarea minții dispuse la miracole. [6]Ea îți cere să gândești cum am gândit eu, unindu-te cu mine în gândirea lui Cristos.

4. Spiritul Sfânt e singura parte a Sfintei Treimi care are o funcție simbolică. [2]La El se referă denumirile de Vindecător, Mângâietor și Călăuză. [3]Tot El e descris ca „separat", independent de Tată și de Fiu. [4]Eu însumi am spus: „Dacă mă duc, vă voi trimite un alt Mângâietor, iar el va rămâne cu voi". [5]Funcția simbolică a Spiritului Sfânt Îl face greu de înțeles, căci simbolismul poate da loc la diverse interpretări. [6]Ca om și ca una dintre creațiile lui Dumnezeu, gândirea corectă care mi-a venit de la Spiritul Sfânt – sau Inspirația Universală – m-a învățat, mai întâi de toate, că această In-

spirație e pentru toți. [7]Nu aș fi putut să O am fără să cunosc acest lucru. [8]Cuvântul „cunosc" e potrivit în acest context, căci Spiritul Sfânt e atât de aproape de cunoaștere, încât o cheamă să vină sau, mai bine spus, o lasă să vină. [9]Am pomenit mai înainte percepția superioară sau „adevărată", care e atât de aproape de adevăr, încât Dumnezeu Însuși poate curge peste mica fisură dintre ele. [10]Cunoașterea e întotdeauna gata să curgă peste tot, dar nu poate opune rezistență. [11]De aceea, o poți bloca, deși nu o poți pierde niciodată.

5. Spiritul Sfânt e Mintea lui Cristos, conștientă de cunoașterea de dincolo de percepție. [2]El a luat ființă, ca protecție, odată cu separarea, inspirând principiul Ispășirii totodată. [3]Înainte de asta, nu era nevoie de vindecare, căci nimeni nu era lipsit de mângâiere. [4]Vocea Spiritului Sfânt e Chemarea la Ispășire, sau la restabilirea integrității minții. [5]Odată Ispășirea încheiată și Fiimea întreagă vindecată, nu va mai fi nicio Chemare de-a veni înapoi. [6]Dar ce creează Dumnezeu e veșnic. [7]Spiritul Sfânt va rămâne cu Fiii lui Dumnezeu, să le binecuvânteze creațiile și să le țină în lumina bucuriei.

6. Dumnezeu a onorat până și creațiile greșite ale copiilor Săi pentru că ei le-au făcut. [2]Dar Și-a binecuvântat copiii și cu un mod de gândire care le poate ridica percepțiile atât de sus, încât să poată ajunge aproape înapoi la El. [3]Spiritul Sfânt e Mintea Ispășirii. [4]El reprezintă o stare mentală suficient de aproape de starea Unei Minți să fie posibil, în sfârșit, transferul la aceasta. [5]Percepția nu e cunoaștere, dar poate fi transferată la cunoaștere, sau poate trece în cunoaștere. [6]Poate e mai util să folosim aici transferat în sensul literal de „trans-portat", de vreme ce ultimul pas e făcut de Dumnezeu.

7. Spiritul Sfânt, Inspirația împărtășită a întregii Fiimi, induce un gen de percepție în care multe elemente sunt asemănătoare celor din Împărăția Cerului:

[2]Mai întâi, universalitatea ei e cât se poate de clară și niciunul dintre cei ce o ating nu poate crede, nici măcar o clipă, că împărtășirea ei implică altceva decât câștig.

[3]În al doilea rând, e incapabilă să atace și este, de aceea, deschisă cu adevărat. [4]Asta înseamnă că, deși nu generează cunoaștere, nu o blochează în niciun fel.

[5]În fine, ea arată pe unde trebuie să se meargă, dincolo de vindecarea pe care o aduce, și conduce mintea, dincolo de întregirea ei, înspre făgașurile creației. [6]Acesta e punctul la care se petrece o schimbare cantitativă suficient de mare să producă un adevărat salt calitativ.

II. Vocea pentru Dumnezeu

1. A vindeca nu este a crea, ci a repara. [2]Spiritul Sfânt stârneşte vindecare privind, dincolo de ea, la ce erau copiii lui Dumnezeu înainte de-a fi avut nevoie de vindecare şi la ce vor fi când vor fi vindecaţi. [3]Această modificare a succesiunii temporale trebuie să îţi fie destul de familiară, căci este foarte similară saltului iniţiat de miracol în percepţia timpului. [4]Spiritul Sfânt e motivaţia de-a fi dispus la miracole; decizia de-a vindeca separarea renunţând la ea. [5]Voia ta mai e în tine căci Dumnezeu ţi-a pus-o în minte şi, deşi o poţi ţine adormită, nu o poţi distruge. [6]Dumnezeu Însuşi îţi ţine voia vie transmiţând-o de la Mintea Lui la a ta cât există timpul. [7]Miracolul însuşi e o reflecţie a acestei îngemănări de Voinţă între Tată şi Fiu.

2. Spiritul Sfânt e spiritul bucuriei. [2]El e Chemarea de-a veni înapoi cu care a binecuvântat Dumnezeu minţile Fiilor Lui separaţi. [3]Asta e vocaţia minţii. [4]Până la separare, mintea nu a avut nicio chemare pentru că, înainte de asta, avea numai fiinţă şi nu ar fi înţeles Chemarea la gândire corectă. [5]Spiritul Sfânt e Răspunsul lui Dumnezeu la separare; mijlocul de-a vindeca al Ispăşirii până revine la creare mintea întreagă.

3. Principiul Ispăşirii şi separarea au început în acelaşi timp. [2]Când a fost făcut eul, Dumnezeu a pus în minte Chemarea la bucurie. [3]Chemarea aceasta e atât de puternică, încât eul se dizolvă întotdeauna la auzul Ei. [4]Iată de ce trebuie să alegi să îţi auzi una dintre cele două voci lăuntrice. [5]Pe una ai făcut-o tu şi aceea nu e a lui Dumnezeu. [6]Dar pe cealaltă ţi-a dat-o Dumnezeu, Care te roagă doar să o asculţi. [7]Spiritul Sfânt este în tine într-un sens foarte literal. [8]A Lui e Vocea ce te cheamă înapoi unde ai fost şi unde vei mai fi. [9]E posibil chiar şi în lumea aceasta să nu auzi decât această Voce. [10]Cere efort şi mare dorinţă să înveţi. [11]E ultima lecţie pe care am învăţat-o eu, iar Fiii lui Dumnezeu sunt la fel de egali ca studenţi cum sunt ca Fii.

4. Tu *eşti* Împărăţia Cerului, dar ai lăsat să îţi pătrundă în minte credinţa în întuneric, aşa că ai nevoie de o lumină nouă. [2]Spiritul Sfânt e strălucirea pe care trebuie să o laşi să alunge ideea de întuneric. [3]A Lui e slava în faţa căreia disociaţia se năruie şi Împărăţia Cerului răzbate în ce e al ei. [4]Înainte de separare, nu ai avut nevoie de călăuzire. [5]Ai cunoscut după cum vei mai cunoaşte, dar după cum nu cunoşti acum.

5. Dumnezeu nu călăuzeşte, pentru că nu poate împărtăşi decât cunoaştere perfectă. [2]A călăuzi înseamnă a evalua, căci presupune că există, deopotrivă, o cale corectă şi o cale greşită, una de ales şi alta de evitat. [3]Alegând una, renunţi la cealaltă. [4]Optând pentru Spiritul Sfânt, optezi pentru Dumnezeu. [5]Dumnezeu nu e în tine în sens propriu, ci tu faci parte din El. [6]Când ai ales să Îl părăseşti, ţi-a dat o Voce care să vorbească pentru El, căci nu Şi-a mai putut împărtăşi nestingherit cunoaşterea cu tine. [7]Comunicarea directă a fost întreruptă pentru că făcuseşi o altă voce.

6. Spiritul Sfânt te cheamă atât să îţi aminteşti, cât şi să uiţi. [2]Ai ales să fii într-o stare de opoziţie în care opuşii sunt posibili. [3]Prin urmare, te aşteaptă nişte opţiuni. [4]În starea de sfinţenie, voia e liberă, aşa că puterea ei creatoare e nelimitată şi alegerea nu are înţeles. [5]Libertatea de-a alege e aceeaşi putere ca libertatea de-a crea, dar aplicarea ei e diferită. [6]Alegerea depinde de o minte scindată. [7]Spiritul Sfânt e una dintre opţiuni. [8]Dumnezeu nu Şi-a lăsat copiii fără mângâiere, chiar dacă au ales să Îl părăsească. [9]Vocea ce şi-au pus-o ei în minte nu a fost Vocea pentru Voia Lui, pentru care vorbeşte Spiritul Sfânt.

7. Vocea Spiritului Sfânt nu comandă, căci nu e capabilă de aroganţă. [2]Nu impune, căci nu caută să domine. [3]Nu înfrânge, căci nu atacă. [4]Ea doar aminteşte. [5]E irezistibilă doar datorită *lucrului* de care îţi aminteşte. [6]Ea îţi aduce aminte de cealaltă cale, rămânând domoală chiar şi în toiul tărăboiului pe care poţi să îl faci. [7]Vocea pentru Dumnezeu e mereu domoală, căci vorbeşte despre pace. [8]Pacea e mai puternică decât războiul pentru că vindecă. [9]Războiul e diviziune, nu sporire. [10]Nimeni nu câştigă de pe urma vrajbei. [11]Ce îi va folosi omului de câştigă lumea întreagă, dar îşi pierde sufletul? [12]Dacă asculţi vocea greşită, *chiar* că ţi-ai pierdut din vedere sufletul. [13]Nu îl poţi pierde, dar poţi să nu îl cunoşti. [14]De aceea, ţi-e „pierdut" până nu alegi corect.

8. Spiritul Sfânt e Călăuza care te îndrumă cum să alegi. [2]El e în partea minţii tale ce vorbeşte întotdeauna în favoarea alegerii corecte, căci vorbeşte pentru Dumnezeu. [3]El e singura comunicare ce ţi-a mai rămas cu Dumnezeu, pe care o poţi întrerupe, dar nu o poţi distruge. [4]Spiritul Sfânt e modul în care Voia lui Dumnezeu se face pe pământ precum în Cer. [5]Atât Cerul, cât şi pământul sunt în tine, căci chemarea ambelor este în mintea ta. [6]Vocea pentru Dumnezeu vine de la propriile tale altare închinate Lui. [7]Aceste altare nu sunt lucruri, ci devoţiuni. [8]Dar ai alte devoţiuni acum. [9]Devoţiunea ta împărţită ţi-a dat cele două voci şi trebuie să alegi la care altar vrei să slujeşti. [10]Chemarea la care răspunzi acum este o evaluare pentru că este o decizie. [11]Decizia e foarte simplă. [12]Se face alegând care chemare are mai multă valoare pentru tine.

9. Mintea mea va fi mereu ca a ta, căci am fost creaţi egali. [2]Numai decizia mea mi-a dat toată puterea în Cer şi pe pământ. [3]Singurul dar pe care ţi-l fac e să te ajut să iei şi tu aceeaşi decizie. [4]Decizia e aceea de-a alege să o împărtăşeşti, căci decizia însăşi *e* aceea de-a împărtăşi. [5]Decizia se ia dând, fiind astfel unica opţiune aidoma adevăra-

tei creații. [6]Eu sunt modelul tău de decizie. [7]Decizând să Îl aleg pe Dumnezeu, ți-am arătat că decizia aceasta poate fi luată și că o poți lua.

10. Te-am asigurat că Mintea care a decis pentru mine este și în tine, și că o poți lăsa să te schimbe așa cum m-a schimbat pe mine. [2]Mintea aceasta e fără echivoc, căci aude o singură Voce și răspunde într-un singur fel. [3]Tu ești lumina lumii cu mine. [4]Odihna nu vine din somn, ci din trezire. [5]Spiritul Sfânt e Chemarea să te trezești și să fii bucuros. [6]Lumea e foarte obosită, căci e ideea de istovire. [7]Avem sarcina voioasă de-a o trezi la Chemarea pentru Dumnezeu. [8]Toți vor răspunde la Chemarea Spiritului Sfânt, căci altfel Fiimea nu poate fi una. [9]Ce vocație mai bună ar putea să existe pentru o parte a Împărăției decât cea de-a o reda desăvârșitei întregiri ce o poate face întreagă? [10]Auzi doar asta prin Spiritul Sfânt din tine și învață-ți frații să asculte cum te învăț și eu.

11. Când ești tentat de vocea greșită, fă apel la mine să îți amintesc cum să vindeci împărtășind decizia mea și întărind-o. [2]Împărtășind acest obiectiv, îi sporim puterea de-a atrage întreaga Fiime și de-a o readuce la unitatea în care a fost creată. [3]Ține minte că „jug" înseamnă „a uni", iar „povara cea ușoară" e „lumina". [4]Să reformulăm „Jugul Meu e bun și povara Mea este ușoară" în felul următor: „Să ne unim, căci vă aduc lumina".

12. V-am poruncit să vă purtați cum m-am purtat eu, dar pentru asta trebuie să reacționăm la aceeași Minte. [2]Această Minte e Spiritul Sfânt, a Cărui Voie e pentru Dumnezeu întotdeauna. [3]El te învață cum să mă ții ca model de gândire și cum să te porți ca mine, prin urmare. [4]Puterea motivației noastre îngemănate e greu de crezut, dar nu și de realizat. [5]Ce putem realiza împreună nu are limite, căci Chemarea pentru Dumnezeu este Chemarea la nelimitat. [6]Pruncul lui Dumnezeu, mesajul meu e pentru tine, să îl auzi și să îl dai ca răspuns Spiritului Sfânt din tine.

III. Călăuza spre mântuire

1. Îți recunoști fratele recunoscând Spiritul Sfânt din el. [2]Am spus deja că Spiritul Sfânt e Puntea pentru transferul percepției la cunoaștere, așa că putem folosi termenii ca și cum ar fi corelați, căci sunt corelați în Mintea Lui. [3]Această relație trebuie să fie în Mintea Lui căci, dacă nu ar fi, divorțul dintre cele două moduri de gândire nu ar fi pasibil de vindecare. [4]El face parte din Sfânta Treime, căci Mintea Lui e parțial a ta și, totodată, parțial a lui Dumnezeu. [5]Asta cere lămuriri,

nu prin vorbe, prin experiență.

2. Spiritul Sfânt e ideea de vindecare. [2]Gând fiind, ideea sporește pe măsură ce e împărtășită. [3]Fiind Chemarea *pentru* Dumnezeu, ea este și ideea *de* Dumnezeu. [4]Din moment ce faci parte din Dumnezeu, ea este și ideea de tine, precum și de toate creațiile Lui. [5]Ideea de Spirit Sfânt împărtășește proprietatea altor idei pentru că urmează legile universului din care face parte. [6]Dând-o, se întărește. [7]Ea sporește în tine când o dai fratelui tău. [8]Fratele tău nu trebuie să fie conștient de Spiritul Sfânt din el sau din tine ca să aibă loc acest miracol. [9]Se poate să fi disociat și el Chemarea pentru Dumnezeu, ca tine. [10]Această disociere se vindecă în amândoi pe măsură ce devii conștient de Chemarea pentru Dumnezeu din el și Îi adeverești astfel prezența.

3. Există două moduri diametral opuse de-a-ți vedea fratele. [2]Trebuie să fie amândouă în mintea ta, căci tu ești cel care percepe. [3]Și trebuie să fie și în mintea lui, căci îl percepi pe el. [4]Vezi-l prin Spiritul Sfânt din mintea lui, și Îl vei recunoaște într-a ta. [5]Ce adeverești în fratele tău, adeverești în tine însuți; și, ce împărtășești, consolidezi.

4. Vocea Spiritului Sfânt e slabă în tine. [2]Iată de ce trebuie să O împărtășești. [3]Trebuie întărită înainte de-a O putea auzi. [4]Cât timp e atât de slabă în mintea ta, ți-e imposibil să O auzi în tine. [5]Ea nu e slabă din fire, dar o limitează faptul că nu ești dispus să O auzi. [6]Dacă faci greșeala de-a-L căuta pe Spiritul Sfânt numai în tine, gândurile tale te vor înspăimânta căci, adoptând punctul de vedere al eului, întreprinzi o călătorie străină de eu, cu eul pe post de călăuză. [7]Așa ceva nu poate să nu producă frică.

5. Amânarea ține de eu, căci timpul e conceptul lui. [2]Atât timpul, cât și amânarea nu au înțeles în veșnicie. [3]Am spus mai înainte că Spiritul Sfânt e Răspunsul lui Dumnezeu la eu. [4]Tot ce îți amintește Spiritul Sfânt e în opoziție directă cu noțiunile eului, căci percepțiile adevărate și cele false sunt și ele opuse. [5]Spiritul Sfânt are sarcina de-a desface ce a făcut eul. [6]El desface totul la același nivel la care operează eul, căci altfel mintea nu ar fi în stare să înțeleagă schimbarea care se petrece.

6. Am subliniat în repetate rânduri că un nivel al minții nu poate fi înțeles de către altul. [2]La fel stau lucrurile cu eul și Spiritul Sfânt, cu timpul și veșnicia. [3]Veșnicia e o idee dumnezeiască, așa că Spiritul Sfânt o înțelege perfect. [4]Timpul e o convingere a eului, așa că mintea inferioară – care e domeniul eului – îl acceptă fără rezerve. [5]Singurul aspect al timpului care e veșnic e *acum*.

7. Spiritul Sfânt are rolul de Mijlocitor între interpretările eului și cunoașterea spiritului. [2]Faptul că poate opera cu simboluri Îi dă posibilitatea să lucreze cu convingerile eului pe limba acestuia. [3]Faptul că poate privi, dincolo de simboluri, în veșnicie Îi dă posibilitatea

să înţeleagă legile lui Dumnezeu, pentru care vorbeşte. [4]El poate, aşadar, să îndeplinească funcţia de reinterpretare a celor făcute de eu, nu prin distrugere, ci prin înţelegere. [5]Înţelegerea e lumină, iar lumina duce la cunoaştere. [6]Spiritul Sfânt e în lumină căci este în tine, care eşti lumină, dar tu însuţi nu ştii asta. [7]De aceea, sarcina Spiritului Sfânt e aceea de-a te reinterpreta pentru Dumnezeu.

8. Nu te poţi înţelege singur. [2]Căci nu ai niciun înţeles despărţit de locul ce ţi se cuvine în Fiime, iar locul cuvenit Fiimii este Dumnezeu. [3]Iată-ţi viaţa, veşnicia şi Sinele. [4]Iată ce îţi aminteşte Spiritul Sfânt. [5]Iată ce vede Spiritul Sfânt. [6]Această viziune înspăimântă eul căci e atât de calmă. [7]Pacea e cel mai mare duşman al eului căci, în felul în care interpretează el realitatea, războiul e garanţia supravieţuirii lui. [8]Eul se căleşte prin vrajbă. [9]De vei crede că e vrajbă, vei reacţiona cu răutate, căci ţi-a pătruns ideea de primejdie în minte. [10]Ideea însăşi este un apel la eu. [11]Spiritul Sfânt e la fel de vigilent ca eul la chemarea unei primejdii, opunându-i toată forţa Lui tot aşa cum eul o primeşte cu braţele deschise. [12]Pentru a contracara primirea aceasta, Spiritul Sfânt primeşte pacea cu braţele deschise. [13]Veşnicia şi pacea sunt corelate la fel de strâns ca timpul şi războiul.

9. Percepţia îşi derivă înţelesul din relaţii. [2]Cele pe care le accepţi sunt temeliile convingerilor tale. [3]Separarea e doar o altă denumire pentru o minte scindată. [4]Eul e simbolul separării, tot aşa cum Spiritul Sfânt e simbolul păcii. [5]Ce percepi în alţii, consolidezi în tine. [6]Poţi să îţi laşi mintea să perceapă greşit, dar Spiritul Sfânt îţi lasă mintea să îşi reinterpreteze percepţiile greşite.

10. Spiritul Sfânt e Profesorul desăvârşit. [2]El foloseşte numai lucruri deja înţelese de mintea ta, să te înveţe că nu le înţelegi. [3]Spiritul Sfânt poate lucra cu un student recalcitrant fără să îi contrazică mintea, căci o parte a ei e încă pentru Dumnezeu. [4]În ciuda încercărilor eului de-a o ascunde, această parte e încă mult mai tare decât eul, deşi eul nu o recunoaşte. [5]Spiritul Sfânt o recunoaşte perfect căci e Propria Lui reşedinţă; locul din minte unde El este acasă. [6]Şi tu eşti acasă în acelaşi loc, căci e un loc al păcii, iar pacea este a lui Dumnezeu. [7]Tu, care faci parte din Dumnezeu, nu eşti acasă decât în pacea Lui. [8]Dacă pacea e veşnică, eşti acasă numai în veşnicie.

11. Eul a făcut lumea aşa cum o percepe, dar Spiritul Sfânt, Cel Ce reinterpretează tot ce a făcut eul, vede lumea ca un instrument didactic de-a te aduce acasă. [2]Spiritul Sfânt trebuie să perceapă timpul şi să îl reinterpreteze în ce e veşnic. [3]El trebuie să lucreze prin opuşi, căci trebuie să lucreze cu şi pentru o minte în opoziţie. [4]Corectează şi învaţă, şi fii deschis să înveţi. [5]Nu tu ai făcut adevărul, dar adevărul poate încă să te facă liber. [6]Priveşte cum priveşte Spiritul Sfânt şi înţelege cum înţelege El. [7]Înţelegerea Lui Îl evocă pe Dumnezeu

spre amintirea mea. [8]El e mereu în comuniune cu Dumnezeu şi face parte din tine. [9]E Călăuza ta spre mântuire, căci păstrează amintirea lucrurilor trecute şi a celor care vor veni, şi le aduce în prezent. [10]El îţi păstrează blând în minte această voioşie, cerându-ţi doar să o sporeşti în Numele Lui, împărtăşind-o să sporească bucuria Lui în tine.

IV. Predare şi vindecare

1. Ce a ascuns frica mai face parte din tine. [2]Iar de frică scapi luând parte la Ispăşire. [3]Spiritul Sfânt te va ajuta să reinterpretezi tot ce consideri înfricoşător şi te va învăţa că numai ce e iubitor e adevărat. [4]Nu ai capacitatea să distrugi adevărul, dar ai toată capacitatea să îl accepţi. [5]El îţi aparţine deoarece, ca extensie a lui Dumnezeu, l-ai creat împreună cu El. [6]E al tău pentru că face parte din tine, aşa cum faci şi tu parte din Dumnezeu pentru că te-a creat. [7]Nimic din ce e bun nu se poate pierde pentru că vine de la Spiritul Sfânt, Vocea pentru creaţie. [8]Nimic din ce nu e bun nu a fost creat vreodată şi, de aceea, nu poate fi protejat. [9]Ispăşirea e garanţia siguranţei Împărăţiei, iar uniunea Fiimii e protecţia ei. [10]Eul nu poate birui Împărăţia pentru că Fiimea e unită. [11]În prezenţa celor ce aud Chemarea la unire a Spiritului Sfânt, eul păleşte şi e desfăcut.

2. Eul ţine pentru el tot ce face şi, de aceea, lucrul făcut de el e fără vlagă. [2]Existenţa lui e neîmpărtăşită. [3]Nu moare, ci nici nu s-a născut. [4]Naşterea fizică nu e un început, ci o continuare. [5]Tot ce continuă s-a născut deja. [6]Şi va spori în măsura în care eşti dispus să restitui partea nevindecată a minţii tale părţii superioare, redând-o neîmpărţită creaţiei. [7]Am venit să îţi dau temelia, ca propriile tale gânduri să te poată face liber cu adevărat. [8]Ai purtat povara ideilor neîmpărtăşite, care sunt prea slabe pentru a spori, dar, odată ce le-ai făcut, nu ţi-ai dat seama cum să le desfaci. [9]Nu îţi poţi anula de unul singur greşelile trecute. [10]Ele nu vor dispărea din mintea ta fără Ispăşire, un remediu pe care nu l-ai făcut tu. [11]Ispăşirea trebuie înţeleasă ca pur act de împărtăşire. [12]Iată ce am vrut să spun când am afirmat că e posibil chiar şi în lumea aceasta să asculţi o singură Voce. [13]Dacă faci parte din Dumnezeu şi Fiimea este una, nu poţi fi limitat la sinele pe care îl vede eul.

3. Fiecare gând de iubire deţinut în orice parte a Fiimii aparţine fiecărei părţi. [2]E împărtăşit *fiind* un gând de iubire. [3]Împărtăşirea e modul de-a crea al lui Dumnezeu, şi totodată al tău. [4]Eul te poate ţine în exil, departe de Împărăţie, dar *în* Împărăţie el nu are putere. [5]Ideile ce ţin de spirit nu părăsesc mintea care le gândeşte, şi nici nu

pot fi în conflict unele cu altele. [6]Dar ideile ce ţin de eu pot fi în conflict pentru că au loc la diferite niveluri şi includ, totodată, gânduri opuse la acelaşi nivel. [7]*E imposibil să împărtăşeşti gânduri care se contrazic reciproc.* [8]Poţi împărtăşi doar gândurile care ţin de Dumnezeu şi pe care El le ţine pentru tine. [9]Din ele e alcătuită Împărăţia Cerului. [10]Celelalte rămân cu tine până le reinterpretează Spiritul Sfânt în lumina Împărăţiei, făcându-le şi pe ele demne de-a fi împărtăşite. [11]Când sunt destul de purificate, El te lasă să le dai. [12]Decizia de-a le împărtăşi *e* purificarea lor.

4. Eu am auzit o singură Voce pentru că am înţeles că nu pot ispăşi numai pentru mine. [2]Ascultarea unei singure Voci implică decizia de-a O împărtăşi ca să O poţi auzi tu însuţi. [3]Mintea care era în mine e încă irezistibil de atrasă de fiecare minte creată de Dumnezeu, pentru că Întregimea lui Dumnezeu e Întregimea Fiului Său. [4]Nu ţi se poate face niciun rău şi nu vrei să îi arăţi fratelui tău decât întregimea ta. [5]Arată-i că nu îţi poate face rău şi nu îi pune nimic la socoteală, căci altfel ţi-o pui la socoteală ţie însuţi. [6]Iată semnificaţia cuvintelor „întoarce şi celălalt obraz".

5. Predarea se face în multe feluri, dar mai ales prin exemplu. [2]Predarea trebuie să vindece, căci e împărtăşirea de idei şi recunoaşterea că a împărtăşi idei e totuna cu a le întări. [3]Nu îmi pot uita nevoia de-a preda ce-am învăţat, care s-a stârnit în mine *din cauză că* am învăţat. [4]Te chem să predai ce ai învăţat, căci numai aşa poţi conta pe această învăţătură. [5]Fă-o să se poată conta pe ea în numele meu, pentru că numele meu e Numele Fiului lui Dumnezeu. [6]Ce am învăţat îţi dau de bunăvoie, iar Mintea care era în mine se bucură când alegi să o auzi.

6. Spiritul Sfânt ispăşeşte în noi toţi desfăcând, ridicând astfel povara pe care ţi-ai pus-o în minte. [2]Urmându-L pe El, eşti condus înapoi la Dumnezeu, unde ţi-e locul; şi cum ţi-ai putea găsi calea, dacă nu luându-l cu tine pe fratele tău? [3]Rolul meu în Ispăşire nu e împlinit până nu iei parte la ea şi nu o dai. [4]Cum predai, aşa vei învăţa. [5]Nu te voi părăsi, nici nu mă voi lepăda de tine, căci să mă lepăd de tine ar însemna să mă lepăd de mine şi de Dumnezeu Care m-a creat. [6]Tu te lepezi de tine şi de Dumnezeu dacă te lepezi de oricare dintre fraţii tăi. [7]Trebuie să înveţi să îi vezi aşa cum sunt şi să înţelegi că Îi aparţin lui Dumnezeu, ca tine. [8]Oare cum te-ai putea purta mai bine cu fratele tău, decât dându-I lui Dumnezeu cele ce sunt ale lui Dumnezeu?

7. Ispăşirea îţi dă puterea unei minţi vindecate, dar puterea de-a crea ţine de Dumnezeu. [2]De aceea, cei ce au fost iertaţi trebuie să se dedice în primul rând vindecării pentru că, odată ce au primit ideea de vindecare, trebuie să o dea ca să o aibă. [3]Puterea deplină a creaţiei nu se poate exprima cât timp e exclusă din Împărăţie oricare dintre ideile lui Dumnezeu. [4]Voia îngemănată a Fiimii e singurul creator care poate crea ca Tatăl, căci numai cei completi pot gândi complet, iar gândirii lui Dumnezeu nu îi lipseşte nimic. [5]În tot ce gândeşti altfel decât prin Spiritul Sfânt *există* o lipsă.

8. Cum poţi să suferi tu, cel atât de sfânt? [2]Tot trecutul tău, cu excepţia frumuseţii sale, a dispărut şi nu a mai rămas decât o binecuvântare. [3]Ţi-am păstrat toate gesturile de bunătate şi fiecare gând de iubire pe care le-ai avut vreodată. [4]Le-am purificat de greşelile ce ascundeau lumina lor şi le-am păstrat pentru tine în deplina lor strălucire. [5]Sunt ferite de distrugere şi de vinovăţie. [6]Au venit de la Spiritul Sfânt din tine, şi ştim că tot ce creează Dumnezeu e veşnic. [7]Chiar poţi să pleci în pace căci te-am iubit ca pe mine însumi. [8]Pleci cu binecuvântarea mea şi pentru binecuvântarea mea. [9]Păstreaz-o şi împărtăşeşte-o, să fie mereu a noastră. [10]Aşez pacea lui Dumnezeu în inima ta şi în mâinile tale, să o ţii şi să o împărtăşeşti. [11]Inima e pură să o ţină şi mâinile, puternice să o dea. [12]Nu putem pierde. [13]Judecata mea e ca înţelepciunea lui Dumnezeu de puternică, în a Cărui Inimă şi în ale Cărui Mâini ne avem fiinţa. [14]Copiii Lui liniştiţi sunt Fiii Lui binecuvântaţi. [15]Gândurile lui Dumnezeu sunt cu tine.

V. Cum foloseşte eul vinovăţia

1. Poate că unele dintre conceptele noastre vor deveni mai clare şi mai semnificative la nivel personal dacă lămurim cum foloseşte eul vinovăţia. [2]Eul are un scop, exact ca Spiritul Sfânt. [3]Scopul eului e frica, pentru că numai cei cuprinşi de frică pot fi egoişti. [4]Logica eului e la fel de impecabilă ca logica Spiritului Sfânt, căci mintea ta are la dispoziţie mijloacele necesare să fie de partea Cerului sau a pământului, după preferinţă. [5]Dar, încă o dată, aminteşte-ţi că amândouă sunt în tine.

2. În Cer nu există vinovăţie, căci Împărăţia se atinge prin Ispăşire, care te eliberează să creezi. [2]„Creezi" e un cuvânt potrivit aici pentru că, odată ce Spiritul Sfânt desface ce ai făcut, reziduul binecuvântat se reface şi continuă, aşadar, să creeze. [3]Ce e binecuvântat cu adevărat nu poate stârni vinovăţie şi trebuie să stârnească bucurie. [4]Asta îl face invulnerabil la eu pentru că e de o pace inatacabilă. [5]E invulnerabil la perturbări pentru că e întreg. [6]Vinovăţia e *întotdeauna* perturbantă. [7]Tot ce dă naştere la frică duce la divizare pentru că se supune legii diviziunii. [8]Dacă eul e simbolul separării, e totodată şi simbolul vinovăţiei. [9]Vinovăţia nu e numai ceva nedumnezeiesc. [10]Este simbolul atacului asupra lui Dumnezeu. [11]Acesta e un concept total lipsit

de înţeles, deşi nu pentru eu, dar să nu subestimăm puterea credinţei eului în acesta. [12]Tocmai din această credinţă vine de fapt toată vinovăţia.

3. Eul e partea minţii care crede în diviziune. [2]Oare cum ar putea să se desprindă o parte din Dumnezeu fără să creadă că Îl atacă? [3]Am vorbit mai înainte despre complexul autorităţii şi am spus că se bazează pe conceptul uzurpării puterii lui Dumnezeu. [4]Eul crede că asta ai făcut tu, căci se crede *a fi* tu. [5]Dacă te identifici cu eul, nu poţi să nu te percepi vinovat. [6]De câte ori reacţionezi la eu, te vei simţi vinovat şi te vei teme de pedeapsă. [7]Eul e literalmente un gând înspăimântător. [8]Oricât de ridicolă i s-ar părea unei minţi sănătoase ideea atacării lui Dumnezeu, nu uita că eul nu e sănătos la minte. [9]El reprezintă un sistem delirant, pentru care şi vorbeşte. [10]Să asculţi vocea eului înseamnă să crezi că e posibil să Îl ataci pe Dumnezeu şi că o parte din El a fost smulsă de tine. [11]Urmează apoi frica de o ripostă venită din afară, căci severitatea vinovăţiei e atât de acută, încât trebuie să fie proiectată.

4. Ce accepţi în mintea ta are realitate pentru tine. [2]Tocmai acceptarea ta îi conferă realitate. [3]Dacă îţi intronezi eul în minte, faptul că îl laşi să intre îl face realitatea ta. [4]Căci mintea e în stare să creeze realitate sau să facă iluzii. [5]Am spus mai înainte că trebuie să înveţi să gândeşti cu Dumnezeu. [6]A gândi cu El înseamnă a gândi ca El. [7]Asta dă naştere la bucurie, şi nu la vinovăţie, pentru că e ceva firesc. [8]Vinovăţia e un semn sigur că felul în care gândeşti e nefiresc. [9]Gândirea nefirească va fi însoţită întotdeauna de vinovăţie, pentru că e credinţa în păcat. [10]Eul nu percepe păcatul ca o lipsă de iubire, ci ca un adevărat act de agresiune. [11]Asta e o necesitate pentru supravieţuirea eului pentru că, de îndată ce consideri păcatul o lipsă, vei încerca automat să îndrepţi situaţia. [12]Şi vei reuşi. [13]Eul o vede ca fatalitate, dar tu trebuie să înveţi să o vezi ca libertate.

5. Mintea lipsită de vinovăţie nu poate suferi. [2]Sănătoasă fiind, mintea vindecă trupul pentru că a fost vindecată *ea*. [3]Mintea sănătoasă nu poate concepe boala pentru că nu poate concepe să atace pe nimeni şi nimic. [4]Am spus mai înainte că boala e o formă de magie. [5]Mai bine spus, e o formă de soluţie magică. [6]Eul crede că, pedepsindu-se pe el, va atenua pedeapsa lui Dumnezeu. [7]Dar chiar şi în asta este arogant. [8]Căci Îi atribuie lui Dumnezeu o intenţie punitivă şi apoi preia intenţia aceasta ca propriul lui prerogativ. [9]El încearcă să uzurpe toate funcţiile lui Dumnezeu, după cum le percepe el, căci recunoaşte că se poate încrede numai într-o supunere totală.

6. Eul nu se poate opune legilor lui Dumnezeu, după cum nici tu nu poţi, dar le poate interpreta în funcţie de ce vrea, după cum poţi şi tu. [2]Iată de ce trebuie să se răspundă la întrebarea: „Ce vrei?"

[3]Răspunzi la ea în fiece minut şi secundă, şi fiecare moment de decizie e o judecată care numai ineficace nu este. [4]Efectele ei vor urma automat până la schimbarea deciziei. [5]Aminteşte-ţi însă că alternativele înseşi sunt nealterabile. [6]Spiritul Sfânt, ca eul, e o decizie. [7]Şi, împreună, acoperă toate opţiunile pe care mintea le poate accepta şi asculta. [8]Spiritul Sfânt şi eul sunt singurele opţiuni care ţi se oferă. [9]Dumnezeu a creat-o pe una dintre ele şi, de aceea, nu o poţi eradica. [10]Tu ai făcut-o pe cealaltă şi, de aceea, o poţi eradica. [11]Numai ce creează Dumnezeu este ireversibil şi neschimbător. [12]Ce ai făcut tu poate fi schimbat pentru că, atunci când nu gândeşti ca Dumnezeu, nu gândeşti deloc de fapt. [13]Ideile delirante nu sunt adevărate gânduri, deşi poţi crede în ele. [14]Dar greşeşti. [15]Funcţia gândirii vine de la Dumnezeu şi e în Dumnezeu. [16]Ca parte a Gândirii Sale, tu *nu* poţi gândi separat de El.

7. O gândire iraţională e o gândire dezordonată. [2]Dumnezeu Însuşi îţi ordonează gândirea pentru că gândirea ta a fost creată de El. [3]Sentimentele de vinovăţie sunt întotdeauna un semn că nu ştii acest lucru. [4]Ele demonstrează, totodată, şi credinţa ta că poţi să gândeşti separat de Dumnezeu şi că vrei să gândeşti în felul acesta. [5]Fiecare gând dezordonat e însoţit de vinovăţie la începuturile lui şi se menţine prin vinovăţie pe toată durata lui. [6]Vinovăţia e inevitabilă pentru cei ce cred că îşi ordonează propriile gânduri, şi trebuie, de aceea, să se supună dictatelor acestora. [7]Asta îi face să se simtă responsabili de greşelile lor, fără a recunoaşte că, acceptând această responsabilitate, reacţionează în mod iresponsabil. [8]Dacă unica responsabilitate a făcătorului de miracole e aceea de-a accepta Ispăşirea pentru el – şi te asigur că asta şi este –, atunci responsabilitatea pentru *ce* se ispăşeşte nu poate să îţi revină ţie. [9]Dilema nu poate fi rezolvată decât acceptând soluţia desfacerii. [10]*Ai fi* responsabil de toate efectele gândirii tale greşite dacă nu s-ar putea desface. [11]Rostul Ispăşirii e acela de-a păstra trecutul doar într-o formă purificată. [12]Dacă accepţi remediul la gândirea dezordonată, un remediu a cărei eficacitate e mai presus de îndoială, cum pot să îi persiste simptomele?

8. Neîncetarea deciziei de-a rămâne separat e singurul motiv posibil pentru neîncetarea sentimentelor de vinovăţie. [2]Am mai spus asta înainte, dar nu am subliniat rezultatele distructive ale deciziei. [3]Orice decizie a minţii va afecta atât comportamentul, cât şi experienţa. [4]La ce vrei, te şi aştepţi. [5]Nu e o idee delirantă. [6]Mintea ta *chiar* îţi face viitorul şi îl va reda creaţiei depline în orice moment dacă acceptă Ispăşirea mai întâi. [7]Ea însăşi va reveni la creaţie deplină în clipa în care a făcut-o. [8]Odată ce a renunţat la gândirea ei dezordonată, ordonarea corectă a gândirii devine foarte evidentă.

VI. Timp şi veşnicie

1. Dumnezeu, în cunoaşterea Lui, nu aşteaptă, dar Împărăţia Lui e văduvită cât timp aştepţi *tu*. [2]Toţi Fiii lui Dumnezeu îţi aşteaptă întoarcerea, după cum o aştepţi şi tu pe a lor. [3]Amânarea nu contează în veşnicie, dar e tragică în timp. [4]Ai ales să fii în timp, nu în veşnicie, şi crezi, de aceea, că *eşti* în timp. [5]Dar alegerea ta e liberă şi modificabilă, deopotrivă. [6]Locul tău nu e în timp. [7]Locul tău e doar în veşnicie, unde Dumnezeu Însuşi te-a pus pentru totdeauna.

2. Sentimentele de vinovăţie sunt păstrătoarele timpului. [2]Ele provoacă frica de ripostă sau de abandon, asigurându-te astfel că viitorul va fi ca trecutul. [3]Asta e continuitatea eului. [4]Ea îi dă eului un fals sentiment de siguranţă făcându-l să creadă că nu poţi scăpa de el. [5]Dar poţi şi trebuie. [6]Dumnezeu îţi oferă, în schimb, continuitatea veşniciei. [7]Când alegi să faci acest schimb, vei înlocui simultan vinovăţia cu bucuria, răutatea cu iubirea şi durerea cu pacea. [8]Rolul meu e doar acela de-a-ţi descătuşa voinţa şi de-a te pune în libertate. [9]Eul tău nu poate accepta această libertate şi i se va opune în toate clipele posibile şi în toate felurile posibile. [10]Şi, ca zămislitor al lui, recunoşti ce poate face pentru că tu i-ai dat puterea să o facă.

3. Aminteşte-ţi mereu Împărăţia şi aminteşte-ţi că tu, care faci parte din Împărăţie, nu poţi fi pierdut. [2]Mintea care era în mine *este* în tine, căci Dumnezeu creează cu desăvârşită nepărtinire. [3]Lasă Spiritul Sfânt să îţi aducă mereu aminte de nepărtinirea Lui şi lasă-mă să te învăţ cum să o împărtăşeşti cu fraţii tăi. [4]Oare cum altfel ţi se poate da şansa să ţi-o revendici? [5]Cele două voci vorbesc simultan pentru două interpretări diferite ale aceluiaşi lucru; sau aproape simultan, căci eul vorbeşte întotdeauna primul. [6]Alte interpretări nu au fost necesare până nu s-a făcut cea dintâi.

4. Eul pronunţă sentinţe, iar Spiritul Sfânt îi revocă decizia, aşa cum o instanţă superioară are puterea să revoce deciziile unei instanţe inferioare în această lume. [2]Deciziile eului sunt mereu greşite, pentru că au la bază greşeala pe care au fost făcute să o susţină. [3]Nimic din ce percepe eul nu e interpretat corect. [4]Eul nu numai că citează Scriptura pentru a servi propriilor lui scopuri, ci chiar interpretează Scriptura pentru a-i servi drept mărturie. [5]Biblia e un lucru înfricoşător după judecata eului. [6]Percepând-o înspăimântătoare, o interpretează cu teamă. [7]Temându-te, nu faci apel la Instanţa Superioară, crezând că şi judecata ei ar fi în defavoarea ta.

5. Există multe exemple care arată cât de amăgitoare sunt interpretările eului, dar câteva vor fi de-ajuns să îţi arate cum le poate reinterpreta Spiritul Sfânt în Propria Lui lumină.

6. „Ce vei semăna, aceea vei şi secera", în reinterpretarea Lui, înseamnă că vei cultiva în tine ce consideri că merită să cultivi. [2]Faptul că judeci că merită face să merite în ochii tăi.

7. „A Mea este răzbunarea, zice Domnul" e uşor de reinterpretat dacă îţi aminteşti că ideile sporesc numai prin împărtăşire. [2]Afirmaţia subliniază că răzbunarea nu poate fi împărtăşită. [3]Dă-o deci Spiritului Sfânt, Care o va desface în tine căci nu îşi are locul în mintea ta, ce face parte din Dumnezeu.

8. „Voi pedepsi păcatele părinţilor până la al treilea şi al patrulea neam", în interpretarea eului, e o afirmaţie deosebit de crudă. [2]Ea devine o simplă încercare de-a garanta supravieţuirea eului însuşi. [3]Pentru Spiritul Sfânt, afirmaţia înseamnă că, şi în generaţiile următoare, El va putea să reinterpreteze ce au înţeles greşit generaţiile anterioare, eliberând astfel gândurile de capacitatea de-a produce frică.

9. „Cei răi vor pieri" devine o afirmare a Ispăşirii, dacă prin „vor pieri" se înţelege „vor fi desfăcuţi". [2]Fiecare gând lipsit de iubire trebuie desfăcut, un cuvânt pe care eul nici măcar nu îl poate înţelege. [3]Pentru eu, să fii desfăcut înseamnă să fii distrus. [4]Eul nu va fi distrus pentru că face parte din gândirea ta, dar – lipsit fiind de capacitatea de-a crea, deci de-a împărtăşi – va fi reinterpretat pentru a te elibera de frică. [5]Partea minţii tale pe care ai dat-o eului se va întoarce pur şi simplu în Împărăţie, unde îşi are locul mintea ta întreagă. [6]Poţi amâna întregirea Împărăţiei, dar nu poţi introduce în ea conceptul de frică.

10. Nu trebuie să te temi că Instanţa Superioară te va condamna. [2]Ea va respinge pur şi simplu acuzaţiile ce ţi se aduc. [3]Unui copil de-al lui Dumnezeu nu i se pot aduce niciun fel de acuzaţii, şi fiecare mărturie la existenţa vinovăţiei în creaţiile lui Dumnezeu mărturiseşte strâmb împotriva lui Dumnezeu Însuşi. [4]Deferă bucuros tot ce crezi Instanţei Superioare a lui Dumnezeu, căci vorbeşte pentru Lui şi vorbeşte, de aceea, adevărat. [5]Ea va respinge acuzaţiile ce ţi se aduc, indiferent cu câtă grijă le-ai fi construit. [6]Deşi par incontestabile, nu ţin în faţa lui Dumnezeu. [7]Spiritul Sfânt nu le va da ascultare, căci nu poate mărturisi decât adevărat. [8]Verdictul Lui va fi mereu „A Ta e Împărăţia", căci El ţi-a fost dat să îţi aminteşti ce eşti.

11. Când am spus „Eu, Lumină am venit în lume", am vrut să spun că am venit să împărtăşesc lumina cu tine. [2]Aminteşte-ţi referirea pe care am făcut-o la oglinda întunecoasă a eului şi mai aminteşte-ţi că am spus: „Să nu priveşti în ea". [3]Mai e adevărat că de tine depinde unde te uiţi să te găseşti. [4]Răbdarea pe care i-o arăţi fratelui tău este răbdarea pe care ţi-o arăţi ţie. [5]Nu merită răbdare un copil de-a lui Dumnezeu? [6]Am avut nesfârşită răbdare cu tine pentru că voia mea e cea a Tatălui nostru, de la Care am învăţat nesfârşită răbdare. [7]Vo-

cea Lui a fost în mine după cum este în tine, îndemnând la răbdare față de Fiime, în Numele Creatorului ei.

12. Trebuie să înveți acum că numai o răbdare nesfârşită produce efecte imediate. [2]Iată cum se schimbă timpul cu veşnicia. [3]O răbdare nesfârşită face apel la o iubire nesfârşită şi, producând rezultate *acum*, face timpul să nu fie necesar. [4]Am spus în repetate rânduri că timpul e un instrument didactic care va fi desființat când nu va mai fi util. [5]Spiritul Sfânt, Care vorbeşte pentru Dumnezeu în timp, ştie şi El că timpul e lipsit de înțeles. [6]Îți aduce aminte de acest lucru în fiecare clipă ce se scurge în timp, căci funcția Lui specială e aceea de-a te readuce în veşnicie şi de-a rămâne pentru a-ți binecuvânta creațiile acolo. [7]El e singura binecuvântare pe care o poți da cu adevărat, căci e binecuvântat cu adevărat. [8]Deoarece Dumnezeu ți L-a dat de bunăvoie, trebuie să Îl dai cum L-ai primit.

VII. Decizia de a-L alege pe Dumnezeu

1. Chiar crezi că poți face o voce care să o înăbuşe pe a lui Dumnezeu? [2]Chiar crezi că poți inventa un sistem de gândire care să te separe de El? [3]Chiar crezi că îți poți croi siguranța şi bucuria mai bine decât o poate face El? [4]Nu trebuie să fii nici precaut, nici neprecaut; nu trebuie decât să Îi laşi Lui toate grijile tale, căci El are grijă de tine. [5]Tu eşti grija Lui pentru că te iubeşte. [6]Vocea Lui îți aminteşte mereu că toată speranța e a ta datorită grijii Lui. [7]Nu poți alege să fugi de grija ce ți-o poartă căci asta nu e Voia Lui, dar poți alege să Îi accepți grija şi să foloseşti puterea nesfârşită a grijii Lui față de toți pe care i-a creat prin intermediul ei.

2. Au fost mulți vindecători care nu s-au vindecat pe ei înşişi. [2]Nu au mutat munții prin credința lor, de vreme ce credința lor nu a fost întreagă. [3]Unii dintre ei i-au vindecat pe bolnavi uneori, dar nu i-au înviat pe morți. [4]Dacă nu se vindecă pe el, vindecătorul nu poate crede că miracolele nu au o ordine a dificultății. [5]El nu a învățat că fiecare minte creată de Dumnezeu merită la fel de mult să fie vindecată *pentru că* Dumnezeu a creat-o întreagă. [6]Ți se cere pur şi simplu să Îi restitui lui Dumnezeu mintea pe care a creat-o. [7]Te roagă să Îi dai doar ce ți-a dat, ştiind că asta te va vindeca. [8]Sănătatea minții este întregime, iar sănătatea minții fraților tăi este a ta.

3. De ce ai da ascultare nesfârşitelor chemări demente care crezi că ți se adresează, când poți să ştii că Vocea pentru Dumnezeu e în tine? [2]Dumnezeu ți-a încredințat Spiritul Său şi te roagă să I-l încredințezi şi tu pe al tău. [3]Vrea să îl țină în desăvârşită pace, căci eşti de o minte

şi de un spirit cu El. [4]Excluderea ta din Ispăşire e ultima încercare disperată a eului de-a-şi apăra propria existență. [5]Ea reflectă atât nevoia eului de-a separa, cât şi dorința ta de-a fi de partea separării sale. [6]Această dorință înseamnă că nu vrei să fii vindecat.

4. Dar a venit momentul. [2]Nu ți s-a cerut să întocmeşti tu însuți planul mântuirii căci, după cum am mai spus, remediul nu poate fi făcut de tine. [3]Dumnezeu Însuşi ți-a dat Corecția desăvârşită pentru tot ce ai făcut în dezacord cu Voia Lui preasfântă. [4]Eu îți fac planul Lui cât se poate de explicit, şi îți voi spune ce rol ai în cadrul lui şi cât de imperios este să îl duci la îndeplinire. [5]Dumnezeu plânge la „sacrificiul" copiilor Lui care I se cred pierduți.

5. De câte ori nu eşti pe deplin voios, ai reacționat cu lipsă de iubire la una dintre creațiile lui Dumnezeu. [2]Percepând asta ca „păcat", devii defensiv pentru că te aştepți la atac. [3]Decizia de-a reacționa în acest fel îți aparține şi poate, de aceea, să fie desfăcută. [4]Nu poate fi desfăcută prin pocăință în sens obişnuit, căci asta implică vinovăție. [5]Dacă îți îngădui să te simți vinovat, vei consolida greşeala în loc să o laşi să îți fie desfăcută.

6. Decizia nu poate să fie dificilă. [2]E un lucru evident dacă îți dai seama că trebuie să fi decis deja să nu fii pe deplin voios de vreme ce te simți astfel. [3]De aceea, primul pas în desfacere e acela de-a recunoaşte că ai decis greşit în mod activ, dar că poți decide altfel, la fel de activ. [4]Fii foarte ferm cu tine şi menține-te pe deplin conştient de faptul că procesul de desfacere, care nu vine de la tine, e cu toate acestea în tine căci l-a pus acolo Dumnezeu. [5]Rolul tău e doar acela de a-ți readuce gândirea la punctul în care s-a făcut greşeala şi de-a o deferi în pace Ispăşirii. [6]Spune-ți cât poți de sincer, amintindu-ți că Spiritul Sfânt va răspunde pe deplin la cea mai mică invitație din partea ta:

[7]Din moment ce nu am pace, precis am luat o decizie greşită.
[8]Eu am luat decizia şi tot eu pot să decid altfel.
[9]Vreau să decid altfel, pentru că vreau pace.
[10]Nu mă simt vinovat, pentru că Spiritul Sfânt va desface toate consecințele deciziei mele greşite dacă Îl las.
[11]Aleg să Îl las îngăduindu-I să Îl aleagă pe Dumnezeu pentru mine.

Capitolul 6

LECȚIILE IUBIRII

Introducere

1. Legătura dintre mânie și atac e evidentă, dar legătura dintre mânie și frică nu e întotdeauna atât de clară. [2]Mânia implică întotdeauna proiectarea separării, care trebuie acceptată – în ultimă instanță – ca proprie răspundere, și nu ceva de care sunt învinuiți alții. [3]Mânia nu poate apărea decât în cazul în care crezi că ai fost atacat, că atacul tău e justificat ca ripostă și că nu ești nicidecum răspunzător pentru el. [4]Date aceste trei premise total iraționale, trebuie să urmeze concluzia la fel de irațională că un frate merită atac, și nu iubire. [5]Ce altceva te poți aștepta să decurgă din niște premise demente decât o concluzie dementă? [6]O concluzie dementă se desface examinând soliditatea premiselor pe care se bazează. [7]*Nu* poți fi atacat, atacul *nu* are justificare și *ești* răspunzător pentru ce crezi.

2. Ți s-a cerut să mă iei ca model de învățare, pentru că un exemplu extrem e un instrument didactic deosebit de util. [2]Toți predăm, și predăm tot timpul. [3]E o răspundere pe care ți-o asumi inevitabil în momentul în care accepți orice fel de premisă, și nimeni nu își poate organiza viața fără să aibă un sistem de gândire. [4]Odată ce ți-ai construit un oarecare sistem de gândire, trăiești potrivit acestuia și îl predai. [5]Deși capacitatea ta de statornicie față de un sistem de gândire poate fi prost plasată, e tot o formă de credință și poate fi redirecționată.

I. Mesajul răstignirii

1. În scopul învățării, să mai examinăm o dată răstignirea. [2]Nu am stăruit înainte asupra ei din cauza conotațiilor înfricoșătoare pe care i le poți asocia. [3]Singurul lucru pe care am insistat până acum a fost acela că nu a reprezentat o formă de pedeapsă. [4]Nimic însă nu poate fi explicat exclusiv în termeni negativi. [5]Există o interpretare pozitivă a răstignirii, din care lipsește cu desăvârșire orice frică și care predă, de aceea, o învățătură total blajină, dacă e înțeleasă corect.

2. Răstignirea nu e decât un exemplu extrem. [2]Valoarea ei, ca a oricărui instrument didactic, stă numai în tipul de învățare pe care îl facilitează. [3]Ea poate fi, și a fost, greșit înțeleasă. [4]Și asta numai din

cauză că fricoșii sunt predispuși să perceapă fricos. [5]Ți-am spus deja că poți să recurgi oricând la mine să îmi împărtășești decizia și, împărtășind-o, să o întărești. [6]Ți-am mai spus că răstignirea a fost ultima călătorie inutilă pe care trebuie să o întreprindă Fiimea și că ea reprezintă eliberarea de frică pentru oricine o înțelege. [7]Deși am insistat înainte numai pe înviere, nu am clarificat atunci scopul răstignirii și modul în care a dus de fapt la înviere. [8]Cu toate acestea, ea are de adus o contribuție categorică la viața ta și, dacă o vei examina fără frică, te va ajuta să îți înțelegi propriul rol de profesor.

3. Reacționezi probabil de ani de zile ca și cum ai fi într-o continuă răstignire. [2]E o tendință vizibilă a celor separați, care mereu refuză să vadă ce și-au făcut cu mâna lor. [3]Proiecția înseamnă mânie, mânia provoacă agresiune, iar agresiunea stârnește frică. [4]Adevăratul înțeles al răstignirii stă în intensitatea *aparentă* a agresiunii unora dintre Fiii lui Dumnezeu asupra altuia. [5]Desigur, e un lucru imposibil și trebuie înțeles pe deplin *ca* lucru imposibil. [6]Altfel, nu pot servi ca model de învățare.

4. În ultimă instanță, agresiunea poate fi săvârșită numai asupra trupului. [2]Nu încape îndoială că un trup poate agresa un altul, putând chiar să îl distrugă. [3]Dar, dacă distrugerea însăși e imposibilă, ce e destructibil nu poate fi real. [4]De aceea, distrugerea lui nu justifică mânia. [5]În măsura în care crezi că o justifică, accepți premise false și le predai altora. [6]Mesajul pe care a fost menită să îl predea răstignirea a fost acela că nu e necesar să percepi o formă de agresiune în persecuție, căci *nu* poți fi persecutat. [7]Dacă reacționezi cu mânie, te identifici cu destructibilul și te apreciezi, de aceea, în mod dement.

5. Am explicat cât se poate de clar că sunt ca tine și ești ca mine, dar egalitatea noastră fundamentală poate fi demonstrată numai printr-o decizie comună. [2]Ești liber să te percepi persecutat dacă vrei. [3]Când alegi însă să reacționezi în felul acesta, ai putea să îți amintești că eu am fost persecutat, după cum judecă lumea, și nu am împărtășit această evaluare. [4]Și, din cauză că nu am împărtășit-o, nici nu am întărit-o. [5]Am oferit, așadar, o interpretare diferită a atacului, pe care vreau să o împărtășesc cu tine. [6]Dacă o vei crede, mă vei ajuta să o predau.

6. Așa cum am mai spus: „Cum predai, așa vei învăța". [2]Dacă reacționezi de parcă ești persecutat, predai persecuție. [3]Nu e o lecție pe care ar trebui să vrea să o predea un Fiu de-al lui Dumnezeu dacă e să își dea seama de propria lui mântuire. [4]Predă, în schimb, desăvârșita ta imunitate, care e adevărul din tine, și dă-ți seama că *nu* poate fi agresată. [5]Nu încerca să o protejezi tu însuți, căci crezi că poate fi agresată. [6]Nu ți se cere să fii răstignit, un lucru ce a făcut parte din propria mea contribuție didactică. [7]Ți se cere doar să îmi urmezi

exemplul – în fața unor tentații mult mai puțin extreme de-a percepe greșit – și să nu le accepți ca false justificări pentru mânie. [8]Nu pot exista justificări pentru nejustificabil. [9]Nu crede că există și nu preda că există. [10]Amintește-ți mereu că ceea ce crezi vei și preda. [11]Crede cu mine, și vom deveni egali ca profesori.

7. Învierea ta este redeșteptarea ta. [2]Eu sunt modelul de renaștere, dar renașterea însăși e doar mijirea în mintea ta a lucrului ce e deja în ea. [3]Dumnezeu Însuși l-a pus acolo și, de aceea, e adevărat pentru totdeauna. [4]Eu am crezut în el și l-am acceptat, de aceea, ca adevărat pentru mine. [5]Ajută-mă să îl predau fraților noștri în numele Împărăției lui Dumnezeu, dar crede mai întâi că e adevărat pentru tine, căci altfel vei preda greșit. [6]Frații mei au dormit în timpul așa-zisei „agonii din grădină", dar nu m-am putut supăra pe ei căci am știut că *nu* pot fi abandonat.

8. Îmi pare rău când frații mei nu îmi împărtășesc decizia de-a auzi o singură Voce, căci asta îi slăbește ca profesori și ca studenți. [2]Dar știu că nu se pot trăda cu adevărat nici pe ei, nici pe mine, și că tot pe ei trebuie să îmi zidesc biserica. [3]Nu am de ales în această privință, căci numai voi puteți fi temelia bisericii lui Dumnezeu. [4]O biserică este acolo unde e altarul, și prezența altarului e ceea ce face biserica să fie sfântă. [5]Dacă o biserică nu inspiră iubire, are un altar ascuns care nu servește scopului pentru care l-a menit Dumnezeu. [6]Trebuie să Îi întemeiez biserica pe voi, căci cei ce mă acceptă ca model sunt discipolii mei, literalmente. [7]Discipolii sunt urmași și, dacă modelul pe care îl urmează a ales să îi mântuiască de durere în toate privințele, ar fi neînțelepți să nu îl urmeze.

9. Am ales, de dragul tău și al meu, să demonstrez că agresiunea cea mai atroce, după judecata eului, este irelevantă. [2]După cum judecă lumea aceste lucruri, dar nu după cum le cunoaște Dumnezeu, am fost trădat, abandonat, bătut, sfâșiat și, în final, ucis. [3]Era clar că toate acestea s-au datorat doar proiecției altora asupra mea, de vreme ce nu făcusem niciun rău la nimeni și îi vindecasem pe mulți.

10. Mai suntem egali ca studenți, deși nu e nevoie să trecem prin experiențe egale. [2]Spiritul Sfânt Se bucură când poți învăța dintr-ale mele și poți fi redeșteptat de ele. [3]Acesta e singurul lor rost și singurul mod în care pot fi perceput ca fiind calea, adevărul și viața. [4]Când auzi o singură Voce, nu ți se cere niciodată sacrificiu. [5]Dimpotrivă, fiind în stare să auzi Spiritul Sfânt din alții, poți învăța din experiențele lor și poți beneficia de pe urma lor, fără să le trăiești direct tu însuți. [6]Căci Spiritul Sfânt e unul, și oricine ascultă ajunge inevitabil să demonstreze calea Lui pentru toți.

11. Nu ești persecutat, și nici eu nu am fost. [2]Nu ți se cere să repeți experiențele mele pentru că Spiritul Sfânt, pe Care Îl împărtășim,

face să nu fie necesar. [3]Dar, ca să îmi folosești experiențele în mod constructiv, trebuie să urmezi tot exemplul meu și să le percepi cum le percep eu. [4]Frații mei și ai tăi sunt angajați continuu în justificarea nejustificabilului. [5]Singura mea lecție, pe care trebuie să o predau cum am învățat-o, este aceea că nicio percepție în dezacord cu judecata Spiritului Sfânt nu poate fi justificată. [6]M-am angajat să arăt adevărul acestui lucru într-un caz extrem, pur și simplu pentru că urma să fie un bun instrument didactic pentru cei a căror tentație de-a ceda în fața mâniei și a agresiunii nu era atât de extremă. [7]Voiesc, cu Dumnezeu, ca niciunul dintre Fiii Lui să nu sufere.

12. Răstignirea nu poate fi împărtășită pentru că e simbolul proiecției, dar învierea e simbolul împărtășirii pentru că redeșteptarea fiecărui Fiu de-al lui Dumnezeu e necesară pentru a da Fiimii posibilitatea să își cunoască Întregimea. [2]Doar asta e cunoaștere.

13. Mesajul răstignirii e cât se poate de clar:

[2]Predă numai iubire, căci asta și ești.

14. Dacă interpretezi răstignirea în orice alt fel, o folosești ca armă de atac, și nu ca apelul la pace pentru care a fost menită. [2]Apostolii au înțeles-o greșit deseori, din același motiv pentru care o înțelege greșit oricine. [3]Propria lor iubire imperfectă i-a făcut vulnerabili la proiecție și, din propria lor frică, au vorbit de „urgia lui Dumnezeu" ca de arma Lui punitivă. [4]Nici de răstignire nu au putut vorbi total fără mânie, căci propriul lor sentiment de vinovăție îi făcuse mânioși.

15. Iată câteva exemple de gândire răsturnată din Noul Testament, deși evanghelia lui nu e de fapt decât mesajul iubirii. [2]Dacă Apostolii nu s-ar fi simțit vinovați, nu mi-ar fi putut atribui cuvintele: „N-am venit să aduc pace, ci sabie". [3]E clar opusul a tot ce am predat. [4]Nici reacțiile mele la Iuda nu s-ar fi putut descrie în felul în care le-au descris, dacă m-ar fi înțeles cu adevărat. [5]Nu aș fi putut să spun „Prin sărutare-L vinzi tu pe Fiul omului?" decât dacă aș fi crezut în trădare. [6]Întregul mesaj al răstignirii a fost tocmai acela că nu cred. [7]„Pedeapsa" despre care s-a spus că aș fi atras-o asupra lui Iuda a fost o greșeală similară. [8]Iuda era fratele meu și un Fiu de-al lui Dumnezeu, o parte din Fiime la fel de mult ca mine. [9]S-ar fi putut oare să îl condamn când eram gata să demonstrez imposibilitatea condamnării?

16. Când citești învățăturile Apostolilor, amintește-ți că le-am spus eu însumi că erau multe pe care urmau să le înțeleagă mai târziu, căci nu erau chiar gata să mă urmeze la vremea respectivă. [2]Nu vreau să lași să pătrundă nicio frică în sistemul de gândire spre care te în-

drum. [3]Nu cer martiri, ci profesori. [4]Nimeni nu e pedepsit pentru păcate, iar Fiii lui Dumnezeu nu sunt păcătoși. [5]Orice noțiune de pedeapsă implică proiecția învinuirii și întărește ideea că învinuirea e justificată. [6]Ce rezultă de aici e o lecție de învinuire, căci tot comportamentul predă convingerile care îl motivează. [7]Răstignirea a fost rezultatul unor sisteme de gândire clar opuse; simbolul perfect al „conflictului" dintre eu și Fiul lui Dumnezeu. [8]Acest conflict pare la fel de real acum, iar lecțiile lui trebuie învățate acum ca și atunci.

17. Eu nu am nevoie de recunoștință, dar tu ai nevoie să îți dezvolți capacitatea slăbită de-a fi recunoscător, căci altfel nu Îl poți aprecia pe Dumnezeu. [2]El nu are nevoie de aprecierea ta, dar *tu* ai nevoie. [3]Nu poți iubi ce nu apreciezi, căci frica face aprecierea imposibilă. [4]Când ți-e frică de ce ești, nu apreciezi – și vei respinge, așadar – ceea ce ești. [5]Prin urmare, vei preda respingere.

18. Puterea Fiilor lui Dumnezeu e prezentă tot timpul, pentru că au fost creați creatori. [2]Influența pe care o au, reciproc, unii asupra altora este nelimitată și trebuie folosită pentru mântuirea lor comună. [3]Fiecare trebuie să învețe să predea că toate formele de respingere sunt lipsite de înțeles. [4]Separarea e noțiunea de respingere. [5]Cât o predai o vei crede. [6]Nu așa gândește Dumnezeu, iar tu trebuie să gândești ca El dacă vrei să Îl cunoști din nou.

19. Adu-ți aminte că Spiritul Sfânt e Legătura care asigură comunicarea dintre Dumnezeu Tatăl și Fiii Lui separați. [2]Dacă Îi vei asculta Vocea, vei ști că nu poți să rănești sau să fii rănit, și că mulți au nevoie de binecuvântarea ta să îi ajute să audă și ei asta. [3]Când vei percepe în ei doar această nevoie, și nu vei reacționa la nicicare alta, va însemna că ai învățat de la mine și vei fi la fel de dornic ca mine să împărtășești ce-ai învățat.

II. Alternativa la proiecție

1. Orice scindare a minții trebuie să implice o respingere a unei părți din ea, și asta *e* credința în separare. [2]Întregimea lui Dumnezeu, care este pacea Sa, nu poate fi apreciată decât de o minte întreagă care recunoaște Întregimea creației lui Dumnezeu. [3]Prin această recunoaștere, ea își cunoaște Creatorul. [4]Excluderea și separarea sunt sinonime, la fel ca separarea și disocierea. [5]Am spus mai înainte că separarea a fost și este o disociere și că, odată ce are loc, proiecția devine principala ei apărare, sau procedeul prin care își asigură continuitatea. [6]Motivul însă poate să nu fie atât de evident pe cât crezi.

2. Ce proiectezi, renegi, și nu crezi, așadar, că îți aparține. [2]Tu te excluzi prin chiar judecata că ești diferit de cel asupra căruia proiectezi. [3]De vreme ce ai judecat și ai respins ce ai proiectat, continui să îl ataci pentru că îl ții în continuare separat. [4]Făcând-o inconștient, încerci să nu conștientizezi că te-ai atacat pe tine însuți, și îți închipui astfel că ți-ai luat toate măsurile de precauție.

3. Proiecția însă te va răni întotdeauna. [2]Ea îți întărește credința în mintea ta scindată, singurul ei scop fiind acela de-a perpetua separarea. [3]E exclusiv un procedeu de-al eului de-a te face să te simți diferit de frații tăi și separați de aceștia. [4]Eul îl justifică motivând că te face să pari „mai bun" decât ei, făcându-ți astfel și mai obscură egalitatea cu aceștia. [5]Proiecția și atacul sunt corelate în mod inevitabil, proiecția fiind întotdeauna un mijloc de-a justifica atacul. [6]Mânia fără proiecție e imposibilă. [7]Eul folosește proiecția doar ca să îți distrugă percepția ta și a fraților tăi. [8]Procesul începe cu excluderea unui lucru ce există în tine, dar pe care nu îl vrei, și duce direct la excluderea ta din mijlocul fraților tăi.

4. Am învățat însă că *există* o alternativă la proiecție. [2]Fiecare aptitudine a eului are o întrebuințare mai bună, căci aptitudinile lui sunt dirijate de minte, care are o Voce mai bună. [3]Spiritul Sfânt extinde, iar eul proiectează. [4]Așa cum obiectivele lor sunt opuse, tot așa este și rezultatul.

5. Spiritul Sfânt începe cu perceperea ta ca lucru perfect. [2]Știind că această perfecțiune e împărtășită, El o recunoaște în alții, întărind-o astfel și în tine, și în ei. [3]În loc de mânie, asta trezește iubire de ambele părți, pentru că stabilește includere. [4]Percepând egalitate, Spiritul Sfânt percepe nevoi egale. [5]Automat, asta invită Ispășirea, căci Ispășirea e singura nevoie universală din lumea aceasta. [6]Singurul mod de-a-ți afla fericirea în lume e acela de-a te percepe astfel. [7]Căci așa adeverești că nu ești în lumea aceasta, pentru că lumea *e* un loc nefericit.

6. Oare cum îți poți afla bucuria într-un loc lipsit de bucurie altfel decât realizând că nu ești în locul respectiv? [2]Nu poți fi unde nu te-a pus Dumnezeu, iar Dumnezeu te-a creat parte din El. [3]Iată atât unde ești, cât și ce ești. [4]E ceva complet inalterabil. [5]E includere totală. [6]Nu îl poți schimba acum și niciodată. [7]Căci e în vecii vecilor adevărat. [8]Nu e o convingere, ci un Fapt. [9]Ce a creat Dumnezeu e ca El de adevărat. [10]Adevărul său stă numai în desăvârșita sa includere în Singurul desăvârșit. [11]A nega asta înseamnă a te nega pe tine și pe El, din moment ce este imposibil să accepți una fără alta.

7. Desăvârșita egalitate a percepției Spiritului Sfânt e doar reflecția desăvârșitei egalități a cunoașterii lui Dumnezeu. [2]Percepția eului nu are echivalent în Dumnezeu, dar Spiritul Sfânt rămâne Puntea dintre percepție și cunoaștere. [3]Dându-ți posibilitatea să folosești percepția

într-un mod ce reflectă cunoaștere, ți-o vei aminti în cele din urmă. [4]Eul ar prefera să creadă că această reamintire e cu neputință, dar percepția *ta* e cea îndrumată de Spiritul Sfânt. [5]Percepția ta va înceta unde a și început. [6]Toate converg în Dumnezeu, pentru că toate au fost create de El și în El.

8. Dumnezeu Și-a creat Fiii extinzându-Și Gândul și reținând extensiile Gândului Său în Mintea Sa. [2]Toate Gândurile Sale sunt, așadar, cât se poate de unite în ele și între ele. [3]Spiritul Sfânt îți dă posibilitatea să percepi această întregime *acum*. [4]Dumnezeu te-a creat să creezi. [5]Nu Îi poți extinde Împărăția până nu îi cunoști întregimea.

9. Gândurile încep în mintea celui care le gândește, de unde se extind în afară. [2]Asta e la fel de adevărat în ce privește Gândirea lui Dumnezeu, cât și în ce o privește pe a ta. [3]Deoarece mintea ta e scindată, poți atât să percepi, cât și să gândești. [4]Percepția însă nu poate scăpa de legile fundamentale ale minții. [5]Percepi din minte și îți proiectezi percepțiile în afară. [6]Deși percepția de orice fel nu e reală, ai făcut-o și Spiritul Sfânt o poate folosi deci foarte bine. [7]El poate inspira percepția și o poate conduce spre Dumnezeu. [8]Această convergență pare să fie într-un viitor îndepărtat numai din cauză că mintea ta nu e perfect aliniată cu ideea și, prin urmare, nu o vrea acum.

10. Spiritul Sfânt folosește timpul, dar nu crede în el. [2]Venind de la Dumnezeu, El folosește totul spre bine, dar nu crede în ce nu e adevărat. [3]De vreme ce Spiritul Sfânt e în mintea ta, mintea ta poate crede și ea numai ce e adevărat. [4]Spiritul Sfânt poate vorbi numai pentru asta, căci El vorbește pentru Dumnezeu. [5]Îți spune să Îi înapoiezi lui Dumnezeu mintea ta întreagă, pentru că nu L-a părăsit nicicând. [6]Dacă nu L-a părăsit nicicând, nu trebuie decât să o percepi așa cum este ca să Îi fie înapoiată. [7]Conștientizarea deplină a Ispășirii e, așadar, recunoașterea că *separarea nu s-a produs niciodată*. [8]Eul nu poate să o înfrângă pentru că e o afirmare explicită a faptului că eul nu s-a produs nicicând.

11. Eul poate accepta ideea că înapoierea este necesară pentru că poate atât de ușor să facă ideea să pară dificilă. [2]Spiritul Sfânt îți spune însă că nici măcar înapoierea nu e necesară, căci ce nu s-a întâmplat nicicând nu poate să fie dificil. [3]Cu toate acestea, tu poți să *faci* ideea înapoierii atât necesară, cât și dificilă. [4]Și totuși, e cât se poate de clar că perfecții nu au nevoie de nimic și că nu poți să resimți perfecțiunea ca o realizare dificilă, pentru că asta e ceea ce ești. [5]Iată cum trebuie să percepi creațiile lui Dumnezeu, aducându-ți toate percepțiile pe singura linie pe care o vede Spiritul Sfânt. [6]Această linie e linia directă de comunicare cu Dumnezeu, și îți lasă mintea să conveargă cu a Lui. [7]Nu există conflict niciunde în această percepție, căci înseamnă că toată percepția e călăuzită de Spiritul Sfânt, a Cărui Minte e fixată asupra lui Dumnezeu. [8]Numai Spiritul Sfânt poate rezolva conflictul, pentru că numai Spiritul Sfânt e lipsit de conflict. [9]El percepe doar ce e adevărat în mintea ta și Se extinde în afară doar la ce e adevărat în alte minți.

12. Diferența dintre proiecția eului și extinderea Spiritului Sfânt e foarte simplă. [2]Eul proiectează pentru a exclude și deci pentru a amăgi. [3]Spiritul Sfânt extinde recunoscându-Se pe El în fiecare minte și percepându-le astfel ca tot unitar. [4]Nimic nu este în conflict în percepția aceasta, căci ce percepe Spiritul Sfânt e totuna. [5]Oriunde Se uită, Se vede pe El și, pentru că El e unit, oferă întotdeauna Împărăția întreagă. [6]Acesta e singurul mesaj pe care I l-a dat Dumnezeu și pentru care trebuie să vorbească, căci tocmai asta este El. [7]Pacea lui Dumnezeu stă în acel mesaj, așa că pacea lui Dumnezeu stă în tine. [8]Măreața pace a Împărăției se răsfrânge de-a pururi în mintea ta, dar trebuie să se răsfrângă în afară pentru a te face conștient de ea.

13. Spiritul Sfânt ți-a fost dat cu desăvârșită imparțialitate și Îl poți recunoaște doar recunoscându-L în mod imparțial. [2]Eul e legiune, dar Spiritul Sfânt e unul. [3]Niciun pic de întuneric nu rămâne nicăieri în Împărăție, dar rolul tău e doar să nu lași să rămână niciun pic de întuneric în mintea ta. [4]Această aliniere cu lumina e nelimitată, căci e aliniată cu lumina lumii. [5]Fiecare dintre noi e lumina lumii și, unindu-ne mințile în lumina aceasta, proclamăm Împărăția lui Dumnezeu împreună și ca tot unitar.

III. Renunțarea la atac

1. După cum am subliniat deja, fiecare idee începe în mintea celui care o gândește. [2]De aceea, ceea ce se extinde din minte rămâne în ea și se cunoaște pe sine din *ceea* ce extinde. [3]Cuvântul „cunoaște" e corect aici, pentru că Spiritul Sfânt continuă să țină cunoașterea la adăpost în mintea ta, prin percepția Lui imparțială. [4]Neatacând nimic, El nu prezintă niciun obstacol în calea comunicării lui Dumnezeu. [5]De aceea, ființa nu e amenințată niciodată. [6]Mintea ta dumnezeiască nu poate fi pângărită niciodată. [7]Eul nu a făcut și nu va face parte din ea niciodată, dar prin eu poți să auzi, să predai și să înveți ce nu este adevărat. [8]Te-ai învățat să crezi că nu ești ce ești. [9]Nu poți preda ce nu ai învățat, și ce predai consolidezi în tine prin împărtășire. [10]Fiecare lecție pe care o predai o înveți.

2. Iată de ce trebuie să predai o singură lecție. [2]Dacă e să scapi de conflict, trebuie să înveți numai de la Spiritul Sfânt și să predai numai prin El. [3]Ești numai iubire, dar – când negi acest fapt – faci din

ce ești ceva ce trebuie să înveți să îți amintești. [4]Am spus mai înainte că mesajul răstignirii a fost: „Predă numai iubire, căci asta și ești". [5]E unica lecție perfect unificată, fiind unica lecție care e una singură. [6]Numai predând-o o poți învăța. [7]„Cum predai, așa vei învăța". [8]Dacă asta e adevărat, și chiar este, nu uita că ce predai îți predă ție. [9]Și ce proiectezi sau extinzi vei și crede.

3. Unica siguranță stă în extinderea Spiritului Sfânt, pentru că – văzându-I blândețea în alții – propria ta minte se percepe total inofensivă. [2]Odată ce poate accepta acest lucru pe deplin, nu mai vede nicio nevoie să se protejeze. [3]Și atunci mijește în ea protecția lui Dumnezeu, asigurând-o că e de-a pururi în perfectă siguranță. [4]Cei ce sunt în perfectă siguranță sunt cu totul blajini. [5]Știind că sunt binecuvântați, ei binecuvântează. [6]Fără neliniște, mintea e total binevoitoare și, extinzând binefacere, e binefăcătoare. [7]Siguranța e deplina renunțare la atac. [8]Niciun compromis nu e posibil în această privință. [9]Predând atacul sub orice formă, l-ai învățat și te va răni. [10]Această învățătură însă nu e nemuritoare și o poți dezvăța nepredând-o.

4. Din moment ce nu poți să *nu* predai, mântuirea ta stă în a preda opusul exact la tot ce crede eul. [2]Așa vei învăța adevărul care te va face liber și te va ține liber cât alții îl învață de la tine. [3]Singurul mod de-a avea pace este să o predai. [4]Predând pacea, trebuie să o înveți și tu, căci nu poți preda ceva ce mai disociezi. [5]Numai așa poți recâștiga cunoașterea pe care ai lepădat-o. [6]O idee pe care o împărtășești trebuie să o și ai. [7]Ea ți se deșteaptă în minte prin convingerea predării ei. [8]Tot ce predai înveți. [9]Predă numai iubire, și învață că iubirea e a ta și că ești iubire.

IV. Singurul Răspuns

1. Adu-ți aminte că Spiritul Sfânt e Răspunsul, nu întrebarea. [2]Eul vorbește întotdeauna primul. [3]E capricios și nu vrea binele celui care l-a făcut. [4]E convins – pe bună dreptate – că făcătorul lui îi poate retrage sprijinul în orice moment. [5]Dacă ți-ar dori binele, s-ar bucura, după cum Se va bucura Spiritul Sfânt când te va fi dus acasă și nu vei mai avea nevoie de călăuzirea Lui. [6]Eul nu se consideră parte din tine. [7]Într-asta stă principala lui greșeală, temelia întregului său sistem de gândire.

2. Când te-a creat Dumnezeu, te-a făcut parte din El. [2]Iată de ce atacul în interiorul Împărăției este imposibil. [3]Tu ai făcut eul fără iubire, așa că el nu te iubește. [4]Nu ai putut rămâne în interiorul Împărăției fără iubire și, de vreme ce Împărăția *e* iubire, te crezi fără de ea. [5]Asta îi permite eului să se considere separat și în afara celui

care l-a făcut, vorbind astfel pentru partea minții tale care crede că *tu* ești separat și în afara Minții lui Dumnezeu. [6]Eul a ridicat, atunci, prima întrebare care s-a pus vreodată, dar la care nu poate răspunde niciodată. [7]Întrebarea aceea, „Ce ești?", a fost începutul îndoielii. [8]De atunci încoace, eul nu a răspuns la nicio întrebare, deși a pus o mulțime. [9]Cele mai inventive activități ale eului nu au reușit decât să facă obscură întrebarea, pentru că ai răspunsul și *eul se teme de tine*.

3. Nu poți să înțelegi conflictul până nu înțelegi pe deplin faptul fundamental că eul nu poate să știe nimic. [2]Spiritul Sfânt nu vorbește primul, *dar răspunde întotdeauna*. [3]Fiecare L-a chemat într-ajutor într-un moment sau altul, într-un fel sau altul, și i s-a răspuns. [4]Deoarece Spiritul Sfânt răspunde cu adevărat, El răspunde pentru totdeauna, ceea ce înseamnă că fiecare are răspunsul *acum*.

4. Eul nu poate să audă Spiritul Sfânt, dar crede că partea minții care l-a făcut e împotriva lui. [2]El interpretează asta ca o justificare a atacului său la adresa celui care l-a făcut. [3]El crede că atacul e cea mai bună apărare și vrea să o crezi și *tu*. [4]Dacă nu o crezi, nu vei fi de partea lui, iar eul are mare nevoie de aliați, dar nu și de frați. [5]Percepând ceva străin de el în mintea ta, eul recurge la trup ca la un aliat, căci trupul *nu* e parte din tine. [6]Asta face trupul prietenul eului. [7]E o alianță bazată franc pe separare. [8]Dacă treci de partea acestei alianțe, te vei teme, pentru că treci de partea unei alianțe a fricii.

5. Eul folosește trupul să conspire împotriva minții tale și, din cauză că eul își dă seama că „dușmanul" lui le poate pune capăt la amândoi prin simpla recunoaștere că nu fac parte din tine, ei se unesc într-un atac comun. [2]E poate cea mai ciudată percepție dintre toate, dacă te gândești ce implică de fapt. [3]Eul, care nu e real, încearcă să convingă mintea, care *e* reală, că ea e instrumentul de învățare al eului; și, în plus, că trupul e mai real decât mintea. [4]Nicio minte sănătoasă nu ar putea să creadă așa ceva și, pe drept cuvânt, nicio minte sănătoasă nu crede așa ceva.

6. Ascultă, atunci, unicul răspuns al Spiritului Sfânt la toate întrebările puse de eu: ești un copil al lui Dumnezeu, o parte neprețuită a Împărăției Sale, pe care a creat-o ca parte din El. [2]Nimic altceva nu există și numai asta e real. [3]Ai ales un somn în care ai visat urât, dar somnul nu este real și Dumnezeu te cheamă să te trezești. [4]Când Îl vei auzi, nu va mai rămâne nimic din visul tău, pentru că te vei trezi. [5]Visele tale conțin multe dintre simbolurile eului și te-au derutat. [6]Dar numai din cauză că ai dormit și nu ai cunoscut. [7]Când te vei trezi, vei vedea adevărul în jurul tău și în tine, și nu vei mai crede în vise pentru că nu vor mai avea realitate pentru

tine. [8]Dar Împărăţia şi tot ce ai creat în ea vor avea o mare realitate pentru tine, pentru că sunt frumoase şi adevărate.

7. În Împărăţie, unde eşti şi ce eşti e întru totul cert. [2]Nu încape îndoială, căci prima întrebare nu s-a pus niciodată. [3]Primindu-şi, în sfârşit, răspunsul deplin, *nu a fost niciodată*. [4]Doar *fiinţa* sălăşluieşte în Împărăţie, unde toate sălăşluiesc în Dumnezeu fără niciun semn de întrebare. [5]Timpul petrecut întrebând în vis a cedat locul creaţiei şi veşniciei sale. [6]Ai tot atâta certitudine cât Dumnezeu căci eşti la fel de adevărat ca El, dar ce a fost odată cert în mintea ta a devenit doar o aptitudine pentru certitudine.

8. Introducerea aptitudinilor în fiinţă a marcat începutul incertitudinii, pentru că aptitudinile sunt potenţialuri, nu realizări. [2]Aptitudinile tale sunt inutile în prezenţa realizărilor lui Dumnezeu şi, totodată, ale tale. [3]Realizările sunt rezultate ce au fost dobândite. [4]Când sunt perfecte, aptitudinile nu au niciun înţeles. [5]E curios că perfectul trebuie acum perfectat. [6]De fapt, e imposibil. [7]Aminteşte-ţi însă că, atunci când te pui într-o situaţie imposibilă, crezi că imposibilul *este* posibil.

9. Aptitudinile trebuie dezvoltate înainte de-a le putea folosi. [2]Deşi asta nu e adevărat referitor la nimic din ce a creat Dumnezeu, e cea mai blândă soluţie posibilă la ce ai făurit tu. [3]Într-o situaţie imposibilă, îţi poţi dezvolta aptitudinile până la punctul în care pot să te scoată din ea. [4]Ai o Călăuză care să îţi arate cum să le dezvolţi, dar nu ai alt comandant decât tine. [5]Împărăţia e lăsată astfel în seama ta, cu o Călăuză ca să o găseşti şi un mijloc de-a o păstra. [6]Ai un model de urmat care îţi va întări comanda şi nu o va diminua în niciun fel. [7]Îţi reţii astfel poziţia centrală în înrobirea ta imaginară, ceea ce demonstrează de la sine că nu eşti înrobit.

10. Te afli într-o situaţie imposibilă numai din cauză că socoteşti posibil să te afli în aşa ceva. [2]*Chiar* te-ai afla într-o situaţie imposibilă dacă Dumnezeu ţi-ar arăta perfecţiunea ta şi ţi-ar dovedi că ai greşit. [3]Asta ar demonstra că perfecţii sunt inadecvaţi să ajungă singuri la conştientizarea propriei lor perfecţiuni, şi ar sprijini astfel credinţa că cei ce au totul au nevoie de ajutor, fiind deci neajutoraţi. [4]Iată tipul de „raţionament" în care se lansează eul. [5]Dumnezeu, Care cunoaşte perfecţiunea creaţiilor Lui, nu le aduce un afront. [6]Ar fi ceva la fel de imposibil ca noţiunea eului că I-a adus Lui un afront.

11. Iată de ce Spiritul Sfânt nu comandă niciodată. [2]Comanda presupune inegalitate, iar Spiritul Sfânt demonstrează că aşa ceva nu există. [3]Fidelitatea faţă de premise este o lege a minţii, şi tot ce a creat Dumnezeu e fidel legilor Sale. [4]E posibilă însă şi fidelitatea faţă de alte legi, nu pentru că ar fi adevărate, ci pentru că le-ai făcut

tu. [5]Ce ar fi de câştigat dacă Dumnezeu ţi-ar dovedi că ai gândit dement? [6]Poate oare Dumnezeu să Îşi piardă certitudinea? [7]Am spus deseori că eşti ce predai. [8]Oare vrei să te înveţe Dumnezeu că ai păcătuit? [9]Dacă ar confrunta sinele pe care l-ai făcut cu adevărul pe care ţi l-a creat El, cum ai putea să fii, decât cuprins de frică? [10]Te-ai îndoi de mintea ta corectă, singurul loc în care poţi găsi sănătatea mintală pe care ţi-a dat-o El.

12. Dumnezeu nu predă. [2]Predarea presupune existenţa unei lipse, iar Dumnezeu ştie că aşa ceva nu există. [3]Dumnezeu nu este în conflict. [4]Predarea urmăreşte să schimbe, dar Dumnezeu a creat doar ce e de neschimbat. [5]Separarea nu a fost o pierdere a perfecţiunii, ci un rateu în comunicare. [6]S-a ivit atunci o formă dură şi stridentă de comunicare: vocea eului. [7]Ea nu a putut zdruncina pacea lui Dumnezeu, dar a putut-o zdruncina pe *a ta*. [8]Dumnezeu nu a înăbuşit-o, pentru că a o eradica ar însemna să o ataci. [9]Pus sub semnul întrebării, El nu a pus sub semnul întrebării. [10]Ci doar a dat Răspunsul. [11]Răspunsul Lui este Profesorul tău.

V. Lecţiile Spiritului Sfânt

1. Ca orice bun profesor, Spiritul Sfânt ştie mai mult decât ştii tu acum, dar predă doar ca să te facă egal cu El. [2]Tu te-ai învăţat deja greşit, odată ce ai crezut neadevărul. [3]Nu ai crezut în propria ta perfecţiune. [4]Te-ar învăţa Dumnezeu că ai făcut o minte scindată, când îţi ştie mintea doar ca întreg? [5]Tot ce ştie Dumnezeu e că nu Îi sunt deschise canalele de comunicare, aşa că nu poate să Îşi confere bucuria şi să ştie că bucuria copiilor Lui este deplină. [6]Acordarea bucuriei Lui e un proces continuu, nu în timp, ci în veşnicie. [7]Extinderea lui Dumnezeu în afară, dar nu şi deplinătatea Lui, e blocată când Fiimea nu comunică cu El ca un tot unitar. [8]Aşa că S-a gândit: „Copiii mei dorm şi trebuie treziţi".

2. Cum poţi să trezeşti mai delicat nişte copii decât cu o Voce blândă care nu îi va speria, ci doar le va aminti că noaptea s-a încheiat şi s-a făcut lumină? [2]Nu îi anunţi că visele de coşmar care i-au speriat atât de rău nu sunt reale, căci copiii cred în magie. [3]Pur şi simplu îi reasiguri că sunt în siguranţă *acum*. [4]Apoi îi antrenezi să recunoască diferenţa dintre somn şi trezie, ca să înţeleagă că nu trebuie să le fie frică de vise. [5]Şi atunci, când vin visele rele, ei singuri vor apela la lumină pentru a le spulbera.

3. Un profesor înţelept predă prin abordare, nu prin evitare. [2]El nu scoate în evidenţă ce trebuie să eviţi ca să te fereşti de rău, ci ce tre-

buie să înveți ca să ai parte de bucurie. [3]Gândește-te la frica și deruta prin care ar trece un copil dacă i s-ar spune: „Să nu faci asta, că o să îți facă rău și o să te pună în primejdie; dar, dacă faci asta în schimb, o să scapi de rău și o să fii în siguranță, și nu o să îți mai fie frică". [4]Sigur e mai bine să folosești doar trei cuvinte: „Fă numai asta!" [5]Această simplă afirmație e întru totul clară, ușor de înțeles și foarte ușor de reținut.

4. Spiritul Sfânt nu înșiră greșelile niciodată pentru că nu e sperietoare de copii, iar cei cărora le lipsește înțelepciunea sunt *chiar* niște copii. [2]Dar El răspunde întotdeauna la chemarea lor, iar faptul că se pot bizui pe El le dă mai multă certitudine. [3]Copiii *chiar* confundă fantezia cu realitatea și se sperie pentru că nu recunosc diferența dintre ele. [4]Spiritul Sfânt nu face nicio distincție între vise. [5]Ci le spulberă, pur și simplu, cu lumina Lui. [6]Lumina Lui e întotdeauna Chemarea să te trezești, indiferent ce ai visat. [7]Nu e nimic durabil în vise, iar Spiritul Sfânt, strălucind de lumina ce vine de la Dumnezeu, vorbește numai pentru ce durează o veșnicie.

A. Să ai, dă totul tuturor

1. Când îți vor dispărea trupul, eul și visele, vei ști că o să durezi o veșnicie. [2]Poate crezi că asta se realizează prin moarte, dar nimic nu se realizează prin moarte, căci moartea nu e nimic. [3]Totul se realizează prin viață, iar viața ține de minte și este în minte. [4]Trupul nici nu trăiește, nici nu moare, căci nu te poate conține pe tine, care ești viață. [5]Dacă împărtășim aceeași minte, poți birui moartea pentru că eu am biruit-o. [6]Moartea e o încercare de-a rezolva conflictul prin neluarea niciunei decizii. [7]Ca orice altă soluție imposibilă încercată de eu, *aceasta nu va funcționa.*

2. Dumnezeu nu a făcut trupul, căci acesta poate fi distrus și, de aceea, nu ține de Împărăție. [2]Trupul simbolizează ce crezi că ești. [3]E clar că e un instrument de separare și, de aceea, nu există. [4]Ca întotdeauna, Spiritul Sfânt ia ce ai făcut tu și îl traduce într-un instrument didactic. [5]Și, tot ca întotdeauna, El ia ce folosește eul ca argument în favoarea separării și îl reinterpretează într-o demonstrație în defavoarea acesteia. [6]Dacă mintea poate vindeca trupul, dar trupul nu poate vindeca mintea, mintea trebuie să fie atunci mai tare decât trupul. [7]Fiecare miracol demonstrează acest lucru.

3. Am spus că Spiritul Sfânt e motivația pentru miracole. [2]El îți spune întotdeauna că numai mintea e reală, căci numai mintea poate fi împărtășită. [3]Trupul e separat și, de aceea, nu poate fi parte din tine. [4]A fi de o minte are înțeles, dar a fi de un trup nu are niciunul. [5]Potrivit legilor minții deci, trupul nu are niciun înțeles.

4. Pentru Spiritul Sfânt, miracolele nu au o ordine a dificultății. [2]Lucrul acesta ți-e destul de familiar deja, dar nu a devenit credibil încă. [3]De aceea, nu îl înțelegi și nu îl poți folosi. [4]Avem prea multe de realizat în numele Împărăției ca să lăsăm să ne scape acest concept crucial. [5]E o adevărată piatră de temelie a sistemului de gândire pe care îl predau și pe care vreau să îl predai și tu. [6]Nu poți săvârși miracole fără să îl crezi, căci e o credință în desăvârșită egalitate. [7]Doar un singur dar egal poate fi oferit Fiilor egali ai lui Dumnezeu: apreciere deplină. [8]Nici mai mult, nici mai puțin. [9]Fără un ambitus, ordinea dificultăților e lipsită de înțeles, iar ce îi oferi fratelui tău trebuie să nu aibă ambitus.

5. Spiritul Sfânt, Care duce la Dumnezeu, traduce comunicarea în ființă, tot așa cum traduce, în final, percepția în cunoaștere. [2]Nu pierzi ce comunici. [3]Eul folosește trupul pentru atac, plăcere și mândrie. [4]Demența acestei percepții o face de-a dreptul înfricoșătoare. [5]Spiritul Sfânt vede trupul doar ca un mijloc de comunicare; și, deoarece comunicarea e împărtășire, ea devine comuniune. [6]Poate crezi că atât iubirea, cât și frica pot fi comunicate, și deci împărtășite. [7]Dar asta nu e atât de real pe cât poate să pară. [8]Cei ce comunică frică stârnesc atac, iar atacul sistează comunicarea întotdeauna, făcând-o imposibilă. [9]Eurile se unesc într-adevăr într-o loialitate temporară, dar numai pentru ce poate să capete fiecare *separat*. [10]Spiritul Sfânt comunică doar ce poate să dea fiecare tuturor. [11]El nu ia nimic înapoi niciodată, pentru că vrea să ții totul. [12]De aceea, învățătura Lui începe cu lecția:

[13]*Să ai, dă totul tuturor.*

6. Acesta e un pas foarte preliminar și singurul pe care trebuie să îl faci tu însuți. [2]Nu e necesar nici măcar să îl duci la bun sfârșit tu însuți, dar este necesar să te întorci în direcția aceasta. [3]Odată ce ai ales să apuci această cale, te pui la cârma călătoriei, unde tu și numai tu trebuie să rămâi. [4]S-ar putea să ți se pară un pas ce accentuează conflictul în loc să îl rezolve, căci este primul pas în inversarea percepției tale și în întoarcerea ei cu partea care trebuie în sus. [5]Aceasta este în conflict cu percepția răsturnată pe care nu ai abandonat-o încă, ori schimbarea de direcție nu ar fi fost necesară. [6]Unii rămân mult timp la acest pas, trecând prin conflicte foarte acute. [7]În acest moment, pot încerca să accepte conflictul, în loc să facă pasul următor spre rezolvarea acestuia. [8]Din moment ce au făcut primul pas însă, vor fi ajutați. [9]Odată ce au ales ce nu pot duce la bun sfârșit de unii singuri, nu mai sunt singuri.

B. Să ai pace, predă pace ca să o înveţi

1. Toţi cei ce cred în separare au o frică fundamentală de ripostă şi abandon. [2]Crezând în atac şi respingere, *asta* percep, predau şi învaţă. [3]Aceste idei demente sunt rezultatul clar al disocierii şi proiecţiei. [4]Eşti ce predai, dar este evident că poţi preda greşit şi deci că îţi poţi preda ce e greşit. [5]Mulţi au crezut că îi atac, deşi era limpede că nu îi atacam. [6]Un student dement învaţă lecţii ciudate. [7]Ce trebuie să recunoşti e că, atunci când nu împărtăşeşti un sistem de gândire, îl slăbeşti. [8]De aceea, cei ce cred în el percep asta ca un atac la adresa lor. [9]Căci fiecare se identifică cu propriul sistem de gândire şi fiecare sistem de gândire se axează pe ce crezi că eşti. [10]Dacă centrul sistemului de gândire e adevărat, din el se extinde numai adevăr. [11]Dar, dacă la centrul lui e o minciună, din el emană numai amăgire.

2. Toţi profesorii buni îşi dau seama că numai o schimbare fundamentală va dura, dar nu încep la acest nivel. [2]Întărirea motivaţiei pentru schimbare e întâiul şi primul lor obiectiv. [3]Şi, tot acesta, obiectivul lor ultim şi final. [4]Tot ce trebuie să facă un profesor ca să garanteze o schimbare e să sporească motivaţia studentului pentru schimbare. [5]O schimbare de motivaţie e o schimbare a minţii, iar asta va produce inevitabil o schimbare fundamentală pentru că mintea *e* fundamentală.

3. Primul pas în procesul de inversare sau desfacere e desfacerea noţiunii de a căpăta. [2]Aşadar, prima lecţie a Spiritului Sfânt a fost: „Să ai, dă totul tuturor". [3]Am spus că acesta poate spori conflictul pentru o vreme, iar acum putem lămuri asta şi mai bine. [4]În acest moment, egalitatea dintre *a avea* şi *a fi* nu se percepe încă. [5]Până se percepe, *a avea* pare a fi opusul lui *a da*. [6]De aceea, prima lecţie pare să conţină o contradicţie, din moment ce o învaţă o minte în conflict. [7]Iar asta înseamnă o motivaţie în conflict, lecţia – prin urmare – neputând fi învăţată încă în mod consecvent. [8]În plus, mintea studentului proiectează propriul ei conflict, aşa că nu percepe nicio consecvenţă în minţile altora, făcându-l să le suspecteze motivaţiile. [9]Iată adevăratul motiv pentru care, în multe privinţe, prima lecţie e cel mai greu de învăţat. [10]În ciuda faptului că eşti încă puternic conştient de eul din tine şi reacţionezi, cu precădere, la eul din alţii, ţi se predă să reacţionezi la amândouă ca şi cum ce crezi nu ar fi adevărat.

4. Cu capul în jos ca întotdeauna, eul consideră prima lecţie dementă. [2]De fapt, asta e singura lui alternativă, din moment ce cealaltă posibilitate – mult mai inacceptabilă pentru el – ar fi, desigur, aceea că *el* este dement. [3]Judecata eului, aici ca întotdeauna, e predeterminată de ce este el. [4]Schimbarea fundamentală se va petrece totuşi odată cu schimbarea minţii celui ce gândeşte. [5]Între timp, claritatea sporită

a Vocii Spiritului Sfânt face imposibil ca studentul să nu asculte. [6]O vreme, primeşte deci mesaje contradictorii şi le acceptă pe amândouă.

5. Ca să ieşi din conflictul existent între două sisteme de gândire opuse, e clar că trebuie să alegi unul şi să renunţi la celălalt. [2]Dacă te identifici cu propriul sistem de gândire – un lucru fără ieşire – şi dacă accepţi două sisteme de gândire în complet dezacord, pacea minţii e cu neputinţă. [3]Dacă le predai pe amândouă – un lucru pe care precis îl vei face cât timp le accepţi pe amândouă –, predai şi înveţi conflict. [4]De vrut însă vrei pace, căci nu ai fi chemat într-ajutor Vocea pentru pace. [5]Lecţia Ei nu e dementă; dement este conflictul.

6. Nu poate exista conflict între sănătatea şi demenţa minţii. [2]Numai una e adevărată, aşa că numai una e reală. [3]Eul încearcă să te convingă că tu hotărăşti care dintre voci e adevărată, dar Spiritul Sfânt te învaţă că adevărul a fost creat de Dumnezeu şi că hotărârea ta nu poate să îl schimbe. [4]Când începi să realizezi puterea tihnită a Vocii Spiritului Sfânt şi consecvenţa Ei desăvârşită, mintea ta va începe să realizeze că încerci să desfaci o hotărâre deja luată irevocabil pentru tine. [5]Iată de ce ţi-am sugerat mai înainte să nu uiţi să Îi îngădui Spiritului Sfânt să Îl aleagă El pe Dumnezeu pentru tine.

7. Nu ţi se cere să iei hotărâri demente, deşi poţi să crezi că ţi se cere aşa ceva. [2]Dar să crezi că tu hotărăşti ce sunt creaţiile lui Dumnezeu trebuie să fie o dovadă de demenţă. [3]Spiritul Sfânt percepe conflictul exact aşa cum este. [4]De aceea, a doua Lui lecţie este:

[5]Să ai pace, predă pace ca să o înveţi.

8. E tot un pas preliminar, de vreme ce *a avea* şi *a fi* nu sunt puse încă pe picior de egalitate. [2]Dar e un pas mai avansat decât primul, care e de fapt doar începutul inversării gândirii. [3]În al doilea pas, afirmi explicit ce vrei. [4]E, aşadar, un pas în direcţia ieşirii din conflict, de vreme ce înseamnă că ai cântărit alternativele şi ai ales-o pe cea care îţi pare mai dezirabilă. [5]Cu toate acestea, expresia „mai dezirabilă" continuă să dea de înţeles că dezirabilul are grade. [6]De aceea, deşi e un pas esenţial în direcţia deciziei ultime, e clar că nu e pasul final. [7]Încă nu s-a acceptat faptul că miracolele nu au o ordine a dificultăţii, căci ce e dorit *pe deplin* nu este dificil. [8]A dori pe deplin înseamnă a crea, iar crearea nu poate fi dificilă dacă Dumnezeu Însuşi te-a creat creator.

9. Al doilea pas, atunci, e tot perceptual, deşi e un pas uriaş în direcţia percepţiei unificate ce reflectă modul de-a cunoaşte al lui Dumnezeu. [2]Făcând acest pas şi ţinând-o în direcţia aceasta, vei înainta spre centrul sistemului tău de gândire, unde se va petrece schim-

barea fundamentală. [3]În al doilea pas, progresul e intermitent, dar al doilea pas e mai ușor decât primul pentru că urmează. [4]Realizarea că *trebuie* să urmeze demonstrează conștientizarea crescândă a faptului că Spiritul Sfânt te va conduce.

C. Veghează numai pentru Dumnezeu și Împărăția Sa

1. Am spus mai înainte că Spiritul Sfânt este, și trebuie să fie, evaluator. [2]El separă adevăratul de fals în mintea ta și te învață să judeci fiecare gând pe care îl lași să pătrundă în ea în lumina a ce-a pus Dumnezeu acolo. [3]Ce concordă cu această lumină, Spiritul Sfânt reține, să întărească Împărăția din tine. [4]Ce concordă cu ea parțial, Spiritul Sfânt acceptă și purifică. [5]Ce e însă în dezacord total, Spiritul Sfânt respinge judecând defavorabil. [6]În felul acesta, El ține Împărăția întru totul consecventă și unificată. [7]Amintește-ți însă că, ce Spiritul Sfânt respinge, eul acceptă. [8]Căci sunt în dezacord fundamental referitor la toate, fiind în dezacord fundamental referitor la ce ești tu. [9]Convingerile eului referitor la această chestiune crucială variază și, de aceea, el provoacă diferite dispoziții. [10]Spiritul Sfânt nu variază niciodată în această chestiune, așa că singura dispoziție pe care o provoacă El e bucuria. [11]Și o ocrotește respingând tot ce nu stârnește bucurie, așa că El e singurul care te poate ține întru totul bucuros.

2. Spiritul Sfânt nu te învață să îi judeci pe alții, pentru că nu vrea să predai eroare și să o înveți. [2]Nu ar fi consecvent dacă ți-ar permite să întărești tocmai ce trebuie să înveți să eviți. [3]În mintea celui ce gândește deci, El judecă *într-adevăr*, dar numai ca să unifice mintea, să poată percepe fără judecată. [4]Mintea are astfel posibilitatea să predea fără judecată și să învețe, prin urmare, să *fie* fără judecată. [5]Desfacerea e necesară doar în mintea ta, ca să nu proiectezi, în loc să extinzi. [6]Dumnezeu Însuși a stabilit ce poți extinde în deplină siguranță. [7]De aceea, a treia lecție a Spiritului Sfânt este:

[8]Veghează numai pentru Dumnezeu și Împărăția Sa.

3. E un pas major în direcția unei schimbări fundamentale. [2]Dar tot mai are un aspect de inversare a gândirii, de vreme ce dă de înțeles că există ceva *împotriva* căruia să veghezi. [3]S-a avansat mult atât de la prima lecție, care e doar începutul inversării gândirii, cât și de la a doua, care identifică, în esență, ce e mai dezirabil. [4]Pasul acesta, ce rezultă dintr-al doilea cum rezultă și al doilea din primul, pune accentul pe dicotomia dintre dezirabil și nedezirabil. [5]Și face astfel inevitabilă opțiunea ultimă.

4. În timp ce primul pas pare să intensifice conflictul și cel de-al doilea mai poate atrage oarecare conflict, pasul acesta cere o vigilență constantă împotriva lui. [2]Ți-am spus deja că poți fi la fel de vigilent împotriva eului, cât și pentru eu. [3]Această lecție te învață nu numai că poți, dar că *trebuie*. [4]Ea nu se ocupă de ordinea dificultății, ci de prioritatea răspicată pe care o acordă vigilenței. [5]E o lecție neechivocă, în sensul că te învață să nu existe excepții, deși nu neagă că o să apară tentația de-a le face. [6]Aici se apelează deci la consecvența ta în ciuda haosului. [7]Dar haosul și consecvența nu pot coexista mult timp, de vreme ce se exclud reciproc. [8]Cât trebuie să fii vigilent împotriva vreunui lucru însă, nu recunoști această excludere reciprocă și continui să crezi că poți alege fie una, fie alta. [9]Învățându-te *ce* să alegi, Spiritul Sfânt te va învăța, în ultimă instanță, că nu e nevoie să alegi deloc. [10]Așa, mintea ta va fi eliberată în sfârșit de nevoia de-a alege și va fi îndrumată spre creație în Împărăție.

5. Alegerea efectuată prin Spiritul Sfânt te va duce în Împărăție. [2]Tu creezi prin adevărata ta ființă, dar ce ești trebuie să înveți să îți amintești. [3]Modul de-a-ți aminti e inclus în al treilea pas, care adună laolaltă lecțiile implicate în ceilalți și trece de ele spre o reală integrare. [4]Dacă îți permiți să ai în minte numai ce a pus Dumnezeu în ea, îți adeverești mintea așa cum a creat-o Dumnezeu. [5]Prin urmare, o accepți așa cum este. [6]De vreme ce e întreagă, predai pace *deoarece* crezi în ea. [7]Pasul final ți-l va face tot Dumnezeu, dar – până la al treilea pas – Spiritul Sfânt te va pregăti pentru Dumnezeu. [8]Te pregătește pentru traducerea lui *a avea* în *a fi* prin însăși natura pașilor pe care trebuie să îi faci cu El.

6. Înveți, mai întâi, că la baza lui *a avea* e a da, și nu a căpăta. [2]Înveți apoi că înveți ce predai și că vrei să înveți pace. [3]Asta e condiția identificării cu Împărăția, fiind condiția Împărăției. [4]Ai crezut că ești în afara Împărăției și te-ai exclus, așadar, din ea în convingerea ta. [5]E esențial, de aceea, să ți se predea că trebuie să fii inclus și că singurul lucru pe care trebuie să îl excluzi e convingerea că nu ești.

7. Al treilea pas e, așadar, unul de protejare a minții tale, permițându-ți să te identifici numai cu centrul, unde Dumnezeu a pus altarul închinat Lui Însuși. [2]Altarele sunt convingeri, dar Dumnezeu și creațiile Lui sunt mai presus de convingere, fiind mai presus de îndoială. [3]Vocea pentru Dumnezeu vorbește numai pentru o convingere mai presus de îndoială, care e pregătirea pentru *a fi* fără îndoială. [4]Cât timp credința în Dumnezeu și în Împărăția Lui e asaltată de orice îndoieli în mintea ta, nu îți este evidentă desăvârșita Lui realizare. [5]Iată de ce trebuie să fii vigilent pentru Dumnezeu. [6]Eul își ridică vocea împotriva creației Lui, stârnind astfel îndoială. [7]Nu poți depăși credința până nu crezi pe deplin.

8. Predând întregii Fiimi fără excepție, demonstrezi că îi percepi întregimea și ai învățat că e un tot unitar. [2]Acum trebuie să fii vigilent să îi ții în minte unitatea, căci – dacă lași să intre îndoiala – vei pierde conștiența întregimii ei și nu vei fi în stare să o predai. [3]Întregimea Împărăției nu depinde de precepția ta, dar conștiența întregimii ei depinde. [4]Doar conștiența ta are nevoie de protecție, de vreme ce ființa nu poate fi asaltată. [5]Cu toate acestea, nu poți dobândi un adevărat sentiment al ființei cât timp te îndoiești de ce ești. [6]Iată de ce este esențială vigilența. [7]Îndoielile în privința ființei nu trebuie să îți pătrundă în minte, căci nu vei putea cunoaște ce ești cu certitudine. [8]Certitudinea e de la Dumnezeu pentru tine. [9]Vigilența nu este necesară pentru adevăr, dar este necesară împotriva iluziilor.

9. Adevărul e fără iluzii, și deci în interiorul Împărăției. [2]Tot ce este în afara Împărăției e iluzie. [3]Când ai aruncat adevărul, te-ai văzut ca și cum ai fi fără el. [4]Făcând o altă împărăție pe care ai pus preț, nu ai ținut în minte *doar* Împărăția lui Dumnezeu și ți-ai plasat o parte a minții în afara ei. [5]Ce ai făurit ți-a încătușat voința și ți-a dat o minte bolnavă care trebuie însănătoșită. [6]Și de însănătoșit se însănătoșește prin vigilența ta împotriva acestei boli. [7]Odată însănătoșită, mintea ta emană sănătate și, prin asta, predă însănătoșire. [8]Devii astfel un profesor ce predă ca mine. [9]Mi s-a cerut la fel de multă vigilență ca și ție, iar cei ce au decis să predea același lucru trebuie să fie de acord referitor la ce cred.

10. Al treilea pas afirmă, așadar, ce vrei să crezi și dă de înțeles că ești dispus să renunți la orice altceva. [2]Spiritul Sfânt îți va da posibilitatea să faci pasul acesta, dacă Îl urmezi. [3]Vigilența ta e semnul că *vrei* să te călăuzească El. [4]Vigilența cere într-adevăr efort, dar numai până înveți că efortul însuși nu e necesar. [5]Ai depus mari eforturi să păzești ce ai făurit din cauză că nu a fost adevărat. [6]De aceea, trebuie să îți îndrepți acum efortul împotriva lui. [7]Doar asta poate anula nevoia de efort și poate face apel la ființa care o *ai* și *ești*, deopotrivă. [8]Recunoașterea aceasta e total lipsită de efort, fiind deja adevărată și neavând nevoie de protecție. [9]E în desăvârșita siguranță a lui Dumnezeu. [10]De aceea, includerea e totală și creația e fără limită.

Capitolul 7

DARURILE ÎMPĂRĂȚIEI

I. Ultimul pas

1. Puterea creatoare a lui Dumnezeu și a creațiilor Sale e nelimitată, dar nu sunt într-o relație de reciprocitate. [2]Tu comunici pe deplin cu Dumnezeu, ca El cu tine. [3]E un proces continuu la care participi și, participând la el, ești inspirat să creezi ca Dumnezeu. [4]În creație însă nu ești într-o relație de reciprocitate cu Dumnezeu, pentru că El te-a creat pe tine, dar tu nu L-ai creat pe El. [5]Ți-am spus deja că numai acest aspect deosebește puterea ta creatoare de a Lui. [6]Există o paralelă chiar și în această lume. [7]Părinții dau naștere copiilor, dar copiii nu dau naștere părinților. [8]Ei dau însă naștere copiilor lor, dând naștere, așadar, ca părinții lor.

2. Dacă L-ai crea pe Dumnezeu și El te-ar crea pe tine, Împărăția nu ar putea spori prin propria ei gândire creatoare. [2]Creația ar fi limitată deci și nu ai fi cocreator cu Dumnezeu. [3]Așa cum Gândirea creatoare a lui Dumnezeu merge de la El la tine, tot așa și gândirea ta creatoare trebuie să meargă de la tine la creațiile tale. [4]Numai așa se poate extinde în afară toată puterea creatoare. [5]Realizările lui Dumnezeu nu sunt ale tale, dar ale tale sunt ca ale Lui. [6]El a creat Fiimea, iar tu o sporești. [7]Ai puterea să contribui la sporul Împărăției, însă nu la al Creatorului Împărăției. [8]Îți revendici această putere când devii vigilent numai pentru Dumnezeu și Împărăția Sa. [9]Acceptând această putere ca a ta, ai învățat să îți amintești ce ești.

3. Locul creațiilor tale e în tine, așa cum locul tău e în Dumnezeu. [2]Ești parte din Dumnezeu, așa cum fiii tăi sunt parte din Fiii Săi. [3]A crea e a iubi. [4]Iubirea se extinde în afară pur și simplu pentru că nu poate fi îngrădită. [5]Fiind nelimitată, nu se oprește. [6]Ea creează veșnic, dar nu în timp. [7]Creațiile lui Dumnezeu au existat mereu, pentru că El a existat mereu. [8]Creațiile tale au existat mereu, pentru că poți crea doar cum creează Dumnezeu. [9]A ta e veșnicia, pentru că El te-a creat veșnic.

4. Eul, pe de altă parte, cere mereu drepturi reciproce, pentru că e plin de rivalitate, și nu de iubire. [2]Vrea mereu să se târguiască, dar nu poate înțelege că a fi ca altul înseamnă că nu e posibilă nicio târguială. [3]Ca să obții, trebuie să dai, nu să te târguiești. [4]A te târgui înseamnă a-ți limita darul, iar asta nu e Voia lui Dumnezeu. [5]A voi cu Dumnezeu înseamnă a crea ca El. [6]Dumnezeu nu Își limitează darurile în niciun fel. [7]Voi *sunteți* darurile Lui, așa că darurile voastre trebuie să fie ca

ale Lui. [6]Darurile pe care le faci Împărăţiei trebuie să fie ca darurile pe care ţi le face El.

5. Eu am dat numai iubire Împărăţiei pentru că am crezut că asta sunt. [2]Ce crezi că eşti determină ce dăruieşti şi, dacă Dumnezeu te-a creat extinzându-Se şi devenind tu, te poţi extinde doar cum a făcut-o El. [3]Numai bucuria sporeşte veşnic, de vreme ce bucuria şi veşnicia sunt inseparabile. [4]Dumnezeu Se extinde în afară, dincolo de limite şi dincolo de timp, iar tu – care eşti cocreator cu El – Îi extinzi Împărăţia veşnic şi dincolo de orice limită. [5]Veşnicia e însemnul de neşters al creaţiei. [6]Cei veşnici sunt veşnic cuprinşi de pace şi de bucurie.

6. Să gândeşti ca Dumnezeu înseamnă să Îi împărtăşeşti certitudinea în legătură cu ce eşti, iar să creezi ca El înseamnă să împărtăşeşti Iubirea desăvârşită pe care o împărtăşeşte cu tine. [2]Iată la ce te conduce Spiritul Sfânt, să îţi poată fi deplină bucuria că Împărăţia lui Dumnezeu e întreagă. [3]Am spus că ultimul pas în redeşteptarea cunoaşterii îl face Dumnezeu. [4]Acesta e adevărul, dar e greu de explicat în cuvinte deoarece cuvintele sunt simboluri, iar ce e adevărat nu necesită explicaţii. [5]Şi totuşi, Spiritul Sfânt are sarcina de-a traduce inutilul în util, nesemnificativul în semnificativ şi temporarul în atemporal. [6]El poate deci să îţi spună ceva despre acest ultim pas.

7. Dumnezeu nu face paşi, deoarece realizările Lui nu sunt treptate. [2]El nu predă, deoarece creaţiile Lui sunt neschimbătoare. [3]El nu face nimic în ultimul rând, deoarece a creat în primul rând şi pentru totdeauna. [4]Trebuie înţeles că „primul", aplicat la El, nu e o noţiune temporală. [5]El e primul în sensul că e Primul în Sfânta Treime. [6]E Întâiul Creator, fiindcă Şi-a creat cocreatorii. [7]Şi, din acest motiv, timpul nu se aplică nici Lui, nici celor create de El. [8]„Ultimul pas" pe care îl va face Dumnezeu a fost, aşadar, adevărat la început, e adevărat acum şi va fi adevărat în vecii vecilor. [9]Ce e atemporal există mereu, pentru că fiinţa sa e veşnic neschimbată. [10]Nu se schimbă sporind, pentru că a fost creată să sporească veşnic. [11]Dacă percepi că nu sporeşte, nu ştii ce este. [12]Şi nu ştii Cine a creat-o. [13]Dumnezeu nu ţi-o revelează pentru că nu ţi s-a ascuns niciodată. [14]Lumina Lui nu ţi s-a făcut obscură niciodată, pentru că e Voia Lui să o împărtăşească. [15]Cum e posibil oare să ţi se refuze ce e pe deplin împărtăşit, ca să ţi se reveleze mai apoi?

II. Legea Împărăţiei

1. Vindecarea e singurul mod de gândire din lumea aceasta asemănător Gândirii lui Dumnezeu, şi – datorită elementelor pe care le au în comun – se poate transfera uşor în aceasta. [2]Când un frate

se percepe bolnav, se percepe neîntreg şi deci lipsit. [3]Dacă îl vezi şi tu aşa, îl vezi ca şi cum ar fi absent din Împărăţie sau separat de ea, făcându-vă obscură Împărăţia însăşi la amândoi. [4]Boala şi separarea nu ţin de Dumnezeu, dar Împărăţia ţine. [5]Dacă faci Împărăţia obscură, percepi ce nu ţine de Dumnezeu.

2. A vindeca, atunci, înseamnă a corecta percepţia în fratele tău şi în tine împărtăşind cu el Spiritul Sfânt. [2]Aşa sunteţi puşi amândoi în Împărăţie, a cărei întregime se reface astfel în mintea ta. [3]Asta reflectă creaţia, pentru că unifică sporind şi întregeşte extinzând. [4]Ce proiectezi sau extinzi are realitate pentru tine. [5]Asta e o lege imuabilă a minţii atât în lumea aceasta, cât şi în Împărăţie. [6]Conţinutul însă diferă în lumea aceasta, căci gândurile pe care le guvernează sunt foarte diferite de Gândurile din Împărăţie. [7]Pentru a întreţine ordinea, legile trebuie adaptate la împrejurări. [8]Trăsătura distinctivă a legilor minţii, după cum operează în lumea aceasta, este aceea că, respectându-le – şi te asigur că trebuie să le respecţi –, poţi ajunge la rezultate diametral opuse. [9]Căci legile au fost adaptate la împrejurările acestei lumi, în care rezultate diametral opuse par posibile din cauză că reacţionezi la două voci contradictorii.

3. În afara Împărăţiei, legea care domneşte înăuntru e adaptată pentru a deveni „Ce proiectezi, crezi". [2]Asta e forma ei didactică, pentru că – în afara Împărăţiei – învăţarea e esenţială. [3]Această formă înseamnă că vei învăţa ce eşti din ce ai proiectat asupra altora şi, prin urmare, din ce crezi că sunt ei. [4]În Împărăţie nu există predare sau învăţare, pentru că nu există convingeri. [5]Există numai certitudine. [6]Dumnezeu şi Fiii Săi, în certitudinea fiinţei, ştiu că ce extinzi eşti. [7]Această formă a legii nu e deloc adaptată, aceasta fiind legea creaţiei. [8]Dumnezeu Însuşi a creat legea creând *prin* ea. [9]Iar Fiii Săi, care creează ca El, o urmează bucuros, ştiind că de ea depinde sporul Împărăţiei, după cum a depins şi propria lor creaţie.

4. Pentru a fi utile, legile trebuie comunicate. [2]În fond, el trebuie traduse pentru cei ce vorbesc limbi diferite. [3]Cu toate acestea, un bun traducător nu schimbă niciodată înţelesul, deşi trebuie să modifice forma celor traduse. [4]De fapt, tot ce urmăreşte e să schimbe forma în aşa fel încât să păstreze înţelesul originar. [5]Spiritul Sfânt este Traducătorul legilor lui Dumnezeu pentru cei ce nu le înţeleg. [6]Tu nu ai putea să o faci, pentru că o minte aflată în conflict nu poate rămâne fidelă unui singur înţeles şi îl va schimba ca să păstreze forma.

5. Spiritul Sfânt urmăreşte exact opusul când traduce. [2]El traduce doar ca să păstreze înţelesul originar în toate privinţele şi în toate limbile. [3]De aceea, El Se opune ideii că diferenţele de formă ar fi semnificative, subliniind mereu că *aceste diferenţe nu contează*. [4]Înţe-

lesul mesajului Său este mereu acelaşi: doar înţelesul contează. [5]Legea dumnezeiască a creaţiei nu implică folosirea adevărului pentru a-i convinge pe Fiii Lui de adevăr. [6]La baza extinderii adevărului, care *este* legea Împărăţiei, stă doar cunoaşterea a ce este adevărul. [7]Asta e moştenirea ta şi nu necesită învăţare, dar – când te-ai dezmoştenit – ai fost nevoit să înveţi.

6. Nimeni nu se îndoieşte de legătura dintre învăţare şi memorie. [2]Învăţarea e imposibilă fără memorie căci trebuie să fie consecventă pentru a se putea rememora. [3]De aceea, ce predă Spiritul Sfânt e o lecţie de rememorare, sau reamintire. [4]Am spus mai înainte că El predă reamintirea şi uitarea, dar uitarea e numai pentru a face consecventă reamintirea. [5]Uiţi ca să îţi aminteşti mai bine. [6]Nu Îi vei înţelege traducerile cât asculţi două moduri de-a le interpreta. [7]De aceea, trebuie să uiţi sau să renunţi la unul ca să îl înţelegi pe celălalt. [8]Numai aşa poţi învăţa consecvenţa, ca să poţi *fi* consecvent în final.

7. Oare ce poate să însemne desăvârşita consecvenţă a Împărăţiei pentru cei ce sunt confuzi? [2]Confuzia – e limpede – perturbă înţelesul, nepermiţând studentului să îl aprecieze. [3]Nu există confuzie în Împărăţie, pentru că există doar un singur înţeles. [4]Acest înţeles vine de la Dumnezeu şi *este* Dumnezeu. [5]Fiind totodată şi tu, e împărtăşit şi extins de tine după cum a făcut şi Creatorul tău. [6]Nu are nevoie de traducere pentru că e înţeles perfect, dar are nevoie de extindere pentru că *înseamnă* extindere. [7]Comunicarea e cât se poate de directă şi de unită. [8]E întru totul liberă, pentru că nu se infiltrează nimic discordant. [9]Iată de ce e Împărăţia lui Dumnezeu. [10]Îi aparţine Lui şi este, aşadar, ca El. [11]Asta e realitatea ei şi nimic nu poate atenta la ea.

III. Realitatea Împărăţiei

1. Spiritul Sfânt predă o singură lecţie şi o aplică la toţi, în toate situaţiile. [2]Fiind fără conflict, El măreşte la maximum toate eforturile şi toate rezultatele. [3]Predându-ţi puterea Împărăţiei lui Dumnezeu, El te învaţă că toată puterea e a ta. [4]Nu contează cum o aplici. [5]E maximă întotdeauna. [6]Faptul că eşti vigilent nu o face să fie a ta, dar îţi permite să o foloseşti în toate împrejurările şi în toate felurile. [7]Când am spus „Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârşitul veacului", am vrut să se înţeleagă literalmente. [8]Nu îi lipsesc nimănui în nicio situaţie. [9]Pentru că sunt mereu cu tine, *tu* eşti calea, adevărul şi viaţa. [10]Nu tu ai făcut această putere, după cum nu am

făcut-o nici eu. [11]A fost creată să fie împărtăşită şi, de aceea, nu poate fi percepută – cu înţeles – ca aparţinând unuia pe socoteala altuia. [12]O asemenea percepţie ar lipsi-o de înţeles eliminând sau omiţând adevăratul şi unicul ei înţeles.

2. Înţelesul lui Dumnezeu aşteaptă în Împărăţie, pentru că acolo l-a pus El. [2]Nu aşteaptă în timp. [3]Ci stă pur şi simplu în Împărăţie pentru că acolo îşi are locul, ca tine. [4]Oare cum ai putea să te percepi absent din el tocmai tu, care eşti înţelesul lui Dumnezeu? [5]Te poţi vedea desprins de înţelesul tău doar dacă te percepi a nu fi real. [6]Iată de ce e dement eul: te învaţă că nu eşti ce eşti. [7]Acesta e un lucru atât de contradictoriu, încât e clar un lucru imposibil. [8]Şi este, de aceea, o lecţie pe care nu o poţi învăţa cu adevărat, aşa că nu o poţi preda cu adevărat. [9]Şi totuşi, predai încontinuu. [10]Prin urmare, precis predai altceva, chiar dacă eul nu ştie ce anume. [11]Eul se află, atunci, într-o desfacere continuă şi îţi suspectează motivele. [12]Mintea ta nu poate fi unificată într-o loialitate faţă de eu, pentru că mintea nu îi aparţine lui. [13]Dar ce e „neleal" faţă de eu e credincios păcii. [14]„Duşmanul" eului e, aşadar, prietenul tău.

3. Am spus mai înainte că prietenul eului nu face parte din tine, pentru că eul se percepe într-o stare de război şi crede, de aceea, că are nevoie de aliaţi. [2]Tu, care nu eşti într-o stare de război, trebuie să îţi cauţi fraţi şi să îi recunoşti ca fraţi pe toţi cei pe care îi vezi, căci numai cei egali sunt într-o stare de pace. [3]Deoarece Fiii egali ai lui Dumnezeu au totul, ei nu se pot lua la întrecere. [4]Dar, dacă îşi percep unul dintre fraţi altfel decât ca egalul lor perfect, le-a pătruns în minte ideea de întrecere. [5]Nu îţi subaprecia nevoia de-a veghea *împotriva* acestei idei, pentru că toate conflictele tale vin din ea. [6]Ea *e* credinţa că pot exista interese conflictuale şi, de aceea, că ai acceptat imposibilul ca adevărat. [7]Oare nu e totuna cu a spune că te percepi a nu fi real?

4. Să fii în Împărăţie înseamnă doar să îţi concentrezi toată atenţia asupra ei. [2]Cât crezi că te poţi ocupa de neadevărat, accepţi conflictul ca opţiunea ta. [3]Oare chiar e o opţiune? [4]Pare a fi, dar aparenţa şi realitatea nu sunt nicidecum acelaşi lucru. [5]Tu, care *eşti* Împărăţia, nu eşti preocupat de aparent. [6]Realitatea e a ta pentru că tu eşti realitatea. [7]Iată cum se reconciliază în final *a avea* şi *a fi*, nu în Împărăţie, ci în mintea ta. [8]Altarul din ea e singura realitate. [9]Altarul e perfect de clar în gândire, fiind o reflectare a Gândirii perfecte. [10]Mintea ta corectă vede numai fraţi, căci vede doar în propria ei lumină.

5. Dumnezeu ţi-a luminat El Însuşi mintea şi ţi-o ţine luminată de lumina Sa pentru că lumina Sa e chiar ce este mintea ta. [2]Lucrul acesta e mai presus de orice îndoială şi, când îl pui sub semnul întrebării, ţi se răspunde. [3]Iar Răspunsul desface îndoiala stabilind

că a pune realitatea sub semnul îndoielii înseamnă a te îndoi fără noimă. [4]Iată de ce Spiritul Sfânt nu pune sub semnul îndoielii niciodată. [5]Singura Lui funcție e să desfacă îndoielnicul și să ducă astfel la certitudine. [6]Cei siguri sunt întru totul calmi, pentru că nu se îndoiesc. [7]Nu pun sub semnul îndoielii, pentru că nu le trec prin minte lucruri îndoielnice. [8]Și rămân astfel într-o seninătate deplină, căci asta și împărtășesc, știind ce sunt.

IV. Vindecarea ca recunoaștere a adevărului

1. Adevărul nu poate *fi* decât recunoscut și nu *trebuie* decât recunoscut. [2]Inspirația ține de Spiritul Sfânt și certitudinea ține de Dumnezeu, potrivit legilor Sale. [3]Prin urmare, ambele provin din aceeași Sursă, deoarece inspirația vine de la Vocea pentru Dumnezeu și certitudinea vine din legile lui Dumnezeu. [4]Vindecarea nu vine direct de la Dumnezeu, Care Își cunoaște creațiile ca perfect întregi. [5]Dar vindecarea ține tot de Dumnezeu, pornind din Vocea Sa și din legile Sale. [6]Ea e rezultatul lor, într-o stare mentală care nu Îl cunoaște. [7]Fiind o stare necunoscută Lui, ea nu există, dar cei ce dorm sunt în necunoștință de cauză. [8]Deoarece sunt în necunoștință de cauză, nu cunosc.

2. Spiritul Sfânt trebuie să lucreze *prin* tine ca să te învețe că El e *în* tine. [2]Acesta e un pas intermediar spre cunoașterea că ești în Dumnezeu pentru că faci parte din El. [3]Miracolele pe care le inspiră Spiritul Sfânt nu pot avea o ordine a dificultății, căci toate părțile creației sunt de același ordin. [4]Asta e Voia lui Dumnezeu și a ta. [5]O stabilesc legile lui Dumnezeu, iar Spiritul Sfânt ți-o amintește. [6]Când vindeci, îți amintești legile lui Dumnezeu și uiți legile eului. [7]Am spus mai înainte că uitarea e doar un mod de-a-ți aminti mai bine. [8]De aceea, când e percepută cum trebuie, nu e opusul reamintirii. [9]Nepercepută cum trebuie, ea stârnește percepția unui conflict cu altceva, după cum face toată percepția incorectă. [10]Percepută cum trebuie, poate fi folosită ca o cale de ieșire din conflict, după cum poate fi toată percepția corectă.

3. Eul nu vrea să predea la toată lumea tot ce a învățat, căci ar zădărnici ce urmărește. [2]De aceea, el nu învață absolut deloc. [3]Spiritul Sfânt te învață să folosești ce a făurit eul, ca să predai opusul celor „învățate" de eu. [4]Genul de învățare e la fel de irelevant ca aptitudinea aplicată învățării. [5]Trebuie doar să faci efortul de-a învăța, căci Spiritul Sfânt are un obiectiv unificat pentru acest efort. [6]Dacă aplici diferite aptitudini suficient de îndelung unui singur obiectiv, aptitudinile înseși devin unificate. [7]Căci sunt canalizate într-o singură direcție sau într-un singur fel. [8]În cele din urmă, așadar, toate contribuie la un singur rezultat și, făcând-o, își scot în evidență asemănarea, nu diferențele.

4. Toate aptitudinile trebuie lăsate, așadar, în seama Spiritului Sfânt, Care înțelege cum să le folosească cum trebuie. [2]El le folosește numai pentru vindecare, știindu-te doar ca întreg. [3]Vindecând, înveți ce este întregimea și, învățând ce este întregimea, înveți să îți aduci aminte de Dumnezeu. [4]L-ai uitat, dar Spiritul Sfânt înțelege că uitarea ta trebuie tradusă într-un mod de-a-ți aminti.

5. Obiectivul eului e la fel de unificat ca al Spiritului Sfânt și, tocmai datorită acestui lucru, obiectivele lor nu pot fi reconciliate niciodată, în niciun fel și în nicio măsură. [2]Eul urmărește întotdeauna să dividă și să separe. [3]Spiritul Sfânt urmărește întotdeauna să unifice și să vindece. [4]Vindecând, ești vindecat, pentru că Spiritul Sfânt nu vede o ordine a dificultății în vindecare. [5]Vindecarea e modul de-a desface credința în diferențe, fiind singurul mod de-a percepe Fiimea ca tot unitar. [6]Această percepție concordă, așadar, cu legile lui Dumnezeu, chiar și într-o stare mentală care nu concordă cu a Lui. [7]Puterea percepției corecte e atât de mare, încât pune mintea de acord cu a Lui, căci este în slujba Vocii Lui, care este în voi toți.

6. Gândul că te poți opune Voii lui Dumnezeu e o idee de-a dreptul delirantă. [2]Eul crede că poate să o facă și că îți poate da propria lui „voie" în dar. [3]*Nu o vrei.* [4]Nu e un dar. [5]Nu este absolut nimic. [6]Dumnezeu ți-a dat un dar pe care îl *ai* și *ești*, deopotrivă. [7]Când nu îl folosești, uiți că îl ai. [8]Neaducându-ți aminte de el, nu știi ce ești. [9]Vindecarea, așadar, e un mod de-a te apropia de cunoaștere gândind în concordanță cu legile lui Dumnezeu și recunoscându-le universalitatea. [10]Fără această recunoaștere, ai făcut legile să fie lipsite de înțeles pentru tine. [11]Dar legile nu sunt lipsite de înțeles, de vreme ce tot înțelesul e cuprins de ele și în ele.

7. Caută mai întâi Împărăția Cerului, pentru că acolo operează cu adevărat legile lui Dumnezeu, și nu pot opera decât cu adevărat pentru că sunt legile adevărului. [2]Dar caut-o numai pe aceasta, pentru că nu poți găsi altceva. [3]*Nu* există altceva. [4]Dumnezeu e Totul întru toate într-un sens foarte literal. [5]Toată ființa e în Cel Ce e toată Ființa. [6]Tu ești în El, așadar, de vreme ce ființa ta e a Lui. [7]Vindecarea e un mod de-a uita sentimentul de pericol pe care l-a stârnit în tine eul, nerecunoscându-i existența în fratele tău. [8]Asta întărește Spiritul Sfânt din amândoi, căci este un refuz de-a adeveri frica. [9]Iubirea are nevoie doar de această invitație. [10]Ea vine de bunăvoie la toată Fiimea, fiind tocmai ce este Fiimea. [11]Prin redeșteptarea ta la ea, nu faci decât să uiți ce nu ești. [12]Asta îți permite să îți amintești ce ești.

V. Vindecarea și caracterul neschimbător al minții

1. Trupul nu e decât un suport pentru dezvoltarea aptitudinilor, complet independent de scopul în care sunt folosite ele. [2]*Asta* e o decizie. [3]Efectele deciziei eului în această privință sunt atât de evidente, încât nu e nevoie să intrăm în amănunte, dar decizia Spiritului Sfânt de-a folosi trupul doar pentru comunicare are o legătură atât de directă cu vindecarea, încât trebuie clarificată. [4]E evident că vindecătorul nevindecat nu își înțelege propria vocație.

2. Numai mințile comunică. [2]Deoarece eul nu poate distruge impulsul de-a comunica, acesta fiind totodată impulsul de-a crea, nu te poate învăța decât că trupul poate atât să comunice, cât și să creeze, neavând nevoie, așadar, de minte. [3]Eul încearcă astfel să te învețe că trupul se poate purta exact ca mintea, fiind deci autonom. [4]Am învățat însă că purtarea nu e nici nivelul predării, nici al învățării, de vreme ce te poți purta în concordanță cu ceea ce nu crezi. [5]O asemenea purtare însă te va slăbi ca profesor și student, pentru că – după cum s-a subliniat în repetate rânduri – predai *ceea ce* crezi. [6]O lecție inconsecventă va fi predată slab și învățată slab. [7]Dacă predai, deopotrivă, boala *și* vindecarea, ești un profesor slab și un student slab.

3. Vindecarea e singura aptitudine pe care și-o poate dezvolta fiecare și pe care trebuie să și-o dezvolte fiecare pentru a fi vindecat. [2]Vindecarea e forma de comunicare a Spiritului Sfânt în lumea aceasta, și singura pe care o acceptă. [3]El nu recunoaște alta, pentru că nu acceptă confuzia eului între minte și trup. [4]Mințile pot comunica, dar nu pot leza. [5]Trupul, în slujba eului, poate leza alte trupuri, dar nu o poate face decât dacă l-ai confundat deja cu mintea. [6]Această situație poate fi folosită și ea fie pentru vindecare, fie pentru magie, dar trebuie să ții minte că magia implică întotdeauna credința că vindecarea e dăunătoare. [7]Credința aceasta e premisa ei total dementă, și purcede în consecință.

4. Vindecarea nu face decât să întărească. [2]Magia încearcă întotdeauna să slăbească. [3]Vindecarea nu percepe în vindecător ceva ce nu împărtășesc cu el toți ceilalți. [4]Magia vede mereu ceva „special" în vindecător, pe care acesta crede că îl poate dărui cuiva care nu îl are. [5]Poate crede că darul îi vine de la Dumnezeu, dar e clar că nu Îl înțelege pe Dumnezeu de crede că i-a dat ceva ce altora le lipsește.

5. Spiritul Sfânt nu lucrează întâmplător, iar vindecarea ce vine de la El reușește *întotdeauna*. [2]Dacă vindecătorul nu vindecă prin El de fiecare dată, rezultatele vor varia. [3]Dar vindecarea însăși este consecventă, din moment ce numai consecvența e lipsită de conflict și numai cei lipsiți de conflict sunt întregi. [4]Acceptând excepțiile și

recunoscând că uneori poate să vindece și alteori nu poate, vindecătorul acceptă – evident – inconsecvența. [5]Prin urmare, e în conflict și predă conflict. [6]Poate oare ceva dumnezeiesc să nu fie pentru toți și pentru totdeauna? [7]Iubirea e incapabilă de excepții. [8]Ideea de excepții pare să aibă înțeles numai dacă există frică. [9]Excepțiile sunt înfricoșătoare pentru că le face tocmai frica. [10]Expresia „vindecător înfricoșat" e o contradicție în termeni și este, așadar, o noțiune al cărei înțeles l-ar putea percepe numai o minte în conflict.

6. Frica nu înveselește. [2]Vindecarea – da. [3]Frica face întotdeauna excepții. [4]Vindecarea – niciodată. [5]Frica produce disociere, pentru că provoacă separare. [6]Vindecarea produce întotdeauna armonie, pentru că decurge din întregire. [7]E predictibilă pentru că se poate conta pe ea. [8]Se poate conta pe tot ce e dumnezeiesc, pentru că tot ce e dumnezeiesc e întru totul real. [9]Pe vindecare se poate conta pentru că e inspirată de Vocea Sa și concordă cu legile Sale. [10]Dar, dacă vindecarea este consecventă, nu poate fi înțeleasă inconsecvent. [11]Înțelegerea înseamnă consecvență pentru că Dumnezeu înseamnă consecvență. [12]Acesta fiind înțelesul Său, e totodată și al tău. [13]Înțelesul tău nu poate să nu concorde cu al Său, pentru că tot înțelesul tău – și singurul tău înțeles – provine dintr-al Său și este ca al Său. [14]Dumnezeu nu poate să nu concorde cu El Însuși, iar tu nu poți să nu concorzi cu El. [15]Nu îți poți separa Sinele de Creatorul tău, Care te-a creat împărtășindu-Și Ființa cu tine.

7. Vindecătorul nevindecat vrea recunoștință de la frații lui, dar nu le este recunoscător la rândul lui. [2]Căci crede că le dă ceva și nu primește, în schimb, ceva la fel de dezirabil. [3]Predarea lui e limitată căci învață atât de puțin. [4]Lecția lui de vindecare e limitată de propria lui nerecunoștință, care e o lecție de boală. [5]Adevărata învățare e constantă și de o putere de schimbare atât de vitală, încât un Fiu de-al lui Dumnezeu poate să își recunoască puterea într-o clipită și să schimbe lumea în clipa următoare. [6]Căci, schimbându-și mintea, a schimbat cel mai puternic instrument de schimbare ce i s-a dat vreodată. [7]Asta nu contrazice nicidecum caracterul neschimbător al minții, după cum a creat-o Dumnezeu, dar tu crezi că ai schimbat-o cât timp înveți prin eu. [8]Ajungi astfel într-o situație în care e nevoie să înveți o lecție aparent contradictorie: trebuie să înveți să îți schimbi mintea în privința minții tale. [9]Numai așa poți să înveți că *e* neschimbătoare.

8. Când vindeci, exact *asta* înveți. [2]Recunoști mintea neschimbătoare în fratele tău realizând că nu se poate să își fi schimbat mintea. [3]Iată cum percepi Spiritul Sfânt din el. [4]Doar Spiritul Sfânt din el nu Își schimbă Mintea niciodată. [5]Fratele însuși crede că poate să o facă, căci altfel nu s-ar percepe bolnav. [6]De aceea, nu știe ce e Sinele

lui. [7]Dacă vezi doar ce e neschimbător în el, nu l-ai schimbat în realitate. [8]Schimbându-ți mintea în legătură cu a lui *în locul* lui, îl ajuți să desfacă schimbarea pe care crede eul lui că a făcut-o în el.

9. Așa cum poți să auzi două voci, tot așa poți să vezi în două feluri. [2]Unul dintre ele îți arată un chip, sau un idol, pe care îl poți venera de frică, dar nu îl vei iubi. [3]Celălalt îți arată numai adevărul, pe care îl vei iubi pentru că îl vei înțelege. [4]Înțelegerea e apreciere, căci cu cele înțelese poți să te identifici și, făcându-le parte din tine, le-ai acceptat cu iubire. [5]Iată cum te-a creat Dumnezeu: înțelegându-te, apreciindu-te și iubindu-te. [6]Eul e total incapabil să înțeleagă așa ceva, pentru că nu înțelege, nu apreciază și nu iubește ce făurește. [7]El încorporează ca să ia. [8]El crede literalmente că sporește de fiecare dată când lipsește pe cineva de ceva. [9]Am vorbit deseori de sporul Împărăției prin creațiile tale, care pot fi create numai cum ai fost creat tu. [10]Toată slava și bucuria deplină care *este* Împărăția se află în tine ca să o dai. [11]Oare nu vrei să o dai?

10. Nu îți poți uita Tatăl căci eu sunt cu tine și nu Îl pot uita. [2]A mă uita pe mine înseamnă a te uita pe tine și pe Cel Ce te-a creat. [3]Frații noștri sunt uituci. [4]Iată de ce au nevoie de la tine de amintirea mea și a Celui Care m-a creat. [5]Prin această amintire, le poți schimba mintea în privința lor, după cum ți-o pot schimba și eu pe a ta. [6]Mintea ta e o lumină atât de puternică, încât te poți uita într-ale lor și le poți lumina, după cum ți-o pot lumina și eu pe a ta. [7]Nu vreau să îmi împărtășesc trupul în comuniune pentru că ar însemna să nu împărtășesc nimic. [8]Oare aș încerca să împărtășesc o iluzie cu copiii preasfinți ai unui Tată preasfânt? [9]Mintea însă vreau să mi-o împărtășesc cu tine pentru că suntem de o Minte și Mintea aceea e a noastră. [10]Vezi doar Mintea aceasta pretutindeni, căci numai ea e pretutindeni și în toate. [11]E totul pentru că înglobează toate lucrurile în ea. [12]Fericiți voi, cei ce nu percepeți decât asta, căci nu percepeți decât ce e adevărat.

11. Vino, așadar, la mine și învață adevărul din tine. [2]Mintea pe care o împărtășim e împărtășită de toți frații noștri și, când îi vom vedea cu adevărat, vor fi vindecați. [3]Lasă-ți mintea să se răsfrângă cu a mea asupra minților lor și, prin recunoștința pe care le-o arătăm, să îi facem conștienți de lumina din ei. [4]Lumina aceasta se va răsfrânge înapoi asupra ta și asupra întregii Fiimi, căci acesta e darul cuvenit pe care I-l oferi lui Dumnezeu. [5]El îl va accepta și îl va da Fiimii, căci e acceptabil Lui, și Fiilor Lui prin urmare. [6]Iată adevărata comuniune cu Spiritul Sfânt, Care vede altarul lui Dumnezeu în fiecare și, aducându-ți-l spre apreciere, te invită să Îl iubești pe Dumnezeu și să Îi iubești creația. [7]Poți aprecia Fiimea doar ca tot unitar. [8]Asta face parte din legea creației și guvernează, de aceea, toată gândirea.

VI. De la vigilență la pace

1. Deși poți iubi Fiimea doar ca tot unitar, o poți percepe fragmentată. [2]E imposibil însă să vezi ceva într-o parte a ei pe care să nu i-l atribui în totalitate. [3]Iată de ce atacul nu e niciodată răzleț și trebuie să renunți la el în întregime. [4]Dacă nu renunți la el în întregime, nu renunți la el deloc. [5]Frica și iubirea fac sau creează, în funcție de cine le dă naștere sau le inspiră – eul sau Spiritul Sfânt –, dar *precis* se vor întoarce în mintea celui care le gândește și îi vor afecta percepția totală. [6]Asta include noțiunea lui de Dumnezeu, de creații ale Lui și ale sale. [7]Nu Le va aprecia pe nicicare dacă Le privește cu frică. [8]Și Le va aprecia pe toate dacă Le privește cu iubire.

2. Mintea care acceptă atacul nu poate iubi. [2]Căci crede că poate distruge iubirea, neînțelegând ce e iubirea așadar. [3]Dacă nu înțelege ce e iubirea, nu se poate percepe pe ea ca iubitoare. [4]Așa se pierde conștiența ființei, se nasc sentimente de irealitate și rezultatul e o confuzie totală. [5]Gândirea ta a făcut toate acestea datorită puterii sale, dar tot gândirea ta te poate mântui de toate acestea pentru că nu tu i-ai făcut puterea. [6]Capacitatea ta de-a-ți dirija gândirea după cum dorești e parte din puterea ei. [7]Dacă nu crezi că o poți face, îți negi puterea gândirii și o faci neputincioasă în credința ta.

3. Ingeniozitatea spiritului de conservare de care dă dovadă eul e enormă, dar provine tocmai din puterea minții pe care o neagă. [2]Asta înseamnă că eul atacă tocmai ce îl conservă, rezultatul trebuind să fie o neliniște extremă. [3]Iată de ce eul nu recunoaște niciodată ce face. [4]E cât se poate de logic, dar e clar dement. [5]Eul își derivă existența *tocmai* din singura sursă total ostilă propriei lui existențe. [6]Temându-se să perceapă puterea acestei surse, e constrâns să o deprecieze. [7]Și își amenință astfel propria existență, o stare pe care o consideră intolerabilă. [8]Rămânând logic, dar tot dement, eul rezolvă această dilemă total dementă într-un mod total dement. [9]Proiectând amenințarea asupra *ta* și percepând că ființa ta este inexistentă, el nu percepe că existența *lui* e amenințată. [10]Așa își asigură continuitatea dacă treci de partea lui, garantând că nu îți vei cunoaște propria siguranță.

4. Eul nu își poate permite să cunoască ceva. [2]Cunoașterea e totală, iar eul nu crede în totalitate. [3]Această necredință e obârșia lui și, deși eul nu te iubește pe tine, le rămâne credincios propriilor săi antecesori, zămislind după cum a fost zămislit. [4]Mintea reproduce întotdeauna după cum a fost produsă. [5]Produs prin frică, eul reproduce frică. [6]Asta e loialitatea lui, și această loialitate îl face neleal față de iubire pentru că tu *ești* iubire. [7]Iubirea e puterea ta, ceea ce eul trebuie să nege. [8]De asemenea, trebuie să nege tot ce îți dă această putere *pentru că* ea îți dă totul. [9]Niciunul dintre cei ce au totul nu dorește

eul. [10]Propriul lui zămislitor, atunci, nu în dorește. [11]Respingerea e, așadar, singura decizie de care s-ar putea lovi eul, dacă mintea care l-a făcut s-ar cunoaște pe ea însăși. [12]Și, dacă ar recunoaște orice parte din Fiime, *s-ar* cunoaște.

5. Eul se opune, așadar, întregii aprecieri, întregii recunoașteri, întregii percepții sănătoase și întregii cunoașteri. [2]El percepe amenințarea lor ca totală, pentru că simte că toate angajamentele pe care și le asumă mintea sunt totale. [3]Constrâns, așadar, să se desprindă de tine, e dispus să se prindă de altceva. [4]Dar altceva *nu* există. [5]Mintea poate însă să inventeze iluzii și, dacă le inventează, va crede în ele, căci așa le-a și făcut.

6. Spiritul Sfânt desface iluziile fără să le atace, căci nu le poate percepe absolut deloc. [2]Prin urmare, pentru El nici nu există. [3]El rezolvă conflictul aparent generat de ele percepând conflictul ca lipsit de înțeles. [4]Am spus mai înainte că Spiritul Sfânt percepe conflictul exact așa cum e, și *e* lipsit de înțeles. [5]Spiritul Sfânt nu vrea să înțelegi conflictul, ci vrea să îți dai seama că, de vreme ce conflictul e lipsit de înțeles, nu *e* de înțeles. [6]După cum am mai spus, înțelegerea aduce apreciere, iar aprecierea aduce iubire. [7]Nimic altceva nu poate fi înțeles, căci nimic altceva nu e real și, de aceea, nu are înțeles.

7. Dacă vrei să ții minte ce îți oferă Spiritul Sfânt, nu poți fi vigilent *decât* pentru Dumnezeu și Împărăția Sa. [2]Singurul motiv pentru care ți se poate părea un lucru greu de acceptat este acela că mai ești convins că există altceva. [3]Convingerea nu cere vigilență dacă nu este în conflict. [4]Dar, dacă este, există componente contradictorii în ea care au dus la o stare de război, făcând vigilența să devină esențială. [5]Vigilența nu are loc într-o stare de pace. [6]Ea este necesară împotriva convingerilor neadevărate, iar Spiritul Sfânt nu ar fi recurs nicicând la ea dacă nu ai fi crezut neadevărul. [7]Când crezi un lucru, îl faci adevărat în ce te privește. [8]Când crezi ceva ce Dumnezeu nu cunoaște, gândirea ta pare să O contrazică pe a Sa, făcând să pară că Îl ataci.

8. Am subliniat de nenumărate ori că eul chiar crede că Îl poate ataca pe Dumnezeu și că încearcă să te convingă că ai făcut-o. [2]Dacă mintea nu poate ataca, eul conclude, foarte logic, că trebuie să fii trup. [3]Nevăzându-te cum ești, se poate vedea pe el cum vrea să fie. [4]Conștient de propria lui slăbiciune, eul îți vrea loialitatea, dar nu cum ești de fapt. [5]El vrea, de aceea, să îți angreneze mintea în propriul lui sistem delirant, căci altfel lumina înțelegerii tale l-ar spulbera. [6]Nu vrea nicio parte din adevăr, pentru că eul însuși nu e adevărat. [7]Dacă adevărul e total, neadevărul nu poate să existe. [8]Angajamentul față de fiecare în parte trebuie să fie total; ele nu pot coexista în mintea ta fără să o scindeze. [9]Dacă ele nu pot coexista în pace și dacă tu vrei pace, trebuie să renunți la ideea de conflict cu totul și pentru

totdeauna. [10]Asta cere vigilență doar cât nu recunoști ce e adevărat. [11]Cât crezi că adevărul se împarte între două sisteme de gândire total contradictorii, nevoia ta de vigilență e evidentă.

9. Mintea ta își împarte loialitatea între două împărății, și nu te angajezi total la nicicare. [2]Identificarea ta cu Împărăția e în afară de orice îndoială pentru oricine, cu excepția ta, când gândești dement. [3]Nu percepția ta stabilește ce ești, ea neinfluențând deloc ceea ce ești. [4]Problemele de identificare percepute la orice nivel nu sunt probleme de fapt. [5]Ci probleme de înțelegere, din moment ce prezența lor presupune credința că de tine depinde să decizi ce ești. [6]Eul o crede întru totul, fiind angajat la ea total. [7]Nu e adevărată. [8]Eul, așadar, e angajat total la neadevăr, percepând în contradicție totală cu Spiritul Sfânt și cu cunoașterea lui Dumnezeu.

10. Numai Spiritul Sfânt te poate percepe cu înțeles, pentru că ființa ta *e* cunoașterea lui Dumnezeu. [2]În afara acestui lucru, orice altceva ai accepta să crezi îți va face obscură Vocea lui Dumnezeu din tine și ți-L va face obscur, așadar, pe Dumnezeu. [3]Dacă nu Îi percepi creația cu adevărat, nu Îl poți cunoaște pe Creator, din moment ce Dumnezeu și creația Lui nu sunt separați. [4]Unitatea Creatorului și a creației e întregimea ta, sănătatea ta mintală și puterea ta nelimitată. [5]Această putere nelimitată e darul pe care ți-l face Dumnezeu, ea fiind ceea ce ești. [6]Dacă îți disociezi mintea de ea, percepi cea mai puternică forță din univers ca și cum ar fi slabă, pentru că nu crezi că faci parte din ea.

11. Percepută fără partea ta din ea, creația lui Dumnezeu se vede slabă, iar cei ce se văd slăbiți vor ataca. [2]Atacul însă trebuie să fie orb pentru că nu e nimic de atacat. [3]De aceea, ei născocesc chipuri, le percep lipsite de valoare și le atacă din cauza acestei lipse. [4]Iată tot ce este lumea eului. [5]Nimic. [6]Nu are niciun înțeles. [7]Și nu există. [8]Nu încerca să o înțelegi pentru că, dacă încerci, crezi că poate fi înțeleasă, deci apreciată și iubită. [9]Și asta i-ar justifica existența, care nu poate fi justificată. [10]Nu poți da înțeles deneînțelesului. [11]Nu ar fi decât o încercare dementă.

12. Dacă lași să îți intre demența în minte înseamnă că nu ai judecat sănătatea mintală pe deplin dezirabilă. [2]Dacă vrei altceva, vei face altceva, dar – din cauză că este altceva – îți va ataca sistemul de gândire și îți va diviza loialitatea. [3]Nu poți crea în această stare divizată, și trebuie să veghezi împotriva acestei stări divizate pentru că numai pacea se poate extinde. [4]Mintea ta divizată blochează extinderea Împărăției, iar extinderea acesteia e propria ta bucurie. [5]Dacă nu extinzi Împărăția, nu gândești cu Creatorul tău și nu creezi așa cum a creat El.

13. În această stare deprimantă, Spiritul Sfânt îți reamintește cu blân-

deţe că eşti trist din cauză că nu îţi îndeplineşti funcţia de cocreator cu Dumnezeu şi că te lipseşti astfel de bucurie. [2]Asta nu e opţiunea lui Dumnezeu, ci a ta. [3]Dacă mintea ta ar putea să nu concorde cu a lui Dumnezeu, ai voi fără înţeles. [4]Dar, din cauză că Voia lui Dumnezeu este neschimbătoare, nu e posibil niciun conflict de voinţă. [5]Iată ce predă Spiritul Sfânt cu covârşitoare consecvenţă. [6]Creaţia, nu separarea, este voia ta *pentru că* este a lui Dumnezeu, şi nimic nu are înţeles dacă se opune acesteia. [7]Fiind o realizare desăvârşită, Fiimea poate realiza numai în mod desăvârşit, extinzând bucuria în care a fost creată şi identificându-se atât cu Creatorul ei, cât şi cu creaţiile ei, ştiind că Ei sunt Una.

VII. Totalitatea Împărăţiei

1. De câte ori negi o binecuvântare unui frate, *tu* te vei simţi văduvit, pentru că negarea e la fel de total ca iubirea. [2]E la fel de imposibil să negi o parte din Fiime pe cât e de imposibil să o iubeşti parţial. [3]Şi nu e posibil nici să o iubeşti total din când în când. [4]Nu poţi fi angajat total doar uneori. [5]Negarea nu are putere în sine, dar îi poţi da puterea minţii tale, a cărei putere e nelimitată. [6]Dacă o foloseşti să negi realitatea, realitatea dispare pentru tine. [7]*Realitatea nu poate fi apreciată parţial.* [8]Iată de ce negarea unei părţi din ea înseamnă că ai pierdut conştienţa ei în totalitate. [9]Negarea însă e un mecanism de apărare şi poate fi folosită la fel de bine pozitiv, cât şi negativ. [10]Folosită negativ, va fi distructivă, căci va fi folosită pentru atac. [11]Dar, în slujba Spiritului Sfânt, ea te poate ajuta să recunoşti o parte din realitate şi să o apreciezi astfel în totalitate. [12]Mintea e prea puternică să fie supusă excluderii. [13]Nu te vei putea exclude niciodată din gândurile tale.

2. Când un frate se comportă dement, îţi oferă un prilej să îl binecuvântezi. [2]Nevoia lui este a ta. [3]Tu ai nevoie de binecuvântarea pe care i-o oferi. [4]Nu o poţi avea decât dând-o. [5]Asta e legea lui Dumnezeu şi nu are excepţii. [6]Ce negi îţi lipseşte, nu pentru că ar lipsi, ci pentru că l-ai negat în altul, aşa că nu eşti conştient de el în tine. [7]Fiecare reacţie pe care o ai e determinată de ce crezi că eşti şi ce vrei să fii *este* ce crezi că eşti. [8]Ce vrei să fii trebuie să determine, atunci, fiecare reacţie pe care o ai.

3. De binecuvântarea lui Dumnezeu nu ai nevoie pentru că o ai de-a pururi, dar de-a ta ai într-adevăr nevoie. [2]Chipul pe care ţi l-a zugrăvit eul e văduvit, neiubitor şi vulnerabil. [3]Nu poţi iubi aşa ceva. [4]Dar poţi scăpa foarte uşor de acest portret dacă îl laşi în urmă. [5]Nu eşti

în el şi cel din el nu eşti tu. [6]Să nu vezi acest chip în nimeni, căci vei accepta altminteri că *eşti* tu. [7]Toate iluziile despre Fiime sunt spulberate laolaltă, după cum laolaltă au fost făcute. [8]Nu învăţa pe nimeni că e ce nu ai vrea să fii tu. [9]Fratele tău este oglinda în care îţi vezi propriul chip cât durează percepţia. [10]Iar percepţia va dura până când Fiimea se va cunoaşte ca întreg. [11]Tu ai făcut percepţia şi trebuie să dureze cât o doreşti.

4. Iluziile sunt investiţii. [2]Vor dura cât le consideri valoroase. [3]Valorile sunt relative, dar sunt puternice pentru că sunt judecăţi mentale. [4]Singurul mod de-a spulbera iluziile e acela de-a retrage tot ce ai investit în ele, după care nu vor mai avea viaţă pentru tine căci ţi le vei fi scos din minte. [5]Cât timp le incluzi în ea, le dai viaţă. [6]Atâta doar că nu e nimic acolo care să îţi primească darul.

5. Darul vieţii e al tău şi poţi să îl dai, căci ţi-a fost dat. [2]Nu eşti conştient de darul pe care îl ai pentru că nu îl dai. [3]Nu poţi însufleţi nimicul, de vreme ce nimicul nu poate fi însufleţit. [4]De aceea, nu extinzi darul pe care îl *ai* şi *eşti*, deopotrivă, aşa că nu îţi cunoşti fiinţa. [5]Toată confuzia vine din neextinderea vieţii, asta nefiind Voia Creatorului tău. [6]Nu poţi face nimic separat de El şi *chiar* nu faci nimic separat de El. [7]Ţine-I calea, să îţi aduci aminte de tine, şi predă-I calea, să nu te uiţi. [8]Dă numai cinste Fiilor Dumnezeului Cel viu şi numără-te bucuros printre aceştia.

6. Numai cinstea e un dar potrivit pentru cei pe care Dumnezeu Însuşi i-a creat demni de cinste şi pe care îi cinsteşte El. [2]Dă-le aprecierea pe care le-o acordă Dumnezeu mereu, căci sunt Fiii Lui iubiţi întru care binevoieşte. [3]Nu poţi fi separat de ei pentru că nu eşti separat de El. [4]Odihneşte în Iubirea Lui şi protejează-ţi odihna iubind. [5]Iubeşte însă tot ce a creat El, un tot din care faci parte, căci nu Îi poţi învăţa altfel pacea şi nu Îi poţi accepta darul pe care îl ai şi eşti. [6]Nu îţi poţi cunoaşte desăvârşirea până nu îi cinsteşti pe toţi cei creaţi ca tine.

7. Un singur copil de-al lui Dumnezeu e singurul profesor destul de valoros să îl înveţe pe altul. [2]Un singur Profesor e în toate minţile şi le predă aceeaşi lecţie la toate. [3]El te învaţă întotdeauna valoarea inestimabilă a fiecărui Fiu de-al lui Dumnezeu, predând-o cu o răbdare infinită, născută din Iubirea infinită în numele căreia vorbeşte El. [4]Fiecare atac e un apel la răbdarea Lui, de vreme ce răbdarea Lui poate traduce atacul în binecuvântare. [5]Cei ce atacă nu ştiu că sunt binecuvântaţi. [6]Atacă pentru că se cred văduviţi. [7]Dă, aşadar, din abundenţa ta şi învaţă-ţi fraţii abundenţa lor. [8]Nu le împărtăşi iluziile carenţei, căci te vei percepe lipsit tu însuţi.

8. Atacul nu ar putea stârni atac dacă nu l-ai percepe ca mijloc de-a te văduvi de ceva ce vrei să ai. [2]Dar nu poţi să pierzi nimic decât

dacă nu îi acorzi valoare, deci nu vrei să îl ai. [3]Asta te face să te simți văduvit de el și, proiectându-ți propria respingere, crezi apoi că ți-l iau alții. [4]Trebuie să te temi de crezi că fratele te atacă să îți smulgă Împărăția Cerului. [5]Iată temeiul ultim al tuturor proiecțiilor eului.

9. Fiind partea minții tale care nu se crede responsabilă de sine și neavând nicio loialitate față de Dumnezeu, eul e incapabil de încredere. [2]Proiectându-și convingerea dementă că ți-ai trădat Creatorul, el crede că frații tăi, ca tine de incapabili de așa ceva, urmăresc să ți-L ia pe Dumnezeu. [3]*Iată* ce crede un frate de câte ori îl atacă pe altul. [4]Proiecția îți vede mereu dorințele în alții. [5]Dacă alegi să te separi de Dumnezeu, iată ce vei crede că îți fac alții.

10. Tu *ești* Voia lui Dumnezeu. [2]Nu accepta altceva ca voie a ta, căci vei nega ce ești. [3]Neagă asta, și precis vei ataca, crezând că ai fost atacat. [4]Dar vezi Iubirea lui Dumnezeu în tine, și o vei vedea pretutindeni pentru că *este* pretutindeni. [5]Vezi abundența Lui în toți, și vei ști că ești în El cu ei. [6]Ei fac parte din tine, după cum tu faci parte din Dumnezeu. [7]Ești la fel de singur fără înțelegerea acestui lucru pe cât e de singur Dumnezeu când Fiii Lui nu Îl cunosc. [8]Pacea lui Dumnezeu e înțelegerea acestui lucru. [9]Există o singură ieșire din gândirea lumii, după cum a existat o singură intrare. [10]Înțelege total înțelegând totalitatea.

11. Percepe orice parte din sistemul de gândire al eului ca total dementă, total delirantă și total de nedorit, și îl vei evalua corect în totalitate. [2]Această corecție îți permite să percepi orice parte din creație ca total reală, total desăvârșită și total dezirabilă. [3]Dorind numai asta, vei *avea* numai asta și, dând numai asta, vei *fi* numai asta. [4]Darurile pe care le oferi eului se resimt mereu ca sacrificii, dar darurile pe care le oferi Împărăției sunt daruri oferite ție. [5]Dumnezeu le va păstra cu sfințenie mereu căci aparțin Fiilor Săi iubiți, care Îi aparțin Lui. [6]A ta e puterea și slava pentru că Împărăția e a Lui.

VIII. Credința de necrezut

1. Am spus că, fără proiecție, nu poate exista mânie, dar e la fel de adevărat că, fără extensie, nu poate exista iubire. [2]Se reflectă aici o lege fundamentală a minții, una care operează deci mereu. [3]E legea prin care creezi și ai fost creat. [4]E legea ce unifică Împărăția și o ține în Mintea lui Dumnezeu. [5]Pentru eu, legea e percepută ca mijloc de-a se debarasa de ceva nedorit. [6]Pentru Spiritul Sfânt, e legea fundamentală a împărtășirii, prin care dai lucrul prețuit ca să îl păstrezi în minte. [7]Pentru Spiritul Sfânt, e legea extensiei. [8]Pentru eu, e legea

văduvirii. [9]Ea produce abundență sau carență, de aceea, după cum alegi să o aplici. [10]Alegerea e la latitudinea ta, dar decizia de-a folosi sau nu legea nu e la latitudinea ta. [11]Fiecare minte trebuie să proiecteze sau să extindă, căci numai așa trăiește, iar fiecare minte este viață.

2. Înainte de-a se putea desface, în final, asocierea inevitabilă dintre proiecție și mânie, trebuie să se înțeleagă pe deplin cum folosește eul proiecția. [2]Eul încearcă mereu să păstreze conflictul. [3]E foarte ingenios când e vorba să născocească modalități ce par să diminueze conflictul, pentru că nu vrea să consideri conflictul atât de intolerabil, încât să insiști să renunți la el. [4]Eul încearcă, așadar, să te convingă că *el* te poate elibera de conflict, ca nu cumva să renunți la eu și să te eliberezi. [5]Folosind versiunea lui deformată a legilor lui Dumnezeu, eul folosește puterea minții doar ca să zădărnicească adevăratul scop al minții. [6]El proiectează conflictul din mintea ta la alte minți, într-o încercare de-a te convinge că ai scăpat de problemă.

3. Această încercare comportă două greșeli majore. [2]Mai întâi, la strict vorbind, conflictul nu poate fi proiectat pentru că nu poate fi împărtășit. [3]Orice încercare de-a păstra o parte din el și de-a scăpa de-o altă parte nu înseamnă de fapt nimic. [4]Amintește-ți că un profesor în conflict e un profesor slab și un student slab. [5]Lecțiile lui sunt confuze, iar valoarea lor de transfer e limitată de confuzia lui. [6]A doua greșeală e ideea că poți scăpa de ceva nedorit dându-l pur și simplu. [7]Dându-l însă îl *păstrezi*. [8]Convingerea că, văzându-l în afară, l-ai exclus din interior e o completă distorsiune a puterii extinderii. [9]Iată de ce, cei ce proiectează veghează la propria lor siguranță. [10]Se tem că proiecțiile lor se vor întoarce și le vor face numai rău. [11]Crezând că și-au șters proiecțiile din minte, mai cred și că proiecțiile încearcă să li se furișeze înapoi în minte. [12]De vreme ce proiecțiile nu au plecat din mintea lor, sunt nevoiți să desfășoare o activitate constantă pentru a nu recunoaște acest lucru.

4. Nu poți perpetua o iluzie la adresa altuia fără să o perpetuezi la adresa ta. [2]E ceva fără ieșire, căci e imposibil să fragmentezi mintea. [3]A fragmenta înseamnă a rupe în bucăți, iar mintea nu poate nici să atace, nici să fie atacată. [4]Credința că poate, o greșeală pe care eul o face tot mereu, stă la baza întregului mod în care folosește proiecția. [5]El nu înțelege ce e mintea, și deci nu înțelege ce ești *tu*. [6]Dar existența lui depinde de mintea ta, căci eul e o credință a ta. [7]Eul e o confuzie de identificare. [8]Din cauză că nu a avut niciodată un model consecvent, nu s-a dezvoltat consecvent niciodată. [9]E produsul aplicării greșite a legilor lui Dumnezeu de niște minți distorsionate care își folosesc greșit puterea.

5. *Nu te teme de eu.* [2]El depinde de mintea ta și, așa cum l-ai făcut

crezând în el, tot așa îl poți și spulbera retrăgându-i credința. [3]Nu proiecta asupra altcuiva răspunderea credinței tale în el, căci îți vei păstra credința. [4]Când vei fi dispus să îți accepți răspunderea exclusivă pentru existența eului, vei fi lăsat deoparte toată mânia și tot atacul, căci vin dintr-o încercare de-a proiecta răspunderea propriilor tale greșeli. [5]Dar, odată ce ai acceptat că greșelile îți aparțin, nu le păstra. [6]Predă-le repede Spiritului Sfânt să le desfacă total, ca toate efectele lor să dispară din mintea ta și din Fiime în ansamblu.

6. Spiritul Sfânt te va învăța să percepi dincolo de ce crezi, căci adevărul e mai presus de credință și percepția Lui e adevărată. [2]Eul poate fi uitat complet în orice clipă, fiind o credință total incredibilă, și nimeni nu poate păstra o credință pe care a judecat-o de necrezut. [3]Cu cât înveți mai mult despre eu, cu atât îți vei da mai bine seama că nu poate fi crezut. [4]Incredibilul nu poate fi înțeles pentru că e de necrezut. [5]Lipsa de înțeles a unei percepții bazate pe incredibil e evidentă, dar se poate să nu recunoști că e mai presus de credință, pentru că a fost făcută *prin* credință.

7. Acest curs urmărește să te învețe că eul e de necrezut și va fi de necrezut pe vecie. [2]Tu, care ai făcut eul crezând ceva de necrezut, nu poți face această judecată singur. [3]Acceptând Ispășirea pentru tine, decizi în defavoarea credinței că poți fi singur, spulberând astfel ideea separării și afirmându-ți adevărata identificare cu întreaga Împărăție ca parte din tine, literalmente. [4]Această identificare e mai presus atât de îndoială, cât și de credință. [5]Întregimea ta nu are limite pentru că ființa este infinitul.

IX. Extinderea Împărăției

1. Numai tu îți poți limita puterea creatoare, dar Dumnezeu voiește să o degajeze. [2]El nu voiește să te lipsești de creațiile tale, după cum nici El nu voiește să Se lipsească de ale Sale. [3]Nu îți reține darurile către Fiime, căci te vei reține pe tine de la Dumnezeu! [4]Preocuparea de sine ține de eu, dar Plinătatea de Sine ține de spirit pentru că așa l-a creat Dumnezeu. [5]Spiritul Sfânt e în partea minții ce se află între eu și spirit, mijlocind între ele mereu în favoarea spiritului. [6]Pentru eu, e părtinire, și răspunde ca și cum i s-ar împotrivi ceva. [7]Pentru spirit, este adevărul, căci își cunoaște plinătatea și nu poate concepe nicio parte din care să fie exclus.

2. Spiritul știe că în propria lui conștiență e inclusă conștiența tuturor fraților lui, după cum și aceasta e inclusă în Dumnezeu. [2]Puterea întregii Fiimi și a Creatorului ei e, așadar, plinătatea spiritului, făcându-i creațiile egal de întregi și egal de perfecte. [3]Eul nu poate birui o totalitate care Îl include pe Dumnezeu, și orice totalitate *trebuie* să Îl includă pe Dumnezeu. [4]La tot ce a creat El i s-a dat toată puterea Lui, căci face parte din El și Îi împărtășește Ființa. [5]Crearea e opusul pierderii, după cum și binecuvântarea e opusul sacrificiului. [6]Ființa *trebuie* extinsă. [7]Așa își păstrează cunoașterea de sine. [8]Spiritul tânjește să își împărtășească ființa, după cum a făcut și Creatorul lui. [9]Creat prin împărtășire, voia lui e să creeze. [10]Nu dorește să Îl rețină pe Dumnezeu, ci voiește să Îi extindă Ființa.

3. Extinderea Ființei lui Dumnezeu e singura funcție a spiritului. [2]Plinătatea sa nu poate fi reținută, după cum nu poate fi reținută nici plinătatea Creatorului său. [3]Plinătatea e extindere. [4]Întregul sistem de gândire al eului blochează extinderea, blocându-ți singura funcție. [5]Îți blochează astfel bucuria, așa că te percepi neîmplinit. [6]Dacă nu creezi, *ești* neîmplinit, dar Dumnezeu nu cunoaște neîmplinirea și, de aceea, trebuie să creezi. [7]Se prea poate să nu îți cunoști creațiile, dar asta nu le poate perturba realitatea, după cum nici faptul că nu ești conștient de spiritul tău nu îi poate perturba ființa.

4. Împărăția se extinde veșnic pentru că este în Mintea lui Dumnezeu. [2]Tu nu îți cunoști bucuria pentru că nu îți cunoști Plinătatea de Sine. [3]Exclude din tine orice parte a Împărăției, și nu vei fi întreg. [4]O minte scindată nu își poate percepe plinătatea și miracolul întregimii ei trebuie să mijească în ea, să o vindece. [5]El retrezește în ea întregimea și o redă Împărăției căci și-a acceptat întregimea. [6]Deplina apreciere a Plinătății de Sine a minții face preocuparea de sine imposibilă și extinderea inevitabilă. [7]Iată de ce e perfectă pace în Împărăție. [8]Spiritul își împlinește funcția, și numai deplina împlinire este pace.

5. Creațiile tale îți sunt protejate pentru că Spiritul Sfânt, Care e în mintea ta, știe de ele și te poate face să le conștientizezi oricând vrei să Îl lași. [2]Ele sunt acolo ca parte din ființa ta, pentru că împlinirea ta le include și pe ele. [3]Creațiile fiecărui Fiu de-al lui Dumnezeu sunt ale tale, de vreme ce fiecare creație aparține tuturor, fiind creată pentru Fiime în ansamblu.

6. Nu ai putut să nu sporești moștenirea Fiilor lui Dumnezeu, așa că nu ai putut să nu ți-o asiguri. [2]Deoarece a fost Voia lui Dumnezeu să ți-o dea, El ți-a dat-o pe vecie. [3]Deoarece a fost Voia Lui să o ai pe vecie, El ți-a dat mijloacele să o păstrezi. [4]*Și le-ai păstrat.* [5]Neascultarea Voii lui Dumnezeu are înțeles numai pentru cei dementi. [6]În adevăr, e imposibilă. [7]Plinătatea ta de Sine e la fel de nemărginită ca a lui Dumnezeu. [8]Ca a Lui, Ea Se extinde pe vecie și în perfectă pace. [9]Strălucirea Ei e atât de intensă, încât creează cu perfectă bucurie, și numai cei întregi se pot naște din Întregimea Ei.

7. Ai încredere că nu ți-ai pierdut niciodată Identitatea și extensiile

ce O menține în întregime și în pace. [2]Miracolele sunt o expresie a acestei încrederi. [3]Sunt reflecții atât ale corectei tale identificări cu frații tăi, cât și ale conștientizării că identificarea ta se menține prin extindere. [4]Miracolul e o lecție de percepere totală. [5]Incluzând orice parte a totalității în lecție, ai inclus întregul.

X. Confuzia dintre durere și bucurie

1. Împărăția e rezultatul unor premise, după cum e și lumea aceasta. [2]Ai dus poate raționamentul eului la concluzia lui logică: confuzie totală despre toate. [3]Dacă ai vedea cu adevărat acest rezultat, nu l-ai putea dori. [4]Singurul motiv pentru care ai putea dori o parte din el e acela că nu îl vezi în totalitate. [5]Ești dispus să privești premisele eului, dar nu și consecința lor logică. [6]Nu e posibil oare să fi făcut același lucru cu premisele lui Dumnezeu? [7]Creațiile tale sunt consecința logică a premiselor Lui. [8]Gândirea Lui le-a stabilit pentru tine. [9]Sunt exact unde le e locul. [10]Și își au locul în mintea ta, ca parte a identificării tale cu a Lui, dar starea minții tale și recunoașterea a ce e în ea depind de ce crezi despre mintea ta. [11]Oricare ar fi credințele acestea, ele sunt premisele ce vor determina ce accepți în mintea ta.

2. E fără îndoială clar că poți atât să accepți în mintea ta ce nu este în ea, cât și să negi ce este. [2]Deși poți nega funcția pe care a dat-o minții tale Dumnezeu Însuși printr-a Sa, nu o poți împiedica. [3]E consecința logică a ce ești. [4]Capacitatea de-a vedea o consecință logică depinde de cât ești de dispus să o vezi, dar adevărul ei nu are nimic de-a face cu disponibilitatea ta. [5]Adevărul e Voia lui Dumnezeu. [6]Împărtășește Voia Lui, și împărtășești ce cunoaște El. [7]Neagă că Voia Lui este a ta, și negi Împărăția Lui *și* a ta.

3. Spiritul Sfânt te va îndruma doar pentru a evita durerea. [2]Sigur, nimeni nu s-ar opune acestui obiectiv dacă l-ar recunoaște. [3]Problema nu este dacă e adevărat ce spune Spiritul Sfânt, ci dacă vrei să asculți ce spune. [4]Nu recunoști ce aduce durere, cum nu cunoști nici ce aduce bucurie, și ești de fapt foarte apt să le confuzi. [5]Funcția principală a Spiritului Sfânt e să te învețe cum să le distingi. [6]Ce e o bucurie pentru tine e durere pentru eu și, cât ai îndoieli despre ce ești, vei fi confuz despre bucurie și durere. [7]Confuzia aceasta e cauza întregii idei de sacrificiu. [8]Ascultă de Spiritul Sfânt, și vei renunța la eu. [9]Dar nu vei sacrifica nimic. [10]Dimpotrivă, vei câștiga totul. [11]De ai crede asta, nu ar exista conflict.

4. Iată de ce trebuie să îți demonstrezi evidentul. [2]Pentru tine, nu e evident. [3]Crezi că a face opusul Voii lui Dumnezeu poate fi mai bine

pentru tine. [4]Și crezi că e posibil să *faci* opusul Voii lui Dumnezeu. [5]De aceea, crezi că ți se oferă o opțiune imposibilă, o opțiune înfricoșătoare și dezirabilă, deopotrivă. [6]Dar Dumnezeu voiește. [7]Nu dorește. [8]Voia ta e la fel de tare ca a Lui pentru că *e* a Lui. [9]Dorințele eului nu înseamnă nimic, pentru că eul dorește imposibilul. [10]Poți dori și tu imposibilul, dar poți voi numai cu Dumnezeu. [11]Iată slăbiciunea eului și puterea ta.

5. Spiritul Sfânt Se alătură întotdeauna ție și puterii tale. [2]Cât timp Îi eviți călăuzirea în orice fel, vrei să fii slab. [3]Dar slăbiciunea e înspăimântătoare. [4]Și atunci, ce poate să însemne decizia aceasta decât că vrei să fii înspăimântat? [5]Spiritul Sfânt nu cere sacrificiu niciodată, dar eul cere întotdeauna. [6]Toată confuzia ta în privința acestei distincții la nivel de motivație se datorează numai proiecției. [7]Proiecția e o confuzie de motivație și, dată această confuzie, încrederea devine imposibilă. [8]Nimeni nu ascultă bucuros de o călăuză în care nu se încrede, dar asta nu înseamnă că nu se poate avea încredere în călăuza respectivă. [9]În acest caz, înseamnă întotdeauna că nu se poate avea încredere în cel ce o urmează. [10]Și totuși, și asta e doar o chestiune de credință din partea lui. [11]Crezând că poate trăda, crede că totul îl poate trăda pe el. [12]Dar numai pentru că a optat să urmeze o călăuzire falsă. [13]Incapabil să o urmeze fără frică, el asociază frica cu călăuzirea și refuză să urmeze orice călăuzire. [14]Nu e deloc surprinzător dacă rezultatul acestei decizii e confuzia.

6. Spiritul Sfânt e demn de toată încrederea, ca tine. [2]Dumnezeu Însuși are încredere în tine și, de aceea, faptul că ești demn de încredere e mai presus de orice îndoială. [3]Și va rămâne mereu mai presus de îndoială, oricât de mult te-ai îndoi de el. [4]Am spus mai înainte că ești Voia lui Dumnezeu. [5]Voia Lui nu e o dorință deșartă, iar identificarea ta cu Voia Lui nu e opțională, de vreme ce este chiar ce ești. [6]Împărtășirea Voii Lui cu mine nu e de fapt o chestiune unde ai de ales, deși poate părea să fie. [7]Toată separarea stă în această greșeală. [8]Singura ieșire din greșeală e să decizi că nu trebuie să decizi nimic. [9]Ți s-a dat totul prin decizia lui Dumnezeu. [10]Asta este Voia Lui și nu o poți desface.

7. Chiar și renunțarea la falsa ta prerogativă de-a lua decizii, pe care eul o păzește cu atâta gelozie, nu e îndeplinită de dorința ta. [2]A fost îndeplinită pentru tine de Voia lui Dumnezeu, Care nu te-a lăsat nemângâiat. [3]Vocea Lui te va învăța cum să distingi durerea de bucurie și te va scoate din confuzia pe care ai făcut-o. [4]Nu există confuzie în mintea unui Fiu de-al lui Dumnezeu, a cărui voie trebuie să fie Voia Tatălui, căci Voia Tatălui *e* Fiul Lui.

8. Miracolele concordă cu Voia lui Dumnezeu, a Cărui Voie nu o cunoști pentru că ești confuz în legătură cu ce voiești. [2]Înseamnă că

ești confuz în legătură cu ce ești. [3]Dacă ești Voia lui Dumnezeu și nu Îi accepți Voia, negi bucuria. [4]Miracolul, atunci, e o lecție despre ce e bucuria. [5]Fiind o lecție de împărtășire, e o lecție de iubire, care *este* bucurie. [6]Fiecare miracol, așadar, e o lecție de adevăr și, oferind adevărul, înveți diferența dintre durere și bucurie.

XI. Starea de grație

1. Spiritul Sfânt te va călăuzi cu adevărat întotdeauna, pentru că bucuria ta este a Lui. [2]Asta e Voia Lui pentru toți pentru că El vorbește pentru Împărăția lui Dumnezeu, care *este* bucurie. [3]A-L urma este, atunci, cel mai ușor lucru din lume și singurul lucru ușor, pentru că nu ține de lume. [4]Prin urmare, e un lucru firesc. [5]Lumea merge împotriva firii tale, căci nu concordă cu legile lui Dumnezeu. [6]Lumea percepe ordini ale dificultății în toate. [7]Căci eul nu percepe nimic pe de-a-ntregul dezirabil. [8]Demonstrându-ți că miracolele nu au o ordine a dificultății, te vei convinge că, în starea ta firească, nu există nicio dificultate *pentru că* e o stare de grație.

2. Grația e starea firească a fiecărui Fiu de-al lui Dumnezeu. [2]Când nu e într-o stare de grație, el e în afara mediului său firesc și nu funcționează bine. [3]Tot ce face devine un efort, pentru că nu a fost creat pentru mediul pe care l-a făcut. [4]De aceea, nu se poate adapta la acesta și nici nu îl poate adapta la el. [5]Nu merită încercat. [6]Un Fiu de-al lui Dumnezeu e fericit numai când știe că e cu Dumnezeu. [7]Iată singurul mediu în care nu va simți niciun efort, pentru că aici își are locul. [8]Și e și singurul mediu de o valoare demnă de el, pentru că propria lui valoare întrece orice poate fi făcut de el.

3. Gândește-te la împărăția pe care ai făcut-o și judecă-i corect valoarea. [2]Merită să fie casa unui copil de-al lui Dumnezeu? [3]Îi ocrotește pacea și răsfrânge doar iubire asupra lui? [4]Îi ține inima neatinsă de frică și îi îngăduie să dea mereu, fără nicio senzație că pierde? [5]Îl învață că această dăruire e bucuria lui și că Dumnezeu Însuși îi mulțumește pentru această dăruire? [6]Acesta e singurul mediu în care poți fi fericit. [7]Și nu îl poți face tu, după cum nu te poți face nici pe tine. [8]A fost creat pentru tine, după cum ai fost creat și tu pentru el. [9]Dumnezeu Își ocrotește copiii și nu le refuză nimic. [10]Dar, când Îl neagă ei pe El, ei nu știu asta, pentru că își refuză totul. [11]Tu, care ai putea da Iubirea lui Dumnezeu la tot ce vezi și atingi și îți amintești, îți refuzi literalmente Cerul.

4. Îți cer să îți amintești că te-am ales să predai Împărăției Împărăția. [2]Nu există excepții la această lecție, căci lecția e *chiar* lipsa excepțiilor.

[3]Fiecare Fiu ce se întoarce în Împărăție cu această lecție în inimă a vindecat Fiimea și a adus mulțumiri lui Dumnezeu. [4]Cel ce învață această lecție a devenit profesorul desăvârșit, pentru că a învățat-o de la Sfântul Spirit.

5. Când are numai lumină, o minte cunoaște numai lumină. [2]Propria ei strălucire se răsfrânge în jurul ei și se extinde în întunericul altor minți, transformându-le în maiestate. [3]Iar Maiestatea lui Dumnezeu există ca să o recunoști și să o apreciezi și să o cunoști. [4]Recunoașterea Maiestății lui Dumnezeu ca frate al tău înseamnă să îți accepți propria moștenire. [5]Dumnezeu nu dă decât în mod egal. [6]Dacă Îi recunoști darul în altcineva, ai adeverit ce ți-a dat El. [7]Nimic nu e atât de ușor de recunoscut ca adevărul. [8]E o recunoaștere imediată, clară și firească. [9]Te-ai antrenat să nu îl recunoști, și asta ți-a fost foarte dificil.

6. În afara mediului tău firesc, te poți întreba, pe bună dreptate, „Ce este adevărul?", de vreme ce adevărul e mediul prin care și pentru care ai fost creat. [2]Nu te cunoști, pentru că nu îți cunoști Creatorul. [3]Nu îți cunoști creațiile pentru că nu îți cunoști frații, care le-au creat cu tine. [4]Am spus deja că numai întreaga Fiime merită să fie cocreatoare cu Dumnezeu, căci numai întreaga Fiime poate crea ca El. [5]Când vindeci un frate recunoscându-i valoarea, adeverești puterea lui de a crea și a ta. [6]El nu poate să fi pierdut ce recunoști tu, iar tu trebuie să ai slava pe care o vezi în el. [7]El e cocreator cu Dumnezeu cu tine. [8]Neagă-i puterea creatoare, și o vei nega pe a ta și pe a Dumnezeului Care te-a creat.

7. Nu poți nega o parte din adevăr. [2]Nu îți cunoști creațiile pentru că nu le cunoști creatorul. [3]Nu te cunoști pe tine pentru că nu îl cunoști pe al tău. [4]Creațiile tale nu îți pot stabili realitatea, după cum nici tu nu o poți stabili pe a lui Dumnezeu. [5]Dar le poți *cunoaște* pe amândouă. [6]Ființa se cunoaște împărtășind. [7]Deoarece Dumnezeu Și-a împărtășit Ființa cu tine, Îl poți cunoaște. [8]Dar trebuie să îi cunoști și pe toți pe care i-a creat, ca să cunoști ce au împărtășit aceștia. [9]Fără Tatăl tău, nu îți vei cunoaște paternitatea. [10]Împărăția lui Dumnezeu îi include pe toți Fiii Lui și pe copiii lor, care sunt la fel de mult ca Fiii cum sunt și ei ca Tatăl. [11]Cunoaște-i, atunci, pe Fiii lui Dumnezeu, și vei cunoaște creația toată.

Capitolul 8

CĂLĂTORIA ÎNAPOI

I. Direcția programei

1. Motivația învățării acestui curs nu e cunoașterea. [2]Ci pacea. [3]Aceasta e condiția preliminară cunoașterii pentru simplul motiv că cei aflați în conflict nu sunt într-o stare de pace, iar pacea e condiția cunoașterii pentru că e condiția Împărăției. [4]Cunoașterea poate fi restabilită doar când îi satisfaci condițiile. [5]Nu e vorba de un târg încheiat de Dumnezeu, Care nu Se târguiește. [6]Ci doar de rezultatul întrebuințării greșite a legilor Lui în folosul unei voi închipuite care nu este a Lui. [7]Cunoașterea *e* Voia Lui. [8]Dacă te opui Voii Lui, cum poți să ai cunoaștere? [9]Ți-am spus ce îți oferă cunoașterea, dar poate nu îl consideri încă un lucru întru totul dezirabil. [10]Dacă l-ai considera, nu ai fi atât de gata să îl arunci de îndată ce îți cere eul să i te supui.

2. Deși distragerile eului par să îți conturbe învățarea, eul nu are puterea să te distragă dacă nu îi dai tu puterea să o facă. [2]Vocea eului e o halucinație. [3]Nu te poți aștepta să îți spună: „Nu sunt real". [4]Nu ți se cere însă să îți spulberi halucinațiile de unul singur. [5]Ți se cere doar să le evaluezi în funcție de rezultatele pe care le au pentru tine. [6]Dacă nu le vrei pe motivul pierderii păcii, îți vor fi înlăturate din minte.

3. Fiecare reacție la eu e o chemare la război, iar războiul chiar că te văduvește de pace. [2]Numai că în acest război nu există adversar. [3]Iată cum trebuie să reinterpretezi realitatea ca să îți asiguri pacea – singura reinterpretare pe care trebuie să o efectuezi vreodată. [4]Cei pe care îi percepi ca adversari fac parte din pacea ta, la care renunți când îi ataci. [5]Cum poți să ai lucrul la care renunți? [6]Îl împărtășești ca să îl ai, dar nu renunți la el tu însuți. [7]Când renunți la pace, te excluzi din ea. [8]Asta e o condiție atât de străină de Împărăție, încât nu poți înțelege starea care domnește în interiorul ei.

4. Învățătura ta de până acum trebuie să te fi învățat greșit, pur și simplu pentru că nu te-a făcut fericit. [2]Chiar și numai pe această bază i-ar trebui contestată valoarea. [3]Dacă învățarea urmărește producerea unei schimbări, acesta fiind scopul pe care îl urmărește întotdeauna, ești mulțumit oare de schimbările pe care ți le-a adus ce-ai învățat? [4]Nemulțumirea de rezultatele învățării e un indiciu că învățarea a eșuat, de vreme ce înseamnă că nu ai dobândit ce ai vrut.

5. Programa Ispășirii este opusul programei pe care ți-ai stabilit-o

tu, dar și rezultatul ei e tot așa. [2]Dacă rezultatul programei tale te-a făcut nefericit și vrei altul, e evident că se impune o schimbare de programă. [3]Prima schimbare ce trebuie introdusă e o schimbare de direcție. [4]O programă care are sens nu poate fi inconsecventă. [5]Dacă e concepută de doi profesori care cred în idei diametral opuse, nu poate fi integrată. [6]Dacă e implementată simultan de acești doi profesori, ei nu vor reuși decât să se conturbe. [7]Se va ajunge astfel la fluctuație, dar nu și la schimbare. [8]Nestatornicii nu au direcție. [9]Nu pot să aleagă una pentru că nu pot să renunțe la cealaltă, chiar dacă aceasta nu există. [10]Programa lor contradictorie îi învață că *toate* direcțiile există, dar nu le dă nicio bază rațională pe care să aleagă.

6. Înainte de-a deveni posibilă o adevărată schimbare de direcție, trebuie recunoscută pe deplin totala lipsă de sens a unei asemenea programe. [2]Nu poți să înveți simultan de la doi profesori care nu concordă absolut deloc, în nicio privință. [3]Programa lor reunită propune o materie imposibil de învățat. [4]Ei îți predau lucruri total diferite în moduri total diferite, care ar fi posibile dacă nu te-ar învăța amândoi tocmai despre tine. [5]Nicicare dintre ei nu îți afectează realitatea, dar – dacă îi asculți pe amândoi – mintea îți va fi împărțită în ce privește realitatea ta.

II. Diferența dintre întemnițare și libertate

1. *Există* o bază rațională pe care să alegi. [2]Doar un singur Profesor cunoaște care e realitatea ta. [3]Dacă scopul programei e să te învețe cum să înlături obstacolele din calea acestei cunoașteri, trebuie să înveți asta de la El. [4]Eul nu cunoaște ce încearcă să predea. [5]Încearcă să te învețe ce ești fără a ști ce ești. [6]E expert doar în derută. [7]Nu înțelege altceva. [8]Ca profesor, așadar, eul e total derutat și total derutant. [9]Chiar dacă ai putea ignora Spiritul Sfânt cu totul – ceea ce e cu neputință –, tot nu ai putea să înveți ceva de la eu, pentru că eul nu știe nimic.

2. Ce motiv ai putea avea să îți alegi un asemenea profesor? [2]Nu are oare sens să ignori total ce îți predă? [3]Acesta să fie oare profesorul la care trebuie să recurgă un Fiu de-al lui Dumnezeu ca să se găsească? [4]Eul nu ți-a dat niciodată un răspuns cu noimă la ceva. [5]Rezumându-te la propria ta experiență cu felul în care predă, nu ar trebui să ți-l descalifice oare din rolul de viitor profesor chiar numai aceasta? [6]Însă daunele pe care le-a adus eul învățării tale nu se rezumă la atât. [7]Învățarea e o bucurie dacă te conduce pe făgașul tău firesc și te ajută să dezvolți ce ai. [8]Când ți se predă însă împotriva firii tale, vei pierde

învățând pentru că ce înveți te va întemnița. [9]Voia ta este *în* firea ta și, de aceea, nu poate merge împotriva acesteia.

3. Eul nu te poate învăța ceva cât timp voia ta e liberă, pentru că nu îl vei asculta. [2]Nu e voia ta să fii întemnițat pentru că voia ta e liberă. [3]Iată de ce eul e negarea libertății de voință. [4]Nu Dumnezeu e Cel Ce te constrânge, căci împărtășește Voia Lui cu tine. [5]Vocea Lui predă doar în acord cu Voia Lui, dar asta nu e lecția Spiritului Sfânt pentru că asta *ești*. [6]Lecția spune că voia ta și cea dumnezeiască nu pot să nu concorde pentru că sunt același lucru. [7]Asta desface tot ce încearcă să te învețe eul. [8]Prin urmare, nu numai direcția programei trebuie să fie lipsită de orice contradicție, ci și conținutul.

4. Eul încearcă să te învețe că vrei să te opui Voii lui Dumnezeu. [2]Această lecție nefirească nu poate fi învățată, iar încercarea de-a o învăța e o încălcare a propriei tale libertăți, făcându-te să te temi de voia ta *din cauză că* e liberă. [3]Spiritul Sfânt Se opune oricărei întemnițări a voii vreunui Fiu de-al lui Dumnezeu, cunoscând prea bine că Voia Fiului e cea a Tatălui. [4]Spiritul Sfânt te duce constant pe făgașul libertății, învățându-te cum să ignori sau să privești dincolo de tot ce te-ar reține.

5. Am spus că Spiritul Sfânt te învață diferența dintre durere și bucurie. [2]Cu alte cuvinte, te învață diferența dintre întemnițare și libertate. [3]Nu poți face distincția aceasta fără El pentru că te-ai învățat că întemnițarea este libertate. [4]Crezând că sunt același lucru, cum poți să le distingi? [5]Poți oare să îi ceri să te învețe cum se deosebesc părții minții care te-a învățat să crezi că sunt același lucru?

6. Predarea Spiritului Sfânt o apucă într-o *singură* direcție și are un *singur* obiectiv. [2]Direcția Lui e libertatea și obiectivul Lui e Dumnezeu. [3]Dar nu Îl poate concepe pe Dumnezeu fără tine, pentru că nu e Voia lui Dumnezeu să *fie* fără tine. [4]Când vei învăța că voia ta e cea dumnezeiască, nu vei mai putea voi să fii fără de El, după cum nici El nu ar putea voi să fie fără tine. [5]Iată libertatea; iată bucuria. [6]Refuză-ți asta, și Îi refuzi lui Dumnezeu Împărăția Lui, căci tocmai pentru asta te-a creat.

7. Când am spus: „A ta este toată puterea și slava, pentru că Împărăția este a Sa", iată ce am vrut să spun: Voia lui Dumnezeu nu are limite, și toată puterea și slava se află în ea. [2]E nemărginită ca putere și iubire și pace. [3]Nu are granițe pentru că extinderea ei e nelimitată, și cuprinde toate lucrurile pentru că le-a creat pe toate. [4]Creând toate lucrurile, le-a făcut parte din ea. [5]Tu ești Voia lui Dumnezeu pentru că așa ai fost creat. [6]Deoarece Creatorul tău creează numai după asemănarea Lui, ești ca El. [7]Ești parte din Cel Care e toată puterea și slava, și ești, de aceea, la fel de nelimitat ca El.

8. La ce altceva poate face apel Spiritul Sfânt pentru a restabili Împărăția lui Dumnezeu, dacă nu la toată puterea și slava? [2]De aceea, El face apel doar la ce e Împărăția, pentru propria ei adeverire a ceea ce e. [3]Când adeverești acest lucru, le aduci automat această adeverire tuturor, pentru că i-*ai* adeverit pe toți. [4]Prin recunoașterea ta o trezești pe a lor și, printr-a lor, a ta se extinde. [5]Trezirea străbate Împărăția cu ușurință și cu voioșie, ca răspuns la Chemarea pentru Dumnezeu. [6]Asta e reacția firească a fiecărui Fiu de-al lui Dumnezeu la Vocea pentru Creatorul lui, fiind Vocea pentru creațiile lui și pentru propria lui extindere.

III. Sfânta întâlnire

1. Slavă lui Dumnezeu de sus, și ție pentru că așa a voit El. [2]Cere și ți se va da, pentru că s-a *dat* deja. [3]Cere lumină și învață că *ești* lumină. [4]Dacă vrei înțelegere și luminare, le vei învăța, pentru că decizia ta de-a le învăța e decizia de-a-L asculta pe Profesorul Care cunoaște ce e lumina și, de aceea, ți-o poate preda. [5]Nu există limite la învățarea ta pentru că nu există limite la mintea ta. [6]Nu există limite la predarea Lui pentru că El a fost creat să predea. [7]Înțelegându-Și funcția la perfecție, El Și-o îndeplinește la perfecție, pentru că asta e bucuria Lui și a ta.

2. Îndeplinirea perfectă a Voii lui Dumnezeu e singura pace și singura bucurie ce pot fi cunoscute pe deplin, fiind singura funcție a cărei experiență poate fi trăită pe deplin. [2]Prin urmare, când se realizează aceasta, nu mai există altă experiență. [3]Și totuși, dorința unei alte experiențe îi va împiedica realizarea, căci Voia lui Dumnezeu nu îți poate fi impusă, fiind experiența unei disponibilități totale. [4]Spiritul Sfânt înțelege cum să o predea, dar tu nu înțelegi. [5]Iată de ce ai nevoie de El și de ce ți L-a dat Dumnezeu. [6]Numai predarea Lui îți va descătușa voia la cea dumnezeiască, unind-o cu puterea și slava Lui, și stabilindu-le ale tale. [7]Tu le împărtășești așa cum le împărtășește Dumnezeu, asta fiind consecința firească a ființei lor.

3. Voia Tatălui și cea a Fiului Una sunt, prin extinderea Lor. [2]Extinderea Lor e rezultatul Unității Lor, ținându-Le laolaltă prin extinderea Voii Lor îngemănate. [3]Iată desăvârșita creație înfăptuită de cei desăvârșit creați, în uniune cu desăvârșitul Creator. [4]Tatăl trebuie să îi dea paternitate Fiului Său, pentru că Propria Lui Paternitate trebuie extinsă în afară. [5]Tu, al cărui loc este în Dumnezeu, ai sfânta funcție de-a-I extinde Paternitatea neimpunându-i limite. [6]Lasă Spiritul Sfânt să te învețe cum să o faci, căci poți cunoaște ce înseamnă asta numai de la Dumnezeu.

4. Când te întâlneşti cu cineva, aminteşte-ţi că e o sfântă întâlnire. [2]Cum îl vei vedea pe el, aşa te vei vedea pe tine. [3]Cum te vei purta cu el, aşa te vei purta cu tine. [4]Ce gândeşti despre el, vei gândi despre tine. [5]Nu uita asta niciodată, căci în el te vei găsi sau te vei pierde. [6]De câte ori se întâlnesc doi Fii de-ai lui Dumnezeu, li se dă o altă ocazie de mântuire. [7]Nu te despărţi de nimeni fără să îi dai mântuire şi fără să o primeşti. [8]Căci sunt veşnic alături de tine, întru amintirea *ta*.

5. Obiectivul programei, indiferent ce profesor alegi, este: „Cunoaşte-te pe tine însuţi". [2]Altceva nu e de căutat. [3]Fiecare se caută pe sine, precum şi puterea şi slava pe care crede că le-a pierdut. [4]De câte ori eşti cu cineva, ai un alt prilej să le găseşti. [5]Puterea şi slava ta sunt în el pentru că sunt ale tale. [6]Eul încearcă să le găsească numai în tine, pentru că nu ştie unde să se uite. [7]Spiritul Sfânt te învaţă că, dacă te uiţi numai la tine, nu te poţi găsi, pentru că nu asta eşti. [8]De câte ori eşti cu un frate, înveţi ce eşti pentru că predai ce eşti. [9]El va reacţiona cu durere sau cu bucurie, în funcţie de profesorul pe care îl urmezi. [10]Va fi întemniţat sau eliberat potrivit deciziei tale, şi tu – la fel ca el. [11]Să nu îţi uiţi niciodată răspunderea faţă de el, căci e răspunderea ta faţă de tine. [12]Dă-i fratelui tău locul pe care îl are în Împărăţie, şi îl vei avea şi tu pe al tău.

6. Împărăţia nu poate fi găsită de unul singur, iar tu – care eşti Împărăţia – nu te poţi găsi de unul singur. [2]Prin urmare, pentru a înfăptui obiectivul programei, nu poţi da ascultare eului, al cărui scop e să îşi zădărnicească propriul obiectiv. [3]Eul nu ştie asta, căci nu ştie nimic. [4]Dar tu poţi să o cunoşti şi o vei cunoaşte dacă eşti dispus să vezi ce vrea să facă eul din tine. [5]Asta e răspunderea ta, pentru că – odată ce-ai văzut-o cu adevărat – *vei* accepta Ispăşirea pentru tine. [6]Ce altceva ai putea să alegi? [7]Odată ce ai făcut alegerea aceasta, vei înţelege de ce, când te-ai întâlnit cu altcineva, ai crezut că *e* altcineva. [8]Şi fiecare sfântă întâlnire în care intri pe deplin te va învăţa că nu e aşa.

7. Te poţi întâlni doar cu o parte din tine pentru că eşti o parte din Dumnezeu, Care este totul. [2]Puterea şi slava Lui sunt pretutindeni, şi nu poţi fi exclus din ele. [3]Eul te învaţă că forţa ta e doar în tine. [4]Spiritul Sfânt te învaţă că toată forţa e în Dumnezeu şi *deci* în tine. [5]Dumnezeu nu vrea să sufere nimeni. [6]Nu vrea să sufere nimeni din cauza unei decizii greşite, inclusiv tu. [7]Iată de ce ţi-a dat mijloacele să o desfaci. [8]Prin puterea şi slava Lui, toate deciziile tale greşite se desfac complet, eliberându-vă pe tine şi pe fratele tău de fiecare gând întemniţător pe care îl are orice parte a Fiimii. [9]Deciziile greşite nu au putere, pentru că nu sunt adevărate. [10]Întemniţarea pe care par să o producă nu e mai adevărată decât ele.

8. Puterea şi slava Îi aparţin doar lui Dumnezeu. [2]La fel şi tu. [3]El dă

ce Îi aparţine pentru că dă de la El şi toate Îi aparţin. [4]Funcţia pe care ţi-a dat-o e să dai de la tine. [5]Perfecta ei îndeplinire îţi va permite să îţi aminteşti ce *ai* de la El, şi prin asta îţi vei aminti şi ce *eşti* în El. [6]Nu poţi să nu ai puterea să o faci, pentru că tocmai asta e puterea ta. [7]Slava e darul pe care ţi-l dă Dumnezeu, pentru că El tocmai asta şi este. [8]Vezi această slavă pretutindeni, să îţi aminteşti ce eşti.

IV. Darul libertăţii

1. Din moment ce Voia lui Dumnezeu e să ai bucurie şi pace deplină, dacă nu eşti cuprins numai de aşa ceva înseamnă că refuzi să Îi adevereşti Voia. [2]Voia Lui nu fluctuează, fiind de-a pururi neschimbătoare. [3]Când nu eşti cuprins de pace, motivul poate fi doar faptul că nu te crezi în El. [4]Dar El e Totul întru toate. [5]Pacea Lui este deplină, iar tu trebuie să fii inclus în ea. [6]Legile Lui te guvernează pentru că ele guvernează totul. [7]Nu te poţi scuti de legile Lui, deşi poţi să nu le respecţi. [8]Dacă o faci însă, şi numai dacă o faci, te vei simţi singur şi neputincios, pentru că îţi refuzi totul.

2. Eu am venit ca o lumină într-o lume care îşi refuză totul. [2]O face pur şi simplu disociindu-se de absolut totul. [3]Ea este, de aceea, o iluzie a izolării, menţinută prin frica aceleiaşi singurătăţi care *e* iluzia ei. [4]Am spus că sunt veşnic cu tine, chiar până la capătul lumii. [5]Iată de ce sunt lumina lumii. [6]Dacă sunt cu tine în singurătatea lumii, singurătatea dispare. [7]Nu poţi menţine iluzia singurătăţii dacă nu eşti singur. [8]Scopul meu, atunci, e mereu acela de-a birui lumea. [9]Nu o atac, dar lumina mea precis o risipeşte, fiind ceea ce e. [10]Lumina nu atacă întunericul, ci îl spulberă. [11]Dacă lumina mea vine cu tine pretutindeni, tu îl spulberi cu mine. [12]Lumina devine a noastră, şi locul tău nu poate fi în întuneric, după cum nici întunericul nu îşi poate avea locul oriunde mergi. [13]Amintirea mea e amintirea ta şi a Celui Care m-a trimis la tine.

3. Ai fost în întuneric până s-a înfăptuit complet Voia lui Dumnezeu de către orice parte a Fiimii. [2]Când s-a înfăptuit, s-a realizat în mod desăvârşit de către toţi. [3]Cum altfel s-ar putea realiza în mod desăvârşit? [4]Misiunea mea a fost pur şi simplu aceea de-a uni voia Fiimii cu Voia Tatălui fiind eu însumi conştient de Voia Tatălui. [5]Iată conştienţa pe care am venit să ţi-o dau, iar problema pe care o ai cu acceptarea ei este problema acestei lumi. [6]Mântuirea e spulberarea ei; şi, în acest sens, eu *sunt* mântuirea lumii. [7]Lumea trebuie, aşadar, să mă dispreţuiască şi să mă respingă, căci lumea *e* credinţa că iubirea e imposibilă. [8]Dacă vrei să accepţi faptul că sunt cu tine, negi lumea

și Îl accepți pe Dumnezeu. [9]Voia mea este a Lui, iar decizia ta să mă auzi e decizia de-a-l auzi Vocea și de-a-ți găsi sălașul în Voia Lui. [10]Așa cum Dumnezeu m-a trimis la tine, tot așa te voi trimite și eu la alții. [11]Și voi merge la ei cu tine, să îi învățăm pacea și unirea.

4. Nu crezi că lumea are nevoie de pace tot atât cât ai și tu? [2]Nu vrei să i-o dai lumii tot atât cât vrei să o primești și tu? [3]Căci, de nu, nu o vei primi. [4]Dacă vrei să o primești de la mine, trebuie să o dai. [5]Vindecarea nu vine de la altcineva. [6]Trebuie să accepți călăuzirea din interior. [7]Călăuzirea trebuie să fie ce vrei, căci altfel nu va avea înțeles pentru tine. [8]Iată de ce vindecarea e o inițiativă întreprinsă în cooperare. [9]Îți pot spune ce să faci, dar trebuie să cooperezi crezând că știu ce să faci. [10]Numai atunci va alege să mă urmeze mintea ta. [11]Fără această alegere, nu vei putea fi vindecat pentru că vei fi decis în defavoarea vindecării, și această respingere a deciziei mele pentru tine face vindecarea imposibilă.

5. Vindecarea reflectă voia noastră îngemănată. [2]E un lucru evident când te gândești la ce servește vindecarea. [3]Vindecarea e modul în care se înfrânge separarea. [4]Separarea se înfrânge prin unire. [5]Nu poate fi înfrântă prin separare. [6]Decizia unirii trebuie să fie neechivocă, pentru că altfel mintea însăși e împărțită și neîntreagă. [7]Mintea ta e mijlocul prin care îți determini propria condiție, căci mintea e mecanismul de decizie. [8]E puterea prin care separi sau unești, resimțind durere sau bucurie, în consecință. [9]Decizia mea nu o poate înfrânge pe a ta, căci a ta e ca a mea de tare. [10]Dacă nu ar fi așa, Fiii lui Dumnezeu ar fi inegali. [11]Toate lucrurile sunt posibile prin decizia noastră comună, dar a mea singură nu te poate ajuta. [12]Voia ta e ca a mea de liberă, și Dumnezeu Însuși nu ar merge împotriva ei. [13]Nu pot voi ce nu voiește Dumnezeu. [14]Îmi pot oferi puterea să o fac pe a ta de neînvins, dar nu mă pot opune deciziei tale fără să mă întrec cu ea și fără să încalc, prin urmare, Voia lui Dumnezeu în ce te privește.

6. Nimic din ce a creat Dumnezeu nu se poate opune deciziei tale, după cum nimic din ce a creat Dumnezeu nu se poate opune Voii Sale. [2]Dumnezeu a dat voii tale puterea pe care o are și pe care nu pot decât să o adeveresc în cinstea alei Sale. [3]Dacă vrei să fii ca mine, te voi ajuta, știind că suntem aidoma. [4]Dacă vrei să fii diferit, voi aștepta până te răzgândești. [5]Te pot învăța, dar numai tu poți să alegi să asculți ce predau. [6]Cum ar putea să fie altfel, dacă Împărăția lui Dumnezeu e libertatea? [7]Libertatea nu poate fi învățată prin niciun fel de tiranie, iar egalitatea desăvârșită a tuturor Fiilor lui Dumnezeu nu poate fi recunoscută prin dominarea unei minți de către alta. [8]Fiii lui Dumnezeu sunt egali ca voință, fiind cu toții Voia Tatălui lor. [9]Asta e singura lecție pe care am venit să o predau.

7. Dacă voia ta nu ar fi a mea, nu ar fi nici a Tatălui nostru. [2]Ar însemna că ai întemnițat-o pe a ta și nu ai lăsat-o liberă. [3]De la tine nu poți să faci nimic, pentru că – de la tine – nu *ești* nimic. [4]Eu nu sunt nimic fără Tatăl și tu nu ești nimic fără mine, pentru că, negându-ți Tatăl, te negi pe tine. [5]Mereu îmi voi aduce aminte de tine, și în amintirea ta de către mine stă amintirea ta de către tine. [6]În amintirea noastră reciprocă ne stă amintirea lui Dumnezeu. [7]Și în această amintire stă libertatea ta, pentru că libertatea ta este în El. [8]Vino, atunci, să Îl lăudăm și să te lăudăm pe tine, cel creat de El. [9]Acesta e darul de recunoștință pe care I-l aducem și pe care îl va împărtăși cu toate creațiile Lui, cărora le dă, în egală măsură, orice Îi este acceptabil Lui. [10]Fiindu-I acceptabil Lui, e darul libertății, care e Voia Lui pentru toți Fiii Lui. [11]Oferind libertate, vei fi liber.

8. Libertatea e singurul dar pe care îl poți oferi Fiilor lui Dumnezeu, fiind o adeverire a ce sunt ei și a ce este El. [2]Libertatea e creație, pentru că e iubire. [3]Pe cei pe care cauți să îi întemnițezi nu îi iubești. [4]De aceea, când urmărești să întemnițezi pe cineva, inclusiv pe tine, nu îl iubești și nu poți să te identifici cu el. [5]Când te întemnițezi pe tine, pierzi din vedere adevărata ta identificare cu mine și cu Tatăl. [6]Identificarea ta este cu Tatăl *și* cu Fiul. [7]Nu poate fi cu Unul, dar nu cu Celălalt. [8]Dacă faci parte dintr-Unul, trebuie să faci parte din Celălalt, pentru că Ei sunt Una. [9]Sfânta Treime e sfântă *pentru că* e Una. [10]Dacă te excluzi din această uniune, percepi Sfânta Treime separată. [11]Trebuie să fii inclus în Ea, căci Ea e totul. [12]Dacă nu îți preiei locul în Ea și nu îți îndeplinești funcția ca parte a Ei, Sfânta Treime e la fel de văduvită ca tine. [13]Nicio parte a Ei nu poate fi întemnițată dacă e să I se cunoască adevărul.

V. Voia neîmpărțită a Fiimii

1. Poți oare să fii separat de identificarea ta și să fii într-o stare de pace? [2]Disocierea nu e o soluție, ci o idee delirantă. [3]Deliranții cred că adevărul îi va asalta, și nu îl recunosc pentru că preferă delirul. [4]Considerând adevărul ceva ce nu vor să aibă, ei își percep iluziile care blochează cunoașterea. [5]Ajută-i oferindu-le mintea ta unificată în numele lor, după cum ți-o ofer și eu pe a mea în numele alei tale. [6]Singuri, nu putem face nimic, dar mințile noastre îngemănate se contopesc într-un tot a cărui putere depășește cu mult puterea părților lui separate. [7]Nefiind separată, Mintea lui Dumnezeu e stabilită într-a noastră și ca a noastră. [8]Această Minte e de neînvins pentru că este neîmpărțită.

2. Voia neîmpărțită a Fiimii e desăvârșitul creator, fiind întru totul după asemănarea lui Dumnezeu, a Cărui Voie este. [2]Nu poți fi scutit de ea dacă vrei să înțelegi ce este și ce ești. [3]Prin credința că voia ta e separată de a mea, te scutești de Voia lui Dumnezeu care *e* totuna cu tine. [4]A vindeca însă e tot a întregi. [5]De aceea, a vindeca înseamnă a te uni cu cei ce sunt ca tine, pentru că perceperea acestei asemănări înseamnă să îți recunoști Tatăl. [6]Dacă desăvârșirea ta este în El și numai în El, cum poți să o cunoști fără să Îl recunoști pe El? [7]Să Îl recunoști pe Dumnezeu înseamnă să te recunoști pe tine. [8]Nu există separare între Dumnezeu și creația Lui. [9]Îți vei da seama de asta când înțelegi că nu există separare între voia ta și a mea. [10]Lasă Iubirea lui Dumnezeu să se răsfrângă asupra ta prin acceptarea mea de către tine. [11]Realitatea mea este a ta și a Lui. [12]Unindu-ți mintea cu a mea, arăți că ești conștient de faptul că Voia lui Dumnezeu e Una singură.

3. Unitatea lui Dumnezeu și a noastră nu sunt separate, pentru că Unitatea Lui o cuprinde pe a noastră. [2]A te uni cu mine înseamnă a restabili în tine puterea Lui pentru că o împărtășim. [3]Îți ofer doar recunoașterea puterii Lui în tine, dar în asta stă tot adevărul. [4]Unindu-ne, ne unim cu El. [5]Slavă uniunii lui Dumnezeu și a sfinților Lui Fii! [6]În Ei e toată slava *pentru că* sunt uniți. [7]Miracolele pe care le facem mărturisesc Voia Tatălui pentru Fiul Lui și bucuria noastră de-a ne uni cu Voia Lui pentru noi.

4. Când te unești cu mine, te unești fără eu, pentru că am renunțat la eu în mine și, de aceea, nu mă pot uni cu al tău. [2]Uniunea noastră este, așadar, modul de-a renunța la eu în tine. [3]Adevărul din noi doi e mai presus de eu. [4]Succesul de-a transcende eul ne este garantat de Dumnezeu, iar eu împărtășesc această încredere pentru noi doi și noi toți. [5]Eu readuc pacea lui Dumnezeu tuturor copiilor Lui pentru că am primit-o de la El pentru noi toți. [6]Nimic nu poate birui voile noastre unite pentru că nimic nu o poate birui pe a lui Dumnezeu.

5. Vrei să cunoști Voia lui Dumnezeu în ce te privește? [2]Întreabă-mă pe mine, care o cunosc pentru tine, și o vei găsi. [3]Nu îți voi refuza nimic, după cum nici Dumnezeu nu îmi refuză nimic. [4]Călătoria noastră e, pur și simplu, călătoria înapoi la Dumnezeu, Care este casa noastră. [5]De câte ori se insinuează frica în orice punct al călătoriei către pace, de vină este eul, care a încercat să vină și el cu noi și nu poate. [6]Simțindu-se înfrânt și furios din cauza aceasta, eul se consideră respins și devine răzbunător. [7]Ești invulnerabil la răzbunarea lui pentru că sunt cu tine. [8]În această călătorie, m-ai ales pe mine tovarăș de drum *în locul* eului. [9]Nu încerca să ții de amândoi, căci vei încerca să mergi în direcții diferite și vei rătăci drumul.

6. Drumul eului nu e al meu, dar nici al tău nu este. [2]Spiritul Sfânt

are o singură direcție pentru toate mințile, iar cea pe care mi-a predat-o mie e a ta. [3]Să nu Îi pierdem din vedere direcția prin iluzii, căci numai iluziile unei alte direcții o pot ascunde pe cea pentru care vorbește în noi toți Vocea lui Dumnezeu. [4]Niciodată să nu îi acorzi eului puterea să împiedice călătoria. [5]Nu are așa ceva, căci călătoria e drumul spre ce e adevărat. [6]Lasă toate iluziile în urmă și treci de toate încercările eului de-a te reține. [7]Eu merg înaintea ta pentru că am depășit eul. [8]Ia-mă, așadar, de mână, pentru că vrei să depășești eul. [9]Puterea mea nu va lipsi niciodată și, dacă alegi să o împărtășești, o vei face. [10]O dau de bunăvoie și cu voioșie, pentru că am nevoie de tine tot atât cât ai și tu de mine.

VI. Comoara lui Dumnezeu

1. Suntem voia îngemănată a Fiimii, a cărei Întregime este pentru toți. [2]Ne începem călătoria înapoi pornind împreună și adunându-ne frații pe măsură ce înaintăm împreună. [3]Fiecare câștig de putere pe care îl dobândim li se oferă tuturor, să își poată lepăda și ei slăbiciunea și să ne sporească puterea, adăugând-o pe a lor. [4]Întâmpinarea lui Dumnezeu ne așteaptă pe toți, iar El ne va întâmpina așa cum te întâmpin eu. [5]Nu uita Împărăția lui Dumnezeu pentru nimic din ce are lumea de oferit.

2. Lumea nu poate spori cu nimic puterea și slava lui Dumnezeu, și a sfinților Săi Fii, dar îi poate face orbi pe Fii față de Tată dacă își opresc privirile asupra ei. [2]Nu poți să vezi lumea, și să Îl cunoști pe Dumnezeu. [3]Numai unul e adevărat. [4]Am venit să îți spun că nu de tine depinde care e adevărat. [5]Dacă ar depinde, te-ai fi distrus. [6]Dumnezeu însă nu a voit distrugerea creațiilor Sale, din moment ce le-a creat pe vecie. [7]Voia Lui te-a mântuit, nu de tine, ci de iluzia ta de sine. [8]El te-a mântuit *pentru* tine.

3. Să Îl slăvim pe Cel pe Care Îl neagă lumea, căci lumea nu are putere asupra Împărăției Lui. [2]Cei creați de Dumnezeu nu își pot găsi bucuria decât în cele veșnice; nu pentru că ar fi văduviți de altceva, ci pentru că nimic altceva nu e demn de ei. [3]Ce creează Dumnezeu și Fiii Lui e veșnic, iar bucuria Lor stă numai și numai în acest fapt.

4. Ascultă povestea fiului risipitor și învață care e comoara lui Dumnezeu și a ta: Fiul unui tată iubitor a plecat de acasă și a crezut că a risipit totul pe lucruri lipsite de valoare, deși nu le-a înțeles lipsa de valoare la momentul respectiv. [2]I-a fost rușine să se întoarcă la tatăl său, gândindu-se că îl rănise tare. [3]Dar, când a venit acasă, tatăl l-a întâmpinat cu bucurie, pentru că fiul însuși *era* comoara tatălui

său. [4]Nu își dorea nimic altceva.

5. Dumnezeu Își dorește numai Fiul pentru că Fiul Lui e singura Lui comoară. [2]Tu îți dorești creațiile, așa cum Și le dorește și El pe ale Lui. [3]Creațiile tale sunt darul pe care îl faci Sfintei Treimi, creat drept recunoștință pentru crearea ta. [4]Ele nu te părăsesc, așa cum nici tu nu ți-ai părăsit Creatorul, dar ele își extind creația, așa cum S-a extins la tine Dumnezeu. [5]Pot oare creațiile lui Dumnezeu Însuși să găsească bucurie în ce nu este real? [6]Și ce e real oare, dacă nu creațiile lui Dumnezeu și cele create ca ale Lui? [7]Creațiile tale te iubesc, așa cum îți iubești și tu Tatăl pentru darul creației. [8]Nu există alt dar care să fie veșnic și, de aceea, nu există alt dar care să fie adevărat. [9]Cum poți, atunci, să accepți altceva sau să dai altceva, și să te aștepți la bucurie în schimb? [10]Și ce altceva ți-ai putea dori decât bucurie? [11]Nu te-ai făcut nici pe tine, nici funcția ta. [12]Ai luat doar decizia să fii nedemn de ambele lucruri. [13]Dar nu te poți face nedemn pentru că ești comoara lui Dumnezeu și pe ce pune El valoare este valoros. [14]Nu poate încăpea îndoială de valoarea sa, pentru că valoarea sa stă în faptul că Îl împărtășește cu Dumnezeu pe Dumnezeu Însuși și că Dumnezeu Însuși îi stabilește valoarea pentru totdeauna.

6. Funcția ta este să sporești comoara lui Dumnezeu creând-o pe a ta. [2]Voia Lui *către* tine e Voia Lui *pentru* tine. [3]El nu îți refuză creația pentru că bucuria Lui e în ea. [4]Nu îți poți găsi bucuria decât așa cum Și-o găsește Dumnezeu. [5]Bucuria Lui a stat în crearea ta, iar El Își extinde Paternitatea la tine ca să ți-o poți extinde și tu pe a ta cum Și-a extins-o El. [6]Nu înțelegi acest lucru pentru că nu Îl înțelegi pe El. [7]Nimeni nu își poate înțelege funcția dacă nu și-o acceptă, și nimeni nu își poate accepta funcția dacă nu știe ce e *el*. [8]Creația e Voia lui Dumnezeu. [9]Voia Lui te-a creat să creezi. [10]Voia ta nu a fost creată separat de-a Lui și, de aceea, trebuie să voiești cum voiește El.

7. Expresia „voință nevoitoare" nu are niciun înțeles, fiind o contradicție în termeni care, de fapt, nu înseamnă nimic. [2]Când gândești că nu voiești să voiești cu Dumnezeu, nu gândești. [3]Voia lui Dumnezeu *este* Gândire. [4]Nu poate fi contrazisă *prin* gândire. [5]Dumnezeu nu Se contrazice, iar Fiii Lui, care sunt ca El, nu se pot contrazice nici pe ei, nici pe El. [6]Gândirea lor însă e atât de puternică, încât ei pot chiar să întemnițeze mintea Fiului lui Dumnezeu, dacă se hotărăsc să o facă. [7]Această hotărâre îi face funcție necunoscută Fiului, dar niciodată Creatorului său. [8]Și, din moment ce nu Îi e necunoscută Creatorului său, îi poate fi cunoscută lui de-a pururi.

8. Nu există decât o întrebare pe care ar trebui să ți-o pui vreodată: „Vreau să cunosc Voia Tatălui meu în ce mă privește?" [2]El nu ți-o va ascunde. [3]Mi-a revelat-o mie pentru că I-am cerut-o și am învățat despre ce deja dăduse. [4]Funcția noastră e să lucrăm împreună,

pentru că nu putem funcționa deloc separați unul de altul. [5]Întreaga putere a Fiului lui Dumnezeu stă în noi toți, și nu într-unul singur. [6]Dumnezeu nu vrea să fim singuri pentru că *El* nu vrea să fie singur. [7]Iată de ce l-a creat pe Fiul Lui și i-a dat puterea de-a crea cu El. [8]Creațiile noastre sunt ca noi de sfinte, iar noi suntem Fiii lui Dumnezeu, ca El de sfinți. [9]Prin creațiile noastre ne extindem iubirea și sporim astfel bucuria Sfintei Treimi. [10]Tu nu înțelegi acest lucru, pentru că tu, care ești comoara lui Dumnezeu, nu te consideri valoros. [11]Crezând acest lucru, nu poți înțelege nimic.

9. Eu împărtășesc cu Dumnezeu cunoașterea valorii pe care ți-o atribuie. [2]Dăruirea mea față de tine e al Lui, născută din faptul că mă cunosc și Îl cunosc. [3]Nu putem fi despărțiți. [4]Ce a unit Dumnezeu nu poate fi despărțit, iar Dumnezeu Și-a unit cu Sine toți Fiii. [5]Poți oare să fii despărțit de viața ta și de ființa ta? [6]Călătoria până la Dumnezeu e doar redeșteptarea capacității de-a cunoaște unde ești mereu și ce ești de-a pururi. [7]E o călătorie fără distanță spre un obiectiv veșnic neschimbat. [8]Adevărul poate fi cunoscut doar prin experiență. [9]Nu poate fi descris, nici explicat. [10]Te pot face conștient de condițiile adevărului, dar experiența ține de Dumnezeu. [11]Împreună îi putem satisface condițiile, dar adevărul va miji în mintea ta el singur.

10. Ce a voit Dumnezeu pentru tine *e* al tău. [2]El Și-a dat Voia comorii Sale, a cărei comoară este. [3]Inima ta, ca a Lui, e unde îți este și comoara. [4]Tu, cel iubit de Dumnezeu, ești întru totul binecuvântat. [5]Învață asta de la mine și eliberează voia sfântă a tuturor celor ce sunt la fel de binecuvântați ca tine.

VII. Trupul ca mijloc de comunicare

1. Atacul e întotdeauna fizic. [2]Când îți trece prin minte orice formă de atac, te echivalezi cu un trup, din moment ce asta e interpretarea pe care o dă eul trupului. [3]Nu trebuie să ataci fizic pentru a accepta această interpretare. [4]O accepți pur și simplu prin credința că atacul îți poate obține ceva ce îți dorești. [5]Dacă nu ai crede acest lucru, ideea de atac nu te-ar atrage absolut deloc. [6]Când te echivalezi cu un trup, te vei simți întotdeauna deprimat. [7]Când un copil de-al lui Dumnezeu gândește despre el în felul acesta, se minimalizează singur și își vede frații la fel de minimalizați. [8]Din moment ce nu se poate găsi pe el decât în ei, s-a rupt singur de mântuire.

2. Amintește-ți că, în interpretarea Spiritului Sfânt, trupul nu e decât un mijloc de comunicare. [2]Fiind Legătura care asigură comunicarea dintre Dumnezeu și Fiii Lui separați, Spiritul Sfânt interpretează tot

ce ai făurit în lumina a ce e El. [3]Eul separă prin trup. [4]Spiritul Sfânt ajunge prin el la alții. [5]Tu nu îți percepi frații cum îi percepe Spiritul Sfânt, pentru că nu consideri trupurile doar un mijloc de împreunare a minților și de unire a lor cu a ta și a mea. [6]Această interpretare a trupului te va face să te răzgândești total în privința valorii lui. [7]De la el, nu are niciuna.

3. Dacă folosești trupul ca să ataci, ți-e dăunător ție. [2]Dacă îl folosești doar ca să ajungi la mințile celor ce cred că sunt trupuri și să îi înveți *prin* trup că nu e așa, vei înțelege puterea minții care e în tine. [3]Dacă folosești trupul numai și numai în acest scop, nu îl poți folosi ca să ataci. [4]În slujba unirii, el devine o frumoasă lecție de comuniune, care are valoare până *va fi* comuniune. [5]Iată cum face Dumnezeu ceva nelimitat din ce ai limitat tu. [6]Spiritul Sfânt nu vede trupul ca tine, știind că singura realitate a oricărui lucru e serviciul pe care I-l face lui Dumnezeu în numele funcției pe care i-o dă El.

4. Comunicarea pune capăt separării. [2]Atacul o promovează. [3]Trupul e frumos sau urât, liniștit sau înverșunat, folositor sau dăunător, în funcție de folosul care i se dă. [4]Și, în trupul altuia, vei vedea folosul pe care l-ai dat trupului tău. [5]Dacă trupul devine un mijloc pe care I-l dai Spiritului Sfânt să îl întrebuințeze în folosul unirii Fiimii, nu vei vedea ceva fizic decât drept ce este. [6]Folosește-l pentru adevăr, și îl vei vedea în mod adevărat. [7]Folosește-l greșit, și îl vei înțelege greșit, pentru că ai făcut-o deja *prin* folosirea lui greșită. [8]Interpretează orice independent de Spiritul Sfânt, și nu vei avea încredere în el. [9]Așa vei ajunge la ură și la atac și la pierderea păcii.

5. Și totuși, toată pierderea vine doar din propria ta neînțelegere. [2]Orice fel de pierdere e cu neputință. [3]Dar, când îți vezi fratele ca entitate fizică, puterea și slava lui se „pierd" în ochii tăi, laolaltă cu ale tale. [4]L-ai atacat, dar trebuie să te fi atacat mai întâi pe tine. [5]De dragul propriei tale mântuiri, care trebuie să i-o aducă și lui pe a lui, să nu îl vezi așa. [6]Nu îl lăsa să se minimalizeze în mintea ta, ci dă-i dezlegarea de credința lui în micime și scapă și tu așa de a ta. [7]Ca parte din tine, el este sfânt. [8]Ca parte din mine, tu ești așa. [9]Să comunici cu o parte din Dumnezeu Însuși înseamnă să ajungi dincolo de Împărăție, la Creatorul ei, prin Vocea Lui pe care a stabilit-o parte din tine.

6. Bucură-te, atunci, că nu poți face nimic de la tine. [2]Nu ești *de la* tine. [3]Cel de la Care ești ți-a voit puterea și slava, cu care poți înfăptui în mod desăvârșit sfânta Lui Voie în ce te privește, când o accepți tu însuți ca a ta. [4]El nu Și-a retras darurile de la tine, dar tu crezi că I le-ai retras. [5]De dragul Numelui Său, nu lăsa să rămână ascuns niciun Fiu de-al lui Dumnezeu, pentru că Numele Lui e al tău.

7. Biblia spune: „Și Cuvântul (sau gândul) trup s-a făcut". [2]La drept

vorbind, nu e un lucru cu putință, de vreme ce pare să implice traducerea unui ordin al realității într-altul. [3]Diferite ordine ale realității, exact ca diferite ordine ale miracolelor, nu există decât în aparență. [4]Gândirea nu se poate face trup decât prin convingere, din moment ce gândirea nu este fizică. [5]Gândirea însă e comunicare, pentru care trupul poate fi folosit. [6]Iată singurul folos firesc care i se poate da. [7]A folosi trupul în mod nefiresc înseamnă a pierde din vedere scopul Spiritului Sfânt și a confunda, așadar, obiectivul programei Sale.

8. Nu există lucru mai frustrant pentru un student decât o programă pe care nu poate să o învețe. [2]Simțul adecvării îi va avea de suferit și se va deprima cu siguranță. [3]Confruntarea cu imposibilitatea de-a învăța e cel mai deprimant lucru din lume. [4]De fapt, iată de ce, în ultimă instanță, lumea însăși e un lucru deprimant. [5]Programa Spiritului Sfânt nu deprimă niciodată, fiind o programă a bucuriei. [6]De câte ori reacționezi cu deprimare la învățare, ai pierdut din vedere adevăratul obiectiv al programei.

9. În lumea aceasta, nici măcar trupul nu e perceput întreg. [2]Rostul i se vede fragmentat în multe funcții cu slabe legături sau fără legături între ele, așa că pare stăpânit de haos. [3]Îndrumat de eu, chiar *e*. [4]Îndrumat de Spiritul Sfânt, nu e. [5]Căci devine un mijloc prin care partea minții pe care ai încercat să o separi *de* spirit își poate depăși distorsiunile și poate reveni *la* spirit. [6]Templul eului devine astfel templul Spiritului Sfânt, unde devoțiunea față de El înlocuiește devoțiunea față de eu. [7]În acest sens, trupul chiar devine un templu închinat lui Dumnezeu; Vocea Lui stă în el dirijând folosul care i se dă.

10. Vindecarea e rezultatul folosirii trupului exclusiv pentru comunicare. [2]Firesc fiind, acest lucru vindecă întregind, un lucru la fel de firesc. [3]Toată mintea e întreagă, iar credința că o parte a ei e fizică, sau *neminte*, e o interpretare fragmentată sau bolnavă. [4]Mintea nu poate fi prefăcută în fizic, dar poate fi făcută să se manifeste *prin* fizic dacă folosește trupul să se autodepășească. [5]Întinzându-se în afară, mintea se extinde. [6]Nu se oprește la trup, căci ar bloca tocmai ce urmărește să facă. [7]O minte care a fost blocată și-a îngăduit să fie vulnerabilă la atac, căci s-a întors împotriva ei înseși.

11. Îndepărtarea blocajelor, atunci, e singurul mod de-a garanta ajutor și vindecare. [2]Ajutorul și vindecarea sunt expresiile firești ale unei minți ce lucrează prin trup, dar nu *în* trup. [3]Dacă mintea crede că trupul e obiectivul ei, va distorsiona felul cum percepe trupul și, blocându-și extinderea dincolo de el, va induce boală prin provocarea separării. [4]Perceperea trupului ca entitate separată nu poate să nu provoace boală, pentru că nu e adevărată. [5]Un mijloc de comunicare își pierde utilitatea dacă e folosit pentru altceva. [6]Folosirea

unui mijloc de comunicare ca mijloc de atac e o evidentă confuzie de scop.

12. A comunica înseamnă a uni; a ataca înseamnă a separa. [2]Cum poți să le faci simultan pe amândouă cu același lucru, și să nu suferi? [3]Perceperea trupului poate fi unificată doar de un singur scop. [4]Acesta eliberează mintea de tentația de-a vedea trupul în mai multe lumini și îl cedează în întregime Singurei Lumini în care poate fi înțeles cu adevărat. [5]Confundarea unui instrument didactic cu un obiectiv didactic e o confuzie fundamentală ce blochează înțelegerea amândurora. [6]Învățarea trebuie să ducă dincolo de trup, la restabilirea puterii minții în el. [7]Lucrul acesta poate fi realizat doar dacă mintea se extinde la alte minți și nu își sistează extinderea. [8]Această sistare e cauza tuturor bolilor, căci numai extinderea e funcția minții.

13. Opusul bucuriei e depresia. [2]Când învățarea îți provoacă depresie în loc de bucurie înseamnă că nu Îl asculți pe bucurosul Profesor dumnezeiesc și nu Îi înveți lecțiile. [3]Să vezi un trup altfel decât ca mijloc de comunicare înseamnă să îți limitezi mintea și să îți faci rău. [4]Sănătatea nu e, așadar, decât un scop unit. [5]Adus sub scopul minții, trupul devine întreg pentru că scopul minții e unul singur. [6]Atacul nu poate fi decât un scop asumat al trupului, căci – independent de minte – trupul nu are niciun scop.

14. Tu nu ești limitat de trup și gândul nu se poate face carne. [2]Dar mintea se poate manifesta prin trup dacă trece de el și nu îl interpretează ca limitare. [3]De câte ori îl vezi pe altul limitat la trup sau de trup, îți impui această limită ție. [4]Ești dispus oare să o accepți, când scopul învățării tale ar trebui să fie acela de-a scăpa de limitări? [5]Conceperea trupului ca mijloc de atac și credința că rezultatul poate fi o stare de bucurie e un indiciu clar de student slab. [6]Acesta a acceptat un obiectiv didactic în contradicție evidentă cu scopul unificat al programei; un obiectiv care îi perturbă capacitatea de-a accepta scopul acesteia ca scop al său.

15. Bucuria e scop unificat, iar scopul unificat ține doar de Dumnezeu. [2]Când al tău e unificat, e al Său. [3]Crede că poți să Îi perturbi scopul, și ai nevoie de mântuire. [4]Te-ai condamnat, dar condamnarea nu ține de Dumnezeu. [5]De aceea, nu e adevărată. [6]După cum nu sunt nici rezultatele ei aparente. [7]Când îți vezi fratele ca trup, îl condamni pentru că te-ai condamnat pe tine. [8]Dar, dacă toată condamnarea nu este reală – și trebuie să nu fie de vreme ce e o formă de atac –, atunci ea nu poate *să aibă* rezultate.

16. Nu îți îngădui să suferi din cauza rezultatelor închipuite ale neadevărului. [2]Eliberează-ți mintea de credința că e posibil. [3]În totala lui imposibilitate îți stă singura speranță de eliberare. [4]Dar ce altă speranță ți-ai putea dori? [5]Eliberarea de iluzii stă doar în a nu le crede. [6]Nu există atac, dar *există* comunicare nelimitată, și deci putere nelimitată și întregime nelimitată. [7]Puterea întregimii e extinderea. [8]Nu îți opri gândirea în această lume, și îți vei deschide mintea la creație în Dumnezeu.

VIII. Trupul ca mijloc sau ca scop

1. Atitudinile față de trup sunt atitudini față de atac. [2]Definițiile pe care le dă eul fiecărui lucru sunt puerile și se bazează întotdeauna pe *rostul* pe care crede că îl are lucrul respectiv. [3]Căci e incapabil să generalizeze cu adevărat și echivalează ce vede cu funcția pe care i-o atribuie. [4]Nu echivalează lucrul respectiv cu ce *este*. [5]Pentru eu, trupul e ceva *cu care* se poate ataca. [6]Echivalându-te cu trupul, te învață că *tu* ești ceva cu care se poate ataca. [7]Trupul deci nu este sursa propriei lui sănătăți. [8]Condiția trupului stă doar în felul în care îi interpretezi funcția. [9]Funcțiile fac parte din ființă de vreme ce decurg din ea, dar raportul nu e unul de reciprocitate. [10]Întregul definește partea, dar partea nu definește întregul. [11]A cunoaște în parte însă înseamnă a cunoaște în totalitate datorită diferenței fundamentale dintre cunoaștere și percepție. [12]În percepție, întregul e alcătuit din părți ce pot fi separate și reasamblate în diferite constelații. [13]Dar cunoașterea nu se schimbă niciodată și, de aceea, constelația ei e permanentă. [14]Ideea relațiilor dintre parte și întreg are înțeles doar la nivelul percepției, unde schimbarea e posibilă. [15]Altfel, nu există nicio diferență între parte și întreg.

2. Trupul există într-o lume ce pare să conțină două voci încăierate pentru posesia lui. [2]În această constelație percepută, trupul e considerat capabil să își transfere loialitatea de la una la cealaltă, dând înțeles ambelor noțiuni de sănătate și boală. [3]Ca întotdeauna, eul face o confuzie fundamentală între mijloc și scop. [4]Considerând trupul un scop, eul nu are ce întrebuințare reală să îi dea pentru că *nu* e un scop. [5]Precis ai observat o trăsătură distinctivă a fiecărui scop acceptat de eu ca scop al său. [6]Când l-ai atins, *nu te-a satisfăcut*. [7]Iată de ce eul e nevoit să sară necontenit de la un obiectiv la altul, ca tu să continui să speri că îți mai poate oferi ceva.

3. Credința eului că trupul e un scop a fost deosebit de greu de depășit, pentru că este sinonimă cu credința că atacul e un scop. [2]Eul a investit profund în boală. [3]Dacă ești bolnav, cum poți obiecta la ferma credință a eului că nu ești invulnerabil? [4]E un argument atrăgător din punctul de vedere al eului, căci ascunde atacul evident ce stă la

baza bolii. [3]Dacă ai recunoaşte acest lucru şi ai şi decide în defavoarea atacului, nu ai putea depune această mărturie falsă în favoarea eului.

4. E greu să percepi boala ca mărturie falsă, căci nu realizezi că nu se potriveşte nicidecum cu ce vrei. [2]Acest martor, aşadar, pare inocent şi demn de încredere pentru că nu l-ai supus unui serios contrainterogatoriu. [3]Dacă ai fi făcut-o, nu ai considera boala un martor atât de puternic în favoarea opiniilor eului. [4]O afirmaţie mai onestă ar fi aceea că cei ce vor eul sunt predispuşi să îl apere. [5]Prin urmare, felul în care îşi aleg martorii trebuie să fie suspect de la bun început. [6]Eul nu recurge la martori care i-ar prejudicia cauza, dar nici Spiritul Sfânt nu o face. [7]Am spus că judecata e funcţia Spiritului Sfânt, o funcţie pe care e perfect dotat să o îndeplinească. [8]Eul, pe post de judecător, nu emite nicio judecată imparţială. [9]Când cheamă un martor, eul şi-a făcut deja un aliat din martorul respectiv.

5. Nu e mai puţin adevărat că trupul nu are funcţie de la sine, pentru că nu e un scop. [2]Eul însă îl stabileşte ca scop pentru că poate ascunde astfel adevărata funcţie a acestuia. [3]Iată ce scop are tot ce face eul. [4]Unicul lui obiectiv este să piardă din vedere funcţia tuturor lucrurilor. [5]Un trup bolnav nu are niciun sens. [6]Nu ar putea să aibă sens pentru că boala nu e rostul trupului. [7]Boala are înţeles doar dacă sunt adevărate două premise fundamentale care stau la baza interpretării pe care o dă eul trupului: că rostul trupului este atacul şi că tu eşti un trup. [8]Fără aceste premise, boala este de neconceput.

6. Boala e un mod de-a demonstra că poţi să fii lezat. [2]Este o mărturie a fragilităţii tale, a vulnerabilităţii tale şi a nevoii tale extreme de-a depinde de o călăuzire exterioară. [3]Eul o foloseşte ca argument suprem pentru a arăta că ai nevoie de călăuzirea *lui*. [4]El dictează reţete nesfârşite pentru evitarea consecinţelor catastrofale. [5]Spiritul Sfânt, perfect conştient de aceeaşi situaţie, nu Se sinchiseşte să o analizeze. [6]Dacă datele sunt lipsite de înţeles, nu are rost să le analizezi. [7]Funcţia adevărului e să adune informaţii care sunt adevărate. [8]Indiferent *cum* tratezi greşeala, rezultatul e nul. [9]Cu cât devin mai complicate rezultatele, cu atât poate fi mai dificil să le recunoşti nulitatea, dar nu e necesar să examinezi toate consecinţele posibile la care dau naştere premisele, ca să le judeci adevărat.

7. Un instrument didactic nu e un profesor. [2]Nu îţi poate spune cum te simţi. [3]Nu ştii cum te simţi pentru că ai acceptat confuzia eului şi crezi, prin urmare, că un instrument didactic îţi *poate* spune cum te simţi. [4]Boala e doar un alt exemplu al insistenţei cu care ceri călăuzire de la un profesor care nu ştie răspunsul. [5]Eul nu e în stare să ştie cum te simţi. [6]Când am spus că eul nu ştie nimic, am spus singurul lucru despre eu care e total adevărat. [7]Există însă şi un corolar: dacă

numai cunoaşterea are fiinţă şi eul nu are cunoaştere, atunci eul nu are fiinţă.

8. Te poţi întreba, pe bună dreptate, cum poate fi atât de insistentă vocea a ceva inexistent. [2]Te-ai gândit oare ce putere de distorsiune are un lucru dorit, chiar dacă e un lucru fără realitate? [3]Există multe exemple din care poţi să vezi cum lucrul pe care îl doreşti distorsionează ce percepi. [4]Nimeni nu se poate îndoi de dibăcia eului când e vorba să înjghebe argumente false. [5]Şi nimeni nu se poate îndoi că eşti dispus să asculţi, până nu alegi să nu accepţi decât adevărul. [6]Când te lepezi de eu, o să dispară. [7]Vocea Spiritului Sfânt e tot atât de tare pe cât eşti de dispus să asculţi. [8]Nu poate fi mai tare fără să îţi încalce libertatea opţiunii, pe care Spiritul Sfânt urmăreşte să o restabilească, şi nu să o submineze.

9. Spiritul Sfânt te învaţă să îţi foloseşti trupul doar pentru a ajunge la fraţii tăi, ca El să Îşi poată preda mesajul prin tine. [2]Asta îi va vindeca pe ei şi, de aceea, te va vindeca pe tine. [3]Tot ce e folosit în concordanţă cu propria-i funcţie, după cum o vede Spiritul Sfânt, nu poate fi bolnav. [4]Tot ce e folosit altfel, este. [5]Nu lăsa trupul să fie o oglindă a unei minţi scindate. [6]Nu îl lăsa să fie imaginea felului în care îţi percepi micimea. [7]Nu îl lăsa să îţi reflecte decizia de-a ataca. [8]Când laşi interpretarea în seama Spiritului Sfânt, Care nu percepe niciun atac asupra vreunui lucru, vezi că sănătatea e starea firească a tuturor lucrurilor. [9]Sănătatea e rezultatul renunţării la toate încercările de-a folosi trupul într-un mod neiubitor. [10]Sănătatea e începutul perspectivei corecte asupra vieţii, sub îndrumarea singurului Profesor Care ştie ce e viaţa, fiind chiar Vocea pentru Viaţă.

IX. Vindecarea ca percepţie corectată

1. Am spus mai înainte că Spiritul Sfânt este Răspunsul. [2]El e Răspunsul la toate, căci ştie care e răspunsul la toate. [3]Eul nu ştie ce este o întrebare adevărată, deşi pune un număr nesfârşit de întrebări. [4]Tu însă poţi să înveţi ce este, când înveţi să pui sub semnul întrebării valoarea eului şi să îţi stabileşti astfel capacitatea de a-i evalua întrebările. [5]Când te ispiteşte eul la boală, nu Îi cere Spiritului Sfânt să îţi vindece trupul, căci ar însemna să accepţi credinţa eului că trupul e adevărata ţintă a vindecării. [6]Cere-I, în schimb, să te înveţe *percepţia* corectă a trupului, căci numai percepţia poate fi distorsionată. [7]Numai percepţia poate fi bolnavă, pentru că numai percepţia poate fi greşită.

2. Percepţia greşită este dorinţa ca lucrurile să fie cum nu sunt. [2]Re-

alitatea tuturor lucrurilor e total inofensivă, căci inofensivitatea totală e condiția realității lor. [3]Ea este, totodată, condiția conștientizării realității lor. [4]Nu trebuie să cauți realitatea. [5]Te va căuta chiar ea și te va găsi când îi întrunești condițiile. [6]Condițiile ei fac parte integrală din ce este ea. [7]Și numai partea aceasta depinde de tine. [8]Restul vine de la sine. [9]Trebuie să faci atât de puțin pentru că mica ta parte e atât de puternică, încât îți va aduce întregul. [10]Acceptă, atunci, mica ta parte și lasă întregul să fie al tău.

3. Întregimea vindecă pentru că ține de minte. [2]Toate formele de boală, chiar până la moarte, sunt expresii fizice ale fricii de-a te trezi. [3]Sunt încercări de-a întări somnul de frica trezirii. [4]E un mod jalnic de-a încerca să nu vezi văduvind facultățile vederii de orice eficacitate. [5]„Odihnește-te în pace" este o binecuvântare pentru vii, nu pentru morți, căci odihna vine din starea de trezie, nu din somn. [6]Să dormi înseamnă să te retragi; să fii treaz înseamnă să te unești. [7]Visele sunt iluzii de unire, pentru că reflectă noțiunile distorsionate ale eului despre ce este unirea. [8]Dar și Spiritul Sfânt are o întrebuințare pentru somn și poate folosi visele în scopul trezirii dacă Îl lași.

4. Felul în care te trezești arată cum ai folosit somnul. [2]Cui i l-ai dat? [3]Sub ce profesor l-ai pus? [4]De câte ori te trezești abătut, nu I l-ai dat Spiritului Sfânt. [5]Doar când te trezești cu bucurie l-ai folosit potrivit scopului Său. [6]Chiar poți să fii „drogat" de somn, dacă îl folosești greșit în scopul bolii. [7]Somnul nu e decât o formă de moarte, după cum și moartea nu e decât o formă de inconștiență. [8]O inconștiență totală e cu neputință. [9]Te poți odihni în pace numai pentru că ești treaz.

5. Vindecarea este eliberarea de frica trezirii și substituirea ei cu decizia de-a te trezi. [2]Decizia de-a te trezi e reflectarea voinței de-a iubi, din moment ce toată vindecarea implică înlocuirea fricii cu iubire. [3]Spiritul Sfânt nu poate face distincții între diferite grade de greșeală, căci – dacă ar preda că o formă de boală e mai gravă decât alta – ar preda că o greșeală poate fi mai reală decât alta. [4]Funcția Lui e să distingă doar între fals și adevărat, înlocuind falsul cu adevăratul.

6. Eul, care vrea întotdeauna să slăbească mintea, încearcă să o separe de trup într-o încercare de-a o distruge. [2]De fapt, eul crede că o protejează. [3]Căci e convins că mintea e periculoasă și că a văduvi de minte înseamnă a vindeca. [4]Dar a văduvi de minte e cu neputință, din moment ce ar însemna să reduci la nimic ce a creat Dumnezeu. [5]Eul disprețuiește slăbiciunea, deși depune toate eforturile să o provoace. [6]Eul vrea numai ce urăște. [7]Pentru eu, e un lucru cât se poate de rațional. [8]Crezând în puterea atacului, eul vrea atac.

7. Biblia îți poruncește să fii desăvârșit, să vindeci toate greșelile, să nu te gândești la trup ca la un lucru separat și să le înfăpuiești pe toate în numele meu. [2]Acesta nu e numai numele meu, căci identificarea noastră e împărtășită. [3]Numele Fiului lui Dumnezeu e unul singur, și ți se poruncește să faci lucrările iubirii pentru că împărtășim această Unitate. [4]Mințile noastre sunt întregi pentru că sunt una. [5]Dacă ești bolnav înseamnă că te retragi de la mine. [6]Dar nu te poți retrage numai de la mine. [7]Te poți retrage numai de la tine *și* de la mine.

8. Ai început să realizezi, precis, că ai de-a face cu un curs foarte practic, unul care spune exact ce vrea să spună. [2]Nu ți-aș cere să faci lucruri pe care nu le poți face, și e imposibil că aș putea să fac lucruri pe care nu le poți face. [3]Asta fiind dat – dat chiar literalmente –, nimic nu te poate împiedica să faci exact ce îți cer și toate pledează *pentru* ca să o faci. [4]Nu îți dau limite căci Dumnezeu nu îți pune niciuna. [5]Când te limitezi singur, nu suntem de o minte, iar asta este boală. [6]Boala însă nu ține de trup, ci de minte. [7]Toate formele de boală sunt semne că mintea e scindată și nu acceptă un scop unificat.

9. Unificarea scopului, atunci, e singurul mod în care vindecă Spiritul Sfânt. [2]Căci e singurul nivel la care vindecarea înseamnă ceva. [3]Restabilirea înțelesului într-un sistem de gândire haotic *este* modul de a-l vindeca. [4]Sarcina ta e doar aceea de-a întruni condițiile necesare înțelesului, din moment ce înțelesul însuși ține de Dumnezeu. [5]Dar revenirea ta la înțeles e esențială pentru al Lui, căci înțelesul tău face parte dintr-al Lui. [6]Însănătoșirea ta, atunci, face parte din sănătatea Lui, din moment ce face parte din Întregimea Lui. [7]El nu o poate pierde, dar tu *poți* să nu o cunoști. [8]Ea rămâne însă Voia Lui în ce te privește, iar Voia Lui trebuie să țină în veci și în toate.

Capitolul 9

ACCEPTAREA ISPĂŞIRII

I. Acceptarea realităţii

1. Frica de Voia lui Dumnezeu e una dintre cele mai ciudate credinţe făurite vreodată de mintea umană. [2]Ea nu ar fi putut să apară dacă mintea nu ar fi fost deja profund scindată, făcându-i posibil să se teamă tocmai de ce este ea. [3]Realitatea nu poate „ameninţa" decât iluziile, din moment ce realitatea poate susţine numai adevărul. [4]Însuşi faptul că Voia lui Dumnezeu, care este ce eşti, e percepută înfricoşătoare demonstrează că te *temi* de ce eşti. [5]Atunci, nu de Voia lui Dumnezeu te temi, ci de a ta.

2. Voia ta nu e cea a eului şi, din acest motiv, eul e împotriva ta. [2]Ce pare a fi frica de Dumnezeu e de fapt frica de propria ta realitate. [3]E imposibil să înveţi ceva cu consecvenţă într-o stare de panică. [4]Dacă scopul acestui curs e să te ajute să îţi aminteşti ce eşti şi dacă crezi că eşti ceva înfricoşător, trebuie să rezulte că nu vei învăţa cursul acesta. [5]Dar motivul pentru care există cursul e tocmai faptul că nu cunoşti ce eşti.

3. Dacă nu cunoşti care e realitatea ta, de ce eşti atât de sigur că e ceva înfricoşător? [2]Asocierea adevărului cu frica – foarte artificială în cel mai bun caz – e deosebit de nepotrivită în minţile celor ce nu cunosc care e adevărul. [3]Tot ce poate să însemne e că asociezi, arbitrar, ceva ce îţi întrece conştienţa cu ceva ce nu vrei. [4]E evident, atunci, că judeci ceva de care eşti total inconştient. [5]Ai aranjat această situaţie ciudată aşa încât să îţi fie imposibil să scapi din ea fără o Călăuză Ce *cunoaşte* care e realitatea ta. [6]Rostul acestei Călăuze e doar acela de a-ţi aminti ce vrei. [7]Nu caută să îţi impună o voie străină. [8]Ci depune toate eforturile posibile, în limitele pe care I le impui, să îţi restabilească voia în conştienţă.

4. Ţi-ai întemniţat voia dincolo de conştienţă, unde şi rămâne, dar de unde nu te poate ajuta. [2]Când am spus că funcţia Spiritului Sfânt e distingerea adevăratului de fals în mintea ta, am vrut să spun că El are puterea să pătrundă cu privirea ce ai ascuns şi să recunoască Voia lui Dumnezeu acolo. [3]Faptul că recunoaşte această Voie îi poate conferi realitate pentru tine pentru că El e în mintea ta şi, de aceea, El e realitatea ta. [4]Şi atunci, dacă felul în care îţi percepe mintea îţi aduce realitatea acesteia, El *te ajută* de fapt să îţi aminteşti ce eşti. [5]Singura sursă de frică în acest proces e ce crezi că vei pierde. [6]Dar de avut nu poţi să ai decât ce vede Spiritul Sfânt.

5. Am subliniat de multe ori că Spiritul Sfânt nu îţi va cere niciodată niciun sacrificiu. [2]Dar, dacă îţi ceri singur sacrificiul realităţii, Spiritul Sfânt trebuie să îţi aducă aminte că asta nu e Voia lui Dumnezeu pentru că nu e voia ta. [3]Nu există nicio diferenţă între voia ta şi cea dumnezeiască. [4]Dacă nu ai avea o minte scindată, ai recunoaşte că a voi e mântuire pentru că e comunicare.

6. E imposibil să comunici în limbi străine. [2]Tu şi Creatorul tău puteţi comunica prin creaţie, pentru că asta, şi numai asta, e Voia Voastră îngemănată. [3]O minte împărţită nu poate comunica, pentru că vorbeşte de lucruri diferite aceleiaşi minţi. [4]Îşi pierde astfel capacitatea de-a comunica simplu, căci o comunicare confuză nu înseamnă nimic. [5]Un mesaj nu poate fi comunicat decât dacă are sens. [6]Cât sens pot să aibă mesajele tale, când ceri ce nu vrei? [7]Dar, cât timp te temi de voia ta, tocmai asta ceri.

7. Deşi susţii cu tărie că Spiritul Sfânt nu îţi răspunde, ar fi mai înţelept, poate, să vezi ce fel de întrebări pui. [2]Tu nu ceri numai ce vrei. [3]Căci te temi că s-ar putea să primeşti lucrul dorit, şi chiar că l-ai primi. [4]Iată de ce i-l ceri cu stăruinţă profesorului ce nu ţi-l poate da cu niciun chip. [5]Faptul că nu vei putea învăţa nicicând de la el ce anume este îţi dă iluzia siguranţei. [6]Dar nu îţi vei găsi niciodată siguranţa punându-te la adăpost *de* adevăr, ci numai *în* adevăr. [7]Realitatea e unica siguranţă. [8]Voia ta e mântuirea ta pentru că e aceeaşi cu cea dumnezeiască. [9]Separarea nu e decât credinţa că este diferită.

8. Nicio minte corectă nu poate crede că voia ei e mai puternică decât cea dumnezeiască. [2]De aceea, dacă o minte crede că voia ei e diferită de cea dumnezeiască, nu poate decât să decidă fie că nu există Dumnezeu, fie că Voia lui Dumnezeu e ceva înfricoşător. [3]Prima îl explică pe ateu, iar cea de-a doua, pe martir, care crede că Dumnezeu cere sacrificii. [4]Fiecare dintre aceste două decizii demente va stârni panică, pentru că ateul crede că e singur, iar martirul crede că Dumnezeu îl răstigneşte. [5]Dar nimeni nu vrea cu adevărat nici abandon, nici ripostă, chiar dacă mulţi le caută pe amândouă. [6]Poţi oare să Îi ceri Spiritului Sfânt astfel de „daruri" şi să te aştepţi cu adevărat să le primeşti? [7]El nu îţi poate da ce nu vrei. [8]Când Îi ceri Dătătorului Universal ceva ce nu vrei, ceri ceva ce nu poate fi dat pentru că nu a fost creat. [9]Nu a fost creat niciodată, pentru că nu a fost niciodată voia ta pentru *tine*.

9. În cele din urmă, fiecare trebuie să îşi amintească Voia lui Dumnezeu pentru că, în cele din urmă, fiecare trebuie să se recunoască pe el însuşi. [2]Recunoaşterea aceasta e recunoaşterea că voia lui şi cea dumnezeiască sunt una. [3]În prezenţa adevărului, nu există nici increduli, nici sacrificii. [4]În siguranţa realităţii, frica e total lipsită de înţeles. [5]Să negi ce este nu poate decât să *pară* înfricoşător.

[6]Frica nu poate fi reală fără o cauză, iar Dumnezeu e singura Cauză. [7]Dumnezeu este Iubire și tu Îl vrei cu adevărat. [8]Asta *este* voia ta. [9]Cere asta și ți se va răspunde, pentru că vei cere doar ce îți aparține.

10. Când Îi ceri Spiritului Sfânt ceva ce ți-ar dăuna, El nu poate răspunde pentru că nimic nu îți poate dăuna, așa că ceri exact nimica. [2]Orice dorință pornită din eu e o dorință de-a primi nimica; să ceri așa ceva nu e o rugăminte. [3]Ci o negare sub forma unei rugăminți. [4]Spiritul Sfânt nu e preocupat de formă, fiind conștient numai de înțeles. [5]Eul nu Îi poate cere Spiritului Sfânt nimic, căci există o totală absență de comunicare între ei. [6]Dar *tu* Îi poți cere totul Spiritului Sfânt, pentru că rugămințile pe care I le adresezi sunt reale, venind din mintea ta corectă. [7]Să nege oare Spiritul Sfânt Voia lui Dumnezeu? [8]Și poate oare să nu o recunoască în Fiul Lui?

11. Tu nu recunoști enorma risipă de energie pe care o faci negând adevărul. [2]Ce ai spune de cineva care ține să încerce imposibilul, crezând că atingerea lui e egală cu reușita? [3]Credința că trebuie să ai imposibilul ca să fii fericit contrazice total principiul creației. [4]Dumnezeu nu a putut voi ca fericirea să depindă de ce nu poți să ai niciodată. [5]Faptul că Dumnezeu este Iubire nu cere crezare, ci acceptare. [6]Faptele, *e* posibil să le negi, deși e imposibil să le schimbi. [7]Dacă îți acoperi ochii cu mâinile, nu vei vedea pentru că încalci legile vederii. [8]Dacă negi iubirea, nu o vei cunoaște căci cooperarea ta e legea propriei ei ființe. [9]Nu poți să schimbi legile pe care nu le-ai făcut tu, iar legile fericirii au fost create pentru tine, nu de tine.

12. Orice încercare de-a nega ce *este* trebuie să fie înfricoșătoare și, dacă e o încercare puternică, va produce panică. [2]Voitul în contra realității, deși un lucru imposibil, poate fi transformat într-un obiectiv foarte stăruitor deși nu îl vrei. [3]Gândește-te însă la rezultatul acestei decizii ciudate. [4]Îți dedici mintea unui lucru nedorit. [5]Cât de reală poate fi această dedicare? [6]Dacă nu îl vrei, nici nu a fost creat. [7]Dacă nu a fost creat, e nimic. [8]Oare chiar poți să te dedici nimicului?

13. Dumnezeu, în dedicarea Lui față de tine, te-a creat dedicat totului și ți-a dat cui te dedici. [2]Altfel, nu ai fi fost creat perfect. [3]Realitatea e totul și ai totul pentru că ești real. [4]Nu poți face irealul pentru că absența realității e înfricoșătoare, iar frica nu poate fi creată. [5]Cât crezi că frica e posibilă, nu vei crea. [6]Contraordinele realității fac realitatea să fie fără înțeles, iar realitatea *este* înțeles.

14. Amintește-ți, așadar, că Voia lui Dumnezeu e posibilă deja și că, în afară de ea, nimic nu va mai fi. [2]Iată simpla acceptare a realității, căci numai asta e real. [3]Nu poți să distorsionezi realitatea, și să cunoști ce este. [4]Iar, dacă distorsionezi realitatea, vei fi cuprins de neliniște, depresie și panică, în final, pentru că încerci să faci din tine ceva ireal. [5]Când simți aceste lucruri, nu încerca să cauți adevărul

dincolo de tine, căci adevărul nu poate fi decât în tine. [6]Spune-ți, așadar:

> [7]*Cristos e în mine și, unde este El, trebuie să fie Dumnezeu, căci Cristos face parte din El.*

II. Răspunsul la rugăciune

1. Toți cei ce au încercat vreodată să folosească rugăciunea pentru a cere ceva s-au confruntat cu un aparent insucces. [2]Asta e adevărat când este vorba nu numai de lucruri concrete ce pot fi dăunătoare, ci și de rugăminți strict pe linia acestui curs. [3]Acestea din urmă, mai ales, ar putea fi interpretate incorect ca „dovadă" că acest curs nu are intenții serioase. [4]Și totuși, trebuie să îți amintești afirmațiile cursului – făcute în repetate rânduri – că scopul pe care îl urmărește este debarasarea de frică.

2. Să presupunem, atunci, că lucrul pe care I-l ceri Spiritului Sfânt e chiar ce vrei, dar te temi încă de el. [2]Dacă e așa, obținerea lui *nu* ar mai fi ce vrei. [3]Iată de ce anumite forme concrete de vindecare nu se realizează nici când s-a realizat starea de vindecare. [4]Cineva poate să ceară vindecare fizică pentru că se teme de vătămare corporală. [5]În același timp, dacă s-ar vindeca fizic, amenințarea la adresa sistemului lui de gândire ar putea să îi provoace mult mai multă frică decât expresia ei fizică. [6]În acest caz, el nu cere de fapt eliberare de toată frica, ci îndepărtarea unui simptom selectat de el. [7]Rugămintea aceasta, prin urmare, nu e deloc o cerere de vindecare.

3. Biblia subliniază că toate rugăciunile își primesc răspunsul, și asta e adevărat. [2]Însuși faptul că I s-a cerut ceva Spiritului Sfânt asigură un răspuns. [3]Dar e la fel de sigur că răspunsul dat de El nu va fi niciodată unul care să sporească frica. [4]E posibil ca răspunsul Lui să nu fie auzit. [5]Dar e imposibil să se piardă. [6]Sunt multe răspunsuri pe care le-ai primit deja, dar încă nu le-ai auzit. [7]Te asigur că ele te așteaptă.

4. Dacă vrei să știi că rugăciunile tale își primesc răspunsul, nu te îndoi niciodată de un Fiu de-al lui Dumnezeu. [2]Nu îl pune la îndoială și nu îl încurca, căci credința ta în el e credința ta în tine. [3]Dacă vrei să Îl cunoști pe Dumnezeu și să Îi cunoști Răspunsul, crede în mine, cel a cărui credință în tine nu poate fi zdruncinată. [4]Poți să Îi ceri Spiritului Sfânt cu adevărat, și să te îndoiești de fratele tău? [5]Crede în adevărul cuvintelor lui datorită adevărului din el. [6]Te vei uni cu adevărul din el și cuvintele lui vor *fi* adevărate. [7]Cum îl auzi pe el,

mă vei auzi pe mine. [8]Ascultarea adevărului e singurul mod în care îl poţi auzi acum şi cunoaşte în cele din urmă.

5. Mesajul pe care ţi-l dă fratele tău de tine depinde. [2]Ce îţi spune el? [3]Ce ai vrea să îţi spună? [4]Decizia pe care o iei în privinţa lui determină mesajul pe care îl primeşti. [5]Aminteşte-ţi că Spiritul Sfânt este în el şi că Vocea Lui îţi vorbeşte prin el. [6]Ce poate să îţi spună un frate atât de sfânt decât adevărul? [7]Dar îl asculţi? [8]Fratele tău poate nu ştie cine este, dar există în mintea lui o lumină care ştie. [9]Lumina aceasta se poate răsfrânge într-a ta, dând adevăr cuvintelor lui şi făcându-te în stare să le auzi. [10]Cuvintele lui sunt răspunsul pe care ţi-l dă Spiritul Sfânt. [11]Ţi-e destul de tare credinţa în el să te lase să auzi?

6. Nu te poţi ruga numai pentru tine, după cum nu poţi găsi nici bucurie numai pentru tine. [2]Rugăciunea e o reafirmare a includerii, dirijată de Spiritul Sfânt potrivit legilor lui Dumnezeu. [3]Mântuirea vine de la fratele tău. [4]Spiritul Sfânt Se extinde din mintea ta la a lui şi îţi răspunde *ţie*. [5]Nu poţi să auzi Vocea pentru Dumnezeu numai în tine, pentru că nu eşti singur. [6]Iar răspunsul Lui e numai pentru ce eşti tu. [7]Nu vei cunoaşte încrederea pe care o am în tine dacă nu o extinzi. [8]Nu vei avea încredere în călăuzirea Spiritului Sfânt şi nu vei crede că este pentru tine dacă nu o auzi în alţii. [9]Ea trebuie să fie pentru fratele tău *fiindcă* este pentru tine. [10]Să fi creat Dumnezeu o Voce numai pentru tine? [11]Poţi oare să Îi auzi răspunsul dacă nu le răspunde tuturor Fiilor lui Dumnezeu? [12]Auzi de la fratele tău ce vrei să aud eu de la tine, căci nu vrei să fiu amăgit.

7. Te iubesc datorită adevărului din tine, după cum te iubeşte Dumnezeu. [2]Amăgirile tale te pot amăgi pe tine, dar pe mine nu mă pot amăgi. [3]Cunoscând ce eşti, nu mă pot îndoi de tine. [4]Aud doar Spiritul Sfânt din tine, Care îmi vorbeşte prin tine. [5]Dacă vrei să mă auzi, auzi-mi fraţii în care vorbeşte Vocea lui Dumnezeu. [6]În ei stă răspunsul la toate rugăciunile. [7]Ţi se va răspunde când auzi răspunsul în toţi. [8]Nu asculta altceva, căci nu vei auzi cu adevărat.

8. Crede în fraţii tăi pentru că eu cred în tine, şi vei învăţa că credinţa mea în tine e justificată. [2]Crede în mine *prin* credinţa ta în ei, de dragul a ce le-a dat Dumnezeu. [3]Ei îţi vor răspunde dacă înveţi să le ceri numai adevărul. [4]Nu le cere binecuvântări fără să îi binecuvântezi, căci numai aşa poţi să înveţi cât de binecuvântat eşti. [5]Urmând această cale, cauţi adevărul din tine. [6]Nu înseamnă să mergi dincolo de tine, ci înspre tine. [7]Nu auzi decât Răspunsul lui Dumnezeu în Fiii Săi, şi ţi se va răspunde.

9. A nu crede înseamnă a te pune împotrivă, sau a ataca. [2]A crede înseamnă a accepta, sau a te pune de aceeaşi parte. [3]A crede nu înseamnă a fi credul, ci a accepta şi a aprecia. [4]Ce nu crezi nu apreciezi,

şi nu poţi fi recunoscător pentru ce nu consideri de valoare. [5]Vei avea de plătit un preţ pentru judecată, pentru că judecata e fixarea unui preţ. [6]Şi, cum îl vei fixa, aşa îl vei plăti.

10. Dacă a plăti e egalat cu a căpăta, vei fixa un preţ scăzut, dar vei cere un câştig ridicat. [2]Vei fi uitat însă că a preţui înseamnă a acorda valoare, câştigul fiind deci proporţional cu valoarea acordată. [3]Dacă a plăti este asociat cu a da, nu poate fi perceput ca pierdere, şi se va recunoaşte raportul de reciprocitate dintre a da şi a primi. [4]Se va fixa atunci un preţ ridicat, datorită valorii câştigului. [5]Deoarece preţul pentru a căpăta e pierderea din vedere a valorii, e inevitabil că nu vei acorda valoare lucrului primit. [6]Considerându-l un lucru de mică valoare, nu îl vei aprecia şi nu îl vei dori.

11. Nu uita niciodată deci că tu stabileşti valoarea lucrului primit şi îi fixezi preţul prin ce dai. [2]Să crezi că e posibil să capeţi mult pentru puţin înseamnă să crezi că te poţi târgui cu Dumnezeu. [3]Legile lui Dumnezeu sunt întotdeauna drepte şi întru totul consecvente. [4]Dând, primeşti. [5]Dar a primi este a accepta, şi nu a căpăta. [6]E imposibil să nu ai, dar e posibil să nu ştii că ai. [7]Să recunoşti că ai înseamnă să fii dispus să dai, şi numai fiind dispus să dai poţi să recunoşti ce ai. [8]Ce dai e, prin urmare, preţul pe care îl pui pe ce ai, corespunzând exact preţului pe care îl are în ochii tăi. [9]Iar acesta, la rândul lui, corespunde intensităţii cu care îl doreşti.

12. Prin urmare, Îi poţi cere Spiritului Sfânt doar dându-I şi Îi poţi da doar unde Îl recunoşti. [2]Dacă Îl recunoşti în toţi, gândeşte-te ce mult Îi vei cere şi ce mult vei primi. [3]El nu îţi va refuza nimic pentru că nu I-ai refuzat nimic şi, de aceea, poţi împărtăşi totul. [4]În felul acesta, şi numai în felul acesta, Îi vei primi răspunsul, pentru că răspunsul Lui e tot ce poţi să ceri şi să doreşti. [5]Spune-i deci la fiecare:

[6]Pentru că vreau să mă cunosc, te văd Fiul lui Dumnezeu şi fratele meu.

III. Corectarea greşelii

1. Promptitudinea cu care reacţionează eul la greşelile altor euri nu e genul de vigilenţă pe care vrea Spiritul Sfânt să îl întreţii. [2]Eurile sunt critice prin prisma genului de „sens" pe care îl reprezintă. [3]Ele înţeleg acest gen de sens, pentru că are sens pentru ele. [4]Pentru Spiritul Sfânt, nu are niciun sens.

2. Pentru eu, să atragi atenţia asupra greşelilor şi să le „corectezi" e un lucru blând, drept şi bun. [2]Are noimă pentru eu, care nu îşi dă seama ce sunt greşelile şi ce este corectarea. [3]Greşelile ţin de eu, iar

corectarea greșelilor stă în renunțarea la eu. [4]Când îți corectezi un frate, îi spui că nu are dreptate. [5]Poate că nu are noimă ce spune pe moment și, dacă vorbește din eu, precis nu va avea noimă ce spune. [6]Dar sarcina ta e să îi spui că are dreptate. [7]Nu i-o spui verbal, dacă vorbește prostește. [8]El are nevoie de corecție la un alt nivel, căci greșeala lui e la un alt nivel. [9]El are însă dreptate, pentru că e un Fiu de-al lui Dumnezeu. [10]Eul lui nu are dreptate niciodată, indiferent ce spune sau ce face.

3. Dacă atragi atenția asupra greșelilor ce țin de eul fratelui tău, precis vezi printr-al tău, pentru că Spiritul Sfânt nu îi percepe greșelile. [2]Lucrul acesta *trebuie* să fie adevărat, din moment ce nu există comunicare între eu și Spiritul Sfânt. [3]Eul nu are noimă, iar Spiritul Sfânt nu încearcă să înțeleagă cele ce provin din el. [4]Deoarece nu le înțelege, nu le judecă, știind că ce face eul nu are niciun înțeles.

4. Când reacționezi la greșeli în orice fel, nu dai ascultare Spiritului Sfânt. [2]El pur și simplu nu le-a luat în seamă și, dacă ești atent la ele, nu Îl auzi pe El. [3]Dacă nu Îl auzi pe El, dai ascultare eului tău și ești la fel de greu de înțeles ca fratele ale cărui greșeli le percepi. [4]Asta nu poate fi o corecție. [5]Dar e mai mult decât o simplă lipsă de corecție pentru el. [6]E o renunțare la corecție în tine însuți.

5. Când un frate se poartă dement, îl poți vindeca doar percepând sănătatea mintală din el. [2]Dacă îi percepi greșelile și le accepți, le accepți pe ale tale. [3]Dacă vrei să le lași pe ale tale în seama Spiritului Sfânt, trebuie să faci același lucru cu ale lui. [4]Dacă acesta nu devine singurul tău mod de-a trata toate greșelile, nu vei putea înțelege cum se desfac toate greșelile. [5]Oare nu e același lucru cu a-ți spune că ce predai și înveți? [6]Fratele tău are tot atâta dreptate ca tine și, de crezi că nu are, pe tine te condamni.

6. *Tu* nu te poți corecta pe tine. [2]Se poate oare să îl corectezi pe altul? [3]Dar poți să îl vezi cu adevărat, căci e posibil să te vezi cu adevărat. [4]Nu e răspunderea ta să îți schimbi fratele, ci doar să îl accepți așa cum e. [5]Greșelile lui nu vin din adevărul din el, și numai acest adevăr îți revine. [6]Greșelile lui nu pot schimba adevărul din el și nu pot avea niciun efect asupra adevărului din tine. [7]A percepe greșeli în cineva și a reacționa la ele ca și cum ar fi reale e totuna cu a le da realitate pentru tine. [8]Nu vei scăpa fără să plătești pentru asta, nu pentru că ai fi pedepsit, ci pentru că urmezi călăuza greșită, așa că te vei rătăci.

7. Greșelile fratelui tău nu țin de el, după cum nici ale tale nu țin de tine. [2]Acordă realitate greșelilor lui, și te-ai atacat pe tine. [3]Dacă vrei să îți găsești drumul și să nu îl pierzi, vezi doar adevărul alături de tine, căci mergeți împreună. [4]Spiritul Sfânt din tine iartă toate lucrurile din tine și din fratele tău. [5]Greșelile lui sunt iertate odată cu ale

tale. [6]Ispășirea nu e mai separată decât iubirea. [7]Ispășirea nu poate fi separată pentru că vine din iubire. [8]A încerca să îți corectezi un frate înseamnă a crede în posibilitatea corecției efectuate de tine, iar asta nu poate fi decât aroganța eului. [9]Corecția ține de Dumnezeu, Care nu cunoaște aroganță.

8. Spiritul Sfânt iartă totul pentru că Dumnezeu a creat totul. [2]Nu îți asuma funcția Lui, căci o vei uita pe-a ta. [3]Acceptă doar funcția vindecării în timp, căci acesta este rostul timpului. [4]Dumnezeu ți-a dat funcția de-a crea în veșnicie. [5]Nu trebuie să o înveți, dar trebuie să înveți să o dorești. [6]Iată la ce servește toată învățătura. [7]Iată utilitatea pe care o atribuie Spiritul Sfânt unei aptitudini de care nu ai nevoie, dar pe care ai făcut-o. [8]Dă-I-o Lui! [9]Tu nu înțelegi cum să o folosești. [10]El te va învăța cum să te vezi fără condamnare învățând cum să vezi totul fără ea. [11]Și atunci, condamnarea nu va avea realitate pentru tine și toate greșelile îți vor fi iertate.

IV. Planul de iertare al Spiritului Sfânt

1. Ispășirea este pentru toți, fiind modul de-a desface credința că există ceva doar pentru tine. [2]A ierta înseamnă a trece cu vederea. [3]Privește, atunci, dincolo de greșeală și nu îți lăsa percepția să se oprească asupra ei, căci vei crede ce conține percepția ta. [4]Dacă vrei să te cunoști, acceptă ca adevărat numai ce este fratele tău. [5]Percepe ce nu este el, și nu vei putea cunoaște ce ești tu, pentru că îl vezi în mod fals. [6]Amintește-ți mereu că Identitatea ta e împărtășită și că împărtășirea Ei este realitatea Ei.

2. Ai de jucat un rol în Ispășire, dar planul Ispășirii te depășește. [2]Nu înțelegi cum să treci greșelile cu vederea, căci altfel nu le-ai face. [3]Și ar fi doar o greșeală în plus să crezi fie că nu le faci, fie că le poți corecta fără o Călăuză care să îți arate cum. [4]Dacă nu urmezi această Călăuză, greșelile nu îți vor fi corectate. [5]Planul nu e al tău din cauza ideilor tale limitate despre ce ești. [6]Din acest sentiment de limitare provin toate greșelile. [7]Așa că modul de-a le desface nu e *de la* tine, ci *pentru* tine.

3. Ispășirea e o lecție de împărtășire, care ți se dă din cauză că *ai uitat cum să o faci*. [2]Spiritul Sfânt îți aduce doar aminte de utilitatea firească a aptitudinilor tale. [3]Reinterpretând aptitudinea de-a ataca în aptitudinea de-a împărtăși, El traduce ce ai făcut tu în ce a creat Dumnezeu. [4]Dacă vrei să înfăptuiești asta prin El, nu îți poți privi aptitudinile cu ochii eului, căci le vei judeca așa cum le judecă *el*. [5]Toată nocivitatea lor stă în judecata eului. [6]Toată utilitatea lor stă în

judecata Spiritului Sfânt.

4. Eul are şi el un plan de iertare pentru că ceri unul, deşi nu de la profesorul care trebuie. [2]Desigur, planul eului nu are niciun sens şi nu va funcţiona. [3]Urmând planul lui, te vei pune într-o situaţie imposibilă, la care eul te conduce întotdeauna. [4]Planul eului e să te facă să vezi greşeala cu claritate mai întâi, ca să o treci cu vederea mai apoi. [5]Dar cum poţi trece cu vederea ce ai făcut real? [6]Văzându-l cu claritate, i-ai conferit realitate şi *nu* îl poţi trece cu vederea. [7]Aici eul e nevoit să recurgă la „mistere", insistând că trebuie să accepţi ceva lipsit de înţeles pentru a te mântui. [8]Mulţi au încercat să facă asta în numele meu, uitând că cuvintele mele au noimă pentru că vin de la Dumnezeu. [9]Au la fel de multă noimă acum pe cât au avut vreodată, pentru că vorbesc de idei eterne.

5. Iertarea pe care o înveţi de la mine nu foloseşte frica pentru a desface frica. [2]Şi nici nu face real irealul, ca să îl distrugă mai apoi. [3]Iertarea prin Spiritul Sfânt stă, pur şi simplu, în neremarcarea greşelii de la bun început, ţinând-o astfel nereală în ochii tăi. [4]Nu lăsa să îţi treacă prin minte credinţa că ar fi reală, căci vei crede totodată că trebuie să desfaci ce ai făcut pentru a fi iertat. [5]Ce nu are efect nu există, iar – pentru Spiritul Sfânt – efectele greşelii sunt inexistente. [6]Anulându-i constant şi consecvent toate efectele, de oriunde şi în toate privinţele, El predă că eul nu există şi o dovedeşte.

6. Urmează, atunci, ce predă Spiritul Sfânt despre iertare, pentru că iertarea e funcţia Lui şi ştie cum să o îndeplinească la perfecţie. [2]Iată ce am vrut să spun când am afirmat că miracolele sunt fireşti şi că, atunci când nu au loc, ceva nu e în regulă. [3]Miracolele sunt doar indiciul că eşti dispus să urmezi planul de mântuire al Spiritului Sfânt, recunoscând că nu înţelegi care este. [4]Munca Lui nu e funcţia ta şi, dacă nu accepţi acest lucru, nu poţi învăţa care e funcţia ta.

7. Confuzia funcţiilor e atât de specifică eului, încât trebuie să îţi fie deja destul de familiară. [2]Eul crede că toate funcţiile îi aparţin, chiar dacă nu are idee care sunt. [3]E mai mult decât o simplă confuzie. [4]E o combinaţie deosebit de periculoasă de grandiozitate şi confuzie care face eul să atace pe oricine şi orice fără absolut niciun motiv. [5]Eul tocmai asta face. [6]Are reacţii imprevizibile, pentru că nu are idee ce percepe.

8. Dacă nu ai idee ce se întâmplă, cât de nimerit te poţi aştepta să reacţionezi? [2]Te-ai putea întreba, indiferent cum ai motiva reacţia, dacă imprevizibilitatea eului îl pune într-o poziţie bună pentru a-ţi servi drept călăuză. [3]Dă-mi voie să repet că aptitudinile de călăuză ale eului sunt deosebit de jalnice şi că alegerea lui ca profesor într-ale mântuirii e cât se poate de proastă. [4]Cine îşi alege o călăuză total dementă trebuie să fie la fel de dement. [5]Şi nu e adevărat că nu îţi dai

seama de demenţa călăuzei. [6]Îţi dai seama de ea pentru că eu îmi dau seama, şi ai judecat-o după acelaşi criteriu folosit de mine.

9. Timpul din care trăieşte eul e literalmente timp împrumutat şi zilele îi sunt numărate. [2]Nu te teme de Judecata de apoi, ci întâmpin-o cu bucurie şi nu mai aştepta, căci timpul eului e „împrumutat" din veşnicia ta. [3]Asta e a Doua Venire, care a fost făcută pentru tine după cum a fost creată Cea Dintâi. [4]A Doua Venire e doar revenirea sensului. [5]Poţi să te temi de aşa ceva?

10. Ce poate fi de temut decât fantezia, şi cine recurge la fantezie dacă nu şi-a pierdut speranţa de-a găsi satisfacţie în realitate? [2]E sigur însă că nu vei găsi niciodată satisfacţie în fantezie, aşa că singura ta speranţă e să te răzgândeşti în privinţa realităţii. [3]Dumnezeu nu poate avea dreptate decât dacă e greşită decizia că realitatea este de temut. [4]Şi te asigur că Dumnezeu *are* dreptate. [5]Bucură-te, atunci, că ai greşit, dar numai pentru că nu ai ştiut cine eşti. [6]Dacă ai fi ştiut, nu ai fi putut greşi după cum nici Dumnezeu nu poate.

11. Imposibilul poate avea loc numai în fantezie. [2]Când cauţi realitatea în fantezii, nu o vei găsi. [3]Simbolurile fanteziei ţin de eu şi din acestea vei găsi multe. [4]Dar să nu cauţi înţeles în ele. [5]Căci nu au mai mult înţeles decât fanteziile în care sunt ţesute. [6]Poveştile pot fi agreabile sau înfricoşătoare, dar nimeni nu zice că sunt adevărate. [7]Copiii le pot crede şi, de aceea, pentru o vreme, poveştile sunt adevărate pentru ei. [8]Dar, când mijeşte realitatea, fanteziile dispar. [9]Realitatea nu a dispărut între timp. [10]A Doua Venire este conştientizarea realităţii, nu revenirea ei.

12. Uite, puiule, realitatea e aici! [2]Ea Ne aparţine ţie şi mie şi lui Dumnezeu, şi Ne satisface perfect pe toţi. [3]Numai conştienţa aceasta vindecă, pentru că e conştienţa adevărului.

V. Vindecătorul nevindecat

1. Planul de iertare al eului e mult mai folosit decât cel dumnezeiesc. [2]Căci e întreprins de vindecători nevindecaţi şi ţine, de aceea, de eu. [3]Să privim acum mai atent vindecătorul nevindecat. [4]Prin definiţie, el încearcă să dea ce nu a primit. [5]Dacă vindecătorul nevindecat e teolog, de pildă, el poate porni de la premisa: „Sunt un păcătos nenorocit, şi tu eşti ca mine". [6]Dacă e psihoterapeut, va porni mai probabil de la credinţa – la fel de incredibilă – că atacul e real atât pentru el, cât şi pentru pacient, dar că nu are importanţă pentru nicicare dintre ei.

2. Am spus, în repetate rânduri, că ce crede eul nu poate fi împăr-

tăşit, motiv pentru care credinţele lui nu sunt reale. [2]Cum poate, atunci, „dezvăluirea" lor să le facă reale? [3]Fiecare vindecător care caută adevărul în fantezii trebuie să fie nevindecat, pentru că nu ştie unde să caute adevărul şi, de aceea, nu are răspunsul la problema vindecării.

3. Conştientizarea coşmarurilor prezintă un singur avantaj: acela de-a preda că nu sunt reale şi că ceea ce conţin nu are înţeles. [2]Vindecătorul nevindecat nu o poate face pentru că nu crede aşa ceva. [3]Toţi vindecătorii nevindecaţi urmează planul de iertare al eului într-o formă sau alta. [4]Dacă sunt teologi, mai mult ca sigur se condamnă pe ei înşişi, predau condamnare şi promovează o soluţie înfricoşătoare. [5]Proiectând condamnarea asupra lui Dumnezeu, Îl fac să pară răzbunător şi se tem de pedeapsa Lui. [6]Prin asta, nu au făcut decât să se identifice cu eul şi, percepând ce face *el*, să se condamne din cauza acestei confuzii. [7]E uşor de înţeles că au existat revolte împotriva acestei idei, dar a te revolta împotriva ei înseamnă tot a crede în ea.

4. Unele forme mai noi ale planului eului sunt la fel de infructuoase ca formele mai vechi, căci forma nu are importanţă, iar conţinutul nu s-a schimbat. [2]Într-una dintre formele mai noi, de pildă, un psihoterapeut poate să interpreteze simbolurile eului într-un coşmar şi să le folosească apoi pentru a dovedi realitatea coşmarului. [3]Odată ce l-a făcut real, va încerca apoi să îi spulbere efectele depreciind importanţa celui ce l-a visat. [4]Acesta ar fi un procedeu tămăduitor dacă şi visătorul ar fi identificat ca ireal. [5]Dar, dacă visătorul e echivalat cu mintea, puterea corectivă a minţii prin Spiritul Sfânt e negată. [6]Asta e o contradicţie chiar şi în termenii eului, una pe care o remarcă de obicei chiar şi confuz fiind.

5. Dacă pentru contracararea fricii trebuie redusă importanţa minţii, cum să se ajungă la întărirea eului? [2]Asemenea incoerenţe evidente arată de ce nimeni nu a reuşit să explice ce se întâmplă în psihoterapie. [3]Căci nu se întâmplă nimic. [4]Nimic real nu i s-a întâmplat vindecătorului nevindecat, şi trebuie să înveţe din ce predă el însuşi. [5]Eul lui va urmări mereu să obţină ceva din situaţie. [6]Prin urmare, vindecătorul nevindecat nu ştie cum să dea şi nu poate împărtăşi. [7]Nu poate corecta pentru că nu lucrează corectiv. [8]El crede că e de datoria lui să îi predea pacientului ce e real, deşi el însuşi nu ştie.

6. Ce ar trebui, atunci, să se întâmple? [2]Când Dumnezeu a spus: „Să fie lumină!", *a fost* lumină. [3]Oare poţi găsi lumină analizând întunericul, cum face psihoterapeutul, sau – ca teologul – adeverind prezenţa întunericului în tine şi căutând o lumină îndepărtată care să îl înlăture, în timp ce subliniezi mereu cât de departe e? [4]Vindecarea nu e misterioasă. [5]Nimic nu se va schimba dacă nu e înţeleasă, căci lumina *este* înţelegere. [6]Un „păcătos nenorocit" nu poate fi vindecat fără magie, şi nicio „minte fără importanţă" nu se poate autoaprecia fără magie.

7. Aşadar, ambele forme în care abordează eul problema trebuie să ajungă într-un impas: caracteristica „situaţie imposibilă" la care eul duce veşnic. [2]Poate îi va folosi cuiva să îi indici încotro se îndreaptă, dar nu are niciun rost dacă nu îl ajuţi să îşi schimbe şi direcţia. [3]Vindecătorul nevindecat nu o poate face pentru el, de vreme ce nu o poate face pentru sine. [4]Singura contribuţie semnificativă pe care şi-o poate aduce vindecătorul e aceea de-a prezenta un exemplu: exemplul unuia a cărui direcţie a fost schimbată *pentru* el şi care nu mai crede în niciun fel de coşmare. [5]Lumina din mintea lui îi va răspunde astfel celui care întreabă şi care trebuie să decidă, cu Dumnezeu, că e lumină *pentru că* o vede. [6]Şi, prin adeverirea lui, vindecătorul ştie că ea e acolo. [7]Iată cum se traduce, în final, percepţia în cunoaştere. [8]Făcătorul de miracole percepe mai întâi lumina, şi apoi îşi traduce percepţia în convingere fermă prin continua ei extindere şi prin acceptarea adeveririi ei. [9]Efectele ei îl asigură că ea este acolo.

8. Un terapeut nu vindecă, ci *lasă vindecarea să aibă loc*. [2]Poate să indice întunericul, dar nu poate aduce el însuşi lumina, căci lumina nu ţine de el. [3]Dar, fiind *pentru* el, ea trebuie să fie şi pentru pacientul lui. [4]Spiritul Sfânt e singurul Terapeut. [5]El face vindecarea clară în orice situaţie în care El e Călăuza. [6]Tu poţi doar să Îl laşi să Îşi îndeplinească funcţia. [7]Nu are nevoie de ajutor pentru a Şi-o îndeplini. [8]Îţi va spune exact ce să faci să îi ajuţi pe cei pe care ţi-i trimite în căutarea unui ajutor şi le va vorbi prin tine dacă nu intri pe fir. [9]Aminteşte-ţi că tu alegi călăuza care să ajute şi că alegerea greşită nu va ajuta. [10]Dar aminteşte-ţi, totodată, că alegerea corectă va ajuta. [11]Ai încredere în El, căci ajutorul e funcţia Lui, iar El ţine de Dumnezeu. [12]Trezind alte minţi la Spiritul Sfânt prin El, şi nu prin tine, vei înţelege că nu te supui legilor acestei lumi. [13]Dar legile cărora te supui funcţionează. [14]„Ce e bun e ce funcţionează" e o afirmaţie întemeiată, dar insuficientă. [15]Numai ce e bun *poate* funcţiona. [16]Nimic altceva nu funcţionează.

9. Cursul acesta îţi oferă o situaţie de învăţare foarte directă şi foarte simplă, furnizându-ţi totodată şi Călăuza Care îţi spune ce să faci. [2]Dacă îl faci, vei vedea că funcţionează. [3]Rezultatele lui sunt mai convingătoare decât cuvintele lui. [4]Ele te vor convinge de adevărul cuvintelor. [5]Urmând Călăuza corectă, vei învăţa cea mai simplă lecţie dintre toate:

[6]*După roadele lor îi vei cunoaşte şi se vor cunoaşte pe ei înşişi.*

VI. Acceptarea fratelui tău

1. Cum poți să devii tot mai conștient de Spiritul Sfânt din tine, dacă nu prin efectele Lui? [2]Nu poți să Îl vezi cu proprii-ți ochi și nu poți să Îl auzi cu propriile-ți urechi. [3]Cum poți, atunci, să Îl percepi? [4]Dacă inspiri bucurie și alții reacționează la tine cu bucurie, chiar dacă tu însuți nu simți bucurie, înseamnă că există în tine ceva ce are capacitatea să o producă. [5]Dacă este în tine și poate produce bucurie, și dacă vezi că produce bucurie în alții, înseamnă că e ceva ce disociezi în tine însuți.

2. Ți se pare că Spiritul Sfânt nu produce bucurie în tine cu consecvență numai pentru că tu nu stârnești bucurie în alții cu consecvență. [2]Reacțiile lor la tine sunt modul în care evaluezi consecvența Lui. [3]Când nu ești consecvent, nu vei stârni mereu bucurie, așa că nu Îi vei recunoaște mereu consecvența. [4]Ce îi oferi unui frate Îi oferi Lui, căci ce dă El nu poate întrece ce dai tu. [5]Nu pentru că El ar limita ce dă, ci doar pentru că tu ai limitat ce primești. [6]Decizia de-a primi este decizia de-a accepta.

3. Dacă frații tăi fac parte din tine, vrei să îi accepți? [2]Numai ei te pot învăța ce ești, căci ce înveți rezultă din ce i-ai învățat pe ei. [3]Ce invoci în ei invoci în tine. [4]Și, invocând ceva în ei, acel ceva devine real pentru tine. [5]Dumnezeu nu are decât un singur Fiu, cunoscându-i pe toți ca unul singur. [6]Numai Dumnezeu Însuși e mai mult decât ei, dar ei nu sunt mai puțin decât El. [7]Vrei să cunoști ce înseamnă asta? [8]Dacă ce îi faci unui frate îmi faci mie și dacă faci totul pentru tine pentru că facem parte din tine, tot ce facem îți aparține și ție. [9]Toți cei creați de Dumnezeu fac parte din tine și Îi împărtășesc slava cu tine. [10]Slava Lui Îi aparține Lui, dar este deopotrivă și a ta. [11]Nu poți, atunci, să fii mai puțin slăvit decât El.

4. Dumnezeu e mai mult decât tine doar pentru că El te-a creat, dar nu vrea să te priveze nici măcar de acest lucru. [2]De aceea, poți crea cum a creat El, iar disocierea ta nu va modifica acest lucru. [3]Nici lumina lui Dumnezeu, nici a ta nu pălesc din cauză că nu vezi. [4]Deoarece Fiimea trebuie să creeze toată deodată, îți amintești creația de câte ori recunoști o parte a creației. [5]Fiecare parte pe care ți-o amintești se adaugă la întregimea ta pentru că fiecare parte *e* întreg. [6]Întregimea e indivizibilă, dar nu îți poți învăța întregimea până nu o vezi peste tot. [7]Te poți cunoaște doar așa cum Își cunoaște Dumnezeu Fiul, căci cunoașterea e împărtășită cu Dumnezeu. [8]Când te vei trezi în El, îți vei cunoaște magnitudinea acceptând pentru tine nelimitarea Lui. [9]Dar, între timp, o vei judeca așa cum o judeci pe a fratelui tău și o vei accepta așa cum o accepți pe a lui.

5. Nu ești încă treaz, dar poți să înveți cum să te trezești. [2]Foarte simplu, Spiritul Sfânt te învață să îi trezești pe alții. [3]Văzând cum se trezesc ei, vei învăța ce înseamnă trezirea și, fiindcă ai ales să îi trezești, recunoștința lor și felul cum apreciază ce le-ai dat te vor învăța valoarea darului. [4]Ei vor deveni martorii realității tale, după cum ați fost creați și voi martori la cea dumnezeiască. [5]Iar, când Fiimea se va uni și își va accepta Unitatea, va fi cunoscută de creațiile ei, martore la realitatea ei ca Fiul la Tată.

6. Miracolele nu au niciun loc în veșnicie, pentru că sunt reparatoare. [2]Dar, cât mai ai nevoie de vindecare, miracolele tale sunt singurele mărturii la realitatea ta pe care le poți recunoaște. [3]Nu poți săvârși un miracol pentru tine, pentru că miracolele sunt un mod de-a dărui acceptare și de-a o primi. [4]În timp, dăruirea vine mai întâi, deși dăruirea și primirea sunt simultane în veșnicie, unde nu pot fi despărțite. [5]Când vei învăța că sunt același lucru, nevoia de timp se va sfârși.

7. Veșnicia e un singur timp, a cărui singură dimensiune e „întotdeauna". [2]Asta nu poate să însemne nimic pentru tine până nu îți aduci aminte de Brațele deschise ale lui Dumnezeu și până nu cunoști, în sfârșit, Mintea Lui deschisă. [3]Ca El, *tu* ești „întotdeauna"; în Mintea Lui și cu o minte ca a Lui. [4]În mintea ta deschisă sunt creațiile tale, în desăvârșită comunicare născută din înțelegere desăvârșită. [5]Dacă ai putea să accepți doar una dintre ele, nu ai mai vrea nimic din ce are lumea să îți ofere. [6]Orice altceva ar fi total lipsit de înțeles. [7]Înțelesul lui Dumnezeu e incomplet fără tine, iar tu ești incomplet fără creațiile tale. [8]Acceptă-ți fratele în lumea aceasta și nu accepta nimic altceva, căci în el vei găsi creațiile tale pentru că le-a creat cu tine. [9]Nu vei cunoaște că ești cocreator cu Dumnezeu până nu înveți că fratele tău e cocreator cu tine.

VII. Cele două evaluări

1. Voia lui Dumnezeu e mântuirea ta. [2]Să nu îți fi dat mijloacele de-a o găsi? [3]Dacă voiește să o ai, precis ți-a făcut posibilă și ușoară obținerea ei. [4]Frații tăi sunt pretutindeni. [5]Nu trebuie să îți cauți prea departe mântuirea. [6]Fiece minut și fiece secundă îți dau o șansă să te mântuiești. [7]Nu pierde aceste șanse, nu pentru că nu vor reveni, ci pentru că amânarea bucuriei e de prisos. [8]Voia lui Dumnezeu e să ai fericire desăvârșită acum. [9]Se poate oare să nu fie și voia ta? [10]Și se poate să nu fie și voia fraților tăi?

2. Gândește-te, atunci, că, în această voie îngemănată – și numai în aceasta –, sunteți uniți cu toții. [2]Pot să existe dezacorduri în orice altă privință, dar nu și în aceasta. [3]Aici, atunci, își are sălașul pacea. [4]Și

tu sălăşluieşti în pace când iei această hotărâre. [5]Dar nu poţi sălăşlui în pace dacă nu accepţi Ispăşirea, pentru că Ispăşirea *este* calea către pace. [6]Motivul este foarte simplu şi atât de evident, încât este trecut adesea cu vederea. [7]Eul se teme de evident, din moment ce evidentul e trăsătura esenţială a realităţii. [8]Dar *tu* nu îl poţi trece cu vederea decât dacă nu te uiţi.

3. Dacă Spiritul Sfânt Se uită cu iubire la tot ce percepe, e cât se poate de evident că Se uită cu iubire la tine. [2]Modul în care te evaluează El se bazează pe ce cunoaşte El că eşti, aşa că te evaluează în mod adevărat. [3]Şi această evaluare trebuie să fie în mintea ta, pentru că El este acolo. [4]Eul e şi el în mintea ta, pentru că l-ai acceptat acolo. [5]Modul în care te evaluează el însă e exact opusul evaluării Spiritului Sfânt, pentru că eul nu te iubeşte. [6]Nu îşi dă seama ce eşti şi nu are nicio încredere în ce percepe, pentru că percepţiile lui sunt atât de schimbătoare. [7]De aceea, eul e capabil de suspiciune în cel mai bun caz şi de cruzime, în cel mai rău. [8]Iată întregul lui diapazon. [9]Pe care nu îl poate depăşi din cauza incertitudinii lui. [10]Şi nu îl poate întrece niciodată pentru că nu poate *fi* sigur niciodată.

4. Ai în minte, prin urmare, două evaluări de sine care se bat cap în cap, şi nu pot fi adevărate amândouă. [2]Nu îţi dai încă seama cât de diferite sunt aceste evaluări, pentru că nu înţelegi cât de sublim e felul în care te percepe Spiritul Sfânt. [3]El nu e amăgit de ce faci, pentru că nu uită niciodată ce eşti. [4]Eul e amăgit de tot ce faci, mai ales când reacţionezi la Spiritul Sfânt, pentru că îi sporeşte confuzia în asemenea momente. [5]De aceea, eul e în stare să te atace mai ales când reacţionezi cu iubire, căci te-a evaluat lipsit de iubire şi îi contrazici judecata. [6]Eul îţi va ataca motivele de îndată ce vin clar în dezacord cu felul în care te percepe. [7]Atunci va trece brusc de la suspiciune la cruzime, fiindcă i-a sporit incertitudinea. [8]Fireşte, nu are niciun rost să ataci la rândul tău. [9]Ce altceva ar putea să însemne decât că eşti de acord cu felul în care te evaluează eul?

5. Dacă alegi să te vezi neiubitor, nu vei fi fericit. [2]Te condamni şi, de aceea, precis te consideri inadecvat. [3]Chiar eului vrei să îi ceri să te ajute să scapi de senzaţia inadecvării pe care el însuşi a produs-o şi pe care trebuie să o menţină pentru a supravieţui? [4]Poţi oare să scapi de evaluarea lui folosind propriile lui metode de-a păstra intact acest tablou?

6. Nu poţi să evaluezi din interior un sistem de convingeri dement. [2]Te împiedică propriul lui diapazon. [3]Poţi doar să treci de el, să priveşti înapoi dintr-un punct unde există sănătate mintală şi *să vezi contrastul*. [4]Doar prin acest contrast poate demenţa să fie judecată dementă. [5]Cu grandoarea lui Dumnezeu în tine, ai optat să fii mic şi să îţi lamentezi micimea. [6]În cadrul sistemului ce a dictat această opţiune, lamentarea e inevitabilă. [7]Acolo, micimea ta e consimţită ca lucru de la sine înţeles şi nu te întrebi: „Cine a consimţit-o?" [8]Întrebarea e lipsită de înţeles în cadrul sistemului de gândire al eului, pentru că ar pune sub semnul întrebării întregul sistem de gândire.

7. Am spus că eul nu cunoaşte ce este o întrebare adevărată. [2]Lipsa cunoaşterii de orice fel este asociată întotdeauna cu lipsa dorinţei de-a cunoaşte, iar asta produce o lipsă totală de cunoaştere deoarece cunoaşterea este totală. [3]Să nu te îndoieşti de micimea ta înseamnă, aşadar, să negi toată cunoaşterea şi să păstrezi intact întregul sistem de gândire al eului. [4]Nu poţi păstra o parte a unui sistem de gândire, pentru că poate fi pus sub semnul întrebării doar la temelia lui. [5]Şi aceasta trebuie pusă sub semnul întrebării din afara lui, pentru că – în cadrul sistemului – temelia lui rămâne în picioare. [6]Spiritul Sfânt judecă în defavoarea realităţii sistemului de gândire al eului deoarece cunoaşte că temelia lui nu e adevărată. [7]De aceea, tot ce ia naştere din eu nu are niciun înţeles. [8]El judecă fiecare credinţă pe care o deţii prin prisma provenienţei sale. [9]Dacă vine de la Dumnezeu, El o cunoaşte ca adevărată. [10]Dacă nu, o cunoaşte ca lipsită de înţeles.

8. De câte ori te îndoieşti de valoarea ta, spune:

[2]*Dumnezeu Însuşi e incomplet fără mine.*

[3]Aminteşte-ţi acest lucru când îţi vorbeşte eul, şi nu îl vei auzi. [4]Adevărul despre tine e atât de sublim, încât tot ce e nedemn de Dumnezeu nu e demn de tine. [5]Alege, atunci, ce vrei în aceşti termeni şi nu accepta nimic din ce nu I-ai oferi lui Dumnezeu ca dar total cuvenit Lui. [6]Altceva nu vrei. [7]Restituie-I partea ta, şi ţi Se va da şi El întreg în schimb că I-ai restituit ce Îi aparţine şi ce Îl face complet.

VIII. Grandoare versus grandiozitate

1. Grandoarea ţine de Dumnezeu şi numai de El. [2]Prin urmare, ea e în tine. [3]De câte ori devii conştient de ea, oricât de vag, abandonezi automat eul, pentru că – în prezenţa grandorii lui Dumnezeu – lipsa de înţeles a eului devine cât se poate de evidentă. [4]În aceste situaţii, deşi nu le înţelege, eul crede că „duşmanul" lui a dat lovitura, şi încearcă să îţi ofere daruri să te convingă să revii la „protecţia" lui. [5]Îngâmfarea de sine e singurul lucru pe care îl poate oferi. [6]Grandiozitatea eului e alternativa lui la grandoarea lui Dumnezeu. [7]Pe care o vei alege?

2. Grandiozitatea e întotdeauna un paravan menit să ascundă dez-

nădejdea. [2]Și e fără speranță pentru că nu este reală. [3]E o încercare de-a-ți contracara micimea, bazată pe credința că micimea e reală. [4]Fără această credință, grandiozitatea e lipsită de înțeles și e cu neputință să o vrei. [5]Esența grandiozității e rivalitatea, pentru că presupune întotdeauna atac. [6]E o încercare delirantă de-a întrece, dar nu de a desface. [7]Am spus mai înainte că eul pendulează între suspiciune și cruzime. [8]Rămâne suspicios cât nu mai speri în tine. [9]Și trece la cruzime când te hotărăști să nu mai tolerezi umilirea de sine și să îți cauți alinare. [10]Atunci îți oferă iluzia atacului ca „soluție".

3. Eul nu înțelege diferența dintre grandoare și grandiozitate, pentru că nu vede nicio diferență între impulsurile la miracole și propriile lui credințe străine de eu. [2]Ți-am spus că eul e conștient de-o amenințare la adresa existenței sale, dar nu face distincții între aceste două tipuri foarte diferite de amenințare. [3]Profunda lui senzație de vulnerabilitate îl face incapabil să judece altfel decât în termenii atacului. [4]Când se simte amenințat, singura lui decizie e între a ataca acum și a se retrage pentru a ataca mai târziu. [5]Dacă îi accepți prinosul grandiozității, va ataca imediat. [6]Dacă nu, va aștepta.

4. Eul e imobilizat în prezența grandorii lui Dumnezeu, pentru că grandoarea Lui stabilește libertatea ta. [2]Chiar și cea mai vagă aluzie la realitatea ta îți alungă literalmente eul din minte, pentru că vei renunța la tot ce ai investit în el. [3]Grandoarea e total fără iluzii și, pentru că este reală, e irezistibil de convingătoare. [4]Dar convingerea de realitate nu va rămâne cu tine decât dacă nu îi permiți eului să o atace. [5]Eul va depune toate eforturile să se refacă și să își mobilizeze energia împotriva eliberării tale. [6]Îți va spune că ești nebun și va argumenta că grandoarea nu poate fi o parte reală din tine din cauza micimii în care crede el. [7]Grandoarea ta însă nu e o idee delirantă pentru că nu a făcut-o el. [8]Tu ai făcut grandiozitatea și te temi de ea pentru că e o formă de atac, dar grandoarea ta ține de Dumnezeu, Care a creat-o din Iubirea Lui.

5. Din grandoarea ta poți doar binecuvânta, pentru că grandoarea ta e abundența ta. [2]Binecuvântând, o păstrezi în minte, protejând-o de iluzii și ținându-te în Mintea lui Dumnezeu. [3]Amintește-ți mereu că nu poți fi altundeva decât în Mintea lui Dumnezeu. [4]Când uiți acest lucru, *vei* deznădăjdui și *vei* ataca.

6. Eul depinde doar de cât ești de dispus să îl tolerezi. [2]Dacă ești dispus să îți vezi grandoarea, nu poți deznădăjdui și, de aceea, nu poți dori eul. [3]Grandoarea ta e răspunsul lui Dumnezeu la eu, pentru că e adevărată. [4]Micimea și grandoarea nu pot coexista, și nu e cu putință nici să alterneze. [5]Micimea și grandiozitatea pot și trebuie să alterneze, din moment ce sunt neadevărate amândouă și sunt, așadar, la același nivel. [6]Fiind nivelul schimbării, e perceput schimbător

și extremele sunt trăsătura lui esențială.

7. Adevărul și micimea se neagă reciproc pentru că grandoarea este adevăr. [2]Adevărul nu poate oscila; el e adevărat întotdeauna. [3]Când grandoarea îți scapă, ai înlocuit-o cu ceva făcut de tine. [4]Poate cu credința în micime; poate cu credința în grandiozitate. [5]Precis e ceva dement pentru că nu e adevărat. [6]Grandoarea ta nu te va amăgi niciodată, dar iluziile tale o vor face întotdeauna. [7]Iluziile sunt amăgiri. [8]Nu poți triumfa, dar *ești* exaltat. [9]Și, în starea ta de exaltare, cauți alții ca tine și jubilezi cu ei.

8. E ușor să distingi grandoarea de grandiozitate, pentru că iubirii i se răspunde în același fel, iar mândriei, nu. [2]Mândria nu va produce miracole și, de aceea, te va văduvi de adevăratele mărturii la realitatea ta. [3]Adevărul nu e obscur, nici tăinuit, dar caracterul vădit pe care îl are pentru tine stă în bucuria pe care o aduci martorilor lui, care ți-l arată. [4]Ei îți atestă grandoarea, dar nu pot atesta mândria pentru că mândria nu e împărtășită. [5]Dumnezeu vrea să vezi ce a creat pentru că e bucuria Lui.

9. Poate oare grandoarea ta să fie arogantă când Dumnezeu Însuși stă mărturie pentru ea? [2]Și ce poate fi real dacă e un lucru fără martori? [3]Poate ieși ceva bun din el? [4]Și, dacă nu iese nimic bun din el, Spiritul Sfânt nu îl poate folosi. [5]Ce nu poate fi transformat de El în Voia lui Dumnezeu nu există deloc. [6]Grandiozitatea e o idee delirantă din cauză că e folosită pentru a-ți înlocui grandoarea. [7]Dar ce a creat Dumnezeu nu poate fi înlocuit. [8]Dumnezeu e incomplet fără tine pentru că grandoarea Lui e totală, iar tu nu poți lipsi din ea.

10. Ești absolut de neînlocuit în Mintea lui Dumnezeu. [2]Nimeni altul nu poate ocupa locul pe care îl ai în ea și, cât îl lași gol, locul tău veșnic așteaptă doar să te întorci. [3]Dumnezeu, prin Vocea Lui, îți aduce aminte de ea, și Dumnezeu Însuși îți ține extensiile la adăpost în ea. [4]Dar tu nu le cunoști până nu te întorci la ele. [5]Nu poți înlocui Împărăția și nu te poți înlocui pe tine. [6]Dumnezeu, Care îți cunoaște valoarea, nu vrea să fie așa și, de aceea, nu e așa. [7]Valoarea ta este în Mintea lui Dumnezeu și, de aceea, nu e numai într-a ta. [8]Să te accepți cum te-a creat Dumnezeu nu poate fi o aroganță, fiind negarea aroganței. [9]Să îți accepți micimea *este* arogant, însemnând să crezi că evaluarea pe care ți-o faci tu e mai adevărată decât cea dumnezeiască.

11. Dar, dacă adevărul e indivizibil, evaluarea pe care ți-o faci tu trebuie să *fie* cea dumnezeiască. [2]Nu tu ți-ai stabilit valoarea, care nu are nevoie de apărare. [3]Nimic nu o poate ataca, nici birui. [4]Ea nu variază. [5]Ci pur și simplu *este*. [6]Întreabă-L pe Spiritul Sfânt care e valoarea ta și îți va spune, dar nu te teme de răspunsul Lui, pentru că vine de la Dumnezeu. [7]E un răspuns exaltat datorită Sursei lui, dar Sursa e ade-

vărată și răspunsul Său – tot așa. [8]Ascultă și nu te îndoi de ce auzi, căci Dumnezeu nu amăgește. [9]El vrea să înlocuiești credința eului în micime cu Propriul Lui Răspuns exaltat la ce ești, ca să nu te mai îndoiești de el și să îl cunoști drept ce este.

Capitolul 10

IDOLII BOLII

Introducere

1. Nimic din afara ta nu te poate umple de frică sau de iubire, pentru că nimic nu *este* în afara ta. [2]Timpul și veșnicia sunt ambele în mintea ta, și vor rămâne în conflict până vei percepe timpul doar ca mijloc de redobândire a veșniciei. [3]Nu o poți face cât crezi că orice ți se întâmplă e cauzat de factori din afara ta. [4]Trebuie să înveți că timpul e exclusiv la dispoziția ta și că nimic în lume nu îți poate răpi această răspundere. [5]Poți știrbi legile lui Dumnezeu în închipuirea ta, dar nu poți fugi de ele. [6]Au fost stabilite pentru protecția ta și sunt la fel de neștirbite ca siguranța ta.

2. Dumnezeu nu a creat nimic în afară de tine și nu există nimic în afară de tine, căci faci parte din El. [2]În afară de El, ce altceva poate să existe? [3]Nimic în afara Lui nu poate să se întâmple, căci – cu excepția Lui –, nimic nu e real. [4]Creațiile tale Îl sporesc cum faci și tu, dar nu adaugă nimic diferit pentru că toate au fost dintotdeauna. [5]Ce altceva poate să te supere decât efemerul, dar cum să fie real efemerul dacă tu ești singura creație dumnezeiască și El te-a creat veșnic? [6]Mintea ta cea sfântă stabilește tot ce ți se întâmplă. [7]De tine depinde fiecare reacție pe care o ai la fiecare lucru pe care îl percepi, pentru că mintea ta determină cum îl percepi.

3. Dumnezeu nu Se răzgândește în privința ta, căci nu e nesigur de El. [2]Și ce cunoaște El poate fi cunoscut, căci nu cunoaște numai pentru El. [3]Te-a creat pentru El, dar ți-a dat puterea să creezi pentru tine ca să fii ca El. [4]Iată de ce e sfântă mintea ta. [5]Poate ceva să depășească Iubirea lui Dumnezeu? [6]Poate ceva să depășească, atunci, voia ta? [7]Nimic nu poate ajunge la tine din afara ei pentru că, fiind în Dumnezeu, cuprinzi totul. [8]Crede acest lucru, și îți vei da seama câte depind de tine. [9]Când îți simți amenințată pacea minții, întreabă-te: „S-a răzgândit Dumnezeu în privința mea?" [10]Acceptă-I atunci decizia, căci e într-adevăr constantă, și refuză să te răzgândești în privința ta. [11]Dumnezeu nu va decide niciodată în defavoarea ta, căci ar decide în defavoarea Sa.

I. Acasă în Dumnezeu

1. Nu îți cunoști creațiile pur și simplu pentru că decizi mereu în

defavoarea lor cât timp mintea ți-e scindată, și ți-e imposibil să ataci ce ai creat. [2]Ține minte însă că *lui Dumnezeu Îi e la fel de imposibil.* [3]Legea creației spune că îți iubești creațiile ca pe tine însuți, pentru că fac parte din tine. [4]Tot ce s-a creat e, așadar, în perfectă siguranță, fiind ocrotit de legile lui Dumnezeu prin Iubirea Sa. [5]Orice parte a minții tale care nu cunoaște acest lucru s-a izgonit singură din cunoaștere, pentru că nu i-a satisfăcut condițiile. [6]Cine să fi făcut-o, dacă nu tu? [7]Recunoaște-o bucuros, căci prin această recunoaștere îți dai seama că izgonirea ta nu vine de la Dumnezeu și, de aceea, nu există.

2. Ești acasă în Dumnezeu, visând la exil, dar în măsură să te trezești la realitate. [2]Iei decizia să o faci? [3]Tu recunoști, din proprie experiență, că tot ce vezi în vise iei de bun în timp ce dormi. [4]Dar, în clipa în care te trezești, realizezi că tot ce a părut să se întâmple în vis nu s-a întâmplat deloc. [5]Nu ți se pare ciudat, deși – cât ai dormit – toate legile lumii la care te trezești au fost știrbite. [6]Nu e posibil oare să fi trecut doar dintr-un vis într-altul, fără să te trezești cu adevărat?

3. Te-ai obosi oare să reconciliezi cele întâmplate în două vise discordante, sau le-ai respinge pe amândouă deodată dacă ai descoperi că realitatea nu concordă cu nicicare dintre ele? [2]Nu îți aduci aminte să fi fost treaz. [3]Când auzi Spiritul Sfânt, se poate să te simți mai bine căci iubirea îți pare posibilă atunci, dar încă nu îți amintești că a fost așa cândva. [4]Și tocmai reamintindu-ți acest lucru vei ști că poate fi din nou așa. [5]Ce e posibil nu s-a înfăptuit încă. [6]Dar ce a fost cândva e tot așa acum, dacă e veșnic. [7]Când îți vei aminti, vei ști că ce îți amintești e veșnic și, de aceea, e acum.

4. Îți vei aminti totul în clipa în care o dorești pe deplin, căci – dacă a dori pe deplin e totuna cu a crea – voința ta va fi spulberat separarea, restituindu-ți mintea, simultan, Creatorului tău și creațiilor tale. [2]Cunoscându-Le, nu vei dori să dormi, ci doar să te trezești și să fii bucuros. [3]Visele vor fi imposibile pentru că vei vrea numai adevărul, iar acesta, fiind în sfârșit voia ta, va fi al tău.

II. Decizia de a uita

1. Nu poți disocia ceva fără să cunoști acel ceva mai întâi. [2]Cunoașterea trebuie să preceadă disocierea, așa că disocierea nu e decât o decizie de-a uita. [3]Ce s-a uitat pare înfricoșător atunci, dar numai din cauză că disociația e un atac asupra adevărului. [4]Ți-e frică *pentru că* ai uitat. [5]Și ți-ai înlocuit cunoașterea cu o conștiență a viselor pentru că te temi de disociația făcută, și nu de ce ai disociat. [6]Când ce-ai disociat e acceptat, încetează să mai fie înfricoșător.

2. Renunțarea la disocierea realității aduce însă mai mult decât simpla lipsă a fricii. [2]În decizia aceasta stă bucuria, și pacea, și slava creației. [3]Oferă-I Spiritului Sfânt doar bunăvoința de-a-ți aminti, căci El îți păstrează cunoașterea de Dumnezeu și de tine, în așteptarea acceptării tale. [4]Renunță bucuros la tot ce ți-ar sta în calea reamintirii, căci Dumnezeu e în memoria ta. [5]Vocea Lui îți va spune că faci parte din El când ești dispus să ți-L amintești și să îți cunoști din nou realitatea. [6]Nu lăsa nimic din această lume să îți întârzie reamintirea Lui, căci în această reamintire stă cunoașterea de tine.

3. A-ți reaminti înseamnă pur și simplu a reda minții tale *ce e deja în ea.* [2]Nu făurești ce îți amintești, ci doar accepți din nou ce e deja acolo, dar s-a respins. [3]Capacitatea de-a accepta adevărul în lumea aceasta este corespondentul perceptual al creării în Împărăție. [4]Dumnezeu Își va îndeplini rolul dacă ți-l îndeplinești și tu pe al tău, și ce îți va da în schimb pentru al tău e schimbul percepției pe cunoaștere. [5]Nimic nu întrece Voia Lui pentru tine. [6]Declară-ți însă voia de-a-ți aduce aminte de El, și iată! [7]El îți va da totul la cerere.

4. Când ataci, te negi. [2]Te înveți în mod concret că nu ești ce ești. [3]Faptul că negi realitatea te împiedică să accepți darul lui Dumnezeu, pentru că ai acceptat altceva în locul lui. [4]Dacă înțelegi că acesta e întotdeauna un atac asupra adevărului, iar adevărul este Dumnezeu, îți vei da seama de ce e înfricoșător întotdeauna. [5]În plus, dacă recunoști că faci parte din Dumnezeu, vei înțelege de ce te ataci întotdeauna mai întâi pe tine însuți.

5. Tot atacul este un atac de Sine. [2]Altceva nu poate fi. [3]Provenit din decizia ta de-a nu fi ce ești, e un atac asupra identificării tale. [4]Așadar, atacul este modul în care ți se pierde identificarea, căci –când ataci – sigur ai uitat ce ești. [5]Iar, dacă realitatea ta e a lui Dumnezeu, atunci când ataci nu îți aduci aminte de El. [6]Nu pentru că a dispărut, ci pentru că alegi în mod activ să nu îți aduci aminte de El.

6. Nu ai putea lua o decizie atât de dementă dacă ți-ai da seama că îți distruge complet pacea minții. [2]O iei numai din cauză că mai ești convins că îți poate căpăta ceva ce vrei. [3]Rezultă, atunci, că vrei altceva decât pacea minții, dar nu te-ai gândit ce anume. [4]Urmarea logică a deciziei tale e însă foarte clară, dacă vrei să o vezi. [5]Decizând împotriva realității tale, te-ai făcut vigilent *împotriva* lui Dumnezeu și a Împărăției Sale. [6]Și tocmai această vigilență te face să te temi de amintirea Lui.

III. Dumnezeul bolii

1. Nu L-ai atacat pe Dumnezeu și Îl iubești cu adevărat. [2]Îți poți

schimba oare realitatea? [3]Nimeni nu poate voi să se distrugă. [4]Când crezi că te ataci, e un indiciu sigur că urăşti ce *crezi* că eşti. [5]Şi asta, şi numai asta, poţi să ataci. [6]Ce crezi că eşti poate fi foarte odios; şi ce te pune să faci acest chip ciudat poate fi foarte distructiv. [7]Distrugerea însă nu e mai reală decât chipul, deşi cei ce fac idoli îi adoră cu adevărat. [8]Idolii nu sunt nimic, dar cei ce îi adoră sunt Fiii lui Dumnezeu cuprinşi de boală. [9]Dumnezeu îi vrea eliberaţi de boală şi restituiţi Minţii Lui. [10]El nu îţi va limita puterea de-a-i ajuta, din moment ce tocmai El ţi-a dat-o. [11]Nu te teme de ea, pentru că e mântuirea ta.

2. Ce alt Mângâietor poate să existe pentru copiii lui Dumnezeu cuprinşi de boală decât puterea Lui prin tine? [2]Aminteşte-ţi că nu contează unde anume în Fiime e acceptat. [3]El e acceptat întotdeauna pentru toţi şi, când Îl primeşte mintea ta, amintirea Lui se trezeşte în toată Fiimea. [4]Vindecă-ţi fraţii pur şi simplu acceptându-L pe Dumnezeu pentru ei. [5]Minţile voastre nu sunt separate, şi Dumnezeu are un singur canal de vindecare pentru că are doar un Fiu. [6]Singura Legătură care a mai rămas să asigure comunicarea dintre Dumnezeu şi copiii Lui îi uneşte pe toţi – şi pe toţi, cu El. [7]Să fii conştient de asta e să îi vindeci, pentru că înseamnă să conştientizezi că nimeni nu e separat, aşa că nimeni nu este bolnav.

3. Să crezi că un Fiu de-al lui Dumnezeu poate fi bolnav înseamnă să crezi că parte din Dumnezeu poate să sufere. [2]Iubirea nu poate suferi, pentru că nu poate ataca. [3]De aceea, reamintirea iubirii aduce cu ea invulnerabilitate. [4]Nu sta de partea bolii în prezenţa unui Fiu de-al lui Dumnezeu chiar dacă el însuşi crede în ea, căci faptul că Îl accepţi pe Dumnezeu în el adevereşte Iubirea lui Dumnezeu de care a uitat. [5]Faptul că îl recunoşti ca parte din Dumnezeu îi aminteşte adevărul lui de sine, pe care îl neagă. [6]Vrei să îi întăreşti negarea lui Dumnezeu, şi să te pierzi astfel din vedere chiar pe tine? [7]Sau vrei să îi aduci aminte de întregimea lui, şi să îţi aduci aminte de Creatorul tău cu el?

4. Să crezi că un Fiu de-al lui Dumnezeu e bolnav înseamnă să te închini la acelaşi idol la care se închină el. [2]Dumnezeu a creat iubire, nu idolatrie. [3]Toate formele de idolatrie sunt caricaturi ale creaţiei, predate de minţi bolnave, prea divizate să ştie că creaţia împărtăşeşte puterea, şi nu o uzurpă niciodată. [4]Boala e idolatrie, fiind credinţa că puterea ţi se poate lua. [5]Dar asta e cu neputinţă, căci faci parte din Dumnezeu, Care e toată puterea. [6]Un dumnezeu bolnav precis este un idol, făcut după chipul în care făcătorul lui crede că a fost făcut el însuşi. [7]Iată ce percepe eul într-un Fiu de-al lui Dumnezeu: un dumnezeu bolnav, care s-a creat singur, de sine stătător, foarte crud şi foarte vulnerabil. [8]La acest idol vrei să te închini? [9]La mântuirea acestui chip vrei să veghezi? [10]Chiar ţi-e frică să nu îl pierzi?

5. Priveşte calm concluzia logică a sistemului de gândire al eului şi judecă dacă ce îţi oferă e într-adevăr ce vrei, căci *asta* îţi oferă. [2]Pentru a obţine asta, eşti dispus să ataci Divinitatea fraţilor tăi şi să o pierzi astfel din vedere pe a ta. [3]Şi eşti dispus să o ţii ascunsă, să ocroteşti un idol care crezi că te va mântui de pericolele pe care le reprezintă, dar care nu există.

6. Nu există idolatri în Împărăţie, dar există o mare apreciere pentru tot ce a creat Dumnezeu, datorită calmei cunoaşteri că fiecare face parte din El. [2]Fiul lui Dumnezeu nu cunoaşte idoli, dar sigur îşi cunoaşte Tatăl. [3]Sănătatea în lumea aceasta e corespondentul valorii în Cer. [4]Nu meritul meu e contribuţia pe care ţi-o aduc, ci iubirea mea, căci nu te apreciezi la justa ta valoare. [5]Când nu te apreciezi la justa valoare, devii bolnav, dar valoarea pe care ţi-o atribui eu te poate vindeca, pentru că valoarea Fiului lui Dumnezeu e una singură. [6]Când am spus: „Pacea Mea v-o dau", am vorbit serios. [7]Pacea vine de la Dumnezeu prin mine la tine. [8]E pentru tine, deşi se prea poate să nu o ceri.

7. Când un frate e bolnav, e bolnav pentru că nu cere pace şi, de aceea, nu ştie că o are. [2]Acceptarea păcii e negarea iluziei, iar boala *este* o iluzie. [3]Fiecare Fiu de-al lui Dumnezeu are însă puterea să nege iluziile oriunde în Împărăţie, prin simpla lor negare completă în el însuşi. [4]Te pot vindeca pentru că te cunosc. [5]Îţi cunosc valoarea şi tocmai valoarea aceasta te face întreg. [6]O minte întreagă nu e idolatră şi nu ştie de legi ce se bat cap în cap. [7]Te voi vindeca pur şi simplu pentru că am un singur mesaj, care e adevărat. [8]Credinţa ta în el te va face întreg când ai credinţă în mine.

8. Nu aduc mesajul lui Dumnezeu cu amăgire, şi vei învăţa asta învăţând că primeşti întotdeauna atât cât accepţi. [2]Ai putea accepta acum pacea pentru toţi şi le-ai putea oferi desăvârşita libertate de toate iluziile, pentru că I-ai auzit Vocea. [3]Dar să nu ai alţi dumnezei înaintea Lui, căci nu vei auzi. [4]Nu Dumnezeu e gelos pe dumnezeii făcuţi de tine, ci tu. [5]Vrei să îi mântuieşti şi să îi slujeşti, crezând că ei te-au făcut pe tine. [6]Crezi că ei sunt tatăl tău, pentru că proiectezi asupra lor faptul înfricoşător că i-ai făcut să Îl înlocuieşti pe Dumnezeu. [7]Dar, când par să îţi vorbească, aminteşte-ţi că nimic nu Îl poate înlocui pe Dumnezeu şi că înlocuirile pe care ai încercat să le faci sunt chiar nimica.

9. Aşadar, deşi crezi că te înspăimântă nimicul, de fapt te înspăimântă nimica. [2]Şi, conştientizând acest lucru, eşti vindecat. [3]Vei auzi dumnezeul pe care îl asculţi. [4]Tu ai făcut dumnezeul bolii şi, făcându-l, te-ai făcut capabil să îl auzi. [5]Şi totuşi, nu l-ai creat, el nefiind Voia Tatălui. [6]De aceea, nu e veşnic şi îţi va fi desfăcut în clipa în care declari că eşti dispus să accepţi numai ce e veşnic.

10. Dacă Dumnezeu are un singur Fiu, există doar un singur Dumnezeu. [2]Împărtăşeşti cu El realitatea, căci realitatea e neîmpărţită. [3]Să accepţi alţi dumnezei înaintea Lui înseamnă să pui alte chipuri înaintea ta. [4]Nu îţi dai seama ce mult asculţi de dumnezeii tăi şi ce vigilent eşti în numele lor. [5]Dar ei există numai pentru că îi cinsteşti. [6]Pune cinstea unde se cuvine, şi pacea va fi a ta. [7]E moştenirea ta de la adevăratul tău Tată. [8]Nu îţi poţi face Tatăl, iar tatăl pe care l-ai făcut nu te-a făcut pe tine. [9]Iluziilor nu li se cuvine cinste, căci a le cinsti înseamnă a cinsti nimica. [10]Dar nu li se cuvine nici spaimă, căci „nimica" nu poate înspăimânta. [11]Ai ales spaima de iubire din cauza desăvârşitei ei inofensivităţi şi, din cauza acestei spaime, ai fost dispus să renunţi la desăvârşita ta capacitate de-a ajuta şi la desăvârşitul tău Ajutor.

11. Numai la altarul lui Dumnezeu vei găsi pace. [2]Iar acest altar este în tine pentru că acolo l-a pus Dumnezeu. [3]Vocea Lui te cheamă în continuare să revii, iar El va fi auzit când nu pui înaintea Lui alţi dumnezei. [4]Poţi renunţa la dumnezeul bolii pentru fraţii tăi; de fapt, va trebui să o faci dacă renunţi la el pentru tine. [5]Căci, dacă vezi dumnezeul bolii oriunde, l-ai acceptat. [6]Şi, dacă îl accepţi, te vei pleca şi te vei închina în faţa lui, pentru că a fost făcut să Îl înlocuiască pe Dumnezeu. [7]El e credinţa că poţi alege care dumnezeu este real. [8]Deşi e clar că asta nu are nimic de-a face cu realitatea, e la fel de clar că are totul de-a face cu realitatea după cum o percepi tu.

IV. Sfârşitul bolii

1. Toată magia e o încercare de-a reconcilia ireconciliabilul. [2]Toată religia e recunoaşterea că ireconciliabilul nu poate fi reconciliat. [3]Boala şi perfecţiunea sunt ireconciliabile. [4]Dacă Dumnezeu te-a creat perfect, *eşti* perfect. [5]De crezi că poţi să fii bolnav, ai pus alţi dumnezei înaintea Lui. [6]Nu Dumnezeu Se războieşte cu dumnezeul bolii făcut de tine, ci tu. [7]El e simbolul deciziei împotriva lui Dumnezeu, şi te temi de el din cauză că nu poate fi reconciliat cu Voia lui Dumnezeu. [8]Dacă îl ataci, îi vei da realitate pentru tine. [9]Dar, dacă refuzi să i te închini sub orice formă îţi apare şi oriunde crezi că îl vezi, o să dispară în nimicul din care a fost făcut.

2. Realitatea poate mijì doar într-o minte neînnorată. [2]Ea e mereu acolo, gata să fie acceptată, dar acceptarea ei depinde de cât eşti de dispus să o ai. [3]A cunoaşte realitatea presupune neapărat că eşti dispus să judeci irealitatea ca fiind ce este. [4]Să treci nimicul cu vederea înseamnă să îl judeci corect şi să îi dai drumul, datorită capacităţii

tale de-a-l evalua adevărat. [5]Cunoaşterea nu poate miji într-o minte plină de iluzii, pentru că adevărul şi iluziile sunt ireconciliabile. [6]Adevărul e întreg şi nu poate fi cunoscut de o parte a unei minţi.

3. Fiimea nu poate fi percepută parţial bolnavă, a o percepe aşa însemnând a nu o percepe. [2]Dacă Fiimea este una, e una în toate privinţele. [3]Unitatea nu poate fi divizată. [4]Dacă percepi alţi dumnezei, mintea ţi-e scindată şi nu vei fi în stare să limitezi scindarea, căci arată că ţi-ai scos o parte a minţii de sub Voia lui Dumnezeu. [5]Ceea ce înseamnă că a scăpat de sub control. [6]A fi fără control înseamnă a fi fără raţiune, mintea devenind atunci iraţională. [7]Definind-o greşit, percepi că funcţionează greşit.

4. Legile lui Dumnezeu îţi vor ţine mintea într-o stare de pace pentru că pacea e Voia Lui, iar legile Lui au fost făcute să o susţină. [2]Legile Lui sunt ale libertăţii, dar legile tale sunt ale robiei. [3]Din moment ce libertatea şi robia sunt ireconciliabile, legile lor nu pot fi înţelese împreună. [4]Legile lui Dumnezeu funcţionează numai spre binele tău, şi nu există alte legi pe lângă ale Lui. [5]Restul, pur şi simplu, nu este legiuit şi este deci haotic. [6]Dumnezeu însă a ocrotit tot ce a creat prin legile Lui. [7]Tot ce nu se supune acestora nu există. [8]Expresia „legile haosului" nu are înţeles. [9]Creaţia e perfect legiuită, iar haoticul e fără înţeles, fiind fără Dumnezeu. [10]Ţi-ai „dat" pacea dumnezeilor pe care i-ai făcut, dar nu are cine să ţi-o primească, pentru că ei nu există şi nu le-o poţi da.

5. Nu eşti liber să renunţi la libertate, ci doar să o negi. [2]Nu poţi să faci ce Dumnezeu nu a menit, căci ce nu a menit nu se întâmplă. [3]Dumnezeii tăi nu aduc haos; tu îi înzestrezi cu haos şi îl accepţi apoi de la ei. [4]Toate acestea nu au fost nicicând. [5]Nimic în afara legilor lui Dumnezeu nu a existat vreodată şi nimic în afara Voii Lui nu va exista vreodată. [6]Ai fost creat de Voia Lui, prin legile Lui; şi felul în care ai fost creat te-a stabilit creator. [7]Ce ai făcut tu e ceva atât de nedemn de tine, încât nu ai putea să îl doreşti, dacă ai fi dispus să îl vezi aşa cum este. [8]Nu vei vedea absolut nimic. [9]Şi vederea îţi va trece automat dincolo de acesta, la ce e în tine şi împrejurul tău. [10]Realitatea nu poate străpunge obstacolele pe care le pui între ea şi tine, dar te va învălui complet când le vei da drumul.

6. După experienţa ocrotirii dumnezeieşti, facerea idolilor devine de neconceput. [2]Nu mai sunt chipuri ciudate în Mintea lui Dumnezeu, şi ce nu e în Mintea Lui nu poate fi nici într-a ta, căci sunteţi de o minte şi mintea aceea Îi aparţine Lui. [3]E a ta *pentru că* Îi aparţine Lui, căci – pentru El – proprietatea e împărtăşire. [4]Şi, dacă e aşa pentru El, e aşa pentru tine. [5]Definiţiile Lui *sunt* legile Lui, căci prin ele a stabilit universul drept ce este. [6]Dumnezeii falşi pe care încerci să îi pui între tine şi realitatea ta nu au niciun efect asupra adevărului. [7]Pacea e a ta

pentru că te-a creat Dumnezeu. [8]Şi nu a creat nimic altceva.

7. Miracolul e actul unui Fiu de-al lui Dumnezeu care s-a lepădat de toţi dumnezeii falşi şi îşi invită fraţii să facă acelaşi lucru. [2]E un act de credinţă, fiind recunoaşterea că fratele lui poate face acelaşi lucru. [3]E o invitaţie adresată Spiritului Sfânt din mintea lui, o chemare întărită prin unire. [4]Deoarece a auzit Vocea lui Dumnezeu, făcătorul de miracole O întăreşte într-un frate bolnav slăbind credinţa acestuia în boală, pe care nu o împărtăşeşte. [5]Puterea unei minţi se poate răsfrânge într-alta, pentru că toate lămpile lui Dumnezeu au fost aprinse de aceeaşi scânteie. [6]E pretutindeni şi e veşnică.

8. În mulţi rămâne doar scânteia, căci Marile Raze sunt ascunse de nori. [2]Dumnezeu însă a ţinut scânteia vie, ca Razele să nu poată fi complet uitate. [3]De vei vedea mica scânteie, vei învăţa lumina mai mare, căci Razele sunt acolo, nevăzute. [4]Perceperea scânteii va vindeca, dar cunoaşterea luminii va crea. [5]La întoarcere însă, trebuie recunoscută mai întâi mica lumină, căci separarea a fost o coborâre din mărime în micime. [6]Scânteia însă a rămas la fel de pură ca Marea Lumină, fiind ce a mai rămas din chemarea creaţiei. [7]Pune-ţi toată credinţa în ea, şi Dumnezeu Însuşi o să îţi răspundă.

V. Negarea lui Dumnezeu

1. Ritualurile dumnezeului bolii sunt bizare şi foarte exigente. [2]Bucuria nu e permisă niciodată, depresia fiind indiciul loialităţii la adresa lui. [3]Depresia înseamnă că te-ai lepădat de Dumnezeu. [4]Mulţi se tem de blasfemie, dar nu înţeleg ce înseamnă. [5]Nu îşi dau seama că a-L nega pe Dumnezeu înseamnă a-ţi nega propria Identitate şi că, în acest sens, plata păcatului *e* moartea. [6]E un sens foarte literal: negarea vieţii atrage după sine perceperea opusului ei, căci toate formele de negare înlocuiesc ce e cu ce nu e. [7]Nimeni nu o poate face în realitate, dar e indiscutabil că poţi să crezi că poţi şi chiar crezi că ai reuşit să o faci.

2. Nu uita însă că negarea lui Dumnezeu va avea ca rezultat inevitabil proiecţia, şi vei crede că ţi-au făcut-o alţii, nu tu. [2]Trebuie să primeşti mesajul pe care îl dai căci e mesajul pe care îl vrei. [3]Deşi crezi că îţi judeci fraţii după mesajele pe care ţi le dau ei, i-ai judecat după mesajul pe care li-l dai tu. [4]Nu le atribui lor faptul că negi bucuria, căci nu vei putea vedea scânteia din ei ce ţi-ar aduce bucurie. [5]Tocmai negarea scânteii aduce depresie, căci – de câte ori îţi vezi fraţii fără ea – Îl negi pe Dumnezeu.

3. Supunerea faţă de negarea lui Dumnezeu e religia eului. [2]Dumnezeul bolii cere – evident – negarea sănătăţii, pentru că sănătatea e în opoziţie directă cu propria lui supravieţuire. [3]Gândeşte-te însă ce înseamnă asta pentru tine. [4]Dacă nu eşti bolnav, nu poţi păstra dumnezeii pe care i-ai făcut, căci numai în boală ai putea să îi vrei. [5]Blasfemia, atunci, e un *sui*cid, şi nu un deicid. [6]Înseamnă că, pentru a fi bolnav, eşti dispus să nu te cunoşti pe tine. [7]Iată prinosul pe care îl cere dumnezeul tău, căci – zămislit fiind din demenţa ta – el e o idee dementă. [8]Are multe forme, dar – deşi poate să pară multe şi felurite lucruri – nu e decât o singură idee: negarea lui Dumnezeu.

4. Boala şi moartea au părut să intre în mintea Fiului lui Dumnezeu în ciuda Voii Sale. [2]„Atacul asupra lui Dumnezeu" l-a făcut pe Fiul Său să creadă că nu are Tată şi, din depresia lui, a făcut dumnezeul depresiei. [3]Asta a fost alternativa lui la bucurie, căci nu a vrut să accepte că, deşi era creator, fusese creat. [4]Dar Fiul *este* neajutorat fără Tată, Care e singurul lui Ajutor.

5. Am spus mai înainte că de la tine nu poţi să faci nimic, dar tu nu eşti *de la* tine. [2]Dacă ai fi, ce ai făurit ar fi adevărat şi nu ai putea să scapi niciodată. [3]Tocmai pentru că nu te-ai făcut tu nu trebuie să te frământi pentru nimic. [4]Dumnezeii tău nu sunt nimic, pentru că Tatăl tău nu i-a creat. [5]Nu poţi face creatori diferiţi de Creatorul tău, după cum nici El nu a putut să creeze un Fiu diferit de El. [6]Dacă creaţia e împărtăşire, ea nu poate crea ceva diferit de ea. [7]Poate împărtăşi numai ce e ea. [8]Depresia e izolare şi, de aceea, nu a putut fi creată.

6. Fiul lui Dumnezeu, nu ai păcătuit, dar te-ai înşelat mult şi bine. [2]Greşeala ta însă poate fi corectată şi Dumnezeu te va ajuta, cunoscând că nu ai putea păcătui împotriva Lui. [3]L-ai negat pentru că L-ai iubit, cunoscând că – dacă ţi-ai recunoaşte iubirea faţă de El – nu L-ai putea nega. [4]Faptul că L-ai negat înseamnă, prin urmare, că Îl iubeşti şi cunoşti că te iubeşte. [5]Aminteşte-ţi că tot ce negi trebuie să fi cunoscut cândva. [6]Şi, dacă accepţi negarea, poţi să accepţi desfacerea ei.

7. Tatăl tău nu te-a negat. [2]El nu ripostează, ci te cheamă să revii. [3]Când crezi că nu a răspuns la chemarea ta, tu nu ai răspuns la a Lui. [4]El te cheamă din fiecare parte a Fiimii, datorită Iubirii Sale pentru Fiul Său. [5]Dacă Îi auzi mesajul, ţi-a răspuns, şi vei învăţa de la El dacă auzi bine. [6]Iubirea lui Dumnezeu e în tot ce a creat El, căci Fiul Lui e pretutindeni. [7]Uită-te cu pace la fraţii tăi, şi Dumnezeu va năvăli în inima ta în semn de recunoştinţă pentru darul pe care I-l faci.

8. Nu apela la dumnezeul bolii să te vindeci, ci doar la Dumnezeul iubirii, căci vindecarea e adeverirea Lui. [2]Când Îl vei adeveri, vei şti că nu a încetat nicicând să te adeverească şi că în adeverirea pe care ţi-o dă El stă fiinţa ta. [3]Nu eşti bolnav şi nu poţi să mori. [4]Dar te poţi confunda cu lucrurile care pot. [5]Ţine minte însă că e o blasfemie să

faci aşa ceva, căci înseamnă să te uiţi fără iubire la Dumnezeu şi la creaţia Sa, de care El nu poate să fie separat.

9. Doar cei veşnici pot fi iubiţi, căci iubirea nu moare. [2]Ce e al lui Dumnezeu e al Lui pe vecie, iar tu eşti al lui Dumnezeu. [3]S-ar lăsa El să sufere? [4]Şi i-ar oferi oare Fiului Său ceva ce nu Îi este acceptabil Lui? [5]Dacă te vei accepta aşa cum te-a creat Dumnezeu, vei fi incapabil de suferinţă. [6]Dar, pentru a o face, trebuie să Îl adevereşti ca propriu-ţi Creator. [7]Nu pentru că vei fi pedepsit altfel. [8]Ci pentru că a-ţi adeveri Tatăl înseamnă să te adevereşti pe tine aşa cum eşti. [9]Tatăl tău te-a creat total fără păcat, total fără durere şi total fără niciun fel de suferinţă. [10]Dacă Îl negi, aduci păcatul, durerea şi suferinţa în propria ta minte, datorită puterii pe care i-a dat-o El. [11]Mintea ta e în stare să creeze lumi, dar poate să şi nege ce creează, pentru că e liberă.

10. Nu îţi dai seama cât de mult te-ai negat şi cât de mult Dumnezeu, în Iubirea Sa, nu vrea aşa ceva. [2]Dar nu vrea să intre peste tine, pentru că nu Şi-ar cunoaşte Fiul dacă acesta nu ar fi liber. [3]Să intre peste tine ar însemna să Se atace pe El Însuşi, iar Dumnezeu nu e dement. [4]Când Îl negi, *tu* eşti dement. [5]Chiar vrei să îţi împărtăşească demenţa? [6]Dumnezeu nu va înceta niciodată să Îşi iubească Fiul, iar Fiul Său nu va înceta niciodată să Îl iubească pe El. [7]Asta a fost condiţia creării Fiului Său, fixată pe vecie în Mintea lui Dumnezeu. [8]Cunoaşterea acestui lucru e sănătate mintală. [9]Negarea lui e demenţă. [10]Dumnezeu ţi S-a dat în crearea ta, iar darurile Lui sunt veşnice. [11]Chiar vrei să I te refuzi?

11. Din darurile pe care I le dai, Împărăţia va fi redată Fiului Său. [2]Fiul Său s-a înlăturat singur de la darul Său refuzând să accepte ce s-a creat pentru el şi ce a creat el însuşi în Numele Tatălui său. [3]Cerul îi aşteaptă revenirea, căci a fost creat să fie sălaşul Fiului lui Dumnezeu. [4]Nu eşti acasă nicăieri altundeva şi în nicio altă condiţie. [5]Nu îţi refuza bucuria creată pentru tine, de dragul nefericirii pe care ţi-ai făcut-o singur. [6]Dumnezeu ţi-a dat mijloacele de-a desface ce ai făcut. [7]Ascultă şi vei învăţa cum să îţi aminteşti ce eşti.

12. Dacă Dumnezeu Îşi cunoaşte copiii complet nepăcătoşi, e o blasfemie să îi percepi vinovaţi. [2]Dacă Dumnezeu Îşi cunoaşte copiii complet fără durere, e o blasfemie să percepi suferinţă oriunde. [3]Dacă Dumnezeu Îşi cunoaşte copiii complet bucuroşi, e o blasfemie să te simţi deprimat. [4]Toate aceste iluzii – şi multe alte forme pe care le poate lua blasfemia – sunt refuzuri de-a accepta creaţia aşa cum este. [5]Dacă Dumnezeu Şi-a creat Fiul perfect, aşa trebuie să înveţi să îl vezi, ca să îi înveţi realitatea. [6]Şi, ca parte a Fiimii, aşa trebuie să te vezi pe tine ca să o înveţi pe a ta.

13. Nu percepe ce nu a fost creat de Dumnezeu, căci Îl vei nega. [2]Lui

Îi aparţine singura Paternitate, care e a ta doar pentru că ţi-a dat-o El. [3]Darurile pe care ţi le faci tu sunt lipsite de înţeles, dar darurile pe care le faci creaţiilor tale sunt ca ale Lui, pentru că sunt date în Numele Lui. [4]Iată de ce creaţiile tale sunt la fel de reale ca ale Lui. [5]Adevărata Paternitate însă trebuie adeverită dacă e să fie cunoscut adevăratul Fiu. [6]Tu crezi că lucrurile bolnave pe care le-ai făcut sunt adevăratele tale creaţii, deoarece crezi că chipurile bolnave pe care le percepi sunt Fiii lui Dumnezeu. [7]Numai dacă accepţi Paternitatea lui Dumnezeu vei avea ceva, pentru că Paternitatea Lui ţi-a dat totul. [8]Iată de ce a-L nega pe El e totuna cu a te nega pe tine.

14. Aroganţa e negarea iubirii, căci iubirea împărtăşeşte, iar aroganţa refuză să dea. [2]Cât îţi par de dorit amândouă, noţiunea de opţiune, care nu ţine de Dumnezeu, te va însoţi. [3]Deşi nu e adevărată în veşnicie, *e* adevărată în timp, aşa că – pe durata prezenţei timpului în mintea ta – vor exista şi opţiuni. [4]Timpul în sine e opţiunea ta. [5]Dacă vrei să îţi aminteşti veşnicia, trebuie să priveşti doar ce e veşnic. [6]Dacă te laşi preocupat de temporal, trăieşti în timp. [7]Ca întotdeauna, ce alegi e determinat de ceea ce preţuieşti. [8]Timpul şi veşnicia nu pot fi ambele adevărate, pentru că se contrazic reciproc. [9]Dacă vei accepta ca real numai ce e veşnic, vei începe să înţelegi veşnicia şi să ţi-o însuşeşti.

Capitolul 11

DUMNEZEU SAU EUL

Introducere

1. Fie Dumnezeu este dement, fie eul. [2]Dacă vei examina cu nepărtinire probele de ambele părţi, îţi vei da seama că aşa şi trebuie să fie. [3]Nici Dumnezeu, nici eul nu propun un sistem de gândire parţial. [4]Fiecare în parte e logic în sine, dar sunt diametral opuse în toate privinţele, aşa că e imposibil să le fii loial doar parţial. [5]Aminteşte-ţi, totodată, că rezultatele lor sunt la fel de diferite ca temeliile lor, iar naturile lor fundamental ireconciliabile nu pot fi reconciliate pendulând între ele. [6]Nimic din ce e viu nu este fără Tată, căci viaţa e creaţie. [7]De aceea, decizia ta e întotdeauna un răspuns la întrebarea: „Cine e tatăl meu?“ [8]Şi îi vei fi credincios tatălui pe care îl alegi.

2. Dar ce i-ai spune celui care crede că această întrebare implică un conflict? [2]Dacă tu ai făcut eul, cum poate eul să te fi făcut pe tine? [3]Problema autorităţii rămâne în continuare singura sursă de conflict, pentru că eul a fost făcut din dorinţa Fiului lui Dumnezeu de-a-L zămisli pe El. [4]Eul nu e, atunci, decât un sistem delirant în care ţi-ai făcut propriul tată. [5]Nu te îndoi de asta. [6]Sună dement când o afirmi cu deplină onestitate, dar eul nu se uită niciodată cu deplină onestitate la ce face. [7]Asta însă e dementa lui premisă, ascunsă cu grijă în sumbra piatră unghiulară a sistemului său de gândire. [8]Şi fie eul, pe care l-ai făcut tu, e într-adevăr tatăl tău, fie întregul lui sistem de gândire este nefondat.

3. Tu faci prin proiecţie, dar Dumnezeu creează prin extindere. [2]Piatra unghiulară a creaţiei lui Dumnezeu eşti tu, căci sistemul Său de gândire e lumina. [3]Adu-ţi aminte de Razele care stau acolo, nevăzute. [4]Pe măsură ce te apropii de centrul sistemului Său de gândire, lumina devine tot mai clară. [5]Pe măsură ce te apropii de temelia sistemului de gândire al eului, calea devine tot mai întunecată şi mai obscură. [6]Dar chiar şi mica scânteie din mintea ta e de ajuns să o lumineze. [7]Lumina aceasta, du-o cu tine fără frică şi ţine-o cu curaj la temelia sistemului de gândire al eului. [8]Fii dispus să îl judeci cu deplină onestitate. [9]Deschide sumbra piatră a groazei pe care se sprijină şi scoate-o la lumină. [10]Acolo vei vedea că s-a sprijinit pe un nonsens şi că tot ce te-a umplut de frică nu a avut temei.

4. Frate, faci parte din Dumnezeu şi din mine. [2]Când te vei uita în sfârşit la temelia eului fără să eziţi, te vei uita şi la a noastră. [3]Vin la tine de la Tatăl nostru să îţi reofer totul. [4]Nu îl refuza ca să ţii ascunsă

o sumbră piatră unghiulară, căci ocrotirea ei nu te va mântui. [5]Îţi dau lampa şi voi merge cu tine. [6]Nu vei face această călătorie singur. [7]Te voi conduce la adevăratul tău Tată, Care are nevoie de tine cum am şi eu. [8]Nu vrei să răspunzi la chemarea iubirii cu bucurie?

I. Darurile Paternităţii

1. Ţi-ai învăţat nevoia de vindecare. [2]Oare ai vrea să aduci Fiimii altceva, recunoscându-ţi nevoia de vindecare personală? [3]Căci în asta stă începutul revenirii la cunoaştere; temelia pe care Dumnezeu va ajuta să reclădeşti sistemul de gândire pe care îl împărtăşeşti cu El. [4]Nicio piatră pe care o aşezi la temelia lui nu va rămâne fără binecuvântarea Sa, căci vei reface tocmai locul sfânt în care Îi sălăşluieşte Fiul, unde voieşte El să Îi fie Fiul şi unde Îi şi este. [5]Indiferent în ce parte a minţii Fiului lui Dumnezeu refaci această realitate, ţi-o refaci ţie. [6]Tu sălăşluieşti în Mintea lui Dumnezeu cu fratele tău, căci Dumnezeu Însuşi nu a voit să fie singur.

2. Să fii singur înseamnă să fii separat de infinit, dar cum e cu putinţă aşa ceva când infinitul nu are capăt? [2]Nimeni nu poate fi dincolo de nelimitat, nelimitatul trebuind să fie pretutindeni. [3]În Dumnezeu, al Cărui univers este El Însuşi, nu există începuturi şi sfârşituri. [4]Te poţi exclude oare din univers – sau din Dumnezeu, Care *este* universul? [5]Eu şi Tatăl meu una suntem cu tine, căci faci parte din Noi. [6]Chiar crezi că lui Dumnezeu Îi poate lipsi – sau că Îşi poate pierde – o parte?

3. Dacă nu ai face parte din Dumnezeu, Voia Lui nu ar fi unificată. [2]E de conceput aşa ceva? [3]Poate oare o parte a Minţii Lui să nu conţină nimica? [4]Dacă locul pe care îl ai în Mintea Lui nu poate fi ocupat decât de tine şi dacă ocuparea lui de tine a fost crearea ta, fără tine ar exista un loc gol în Mintea lui Dumnezeu. [5]Extinderea nu poate fi blocată şi nu are spaţii goale. [6]Ea merge întruna, oricât de mult ar fi negată. [7]Faptul că îi negi realitatea o poate opri în timp, dar nu în veşnicie. [8]Iată de ce creaţiile tale nu au încetat să fie extinse; şi iată de ce atât de multe lucruri îţi aşteaptă revenirea.

4. Aşteptarea e posibilă numai în timp, dar timpul nu are înţeles. [2]Tu, care ai făcut amânarea, poţi lăsa timpul în urmă recunoscând pur şi simplu că nici începuturile, nici sfârşiturile nu au fost create de Cel Veşnic, Care nu a pus limite creaţiei Sale, nici celor ce creează ca El. [3]Nu cunoşti acest lucru pur şi simplu pentru că ai încercat să limitezi ce a creat El şi crezi, de aceea, că toată creaţia e limitată. [4]Cum să îţi cunoşti creaţiile, atunci, odată ce ai negat infinitul?

5. Legile universului nu permit contrazicere. [2]Ce e valabil pentru Dumnezeu e valabil pentru tine. [3]Crezând că ești absent din Dumnezeu, crezi că El este absent din tine. [4]Infinitul nu are înțeles fără tine, iar tu nu ai înțeles fără Dumnezeu. [5]Dumnezeu și Fiul Lui nu au capăt, căci noi *suntem* universul. [6]Dumnezeu nu este incomplet și nu e nici fără copii. [7]Deoarece nu a voit să fie singur, Și-a creat un Fiu aidoma Lui Însuși. [8]Nu Îi nega Fiul, căci – nefiind dispus să accepți Paternitatea Lui – ți-ai negat-o pe a ta. [9]Vezi în creațiile Lui pe Fiul Lui, căci ale tale au fost create în cinstea Lui. [10]Universul iubirii nu se oprește din cauză că nu îl vezi tu, și nici ochii tăi închiși nu și-au pierdut capacitatea de-a vedea. [11]Privește slava creației Lui, și vei învăța ce a păstrat Dumnezeu pentru tine.

6. Dumnezeu ți-a dat un loc în Mintea Lui care e al tău pentru totdeauna. [2]Îl poți păstra însă numai dându-l, după cum ți-a fost și dat. [3]E posibil să fii singur oare acolo, când ți-a fost dat din cauză că Dumnezeu nu a voit să fie singur? [4]Mintea lui Dumnezeu nu poate fi împuținată. [5]Poate fi numai sporită, căci tot ce creează El are funcția de a crea. [6]Iubirea nu limitează și ce creează ea nu este limitat. [7]Să dai nelimitat e Voia lui Dumnezeu pentru tine, căci numai asta îți poate aduce bucuria care e a Lui și pe care o voiește împărtășită cu tine. [8]Iubirea ta e la fel de nețărmurită ca a Lui pentru că *este* a Lui.

7. E posibil oare ca o parte din Dumnezeu să fie fără de Iubirea Lui și ca o parte a Iubirii Lui să fie conținută? [2]Dumnezeu e moștenirea ta, singurul Lui dar fiind El Însuși. [3]Cum poți să dai altfel decât El de vrei să cunoști darul ce ți-l face? [4]Dă, atunci, nelimitat și nesfârșit, să înveți ce mult ți-a dat El. [5]Capacitatea ta de-a-L accepta pe El depinde de cât ești de dispus să dai ca El. [6]Paternitatea ta și Tatăl tău sunt una. [7]Dumnezeu voiește să creeze, și voia ta este a Lui. [8]Rezultă, atunci, că tu voiești să creezi, din moment ce voia ta rezultă dintr-a Lui. [9]Și, fiind o extensie a Voii Lui, a ta trebuie să fie aceeași.

8. Voia ta însă nu o cunoști. [2]Nimic ciudat în asta când îți dai seama că a nega este totuna cu „a nu cunoaște". [3]Voia lui Dumnezeu e aceea că ești Fiul Lui. [4]Negând-o pe aceasta, îți negi propria ta voie și, de aceea, nu cunoști care e. [5]Trebuie să întrebi care e Voia lui Dumnezeu în toate, căci e a ta. [6]Tu nu cunoști care e, dar Spiritul Sfânt Și-o aduce aminte pentru tine. [7]Întreabă-L deci care e Voia lui Dumnezeu pentru tine, și îți va spune care e a ta. [8]Nu ți se poate repeta prea des că nu o cunoști. [9]De câte ori îți pare coercitiv ce îți spune Spiritul Sfânt, de vină e doar faptul că nu ți-ai recunoscut voia.

9. Proiecția eului face Voia lui Dumnezeu să pară în afara ta, deci nu a ta. [2]În această interpretare, pare posibil ca Voia lui Dumnezeu și a ta să fie în conflict. [3]Și atunci, poate să pară că Dumnezeu îți cere ce nu vrei să dai, privându-te astfel de ce vrei. [4]De așa ceva să fie în

stare Dumnezeu, Care vrea doar voia ta? [5]Voia ta e viața Lui, pe care El ți-a dat-o ție. [6]Chiar și în timp nu poți trăi separat de El. [7]Somnul nu e moarte. [8]Ce a creat El poate dormi, dar nu poate muri. [9]Nemurirea este Voia Lui pentru Fiul Lui și voia Fiului pentru el însuși. [10]Fiul lui Dumnezeu nu își poate voi moartea pentru că Tatăl lui e viață, iar Fiul Lui este ca El. [11]Creația e voia ta *pentru că* e a Lui.

10. Nu poți fi fericit dacă nu îți faci cu adevărat voia, un lucru pe care nu îl poți schimba pentru că este imuabil. [2]E imuabil prin Voia lui Dumnezeu și a ta, căci altfel Voia Lui nu s-ar extinde. [3]Ți-e frică să cunoști Voia lui Dumnezeu, deoarece crezi că nu e a ta. [4]Credința aceasta e toată boala ta și toată frica ta. [5]Fiecare simptom al bolii și al fricii se naște de aici, căci asta e credința ce te face să *vrei* să nu cunoști. [6]Crezând-o, te ascunzi în întuneric, negând că lumina e în tine.

11. Ți se cere să ai încredere în Spiritul Sfânt numai pentru că vorbește pentru tine. [2]El e Vocea pentru Dumnezeu, dar nu uita că Dumnezeu nu a voit să fie singur. [3]El Își împărtășește Voia cu tine, nu ți-o impune. [4]Amintește-ți mereu că, ce dă, El și ține, așa că nimic din ce dă nu Îl poate contrazice. [5]Tu, care Îi împărtășești viața, trebuie să o împărtășești ca să o cunoști, căci a împărtăși *este* a cunoaște. [6]Fericit ești tu, care înveți că a auzi Voia Tatălui tău este a ți-o cunoaște pe a ta. [7]Căci e voia ta să fii ca El, a Cărui Voie e să fie astfel. [8]Voia lui Dumnezeu este ca Fiul Lui să fie una, și unit cu El în Unitatea Lui. [9]Iată de ce vindecarea e începutul recunoașterii că voia ta este a Lui.

II. Invitația la vindecare

1. Dacă boala este separare, decizia de-a vindeca și de-a fi vindecat e primul pas spre a recunoaște ce vrei cu adevărat. [2]Fiecare atac o îndepărtează cu un pas și fiecare gând tămăduitor o aduce mai aproape. [3]Fiul lui Dumnezeu *are* atât Tată, cât și Fiu, *fiind* atât Tată, cât și Fiu. [4]Să unești *a avea* și *a fi* înseamnă să îți unești voia cu a Lui, căci El ți Se voiește pe El Însuși. [5]Iar tu I te voiești Lui căci, în înțelegerea perfectă pe care o ai despre El, știi că există o singură Voie. [6]Dar, când ataci o parte din Dumnezeu și din Împărăția Lui, înțelegerea ta nu e perfectă, așa că ce vrei cu adevărat ți-e pierdut.

2. Vindecarea devine, așadar, o lecție de-a dobândi înțelegere și, cu cât o exersezi mai mult, cu atât devii mai bun ca student și ca profesor. [2]Dacă ai negat adevărul, ce martori mai buni poți să ai la realitatea lui decât cei ce au fost vindecați de el? [3]Fii atent însă să te numeri printre ei, căci vindecarea ta se înfăptuiește fiind dispus să

li te alături. [4]Fiecare miracol pe care îl înfăptuieşti îţi vorbeşte de Paternitatea lui Dumnezeu. [5]Fiecare gând tămăduitor pe care îl accepţi – de la fratele tău sau din propria ta minte – te învaţă că eşti Fiul lui Dumnezeu. [6]În fiecare gând dăunător pe care îl deţii, oriunde l-ai percepe, stă negarea Paternităţii lui Dumnezeu şi a apartenenţei tale la Fiime.

3. Iar negarea e la fel de totală ca iubirea. [2]Nu poţi nega o parte din tine, pentru că restul o să pară separat şi, de aceea, fără înţeles. [3]Şi, fiind fără înţeles pentru tine, nu îl vei înţelege. [4]A nega înţelesul înseamnă a nu reuşi să înţelegi. [5]Te poţi vindeca numai pe tine, căci numai Fiul lui Dumnezeu are nevoie de vindecare. [6]Tu ai nevoie de ea pentru că nu te înţelegi şi, de aceea, nu ştii ce faci. [7]Din moment ce ţi-ai uitat voia, nu ştii ce vrei cu adevărat.

4. Vindecarea e un indiciu că vrei să întregeşti. [2]Iar disponibilitatea aceasta îţi deschide urechile la Vocea Spiritului Sfânt, al Cărui mesaj e întregimea. [3]El îţi va da posibilitatea să mergi mult mai departe de vindecarea pe care vrei să o întreprinzi, căci – lângă mica ta disponibilitate de-a întregi –Îşi va aşeza Propria Lui Voie deplină şi o va întregi pe-a ta. [4]Oare ce nu poate să înfăptuiască Fiul lui Dumnezeu cu Paternitatea lui Dumnezeu în el? [5]Şi totuşi, invitaţia trebuie să vină de la tine, căci ai învăţat, cu siguranţă, că oaspetele pe care îl inviţi va sălăşlui cu tine.

5. Spiritul Sfânt nu poate vorbi unei gazde neprimitoare, pentru că nu va fi auzit. [2]Oaspetele Veşnic rămâne, dar Vocea Lui păleşte în companie străină. [3]El are nevoie de ocrotirea ta numai din cauză că grija ta e un indiciu că Îl vrei. [4]Gândeşte ca El chiar câtuşi de puţin, şi mica scânteie devine o lumină aprinsă ce îţi umple mintea aşa încât El să devină singurul tău Oaspete. [5]De câte ori pofteşti eul înăuntru, reduci primirea pe care I-o faci Lui. [6]El va rămâne, dar te-ai aliat împotriva Lui. [7]Indiferent ce călătorie alegi să întreprinzi, El va merge cu tine, aşteptând. [8]Poţi să ai încredere deplină în răbdarea Lui, căci nu poate părăsi o parte a lui Dumnezeu. [9]Dar tu ai nevoie de mult mai mult decât răbdare.

6. Nu îţi vei afla odihna până nu îţi cunoşti funcţia şi până nu ţi-o îndeplineşti, căci numai aşa voia ta şi cea a Tatălui tău se vor uni pe deplin. [2]A-L avea înseamnă a fi ca El, iar El ţi S-a dat ţie. [3]Tu, care Îl ai pe Dumnezeu, trebuie să fii ca Dumnezeu, căci funcţia Lui a devenit a ta odată cu darul Lui. [4]Reinvită această cunoaştere în mintea ta şi nu lăsa să intre nimic din ce ar putea să o facă obscură. [5]Oaspetele pe Care ţi L-a trimis Dumnezeu te va învăţa cum să o faci, dacă recunoşti mica scânteie şi eşti dispus să o laşi să crească. [6]Disponibilitatea ta nu trebuie să fie perfectă, pentru că a Lui este. [7]Dacă vrei să Îi oferi doar un locşor, El ţi-l va lumina atât de tare, încât îl vei lăsa bucuros

să crească. [8]Şi, prin creşterea aceasta, vei începe să îţi aminteşti creaţia.

7. Vrei să fii ostaticul eului sau gazda lui Dumnezeu? [2]Vei accepta doar pe cine inviţi. [3]Eşti liber să determini cine va fi oaspetele tău şi cât va rămâne cu tine. [4]Dar nu e o libertate reală, căci mai depinde de felul în care o vezi. [5]Spiritul Sfânt e de faţă, deşi nu te poate ajuta fără să-L inviţi. [6]Iar eul nu e nimic, fie că îl inviţi să intre, fie că nu îl inviţi. [7]Libertatea reală depinde de găzduirea realităţii, şi – dintre oaspeţii tăi – numai Spiritul Sfânt e real. [8]Află, atunci, Cine sălăşluieşte cu tine recunoscând ce e deja de faţă, şi nu te mulţumi cu mângâietori imaginari, căci Mângâietorul lui Dumnezeu este în tine.

III. Din întuneric la lumină

1. Când eşti epuizat, aminteşte-ţi că ţi-ai făcut rău. [2]Mângâietorul tău te va odihni, dar tu nu o poţi face. [3]Nu ştii cum, căci – dacă ai şti – nu te-ai fi putut epuiza. [4]Dacă nu ţi-ai face rău singur, nu ai putea suferi nicicum niciodată, căci nu e Voia lui Dumnezeu pentru Fiul Său. [5]Durerea nu ţine de El, căci El nu ştie de atac şi pacea Lui te împresoară în tăcere. [6]Dumnezeu e foarte silenţios, căci nu e niciun conflict în El. [7]Conflictul e rădăcina tuturor relelor, căci – orb fiind – nu vede pe cine atacă. [8]Dar îl atacă întotdeauna pe Fiul lui Dumnezeu, iar Fiul lui Dumnezeu eşti tu.

2. Fiul lui Dumnezeu are într-adevăr nevoie de mângâiere, căci nu ştie ce face, din moment ce crede că voia lui nu e a lui. [2]Împărăţia e a lui, şi totuşi rătăceşte fără casă. [3]Acasă în Dumnezeu, se simte singur, şi fără prieteni printre toţi fraţii săi. [4]Oare ar lasa Dumnezeu să fie adevărat aşa ceva, când El Însuşi nu a voit să fie singur? [5]Şi, dacă voia ta este a Lui, nu poate fi adevărat în ce te priveşte, pentru că nu e adevărat în privinţa Lui.

3. O, puiule, dacă ai şti ce îţi voieşte Dumnezeu, bucuria ta ar fi deplină! [2]Iar ce voieşte El s-a întâmplat, căci a fost adevărat întotdeauna. [3]Când va veni lumina şi vei spune: „Voia lui Dumnezeu este a mea", vei vedea o asemenea frumuseţe, încât vei şti că nu vine de la tine. [4]Din bucuria ta vei crea frumuseţe în Numele Lui, căci bucuria ta nu va putea fi mai reţinută decât a Lui. [5]Mica lume pustie va dispărea în neant, şi inima ţi se va umple de atâta bucurie, încât vei sări direct în Cer şi direct în Prezenţa lui Dumnezeu. [6]Nu îţi pot spune cum va fi, căci inima nu ţi-e pregătită. [7]Îţi pot spune însă – şi îţi reamintesc deseori – că Dumnezeu îţi voieşte ţie ce Îşi voieşte Lui, iar ce îţi voieşte El îţi aparţine.

4. Calea nu e grea, dar *este* foarte diferită. [2]A ta este calea durerii, de care Dumnezeu nu știe nimic. [3]E într-adevăr o cale grea și foarte solitară. [4]Frica și chinul sunt oaspeții tăi, care merg cu tine și stau cu tine tot drumul. [5]Călătoria în întuneric însă nu e calea Fiului lui Dumnezeu. [6]Pășește în lumină și nu îți vedea întunecații tovarăși de drum, căci nu sunt tovarăși demni de Fiul lui Dumnezeu, care a fost creat *din* lumină și *în* lumină. [7]Marea Lumină te înconjoară mereu și emană din tine. [8]Cum poți să îți vezi întunecații tovarăși de drum într-o asemenea lumină? [9]Dacă îi vezi e doar pentru că negi lumina. [10]Dar neagă-i pe ei în schimb, căci lumina e aici și limpede calea.

5. Dumnezeu nu Îi ascunde nimic Fiului Său, chiar dacă Fiul vrea să se ascundă. [2]Fiul lui Dumnezeu însă nu își poate ascunde slava, căci Dumnezeu îl voiește slăvit și i-a dat lumina care strălucește în el. [3]Nu îți vei pierde drumul niciodată, căci te conduce Dumnezeu. [4]Când rătăcești, nu faci decât să întreprinzi o călătorie nereală. [5]Întunecații tovarăși de drum, calea întunecată – sunt toate niște iluzii. [6]Întoarce-te spre lumină, căci mica scânteie din tine e parte dintr-o lumină atât de mare, încât te poate scoate din tot întunericul pentru totdeauna. [7]Căci Tatăl tău *este* Creatorul tău și *ești* ca El.

6. Copiii luminii nu pot sălășlui în întuneric, căci întunericul nu este în ei. [2]Nu te lăsa înșelat de mângâietorii întunecați și nu îi lăsa niciodată să pătrundă în mintea Fiului lui Dumnezeu, căci nu au loc în templul Său. [3]Când ești tentat să Îl negi, adu-ți aminte că nu *există* alți dumnezei de pus înaintea Lui și acceptă-I în pace Voia pe care ți-o voiește. [4]Căci nu o poți accepta altfel.

7. Numai Mângâietorul lui Dumnezeu te poate mângâia. [2]În liniștea templului Său, El așteaptă să îți dea pacea care e a ta. [3]Dă pacea Lui, ca să poți intra în templu și să o găsești așteptându-te. [4]Dar să fii sfânt în Prezența lui Dumnezeu, căci nu vei cunoaște altfel că ești acolo. [5]Căci ce nu e ca Dumnezeu nu poate pătrunde în Mintea Lui, pentru că nu a fost Gândul Lui și, de aceea, nu Îi aparține. [6]Iar mintea ta trebuie să fie la fel de pură ca a Lui, dacă vrei să cunoști ce îți aparține. [7]Păzește-I templul cu grijă, căci El Însuși stă acolo și sălășluiește în pace. [8]Nu poți intra în Prezența lui Dumnezeu avându-i alături pe întunecații tovarăși de drum, dar nu poți intra nici singur. [9]Toți frații tăi trebuie să intre cu tine, căci – până nu îi vei accepta pe ei – nu poți să intri *tu*. [10]Căci nu poți înțelege întregimea până nu ești întreg, și nicio parte din Fiu nu poate fi exclusă dacă Fiul ține să știe Întregimea Tatălui său.

8. În mintea ta poți să accepți întreaga Fiime și să o binecuvântezi cu lumina pe care i-a dat-o Tatăl tău. [2]Atunci vei fi demn să locuiești cu El în templu, pentru că e voia ta să nu fii singur. [3]Dumnezeu Își binecuvântează Fiul de-a pururi. [4]Dacă vrei să îl binecuvântezi în timp, vei fi în veșnicie. [5]Timpul nu te poate separa de Dumnezeu dacă îl folosești în folosul celor veșnice.

IV. Moștenirea Fiului lui Dumnezeu

1. Nu uita niciodată că Fiimea e mântuirea ta, căci Fiimea e Sinele tău. [2]Ca și creație dumnezeiască, Sinele e al tău și, aparținându-ți ție, e al Său. [3]Sinele tău nu are nevoie de mântuire, dar mintea ta are nevoie să învețe ce este mântuirea. [4]Nu ești mântuit *de* ceva, ci ești mântuit *pentru* slavă. [5]Slava e moștenirea ta, dată ție de Creatorul tău ca să o poți extinde. [6]Dar, dacă urăști o parte a Sinelui tău, toată înțelegerea ta se pierde, pentru că te uiți fără iubire la ce a creat Dumnezeu să fii tu. [7]Și, întrucât ce a creat El face parte din El, Îi negi locul în Propriul Lui altar.

2. Cum poți să știi că ești acasă dacă încerci să Îl lași fără casă pe Dumnezeu? [2]Poate oare Fiul să își nege Tatăl fără să creadă că Tatăl l-a negat pe el? [3]Legile lui Dumnezeu sunt făcute numai pentru a te proteja și nu sunt niciodată în zadar. [4]Prin ce treci când îți negi Tatăl e tot pentru a te proteja, căci puterea voii tale nu poate fi împuținată fără intervenția contrară a lui Dumnezeu, și orice limitare a puterii tale nu e Voia lui Dumnezeu. [5]De aceea, ia aminte numai la puterea pe care ți-a dat-o Dumnezeu pentru a te mântui, amintindu-ți că e a ta *pentru că* e a Lui, și alătură-te fraților tăi în pacea Lui.

3. Pacea ta stă în nelimitarea ei. [2]Limitează pacea pe care o împărtășești, și Sinele tău va trebui să îți fie necunoscut. [3]Fiecare altar închinat lui Dumnezeu face parte din tine, căci lumina creată de El e una cu El. [4]Chiar vrei să tai un frate de la lumina care e a ta? [5]Nu ai face-o dacă ți-ai da seama că poți întuneca doar propria ta minte. [6]Cum îl aduci înapoi pe el, așa te vei întoarce tu. [7]Asta e legea lui Dumnezeu, pentru protecția Întregimii Fiului Său.

4. *Numai tu te poți văduvi de ceva.* [2]Nu te opune acestei înțelegeri, căci e cu adevărat începutul mijirii luminii. [3]Adu-ți aminte, totodată, că negarea acestui simplu fapt ia multe forme, și trebuie să înveți să le recunoști și să li te opui cu fermitate, fără excepție. [4]Etapa aceasta e un pas hotărâtor în redeșteptare. [5]Fazele inițiale ale acestei schimbări totale sunt deseori destul de dureroase, căci – atunci când nu se mai aruncă vina în afară – există o puternică tendință de-a ține vina în interior. [6]E greu la început să îți dai seama că e exact același lucru, căci nu e nicio deosebire între interior și exterior.

5. Dacă frații tăi fac parte din tine și îi învinuiești de văduvirea ta, te învinuiești pe tine. [2]Și nu te poți învinui pe tine fără să îi învinuiești

pe ei. [3]Iată de ce învinuirea trebuie desfăcută, şi nu văzută altundeva. [4]Aruncă vina asupra ta, şi nu te vei putea cunoaşte, căci numai eul învinuieşte. [5]Învinuirea de sine este, aşadar, o formă de identificare cu eul – şi tot un mecanism de apărare al eului, exact ca învinuirea altora. [6]*Nu poţi intra în Prezenţa lui Dumnezeu dacă Îi ataci Fiul.* [7]Când Fiul Său îşi înalţă vocea să îşi laude Creatorul, el va auzi Vocea pentru Tatăl său. [8]Dar Creatorul nu poate fi lăudat fără Fiul Său, căci slava Lor e împărtăşită şi Ei sunt slăviţi împreună.

6. Cristos e la altarul lui Dumnezeu, aşteptând să Îi întâmpine Fiul. [2]Dar vino întru totul fără condamnare, căci altfel o să crezi că uşa e zăvorâtă şi că nu poţi intra. [3]Uşa nu e zăvorâtă şi e cu neputinţă să nu poţi intra unde te vrea Dumnezeu. [4]Iubeşte-te însă cu Iubirea lui Cristos, căci aşa te iubeşte Tatăl tău. [5]Poţi refuza să intri, dar nu poţi zăvorî uşa pe care o ţine deschisă Cristos. [6]Vino la mine, cel ce ţi-o ţine deschisă, căci nu se poate închide cât trăiesc, şi de trăit trăiesc de-a pururea. [7]Dumnezeu e viaţa mea şi a ta; şi, Fiului Său, Dumnezeu nimica nu îi refuză.

7. La altarul lui Dumnezeu, Cristos Îşi aşteaptă refacerea în tine. [2]Dumnezeu Îşi cunoaşte Fiul total lipsit de vină cum e El, şi la El se ajunge apreciindu-I Fiul. [3]Cristos aşteaptă să accepţi că El nu e altul decât tine şi că Întregimea Lui nu e decât a ta. [4]Căci Cristos e Fiul lui Dumnezeu, Care trăieşte în Creatorul Lui şi străluceşte de slava Sa. [5]Cristos este extensia Iubirii şi a minunăţiei lui Dumnezeu, la fel de desăvârşit ca şi Creatorul Lui şi de împăcat cu El.

8. Binecuvântat e Fiul lui Dumnezeu, a cărui strălucire e a Tatălui său şi a cărui slavă voieşte să o împărtăşească după cum o împărtăşeşte şi Tatăl lui cu el. [2]Nu există condamnare în Fiu, căci nu există condamnare în Tată. [3]Împărtăşind desăvârşita Iubire a Tatălui, Fiul trebuie să împărtăşească ce Îi aparţine Lui, căci nu Îi va cunoaşte altminteri nici pe Tată, nici pe Fiu. [4]Pace ţie, cel ce odihneşti în Dumnezeu şi în care odihneşte întreaga Fiime.

V. „Dinamica" eului

1. Nimeni nu poate scăpa de iluzii dacă nu le priveşte, căci neprivirea lor e modul în care sunt protejate. [2]Nu e nevoie să fugi de iluzii, căci nu pot fi periculoase. [3]Suntem gata să privim mai atent sistemul de gândire al eului, pentru că împreună avem lampa ce îl va spulbera şi, din moment ce îţi dai seama că nu îl vrei, trebuie să fii gata. [4]Să o facem cu mult calm, căci nu facem decât să căutăm, onest, adevărul. [5]„Dinamica" eului va fi lecţia noastră o vreme, căci trebuie să îl privim mai întâi pe acesta înainte de-a vedea dincolo de el, din moment ce l-ai făcut real. [6]Vom desface greşeala aceasta împreună cu mult calm şi ne vom îndrepta apoi privirea, dincolo de ea, spre adevăr.

2. Ce altceva e vindecarea decât îndepărtarea a tot ce stă în calea cunoaşterii? [2]Şi cum altfel poţi spulbera iluziile decât uitându-te direct la ele, fără să le protejezi? [3]Nu te teme deci, căci ce vei privi e tocmai sursa fricii, şi începi să înveţi că frica nu este reală. [4]De asemenea, înveţi că efectele ei pot fi spulberate pur şi simplu negându-le realitatea. [5]Pasul următor e, evident, acela de a recunoaşte că tot ce nu are efecte nu există. [6]Legile nu operează în gol, şi ce duce la nimic nu s-a întâmplat. [7]Dacă realitatea e recunoscută prin extinderea ei, ce duce la nimic nu poate fi real. [8]Nu te teme, atunci, să priveşti frica, pentru că nu poate fi văzută. [9]Claritatea desface confuzia prin definiţie, şi privirea întunericului prin lumină trebuie să îl spulbere.

3. Să începem această lecţie de „dinamică a eului" înţelegând că expresia însăşi nu înseamnă nimic. [2]Căci conţine tocmai contradicţia în termeni care o face lipsită de înţeles. [3]„Dinamica" implică puterea de-a face ceva, iar întreaga falsitate a separării stă în credinţa că eul *are* puterea de-a face orice. [4]Eul ţi se pare înfricoşător din cauza acestei credinţe. [5]Dar adevărul este foarte simplu:

[6]Toată puterea ţine de Dumnezeu.
[7]Ce nu ţine de El nu are puterea să facă nimic.

4. Când privim eul, atunci, nu vorbim de dinamică, ci de deliruri. [2]Desigur, poţi să observi un sistem delirant fără frică, fiindcă – dacă sursa lui nu e reală – nu poate avea efecte. [3]Frica apare nepotrivită într-un mod mai evident dacă recunoşti obiectivul eului, care e lipsit atât de clar de orice noimă, încât orice efort în direcţia lui e irosit inevitabil pe nimic. [4]Foarte explicit, obiectivul eului e propria lui autonomie. [5]Aşa că, de la bun început, scopul lui e separarea, suficienţa de sine şi independenţa de orice altă putere decât cea proprie. [6]Iată de ce eul e simbolul separării.

5. Fiecare idee are un scop, iar scopul ei e întotdeauna consecinţa firească a ce este ea. [2]Tot ce vine din eu e consecinţa firească a principalei lui credinţe, iar modul de-a-i desface rezultatele e pur şi simplu acela de a recunoaşte că sursa lor nu e firească, nefiind în concordanţă cu firea ta adevărată. [3]Am spus mai înainte că a voi contrar lui Dumnezeu înseamnă a dori în deşert, şi nu a voi în serios. [4]Voia Lui e Una *pentru că* extensia acestei Voi nu poate fi diferită de ea însăşi. [5]Conflictul real pe care îl resimţi, atunci, e între dorinţele deşarte ale eului şi Voia lui Dumnezeu, pe care o împărtăşeşti. [6]Să fie oare un conflict real?

6. Îți revine independența creației, nu a autonomiei. [2]Întreaga ta funcție creatoare stă în deplina ta dependență de Dumnezeu, a Cărui funcție Și-o împărtășește cu tine. [3]Fiind dispus să o împărtășească, El a devenit la fel de dependent de tine cum ești și tu de El. [4]Nu Îi atribui aroganța eului Celui Ce voiește să nu fie independent de tine. [5]El te-a inclus în Autonomia Lui. [6]Poți crede oare că autonomia are înțeles separat de El? [7]Credința în autonomia eului te costă cunoașterea dependenței tale de Dumnezeu, în care stă libertatea ta. [8]Eul vede în toată dependența o amenințare și ți-a sucit până și dorul de Dumnezeu într-un mijloc de-a se instala pe el. [9]Dar nu te lăsa amăgit de interpretarea pe care o dă conflictului tău.

7. Eul atacă întotdeauna în folosul separării. [2]Crezând că are puterea să o facă, el nu face altceva, căci obiectivul autonomiei sale *nu* e altceva. [3]Eul e total derutat în privința realității, dar nu își pierde din vedere obiectivul. [4]E mult mai vigilent decât tine, pentru că e cât se poate de sigur de scopul său. [5]Tu ești derutat pentru că nu ți-l recunoști pe al tău.

8. Trebuie să recunoști că ultimul lucru de care ar vrea eul să îți dai seama e faptul că ți-e frică de el. [2]Căci, dacă ți-ar stârni frică, ți-ar diminua independența și ți-ar slăbi puterea. [3]Dar singurul mod în care îți reclamă loialitatea e acela de-a pretinde că el îți poate da putere. [4]Fără credința aceasta, nu l-ai asculta deloc. [5]Cum poate, atunci, să își continue existența dacă îți dai seama că, acceptându-l, te micești și te lipsești de putere?

9. Eul îți poate îngădui – și chiar îți îngăduie – să te consideri încrezut, incredul, „inimă ușoară", distant, lipsit de profunzime afectivă, dur, indiferent, chiar disperat, dar nu și plin de frică. [2]Minimalizarea fricii, și nu desfacerea ei, e truda constantă a eului, fiind chiar o iscusință la care se pricepe foarte bine. [3]Cum poate propovădui separarea fără să o susțină prin frică, și l-ai asculta oare dacă ai recunoaște că tocmai asta face?

10. Recunoașterea că tot ce pare să te separe de Dumnezeu e numai frica – indiferent ce formă ia și independent de cum vrea eul să o resimți – este, așadar, principala amenințare la adresa eului. [2]Conștientizarea acestui lucru îi zdruncină până în temelii visul autonomiei. [3]Căci, deși admiți o falsă noțiune de independență, nu vei accepta prețul fricii dacă îl recunoști. [4]Ori acesta este prețul, și eul nu îl poate minimaliza. [5]Dacă scapi iubirea din vedere, te scapi pe tine, și trebuie să îți fie frică de irealitate *din cauză că* te-ai negat. [6]Crezând că ai reușit să ataci adevărul, crezi că atacul are putere. [7]Așa că ai ajuns, pur și simplu, să te temi de tine însuți. [8]Și nimeni nu vrea să găsească ce crede că l-ar distruge.

11. Dacă obiectivul autonomiei eului ar putea fi înfăptuit, scopul lui

Dumnezeu ar putea fi zădărnicit, ceea ce este imposibil. [2]Doar învățând ce este frica poți învăța, la urma urmei, să distingi posibilul de imposibil și falsul de adevărat. [3]Potrivit învățăturii eului, obiectivul *lui* poate fi înfăptuit și scopul lui Dumnezeu, *nu* poate. [4]Potrivit învățăturii Spiritului Sfânt, *doar* scopul lui Dumnezeu poate fi înfăptuit, și s-a înfăptuit deja.

12. Dumnezeu e tot atât de dependent de tine cât ești și tu de El, căci Autonomia Lui o cuprinde pe a ta și este, de aceea, incompletă fără ea. [2]Îți poți stabili autonomia doar identificându-te cu El și îndeplinindu-ți funcția după cum există cu adevărat. [3]Eul crede că fericirea e înfăptuirea obiectivului său. [4]Dar ție ți-e dat să cunoști că funcția lui Dumnezeu este a ta și că fericirea nu poate fi găsită independent de Voia Voastră îngemănată. [5]Recunoaște numai că obiectivul eului, pe care l-ai urmărit cu atâta sârguință, ți-a adus doar frică, și îți va fi greu să susții că frica este fericire. [6]Susținut de frică, tocmai asta vrea eul să te facă să crezi. [7]Dar Fiul lui Dumnezeu nu e dement și nu poate crede așa un lucru. [8]Lasă-l să îl recunoască numai, și nu îl va accepta. [9]Căci numai un dement ar alege frica în locul iubirii și numai un dement ar crede că iubirea poate fi obținută prin atac. [10]Dar cine e sănătos la minte își dă seama că numai atacul poate produce frică, de care îl protejează complet Iubirea lui Dumnezeu.

13. Eul analizează; Spiritul Sfânt acceptă. [2]Aprecierea întregimii vine numai prin acceptare, căci a analiza înseamnă a descompune sau a fragmenta. [3]Încercarea de-a înțelege totalitatea prin descompunerea ei e clar modul tipic contradictoriu în care eul abordează totul. [4]Eul crede că puterea, înțelegerea și adevărul stau în separare și că, pentru a statornici această credință, trebuie să atace. [5]Inconștient că o asemenea credință nu poate fi statornicită și obsedat de convingerea că separarea este mântuire, eul atacă tot ce percepe descompunând totul în părți mici, decuplate, fără legături care să aibă un înțeles și, de aceea, fără niciun înțeles. [6]Eul va înlocui întotdeauna înțelesul cu haosul, căci – dacă separarea este mântuire – armonia e amenințare.

14. Interpretările date de eu legilor percepției sunt – și trebuie să fie – exact opusul celor date de Spiritul Sfânt. [2]Eul se concentrează asupra greșelii și trece cu vederea adevărul. [3]El acordă realitate fiecărei erori pe care o percepe și conchide – în urma unui sofism tipic – că, din cauza erorii, un adevăr consecvent precis e lipsit de înțeles. [4]Pasul următor, atunci, e evident. [5]Dacă un adevăr consecvent e lipsit de înțeles, inconsecvența trebuie să fie adevărată. [6]Ținând greșeala clar în minte și protejând ce a făcut real, eul trece la următorul pas în sistemul lui de gândire: greșeala e reală și adevărul e greșeală.

15. Eul nu face nicio încercare de-a înțelege acest lucru – și e clar de neînțeles –, dar face toate încercările posibile de-a-l demonstra, și

face asta constant. [2]Analizând ca să atace înțelesul, eul reușește să îl scape din vedere și rămâne cu o serie de percepții fragmentate pe care le unifică în favoarea lui. [3]Acesta, atunci, devine universul pe care îl percepe. [4]Și tocmai acest univers, la rândul lui, devine felul în care își demonstrează propria realitate.

16. Nu subaprecia puterea de atracție pe care o au demonstrațiile eului asupra celor ce vor să asculte. [2]Percepția selectivă își alege atent mărturiile, iar mărturiile ei sunt consecvente. [3]Argumentele care susțin demența sunt solide pentru demenți. [4]Căci raționamentul sfârșește la începutul lui, și niciun sistem de gândire nu își transcende sursa. [5]Dar un raționament fără înțeles nu poate demonstra nimic, iar cei ce sunt convinși de el precis delirează. [6]Poate oare eul să predea cu adevărat, când trece cu vederea adevărul? [7]Poate oare să perceapă ce a negat? [8]Mărturiile lui dovedesc într-adevăr că a negat, dar nu și ce-a negat. [9]Eul se uită drept la Tată și nu Îl vede, căci I-a negat Fiul.

17. *Tu* vrei să îți reamintești Tatăl? [2]Acceptă-I Fiul, și ți-L vei aminti. [3]Nimic nu poate demonstra nevrednicia Fiului Său, căci nimic nu poate dovedi adevărul unei minciuni. [4]Ce vezi din Fiul Lui prin ochii eului e o demonstrație că Fiul Lui nu există, dar – unde este Fiul – trebuie să fie Tatăl. [5]Acceptă un lucru pe care Dumnezeu nu îl neagă, și lucrul respectiv își va demonstra adevărul. [6]Martorii de partea lui Dumnezeu stau în lumina Lui și văd ce a creat. [7]Tăcerea lor este indiciul că l-au văzut pe Fiul lui Dumnezeu și, în Prezența lui Cristos, nu trebuie să demonstreze nimic, căci Cristos le vorbește de Sine și de Tatăl Lui. [8]Sunt tăcuți pentru că le vorbește Cristos, și cuvintele rostite de ei sunt ale Lui.

18. Fiecare frate pe care îl întâlnești devine martor fie de partea lui Cristos, fie de partea eului, în funcție de ce percepi în el. [2]Fiecare te convinge de ce vrei să percepi și de realitatea împărăției la care ai ales să veghezi. [3]Tot ce percepi e o mărturie la sistemul de gândire pe care îl vrei adevărat. [4]Fiecare frate are puterea să te elibereze, dacă alegi să fii liber. [5]Nu poți accepta o mărturie falsă despre el decât dacă ai evocat mărturii false împotriva lui. [6]Dacă nu îți vorbește de Cristos, nu i-ai vorbit de Cristos nici tu. [7]Nu îți auzi decât propria voce și, de vorbește prin tine Cristos, Îl vei auzi.

VI. Trezirea la izbăvire

1. E imposibil să nu crezi ce vezi, dar e la fel de imposibil să vezi ce nu crezi. [2]Percepțiile se construiesc pe baza experienței, iar experiența duce la credințe. [3]Percepțiile nu se stabilizează până nu se fixează

credințele. [4]Prin urmare, ce crezi *chiar* vezi. [5]Iată ce am vrut să se înțeleagă prin: „Fericiți cei ce nu au văzut și au crezut", căci cei ce cred în înviere o vor vedea. [6]Învierea e triumful deplin al lui Cristos asupra eului, nu prin atac, ci prin transcendență. [7]Căci Cristos Se ridică într-adevăr deasupra eului și a tuturor lucrărilor acestuia, și Se suie la Tatăl și la Împărăția Sa.

2. Vrei să iei parte la înviere sau la răstignire? [2]Vrei să îți condamni frații sau să îi eliberezi? [3]Vrei să îți transcenzi închisoarea și să te sui la Tatăl? [4]Aceste întrebări sunt toate una și aceeași, și li se răspunde la toate deodată. [5]A existat multă confuzie referitor la ce înseamnă percepția, căci cuvântul e folosit atât pentru conștiență, cât și pentru interpretarea conștienței. [6]Dar nu poți fi conștient fără interpretare, căci ce percepi *este* interpretarea ta.

3. Cursul acesta e cât se poate de clar. [2]Dacă nu îl vezi cu claritate înseamnă că interpretezi în defavoarea lui și, de aceea, nu îl crezi. [3]Și, din moment ce credința determină percepția, nu percepi ce înseamnă și, de aceea, nu îl accepți. [4]Experiențe diferite însă duc la credințe diferite și, odată cu ele, la percepții diferite. [5]Căci percepțiile se învață *odată cu* credințele, și experiența chiar te învață. [6]Eu te conduc spre un nou tip de experiență, pe care vei deveni tot mai puțin dispus să o negi. [7]E ușor să înveți de la Cristos, căci perceperea cu El nu implică absolut nicio sforțare. [8]Percepțiile Lui sunt conștiența ta firească, și nu te obosesc decât distorsiunile introduse de tine. [9]Lasă Cristosul din tine să interpreteze pentru tine, și nu încerca să limitezi ce vezi prin credințe mici și înguste, nedemne de Fiul lui Dumnezeu. [10]Căci, până nu intră Cristos în ce I se cuvine, Fiul lui Dumnezeu se va vedea fără Tată.

4. Eu sunt învierea *ta* și viața *ta*. [2]Tu viețuiești în mine pentru că viețuiești în Dumnezeu. [3]Și toți viețuiesc în tine, după cum viețuiești și tu în toți. [4]Oare poți, atunci, să percepi nevrednicia într-un frate fără să o percepi în tine? [5]Și poți să o percepi în tine fără să o percepi în Dumnezeu? [6]Crede în înviere pentru că s-a înfăptuit, și s-a înfăptuit în tine. [7]Asta e la fel de adevărat acum pe cât va fi întotdeauna, căci învierea e Voia lui Dumnezeu, ce nu cunoaște nici timp, nici excepții. [8]Dar să nu faci excepții nici tu, căci nu vei percepe ce s-a înfăptuit pentru tine. [9]Căci ne suim la Tatăl împreună, după cum a fost la început, este acum și va fi în veci, că așa e firea Fiului lui Dumnezeu după cum l-a creat Tatăl lui.

5. Nu subaprecia puterea devoțiunii Fiului lui Dumnezeu, nici puterea pe care o are asupra lui dumnezeul la care se închină. [2]Căci se pune singur la altarul propriului dumnezeu, fie că e dumnezeul pe care l-a făcut, fie Dumnezeu Care l-a creat. [3]Iată de ce înrobirea lui e la fel de totală ca libertatea lui, căci se va supune doar dumnezeului

pe care îl acceptă. [4]Dumnezeul răstignirii cere să răstignească, şi cei ce i se închină se supun. [5]În numele lui se răstignesc, crezând că puterea Fiului lui Dumnezeu se naşte din sacrificiu şi durere. [6]Iar Dumnezeul învierii nu cere nimic, căci nu e Voia Lui să ia. [7]El nu cere ascultare, căci ascultarea implică supunere. [8]Nu vrea decât să înveţi voia ta şi să o urmezi, nu în spiritul sacrificiului şi al supunerii, ci în voioşia libertăţii.

6. Învierea trebuie să îţi câştige loialitatea cu voioşie, căci e simbolul bucuriei. [2]Toată puterea ei de-a captiva stă în faptul că reprezintă ce vrei să fii. [3]Libertatea de-a lăsa în urmă tot ce te răneşte, te umileşte şi te înspăimântă nu ţi se poate impune, dar ţi se poate oferi prin graţia lui Dumnezeu. [4]Şi o poţi accepta prin graţia Sa, căci Dumnezeu e plin de graţie cu Fiul Său, acceptându-l fără rezerve ca al Său. [5]Cine, atunci, este al *tău*? [6]Tatăl ţi-a dat tot ce e al Său, şi El Însuşi e al tău cu ei. [7]Păzeşte-i în învierea lor, căci altfel nu te vei trezi în Dumnezeu, înconjurat în siguranţă de ce e al tău de-a pururi.

7. Nu îţi vei găsi pacea până nu scoţi cuiele din mâinile Fiului lui Dumnezeu şi nu îi iei şi ultimul spin de pe frunte. [2]Iubirea lui Dumnezeu Îi împresoară Fiul pe care dumnezeul răstignirii îl condamnă. [3]Nu preda că am murit în zadar. [4]Predă în schimb că nu am murit, demonstrând că trăiesc în tine. [5]Căci desfacerea răstignirii Fiului lui Dumnezeu e lucrarea izbăvirii, în care fiecare are un rol de o valoare egală. [6]Dumnezeu nu Îşi judecă nevinovatul Fiu. [7]De vreme ce i S-a dat lui, cum ar putea să fie altfel?

8. Te-ai ţintuit pe o cruce şi ţi-ai pus pe cap o cunună de spini. [2]Dar nu îl poţi răstigni pe Fiul lui Dumnezeu, căci Voia lui Dumnezeu nu poate să moară. [3]Fiul Lui a fost izbăvit de propria lui răstignire, şi nu îl poţi ceda morţii pe cel căruia Dumnezeu i-a dat viaţă veşnică. [4]Visul răstignirii îţi şade încă greu pe pleope, dar ce vezi în vise nu e realitate. [5]Cât îl percepi răstignit pe Fiul lui Dumnezeu, dormi. [6]Şi, cât crezi că îl poţi răstigni, ai doar coşmaruri. [7]Tu, care începi să te trezeşti, mai eşti conştient de vise şi nu le-ai uitat încă. [8]Uitarea viselor şi conştienţa lui Cristos vin odată cu trezirea altora să îţi împărtăşească izbăvirea.

9. Te vei trezi la propria ta chemare, căci Chemarea de-a te trezi e înăuntrul tău. [2]Dacă trăiesc în tine, eşti treaz. [3]Dar trebuie să vezi lucrările pe care le fac prin tine, căci altfel nu vei percepe că ţi le-am făcut. [4]Nu pune limite la ce crezi că pot face prin tine, căci altfel nu vei accepta ce pot face *pentru* tine. [5]Dar s-a făcut deja şi, dacă nu dai tot ce ai primit, nu vei cunoaşte că izbăvitorul tău este viu şi că te-ai trezit cu el. [6]Izbăvirea se recunoaşte doar împărtăşind-o.

10. Fiul lui Dumnezeu *e* mântuit. [2]Adu-i Fiimii doar această conştienţă, şi vei avea un rol în izbăvire la fel de valoros ca al meu. [3]Căci rolul tău trebuie să fie ca al meu dacă îl înveţi de la mine. [4]De crezi că al tău e limitat, îl limitezi pe al meu. [5]Miracolele nu au o ordine a dificultăţii pentru că toţi Fiii lui Dumnezeu sunt de-o valoare egală şi egalitatea lor e unitatea lor. [6]Întreaga putere a lui Dumnezeu e în fiecare parte a Sa, şi nimic din ce Îi contrazice Voia nu e nici mare, şi nici mic. [7]Ce nu există nu are talie, şi nici măsură. [8]Lui Dumnezeu toate Îi sunt cu putinţă. [9]Iar lui Cristos Îi este dat să fie ca Tatăl.

VII. Condiţia realităţii

1. În felul în care o percepi, lumea nu poate să fi fost creată de Tatăl, căci lumea nu e cum o vezi tu. [2]Dumnezeu a creat doar ce e veşnic, iar tot ce vezi tu e perisabil. [3]De aceea, trebuie să existe o altă lume pe care nu o vezi. [4]Biblia vorbeşte de un nou Cer şi de un nou pământ, dar nu poate fi adevărat literalmente, căci cele veşnice nu sunt re-create. [5]A percepe din nou e doar a repercepe, implicând că înainte, sau între timp, nu ai perceput deloc. [6]Ce e, atunci, lumea ce îţi aşteaptă percepţia când o vezi?

2. Fiecare gând iubitor pe care l-a avut vreodată Fiul lui Dumnezeu e veşnic. [2]Gândurile iubitoare pe care le percepe mintea lui în lumea aceasta sunt singura realitate a lumii. [3]Ele sunt tot percepţii, căci mai crede că este separat. [4]Dar sunt veşnice pentru că sunt iubitoare. [5]Şi, iubitoare fiind, ele sunt ca Tatăl şi, de aceea, nu pot muri. [6]Lumea reală poate efectiv să fie percepută. [7]Nu trebuie decât să fii dispus să nu percepi altceva. [8]Căci, dacă percepi binele şi răul deopotrivă, accepţi falsul şi adevăratul deopotrivă, şi nu faci distincţie între ele.

3. Eul poate să vadă câtva bine, dar niciodată numai bine. [2]Iată de ce percepţiile lui sunt atât de variabile. [3]El nu respinge binele în întregime, căci nu ai putea să accepţi aşa ceva. [4]Dar adaugă întotdeauna ceva nereal la real, încurcând astfel iluzia cu realitatea. [5]Căci percepţiile nu pot fi parţial adevărate. [6]De crezi în adevăr şi iluzie, nu poţi spune care e adevărat. [7]Pentru a-ţi stabili propria autonomie, ai încercat să creezi diferit de Tatăl tău, crezând că ce ai făurit e în stare să fie diferit de El. [8]Dar tot ce e adevărat *este* ca El. [9]Perceperea exclusivă a lumii reale te va duce la Cerul real, pentru că te va face în stare să îl înţelegi.

4. Perceperea binelui nu e cunoaştere, dar negarea opusului binelui îţi permite să recunoşti o condiţie în care nu există opuşi. [2]Iar asta *e* condiţia cunoaşterii. [3]Fără această conştienţă, nu i-ai satisfăcut condiţiile şi, până nu o faci, nu vei cunoaşte că îţi aparţine deja.

[4]Ai făcut multe idei pe care le-ai pus între tine şi Creatorul tău, şi credinţele acestea sunt lumea aşa cum o percepi. [5]Adevărul nu lipseşte de aici, dar e obscur. [6]Nu cunoşti diferenţa dintre ce e făcut de tine şi ce e creat de Dumnezeu, aşa că nu cunoşti diferenţa dintre ce e făcut de tine şi ce e creat de *tine*. [7]Să crezi că poţi percepe lumea reală înseamnă să crezi că te poţi cunoaşte. [8]Pe Dumnezeu Îl poţi cunoaşte pentru că e Voia Lui să fie cunoscut. [9]Lumea reală e tot ce ţi-a păstrat Spiritul Sfânt din ce-ai făcut, iar perceperea exclusivă a acesteia e mântuirea, fiind recunoaşterea că realitatea este numai ce e adevărat.

VIII. Problema şi răspunsul

1. Cursul acesta este foarte simplu. [2]Poate nu simţi că ai nevoie de un curs care, la urma urmei, te învaţă că numai realitatea e adevărată. [3]Dar oare crezi lucrul acesta? [4]Când vei percepe lumea reală, vei recunoaşte că nu l-ai crezut. [5]Însă repeziciunea cu care noua şi singura ta percepţie reală va fi tradusă în cunoaştere nu îţi va lăsa decât o clipă să realizezi că numai asta e adevărat. [6]Şi atunci tot ce ai făurit va fi dat uitării: binele şi răul, falsul şi adevăratul. [7]Căci, când Cerul se va face una cu pământul, până şi lumea reală o să dispară din privirea ta. [8]Sfârşitul lumii nu e distrugerea ei, ci traducerea ei în Cer. [9]Reinterpretarea lumii e transferul întregii percepţii la cunoaştere.

2. Biblia vă spune să deveniţi precum copilaşii. [2]Copilaşii recunosc că nu înţeleg ce percep şi, de aceea, întreabă ce înseamnă. [3]Nu fă greşeala de a crede că înţelegi câte percepi, căci le pierzi înţelesul. [4]Spiritul Sfânt însă ţi-a păstrat înţelesul lor şi, dacă Îl laşi să îl interpreteze, îţi va reda ce ai aruncat. [5]Cât crezi însă că le cunoşti înţelesul, nu vei vedea ce nevoie ai să Îl întrebi.

3. Nu ştii ce înseamnă nimic din ce percepi. [2]Niciunul dintre gândurile tale nu e pe deplin adevărat. [3]Recunoaşterea acestui lucru e fermul tău început. [4]Nu eşti îndrumat greşit, ci nu ai acceptat nicio îndrumare. [5]Ai mare nevoie să fii instruit cum să percepi, căci nu înţelegi nimic. [6]Recunoaşte acest lucru, dar nu îl accepta, căci înţelegerea e moştenirea ta. [7]Percepţiile se învaţă şi nu eşti fără Profesor. [8]Dar dorinţa ta de-a învăţa de la El depinde de dorinţa de-a pune sub semnul întrebării tot ce ai învăţat de la tine, căci tu – care ai învăţat greşit – nu ar trebui să îţi fii propriul profesor.

4. Nimeni nu îşi poate ascunde adevărul decât sieşi. [2]Dar Dumnezeu nu îţi va refuza Răspunsul pe care l-a dat. [3]Cere, atunci, ce e al tău, dar nu este făcut de tine, şi nu te apăra de adevăr. [4]Tu ai făcut problema la care Dumnezeu a răspuns. [5]Pune-ţi, aşadar, doar o simplă întrebare:

[6]Vreau problema sau vreau răspunsul?

[7]Hotărăşte că vrei răspunsul, şi îl vei avea, căci îl vei vedea aşa cum este, şi e al tău deja.

5. Te plângi, poate, că acest curs nu e destul de concret ca să îl înţelegi şi să îl foloseşti. [2]Dar nu i-ai urmat, poate, recomandările concrete. [3]Nu e un curs de jocuri de idei, ci de aplicaţii practice. [4]Nimic nu poate fi mai concret decât să ţi se spună că, dacă ceri, ţi se va da. [5]Spiritul Sfânt va răspunde la fiecare problemă concretă cât crezi că problemele sunt concrete. [6]Răspunsul Lui e atât multiplu, cât şi unu, cât crezi că unu e multiplu. [7]Poate că te temi de concreteţea Lui, temându-te de ce crezi că va pretinde de la tine. [8]Dar numai cerând vei învăţa că tot ce ţine de Dumnezeu nu pretinde nimic de la tine. [9]Dumnezeu dă, nu ia. [10]Când refuzi să ceri, refuzi crezând că a cere este a lua, şi nu a împărtăşi.

6. Spiritul Sfânt îţi va da doar ce e al tău şi nu va lua nimic în schimb. [2]Căci ce e al tău e totul şi îl împărtăşeşti cu Dumnezeu. [3]Asta e realitatea sa. [4]Spiritul Sfânt, Care voieşte numai să refacă, să fie oare în stare să interpreteze greşit întrebarea pe care trebuie să o pui ca să Îi înveţi răspunsul? [5]Ai *auzit* răspunsul, dar ai înţeles greşit întrebarea. [6]Crezi că a cere îndrumarea Spiritului Sfânt e totuna cu a cere privaţiune.

7. Puiul lui Dumnezeu, nu îţi înţelegi Tatăl. [2]Crezi într-o lume care ia, căci crezi că poţi căpăta luând. [3]Şi, prin percepţia aceasta, ai pierdut din vedere lumea reală. [4]Te temi de lume aşa cum o vezi tu, dar lumea reală e tot a ta, la cerere. [5]Nu ţi-o refuza, căci nu poate decât să te elibereze. [6]Ce ţine de Dumnezeu nu Îi va înrobi Fiul, pe care l-a creat liber şi a cărui libertate e ocrotită de Fiinţa Sa. [7]Fericit eşti tu, cel dispus să ceri adevărul de la Dumnezeu fără nicio frică, pentru că numai aşa poţi învăţa că răspunsul Lui e eliberarea de toată frica.

8. Frumos odor al lui Dumnezeu, ceri doar ce ţi-am promis. [2]Crezi că te-aş înşela? [3]Împărăţia Cerului *e* înăuntrul tău. [4]Crede că adevărul e în mine, căci ştiu că e în tine. [5]Fiii lui Dumnezeu nu au nimic ce să nu împărtăşească. [6]Cere adevărul de la orice Fiu de-al lui Dumnezeu, şi l-ai cerut de la mine. [7]Nu există unul printre noi care să nu aibă în el răspunsul, să îl dea oricui i-l cere.

9. Cere-i orice Fiului lui Dumnezeu, şi îţi va răspunde Tatăl lui, căci Cristos nu Se înşală în privinţa Tatălui Său şi Tatăl Său nu Se înşală în privinţa Lui. [2]Nu te înşela, atunci, nici tu în privinţa fratelui tău şi vezi ca realitatea lui doar gândurile lui iubitoare, căci – negând că

mintea lui este scindată – o vei vindeca pe-a ta. [3]Acceptă-l aşa cum îl acceptă Tatăl lui şi vindecă-L întru Cristos, căci Cristos e vindecarea lui şi a ta. [4]Cristos e Fiul lui Dumnezeu Care nu e nicidecum separat de Tatăl Său, al Cărui fiecare gând e la fel de iubitor ca Gândul Tatălui Său prin care a fost creat. [5]Nu te înşela în privinţa Fiului lui Dumnezeu, căci trebuie să te înşeli astfel în privinţa ta. [6]Şi, înşelându-te în privinţa ta, te înşeli în privinţa Tatălui tău, în Care nu e cu putinţă nicio înşelare.

10. În lumea reală nu există boală, căci nu e separare, nici diviziune. [2]Numai gândurile iubitoare sunt recunoscute şi, din moment ce nimeni nu e lipsit de ajutorul tău, Ajutorul lui Dumnezeu te însoţeşte pretutindeni. [3]Când devii dispus să accepţi acest Ajutor cerându-L, Îl vei da pentru că Îl vrei. [4]Nimic nu îţi va întrece puterea de vindecare, căci nimic nu se va refuza simplei tale rugăminţi. [5]Ce probleme nu o să dispară în Prezenţa Răspunsului dumnezeiesc? [6]Cere, atunci, să înveţi realitatea fratelui tău, pentru că tocmai asta vei percepe în el, şi îţi vei vedea frumuseţea reflectată într-a lui.

11. Nu accepta modul variabil în care se percepe fratele tău, căci mintea lui scindată e a ta şi nu îţi vei accepta vindecarea fără a lui. [2]Căci împărtăşiţi lumea reală după cum împărtăşiţi şi Cerul, şi vindecarea lui e a ta. [3]Să te iubeşti înseamnă să te vindeci, şi nu îţi poţi realiza obiectivul percepând bolnavă o parte a ta. [4]Frate, ne vindecăm împreună după cum – tot împreună – trăim şi iubim. [5]Nu te înşela în privinţa Fiului lui Dumnezeu, căci e una cu el însuşi şi una cu Tatăl său. [6]Iubeşte-l pe preaiubitul Tatălui său, şi vei învăţa Iubirea Tatălui faţă de tine.

12. Dacă percepi vreo ofensă într-un frate, smulge ofensa din mintea ta, căci eşti ofensat de Cristos şi te înşeli în privinţa Lui. [2]Vindecă întru Cristos şi nu fi ofensat de El, căci nu există nicio ofensă în El. [3]Dacă te ofensează ce percepi, te-ai ofensat singur şi îl condamni pe Fiul lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu nu îl condamnă. [4]Lasă Spiritul Sfânt să înlăture toate ofensele Fiului lui Dumnezeu la propria-i adresă şi nu percepe alta decât prin îndrumarea Lui, căci El vrea să te mântuiască de toată condamnarea. [5]Acceptă-I puterea de vindecare şi foloseşte-o pentru toţi cei pe care ţi-i trimite, căci voieşte să îl vindece pe Fiul lui Dumnezeu, în privinţa căruia nu Se înşală.

13. Copiii percep stafii şi monştri şi balauri înspăimântători, şi sunt de-a dreptul îngroziţi. [2]Dar, dacă întreabă pe cineva în care au încredere ce înseamnă lucrurile pe care le percep şi sunt dispuşi să îşi lepede propriile lor interpretări în favoarea realităţii, frica lor dispare odată cu ele. [3]Când e ajutat să îşi traducă „stafia" într-o perdea, „monstrul" într-o umbră şi „balaurul" într-un vis, copilul nu mai e înspăimântat şi râde fericit de propria lui frică.

14. Tu, puiule, te temi de fraţii tăi şi de Tatăl tău şi de tine însuţi. [2]Dar nu faci decât să te înşeli în privinţa lor. [3]Întreabă-L ce sunt ei pe Profesorul realităţii şi, auzindu-I răspunsul, vei râde şi tu de spaimele tale şi ţi le vei înlocui cu pace. [4]Căci frica nu stă în realitate, ci în minţile copiilor ce nu înţeleg realitatea. [5]Numai lipsa lor de înţelegere îi înspăimântă şi, când învaţă să perceapă adevărat, nu se mai tem. [6]Şi, datorită acestui lucru, vor cere din nou adevărul când sunt înspăimântaţi. [7]Nu realitatea fraţilor tăi sau a Tatălui tău sau a ta te înspăimântă. [8]Nu cunoşti ce sunt şi, de aceea, îi percepi ca stafii şi monştri şi balauri. [9]Întreabă-L care e realitatea lor pe Cel Ce o cunoaşte, şi îţi va spune ce sunt ei. [10]Căci nu îi înţelegi şi, deoarece eşti înşelat de ce vezi, ai nevoie de realitate să îţi spulbere spaimele.

15. Oare nu ţi-ai da spaimele în schimbul adevărului, dacă schimbul e al tău la cerere? [2]Căci, dacă Dumnezeu nu Se înşală în privinţa ta, tu te poţi înşela numai în privinţa ta. [3]Dar poţi să înveţi adevărul despre tine de la Spiritul Sfânt, Care te va învăţa că în tine, ca parte a lui Dumnezeu, nicio înşelare nu e cu putinţă. [4]Când te vei percepe fără să te înşeli, vei accepta lumea reală în locul celei false pe care ai făcut-o. [5]Şi atunci Tatăl tău Se va pleca până la tine şi va face ultimul pas pentru tine ridicându-te la El.

Capitolul 12

PROGRAMA SPIRITULUI SFÂNT

I. Judecata Spiritului Sfânt

1. Ţi s-a spus să nu acorzi realitate greşelii, şi modul de-a o face este foarte simplu. [2]Dacă vrei să crezi în greşeală, va trebui să îi acorzi realitate pentru că nu e adevărată. [3]Dar adevărul e real de la sine şi, pentru a crede în adevăr, *nu trebuie să faci nimic*. [4]Înţelege că nu reacţionezi la nimic în mod direct, ci doar la interpretarea pe care o dai fiecărui lucru. [5]Interpretarea ta devine astfel justificarea reacţiei tale. [6]Iată de ce analizarea motivelor altora e, pentru tine, un lucru hazardat. [7]Dacă decizi că cineva chiar încearcă să te atace sau să te părăsească sau să te înrobească, vei reacţiona ca şi cum ar fi făcut-o efectiv, odată ce i-ai făcut greşeala reală pentru tine. [8]A interpreta greşeala înseamnă a-i dai putere; şi, odată ce faci asta, vei nesocoti adevărul.

2. Analiza motivaţiei eului e foarte complicată, foarte derutantă şi nu se face niciodată fără implicarea propriului tău eu. [2]Întregul proces reprezintă o încercare clară de-a-ţi demonstra capacitatea de a înţelege ce percepi. [3]O dovedeşte faptul că reacţionezi la interpretările tale ca şi cum ar fi corecte. [4]Îţi poţi controla apoi reacţiile comportamental, dar nu şi emoţional. [5]Asta ar fi, evident, o scindare sau un atac la adresa integrităţii minţii tale, stârnind un nivel din cadrul ei împotriva altuia.

3. Există o singură interpretare cu noimă pe care o poţi da motivaţiei. [2]Şi, din moment ce e judecata Spiritului Sfânt, nu necesită absolut niciun efort din partea ta. [3]Fiecare gând iubitor e adevărat. [4]Orice altceva e un apel la vindecare şi la ajutor, indiferent de forma pe care o ia. [5]Oare poate fi îndreptăţit cineva să reacţioneze cu mânie la cererea de ajutor a unui frate? [6]Cu excepţia disponibilităţii de-a i-l da, nicio reacţie nu poate fi potrivită, căci numai şi numai pe aceasta o cere. [7]Oferă-i altceva, şi îţi arogi dreptul de-a-i ataca realitatea interpretând-o după cum crezi tu nimerit. [8]Poate că deocamdată nu îţi este întru totul evident pericolul pe care îl prezintă acest lucru pentru mintea ta. [9]Dacă socoteşti că un apel la ajutor e altceva, vei reacţiona la altceva. [10]Reacţia ta va fi, atunci, nepotrivită realităţii aşa cum e, dar nu şi felului în care o percepi.

4. Cu excepţia propriei tale nevoi închipuite de a ataca, nimic nu te împiedică să recunoşti toate strigătele de ajutor ca exact ceea ce sunt. [2]Doar ea te face dispus să te angajezi în nesfârşite „lupte" cu realitatea, în care negi realitatea nevoii de vindecare făcând-o ireală. [3]Nu ai face-o dacă nu ar fi nedisponibilitatea ta de-a accepta realitatea aşa cum este, şi pe care o ascunzi, aşadar, de tine însuţi.

5. Indicaţia să nu judeci ce nu înţelegi este, cu siguranţă, un sfat bun. [2]Cei cu un interes personal nu sunt martori de încredere, căci adevărul a devenit pentru ei ce vor ei să fie. [3]Dacă nu eşti dispus să percepi un apel la ajutor drept ce este înseamnă că nu eşti dispus să dai ajutor şi să îl primeşti. [4]A nu recunoaşte un strigăt de ajutor înseamnă a refuza ajutor. [5]Vrei să susţii că nu ai nevoie de el? [6]Dar tocmai asta susţii când refuzi să recunoşti apelul unui frate, căci numai răspunzând la apelul lui *poţi* fi ajutat. [7]Refuză-i ajutorul, şi nu vei recunoaşte Răspunsul pe care ţi-l dă Dumnezeu. [8]Spiritul Sfânt nu are nevoie de ajutorul tău să interpreteze motivaţia, dar tu ai nevoie de al Lui.

6. Numai aprecierea e o recţie potrivită la adresa fratelui tău. [2]Recunoştinţa i se cuvine atât pentru gândurile lui iubitoare, cât şi pentru apelurile lui la ajutor, căci ambele te pot face să conştientizezi iubirea dacă le percepi adevărat. [3]Şi toată senzaţia ta de încordare vine din încercările tale de-a nu face tocmai asta. [4]Ce simplu e, atunci, planul de mântuire al lui Dumnezeu! [5]Există doar o singură reacţie la realitate, căci realitatea nu evocă absolut niciun conflict. [6]Există doar un singur Profesor de realitate, Care înţelege ce e. [7]El nu Îşi schimbă Gândul în privinţa realităţii, pentru că realitatea nu se schimbă. [8]Deşi interpretările pe care le dai tu realităţii sunt lipsite de înţeles în starea ta împărţită, cele date de El rămân consecvent adevărate. [9]Ţi le dă ţie pentru că *ţie* îţi şi sunt destinate. [10]Nu încerca să „ajuţi" un frate în felul tău, căci nu te poţi ajuta pe tine. [11]Auzi-l însă cum strigă după Ajutorul lui Dumnezeu, şi îţi vei recunoaşte propria nevoie de Tată.

7. Interpretările pe care le dai nevoilor fratelui tău sunt interpretările pe care le dai alor tale. [2]Dând ajutor, îl ceri şi, dacă percepi doar o singură nevoie în tine, vei fi vindecat. [3]Căci vei recunoaşte Răspunsul lui Dumnezeu după cum Îl vrei să fie şi, dacă Îl vrei cu adevărat, va fi într-adevăr al tău. [4]Fiecare apel la care răspunzi în Numele lui Cristos îţi aduce mai aproape de conştienţă amintirea Tatălui tău. [5]De dragul nevoii tale, atunci, auzi fiecare strigăt de ajutor drept ce este, ca Dumnezeu să îţi poată răspunde *ţie*.

8. Aplicând cu tot mai multă consecvenţă interpretarea pe care o dă Spiritul Sfânt reacţiilor altora, vei conştientiza tot mai mult că propriile Lui criterii ţi se aplică deopotrivă ţie. [2]Căci, pentru a scăpa de frică, nu e destul să o recunoşti, deşi recunoaşterea e necesară pentru a demonstra nevoia de-a scăpa de ea. [3]Spiritul Sfânt mai trebuie să traducă frica în adevăr. [4]Dacă ţi s-ar lăsa frica, odată ce ai recunos-

cut-o, te-ai îndepărta de realitate, în loc să pășești în direcția ei. [5]Am subliniat însă, în repetate rânduri, că nevoia de-a recunoaște frica și de-a o privi în față, fără disimulări, este un pas crucial în desfacerea eului. [6]Gândește-te ce mult îți va folosi atunci interpretarea dată de Spiritul Sfânt motivelor altora. [7]Învățându-te să accepți numai gânduri iubitoare în alții și să vezi orice altceva ca un apel la ajutor, El te-a învățat că frica însăși e un apel la ajutor. [8]Iată ce înseamnă a recunoaște frica. [9]Dacă nu o protejezi, El o va reinterpreta. [10]Iată ce valoare are, în ultimă instanță, deprinderea de-a percepe atacul ca strigăt după iubire. [11]Am învățat deja că frica și atacul sunt asociate în mod inevitabil. [12]Dacă numai atacul produce frică și dacă vezi atacul ca strigătul după ajutor ce este, irealitatea fricii trebuie să îți mijească în minte. [13]Căci frica *e* un strigăt după iubire, ca recunoaștere inconștientă a lucrului negat.

9. Frica e un simptom al profundei tale senzații de pierdere. [2]Dacă, atunci când o percepi în alții, înveți să suplinești pierderea, cauza fundamentală a fricii e înlăturată. [3]Așa te înveți că frica nu există în tine. [4]Mijlocul de-a o înlătura este în tine, și ai demonstrat asta dându-l. [5]Frica și iubirea sunt singurele sentimente de care ești în stare. [6]Unul e fals, căci a fost făcut din negare, iar negarea își derivă existența din credința în ce negi. [7]Interpretând frica în mod corect, ca o afirmație pozitivă a credinței subiacente pe care o maschează, îi subminezi utilitatea percepută făcând-o inutilă. [8]O apărare care nu funcționează nicidecum e înlăturată automat. [9]Dacă acorzi o predominanță clară și neechivocă lucrului pe care îl ascunde frica, frica devine de neînțeles. [10]I-ai negat puterea de-a ascunde iubirea, care era singurul ei rost. [11]Vălul pe care l-ai tras peste fața iubirii a dispărut.

10. Dacă vrei să vezi iubirea, care *e* realitatea lumii, cum ai putea să o faci mai bine decât recunoscând, în fiecare apărare care te-ar feri de ea, apelul subiacent *la* ea? [2]Și cum ai putea învăța mai bine realitatea ei decât răspunzând apelului la ea prin gestul de-a o da? [3]Interpretarea pe care o dă Spiritul Sfânt fricii o spulberă cu adevărat, căci conștiența adevărului nu poate fi negată. [4]Așa înlocuiește Spiritul Sfânt frica cu iubirea și traduce greșeala în adevăr. [5]Și așa vei învăța de la El cum să îți înlocuiești visul separării cu faptul unității. [6]Căci separarea nu e decât negarea uniunii; corect interpretată, ea îți atestă cunoașterea eternă că uniunea e adevărată.

II. Modul de a-ți aduce aminte de Dumnezeu

1. Miracolele nu sunt decât traducerea negării în adevăr. [2]Dacă a te

iubi înseamnă a te vindeca pe tine însuți, atunci bolnavii nu se iubesc pe ei. [3]De aceea, ei cer iubirea ce i-ar vindeca, dar pe care și-o refuză. [4]Dacă ar cunoaște adevărul despre ei înșiși, nu s-ar putea îmbolnăvi. [5]Sarcina făcătorului de miracole devine, atunci, aceea *de-a nega negarea adevărului*. [6]Bolnavii trebuie să se vindece singuri, căci adevărul e în ei. [7]Dar, din moment ce l-au făcut obscur, lumina dintr-o altă minte trebuie să se răsfrângă într-a lor, pentru că lumina respectivă *e* a lor.

2. Lumina din ei strălucește la fel de tare, indiferent cât de deasă e ceața ce o face obscură. [2]Dacă nu îi dai tu puterea să facă lumina obscură, ceața nu o are. [3]Căci are putere doar dacă îi dă putere Fiul lui Dumnezeu. [4]El însuși trebuie să îi retragă puterea aceasta, amintindu-și că toată puterea vine de la Dumnezeu. [5]Îți poți aminti asta pentru toată Fiimea. [6]Nu îi îngădui fratelui tău să nu își amintească, căci nereușita lui de-a-și aminti este a ta. [7]Dar reușita ta de-a-ți aminti este a lui, căci nu poți să ți-L amintești pe Dumnezeu de unul singur. [8]*Iată ce ai uitat*. [9]Modul de-a-ți aduce aminte de Dumnezeu e, așadar, acela de-a percepe însănătoșirea fratelui tău ca însănătoșirea ta. [10]Căci ți-ai uitat frații odată cu El, și Răspunsul lui Dumnezeu la uitarea ta e modul de-a-ți aduce aminte.

3. Percepe în boală doar un alt strigăt după iubire și oferă-i fratelui tău ce crede că nu își poate oferi. [2]Indiferent de boală, există un singur remediu. [3]Vei fi întregit pe măsură ce întregești, căci a percepe în boală apelul la sănătate înseamnă a recunoaște în ură strigătul după iubire. [4]Și a-i da unui frate lucrul pe care îl vrea cu adevărat înseamnă a ți-l oferi ție, căci Tatăl tău voiește să îți cunoști fratele ca tine însuți. [5]Răspunde la strigătul lui după iubire, și al tău a găsit răspuns. [6]Vindecarea e Iubirea lui Cristos față de Tatăl Lui și față de El Însuși.

4. Adu-ți aminte ce am spus despre înfricoșătoarele percepții ale copilașilor, care îi înspăimântă pentru că nu le înțeleg. [2]Dacă cer edificare și o acceptă, spaimele lor dispar. [3]Dar, dacă își ascund coșmarele, le vor menține. [4]E ușor să ajuți un copil nesigur, căci recunoaște că nu înțelege ce înseamnă percepțiile lui. [5]Dar tu crezi că le înțelegi pe ale tale. [6]Puiule, îți ascunzi capul sub păturile groase cu care te-ai acoperit. [7]Îți ascunzi coșmarele în întunericul falsei tale certitudini, și refuzi să îți deschizi ochii și să le privești.

5. Să nu mântuim coșmarele, căci nu sunt prinosuri demne de Cristos și nu sunt, de aceea, daruri demne de tine. [2]Dă păturile la o parte și privește ce te înspăimântă. [3]Doar anticiparea te va înspăimânta, căci realitatea nimicului nu poate fi înfricoșătoare. [4]Să nu amânăm, căci visul de ură nu te va părăsi fără ajutor, și Ajutorul e aici. [5]Învață să îți păstrezi liniștea în toiul zarvei, căci liniștea e încetarea luptei și asta

e călătoria către pace. [6]Priveşte în faţă fiecare imagine ce apare ca să te facă să întârzii, căci ţelul e inevitabil din moment ce este veşnic. [7]Ţelul iubirii e doar dreptul tău şi îţi aparţine în ciuda viselor tale.

6. Mai vrei ce voieşte Dumnezeu, şi niciun coşmar nu poate zădărnici scopul unui copil de-al lui Dumnezeu. [2]Căci scopul tău ţi-a fost dat de Dumnezeu, şi trebuie să ţi-l atingi pentru că e Voia Lui. [3]Trezeşte-te şi aminteşte-ţi scopul, căci e voia ta să faci asta. [4]Ce s-a realizat pentru tine trebuie să fie al tău. [5]Nu îţi lăsa ura să stea în calea iubirii, căci nimic nu poate ţine piept Iubirii lui Cristos faţă de Tatăl Său sau Iubirii Tatălui Său faţă de El.

7. Încă puţin şi o să mă vezi, căci nu stau ascuns doar pentru că te ascunzi *tu*. [2]Te voi trezi la fel de sigur cum m-am trezit şi pe mine, căci m-am trezit pentru tine. [3]În învierea mea stă eliberarea ta. [4]Misiunea noastră e aceea de-a scăpa de răstignire, nu de izbăvire. [5]Ai încredere în ajutorul meu, căci nu am mers singur, şi te voi însoţi după cum m-a însoţit şi pe mine Tatăl nostru. [6]Oare nu ştii că am mers cu El în pace? [7]Şi asta nu înseamnă oare că pacea merge cu *noi* în călătoria aceasta?

8. În iubirea desăvârşită nu este frică. [2]Nu vom face decât să desăvârşim pentru tine ce e deja desăvârşit în tine. [3]Nu de necunoscut te temi, ci de cunoscut. [4]Misiunea ta nu va da greş pentru că a mea nu a dat greş. [5]Acordă-mi puţintică încredere în numele deplinei încrederi pe care o am în tine, şi împreună vom realiza uşor obiectivul desăvârşirii. [6]Căci desăvârşirea *este*, şi nu poate fi negată. [7]Negarea negării desăvârşirii nu e atât de dificilă ca negarea adevărului, şi ce putem realiza împreună va fi crezut când îl vei vedea realizat.

9. Tu, care ai încercat să alungi iubirea, nu ai reuşit, dar tu, care alegi să alungi frica, vei reuşi negreşit. [2]Domnul e cu tine, dar nu o ştii. [3]Izbăvitorul tău însă e viu şi sălăşluieşte în tine, în pacea din care a fost creat. [4]Nu vrei să dai conştienţa fricii pe această conştienţă? [5]Când vom birui frica – nu ascunzând-o, nu minimalizând-o, şi nici negând în niciun fel însemnătatea ei deplină –, iată ce vei vedea cu adevărat. [6]Nu poţi da la o parte obstacolele puse în calea adevăratei viziuni fără să le priveşti, căci a da la o parte ceva înseamnă a judeca în defavoarea acelui lucru. [7]Dacă vei privi, Spiritul Sfânt va judeca, şi o să judece adevărat. [8]Dar nu poate spulbera lucrul pe care îl ţii ascuns, căci nu I l-ai oferit şi nu îl poate lua de la tine.

10. Începem, aşadar, un program organizat, bine structurat şi atent conceput, ce urmăreşte să înveţi cum să Îi oferi Spiritului Sfânt tot ce nu vrei. [2]El ştie ce are de făcut cu ce Îi oferi. [3]Tu nu înţelegi cum să foloseşti ce ştie. [4]Toate câte Îi dai şi nu ţin de Dumnezeu dispar. [5]Dar trebuie să fii cât se poate de dispus să le priveşti tu însuţi, căci altfel cunoaşterea Lui îţi rămâne inutilă. [6]Sigur, El nu va pregeta să te ajute, din moment ce ajutorul e singurul Lui rost. [7]Nu eşti oare mai îndreptăţit să te temi de lume, aşa cum o percepi, decât să priveşti cauza fricii şi să o laşi pentru totdeauna?

III. Investiţia în realitate

1. Te-am rugat cândva să îţi vinzi averile, să le dai săracilor şi să mă urmezi. [2]Iată ce am vrut să spun: dacă nu investeşti în nimic din lumea aceasta, poţi să îi înveţi pe săraci unde le este comoara. [3]Săracii sunt doar cei ce au investit greşit, şi chiar că sunt săraci! [4]Deoarece sunt într-o stare de nevoie, ţi-e dat să îi ajuţi, din moment ce te afli printre ei. [5]Gândeşte-te ce perfect ţi s-ar învăţa lecţia dacă nu ai fi dispus să le împărtăşeşti sărăcia. [6]Căci sărăcia e lipsă, şi există doar o singură lipsă, din moment ce există doar o singură nevoie.

2. Să presupunem că un frate insistă să faci ceva ce crezi că nu vrei să faci. [2]Însăşi insistenţa lui ar trebui să îţi dea de înţeles că e convins că în săvârşirea acestui lucru stă mântuirea lui. [3]Dacă insişti să îl refuzi şi ai rapid o reacţie de împotrivire, eşti convins că mântuirea ta stă în *ne*săvârşirea lui. [4]Prin urmare, faci aceeaşi greşeală ca el şi acorzi realitate greşelii lui pentru amândoi. [5]Insistenţa înseamnă investiţie, iar lucrul în care investeşti e legat întotdeauna de modul în care concepi mântuirea. [6]Întrebarea e întotdeauna dublă: în primul rând, *ce* e de mântuit? [7]Şi, în al doilea, *cum* poate fi mântuit?

3. Când te superi pe un frate, indiferent din ce motiv, crezi că de mântuit este eul şi că e de mântuit prin atac. [2]Dacă fratele tău e cel ce atacă, eşti de acord cu această credinţă; dacă tu eşti cel ce atacă, o întăreşti. [3]*Ţine minte că cei ce atacă sunt săraci.* [4]Sărăcia lor cere daruri, nu sărăcire suplimentară. [5]Tu, care i-ai putea ajuta, te porţi distructiv, cu siguranţă, dacă accepţi sărăcia lor drept a ta. [6]Dacă nu ai fi investit ca ei, nu ţi-ar trece prin minte niciodată să nesocoteşti nevoia lor.

4. *Recunoaşte ce contează* şi, dacă fraţii tăi îţi cer ceva „şocant", fă-o *pentru că* nu contează. [2]Refuză, şi împotrivirea ta va demonstra că contează pentru tine. [3]Prin urmare, tu singur ai făcut şocantă rugămintea, şi fiecare rugăminte a unui frate este pentru tine. [4]De ce ai insista să îl refuzi? [5]Căci a-l refuza pe el înseamnă a te refuza pe tine şi a vă sărăci pe amândoi. [6]El cere mântuire, ca şi tine. [7]Sărăcia ţine de eu, şi nu de Dumnezeu. [8]Nicio rugăminte „şocantă" nu îi poate fi adresată celui care recunoaşte ce e valoros şi care nu vrea să accepte altceva.

5. Mântuirea vizează mintea şi se obţine prin pace. [2]Iată singurul lucru ce poate fi mântuit şi singurul mod de-a-l mântui. [3]Orice alte

reacții decât cele de iubire provin dintr-o confuzie referitoare la „ce" și „cum" se mântuiește, și acesta e singurul răspuns. [4]Să nu pierzi din vedere acest lucru și să nu îți îngădui să crezi, nici măcar o clipă, că există un alt răspuns. [5]Căci precis te vei plasa printre săraci, care nu înțeleg că trăiesc în abundență și că mântuirea a sosit.

6. Să te identifici cu eul înseamnă să te ataci și să te sărăcești. [2]Iată de ce cel ce a ales să se identifice cu eul se simte văduvit. [3]Și ce simte atunci e depresie sau mânie, pentru că a dat iubirea de Sine pe ura de sine și a ajuns să îi fie frică de el însuși. [4]El nu își dă seama de asta. [5]Chiar dacă își conștientizează neliniștea pe deplin, nu îi percepe sursa în propria lui identificare cu eul și încearcă mereu să și-o stăpânească printr-un soi de „aranjament" dement cu lumea. [6]El percepe lumea aceasta mereu în afara lui, căci e un lucru crucial pentru adaptarea lui. [7]Nu își dă seama că el face lumea aceasta, căci nu există lume în afara lui.

7. Dacă numai gândurile iubitoare ale Fiului lui Dumnezeu sunt realitatea lumii, lumea reală trebuie să fie în mintea lui. [2]Gândurile lui demente trebuie să fie și ele în mintea lui, dar el nu poate tolera un conflict intern de o asemenea amploare. [3]O minte scindată e în pericol, iar recunoașterea faptului că are în ea gânduri complet opuse e de-a dreptul intolerabilă. [4]De aceea, mintea proiectează scindarea, nu realitatea. [5]Tot ce percepi a fi lumea exterioară e doar încercarea ta de a-ți menține identificarea cu eul, căci fiecare crede că identificarea e totuna cu mântuirea. [6]Gândește-te însă ce s-a întâmplat, căci gândurile chiar au consecințe pentru cel ce le gândește. [7]Ai ajuns în dezacord cu lumea, așa cum o percepi tu, căci ți-o socotești potrivnică. [8]E o consecință necesară a ceea ce-ai făcut. [9]Ai proiectat în afară ce e potrivnic la ce e în interior și, de aceea, trebuie să îl percepi astfel. [10]Iată de ce trebuie să îți dai seama că ura ta este în mintea ta, și nu în afara ei, înainte de-a putea scăpa de ea; și, tot de aceea, trebuie să te scapi de ea înainte de-a putea percepe lumea așa cum este cu adevărat.

8. Am spus mai înainte că Dumnezeu așa a iubit lumea, încât a dat-o singurului Său Fiu. [2]Dumnezeu iubește într-adevăr lumea reală, iar cei ce îi percep realitatea nu pot să vadă lumea morții. [3]Căci moartea nu ține de lumea reală, în care totul reflectă ce e veșnic. [4]Dumnezeu ți-a dat lumea reală în schimbul celei făcute de tine din mintea ta scindată, o lume care e simbolul morții. [5]Căci, dacă ai putea să te separi cu adevărat de Mintea lui Dumnezeu, ai muri.

9. Lumea pe care o percepi e o lume a separării. [2]Poate ești dispus să accepți până și moartea ca să îți negi Tatăl. [3]Dar El nu vrea să fie așa și, de aceea, nu e așa. [4]Rămâne, în continuare, adevărat că nu poți să voiești în contra Lui; și, de aceea, nu ai control asupra lumii pe care ai făcut-o. [5]Nu e o lume a voinței căci e guvernată de dorința de-a fi diferit de Dumnezeu, iar dorința aceasta nu este voință. [6]De aceea, lumea pe care ai făcut-o e total haotică, guvernată de „legi" arbitrare și nonsensice, fără niciun fel de înțeles. [7]Căci e făcută din ce nu vrei, din lucruri proiectate din mintea ta pentru că te temi de ele. [8]Lumea aceasta însă e doar în mintea celui ce o face, laolaltă cu adevărata lui mântuire. [9]Să nu crezi că este în afara ta, căci – numai recunoscând unde este – vei dobândi control asupra ei. [10]Căci *ai* control asupra minții tale, din moment ce mintea e mecanismul de decizie.

10. Dacă ai vrea să recunoști că tot atacul pe care îl percepi e în propria ta minte, și nu în altă parte, i-ai localiza în sfârșit sursa, iar unde începe trebuie să sfârșească. [2]Căci în același loc stă și mântuirea. [3]Altarul lui Dumnezeu unde sălășluiește Cristos e acolo. [4]Tu ai pângărit altarul, nu și lumea. [5]Cristos însă a pus pentru tine Ispășirea pe altar. [6]Adu-ți percepțiile asupra lumii la acest altar, căci e altarul închinat adevărului. [7]Acolo îți vei vedea schimbat modul de a privi; acolo vei învăța să vezi cu adevărat. [8]Din acest loc, în care Dumnezeu și Fiul Său sălășluiesc în pace și în care ești bine-venit, vei privi în pace și vei vedea lumea cu adevărat. [9]Dar, ca să găsești acest loc, trebuie să renunți la investiția pe care ai făcut-o în lume, așa cum o proiectezi tu, și să Îi îngădui Spiritului Sfânt să extindă lumea reală de la altarul lui Dumnezeu până la tine.

IV. A căuta și a găsi

1. Eul e sigur că iubirea e periculoasă, și asta e mereu principala lui doctrină. [2]Dar nu o exprimă niciodată astfel; dimpotrivă, toți cei ce cred că eul este mântuire par extrem de angrenați în căutarea iubirii. [3]Eul însă, deși încurajează căutarea iubirii foarte activ, pune o clauză: să nu o găsești. [4]Poruncile lui se pot rezuma, atunci, foarte simplu, la: „Caută și *nu* găsi". [5]E singura făgăduință pe care ți-o face eul și singura făgăduință pe care și-o va ține. [6]Căci eul își urmărește obiectivul cu o insistență fanatică, și judecata lui, deși grav deteriorată, e întru totul consecventă.

2. Căutarea pe care o întreprinde eul e sortită, așadar, înfrângerii. [2]Și, din moment ce eul te învață și că el e identificarea ta, călăuzirea lui te îndrumă spre o călătorie ce nu va putea să nu sfârșească cu o percepută autoînfrângere. [3]Căci eul nu poate iubi și, în goana lui frenetică după iubire, caută tocmai ce i-e frică să găsească. [4]Căutarea e inevitabilă pentru că eul face parte din mintea ta și, datorită sursei sale, nu e separat total, căci nu i s-ar da deloc crezare. [5]Căci mintea

ta crede în el şi îi dă existenţă. [6]Şi tot mintea ta are puterea să nege existenţa eului, un lucru pe care îl vei face, precis, când îţi dai seama exact în ce călătorie te trimite eul.

3. Sigur e un lucru evident că nimeni nu vrea să găsească ceva ce l-ar înfrânge cu desăvârşire. [2]Incapabil să iubească, eul ar fi total inadecvat în prezenţa iubirii, căci nu ar putea reacţiona deloc. [3]Şi atunci ai fi nevoit să abandonezi călăuzirea eului, căci ar fi evident că nu te-a învăţat reacţia de care ai nevoie. [4]De aceea, eul va distorsiona iubirea şi te va învăţa că iubirea trezeşte de fapt reacţiile pe care le *poate* preda eul. [5]Urmează-i, atunci, învăţătura, şi vei căuta iubirea, dar nu o vei recunoaşte.

4. Îţi dai seama oare că eul trebuie să te trimită într-o călătorie care nu poate duce decât la un sentiment de zădărnicie şi depresie? [2]A căuta şi a nu găsi nu e deloc o bucurie. [3]Asta să fie oare făgăduinţa pe care vrei să ţi-o ţii? [4]Spiritul Sfânt îţi oferă o altă făgăduinţă, una care te va duce la bucurie. [5]Căci făgăduinţa Lui dintotdeauna este „Caută şi *vei* găsi"; şi, sub îndrumarea Lui, nu poţi fi înfrânt. [6]Călătoria Lui duce la împlinire, iar obiectivul pe care ţi-l pune dinainte El îţi va fi dat tot de către El. [7]Căci nu îl va înşela niciodată pe Fiul lui Dumnezeu, pe care îl iubeşte cu Iubirea Tatălui.

5. O călătorie *tot* vei întreprinde, pentru că nu eşti acasă în lumea aceasta. [2]Şi casa *tot* ţi-o vei căuta, indiferent dacă realizezi sau nu unde este. [3]De crezi că e în afara ta, o vei căuta degeaba, căci o vei căuta unde nu este. [4]Nu îţi aminteşti cum să te uiţi înăuntru, căci nu crezi că tocmai acolo e casa ta. [5]Spiritul Sfânt Îşi aminteşte însă pentru tine şi te va călăuzi spre casă, pentru că asta e misiunea Lui. [6]În timp ce Îşi îndeplineşte misiunea, El ţi-o va preda pe a ta, căci misiunea ta este aceeaşi cu a Lui. [7]Călăuzindu-ţi fraţii spre casă, nu faci decât să Îl urmezi pe El.

6. Priveşte Călăuza pe care ţi-a dat-O Tatăl tău, să înveţi că ai viaţă veşnică. [2]Căci moartea nu e Voia Tatălui tău, nici a ta, şi orice e adevărat e Voia Tatălui. [3]Nu plăteşti niciun preţ pentru viaţă, căci ţi-a fost dată, dar plăteşti un preţ pentru moarte, şi încă unul foarte piperat. [4]Dacă moartea e comoara ta, vei vinde totul ca să o cumperi. [5]Şi vei crede că ai cumpărat-o, pentru că ai vândut totul. [6]Dar Împărăţia Cerului nu o poţi vinde. [7]Moştenirea ta nu se poate nici cumpăra, nici vinde. [8]Nu pot exista părţi dezmoştenite ale Fiimii, căci Dumnezeu este întreg şi toate extensiile Lui sunt ca El.

7. Ispăşirea nu e preţul întregimii tale, dar *este* preţul conştientizării întregimii tale. [2]Căci ce ai ales să „vinzi" ţi-a trebuit păstrat, de vreme ce nu l-ai putut „răscumpăra". [3]Trebuie însă să investeşti în el, nu bani, ci spirit. [4]Căci spiritul e voinţă, iar voinţa e „preţul" Împărăţiei. [5]Moştenirea ta îţi aşteaptă doar recunoaşterea că ai fost izbăvit. [6]Spiritul Sfânt te călăuzeşte într-o viaţă veşnică, dar trebuie să renunţi la investiţia făcută în moarte, căci altfel nu vei vedea viaţa, deşi e peste tot în jurul tău.

V. Programa sănătoasă

1. Numai iubirea e puternică, fiind neîmpărţită. [2]Cei puternici nu atacă pentru că nu văd ce nevoie au să o facă. [3]Înainte de-a fi putut să îţi intre în minte ideea de atac, precis te-ai perceput slab. [4]Din cauză că te-ai atacat şi ai crezut că atacul a fost efectiv, te vezi slăbit. [5]Nemaipercepându-te egal cu fraţii tăi şi considerându-te mai slab, încerci să „egalizezi" situaţia pe care ai făcut-o. [6]Foloseşti, în acest scop, atacul fiindcă eşti convins că atacul a reuşit să te slăbească.

2. Iată de ce recunoaşterea propriei tale invulnerabilităţi este atât de importantă pentru refacerea sănătăţii tale mintale. [2]Căci, dacă îţi accepţi invulnerabilitatea, recunoşti că atacul nu are efect. [3]Deşi te-ai atacat, vei demonstra că nu s-a întâmplat nimic de fapt. [4]Atacând, aşadar, nu ai făcut nimic. [5]Odată ce îţi dai seama de acest lucru, nu vei mai vedea niciun rost în atac, căci e limpede că nu funcţionează şi că nu te poate proteja. [6]Dar recunoaşterea invulnerabilităţii tale nu are numai o valoare negativă. [7]Dacă atacurile tale asupra ta nu au reuşit să te slăbească înseamnă că mai eşti puternic. [8]Şi nu e nevoie, aşadar, să „egalizezi" situaţia ca să îţi stabileşti puterea.

3. Nu îţi vei da seama de completa inutilitate a atacului decât recunoscând că atacul tău asupra ta nu are efecte. [2]Căci alţii reacţionează la atac dacă îl percep şi, dacă încerci să îi ataci, nu vei putea să nu interpretezi asta ca întărire. [3]Singurul loc în care poţi anula toate întăririle este în tine. [4]Căci eşti întotdeauna prima ţintă a atacului tău şi, dacă acesta nu a fost niciodată, nu are consecinţe.

4. Iubirea Spiritului Sfânt este puterea ta, căci a ta e împărţită şi nu este, de aceea, nicidecum reală. [2]Nu te poţi încrede în propria ta iubire atunci când o ataci. [3]Nu poţi învăţa ce e iubirea desăvârşită cu o minte scindată, căci o minte scindată s-a prefăcut singură într-un student slab. [4]Ai încercat să faci din separare un lucru veşnic, pentru că ai vrut să reţii caracteristicile creaţiei, dar cu propriul tău conţinut. [5]Creaţia însă nu ţine de tine, iar studenţilor slabi trebuie să li se predea într-un mod special.

5. Ai literalmente nişte handicapuri care te împiedică să înveţi. [2]Priceperea ta de-a învăţa e atât de deteriorată pe alocuri, încât nu poţi progresa decât sub îndrumarea constantă şi răspicată a unui Profesor Care poate transcende resursele tale limitate. [3]El devine Resursa

ta pentru că de la tine nu poți învăța. [4]Situația de învățare în care te-ai pus e de-a dreptul imposibilă și, în situația aceasta, e clar că ai nevoie de un Profesor special și o programă specială. [5]Studenții slabi nu sunt buni de ales ca profesori, nici pentru ei, nici pentru altcineva. [6]Nu le-ai cere tocmai lor să întocmească programa prin care își vor putea depăși limitele. [7]Dacă ar înțelege ce e dincolo de ele, nu ar fi handicapați.

6. Nu cunoști semnificația iubirii, și acesta este handicapul tău. [2]Nu căuta să te înveți ce nu înțelegi și nu încerca să fixezi obiective curriculare unde ale tale e clar că au eșuat. [3]Obiectivul încercării tale de-a învăța a fost acela de-a *nu* învăța, iar asta nu poate duce la reușita învățării. [4]Nu poți transfera ce nu ai învățat, iar deteriorarea capacității de-a generaliza e un crucial eșec în procesul de învățare. [5]I-ai întreba oare pe cei ce nu au reușit să învețe la ce folosesc mijloacele de învățare? [6]Habar nu au. [7]Dacă ar putea interpreta corect mijloacele respective, ar fi reușit să învețe de la ele.

7. Am spus că regula eului este „Caută și nu găsi". [2]Tradusă în termeni curriculari, înseamnă: „Încearcă să înveți, dar să nu reușești". [3]Rezultatul acestui obiectiv curricular e evident. [4]Fiecare mijloc autentic de predare, fiecare veritabilă îndrumare și fiecare ghid rațional ce îți poate arăta cum să înveți vor fi greșit interpretate, din moment ce servesc cu toate la facilitarea învățării la care se opune această programă ciudată. [5]Dacă încerci să înveți cum să nu înveți și țelul predării tale e propria lui zădărnicire, la ce altceva poți să te aștepți decât la confuzie? [6]O asemenea programă nu are nicio noimă. [7]Această încercare de-a „învăța" ți-a slăbit atât de mult mintea, încât nu poți iubi, căci programa pe care ai ales-o e împotriva iubirii și e egală practic cu un curs despre cum să te ataci. [8]Un obiectiv suplimentar al acestei programe este să înveți cum să *nu* depășești scindarea ce îi face credibil țelul primar. [9]Și nu vei depăși scindarea în această programă, căci tot ce o să înveți va fi în folosul ei. [10]Mintea ta însă vorbește împotriva învățării tale, după cum și învățarea ta vorbește împotriva minții tale, așa că lupți împotriva întregii învățări, și izbutești, căci asta vrei. [11]Dar poate nu îți dai seama, nici acum, că există un lucru pe care vrei să îl înveți și că îl poți învăța, pentru că *ai* ales să îl înveți.

8. Tu, care ai încercat să înveți ce nu vrei, ar trebui să prinzi curaj, căci – deși programa pe care ți-ai stabilit-o singur e de-a dreptul deprimantă –, dacă o privești, e ridicolă doar. [2]Modul de-a realiza un țel să fie oare cel de-a nu-l atinge? [3]Demisionează acum din rolul de profesor propriu. [4]Nu e o demisie ce duce la depresie. [5]E doar rezultatul unei sincere evaluări a tot ce te-ai învățat până acum și a consecințelor ce au decurs în urma învățării. [6]În condiții de învățare

potrivite – pe care nu le poți nici furniza, nici înțelege –, vei deveni un excelent student și un excelent profesor. [7]Dar nu ai devenit încă, și nu vei deveni până ce întreaga situație de învățare nu devine exact opusul celei pe care ai stabilit-o.

9. Înțeles corect, potențialul tău de-a învăța este nelimitat pentru că te va duce la Dumnezeu. [2]Poți preda calea ce duce la El și o poți învăța, dacă urmezi Profesorul Care o cunoaște și Care înțelege programa Lui de-a o învăța. [3]Programa e întru totul neambiguă, pentru că obiectivul nu este împărțit, iar mijloacele și scopul concordă pe deplin. [4]Trebuie să oferi doar atenție deplină. [5]Restul ți se va da. [6]Căci vrei într-adevăr să înveți cum trebuie și nimic nu se poate împotrivi deciziei Fiului lui Dumnezeu. [7]Învățarea lui este la fel de nelimitată ca el.

VI. Viziunea lui Cristos

1. Eul încearcă să te învețe cum să câștigi lumea întreagă și să îți pierzi sufletul. [2]Spiritul Sfânt te învață că nu îți poți pierde sufletul și că nu există câștig în lume, căci de la sine nu aduce profit. [3]A investi fără profit înseamnă a te sărăci cu siguranță, iar costurile sunt mari. [4]Nu numai că nu e profit în această investiție, dar te și costă enorm de mult. [5]Căci, negând realitatea ta, investiția aceasta te costă realitatea lumii și nu îți dă nimic în schimb. [6]Nu îți poți vinde sufletul, dar îți poți vinde conștiența lui. [7]Nu îți poți percepe sufletul, dar nu îl vei cunoaște cât timp percepi altceva ca fiind mai valoros.

2. Spiritul Sfânt e puterea ta pentru că nu te cunoaște decât ca spirit. [2]E cât se poate de conștient de faptul că nu te cunoști și de felul în care te poate învăța să îți amintești ce ești. [3]Fiindcă te iubește, va fi bucuros să te învețe ce iubește El, căci e un lucru pe care vrea să îl împărtășească. [4]Aducându-Și mereu aminte de tine, El nu te poate lăsa să îți uiți valoarea. [5]Căci Tatăl nu încetează niciodată să Îi aducă aminte de Fiul Său, iar El nu contenește niciodată să îi aducă aminte Fiului Său de Tată. [6]Dumnezeu e în memoria ta datorită Lui. [7]Tu ai ales să îți uiți Tatăl, dar nu vrei să o faci cu adevărat și, de aceea, poți decide altfel. [8]Așa cum a fost decizia mea, tot așa e și a ta.

3. Nu vrei lumea. [2]Singurul lucru de valoare din ea e acea parte din ea pe care o privești cu iubire. [3]Ea îi dă singura realitate pe care o va avea vreodată. [4]Valoarea ei nu e în ea, dar a ta este în tine. [5]Așa cum valoarea de sine decurge din extinderea de sine, tot așa percepția valorii de sine decurge din extinderea gândurilor iubitoare în afară. [6]Fă lumea să îți fie reală, căci lumea reală e darul Spiritului Sfânt, așa

că îți aparține.

4. Corecția e pentru toți cei ce nu pot să vadă. [2]A deschide ochii celor orbi e misiunea Spiritului Sfânt, căci știe că nu și-au pierdut vederea, ci doar dorm. [3]El îi va trezi din somnul uitării la reamintirea lui Dumnezeu. [4]Ochii lui Cristos sunt deschiși; El va privi ce vezi cu iubire dacă accepți ca viziunea Lui să fie a ta. [5]Spiritul Sfânt păstrează viziunea lui Cristos pentru fiecare Fiu de-al lui Dumnezeu care doarme. [6]În ochii Lui, Fiul lui Dumnezeu este desăvârșit, și I-e dor să Își împărtășească viziunea cu tine. [7]El îți va arăta lumea reală pentru că Dumnezeu ți-a dat Cerul. [8]Prin El, Tatăl tău Își cheamă Fiul să își aducă aminte. [9]Trezirea Fiului Său începe cu investiția lui în lumea reală, și prin asta va învăța să reinvestească în el însuși. [10]Căci realitatea e una cu Tatăl și Fiul, iar Spiritul Sfânt binecuvântează lumea reală în Numele Lor.

5. Odată ce vei vedea lumea reală – și o vei vedea, cu siguranță –, îți vei aduce aminte de Noi. [2]Dar trebuie să înveți cât te costă somnul și să refuzi să plătești acest cost. [3]Numai atunci vei hotărî să te trezești. [4]Și atunci, lumea reală îți va sări în ochi, căci pe Cristos nu l-a luat niciodată somnul. [5]El așteaptă să fie văzut, căci nu te-a pierdut din vedere niciodată. [6]El privește liniștit lumea reală, pe care vrea să o împărtășească cu tine, căci știe Iubirea Tatălui față de El. [7]Și, știind-o, vrea să îți dea ce e al tău. [8]În pace desăvârșită, El te așteaptă la altarul Tatălui Său, întinzându-ți Iubirea Tatălui în lumina liniștită a binecuvântării Spiritului Sfânt. [9]Căci Spiritul Sfânt îl va conduce pe fiecare acasă la Tatăl său, unde Cristos așteaptă ca Sine al fiecăruia.

6. Fiecare copil de-al lui Dumnezeu e una în Cristos, căci ființa lui e în Cristos, după cum a lui Cristos e în Dumnezeu. [2]Iubirea lui Cristos față de tine e Iubirea Lui față de Tatăl Lui, pe care o știe căci știe Iubirea Tatălui Său față de El. [3]Când Spiritul Sfânt te va conduce în final la Cristos, la altarul închinat Tatălui Său, percepția va fuziona în cunoaștere din cauză că percepția va deveni atât de sfântă, încât transferul ei în sfințenie va fi doar extensia ei firească. [4]Iubirea se transferă în iubire fără nicio perturbare, căci amândouă una sunt. [5]Pe măsură ce percepi tot mai multe elemente comune în toate situațiile, transferul antrenamentului sub îndrumarea Spiritului Sfânt sporește și se generalizează. [6]Treptat, înveți să îl aplici la toți și toate, căci are aplicabilitate universală. [7]Odată ce ai realizat asta, percepția și cunoașterea devin atât de similare, încât împărtășesc unificarea legilor lui Dumnezeu.

7. Ce e una nu poate fi perceput ca separat, iar negarea separării e restabilirea cunoașterii. [2]La altarul lui Dumnezeu, sfânta percepție a Fiului lui Dumnezeu devine atât de luminată, încât lumina se revarsă în ea șuvoaie, iar spiritul Fiului lui Dumnezeu se răsfrânge în Mintea Tatălui și devine una cu ea. [3]Cu multă blândețe, Dumnezeu Se răsfrânge asupra Lui Însuși, iubindu-Și extensia care e Fiul Său. [4]Lumea nu are scop când se amestecă cu scopul lui Dumnezeu și se dizolvă în el. [5]Căci lumea reală s-a strecurat încet în Cer, unde tot ce e veșnic a fost în ea dintotdeauna. [6]Acolo, Izbăvitorul și izbăvitul se unesc într-o iubire desăvârșită față de Dumnezeu și unul față de altul. [7]Cerul e casa ta și, în Dumnezeu fiind, el trebuie să fie și în tine.

VII. Privirea lăuntrică

1. Miracolele demonstrează că învățarea a avut loc sub corecta îndrumare, căci învățarea e invizibilă și ce s-a învățat se poate recunoaște numai după rezultate. [2]Generalizarea ei e demonstrată pe măsură ce o folosești în tot mai multe situații. [3]Vei recunoaște că ai învățat că miracolele nu au o ordine a dificultății când le aplici la toate situațiile. [4]Nu există situație la care miracolele să nu se aplice și, aplicându-le la toate situațiile, vei dobândi lumea reală. [5]Căci în această percepție sfântă vei fi întregit, iar Ispășirea se va răsfrânge, din acceptarea ei pentru tine însuți, la toți cei pe care ți-i trimite Spiritul Sfânt să îi binecuvântezi. [6]În fiece copil de-al lui Dumnezeu stă binecuvântarea Sa și, în binecuvântarea pe care o dai copiilor lui Dumnezeu, stă binecuvântarea pe care ți-o dă El.

2. Toți cei ce sunt în lume trebuie să își joace propriul rol în izbăvirea ei, pentru a recunoaște că lumea a fost izbăvită. [2]Nu poți să vezi ce este invizibil. [3]Dar, dacă îi vezi efectele, știi că trebuie să existe. [4]Percepând ce face, îi recunoști existența. [5]Și, prin ce face, înveți ce este. [6]Nu îți poți vedea capacitățile, dar capeți încredere în existența lor pe măsură ce acestea îți permit să acționezi. [7]Iar rezultatele acțiunilor tale *poți* să le vezi.

3. Spiritul Sfânt e invizibil, dar poți vedea rezultatele Prezenței Lui și, prin ele, vei învăța că El există. [2]Ce îți permite El să faci e clar că nu e din lumea aceasta, căci miracolele încalcă fiecare lege a realității, după cum o judecă lumea aceasta. [3]Fiecare lege a timpului și spațiului, a masei și mărimii ajunge să fie întrecută, căci ce îți permite El să faci e clar mai presus de fiecare dintre ele. [4]Percepând rezultatele Lui, vei înțelege unde trebuie să fie El și, în cele din urmă, vei ști ce este El.

4. Nu poți să vezi Spiritul Sfânt, dar Îi poți vedea manifestările. [2]Și, dacă nu le vezi, nu îți vei da seama că El există. [3]Miracolele sunt mărturiile Lui și vorbesc pentru Prezența Lui. [4]Ce nu poți să vezi îți devine real numai prin mărturiile ce vorbesc pentru lucrul respectiv.

[5]Căci poți fi conștient de ceva ce nu poți să vezi și îți poate deveni convingător de real pe măsură ce prezența lui devine manifestă prin tine. [6]Fă lucrarea Spiritului Sfânt, căci Îi împărtășești funcția. [7]Precum în Cer funcția ta e să creezi, așa și pe pământ funcția ta este să vindeci. [8]Dumnezeu Își împărtășește funcția cu tine în Cer, iar Spiritul Sfânt Și-o împărtășește cu tine pe pământ. [9]Cât crezi că ai alte funcții, vei avea nevoie de corecție. [10]Căci credința aceasta este distrugerea păcii, un obiectiv direct opus scopului Spiritului Sfânt.

5. Tu vezi ce te aștepți să vezi și te aștepți la ce inviți. [2]Percepția ta e rezultatul invitației tale, parvenindu-ți după cum ai și chemat-o. [3]Manifestările cui vrei să le vezi? [4]De a cui prezență vrei să fii convins? [5]Căci vei crede în ce manifești și, cum privești în afară, așa vei vedea înăuntru. [6]În mintea ta există două moduri de-a privi lumea, iar percepția ta va reflecta călăuzirea pe care ai ales-o.

6. Eu sunt manifestarea Spiritului Sfânt și, când mă vei vedea, o vei face pentru că L-ai invitat pe El. [2]Căci El îți va trimite mărturiile Lui dacă vrei să le privești. [3]Adu-ți aminte întotdeauna că vezi ce cauți, căci ce cauți vei găsi. [4]Eul găsește ce caută, și atât. [5]Nu găsește iubire, căci nu e ce caută. [6]Dar căutarea și găsirea sunt același lucru și, de vei căuta două obiective, le vei găsi, dar nu vei recunoaște niciunul. [7]Vei crede că sunt același lucru pentru că le vrei pe amândouă. [8]Mintea tinde mereu spre integrare și, dacă e scindată și vrea să țină scindarea, va continua să creadă că are un singur obiectiv făcându-l să pară unul singur.

7. Am spus mai înainte că de tine depinde ce proiectezi sau extinzi, dar trebuie să faci una sau alta, căci e o lege a minții, și trebuie să te uiți înăuntru înainte de-a te uita în afară. [2]Uitându-te înăuntru, alegi călăuza care să îți îndrume vederea. [3]Și apoi te uiți în afară și îi vezi mărturiile. [4]Iată de ce găsești ce cauți. [5]Ce vrei în tine vei face manifest și vei accepta de la lume pentru că tu l-ai pus acolo vrându-l. [6]Când crezi că proiectezi ce nu vrei, o faci tot pentru că îl *vrei*. [7]Asta duce direct la disociere, căci reprezintă acceptarea a două obiective, percepute fiecare într-un loc diferit; separate unul de altul pentru că le-ai făcut diferite. [8]Mintea vede atunci o lume împărțită în afara ei, dar nu și înăuntru. [9]Asta îi dă iluzia integrității și îi permite să creadă că urmărește un singur obiectiv. [10]Dar, cât timp percepi lumea ca împărțită, nu ești vindecat. [11]Căci a fi vindecat înseamnă a urmări un singur obiectiv, pentru că ai acceptat doar unul și vrei numai unul.

8. Când vei vrea numai iubire, nu vei vedea altceva. [2]Natura contradictorie a mărturiilor pe care le percepi e doar reflecția conflictualelor tale invitații. [3]Ți-ai privit mintea și ai acceptat opoziția în ea, odată ce ai căutat-o în ea. [4]Dar să nu crezi atunci că mărturiile opoziției sunt adevărate, căci sunt doar o dovadă a deciziei tale despre realitate,

returnându-ți mesajele date chiar de tine. [5]Iubirea se recunoaște și ea prin mesagerii ei. [6]Dacă faci iubirea manifestă, mesagerii ei vor veni la tine pentru că i-ai invitat.

9. Puterea de decizie e singura libertate ce ți-a mai rămas ca prizonier al lumii acestea. [2]Poți decide să o vezi corect. [3]Ce ai făcut din ea nu e realitatea ei, căci realitatea ei e numai ce îi dai tu. [4]Nu poți să dai decât iubire la ceva sau cineva, și nici nu poți primi decât iubire de la ei. [5]De socotești că ai primit altceva, precis te-ai uitat înăuntru și ai crezut că vezi în tine puterea de-a da altceva. [6]Doar decizia aceasta a determinat ce ai găsit, căci a fost decizia pentru ce ai căutat.

10. Te temi de mine pentru că te-ai uitat înăuntru și te temi de ce ai văzut. [2]Dar nu se poate să fi văzut realitatea, căci realitatea minții tale e cea mai minunată dintre creațiile lui Dumnezeu. [3]Venind numai de la Dumnezeu, puterea și gradoarea ei ți-ar putea aduce numai pace *dacă ai vedea-o cu adevărat*. [4]Dacă te temi, precis ai văzut ceva ce nu e acolo. [5]Dar, în același loc, ai fi putut să mă vezi pe mine și pe toți frații tăi, în siguranța desăvârșită a Minții care ne-a creat. [6]Căci suntem acolo în pacea Tatălui, Care voiește să Își extindă pacea prin tine.

11. Când îți vei accepta misiunea de-a extinde pace, vei găsi pace, căci – făcând-o manifestă – o vei vedea. [2]Sfintele ei mărturii te vor înconjura pentru că le-ai chemat, și vor veni la tine. [3]Ți-am auzit chemarea și am răspuns la ea, dar nu vrei să te uiți la mine, nici să auzi răspunsul pe care l-ai căutat. [4]Căci nu vrei încă *numai* asta. [5]Dar, pe măsură ce îți devin tot mai real, vei învăța că vrei numai asta. [6]Și mă vei vedea când te uiți înăuntru și vom privi lumea reală împreună. [7]Prin ochii lui Cristos, numai lumea reală există și numai lumea reală poate fi văzută. [8]După cum decizi, așa vei și vedea. [9]Și tot ce vezi stă mărturie doar pentru decizia ta.

12. Când te vei uita înăuntru și mă vei vedea, va fi pentru că ai decis să manifești adevărul. [2]Și, manifestându-l, îl vei vedea atât în afară, cât și înăuntru. [3]Îl vei vedea în afară *pentru că* l-ai văzut mai întâi înăuntru. [4]Tot ce vezi în afară e o judecată a ce ai văzut înăuntru. [5]Dacă e judecata ta, va fi greșită, căci judecata nu e funcția ta. [6]Dacă e judecata Spiritului Sfânt, va fi corectă, căci judecata *e* funcția Lui. [7]Îi împărtășești funcția doar judecând ca El, nerezervând nicio judecată pentru tine însuți. [8]Tu vei judeca împotriva ta, dar El va judeca *pentru* tine.

13. Amintește-ți, atunci, că, de câte ori te uiți în afară și reacționezi nefavorabil la ce vezi, te-ai judecat nevrednic și te-ai condamnat la moarte. [2]Pedeapsa cu moartea e obiectivul ultim pe care îl are eul, căci te crede un criminal ce merită să moară la fel de mult cât știe Dumnezeu că meriți să trăiești. [3]Pedeapsa cu moartea nu îi iese eului din minte niciodată, căci asta îți rezervă întotdeauna în final. [4]Vrând

să te ucidă ca expresie finală a sentimentelor lui la adresa ta, te lasă să trăiești doar ca să aștepți moartea. [5]Te va chinui cât trăiești, dar ura lui nu va fi satisfăcută până nu mori. [6]Căci distrugerea ta e singura finalitate la care lucrează și singurul final cu care va fi satisfăcut.

14. Eul nu e trădător față de Dumnezeu, pe Care a-L trăda e cu neputință. [2]Dar este trădător față de tine, cel ce crezi că ți-ai trădat Tatăl. [3]Iată de ce desfacerea vinovăției este o parte esențială a programei Spiritului Sfânt. [4]Căci, cât te simți vinovat, asculți vocea eului, care îți spune că L-ai trădat pe Dumnezeu și că meriți, de aceea, moarte. [5]Vei crede că moartea vine de la Dumnezeu, și nu de la eu, deoarece, confundându-te cu eul, crezi că tu vrei moarte. [6]Iar, de ce vrei, Dumnezeu nu te mântuiește.

15. Când ești tentat să cedezi dorinței de moarte, *amintește-ți că eu nu am murit*. [2]Îți vei da seama că e adevărat când te vei uita înăuntru și mă vei *vedea*. [3]Oare să fi biruit moartea numai pentru mine? [4]Și oare mi-ar fi dat Tatăl viață veșnică dacă nu ți-ar fi dat-o și ție? [5]Când vei învăța să mă faci manifest, nu vei vedea moarte niciodată. [6]Căci ai privit ce e fără de moarte în tine și vei vedea numai ce e veșnic când îți vei arunca privirile în afară, asupra unei lumi ce nu poate să moară.

VIII. Atracția iubirii pentru iubire

1. Chiar crezi că îl poți ucide pe Fiul lui Dumnezeu? [2]Tatăl Și-a ascuns Fiul la loc sigur în Sinea Lui și l-a ținut departe de gândurile tale distructive, dar nu cunoști – din cauza lor – nici Tatăl, nici Fiul. [3]Ataci lumea reală în fiecare zi și în fiecare ceas și în fiece minut, și totuși, ești surprins că nu o poți vedea. [4]De cauți iubirea ca să o ataci, nu o vei găsi niciodată. [5]Căci, dacă iubirea e împărtășire, cum poți să o găsești altfel decât prin ea însăși? [6]Ofer-o și va veni la tine, pentru că e atrasă de ea însăși. [7]Oferă însă atac, și iubirea va rămâne ascunsă, căci nu poate trăi decât în pace.

2. Fiul lui Dumnezeu e la fel de ocrotit ca Tatăl său, căci Fiul cunoaște protecția Tatălui său și nu poate să se teamă. [2]Iubirea Tatălui său îl ține în desăvârșită pace și, neavând nevoie de nimic, el nu cere nimic. [3]Dar el e departe de tine, al cărui Sine este, căci ai ales să îl ataci și a dispărut din ochii tăi în Tatăl său. [4]Nu el s-a schimbat, ci tu. [5]Căci o minte scindată și toate lucrările ei nu au fost create de Tatăl și nu ar putea trăi în cunoaștere de El.

3. Când ai făcut vizibil ce nu e adevărat, ce *este* adevărat ți-a devenit invizibil. [2]Dar nu poate fi invizibil din fire, căci Spiritul Sfânt îl vede cu desăvârșită claritate. [3]Îți este invizibil pentru că te uiți la altceva.

[4]Dar nu de tine depinde să decizi ce e vizibil și ce e invizibil, după cum nu depinde nici să decizi ce e realitatea. [5]Ce se poate vedea este ce vede Spiritul Sfânt. [6]Definiția realității e a lui Dumnezeu, și nu a ta. [7]El a creat-o și știe ce este. [8]Tu, care ai știut, ai uitat, și – dacă nu ți-ar fi dat El un mod de-a-ți aduce aminte – te-ai fi condamnat la uitare.

4. Datorită Iubirii Tatălui tău, nu Îl poți uita niciodată, căci nimeni nu poate uita ce i-a pus în memorie chiar Dumnezeu. [2]O poți nega, dar nu o poți pierde. [3]O Voce va răspunde la fiecare întrebare pe care o pui și o viziune va corecta percepția a tot ce vezi. [4]Căci ce ai făcut invizibil e singurul adevăr și ce nu ai auzit e singurul Răspuns. [5]Dumnezeu vrea să te unească din nou cu tine însuți și nu te-a abandonat la necaz. [6]Îl aștepți doar pe El și habar nu ai de acest lucru. [7]Dar amintirea Lui strălucește în mintea ta și nu poate fi ștearsă. [8]Nu e nici trecută, nici viitoare, fiind eternă pentru totdeauna.

5. Nu trebuie decât să ceri această amintire și îți vei aminti. [2]Dar amintirea lui Dumnezeu nu poate străluci într-o minte care a șters-o și vrea să o țină ștearsă. [3]Căci amintirea lui Dumnezeu poate miji doar într-o minte care alege să își amintească și care a renunțat la dorința dementă de-a controla realitatea. [4]Tu, care nu te poți controla nici măcar pe tine, nu ar trebui să aspiri la controlul universului. [5]Privește însă ce ai făcut din el și bucură-te că nu e așa.

6. Fiul lui Dumnezeu, nu te mulțumi cu nimicul! [2]Ce nu e real nu poate fi văzut și nu are valoare. [3]Dumnezeu nu i-ar putea oferi Fiului Său ceva fără valoare, și nici Fiul Său nu ar putea primi așa ceva. [4]Ai fost izbăvit în clipa în care ai crezut că L-ai părăsit. [5]Tot ce ai plăsmuit nu a fost nicicând și este invizibil pentru că Spiritul Sfânt nu îl vede. [6]Dar ce vede El e al tău să îl vezi și, prin viziunea Lui, percepția ți-e vindecată. [7]Ai făcut invizibil singurul adevăr pe care îl deține lumea aceasta. [8]Prețuind nimicul, ai căutat nimicul. [9]Făcându-ți-l real, l-ai și văzut. [10]*Dar el nu există.* [11]Iar Cristos ți-e invizibil din cauza a ce ți-ai făcut vizibil.

7. Nu contează însă câtă distanță ai încercat să pui între conștiența ta și adevăr. [2]Fiul lui Dumnezeu poate fi văzut pentru că vederea lui e împărtășită. [3]Spiritul Sfânt îl privește și nu vede altceva în tine. [4]Ce ți-e invizibil ție e desăvârșit în viziunea Lui și o cuprinde toată. [5]El Și-a adus aminte de tine pentru că nu Și-a uitat Tatăl. [6]Tu ai privit irealul și ai găsit deznădejde. [7]Dar ce altceva ai putea găsi când cauți irealul? [8]Lumea ireală *este* un lucru deznădăjduit, căci nu poate să fie niciodată. [9]Iar tu, care împărtășești cu Dumnezeu Ființa Sa, nu ai putea fi mulțumit nicicând fără realitate. [10]Ce nu ți-a dat Dumnezeu nu are putere asupra ta, iar atracția iubirii pentru iubire rămâne irezistibilă. [11]Căci e funcția iubirii să le unească în sânul ei pe toate și să

le țină laolaltă pe toate prin extinderea întregimii ei.

8. Lumea reală ți-a fost dată de Dumnezeu în schimb iubitor pentru lumea pe care ai făcut-o și pentru cea pe care o vezi. [2]Ia-o dar din mâna lui Cristos și uită-te la ea. [3]Realitatea ei va face invizibil restul, căci vederea ei e o percepție totală. [4]Și, privind-o, îți vei aminti că a fost așa dintotdeauna. [5]Nimicul va deveni invizibil, căci ai văzut cu adevărat, în sfârșit. [6]Percepția izbăvită e tradusă ușor în cunoaștere, căci numai percepția e capabilă de greșeală, iar percepția nu a fost nicicând. [7]Corectată fiind, ea cedează locul cunoașterii, care e de-a pururi singura realitate. [8]Ispășirea nu e decât calea de întoarcere la ce nu ai pierdut niciodată. [9]Tatăl tău nu a putut înceta să Își iubească Fiul.

Capitolul 13

LUMEA LIPSITĂ DE VINOVĂȚIE

Introducere

1. Dacă nu te-ai simți vinovat, nu ai putea să ataci, căci condamnarea e rădăcina atacului. [2]E judecarea unei minți de către alta ca nedemnă de iubire și vrednică de pedeapsă. [3]Aici însă apare scindarea. [4]Căci mintea care judecă se percepe separată de mintea judecată, crezând că, pedepsind-o pe alta, va scăpa ea de pedeapsă. [5]Dar nu e decât încercarea delirantă a minții de-a se nega pe ea și de-a eluda penalitatea negării. [6]Nu e o încercare de-a renunța la negare, ci de-a te crampona de ea. [7]Căci vinovăția e cea care ți-a făcut obscur Tatăl și, tot ea, cea care te-a înnebunit.

2. Acceptarea vinovăției în mintea Fiului lui Dumnezeu a fost începutul separării, după cum acceptarea Ispășirii e sfârșitul ei. [2]Lumea pe care o vezi e sistemul delirant al celor înnebuniți de vinovăție. [3]Uită-te atent la lumea aceasta și îți vei da seama că e chiar așa. [4]Căci lumea aceasta e simbolul pedepsei, și toate legile ce par să o guverneze sunt legile morții. [5]Copiii se nasc în ea prin durere și în durere. [6]Creșterea le e însoțită de suferință; iar, de învățat, învață ce sunt tristețea, separarea și moartea. [7]Mințile lor par blocate în creier, iar puterile lui par să slăbească dacă li se face vreun rău trupurilor lor. [8]Par să iubească, dar părăsesc și sunt părăsiți. [9]Par să piardă ce iubesc, poate cea mai dementă credință dintre toate. [10]Iar trupurile lor se ofilesc și își dau duhul și sunt puse în pământ, și nu mai sunt. [11]Nu e unul printre ei care să nu creadă că Dumnezeu e crud.

3. Dacă asta ar fi lumea reală, Dumnezeu *chiar* că ar fi crud. [2]Căci niciun Tată *iubitor* nu Și-ar putea supune la așa ceva copiii, ca preț al mântuirii lor. [3]*Iubirea nu ucide ca să mântuiască.* [4]Dacă ar face-o, atacul ar fi mântuire, dar asta e interpretarea eului, nu a lui Dumnezeu. [5]Numai lumea vinovăției ar putea să ceară așa ceva, căci numai cei ce se simt vinovați ar putea să o conceapă. [6]„Păcatul" lui Adam nu s-ar fi putut atinge de nimeni dacă el nu ar fi crezut că Tatăl a fost Cel Ce l-a izgonit din Rai. [7]Căci, prin credința aceasta, și-a pierdut cunoașterea Tatălui, din moment ce numai cei ce nu Îl înțeleg pot crede așa ceva.

4. Lumea asta *e* un tablou al răstignirii Fiului lui Dumnezeu. [2]Și, până nu îți dai seama că Fiul lui Dumnezeu nu poate fi răstignit, asta e lumea pe care o vei vedea. [3]Dar nu îți vei da seama de asta până nu accepți faptul etern că Fiul lui Dumnezeu nu este vinovat. [4]El merită

numai iubire pentru că a dat numai iubire. [5]Nu poate fi condamnat pentru că nu a condamnat nicicând. [6]Ispăşirea e lecţia finală pe care trebuie să o înveţe, căci îl învaţă că nu are nevoie de mântuire, din moment ce nu a păcătuit nicicând.

I. Nevinovăţie şi invulnerabilitate

1. Am spus mai înainte că Spiritul Sfânt împărtăşeşte obiectivul tuturor profesorilor buni, al căror ţel ultim e acela de-a se face pe ei înşişi de prisos predându-le elevilor lor tot ce ştiu. [2]Spiritul Sfânt vrea numai asta, căci – împărtăşind Iubirea Tatălui faţă de Fiul Său – El urmăreşte să elimine toată vinovăţia din mintea lui, ca să îşi poată aduce aminte de Tatăl lui în pace. [3]Pacea şi vinovăţia sunt antitetice, iar Tatăl poate fi reamintit numai în pace. [4]Iubirea şi vinovăţia nu pot coexista, să o accepţi pe una însemnând să o negi pe cealaltă. [5]Vinovăţia îţi ascunde vederea lui Cristos, căci e negarea neprihănirii Fiului lui Dumnezeu.

2. În lumea ciudată pe care ai făcut-o, Fiul lui Dumnezeu *chiar* a păcătuit. [2]Cum ai putea, atunci, să îl vezi? [3]Făcându-l invizibil, lumea sancţiunii s-a ridicat în norul negru al vinovăţiei pe care ai acceptat-o şi la care ţii atât de mult. [4]Căci neprihănirea lui Cristos e dovada că eul nu a fost nicicând şi nu poate fi niciodată. [5]Fără vinovăţie, eul nu are viaţă, iar Fiul lui Dumnezeu *e* fără vinovăţie.

3. Privindu-te şi judecând onest ce faci, poţi fi tentat să te întrebi cum poţi să fii nevinovat. [2]Gândeşte-te însă la următorul lucru: nu eşti nevinovat în timp, ci în veşnicie. [3]Ai „păcătuit" în trecut, dar trecutul nu există. [4]Întotdeauna nu are direcţie. [5]Timpul pare să meargă într-o direcţie, dar – când ajungi la capătul lui – se va rula ca un lung covor întins de-a lungul trecutului din urma ta şi va dispărea. [6]Cât crezi că Fiul lui Dumnezeu e vinovat, vei merge pe acest covor, crezând că duce la moarte. [7]Şi călătoria o să îţi pară lungă şi crudă şi fără noimă, pentru că aşa şi este.

4. Călătoria pe care şi-a propus-o Fiul lui Dumnezeu e chiar inutilă, dar călătoria în care îl trimite Tatăl lui e una de eliberare şi de bucurie. [2]Tatăl nu e crud, iar Fiul Lui nu îşi poate face niciun rău. [3]Răzbunarea de care se teme şi pe care o vede nu îl va atinge niciodată, căci – deşi el crede în ea – Spiritul Sfânt ştie că nu e adevărată. [4]Spiritul Sfânt stă la capătul timpului, unde trebuie să fii şi tu, pentru că El este cu tine. [5]El a desfăcut deja tot ce e nedemn de Fiul lui Dumnezeu, căci asta a fost misiunea pe care I-a dat-o Dumnezeu. [6]Iar ce dă Dumnezeu a fost dintotdeauna.

5. Mă vei vedea pe măsură ce înveţi că Fiul lui Dumnezeu e nevinovat. [2]El şi-a căutat mereu nevinovăţia, şi a găsit-o. [3]Căci toată lumea caută să scape din închisoarea pe care şi-a făcut-o, şi nu i se refuză calea prin care să găsească o scăpare. [4]Fiind în el, a găsit-o. [5]*Când* o găseşte e doar o chestiune de timp, iar timpul nu e decât o iluzie. [6]Căci Fiul lui Dumnezeu e nevinovat acum, şi splendoarea purităţii lui străluceşte de-a pururi intactă în Mintea lui Dumnezeu. [7]Fiul lui Dumnezeu va fi mereu cum a fost creat. [8]Neagă-ţi lumea şi nu îl judeca, pentru că eterna lui nevinovăţie e în Mintea Tatălui său şi îl ocroteşte pe vecie.

6. Când vei accepta Ispăşirea pentru tine însuţi, îţi vei da seama că nu există vinovăţie în Fiul lui Dumnezeu. [2]Şi numai când îl vezi lipsit de vinovăţie vei putea să îi înţelegi unitatea. [3]Căci ideea de vinovăţie aduce cu ea credinţa în condamnarea unuia de către altul, proiectând separare în locul unităţii. [4]Te poţi condamna doar pe tine şi, făcând-o, nu poţi cunoaşte că eşti Fiul lui Dumnezeu. [5]Ai negat condiţia fiinţei sale, care e desăvârşita lui neprihănire. [6]Din iubire a fost creat şi în iubire sălăşluieşte. [7]Bunătatea şi mila l-au urmat întotdeauna, căci a extins întotdeauna Iubirea Tatălui său.

7. Percepând sfinţii tovarăşi de drum care călătoresc cu tine, îţi vei da seama că nu e o călătorie, ci numai o trezire. [2]Fiul lui Dumnezeu, care nu doarme, ţi-a păstrat credinţa faţă de Tatăl său. [3]Nu există drumuri pe care să călătoreşti, nici timp prin care să călătoreşti. [4]Căci Dumnezeu nu Îşi aşteaptă Fiul în timp, fiind de-a pururi nedispus să fie fără el. [5]Aşa a fost dintotdeauna. [6]Lasă sfinţenia Fiului lui Dumnezeu să spulbere norul vinovăţiei ce îţi întunecă mintea şi, acceptându-i puritatea ca a ta, învaţă de la el că *e* a ta.

8. Eşti invulnerabil din cauză că eşti nevinovat. [2]Poţi să te cramponezi de trecut numai prin vinovăţie. [3]Căci vinovăţia stabileşte că vei fi pedepsit pentru ce ai făcut, şi depinde astfel de timpul unidimensional, care se scurge de la trecut la viitor. [4]Niciunul dintre cei ce cred asta nu poate înţelege ce înseamnă „mereu" şi, de aceea, vinovăţia trebuie să te lipsească de aprecierea veşniciei. [5]Eşti nemuritor pentru că eşti veşnic, iar „mereu" trebuie să fie acum. [6]Vinovăţia, aşadar, e un mod de-a ţine în minte trecutul şi viitorul pentru a asigura continuitatea eului. [7]Căci, dacă ce a fost îşi va primi pedeapsa, continuitatea eului e garantată. [8]Dar garanţia continuităţii tale ţine de Dumnezeu, şi nu de eu. [9]Iar nemurirea e opusul timpului, căci timpul trece, pe când nemurirea e constantă.

9. Acceptarea Ispăşirii te învaţă ce e nemurirea, căci – acceptându-ţi nevinovăţia – înveţi că trecutul nu a fost nicicând şi, prin urmare, că viitorul nu e necesar şi nu o să existe. [2]Viitorul, în timp, e mereu asociat cu expierea, şi numai vinovăţia ar putea stârni o senzaţie a

nevoii de expiere. [3]Acceptarea nevinovăției Fiului lui Dumnezeu ca propria ta nevinovăție e, de aceea, modul în care îți aduce aminte Dumnezeu de Fiul Său, și ce este el cu adevărat. [4]Căci Dumnezeu nu Și-a condamnat niciodată Fiul, care – nevinovat fiind – e veșnic.

10. Nu poți spulbera vinovăția acordându-i realitate și apoi ispășind-o. [2]Acesta e planul eului, pe care ți-l oferă în loc să o spulbere. [3]Eul crede în ispășire prin atac, fiind total angajat în susținerea noțiunii demente că atacul este mântuire. [4]Iar tu, care ții la vinovăție, precis crezi și tu asta, căci cum ai putea să îndrăgești ce nu vrei altfel decât identificându-te cu eul?

11. Eul te învață să te ataci pentru că ești vinovat, un lucru care precis sporește vinovăția, căci vinovăția e rezultatul atacului. [2]Potrivit învățăturii eului, așadar, nu există nicio cale de-a scăpa de vinovăție. [3]Căci atacul acordă realitate vinovăției, iar – dacă e reală – atunci nu *există* nicio modalitate de-a o birui. [4]Spiritul Sfânt o spulberă pur și simplu recunoscând calm că ea nu a existat niciodată. [5]Privind nevinovatul Fiu al lui Dumnezeu, El știe că asta e adevărat. [6]Și, fiind adevărat în ce te privește, nu te poți ataca, pentru că – fără vinovăție – atacul este imposibil. [7]Ești mântuit, atunci, pentru că Fiul lui Dumnezeu e nevinovat. [8]Și, fiind întru totul pur, ești invulnerabil.

II. Fiul nevinovat al lui Dumnezeu

1. Scopul ultim al proiecției e întotdeauna acela de-a scăpa de vinovăție. [2]În mod caracteristic însă, eul încearcă să scape de vinovăție doar din punctul lui de vedere, căci – indiferent cât de mult ar vrea el să rețină vinovăția – *tu* o consideri intolerabilă, din moment ce vinovăția te împiedică să ți-L amintești pe Dumnezeu, a Cărui atracție este atât de puternică, încât nu îi poți rezista. [3]La acest subiect apare, așadar, cea mai profundă scindare dintre toate, căci – dacă trebuie să păstrezi vinovăția, după cum insistă eul – *tu nu poți fi tu.* [4]Eul ar putea să te facă să proiectezi vinovăția și să o păstrezi astfel în minte doar convingându-te că ești el.

2. Gândește-te însă ce soluție bizară îți propune eul. [2]Proiectezi vinovăția ca să scapi de ea, dar nu faci decât să o ascunzi. [3]Și, deși simți vinovăția, nu ai habar de ce. [4]Dimpotrivă, o asociezi cu un amestec bizar de „idealuri ale eului", pe care eul pretinde că nu le-ai împlinit, înșelându-i așteptările. [5]Nu ai idee însă că, văzându-l vinovat pe Fiul lui Dumnezeu, înșeli așteptările acestuia. [6]Și, crezând că tu nu mai ești tu, nu îți dai seama că îți înșeli de fapt propriile așteptări.

3. Cea mai întunecată dintre tăinuitele tale pietre unghiulare te împiedică să îți conștientizezi credința în vinovăție. [2]Căci în locul acela tainic și întunecat stă realizarea că l-ai trădat pe Fiul lui Dumnezeu prin condamnarea lui la moarte. [3]Nici nu bănuiești măcar că acolo se ascunde această idee ucigașă, dar dementă, căci impulsul distructiv al eului e atâta de intens, încât nu îl poate satisface, la urma urmei, nimic mai puțin decât răstignirea Fiului lui Dumnezeu. [4]Nu știe cine e Fiul lui Dumnezeu pentru că e orb. [5]Dar, lasă-l să perceapă undeva un strop de nevinovăție, și va încerca să o distrugă pentru că se teme.

4. O bună parte a comportamentului bizar de care dă dovadă eul poate fi pusă direct pe seama felului în care definește vinovăția. [2]Pentru eu, *nevinovații sunt vinovați.* [3]Cei care nu atacă sunt „dușmanii" lui, pentru că – neacordând valoare interpretării pe care o dă el mântuirii – sunt într-o situație excelentă să se desprindă de ea. [4]S-au apropiat de cea mai întunecată și mai adâncă piatră unghiulară din temelia eului, iar eul, care poate face față îndoielilor tale în privința oricărui alt lucru, păzește *acest* secret cu prețul vieții sale, căci existența lui depinde de păstrarea acestui secret. [5]Așa că trebuie să examinăm acest secret, căci eul nu te poate feri de adevăr și, în prezența lui, eul e spulberat.

5. În lumina calmă a adevărului, să îți recunoaștem convingerea că l-ai răstignit pe Fiul lui Dumnezeu. [2]Nu ai admis până acum acest secret „îngrozitor" pentru că, dacă l-ai putea găsi, ai dori să îl răstignești din nou. [3]Dorința însă l-a ascuns de tine pentru că e foarte înfricoșătoare și te temi, de aceea, să îl găsești. [4]Acestei dorințe de-a te ucide i-ai făcut față în primul rând neștiind cine ești și apoi identificându-te cu altceva. [5]Ai proiectat vinovăția orbește și la întâmplare, dar nu i-ai dezvăluit sursa. [6]Căci eul chiar vrea să te ucidă și, dacă te identifici cu el, trebuie să crezi că obiectivul lui este al tău.

6. Am spus că răstignirea e simbolul eului. [2]Confruntat cu adevărata nevinovăție a Fiului lui Dumnezeu, eul a încercat să îl ucidă, pe motiv că nevinovăția Îl hulește pe Dumnezeu. [3]Pentru eu, *eul* este Dumnezeu, iar nevinovăția trebuie interpretată ca vinovăția ultimă care justifică total omorul. [4]Încă nu înțelegi că orice frică pe care o simți în legătură cu acest curs decurge, în fond, din această interpretare, dar – dacă îți urmărești reacțiile la adresa lui – vei fi tot mai convins că așa este.

7. Cursul acesta a afirmat cât se poate de răspicat că obiectivul pe care îl urmărește e fericirea și pacea ta. [2]Și totuși, te temi de el. [3]Ți s-a spus mereu că te va elibera, dar reacționezi uneori de parcă încearcă să te încarcereze. [4]Deseori îl respingi mai rapid decât respingi sistemul de gândire al eului. [5]Într-o oarecare măsură, trebuie să crezi atunci că, neînvățând cursul, te protejezi. [6]Și nu îți dai seama că nu-

mai nevinovăția ta te *poate* proteja.

8. Ispășirea a fost interpretată întotdeauna ca eliberarea de vinovăție – o afirmație corectă, dacă este înțeleasă. [2]Dar, chiar și când ți-o interpretez eu, o respingi și nu o accepți pentru tine însuți. [3]Poate că ai recunoscut zădărnicia eului și a lucrurilor pe care ți le oferă el, dar – deși nu le vrei – încă nu vezi bucuros alternativa. [4]În caz extrem, ți-e frică de izbăvire și crezi că te va omorî. [5]Nu te înșela asupra profunzimii acestei frici. [6]Căci crezi că, în prezența adevărului, te-ai năpusti asupra ta și te-ai distruge.

9. Puiule, nu e așa. [2]„Secretul vinovat" pe care îl tăinuiești nu e nimica, și – de vrei să îl aduci la lumină – lumina îl va spulbera. [3]Și atunci nu va mai rămâne niciun nor întunecat între tine și reamintirea Tatălui tău, căci îți vei aduce aminte de Fiul Lui nevinovat, care nu a murit căci e nemuritor. [4]Și vei vedea că ai fost izbăvit cu el odată și că nu ai fost separat nicicând de el. [5]În această înțelegere stă reamintirea ta, căci e recunoașterea iubirii fără frică. [6]Va fi mare bucurie în Cer la venirea ta acasă și bucuria va fi a ta. [7]Căci fiul izbăvit al omului e Fiul nevinovat al lui Dumnezeu, iar recunoașterea lui *e* izbăvirea ta.

III. Frica de izbăvire

1. Te întrebi, poate, de ce e atât de crucial să îți privești ura și să îți dai seama de adevăratele ei proporții. [2]Și crezi, poate, că I-ar fi destul de ușor Spiritului Sfânt să ți-o arate și să o spulbere fără să mai trebuiască să o conștientizezi. [3]Există însă încă un obstacol pe care l-ai pus între tine și Ispășire. [4]Am spus că nimeni nu va tolera frica dacă o recunoaște. [5]Dar, în starea dezordonată a minții tale, nu te temi de frică. [6]Nu îți place de ea, dar nu dorința ta de-a ataca te înspăimântă. [7]Nu te deranjează prea tare ostilitatea ta. [8]O ții ascunsă pentru că te temi mai mult de ce acoperă ea. [9]Te-ai putea uita fără frică până și la cea mai tenebroasă piatră unghiulară a eului dacă nu ai crede că, fără eu, ai găsi în tine ceva de care te temi și mai tare. [10]Nu te temi de fapt de răstignire. [11]Adevărata ta groază e groaza de izbăvire.

2. Sub tenebroasa temelie a eului stă amintirea lui Dumnezeu: de ea te temi de fapt. [2]Căci această amintire ți-ar reda numaidecât locul ce ți se cuvine, tocmai locul pe care ai urmărit să îl părăsești. [3]Frica ta de atac nu e nimic în comparație cu frica ta de iubire. [4]Ai fi dispus să îți privești chiar și dorința cumplită de-a-l ucide pe Fiul lui Dumnezeu, dacă nu ai crede că ea te ferește de iubire. [5]Căci această dorință a provocat separarea, și o protejezi pentru că nu vrei vindecarea separării. [6]Îți dai seama că, îndepărtând norul negru care o ține ascunsă,

iubirea ta față de Tatăl tău te-ar face să răspunzi Chemării Sale și să sari în Cer. [7]Crezi că atacul e mântuire pentru că te-ar împiedica să faci așa ceva. [8]Căci, și mai adâncă decât temelia eului, și mult mai puternică decât va fi el vreodată, e iubirea ta intensă și fierbinte față de Dumnezeu, și a Lui față de tine. [9]Iată de fapt ce vrei să ascunzi.

3. Sincer vorbind, nu e mai greu să spui „iubesc" decât „urăsc"? [2]Tu asociezi iubirea cu slăbiciunea și ura cu puterea, iar adevărata ta putere îți pare adevărata ta slăbiciune. [3]Căci nu ți-ai putea controla reacția voioasă la chemarea iubirii dacă ai auzi-o, și lumea întreagă pe care ai crezut că ai făcut-o ar dispărea. [4]Spiritul Sfânt pare, așadar, să îți atace fortăreața, căci vrei să Îl închizi pe Dumnezeu pe dinafară, iar El nu voiește a fi exclus.

4. Ți-ai construit întregul sistem dement de credințe pentru că socotești că ai fi neputincios în Prezența lui Dumnezeu, și vrei să te mântuiești de Iubirea Lui pentru că socotești că te-ar face praf. [2]Te temi că te-ar smulge din tine și te-ar face mic, căci crezi că magnitudinea stă în sfidare și că atacul e grandoare. [3]Tu crezi că ai făcut o lume pe care Dumnezeu ar vrea să o distrugă și că, iubindu-L pe El – ceea ce și faci – ai arunca această lume – ceea ce ai și *face*. [4]De aceea, ai folosit lumea să îți acoperi iubirea și, cu cât te afunzi mai tare în întunecimea temeliei eului, cu atât te apropii mai tare de Iubirea care se ascunde acolo. [5]*Iată ce te înspăimântă.*

5. Poți accepta demența pentru că ai făcut-o tu, dar nu poți accepta iubirea pentru că nu ai făcut-o tu. [2]Preferi să fii un rob al răstignirii decât un Fiu al lui Dumnezeu în curs de izbăvire. [3]Moartea ta individuală pare mai prețioasă decât unitatea ta cea vie, căci ce ți-e dat nu ți-e la fel de drag ca tot ce e făcut de tine. [4]Te temi mai mult de Dumnezeu decât de eu, și iubirea nu poate intra unde nu e bine-venită. [5]Dar ura poate, căci intră din proprie voință și nu îi pasă de a ta.

6. Trebuie să îți privești iluziile și să nu le ții ascunse, pentru că nu se sprijină pe propria lor temelie. [2]Ascunse, ele par să se sprijine și par, de aceea, să se susțină de la sine. [3]Asta e iluzia fundamentală pe care se sprijină celelalte. [4]Căci, sub ele, și tăinuite cât timp sunt ascunse, stă mintea iubitoare ce a socotit că le-a făcut la mânie. [5]Și durerea din această minte e atât de evidentă, când e dezvăluită, încât nu i se poate tăgădui nevoia de vindecare. [6]Nu o pot vindeca toate trucurile și jocurile pe care i le oferi, căci aici se află adevărata răstignire a Fiului lui Dumnezeu.

7. Și totuși, el nu e răstignit. [2]Aici se află durerea și vindecarea lui, căci viziunea Spiritului Sfânt e plină de milostivire și remediul Lui este rapid. [3]Să nu ascunzi suferința de privirea Lui, ci adu-o bucuros la El. [4]Pune înaintea eternei Lui sănătăți mintale tot ce te doare și la-

să-L să te vindece. [5]Nu lăsa să se ascundă de lumina Lui nicio fărâmă de durere și caută-ți cu grijă în minte orice gânduri pe care te temi să le dezvălui, poate. [6]Căci El va vindeca și cel mai mic gând pe care l-ai ținut să îți facă rău și îl va curăța de toată micimea, readucându-l la magnitudinea lui Dumnezeu.

8. Sub toată grandiozitatea pe care o îndrăgești atât de mult stă adevăratul tău strigăt după ajutor. [2]Căci strigi după iubirea Tatălui tău exact așa cum te strigă și Tatăl tău la El. [3]În acel loc pe care l-ai ascuns, voiești doar să te unești cu Tatăl, în iubitoarea Lui amintire. [4]Vei găsi acest loc al adevărului văzându-l în frații tăi, căci – deși se pot amăgi – tânjesc și ei ca tine după grandoarea care este în ei. [5]Și, percepând-o, o vei primi cu bucurie și ea va fi a ta. [6]Căci grandoarea e dreptul Fiului lui Dumnezeu, nicio iluzie neputându-l satisface sau mântui de ce e el. [7]Numai iubirea lui este reală și numai realitatea lui îl va mulțumi.

9. Mântuiește-l de iluziile lui ca să poți accepta magnitudinea Tatălui tău cu pace și cu bucurie. [2]Dar nu scuti pe nimeni de iubirea ta, căci vei ascunde în mintea ta un loc întunecat în care Spiritul Sfânt nu e bine-venit. [3]Și te vei scuti astfel pe tine de puterea Lui de vindecare, căci – neoferind iubire totală – nu vei fi vindecat complet. [4]Vindecarea trebuie să fie ca frica de completă, căci iubirea nu poate să pătrundă unde există și un strop de frică, să strice primirea bucuroasă care i se face.

10. Tu, care preferi separarea în locul sănătății mintale, nu o poți obține în mintea ta corectă. [2]Ai avut parte de pace până ai cerut un favor special. [3]Iar Dumnezeu nu ți l-a acordat, căci cerința I-a fost străină și nu Îi poți cere așa ceva unui Tată Care într-adevăr Își iubește Fiul. [4]De aceea, ai făcut din El un tată neiubitor, cerându-I ce ți-ar da doar un asemenea tată. [5]Și pacea Fiului lui Dumnezeu a fost sfărâmată, căci nu și-a mai înțeles Tatăl. [6]S-a temut de ce a făurit, dar s-a temut și mai tare de adevăratul lui Tată, odată ce și-a atacat propria egalitate strălucită cu El.

11. În pace, nu a avut nevoie de nimic și nu a cerut nimic. [2]În război, a pretins totul și nu a găsit nimic. [3]Căci, cum ar putea blândețea iubirii să răspundă la cerințele lui altfel decât slobozindu-se în pace și ducându-se înapoi la Tatăl? [4]Dacă Fiul nu a dorit să rămână în pace, el nu a putut rămâne deloc. [5]Căci o minte întunecată nu poate trăi în lumină, și trebuie să caute un loc întunecat în care să poată crede că e unde nu e. [6]Dumnezeu nu a lăsat să se întâmple asta. [7]Dar tu ai cerut să se întâmple și, de aceea, ai crezut că s-a și întâmplat.

12. „A singulariza" înseamnă „a face să fie singur", deci a însingura. [2]Dumnezeu nu ți-a făcut asta. [3]Ar fi putut El să te separe, știind că pacea ta stă în Unitatea Sa? [4]El nu ți-a refuzat decât rugămintea să ai parte de durere, căci suferința nu ține de creația Sa. [5]Odată ce ți-a dat creația, El nu a putut să ți-o ia înapoi. [6]Ci a putut doar să răspundă dementei tale rugăminți cu un răspuns nedement, care să stea cu tine în demența ta. [7]Iată ce a și făcut. [8]Cei ce Îi aud răspunsul nu pot să nu renunțe la demență. [9]Căci răspunsul Său e punctul de referință de dincolo de iluzii, din care le poți privi pe toate și le poți vedea demente. [10]Caută acest loc și îl vei găsi, căci Iubirea e în tine și te va conduce acolo.

IV. Funcția timpului

1. Și acum, motivul pentru care te temi de acest curs trebuie să îți fie evident. [2]Căci e un curs despre iubire, căci vorbește despre tine. [3]Ți s-a spus că funcția ta în lumea aceasta e să vindeci și că funcția ta în Cer e să creezi. [4]Eul te învață că funcția ta pe pământ e să distrugi și că nu ai absolut nicio funcție în Cer. [5]El vrea, așadar, să te distrugă aici și, tot aici, să te îngroape, nelăsându-ți altă moștenire decât praful din care crede că ai fost făcut. [6]Cât timp e destul de satisfăcut cu tine, după modul lui de-a judeca, îți oferă uitare. [7]Când devine crud în mod fățiș, îți oferă iad.

2. Dar nici uitarea, nici iadul nu sunt la fel de inacceptabile pentru tine cum este Cerul. [2]Definiția pe care o dai Cerului *e* iad și uitare, iar adevăratul Cer e cea mai mare amenințare prin care crezi că ai putea să treci. [3]Căci iadul și uitarea sunt idei inventate de tine, și ești hotărât să le demonstrezi realitatea ca să ți-o stabilești pe a ta. [4]Dacă realitatea lor e pusă sub semnul întrebării, crezi că e pusă și a ta. [5]Căci ești convins că atacul e realitatea ta și că distrugerea ta este dovada ultimă că ai avut dreptate.

3. În aceste împrejurări, nu ar fi mai de dorit să fi greșit, chiar independent de faptul că ai greșit? [2]Deși s-ar putea argumenta că moartea sugerează că *a existat* viață, nimeni nu ar pretinde că ea mai dovedește că *există* viață. [3]Până și viața trecută pe care ar indica-o moartea nu a putut fi decât în van dacă trebuie să ajungă aici și are nevoie de asta pentru a dovedi că a existat efectiv. [4]Te îndoiești de Cer, dar nu și de asta. [5]Și totuși, ai putea să vindeci și să fii vindecat dacă te-ai îndoi. [6]Și, deși nu cunoști Cerul, nu crezi că ar fi mai de dorit decât moartea? [7]Ai fost la fel de selectiv în îndoirile tale pe cât ai fost de selectiv în percepția ta. [8]O minte deschisă dă dovadă de mai multă onestitate.

4. Eul are o bizară noțiune despre timp, și ai putea să te îndoiești, pentru început, tocmai de această noțiune. [2]Eul investește masiv în

trecut și, în final, crede că trecutul e singurul aspect al timpului care este semnificativ. [3]Ține minte că accentul pe care îl pune pe vinovăție îi permite să își asigure continuitatea făcând viitorul ca trecutul și evitând astfel prezentul. [4]Prin noțiunea de plată pentru trecut în viitor, trecutul devine determinantul viitorului, făcându-le continue, fără un prezent care să survină între ele. [5]Căci eul consideră prezentul doar o scurtă tranziție spre viitor, în care duce trecutul la viitor interpretând prezentul în termenii trecutului.

5. „Acum" nu are înțeles pentru eu. [2]Prezentul îi amintește doar de durerile trecutului, și reacționează la prezent ca și cum *ar fi* trecut. [3]Eul nu poate tolera eliberarea de trecut și, deși trecutul s-a sfârșit, eul încearcă să îi păstreze imaginea reacționând ca și cum ar fi prezent. [4]El îți dictează reacțiile față de cei pe care îi întâlnești în prezent dintr-un punct de referință trecut, făcându-le obscură realitatea prezentă. [5]De fapt, dacă urmezi dictatele eului, vei reacționa la fratele tău de parcă ar fi altcineva, iar asta precis te va împiedica să îl recunoști așa cum e. [6]Și vei primi mesaje de la el din propriul tău trecut pentru că, făcând trecutul real în prezent, îți interzici să îi dai drumul. [7]Și așa îți refuzi mesajul de eliberare pe care ți-l oferă fiecare frate *acum*.

6. Fantasmele din trecut sunt tocmai cele de care trebuie să scapi. [2]Nu sunt reale și nu au putere asupra ta dacă nu le porți cu tine. [3]Ele duc fărâmele de durere în mintea ta, ordonându-ți să ataci în prezent ca ripostă pentru un trecut ce nu mai este. [4]Iar decizia aceasta promite durere viitoare. [5]Dacă nu înveți că durerea trecutului e o iluzie, alegi un viitor de iluzii și pierzi multele prilejuri pe care le-ai putea găsi de eliberare în prezent. [6]Eul vrea să îți păstreze coșmarurile și să te împiedice să te trezești și să înțelegi că sunt trecute. [7]Ai recunoaște oare o sfântă întâlnire dacă ai percepe-o doar ca pe o întâlnire cu propriul tău trecut? [8]Căci nu te-ai întâlni cu nimeni, iar împărtășirea mântuirii, care face întâlnirea sfântă, ar fi exclusă din vederea ta. [9]Spiritul Sfânt te învață că te întâlnești întotdeauna pe tine și că întâlnirea e sfântă pentru că tu ești. [10]Eul te învață că te întâlnești întotdeauna cu trecutul tău și, din cauză că visele nu ți-au fost sfinte, viitorul nu poate fi nici el, iar prezentul e fără înțeles.

7. E evident că modul în care percepe timpul Spiritul Sfânt e exact opusul modului în care îl percepe eul. [2]Motivul e la fel de clar, căci ei percep obiectivul timpului ca diametral opus. [3]În interpretarea Spiritului Sfânt, rostul timpului este să facă de prisos nevoia de timp. [4]El consideră că funcția timpului e temporară, servind doar funcției Lui didactice, care e temporară prin definiție. [5]El scoate în evidență, așadar, singurul aspect al timpului care se poate extinde la infinit, căci *acum* e cea mai fidelă aproximare a veșniciei pe care o oferă

această lume. [6]Tocmai în realitatea lui „acum", fără trecut sau viitor, stă începutul aprecierii veșniciei. [7]Căci numai „acum" este aici, și numai „acum" oferă prilejurile de sfinte întâlniri în care poate fi găsită mântuirea.

8. Eul, pe de altă parte, consideră că funcția timpului e să îl extindă pe el în locul veșniciei, căci – asemenea Spiritului Sfânt – eul interpretează obiectivul timpului ca al său. [2]Continuitatea trecutului și viitorului, sub conducerea lui, e singurul rost al timpului pe care îl percepe eul; iar el se închide peste prezent, ca să nu poată apărea nicio fisură în propria lui continuitate. [3]Continuitatea lui te-ar ține deci în timp, pe când Spiritul Sfânt te-ar elibera de acesta. [4]Dacă vrei să Îi împărtășești obiectivul mântuirii pentru tine, trebuie să înveți să accepți modul Lui de-a interpreta mijloacele mântuirii.

9. Și tu vei interpreta funcția timpului după cum o interpretezi pe a ta. [2]Dacă accepți că funcția ta în lumea timpului e să vindeci, vei scoate în evidență doar aspectul timpului în care poate avea loc vindecarea. [3]Vindecarea nu poate fi înfăptuită în trecut. [4]Ea trebuie înfăptuită în prezent pentru a elibera viitorul. [5]Această interpretare leagă viitorul de prezent și, în loc să extindă trecutul, extinde prezentul. [6]Dar, dacă îți interpretezi funcția ca distrugere, vei pierde prezentul din vedere și te vei agăța de trecut ca să îți asiguri un viitor distructiv. [7]Iar timpul va fi așa cum îl interpretezi, căci nu e nimic de la sine.

V. Cele două sentimente

1. Am spus că ai doar două sentimente: iubirea și frica. [2]Unul e neschimbător, dar oferit în schimb continuu de la etern la etern. [3]În acest schimb el se extinde, căci sporește fiind dat. [4]Celălalt are multe forme, căci conținutul iluziilor individuale diferă foarte mult. [5]Au însă un lucru în comun: sunt toate demente. [6]Au fost făcute din imagini care nu se văd și din sunete ce nu se aud. [7]Ele alcătuiesc o lume privată care nu poate fi împărtășită. [8]Căci au înțeles doar pentru cel care le face, așa că nu au niciun înțeles. [9]În lumea aceasta, cel care le face se mișcă de unul singur, căci numai el le percepe.

2. Fiecare își populează lumea cu figuri din propriul trecut individual și, tocmai din acest motiv, lumile lor private diferă. [2]Dar figurile pe care le vede fiecare nu au fost reale niciodată, căci sunt făcute numai din reacțiile lui la frații lui și nu includ reacțiile lor la el. [3]De aceea, nu vede că le-a făcut el și că nu sunt întregi. [4]Căci aceste figuri nu au martori, fiind percepute doar într-o singură minte separată.

3. Tocmai prin aceste fantasme bizare se raportează cei demenți la

lumea lor dementă. [2]Căci îi văd doar pe cei ce le aduc aminte de imaginile acestea, şi tocmai la ei se raportează. [3]Aşa comunică cu cei ce nici nu sunt, şi tocmai ei le şi răspund. [4]Şi nimeni nu le aude răspunsul în afara celui ce i-a chemat, şi numai el crede că i-au răspuns. [5]Proiecția face percepția, şi dincolo de ea nu poți să vezi. [6]Ți-ai atacat fratele tot mereu, pentru că ai văzut în el o fantasmă în lumea ta privată. [7]Şi de aceea trebuie să te ataci pe tine mai întâi, căci ce ataci nu e în alții. [8]Singura sa realitate e în mintea ta şi, atacându-i pe alții, ataci literalmente ce nici nu este.

4. Delirantii pot fi foarte distructivi, căci nu recunosc că s-au condamnat pe ei. [2]Ei nu doresc să moară, dar nu vor să lase condamnarea. [3]Aşa că se separă în lumile lor private, unde totul e dezordonat şi unde ce e înăuntru pare să fie în afară. [4]Dar ce e înăuntru ei nu văd, căci nu pot recunoaşte realitatea fraților lor.

5. Nu ai decât două sentimente, dar – în lumea ta privată – reacționezi la fiecare dintre ele de parcă ar fi celălalt. [2]Căci iubirea nu poate sălăşlui într-o lume separată, unde nu e recunoscută când vine. [3]Dacă îți vezi propria ură ca fiind fratele tău, nici nu îl vezi. [4]Fiecare se apropie de ce iubeşte şi se fereşte de ce îl umple de frică. [5]Tu reacționezi cu frică la iubire şi te îndepărtezi de ea. [6]Dar frica te atrage şi, crezând că e iubire, o chemi la tine. [7]Lumea ta privată e plină de fantasme ale fricii pe care le-ai poftit în ea, şi nu vezi toată iubirea pe care ți-o oferă frații tăi.

6. Privindu-ți lumea cu ochi deschişi, trebuie să îți dai seama că te-ai retras în demență. [2]Vezi ce nu e şi auzi ce nu scoate niciun sunet. [3]Modul în care îți manifeşti sentimentele e opusul sentimentelor respective. [4]Nu comunici cu nimeni şi eşti atât de izolat de realitate, de parcă ai fi singur în tot universul. [5]În nebunia ta, nesocoteşti complet realitatea şi, oriunde te uiți, nu îți vezi decât propria minte scindată. [6]Dumnezeu te cheamă şi nu auzi, căci eşti preocupat de propria ta voce. [7]Şi viziunea lui Cristos nu este în privirea ta, căci te priveşti numai pe tine.

7. Puiule, asta vrei să Îi oferi Tatălui tău? [2]Căci, dacă ți-o oferi ție, I-o oferi de fapt *Lui*. [3]Iar El nu ți-o va înapoia, căci e ceva nedemn de tine, fiind ceva nedemn de El. [4]El vrea însă să te scape din această închisoare şi să te facă liber. [5]Iar nedementul Lui Răspuns îți spune că ce ți-ai oferit tu nu e adevărat, dar ce îți oferă El nu s-a schimbat niciodată. [6]Tu, care nu ştii ce faci, poți învăța ce e demența şi poți privi dincolo de ea. [7]Ți-e dat să înveți cum să negi demența şi cum să ieşi în pace din lumea ta privată. [8]Vei vedea tot ce ai negat în frații tăi, căci ce ai negat în ei ai negat în tine. [9]Căci îi vei iubi şi, apropiindu-te de ei, îi vei trage la tine, percepându-i ca martori ai realității pe care o împărtăşeşti cu Dumnezeu. [10]Eu sunt cu ei aşa cum

sunt cu tine, şi îi vom scoate din lumile lor private, căci aşa cum suntem uniți noi, tot aşa vrem să ne unim cu ei. [11]Tatăl ne primeşte pe toți cu bucurie, şi bucurie ar trebui să Îi oferim şi noi. [12]Căci ție, cui Dumnezeu S-a dat pe El, ți-e dat fiecare Fiu al lui Dumnezeu. [13]Şi Dumnezeu e Ceea Ce trebuie să le oferi, ca să recunoşti darul pe care ți l-a făcut El.

8. Viziunea depinde de lumină. [2]Nu poți să vezi în întuneric. [3]În întuneric însă, în lumea privată a somnului, vezi în vise deşi ochii îți sunt închişi. [4]Şi aici, ce vezi e făurit de tine. [5]Dar lasă întunericul să treacă, şi tot ce ai făurit nu o să mai vezi, căci vederea acestor lucruri depinde de negarea viziunii. [6]Din negarea viziunii însă nu rezultă că nu poți să vezi. [7]Dar *asta* face negarea, căci prin ea accepți demența, crezând că poți să îți făureşti o lume privată şi să îți cârmuieşti propria percepție. [8]Pentru asta însă, lumina trebuie exclusă. [9]Visele dispar când a venit lumina şi poți să vezi.

9. Nu căuta viziune prin ochii tăi, căci ți-ai făurit modul de a vedea ca să vezi în întuneric, şi în asta eşti amăgit. [2]Dincolo de întunericul acesta – şi totuşi, tot în tine – e viziunea lui Cristos, Care priveşte totul în lumină. [3]„Viziunea" ta vine din frică, ca a Lui din iubire. [4]Şi El vede pentru tine, ca propriul tău martor al lumii reale. [5]El e manifestarea Spiritului Sfânt, privind mereu lumea reală, invocându-i martorii şi atrăgându-i la tine. [6]El iubeşte, şi vrea să extindă, ce vede în tine. [7]Şi nu Se va duce înapoi la Tatăl până nu îți extinde percepția chiar până la El. [8]Şi acolo, percepția nu mai este, căci El te-a readus la Tatăl cu El.

10. Ai doar două sentimente: unul l-ai făcut şi unul ți s-a dat. [2]Fiecare dintre ele e un mod de a vedea, şi lumi diferite se nasc din vederile lor diferite. [3]Vezi prin viziunea care ți s-a dat, căci prin viziunea lui Cristos El Se vede pe Sine. [4]Şi, văzând ce este, Îşi cunoaşte Tatăl. [5]Dincolo de cele mai întunecate vise ale tale, El vede în tine Fiul nevinovat al lui Dumnezeu, iradiind de o desăvârşită strălucire, neumbrită de visele tale. [6]Iată ce vei vedea *tu* când vei privi cu El, căci viziunea Lui e darul de iubire pe care ți-l face El şi pe care I l-a dat Tatăl pentru tine.

11. Spiritul Sfânt e lumina în care Se revelează Cristos. [2]Şi toți cei ce vor să Îl privească Îl pot vedea, căci au cerut lumină. [3]Şi nu Îl vor vedea singur, căci nu e mai singur decât ei. [4]Deoarece au văzut Fiul, s-au înălțat în El la Tatăl. [5]Şi vor înțelege totul, căci s-au uitat înăuntru şi au văzut, dincolo de întuneric, Cristosul din ei, şi L-au recunoscut. [6]În sănătatea mintală a viziunii Lui, s-au privit pe ei înşişi cu iubire şi s-au văzut cum îi vede Spiritul Sfânt. [7]Şi, cu această viziune a adevărului în ei, toată frumusețea lumii a venit să se răsfrângă asupra lor.

VI. Găsirea prezentului

1. Să percepi cu adevărat înseamnă să fii conștient de toată realitatea prin conștiența propriei tale realități. [2]Dar, pentru asta, nicio iluzie nu se poate ridica să îți întâlnească privirea, căci realitatea nu lasă loc pentru nicio greșeală. [3]Asta înseamnă că îți percepi fratele doar așa cum îl vezi *acum*. [4]Trecutul lui nu are realitate în prezent, așa că nu îl poți vedea. [5]Reacțiile tale trecute față de el nu mai sunt nici ele; și, dacă reacționezi tocmai la ele, vezi doar un chip al lui făcut de tine, la care ții în locul lui. [6]Când pui iluziile sub semnul întrebării, întreabă-te dacă e chiar normal să percepi „fostul" ca „acum". [7]Dacă îți amintești trecutul când îți privești fratele, nu vei fi în stare să percepi realitatea care este acum.

2. Ți se pare „firesc" să îți folosești experiența din trecut ca punct de referință din care să judeci prezentul. [2]Dar este *nefiresc* pentru că este un delir. [3]Când vei învăța să îi vezi pe toți fără nicio referire la trecut, al lor sau al tău după cum îl percepi, vei putea să înveți din ce vezi *acum*. [4]Căci trecutul nu își poate arunca umbra să întunece prezentul *decât dacă te temi de lumină*. [5]Și numai dacă te temi ai alege să porți întunericul cu tine și, ținându-l în minte, să îl vezi ca pe un nor întunecat care îți învăluie frații și le ascunde realitatea de privirea ta.

3. *Întunericul acesta e în tine.* [2]Cristos, așa cum ți-e revelat acum, nu are trecut, căci este imuabil, și în imuabilitatea Lui stă eliberarea ta. [3]Căci, dacă este cum a fost creat, nu există nicio vinovăție în El. [4]Niciun nor de vinovăție nu s-a ridicat să Îl umbrească, așa că Se dezvăluie în toți cei pe care îi întâlnești, pentru că Îl vezi prin El Însuși. [5]A renaște înseamnă a te desprinde de trecut și a privi prezentul fără condamnare. [6]Norul care ți-l umbrește pe Fiul lui Dumnezeu *este* trecutul, un nor pe care, dacă îl vrei trecut și dus, trebuie să nu îl vezi acum. [7]Dacă îl vezi acum în iluziile tale, nu s-a dus de la tine, deși nu este.

4. Timpul poate atât elibera, cât și încarcera, în funcție de-a cui interpretare o folosești. [2]Trecutul, prezentul și viitorul nu sunt un șir continuu decât dacă vâri continuitatea pe ele. [3]Le poți percepe continue și le poți face așa pentru tine. [4]Dar să nu te amăgești și să crezi apoi că așa și este. [5]Căci *este* delirant să crezi că realitatea e ce vrei să fie, potrivit folosului pe care i-l acorzi. [6]Vrei să distrugi continuitatea timpului împărțindu-l în trecut, prezent și viitor în propriile tale scopuri. [7]Vrei să anticipezi viitorul pe baza experienței tale din trecut și să ți-l croiești în consecință. [8]Făcând-o însă, aliniezi trecutul cu viitorul și nu lași miracolul, ce ar putea surveni între ele, să îți dea drumul să renaști.

5. Miracolul îți permite să îți vezi fratele fără trecutul lui și să îl percepi astfel renăscut. [2]Greșelile lui au trecut toate și, percepându-l fără ele, îl eliberezi. [3]Și, pentru că trecutul lui este al tău, te bucuri și tu de această eliberare. [4]Nu lăsa să ți-l umbrească vreun nor întunecat din trecutul tău, căci adevărul se găsește numai în prezent și îl vei găsi dacă îl cauți acolo. [5]L-ai căutat unde nu este și, de aceea, nu l-ai găsit. [6]Învață deci să îl cauți unde e, și li se va dezvălui ochilor ce văd. [7]Trecutul tău a fost făcut la mânie și, dacă îl folosești să ataci prezentul, nu vei vedea libertatea pe care o deține prezentul.

6. Judecata și condamnarea sunt lăsate în urmă și, dacă nu le porți cu tine, vei vedea că ai scăpat de ele. [2]Uită-te cu iubire la prezent, căci deține singurele lucruri de-a pururi adevărate. [3]Toată vindecarea stă în el căci continuitatea lui este reală. [4]Se extinde în același timp la toate aspectele Fiimii, permițându-le să ajungă unele la altele. [5]Prezentul este de dinainte de-a fi fost timpul, și va fi când timpul nu mai este. [6]În el sunt toate lucrurile veșnice, iar ele sunt un singur lucru. [7]Continuitatea lor este atemporală și comunicarea lor e neîntreruptă, căci nu le separă trecutul. [8]Numai trecutul poate separa, și el nu este nicăieri.

7. Prezentul ți-i oferă pe frații tăi în lumina care te-ar uni cu ei și te-ar elibera de trecut. [2]Vrei, atunci, să le pui la socoteală trecutul? [3]Căci, dacă o faci, alegi să rămâi în întunericul care nu e și refuzi să accepți lumina care ți se oferă. [4]Căci lumina desăvârșitei viziuni se dă la fel de liber cum se și primește, și poate fi acceptată numai fără limite. [5]În această unică dimensiune a timpului – o constantă care nu se schimbă și în care nu se vede ce ai fost – Îl vezi pe Cristos și Îi chemi martorii să se răsfrângă asupra ta *pentru că i-ai chemat*. [6]Și nu vor nega adevărul din tine, pentru că l-ai căutat în ei și l-ai găsit acolo.

8. Acum e timpul mântuirii, căci acum e eliberarea de timp. [2]Întinde-ți mâna să îți atingi toți frații și atinge-i cu atingerea lui Cristos. [3]În veșnica ta uniune cu ei stă continuitatea ta, neîntreruptă pentru că e împărtășită pe deplin. [4]Fiul nevinovat al lui Dumnezeu e numai lumină. [5]Nu există întuneric niciunde în el, căci e întreg. [6]Cheamă-ți toți frații să îi ateste întregimea, după cum te chem și eu să mi te alături. [7]Fiecare voce are rolul ei în cântecul izbăvirii, imnul bucuriei și al recunoștinței pentru lumină, închinat Creatorului luminii. [8]Lumina sfântă ce emană din Fiul lui Dumnezeu e mărturia că lumina lui e a Tatălui său.

9. Răsfrânge-ți lumina asupra fraților tăi în amintirea Creatorului tău, căci ți-L vei aminti chemând mărturiile la creația Lui. [2]Cei pe care îi vindeci depun mărturie pentru vindecarea ta, căci în întregimea lor o vei vedea pe a ta. [3]Și, în timp ce imnurile tale de laudă și bucu-

rie se înalță la Creatorul tău, El îți va înapoia mulțumirile în clarul
Lui Răspuns la chemarea ta. [4]Căci nu se poate să Îl cheme Fiul, și
să nu îi răspundă. [5]Iar Chemarea pe care ți-o adresează El e doar
chemarea pe care I-o adresezi tu. [6]Și în El îți răspunde pacea Lui.
10. Copil al Luminii, nu știi că lumina e în tine. [2]Dar o vei găsi prin
martorii ei, căci – odată ce le-ai dat lumina – ți-o vor înapoia. [3]Cei
pe care îi vezi în lumină îți aduc tot mai aproape momentul în care
vei conștientiza lumina ta. [4]Iubirea duce întotdeauna la iubire. [5]Bol-
navii, care cer iubire, sunt recunoscători pentru ea și, în bucuria lor,
lucesc de sfântă gratitudine. [6]Iată ce îți oferă ție, cel ce le-a dat bu-
curie. [7]Ei sunt călăuzele care te duc la bucurie, căci – primind-o de
la tine – o vor păstra. [8]Tu i-ai ales călăuze către pace, căci ai făcut-o
manifestă în ei. [9]Și, văzând-o, frumusețea ei te cheamă acasă.
11. Există o lumină pe care lumea aceasta nu o poate da. [2]Dar tu
poți să o dai, după cum ți s-a și dat. [3]Iar, când o dai, ea se răsfrânge
să te cheme să ieși din lume și să o urmezi. [4]Căci lumina aceasta te
va atrage cum nu te poate atrage nimic din lumea aceasta. [5]Și te vei
lepăda de lume și îți vei găsi alta. [6]Această altă lume strălucește de
iubirea pe care i-ai dat-o tu. [7]Și aici totul îți va aduce aminte de Ta-
tăl tău și de sfântul Lui Fiu. [8]Lumina e nelimitată și se împrăștie în
toată lumea aceasta cu o tihnită bucurie. [9]Toți cei pe care i-ai adus cu
tine își vor răsfrânge lumina asupra ta, și tu îți vei răsfrânge lumina
asupra lor cu recunoștință, pentru că te-au adus aici. [10]Lumina ta se
va uni cu a lor într-o putere atât de irezistibilă, încât îi va scoate pe
ceilalți din întuneric când privirea ta se va opri asupra lor.
12. A te trezi la Cristos înseamnă a urma legile iubirii din proprie
voință și din tihnita recunoaștere a adevărului din ele. [2]Atracția lu-
minii trebuie să te atragă de bunăvoie, iar bunăvoința e semnalată
dând. [3]Cei ce acceptă iubire de la tine devin martori benevoli la iu-
birea ce le-ai dat-o tu, și ei sunt cei ce ți-o oferă. [4]În somn, ești singur
și conștiența ți-e limitată doar la tine. [5]De aceea vin coșmarurile.
[6]Visezi izolare din cauză că ochii îți sunt închiși. [7]Nu îți vezi frații, și
în întuneric nu poți să vezi lumina pe care le-ai dat-o.
13. Și totuși, legile iubirii nu sunt suspendate din cauză că dormi.
[2]Le-ai urmat prin toate coșmarurile tale și ai dat cu fidelitate, căci
nu ai fost singur. [3]Chiar și în somn te-a ocrotit Cristos, asigurân-
du-ți lumea reală pentru când te vei trezi. [4]În numele tău, El a dat
pentru tine și ți-a dat darurile date de El. [5]Fiul lui Dumnezeu e în
continuare la fel de iubitor ca Tatăl lui. [6]Continuu cu Tatăl lui, el nu
are trecut separat de El. [7]Așa că nu a încetat să fie martorul Tatălui
său și propriul său martor. [8]Deși a dormit, viziunea lui Cristos nu l-a
părăsit. [9]Așa se face că poate chema la el martorii care îl învață că nu
a dormit niciodată.

VII. Atingerea lumii reale

1. Șezi liniștit, privește lumea pe care o vezi și spune-ți: „Lumea re-
ală nu este așa. [2]Nu are clădiri și nu sunt străzi pe care oamenii merg
separați și singuri. [3]Nu există magazine în care oamenii cumpără lis-
te interminabile de lucruri de care nu au nevoie. [4]Nu e luminată de o
lumină artificială și nu se lasă noaptea peste ea. [5]Nu sunt zile de care
să se lumineze sau întunece. [6]Nimic nu se pierde. [7]Nu e nimic în ea
care să nu strălucească, strălucind de-a pururea."
2. Lumea pe care o vezi tu trebuie negată, căci vederea ei te costă un
alt tip de viziune. [2]*Nu poți să vezi ambele lumi*, căci fiecare dintre ele
implică un alt mod de a vedea, în funcție de ce prețuiești. [3]Vederea
uneia e cu putință pentru că ai negat-o pe cealaltă. [4]Nu sunt adevăra-
te amândouă, dar fiecare în parte îți va părea reală în aceeași măsură
în care o îndrăgești. [5]Și totuși, puterea lor nu e aceeași, pentru că
adevărata atracție pe care o au pentru tine este inegală.
3. Nu vrei cu adevărat lumea pe care o vezi, căci te-a dezamăgit de
când a început timpul. [2]Casele pe care le-ai clădit nu te-au adăpostit
niciodată. [3]Drumurile pe care le-ai făcut nu te-au dus nicăieri, și ni-
ciun oraș din câte ai construit nu a făcut față asaltului năruitor al tim-
pului. [4]Nu e nimic din câte ai făurit care să nu poarte marca morții.
[5]Nu ține la ea, căci e veche și obosită și gata să se întoarcă în pământ
chiar de cum ai făcut-o. [6]Această lume suferindă nu are nicidecum
puterea să atingă lumea vie. [7]Nu ai putut să îi dai așa ceva, așa că,
deși te desparți de ea cu tristețe, nu poți găsi în ea drumul ce duce de
la ea la altă lume.
4. Lumea reală însă are puterea să te atingă chiar și aici, pentru că o
iubești. [2]Și ce chemi cu iubire va veni la tine. [3]Iubirea răspunde întot-
deauna, nefiind în stare să refuze un strigăt de ajutor sau să nu audă
strigătele de durere care se ridică până la ea din fiecare parte a aces-
tei lumi ciudate pe care ai făcut-o, dar nu o vrei. [4]Tot ce îți trebuie ca
să dai bucuros lumea aceasta în schimbul celei pe care nu ai făcut-o
e disponibilitatea să înveți că cea pe care ai făcut-o este falsă.
5. Te-ai înșelat în privința lumii pentru că te-ai judecat greșit. [2]Din-
tr-un punct de referință atât de sucit, ce ai putea să vezi? [3]Toată ve-
derea pornește de la perceptor, care judecă ce e adevărat și ce e fals.
[4]Și, ce judecă a fi fals, nu vede. [5]Tu, care vrei să judeci realitatea, nu
poți să o vezi, căci – de fiecare dată când apare judecata – realitatea a
dispărut. [6]Ochii ce se dau uitării *chiar* că nu se văd, căci ce e negat e
prezent, dar nu este recunoscut. [7]Cristos e tot aici, deși nu Îl cunoști.
[8]Prezența Lui nu depinde de recunoașterea ta. [9]El trăiește în tine, în
liniștea prezentului, și așteaptă să lași trecutul în urma ta și să intri
în lumea pe care ți-o oferă cu iubire.

6. Nu există cineva în lumea aceasta distrată care să nu fi văzut câteva străfulgerări ale celeilalte lumi în jurul lui. [2]Dar, cât continuă să țină la a lui, va nega viziunea celeilalte, susținând că iubește ce nu iubește și neurmând drumul pe care i-l indică iubirea. [3]Iubirea conduce cu atâta bucurie! [4]Urmându-L, te vei bucura că I-ai găsit tovărășia și că ai învățat de la El voiosul drum spre casă. [5]Aștepți doar după tine. [6]Să renunți la această lume tristă și să îți dai greșelile pe pacea lui Dumnezeu e doar voia *ta*. [7]Iar Cristos îți va oferi mereu Voia lui Dumnezeu, ca recunoaștere a faptului că o împărtășești cu El.

7. E Voia lui Dumnezeu ca, în afară de El, nimic să nu îi atingă Fiul și să nu se apropie de el. [2]E la fel de ferit de durere cum este Dumnezeu, Care îl păzește în toate. [3]Lumea din jurul lui sclipește de iubire căci Dumnezeu l-a pus chiar în El, unde nu este durere și unde îl învăluie iubirea fără încetare sau cusur. [4]Nicio tulburare a păcii lui nu poate fi. [5]În deplină sănătate mintală, el privește iubirea, căci e peste tot în jurul lui și în el. [6]În clipa în care se percepe în brațele iubirii, trebuie să nege lumea durerii. [7]Și, din acest punct de siguranță, se uită liniștit în jurul lui și recunoaște că lumea e una cu el.

8. Pacea lui Dumnezeu îți covârșește înțelegerea doar în trecut. [2]Dar *e* aici și poți să o înțelegi *acum*. [3]Dumnezeu Își iubește Fiul de-a pururi și, tot de-a pururi, Fiul înapoiază Tatălui Iubirea. [4]Lumea reală e calea ce duce la amintirea singurului lucru pe deplin adevărat și pe deplin al tău. [5]Căci pe toate celelalte ți le-ai împrumutat în timp și se vor stinge. [6]Dar acesta singur e mereu al tău, fiind darul lui Dumnezeu Fiului Său. [7]Unica ta realitate ți-a fost dată și, prin ea, Dumnezeu te-a creat una cu El.

9. Mai întâi vei visa pacea, și apoi te vei trezi la ea. [2]Primul tău gest de-a da ce ai făurit pe ce vrei este acela de-a da coșmarele pe fericitele vise de iubire. [3]În ele stau adevăratele tale percepții, căci Spiritul Sfânt corectează lumea viselor, unde e toată percepția. [4]Cunoașterea nu are nevoie de corecție. [5]Dar visele de iubire duc la cunoaștere. [6]În ele nu vezi nimic înfricoșător și, din cauza aceasta, ele sunt primirea bucuroasă pe care o faci cunoașterii. [7]Iubirea așteaptă primire bucuroasă, și nu timp, iar lumea reală nu e decât primirea bucuroasă pe care o faci lucrurilor care au fost mereu. [8]De aceea, chemarea bucuriei e în ea, iar voiosul tău răspuns e deșteptarea ta la ce nu ai pierdut.

10. Laudă, atunci, Tatăl pentru desăvârșita sănătate mintală a preasfântului Său Fiu. [2]Tatăl tău știe că nu ai nevoie de nimic. [3]În Cer așa și este, căci ce nevoi ai putea să ai în veșnicie? [4]În lumea ta ai nevoie de lucruri. [5]E o lume a carenței în care te găsești *pentru că* ai lipsuri. [6]Dar poți să te găsești oare într-o astfel de lume? [7]Fără Spiritul Sfânt, răspunsul ar fi nu. [8]Dar, datorită Lui, răspunsul e un *da* bucuros! [9]Ca

Mijlocitor între cele două lumi, El știe de ce ai nevoie și ce nu îți va dăuna. [10]Proprietatea e un concept periculos dacă e lăsat în seama ta. [11]Eul vrea să aibă lucruri pentru mântuire, căci posesiunea este legea lui. [12]Posesiunea de dragul posesiunii e crezul fundamental al eului, o principală piatră unghiulară în bisericile pe care și le clădește. [13]Și, la altarul lui, îți cere să depui toate lucrurile pe care te pune să le capeți, nelăsându-ți nicio bucurie în ele.

11. Toate lucrurile de care îți spune eul că ai nevoie îți vor dăuna. [2]Căci, deși eul te îndeamnă să capeți tot mereu, nu te lasă cu nimic, căci îți va cere lucrul căpătat. [3]Și îl va smulge chiar din mâna ce l-a apucat și îl va azvârli direct în praf. [4]Căci, unde vede mântuire, eul vede separare, așa că pierzi orice ai căpătat în numele lui. [5]De aceea, nu te întreba pe tine ce nevoi ai, căci nu știi, iar sfatul pe care ți-l vei da îți va dăuna. [6]Căci lucrurile de care crezi că ai nevoie vor servi doar la etanșarea lumii tale împotriva luminii, și te vor face nedispus să pui sub semnul întrebării valoarea pe care o poate avea lumea aceasta pentru tine.

12. Numai Spiritul Sfânt știe ce nevoi ai. [2]Căci îți va da toate lucrurile care nu blochează calea spre lumină. [3]De ce altceva ai putea avea nevoie? [4]În timp, El îți dă toate lucrurile de care ai nevoie și le va reînnoi cât timp vei avea nevoie de ele. [5]Nu îți va lua nimic cât timp vei avea nevoie de lucrul respectiv. [6]Și totuși, El știe că toate lucrurile de care ai nevoie sunt temporare și vor dura doar până te desprinzi de toate nevoile tale și până îți dai seama că toate au fost satisfăcute. [7]De aceea, El nu investește în lucrurile pe care le furnizează decât pentru a Se asigura că nu le vei folosi pentru a zăbovi în timp. [8]Știe că nu ești acasă acolo și nu voiește să ți se întârzie sosirea bucuroasă acasă.

13. Lasă-I Lui, atunci, nevoile tale. [2]El le va satisface fără să le scoată în evidență. [3]Ce vine de la El la tine vine cu bine, căci El Se va încredința că nimic nu va deveni un punct întunecat, ascuns în mintea ta și ținut să te rănească. [4]Sub îndrumarea Lui vei călători ușor și pe cărări ușoare, căci privirea Lui e veșnic pironită pe finele călătoriei, care este țelul Lui. [5]Fiul lui Dumnezeu nu e un călător prin lumi exterioare. [6]Oricât de sfântă ar deveni percepția lui, nicio lume din afara lui nu îi deține moștenirea. [7]În sinea lui nu are nevoi, căci lumina nu are nevoie de nimic să strălucească în pace, și din ea să lase razele să se extindă, în liniște, la infinit.

14. Când ești tentat să întreprinzi o călătorie inutilă ce te-ar îndepărta de lumină, amintește-ți ce anume vrei și spune:

> [2]*Spiritul Sfânt mă conduce la Cristos; oare vreau să merg altundeva?* [3]*Ce nevoie am decât să mă trezesc în El?*

15. Urmează-L apoi cu bucurie, cu credința că te va conduce cu bine, prin toate pericolele la pacea minții tale pe care lumea aceasta ți le poate pune în cale. [2]Nu îngenunchea la altarele închinate sacrificiului și nu căuta ce vei pierde sigur. [3]Mulțumește-te cu ce vei păstra la fel de sigur, și nu te agita, căci întreprinzi o călătorie liniștită spre pacea lui Dumnezeu, unde El te vrea în liniște.

16. În mine ai biruit deja fiece ispită care te-ar reține. [2]Străbatem împreună calea spre liniște care e darul lui Dumnezeu. [3]Ține la mine, căci poți să ai nevoie de altceva decât de frații tăi? [4]Îți vom reda pacea minții pe care trebuie să o găsim împreună. [5]Spiritul Sfânt te va învăța să te trezești la noi și la tine însuți. [6]Iată singura nevoie reală de satisfăcut în timp. [7]Mântuirea de lume stă numai aici. [8]Îți dau pacea mea. [9]Ia-o în schimb bucuros pentru tot ce ți-a oferit lumea doar ca să îți ia înapoi. [10]Și o vom întinde ca un văl de lumină pe fața tristă a lumii, în care ne ascundem frații de lume și lumea de ei.

17. Nu putem cânta imnul izbăvirii singuri. [2]Sarcina mea nu e îndeplinită până nu înalț fiecare voce odată cu a mea. [3]Și totuși, nu e a mea, căci e darul pe care ți-l fac eu, și a fost darul pe care mi l-a făcut Tatăl mie, prin Spiritul Său. [4]Sunetul ei va alunga mâhnirea din mintea preasfântului Fiu al lui Dumnezeu, unde nu poate sta. [5]E nevoie de vindecare în timp, căci bucuria nu își poate stabili veșnica stăpânire unde mâhnirea își are locul. [6]Locul tău nu e aici, ci în veșnicie. [7]Tu călătorești doar în vise, în timp ce stai în siguranță acasă. [8]Adu mulțumiri fiecărei părți din tine pe care ai învățat-o cum să își aducă aminte de tine. [9]Așa aduce mulțumiri Fiul lui Dumnezeu Tatălui său pentru puritatea lui.

VIII. De la percepție la cunoaștere

1. Toată vindecarea e eliberare de trecut. [2]Iată de ce Spiritul Sfânt e singurul Vindecător. [3]El te învață că trecutul nu există, un fapt care ține de sfera cunoașterii și care, de aceea, nu poate fi cunoscut în lume de nimeni. [4]Ar fi chiar imposibil să fii în lume cu această cunoștință. [5]Căci mintea care cunoaște acest fapt cunoaște, fără echivoc, și faptul că locul ei e în veșnicie, și nu folosește percepția deloc. [6]De aceea, ea nu ia în seamă unde se află, căci noțiunea de „unde" nu înseamnă nimic pentru ea. [7]Știe că este pretutindeni, după cum are și de toate, pentru totdeauna.

2. Diferența foarte reală dintre percepție și cunoaștere devine foarte evidentă când te gândești la următorul lucru: nu e nimic parțial în cunoaștere. [2]Fiecare aspect e întreg și, de aceea, niciun aspect nu e separat. [3]Tu ești un aspect al cunoașterii, fiind în Mintea lui Dumnezeu, Care te cunoaște. [4]Toată cunoașterea trebuie să fie a ta, căci în tine e toată cunoașterea. [5]Percepția, până și în cel mai elevat aspect, nu e completă niciodată. [6]Chiar și percepția Spiritului Sfânt, cea mai desăvârșită percepție cu putință, nu are niciun înțeles în Cer. [7]Percepția poate ajunge pretutindeni sub îndrumarea Lui, căci viziunea lui Cristos vede totul în lumină. [8]Dar nicio percepție, oricât de sfântă, nu va dura la nesfârșit.

3. Percepția desăvârșită deci are multe elemente în comun cu cunoașterea, făcând posibil transferul la aceasta. [2]Dar ultimul pas trebuie întreprins de Dumnezeu, căci ultimul pas în izbăvirea ta, care pare a fi în viitor, a fost realizat de Dumnezeu la crearea ta. [3]Separarea nu a întrerupt-o. [4]Creația nu poate fi întreruptă. [5]Separarea e doar o formulare greșită a realității, fără absolut niciun efect. [6]Miracolul, fără funcție în Cer, e necesar aici. [7]Aspecte ale realității pot fi văzute încă și vor înlocui aspecte ale irealității. [8]Aspecte ale realității pot fi văzute în toate și peste tot. [9]Dar numai Dumnezeu le poate reuni încununându-le pe toate laolaltă cu darul final al veșniciei.

4. Aparte de Tată și de Fiu, Spiritul Sfânt nu are funcție. [2]El nu e separat nici de Unul, nici de Altul, fiind în Mintea Amândurora și cunoscând că Mintea este Una. [3]El e un Gând al lui Dumnezeu, și Dumnezeu ți L-a dat pentru că nu are Gânduri pe care nu le împărtășește. [4]Mesajul Lui vorbește de veșnicie în timp și, de aceea, viziunea lui Cristos privește totul cu iubire. [5]Dar până și viziunea lui Cristos nu e realitatea Lui. [6]Aspectele aurii ale realității, ce scapără în lumină sub ochii Lui plini de iubire, lasă să se întrevadă Cerul de dincolo de ele.

5. Iată miracolul creației: faptul *că e una pe vecie*. [2]Fiecare miracol pe care i-l oferi Fiului lui Dumnezeu e doar percepția adevărată a unui aspect al întregului. [3]Deși fiecare aspect *este* întregul, nu poți să știi asta până nu vezi că fiecare aspect este același lucru, perceput în aceeași lumină și, de aceea, unul. [4]Fiecare făptură pe care o vezi fără trecut te apropie astfel de finalul timpul, aducând în întuneric vederea vindecată și vindecătoare, dând lumii putința de-a vedea. [5]Căci lumina trebuie să intre în lumea întunecată să facă posibilă viziunea lui Cristos chiar și aici. [6]Ajută-L să dăruiască lumină tuturor celor ce cred că rătăcesc în întuneric și lasă-L să îi reunească în privirea Lui tihnită care îi face pe toți una.

6. Toți sunt identici: frumoși și egali ca sfințenie cu toții. [2]Iar El îi va oferi Tatălui Său, după cum i-au fost oferiți și Lui. [3]Există un singur miracol, după cum există și o singură realitate. [4]Și fiecare miracol pe care îl faci le conține pe toate, după cum și fiecare aspect al realității pe care îl vezi se amestecă liniștit cu singura realitate a lui Dumnezeu și se dizolvă în ea. [5]Singurul miracol care a fost vreodată e preasfân-

tul Fiu al lui Dumnezeu, creat în singura realitate care este Tatăl lui. [6]Viziunea lui Cristos e darul pe care ți-l face El. [7]Ființa Lui e darul pe care I-l face Tatăl Lui.

7. Mulțumește-te cu vindecarea, căci darul lui Cristos poți să îl acorzi și darul Tatălui tău nu poți să îl pierzi. [2]Oferă darul lui Cristos tuturor și pretutindeni, căci miracolele, oferite Fiului lui Dumnezeu prin Sfântul Spirit, te acordă cu realitatea. [3]Spiritul Sfânt îți cunoaște rolul în izbăvire, și știe cine sunt cei ce te caută și unde să îi găsești. [4]Cunoașterea întrece cu mult ce te privește individual. [5]Tu, care ești parte a ei și ea toată, nu trebuie să îți dai seama decât că ea ține de Tatăl, nu de tine. [6]Rolul tău în izbăvire te duce la ea prin restabilirea unității ei în mintea ta.

8. Când îți vei vedea frații ca tine însuți, vei fi cedat cunoașterii, căci vei fi învățat să te eliberezi prin Cel Ce cunoaște ce este libertatea. [2]Unește-te cu mine sub sfânta flamură a învățăturii Lui și, pe măsură ce ne întărim, puterea Fiului lui Dumnezeu se va pune în mișcare în noi, și nu vom lăsa pe nimeni neatins și pe nimeni singur. [3]Și, deodată, timpul se va termina și ne vom uni cu toții în veșnicia lui Dumnezeu Tatăl. [4]Lumina sfântă pe care ai văzut-o în afara ta, în fiece miracol pe care l-ai oferit fraților tăi, ți se va înapoia. [5]Și, știind că lumina e în tine, creațiile tale vor fi și ele acolo cu tine, după cum ești și tu în Tatăl tău.

9. Așa cum miracolele în lumea aceasta te unesc cu frații tăi, tot așa și creațiile tale îți stabilesc paternitatea în Cer. [2]Ești martorul Paternității lui Dumnezeu și El ți-a dat puterea să creezi martori la a ta, care este ca a Sa. [3]Reneagă-ți aici un frate, și renegi martorii la paternitatea ta în Cer. [4]Miracolul pe care l-a creat Dumnezeu e desăvârșit, după cum sunt și miracolele pe care le-ai stabilit în Numele Lui. [5]Ele nu au nevoie de vindecare, și nici tu, când le accepți.

10. În lumea aceasta însă, desăvârșirea ta e nemărturisită. [2]Dumnezeu o cunoaște, dar tu nu o cunoști și, de aceea, nu Îi împărtășești mărturia la aceasta. [3]Și nu Îl mărturisești nici pe El, căci realitatea e mărturisită toată la un loc. [4]Dumnezeu așteaptă să stai mărturie pentru Fiul Lui și pentru El Însuși. [5]Miracolele pe care le faci pe pământ sunt înălțate la Cer și la El. [6]Ele stau mărturie pentru ce nu cunoști; și, când vor ajunge la porțile Cerului, Dumnezeu le va deschide. [7]Căci nu vrea să Își lase preaiubitul Fiu pe dinafară, nici dincolo de El.

IX. Norul vinovăției

1. Vinovăția rămâne singurul lucru care ascunde Tatăl, căci vinovăția e atacul asupra Fiului Său. [2]Cei ce se simt vinovați condamnă

întotdeauna și, odată ce au condamnat, vor condamna în continuare, legând viitorul de trecut, după cum e legea eului. [3]Fidelitatea față de această lege nu lasă să pătrundă niciun pic de lumină, căci cere fidelitate față de întuneric și interzice trezirea. [4]Legile eului sunt stricte și încălcările lor sunt pedepsite cu severitate. [5]De aceea, nu da ascultare legilor lui, căci sunt legile pedepsei. [6]Iar cei ce le dau urmare se cred vinovați, așa că trebuie să condamne. [7]Între viitor și trecut trebuie să intervină legile lui Dumnezeu, dacă vrei să te eliberezi. [8]Ispășirea stă între ele, ca o lampă strălucind atât de tare, încât lanțul de întuneric în care te-ai legat va dispărea.

2. Eliberarea de vinovăție e desfacerea completă a eului. [2]*Nu fă pe nimeni să se teamă*, căci vinovăția lui este a ta și, supunându-te poruncilor aspre ale eului, îți aduci ție condamnarea lui și nu vei scăpa de pedeapsa pe care le-o oferă celor ce i se supun. [3]Eul răsplătește fidelitatea față de el prin durere, căci credința în el *e* durere. [4]Iar credința poate fi răsplătită doar în termenii convingerii în care a fost pusă credința. [5]Credința face puterea convingerii, iar locul unde este investită îi determină răsplata. [6]Căci credința îți este întotdeauna unde îți este și comoara și ți se va înapoia exact ce e comoara ta.

3. Lumea îți poate da doar ce i-ai dat, căci – nefiind decât propria ta proiecție – nu are înțeles independent de valoarea pe care ai găsit-o tu în ea și în care ți-ai pus credința. [2]Fii credincios întunericului, și nu vei vedea, căci credința îți va fi răsplătită după cum ai dat-o. [3]Îți *vei* accepta comoara și, dacă îți pui credința în trecut, viitorul va fi ca trecutul. [4]Orice prețuiești crezi că e al tău. [5]Puterea prețuirii îl va face așa.

4. Ispășirea aduce o reevaluare a tot ce îndrăgești, căci este mijlocul prin care Spiritul Sfânt poate separa falsul de adevărat, pe care le-ai acceptat în mintea ta fără nicio distincție. [2]De aceea, nu le poți aprecia unul fără altul, iar vinovăția a devenit la fel de adevărată pentru tine ca inocența. [3]Nu crezi că Fiul lui Dumnezeu este nevinovat pentru că vezi trecutul și pe el nu îl vezi. [4]Când îți condamni un frate, spui: „Eu, care am fost vinovat, aleg să rămân așa". [5]I-ai negat libertatea și, negându-i-o, ți-ai negat martorul la a ta. [6]Ai fi putut la fel de bine să îl eliberezi de trecut și să îi ridici din minte norul vinovăției care îți leagă fratele de acesta. [7]Și, în libertatea lui, s-ar fi aflat a ta.

5. Nu pune vinovăția lui asupra lui, căci vinovăția lui stă în gândul lui secret că asta ți-a făcut el ție. [2]Vrei să îl înveți, atunci, că delirul lui este corect? [3]Ideea că Fiul nevinovat al lui Dumnezeu poate să se atace și să se facă vinovat este dementă. [4]Sub nicio formă, în nimeni, *să nu crezi așa ceva*. [5]Căci păcatul și condamnarea sunt același lucru, să crezi într-unul însemnând să crezi în celălalt și să ceri pedeapsă în loc de iubire. [6]Nimic nu poate justifica demența, iar a cere să fii

pedepsit trebuie să fie un act de demență.

6. Să nu vezi vinovat, atunci, pe nimeni, și îți vei afirma ție însuți adevărul nevinovăției. [2]În fiecare condamnare pe care o oferi Fiului lui Dumnezeu stă convingerea propriei tale vinovății. [3]Dacă vrei ca Spiritul Sfânt să te elibereze de ea, acceptă-I prinosul Ispășirii pentru toți frații tăi. [4]Căci așa înveți că e adevărată pentru tine. [5]Amintește-ți mereu că e imposibil să îl condamni pe Fiul lui Dumnezeu în parte. [6]Cei pe care îi vezi vinovați devin martorii vinovăției din tine, și o vei vedea acolo, căci *e* acolo până nu e desfăcută. [7]Vinovăția e mereu în mintea ta, care s-a condamnat singură. [8]Nu o proiecta, căci – cât o faci – nu poate fi desfăcută. [9]La fiecare frate pe care îl eliberezi de vinovăție, mare este bucuria în Cer, unde martorii paternității tale jubilează.

7. Vinovăția te face orb, căci – câtă vreme vezi un singur strop de vinovăție în tine – nu vei vedea lumina. [2]Iar, când o proiectezi, lumea pare întunecată și învăluită în vinovăția ta. [3]Arunci un văl de întuneric peste ea și nu o vezi, pentru că nu te poți uita înăuntru. [4]Te temi de ce ai vedea acolo, dar nu e acolo. [5]*Lucrul de care te temi a dispărut.* [6]Dacă te-ai uita înăuntru, ai vedea doar Ispășirea, strălucind în liniște și pace pe altarul închinat Tatălui tău.

8. Nu te teme să te uiți înăuntru. [2]Eul îți spune că totul e negru de vinovăție în tine și te îndeamnă să nu te uiți. [3]În schimb, te îndeamnă să îți privești frații și să vezi vinovăția în ei. [4]Dar nu o poți face fără să rămâi orb. [5]Căci cei ce își văd frații în întuneric, vinovați în întunericul în care îi învăluiesc, se tem prea tare să privească lumina dinăuntru. [6]În tine nu e ce crezi că este și ce ți-a captivat credința. [7]În tine e semnul sfânt al credinței desăvârșite pe care o are în tine Tatăl tău. [8]El nu te prețuiește cum te prețuiești tu. [9]El Se cunoaște și cunoaște adevărul din tine. [10]Știe că nu există nicio diferență, căci El nu cunoaște diferențe. [11]Poți oare să vezi vinovăție unde Dumnezeu cunoaște că e desăvârșită inocență? [12]Îi poți nega cunoașterea, dar nu o poți schimba. [13]Privește, atunci, lumina pe care a pus-o El în tine și învață că tot ce te-ai temut că e acolo a fost înlocuit cu iubire.

X. Eliberarea de vinovăție

1. Ești deprins cu noțiunea că mintea poate vedea sursa durerii unde nu e. [2]Utilitatea îndoielnică a unei dislocări de felul acesta e aceea de-a ascunde adevărata sursă a vinovăției și de-a te împiedica să conștientizezi pe deplin că e dementă. [3]Dislocarea e susținută întotdeauna de iluzia că sursa vinovăției, de la care se distrage atenția, trebuie să fie adevărată; și trebuie să fie înfricoșătoare, pentru că altfel nu ai fi dislocat vinovăția pe ceva ce ai crezut a fi mai puțin înfricoșător. [4]Ești dispus, așadar, să vezi tot felul de „surse", cu condiția să nu fie sursa mai profundă cu care nu au absolut nicio relație reală.

2. Ideile demente nu au relații reale, căci de aceea sunt demente. [2]Nicio relație reală nu se poate baza pe vinovăție, și nu poate conține nici măcar o pată de vinovăție care să îi întineze puritatea. [3]Căci toate relațiile pe care le-a atins vinovăția sunt folosite doar pentru a evita persoana *și* vinovăția. [4]Ce relații ciudate ai făcut în acest scop ciudat! [5]Și ai uitat că relațiile reale sunt sfinte și că nu pot fi folosite de tine absolut deloc. [6]Sunt folosite doar de Spiritul Sfânt, și tocmai asta le face pure. [7]Dacă îți disloci vinovăția asupra lor, Spiritul Sfânt nu le poate folosi. [8]Căci, dacă ocupi tu dinainte, în propriile tale scopuri, lucrul pe care ar fi trebuit să I-l dai Lui, El nu îl poate folosi pentru eliberarea ta. [9]Cel ce vrea să se unească în orice fel cu cineva pentru propria lui mântuire nu o va găsi în acea relație ciudată. [10]Ea nu e împărtășită, așa că nu este reală.

3. În orice uniune cu un frate prin care urmărești să îți proiectezi vinovăția asupra lui, sau să o împărtășești cu el, sau să o percepi a lui, *tu* te vei simți vinovat. [2]Nu vei găsi nici satisfacție, nici pace cu el, căci uniunea ta cu el nu e reală. [3]Vei vedea vinovăție în relația aceasta pentru că tu ai pus-o acolo. [4]E inevitabil ca cei ce resimt vinovăția să nu încerce să o disloce, căci cred într-adevăr în ea. [5]Dar, deși suferă, nu se vor uita înăuntru și nu se vor desprinde de ea. [6]Ei nu pot ști că iubesc și nu pot înțelege ce înseamnă să iubești. [7]Principala lor preocupare este să perceapă sursa vinovăției în afara lor, în afara propriului lor control.

4. Când susții că ești vinovat, dar că sursa vinovăției tale se află în trecut, nu te uiți înăuntru. [2]Trecutul nu e *în* tine. [3]Bizarele asociații pe care le faci între tine și el nu au înțeles în prezent. [4]Dar le lași să stea între tine și frații tăi, cu care nu găsești nicio relație reală. [5]Poți să te aștepți oare să îți folosești frații ca mijloc prin care să îți „rezolvi" trecutul, și să îi vezi chiar așa cum sunt? [6]Mântuirea nu o află cei ce își folosesc frații să rezolve probleme ce nu sunt. [7]Tu nu ai vrut mântuire în trecut. [8]Vrei să îți impui dorințele deșarte asupra prezentului, și să speri să afli mântuire acum?

5. Hotărăște, atunci, să nu fii cum ai fost. [2]Nu folosi nicio relație ca să te ții legat de trecut, ci cu fiecare, în fiecare zi, să renaști. [3]Un minut, chiar mai puțin, va fi de-ajuns pentru a te elibera de trecut și a-ți preda mintea, în pace, Ispășirii. [4]Când fiecare îți va fi bine-venit așa cum vrei să Îi fii și tu Tatălui tău, nu vei vedea nicio vinovăție în tine. [5]Căci vei fi acceptat Ispășirea, care a strălucit în tine tot timpul cât ai

visat la vinovăție, și nu ai vrut să te uiți înăuntru și să o vezi.

6. Cât crezi că vinovăția se justifică în orice fel, în oricine, orice ar face, nu te vei uita înăuntru, unde ai găsi întotdeauna Ispășirea. [2]Sfârșitul vinovăției nu va veni cât crezi că există o rațiune la baza ei. [3]Căci trebuie să înveți că vinovăția e total dementă întotdeauna și nu are nicio rațiune. [4]Spiritul Sfânt nu urmărește să spulbere realitatea. [5]Dacă vinovăția ar fi reală, Ispășirea nu ar fi. [6]Rostul Ispășirii e să spulbere iluziile, nu să le dea realitate și să le ierte mai apoi.

7. Spiritul Sfânt nu ține iluziile în mintea ta să te înspăimânte și nu ți le arată înfricoșător să îți demonstreze de ce te-a mântuit. [2]De ce te-a mântuit a dispărut. [3]Să nu dai nicio realitate vinovăției și să nu vezi nicio rațiune la baza ei. [4]Spiritul Sfânt face – și a făcut dintotdeauna – ce vrea Dumnezeu de la El. [5]A văzut separarea, dar știe ce e uniunea. [6]Predă vindecarea, dar știe și ce e creația. [7]Vrea să vezi și să predai ca El și prin El. [8]Ce știe El însă, tu nu știi, deși e al tău.

8. *Acum* ți-e dat să vindeci și să predai, să faci ce va fi *acum*. [2]Deocamdată, nu e acum. [3]Fiul lui Dumnezeu crede că s-a pierdut în vinovăție, că e singur într-o lume întunecată în care durerea presează peste tot asupra lui din afară. [4]Când se va uita înăuntru și va vedea strălucirea de acolo, își va aduce aminte cât de mult îl iubește Tatăl lui. [5]Și îi va părea incredibil că a putut cândva să creadă că Tatăl lui nu îl iubește și că îl vede condamnat. [6]În momentul în care îți vei da seama că vinovăția e dementă, pe deplin nejustificată și pe deplin fără rațiune, nu te vei teme să vezi Ispășirea și să o accepți pe deplin.

9. Tu, care ai fost nemilos cu tine însuți, nu îți amintești Iubirea Tatălui tău. [2]Și, privindu-ți fără milă frații, nu îți amintești cât de mult Îl iubești. [3]Dar e de-a pururea adevărat. [4]În pacea strălucitoare din tine stă desăvârșita puritate în care ai fost creat. [5]Nu te teme să vezi minunatul adevăr din tine. [6]Străpunge cu privirea norul vinovăției ce îți tulbură vederea și privește, dincolo de întuneric, spre locul sfânt în care vei vedea lumina. [7]Altarul închinat Tatălui tău e pur aidoma Cui Și l-a ridicat. [8]Nimic nu te poate împiedica să vezi ce ar vrea Cristos să vezi. [9]Voia Lui e ca a Tatălui Său, iar El Își oferă mila fiecărui copil de-al lui Dumnezeu, cum vrea să faci și tu.

10. Eliberează de vinovăție după cum ai vrea să fii eliberat. [2]Nu există alt mod de-a te uita înăuntru și de-a vedea lumina iubirii, strălucind cu aceeași constanță și cu aceeași certitudine cu care Dumnezeu Și-a iubit întotdeauna Fiul. [3]*Și cu care Fiul Îl iubește pe El.* [4]Nu există frică în iubire, căci iubirea e lipsită de vinovăție. [5]Tu, care ți-ai iubit întotdeauna Tatăl, nu te poți teme, din nicio rațiune, să te uiți înăuntru și să îți vezi sfințenia. [6]Nu poți fi cum ai crezut că ești. [7]Vinovăția ta e fără rațiune pentru că nu e în Mintea lui Dumnezeu, unde ești tu.

[8]Iar asta *este* rațiune, pe care Spiritul Sfânt vrea să ți-o redea. [9]El vrea să înlăture numai iluziile. [10]Restul, ar vrea să vezi. [11]Și, în viziunea lui Cristos, vrea să îți arate desăvârșita puritate care e de-a pururi în Fiul lui Dumnezeu.

11. Nu poți întreține relații reale cu niciunul dintre Fiii lui Dumnezeu dacă nu îi iubești pe toți și în mod egal. [2]Iubirea nu e specială. [3]Dacă singularizezi o parte a Fiimii pentru a-i arăta iubire, impui vinovăție tuturor relațiilor tale și le faci ireale. [4]Poți iubi numai cum iubește Dumnezeu. [5]Nu urmări să iubești altfel decât El, căci nu există iubire separat de-a Lui. [6]Până nu recunoști că asta e adevărat, nu vei avea idee cum e iubirea. [7]Cel ce își condamnă un frate nu poate să se vadă nevinovat și în pacea lui Dumnezeu. [8]Dacă e nevinovat și în pace și nu o vede, delirează și nu s-a văzut pe el. [9]Acestuia îi spun:

> [10]*Privește-l pe Fiul lui Dumnezeu, vezi-i puritatea și oprește-te.*
> [11]*Privește-i, în liniște, sfințenia și adu mulțumiri Tatălui său pentru că nu l-a atins niciodată nicio vinovăție.*

12. Niciuna dintre iluziile pe care i le-ai reproșat vreodată nu i-a atins inocența în niciun fel. [2]Puritatea lui, total neatinsă de vinovăție și total iubitoare, strălucește cu putere în tine. [3]Să îl privim împreună și să îl iubim. [4]Căci în iubirea față de el stă nevinovăția ta. [5]Privește-te însă pe tine, și bucuria și aprecierea față de ce vezi va alunga vinovăția pentru totdeauna. [6]Îți mulțumesc, Tată, pentru puritatea preasfântului Tău Fiu, pe care l-ai creat nevinovat de-a pururi.

13. Ca tine, și eu îmi concentrez credința și crezul asupra lucrului pe care îl prețuiesc. [2]Diferența este aceea că eu iubesc *doar* ce iubește Dumnezeu cu mine și, datorită acestui lucru, te prețuiesc mai presus de valoarea pe care ți-ai stabilit-o tu, chiar până la valoarea pe care ți-o atribuie Dumnezeu. [3]Iubesc toate cele create de El, și le ofer toată credința și tot crezul meu. [4]Credința mea în tine e la fel de fermă ca toată iubirea pe care o dau Tatălui meu. [5]Încrederea mea în tine e fără limită și fără teama că nu mă vei auzi. [6]Îi mulțumesc Tatălui pentru minunăția ta și pentru multele daruri pe care mă vei lăsa să le ofer Împărăției, în cinstea întregimii ei dumnezeiești.

14. Laudă ție, ce faci Tatăl una cu Propriul Lui Fiu. [2]Singuri, suntem neînsemnați cu toții; dar, împreună, ne bucurăm de o strălucire atât de intensă, încât niciunul dintre noi, de unul singur, nu și-o poate imagina vreodată. [3]În fața glorioasei străluminări a Împărăției, vinovăția se topește și, transformată în bunătate, nu va mai fi nicicând ce a fost. [4]Fiecare reacție pe care o ai va fi atât de purificată, încât s-ar potrivi ca imn de laudă Tatălui tău. [5]Vezi numai laude la adresa Lui în ce a creat, căci El nu Își va înceta niciodată laudele la adresa ta.

[6]Uniți în acest imn de laudă, stăm în fața porții Cerului prin care vom intra cu siguranță în nepăcătoșenia noastră. [7]Dumnezeu te iubește. [8]Și, atunci, pot oare eu să nu am încredere în tine, și să Îl iubesc totuși cu o iubire fără de cusur?

XI. Pacea Cerului

1. Uitarea și somnul și chiar moartea devin cele mai bune sfaturi al eului când ai de-a face cu perceputa și aspra insinuare a vinovăției asupra păcii. [2]Dar nimeni nu se vede în conflict și devastat de un război chinuitor dacă nu crede că ambii adversari în acest război sunt reali. [3]Crezând asta, trebuie să scape, căci un asemenea război precis i-ar nimici liniștea și pacea, și l-ar distruge. [4]Dar, dacă și-ar putea da seama că acest război se dă între o putere reală și una ireală, ar putea să se privească și să își vadă libertatea. [5]Nimeni nu se pomenește devastat și sfâșiat în lupte nesfârșite dacă el însuși le percepe a fi fără niciun înțeles.
2. Dumnezeu nu Își vrea Fiul încurcat în bătălii, așa că închipuitul lui „dușman" e cu totul ireal. [2]Pur și simplu încerci să scapi dintr-un război înverșunat din care *ai* scăpat. [3]Războiul a dispărut. [4]Căci ai auzit imnul libertății înălțându-se până la Cer. [5]Bucuria și veselia Îi revin lui Dumnezeu pentru eliberarea ta, căci nu ai făcut-o tu. [6]Dar, cum nu ai făcut libertatea, nu ai făcut niciun război care să îți poată periclita libertatea. [7]Nimic distructiv nu a existat vreodată, și nici nu va exista. [8]Războiul, vinovăția, trecutul au dispărut toate laolaltă în irealitatea din care au venit.
3. Când vom fi uniți cu toții în Cer, nu vei prețui nimic din ce prețuiești aici. [2]Căci nimic din ce prețuiești aici nu prețuiești întru totul, așa că nu îl prețuiești deloc. [3]Valoarea este unde a pus-o Dumnezeu, iar valoarea pe care o are ce apreciază Dumnezeu nu poate fi judecată, fiind ceva stabilit. [4]Și e întru totul de valoare. [5]Nu poate fi decât apreciat sau neapreciat. [6]A-l prețui doar parțial înseamnă a nu-i cunoaște valoarea. [7]În Cer e tot ce prețuiește Dumnezeu, și atât. [8]Cerul e întru totul neambiguu. [9]Totul e luminos și clar, și stârnește o singură reacție. [10]Nu există întuneric, nici contrast. [11]Nu există variații. [12]Nici întreruperi. [13]Există un sentiment de pace atât de profund, încât visele din lumea aceasta nu l-au aproximat nici câtuși de puțin.
4. Nimic din lumea aceasta nu poate da această pace, căci nimic din lumea aceasta nu e împărtășit pe deplin. [2]Percepția desăvârșită poate doar să îți arate ce anume poate fi împărtășit pe deplin. [3]Îți poate arăta și rezultatele împărtășirii, cât îți mai amintești rezultatele

neîmpărtășirii. [4]Spiritul Sfânt indică încetișor contrastul, știind că Îl vei lăsa, în cele din urmă, să judece El diferența dintre ele, îngăduindu-I să demonstreze care dintre ele trebuie să fie adevărată. [5]El are încredere desăvârșită în judecata ta de pe urmă, pentru că știe că ți-o va efectua El. [6]Să te îndoiești de acest lucru ar însemna să te îndoiești că misiunea Lui va fi îndeplinită. [7]Cum e posibil, când misiunea Lui e a lui Dumnezeu?

5. Tu, cel cu mintea întunecată de îndoială și vinovăție, ține minte un lucru: Dumnezeu ți-a dat Spiritul Sfânt, și I-a dat misiunea să înlăture toată îndoiala și toate urmele de vinovăție pe care și le-a luat asupra lui dragul Lui Fiu. [2]E imposibil ca misiunea aceasta să nu reușească. [3]Nimic nu poate opri de la înfăptuire ce vrea Dumnezeu să se înfăptuiască. [4]Indiferent de reacțiile tale la Vocea Spiritului Sfânt, indiferent ce voce alegi să asculți, indiferent ce gânduri ciudate îți pot trece prin minte, Voia lui Dumnezeu *s-a* făcut. [5]Vei găsi pacea în care te-a întemeiat El, căci El nu Se răzgândește. [6]E invariabil ca pacea în care stai și de care îți aduce aminte Spiritul Sfânt.
6. Nu îți vei aduce aminte de schimbare și de transformare în Cer. [2]Nu ai nevoie de contrast decât aici. [3]Contrastul și deosebirile sunt necesare mijloace didactice, căci prin ele înveți ce să eviți și ce să cauți. [4]Când vei învăța asta, vei găsi răspunsul care face să dispară nevoia oricăror deosebiri. [5]Adevărul vine de bunăvoie la ce e al său. [6]Când vei învăța că aparții adevărului, el va curge ușurel peste tine fără niciun fel de deosebire. [7]Căci nu vei avea nevoie de contrast să te ajute să îți dai seama că asta vrei, și numai asta. [8]Să nu te temi că Spiritul Sfânt nu va reuși să facă ce I-a dat Tatăl tău de făcut. [9]Voia lui Dumnezeu nu poate să nu reușească.
7. Ai credință într-un singur lucru și va fi de ajuns: Dumnezeu te voiește în Cer, așa că nimic nu te poate ține pe tine departe de Cer, nici Cerul departe de tine. [2]Cele mai fanteziste percepții, cele mai bizare închipuiri, cele mai negre coșmaruri pe care le-ai avut vreodată nu înseamnă nimic. [3]Nu vor birui pacea pe care ți-o voiește Dumnezeu. [4]Spiritul Sfânt îți va reda sănătatea mintală pentru că demența nu e Voia lui Dumnezeu. [5]Dacă Lui I-e de ajuns, e de ajuns și pentru tine. [6]Nu vei ține ce vrea Dumnezeu înlăturat, căci oprește comunicarea cu tine, cel cu care vrea să comunice El. [7]Vocea Lui *va fi* auzită.
8. Legătura pe care Dumnezeu Însuși a pus-o în tine pentru a comunica, unindu-ți mintea cu a Sa, nu poate fi oprită. [2]Poți crede că vrei să fie oprită, o credință ce tulbură într-adevăr pacea profundă în care e cunoscută dulcea și constanta comunicare pe care Dumnezeu vrea să o aibă cu tine. [3]Dar canalele Lui de extindere nu pot fi complet închise și separate de El. [4]Pacea va fi a ta pentru că pacea Lui continuă să curgă spre tine de la Cel a Cărui Voie este pacea. [5]O ai

acum. [6]Spiritul Sfânt te va învăţa cum să o foloseşti şi, extinzând-o, să înveţi că este în tine. [7]Dumnezeu ţi-a voit Cerul şi nu îţi va voi niciodată altceva. [8]Spiritul Sfânt nu ştie decât de Voia Lui. [9]Nu e nicio şansă Cerul să nu fie al tău, căci Dumnezeu e sigur şi ce voieşte El e la fel de sigur cum e El.

9. Vei învăţa mântuirea pentru că vei învăţa cum să mântuieşti. [2]Nu va fi posibil să te scuteşti de ce vrea să te înveţe Spiritul Sfânt. [3]Mântuirea e la fel de certă ca Dumnezeu. [4]Certitudinea Lui e de ajuns. [5]Învaţă că, până şi cel mai negru coşmar ce tulbură mintea Fiului Său cufundat în somn nu are nicio putere asupra lui. [6]Va învăţa lecţia trezirii. [7]Dumnezeu veghează asupra lui şi lumina îl învăluie.

10. Poate oare Fiul lui Dumnezeu să se piardă în vise, când Dumnezeu a pus în el Chemarea voioasă de-a se deştepta şi de-a se bucura? [2]El nu se poate separa de ce e în el. [3]Somnul lui nu va rezista la Chemarea de-a se deştepta. [4]Misiunea izbăvirii va fi îndeplinită cu aceeaşi certitudine cu care creaţia va rămâne neschimbată de-a lungul veşniciei. [5]Nu trebuie să ştii că Cerul e al tău ca să îl faci al tău. [6]*E* al tău. [7]Dar, ca să ştii asta, Voia lui Dumnezeu trebuie acceptată ca voia ta.

11. Spiritul Sfânt va desface pentru tine tot ce-ai învăţat cum că neadevărul trebuie reconciliat cu adevărul. [2]Iată cu ce reconciliere vrea eul să înlocuiască reconcilierea ta cu sănătatea mintală şi cu pacea. [3]Spiritul Sfânt are în Minte pentru tine un alt tip de reconciliere, una pe care o va efectua cu aceeaşi certitudine cu care eul nu va efectua ce încearcă să facă. [4]Nereuşita ţine de eu, nu de Dumnezeu. [5]De El nu te poţi îndepărta, şi e cu neputinţă ca planul oferit de Spiritul Sfânt tuturor, pentru mântuirea tuturor, să nu se realizeze în mod desăvârşit. [6]Vei fi eliberat şi nu îţi vei aminti nimic din ce ai făurit ce nu a fost creat pentru tine şi de tine în schimb. [7]Căci cum poţi să îţi aminteşti ce nu a fost adevărat nicicând, sau să nu îţi aminteşti ce a fost aşa întotdeauna? [8]Tocmai în această reconciliere cu adevărul, şi numai cu adevărul, stă pacea Cerului.

Capitolul 14

A PREDA PENTRU ADEVĂR

Introducere

1. Da, eşti binecuvântat. [2]În lumea aceasta însă lucrul acesta nu îl cunoşti. [3]Dar ai mijloacele să îl înveţi şi să îl vezi cu claritate. [4]Spiritul Sfânt foloseşte logica la fel de uşor şi de bine ca eul, atâta doar că Propriile Lui concluzii nu sunt demente. [5]Ele o apucă tocmai în direcţia opusă, indicând Cerul cu aceeaşi claritate cu care eul indică întunericul şi moartea. [6]Am urmărit o mare parte din logica eului şi i-am văzut concluziile logice. [7]Văzându-le, ne-am dat seama că nu pot fi văzute decât în iluzii, căci numai acolo pare să se vadă clar aparenta lor claritate. [8]Să le lăsăm acum şi să urmărim logica simplă cu care predă Spiritul Sfânt simplele concluzii ce vorbesc pentru adevăr, şi numai pentru adevăr.

I. Condiţiile învăţării

1. Dacă eşti binecuvântat şi nu o cunoşti, ai nevoie să înveţi că precis trebuie să fii. [2]Cunoaşterea nu se predă, dar condiţiile ei trebuie dobândite, căci tocmai ele au fost abandonate. [3]Poţi învăţa să binecuvântezi şi nu poţi da ce nu ai. [4]Atunci, dacă oferi binecuvântare, precis ţi s-a oferit ţie mai întâi. [5]Şi precis ai acceptat-o ca a ta, căci cum ai putea să o dai altfel? [6]Iată de ce miracolele îţi oferă *ţie* dovada că eşti binecuvântat. [7]Dacă tot ce oferi e iertare deplină înseamnă că te-ai desprins de vinovăţie, acceptând Ispăşirea pentru tine şi învăţând că eşti nevinovat. [8]Cum ai putea să înveţi ce s-a făcut pentru tine, fără ştirea ta, altfel decât făcând ce ar trebui să faci în cazul în care *chiar* că s-a făcut pentru tine?

2. Într-o lume făcută din negare şi fără direcţie, e nevoie de o dovadă indirectă a adevărului. [2]Vei percepe nevoia acestui lucru dacă îţi dai seama că negarea este decizia de-a nu cunoaşte. [3]Logica lumii trebuie, de aceea, să ducă la nimic, căci obiectivul ei este nimicul. [4]Dacă te hotărăşti să ai şi să dai şi să nu fii decât un vis, precis îţi îndrepţi gândurile spre uitare. [5]Iar, dacă ai şi dai şi eşti totul, şi toate acestea au fost negate, sistemul tău de gândire e închis şi separat total de adevăr. [6]Lumea aceasta *e* dementă; nu subaprecia proporţiile demenţei ei. [7]Nu e sferă a percepţiei tale care să nu fi fost atinsă de

ea, iar visul tău îţi *este* sacru. [8]Iată de ce Dumnezeu a pus Spiritul Sfânt în tine, unde tu ai pus visul.

3. Vederea e îndreptată întotdeauna în afară. [2]Dacă gândurile tale ar fi întru totul de la tine, sistemul de gândire pe care l-ai făcut ar fi de-a pururea întunecat. [3]Gândurile pe care le proiectează sau le extinde mintea Fiului lui Dumnezeu au toată puterea pe care le-o dă el. [4]Gândurile pe care le împărtăşeşte cu Dumnezeu depăşesc convingerile lui, dar cele pe care le-a făcut el *sunt* convingerile lui. [5]Şi tocmai pe acestea, nu adevărul, a ales să le apere şi să le iubească. [6]Ele nu se vor lua de la el. [7]Dar pot fi abandonate *de* el, căci Sursa desfacerii lor este în el. [8]În lumea aceasta, nimic nu îl poate învăţa că logica lumii e total dementă şi nu duce la nimic. [9]Dar, în cel ce a făcut această logică dementă, există Unul Ce cunoaşte că ea nu duce la nimic, pentru că El cunoaşte totul.

4. Orice direcţie ce te-ar conduce unde nu te conduce Spiritul Sfânt nu duce nicăieri. [2]Orice lucru pe care îl cunoaşte El ca adevărat şi tu îl negi, ţi l-ai negat ţie, El trebuind atunci să te înveţe să nu îl negi. [3]Desfacerea *e* indirectă, exact ca facerea. [4]Ai fost creat doar să creezi, nici să faci, şi nici să vezi. [5]Ele sunt doar expresii indirecte ale voinţei de-a trăi, blocată de capriciosul şi nesfântul moft al morţii şi al omorului, pe care Tatăl tău nu îl împărtăşeşte cu tine. [6]Ţi-ai dat sarcina de-a împărtăşi ce nu poate fi împărtăşit. [7]Şi, cât crezi că e posibil să înveţi să faci aşa ceva, nu crezi tot ce *e* posibil să înveţi să faci.

5. De aceea, Spiritul Sfânt trebuie să Îşi înceapă predarea arătându-ţi ce niciodată n-ai putea să înveţi. [2]Mesajul Lui nu este indirect, dar El trebuie să introducă simplul adevăr într-un sistem de gândire devenit atât de sucit şi de complex, încât nu poţi să vezi că nu înseamnă nimic. [3]El priveşte pur şi simplu temelia lui şi o respinge. [4]Dar tu, care nu poţi să desfaci lucrul pe care l-ai făcut, nici să scapi de povara grea a opacităţii sale ce apasă asupra minţii tale, nu poţi să vezi prin el. [5]Te amăgeşte, pentru că ai ales să te amăgeşti. [6]Cei ce aleg să fie amăgiţi vor ataca abordările directe, pentru că ele par să ameninţe amăgirea şi să îi dea o lovitură.

II. Studentul fericit

1. Spiritul Sfânt are nevoie de un student fericit, în care misiunea Lui să se poată realiza în mod fericit. [2]Tu, care te-ai dedicat cu fermitate nefericirii, trebuie să recunoşti mai întâi că eşti nefericit, nu fericit. [3]Spiritul Sfânt nu te poate învăţa fără acest contrast, căci eşti convins că nefericirea *este* fericire. [4]Convingerea aceasta te-a derutat

atât de mult, încât ai încercat să înveţi să faci ce nu poţi face niciodată, crezând că, dacă nu înveţi asta, nu vei fi fericit. [5]Nu îţi dai seama că temelia care stă la baza acestui preabizar obiectiv al învăţării tale nu înseamnă absolut nimic. [6]Şi totuşi, pentru tine, poate, încă are sens. [7]Ai credinţă în nimic, şi vei găsi „comoara" pe care o cauţi. [8]Dar vei adăuga încă o povară la mintea ta deja împovărată. [9]Vei crede că nimicul e ceva de preţ şi îl vei preţui. [10]Un ciob de sticlă, un fir de praf, un trup sau un război – e totuna pentru tine. [11]Căci, dacă preţuieşti un singur lucru făcut din nimic, vei crede că nimicul poate fi preţios şi că *poţi* să înveţi cum să faci adevărat neadevărul.

2. Spiritul Sfânt, văzând unde eşti, dar cunoscând că eşti altundeva, Îşi începe lecţia de simplitate cu învăţătura fundamentală că *adevărul e adevărat*. [2]E cea mai grea lecţie pe care o vei învăţa vreodată, fiind, la urma urmei, singura. [3]Simplitatea e foarte dificilă pentru nişte minţi sucite. [4]Gândeşte-te la toate distorsiunile pe care le-ai făcut din nimic; la toate formele şi sentimentele, acţiunile şi reacţiunile ciudate pe care le-ai ţesut din el. [5]Nimic nu ţi-e atât de străin ca simplul adevăr şi nimic nu eşti mai puţin dispus să asculţi. [6]Contrastul dintre ce e adevărat şi ce nu este e cât se poate de evident, dar nu îl vezi. [7]Simplul şi evidentul nu le sunt clare celor care vor să îşi facă palate şi straie împărăteşti din nimic, crezându-se împăraţi cu coroane de aur din cauza acestora.

3. Spiritul Sfânt vede toate aceste lucruri şi te învaţă, pur şi simplu, că nu sunt adevărate. [2]Studenţilor nefericiţi care vor să îşi predea nimicul şi să se amăgească apoi că nu este nimic, Spiritul Sfânt le spune, liniştit şi ferm:

> [3]*Adevărul e adevărat.* [4]*Nimic altceva nu contează, nimic altceva nu e real, nimic altceva nu există.* [5]*Lasă-Mă să fac Eu singura distincţie pe care nu o poţi face, dar pe care ai nevoie să o înveţi.* [6]*Credinţa ta în nimic te amăgeşte.* [7]*Oferă-Mi Mie credinţa ta şi o voi pune blând în sfântul loc al ei.* [8]*Acolo nu vei găsi amăgire, ci numai simplul adevăr.* [9]*Şi pe acesta îl vei iubi, pentru că îl vei înţelege.*

4. Ca tine, Spiritul Sfânt nu a făcut adevărul. [2]Ca Dumnezeu, El ştie că adevărul e adevărat. [3]El aduce lumina adevărului în întuneric şi o lasă să se răsfrângă asupra ta. [4]Iar fraţii tăi o văd cum se răsfrânge şi, dându-şi seama că nu tu ai făcut această lumină, văd în tine mai mult decât vezi tu. [5]Ei vor fi studenţi fericiţi ai lecţiei pe care le-o aduce această lumină, pentru că îi învaţă eliberarea de nimic şi de toate lucrările nimicului. [6]Până nu le aduci lumina, nu vor considera ca nimic lanţurile grele ce par să îi lege de deznădejde. [7]Şi atunci vor

vedea că lanțurile au dispărut și că nu au putut fi *decât* nimic. [8]Iar tu vei vedea asta odată cu ei. [9]Deoarece i-ai învățat bucuria și eliberarea, vor deveni profesorii tăi de eliberare și de bucurie.

5. Când înveți pe cineva că adevărul e adevărat, o înveți și tu odată cu el. [2]Și înveți așa că tocmai ce a părut cel mai greu a fost cel mai ușor. [3]Învață să fii un student fericit. [4]Nu vei învăța niciodată cum să faci totul din nimic. [5]Realizează însă că acesta a fost obiectivul tău și recunoaște cât de stupid a fost. [6]Bucură-te că a fost desfăcut, căci – atunci când îl privești cu simplă onestitate – *este* desfăcut. [7]Am spus mai înainte „Să nu te mulțumești cu nimic", căci ai crezut că nimicul te poate mulțumi. [8]*Nu e așa.*

6. Dacă vrei să fii un student fericit, trebuie să Îi dai Spiritului Sfânt toate câte ai învățat, să le dezvețe pentru tine. [2]Și apoi poți să începi să înveți lecțiile voioase care vor veni rapid pe temelia fermă că adevărul e adevărat. [3]Căci ce se clădește pe ea *e* adevărat, clădit pe adevăr. [4]Universul învățării se va deschide înaintea ta în toată simplitatea lui plină de grație. [5]Cu adevărul înainte, nu te vei uita înapoi.

7. Studentul fericit întrunește condițiile învățării în lumea aceasta, după cum întrunește condițiile cunoașterii în Împărăție. [2]Toate acestea sunt în planul Spiritului Sfânt de-a te elibera de trecut și de-a-ți deschide drumul libertății. [3]Căci adevărul *e* adevărat. [4]Poate fi – sau poate să fi fost vreodată – altceva? [5]Această simplă lecție deține cheia întunecatei uși pe care o crezi zăvorâtă pentru totdeauna. [6]Tu ai făcut ușa aceasta din nimic și, dincolo de ea, nu *e* nimic. [7]Cheia nu e decât lumina, care spulberă figurile și formele și fricile de nimic. [8]Acceptă această cheie a libertății din mâinile lui Cristos, Care ți-o dă să I te poți alătura la împlinirea sfintei sarcini de-a aduce lumină. [9]Căci, asemenea fraților tăi, nu îți dai seama că lumina a sosit și te-a eliberat de somnul întunericului.

8. Privește-ți frații în libertatea lor și învață de la ei cum să scapi de întuneric. [2]Lumina din tine îi va trezi, și nu te vor lăsa nici ei cuprins de somn. [3]Viziunea lui Cristos se dă în chiar clipa în care o percepi pe aceasta. [4]Unde totul e clar, totul e sfânt. [5]Liniștea simplității sale e atât de irezistibilă, încât îți vei da seama că e imposibil să negi simplul adevăr. [6]Căci altceva nu există. [7]Dumnezeu e pretutindeni și Fiul Lui e cu toate în El. [8]Poate el să cânte bocetul de jale când lucrul acesta e adevărat?

III. Decizia în favoarea nevinovăției

1. Studentul fericit nu poate să se simtă vinovat în privința învăță-

rii. [2]Asta e ceva atât de esențial pentru învățare, încât nu trebuie uitat niciodată. [3]Studentul lipsit de vinovăție învață ușor pentru că gândurile lui sunt libere. [4]Dar asta presupune recunoaștere că vinovăția conturbă, nu mântuiește, și că nu are absolut nicio funcție utilă.

2. Poate că ești obișnuit să folosești nevinovăția doar ca să compensezi durerea vinovăției, și nu o consideri ceva cu valoare în sine. [2]Tu crezi că vinovăția și nevinovăția sunt valoroase amândouă, fiecare în parte reprezentând un mod de a scăpa de ceea ce nu îți oferă cealaltă. [3]Nu o vrei pe nicicare fără cealaltă, căci – fără să le ai pe amândouă – nu te consideri întreg și, de aceea, nu te consideri fericit. [4]Dar ești întreg numai în starea de nevinovăție, și numai în starea de nevinovăție poți fi fericit. [5]Nu există niciun conflict aici. [6]Dorința de vinovăție – în orice fel, sub orice formă – te va face să pierzi aprecierea valorii nevinovăției tale și o va face să piară din ochii tăi.

3. Nu există compromis pe care să îl poți face cu vinovăția, și să scapi de durerea pe care o potolește numai nevinovăția. [2]A învăța e totuna cu a trăi aici, după cum a crea este totuna cu a fi în Cer. [3]De câte ori pare să te atragă durerea vinovăției, ține minte că, dacă îi cedezi, decizi în defavoarea fericirii tale și nu vei învăța cum să fii fericit. [4]Spune-ți, de aceea, cu blândețe, dar și cu convingerea născută din Iubirea lui Dumnezeu și a Fiului Său:

> [5]*Ce resimt voi și face manifest.*
> [6]*Dacă sunt nevinovat, nu am de ce să mă tem.*
> [7]*Aleg să îmi declar acceptarea Ispășirii, nu respingerea ei.*
> [8]*Vreau să îmi accept nevinovăția făcând-o manifestă și împărtășind-o.*
> [9]*Să aduc Fiului lui Dumnezeu pacea care vine de la Tatăl său.*

4. În fiecare zi, ceas și minut, chiar și în fiece secundă, decizi între răstignire și înviere, între eu și Spiritul Sfânt. [2]Eul e decizia de-a alege vinovăția; Spiritul Sfânt e decizia de-a alege nevinovăția. [3]Puterea de decizie e tot ce ai. [4]Opțiunile între care poți să te decizi sunt fixe, pentru că nu există alte opțiuni în afară de iluzie și adevăr. [5]Iar ele nu se suprapun, pentru că sunt opuși ireconciliabili, care nu pot fi adevărați amândoi. [6]Ești vinovat sau nevinovat, încătușat sau liber, nefericit sau fericit.

5. Miracolul te învață că ai ales nevinovăția, libertatea și bucuria. [2]Nu e o cauză, ci un efect. [3]E rezultatul firesc al alegerii corecte, demonstrând fericirea ta care decurge în urma opțiunii de-a fi liber de vinovăție. [4]Toți cei cărora le oferi vindecare ți-o oferă la rândul lor. [5]Toți cei pe care îi ataci țin la ei atacul și îl cultivă făcându-ți din el o vină. [6]Dacă o face sau nu o face nu va conta; vei crede că o face. [7]E imposibil să oferi ce nu vrei fără această penalizare. [8]Costul datului *e*

primitul. [9]Fie e o penalizare de pe urma căreia suferi, fie procurarea fericită a unei comori la care ții.

6. Penalizări nu i se impută niciodată Fiului lui Dumnezeu decât de el însuși și lui însuși. [2]Fiecare șansă care i se dă să vindece e încă un prilej de-a înlocui întunericul cu lumina și frica cu iubirea. [3]Dacă o refuză, se leagă de întuneric, pentru că nu a ales să își elibereze fratele și să intre în lumină cu el. [4]Înzestrând nimicul cu putere, el irosește veselul prilej de-a învăța că nimicul nu are putere. [5]Și, nerisipind întunericul, a ajuns să se teamă de întuneric și de lumină. [6]Bucuria de-a învăța că întunericul nu are nicio putere asupra Fiului lui Dumnezeu e lecția fericită pe care o predă Spiritul Sfânt și pe care ar vrea să o predai cu El. [7]E bucuria Lui să o predea, după cum va fi și a ta.

7. Această simplă lecție se predă în felul următor: nevinovăția e invulnerabilitate. [2]Așadar, fă-ți invulnerabilitatea manifestă tuturor. [3]Învață-l pe fiecare că, orice ar încerca să îți facă, deplina ta libertate de credința că ți se poate face vreun rău îi arată că e nevinovat. [4]El nu îți poate face niciun rău, iar tu, refuzând să îl lași să creadă că îți poate, îl înveți că Ispășirea, pe care ai acceptat-o pentru tine însuți, e și a lui. [5]Nu e nimica de iertat. [6]Nimeni nu îi poate face rău Fiului lui Dumnezeu. [7]Vinovăția lui e întru totul fără cauză și, fără cauză fiind, nu poate exista.

8. Dumnezeu e singura Cauză, și vinovăția nu ține de El. [2]Nu învăța pe nimeni că ți-a făcut vreun rău, căci, dacă îl înveți pe altul, te înveți pe tine însuți că un lucru ce nu ține de Dumnezeu are putere asupra ta. [3]*Lucrurile fără cauză nu pot exista.* [4]Nu le demonstra și nu încuraja credința în ele în nicio minte. [5]Amintește-ți mereu că mintea e una, iar cauza e una și ea. [6]Vei învăța comunicarea cu această unitate numai când vei învăța să negi ce e lipsit de cauză și să accepți Cauza lui Dumnezeu ca fiind a ta. [7]Puterea pe care a dat-o Dumnezeu Fiului *este* a lui, și Fiul Lui nu poate să vadă sau să aleagă să vadă altceva fără să își impună penalizarea vinovăției, în locul întregii învățături fericite pe care i-ar oferi-o bucuros Spiritul Sfânt.

9. De câte ori alegi să iei decizii de unul singur, gândești distructiv și decizia va fi greșită. [2]Îți va dăuna datorită noțiunii de decizie ce a dus la ea. [3]Nu e adevărat că poți lua decizii de unul singur sau numai pentru tine. [4]Niciun gând al Fiului lui Dumnezeu nu poate avea efecte separate sau izolate. [5]Fiece decizie se ia pentru întreaga Fiime, e îndreptată înăuntru și în afară, și influențează o constelație mai mare decât orice ți-ai imaginat vreodată.

10. Cei ce acceptă Ispășirea *sunt* invulnerabili. [2]Dar cei ce cred că sunt vinovați vor reacționa la vinovăție, crezând-o mântuire, și nu vor refuza să o vadă și să devină părtași la ea. [3]Ei cred că a spori vinovăția înseamnă a se proteja. [4]Și nu vor izbuti să înțeleagă simplul fapt că ce

nu vor trebuie să le dăuneze. [5]Căci nu cred că ce vor este bun. [6]Dar voia li s-a dat pentru că e sfântă și le va aduce tot ce le trebuie, venind la fel de firesc ca pacea ce nu cunoaște limite. [7]Nu există lucruri de valoare cu care voia lor să nu îi poată înzestra. [8]Dar, din cauză că nu își înțeleg voia, Spiritul Sfânt o înțelege pentru ei și le dă ce vor – fără efort, fără încordare și fără imposibila povară de-a decide singuri ce vor și ce le trebuie.

11. Nu va trebui niciodată să iei decizii de unul singur. [2]Nu ești lipsit de ajutor, un Ajutor care cunoaște răspunsul. [3]Oare vrei să te mulțumești cu puținul – tot ce îți poți oferi singur –, când Cel Care îți dă totul ți-l va oferi pur și simplu? [4]El nu te va întreba niciodată ce ai făcut să meriți darul lui Dumnezeu. [5]Nu îți pune, așadar, nici tu această întrebare. [6]Acceptă-I răspunsul, în schimb, căci știe că meriți tot ce îți voiește Dumnezeu. [7]Nu încerca să scapi de darul dumnezeiesc pe care ți-l oferă atât de liber și de bucuros. [8]Nu îți oferă decât ce I-a dat Dumnezeu pentru tine. [9]Nu trebuie să decizi dacă îl meriți sau nu. [10]Dumnezeu știe că îl meriți.

12. Chiar vrei să negi adevărul deciziei lui Dumnezeu și să înlocuiești valoarea calmă și neclintită pe care o acordă Fiului Său cu jalnica ta apreciere de sine? [2]Nimic nu poate zdruncina convingerea lui Dumnezeu de puritatea desăvârșită a creației Sale, căci *este* de o puritate totală. [3]Nu decide în defavoarea ei, căci, fiind un lucru ce ține de El, trebuie să fie adevărată. [4]Pacea sălășluiește în fiecare minte care acceptă liniștită planul stabilit de Dumnezeu pentru Ispășirea ei, renunțând la propriu-i plan. [5]Nu cunoști ce este mântuirea, căci nu o înțelegi. [6]Nu lua nicio decizie privind ce e și unde e, ci întreabă-L totul pe Spiritul Sfânt și lasă toate deciziile pe seama blândelor Lui sfaturi.

13. Cel Ce cunoaște planul dumnezeiesc pe care vrea Dumnezeu să îl urmezi te poate învăța care e acesta. [2]Numai înțelepciunea Lui este în stare să te îndrume cum să îl urmezi. [3]Fiece decizie pe care o întreprinzi de unul singur e doar un indiciu că vrei să definești *ce* este mântuirea și de *ce* anume vrei să fii mântuit. [4]Spiritul Sfânt știe că toată mântuirea e debarasare de vinovăție. [5]Nu ai alt „dușman" și, împotriva acestei distorsiuni ciudate a purității Fiului lui Dumnezeu, Spiritul Sfânt e singurul tău Prieten. [6]El e puternicul protector al inocenței ce te face liber. [7]Și e decizia Lui să desfacă tot ce îți ascunde inocența de mintea ta înseninată.

14. Lasă-L, așadar, să fie singura Călăuză pe care o vei urma spre mântuire. [2]El știe drumul și te conduce bucuros de-a lungul lui. [3]Cu El, nu vei putea să nu înveți că tot ce îți voiește Dumnezeu *e* voia ta. [4]Fără călăuzirea Lui, vei crede că îl știi singur și vei decide în defavoarea păcii tale cu aceeași certitudine cu care ai decis că mântuirea se găsește doar în tine. [5]Mântuirea ține de Cel Căruia Dumnezeu I-a

dat-o pentru tine. [6]El nu a uitat-o. [7]Nu Îl uita, şi El va lua fiecare decizie pentru tine, pentru mântuirea ta şi pentru pacea lui Dumnezeu din tine.

15. Nu căuta să estimezi valoarea Fiului lui Dumnezeu, pe care El l-a creat sfânt, căci a încerca aşa ceva înseamnă a-i evalua Tatăl şi a judeca în defavoarea Lui. [2]Şi *chiar* că o să te simţi vinovat pentru această nelegiuire închipuită, pe care nimeni din lumea aceasta sau din Cer nu ar putea să o comită. [3]Spiritul Sfânt te învaţă, pur şi simplu, că „păcatul" substituirii de sine pe tronul lui Dumnezeu nu e o sursă de vinovăţie. [4]Ce nu se poate întâmpla nu poate avea efecte de care să te temi. [5]Fii liniştit în credinţa pusă în Cel Ce te iubeşte şi vrea să te scoată din nebunie. [6]Demenţa poate să fie opţiunea ta, dar nu este realitatea ta. [7]Nu uita niciodată Iubirea lui Dumnezeu, Care te-a ţinut minte. [8]Căci e de-a dreptul imposibil să Îşi poată lăsa vreodată Fiul să cadă din Mintea iubitoare în care a fost creat şi în care i s-a stabilit locaşul de-a pururi în pace deplină.

16. Spune-I Spiritului Sfânt: „Decide Tu în locul meu", şi s-a făcut. [2]Căci deciziile Lui reflectă ce cunoaşte despre tine Dumnezeu; şi, în această lumină, greşeala de orice fel devine cu neputinţă. [3]De ce te-ai zbate atât de frenetic să anticipezi tot ce nu cunoşti, când toată cunoaşterea se află în spatele fiecărei decizii pe care o ia Spiritul Sfânt pentru tine? [4]Învaţă ce sunt înţelepciunea şi Iubirea Lui, şi predă răspunsul Lui tuturor celor ce se zbat în întuneric. [5]Căci decizi pentru ei şi pentru tine.

17. Cât de cuviincios e să decizi totul prin Cel a Cărui Iubire egală li se dă egal tuturor! [2]El nu îţi lasă pe nimeni pe dinafara ta. [3]Şi îţi dă astfel ce e al tău, pentru că Tatăl tău vrea să împărtăşeşti ce e al tău cu El. [4]În toate să fii condus de El şi să nu reconsideri. [5]Ai încredere că va răspunde repede, sigur şi cu Iubire pentru toţi cei ce vor fi atinşi de decizie în orice fel. [6]Şi vor fi atinşi cu toţii. [7]Chiar vrei să îţi asumi singur răspunderea pentru încercarea de-a decide ce anume poate să le aducă numai bine tuturor? [8]Ştii tu aşa ceva?

18. Te-ai învăţat cel mai nefiresc lucru – să nu comunici cu Creatorul tău. [2]Dar rămâi în strânsă comunicare cu El şi cu tot ce e în El, după cum e şi în tine. [3]Dezvaţă-te de izolare cu ajutorul iubitoarei Lui călăuziri şi învaţă ce e comunicarea fericită pe care ai aruncat-o, dar pe care nu ai putut-o pierde.

19. De câte ori nu eşti sigur ce să faci, gândeşte-te la Prezenţa Lui în tine şi spune-ţi doar aşa:

[2]El mă conduce şi cunoaşte drumul, pe care eu nu îl cunosc.
[3]El niciodată nu mă va opri de la ce vrea să învăţ.
[4]Am încredere, de aceea, că îmi va comunica tot ce cunoaşte pentru mine.

[5]Lasă-L apoi să te înveţe liniştit cum să îţi percepi nevinovăţia, care e deja acolo.

IV. Funcţia pe care o ai în cadrul Ispăşirii

1. Când accepţi nevinovăţia unui frate, vei vedea Ispăşirea în el. [2]Căci, proclamând-o în el, ţi-o însuşeşti şi vei vedea ce ai căutat. [3]Nu vei vedea în fratele tău simbolul strălucitor al nevinovăţiei sale cât timp continui să crezi că nu este în el. [4]Nevinovăţia lui e Ispăşirea *ta*. [5]Acordă-i-o, şi vei vedea adevărul lucrului pe care l-ai recunoscut. [6]Dar, pentru a fi primit, adevărul trebuie în primul rând să fie oferit, chiar aşa cum Dumnezeu l-a dat în primul rând Fiului Său. [7]Primul nu înseamnă nimic în timp, dar Primul în veşnicie e Dumnezeu Tatăl, Care e Primul şi Unul, totodată. [8]Dincolo de Primul nu mai e niciunul, căci nu există o ordine, nici al doilea sau al treilea, şi nimic în afară de Primul.

2. Tu, care ţii de Prima Cauză, creat de El după asemănarea Lui şi parte a Lui, eşti mai mult decât nevinovat. [2]Starea de nevinovăţie e singura condiţie în care ce nu este a fost înlăturat din mintea dezordonată care a crezut că este. [3]Iată starea – singura – pe care trebuie să o atingi, cu Dumnezeu alături. [4]Căci, până nu o atingi, vei continua să crezi că eşti separat de El. [5]Poate că Îi poţi simţi Prezenţa alături, dar nu poţi să cunoşti că eşti una cu El. [6]Asta nu e ceva ce poate fi predat. [7]Învăţarea se aplică numai condiţiei în care asta vine de la sine.

3. Când vei lăsa să îţi fie desfăcut tot ce te-a făcut să nu vezi adevărul în preasfânta-ţi minte, şi vei sta astfel în toată graţia înaintea Tatălui tău, El ţi Se va da după cum a făcut întotdeauna. [2]Să Se dea e tot ce cunoaşte, şi toată cunoaşterea deci. [3]Căci ce nu cunoaşte El nu poate fi şi, de aceea, nu poate fi dat. [4]Nu cere să fii iertat, căci asta s-a realizat deja. [5]Cere, mai degrabă, să înveţi cum să ierţi şi să redai ce-a fost dintotdeauna neiertătoarei tale minţi. [6]Ispăşirea devine reală şi vizibilă pentru cei ce o folosesc. [7]Pe pământ, asta e singura funcţie pe care o ai, şi trebuie să înveţi că este tot ce vrei să înveţi. [8]Te vei simţi vinovat până nu o înveţi. [9]Căci, în final, indiferent ce formă ia, vinovăţia ta apare din neîndeplinirea funcţiei pe care o ai în Mintea lui Dumnezeu cu toţi ai tăi. [10]Poţi oare să scapi de vinovăţia aceasta neîndeplinind funcţia pe care o ai aici?

4. Nu e nevoie să înţelegi creaţia ca să faci ce este de făcut înainte ca cunoaşterea aceea să capete înţeles pentru tine. [2]Dumnezeu nu dărâmă bariere, şi nici nu este cel ce le-a făcut. [3]Când te desprinzi de ele,

barierele dispar. [4]Dumnezeu nu va rata, şi nici nu a ratat vreodată, în vreo privinţă. [5]Decide că Dumnezeu are, dar tu nu ai dreptate în privinţa ta. [6]El te-a creat din El, dar tot în El. [7]Ştie ce eşti. [8]Ţine minte că nu există un al doilea în raport cu El. [9]De aceea, nu poate să existe cineva fără Sfinţenia Lui, nici cineva nedemn de desăvârşita Lui Iubire. [10]Nu rata funcţia pe care o ai să iubeşti într-un loc lipsit de iubire, făcut din întuneric şi amăgire, căci aşa se desfac întunericul şi amăgirea. [11]Nu te rata nici pe tine, ci oferă-Vă în schimb – lui Dumnezeu şi ţie – neprihănitul Lui Fiu. [12]Ca răspuns la acest mic dar de apreciere faţă de Iubirea Lui, Dumnezeu ţi-l va da, în schimbul darului tău, pe al Lui.

5. Înainte de-a lua orice decizii de unul singur, aminteşte-ţi că ai decis în defavoarea funcţiei pe care o ai în Cer şi gândeşte-te apoi atent dacă vrei să iei aici decizii. [2]Funcţia pe care o ai aici e doar aceea de-a decide să nu decizi ce vrei, ca recunoaştere că nu ştii. [3]Şi atunci, cum poţi decide ce să faci? [4]Lasă toate deciziile în seama Celui Ce vorbeşte pentru Dumnezeu şi pentru funcţia ta, cum o cunoaşte El. [5]Aşa te va învăţa să înlături povara îngrozitoare pe care ai luat-o asupra ta neiubindu-l pe Fiul lui Dumnezeu şi încercând să îl înveţi vinovăţie în loc de iubire. [6]Renunţă la această încercare frenetică şi smintită ce te trişează de bucuria de-a trăi cu Dumnezeul şi Tatăl tău, şi de-a te trezi bucuros la Iubirea şi Sfinţenia Sa, care se contopesc să alcătuiască adevărul din tine, făcându-te una cu El.

6. Când vei învăţa cum să decizi cu Dumnezeu, toate deciziile vor deveni uşoare şi fireşti ca răsuflarea. [2]Nu vei depune niciun efort şi vei fi îndrumat atât de uşor de parcă ai fi purtat pe o cărare liniştită vara. [3]Numai propria ta voinţă pare să facă procesul de decizie dificil. [4]Spiritul Sfânt nu va întârzia să îţi răspundă de fiecare dată când Îl întrebi ce să faci. [5]El ştie. [6]Şi îţi va spune şi ţie, iar apoi o va face pentru tine. [7]Tu, care eşti obosit, vei vedea că în asta ceva mai odihnitor decât somnul. [8]Căci vinovăţia poţi să o duci cu tine în somn, dar nu şi în asta.

7. Nu Îl poţi cunoaşte pe Dumnezeu, a Cărui Voie e să Îl cunoşti, decât dacă eşti nevinovat. [2]De aceea, *precis* eşti nevinovat. [3]Dar, dacă nu accepţi condiţiile necesare pentru a-L cunoaşte, L-ai negat şi nu Îl recunoşti, deşi e peste tot în jurul tău. [4]El nu poate fi cunoscut fără Fiul Lui, a cărui nevinovăţie e condiţia pentru a-L cunoaşte. [5]A accepta că Fiul Lui e vinovat e o negare a Tatălui atât de totală, încât cunoaşterea devine imposibil de recunoscut chiar în mintea în care a pus-o Dumnezeu. [6]De-ai asculta numai, şi de-ai învăţa cât de imposibil este acest lucru! [7]Nu Îi conferi atribute pe care le înţelegi. [8]Nu L-ai făcut tu, şi tot ce înţelegi nu ţine nicidecum de El.

8. Sarcina ta nu e să faci realitatea. [2]Ea este fără să o faci tu, dar nu

şi fără tine. [3]Tu, care ai încercat să te lepezi de ea şi L-ai preţuit atât de puţin pe Dumnezeu, ascultă-mă vorbind pentru El şi pentru tine. [4]Nu poţi să înţelegi ce mult te iubeşte Tatăl tău, căci nu ai nicio paralelă în experienţa lumii care să te ajute să înţelegi acest lucru. [5]Nu există, pe pământ, nimic cu care să îl poţi compara, şi nu i se aseamănă, nici câtuşi de puţin, nimic din ce ai simţit vreodată separat de El. [6]Tu nu poţi nici măcar să dai o binecuvântare cu perfectă blândeţe. [7]Cum să Îl cunoşti pe Cel Ce dă veşnic şi nu ştie decât să dea?

9. Copiii Cerului trăiesc în lumina binecuvântării Tatălui lor, pentru că se ştiu nepăcătoşi. [2]Ispăşirea s-a stabilit ca mijloc de-a reda nevinovăţia în minţi care au negat-o, negându-şi astfel Cerul. [3]Ispăşirea te învaţă adevărata condiţie a Fiului lui Dumnezeu. [4]Nu te învaţă ce eşti sau ce e Tatăl tău. [5]Spiritul Sfânt, Care ţine minte aceste lucruri pentru tine, te învaţă doar cum să înlături blocajele dintre tine şi ce cunoşti. [6]Memoria Lui este a ta. [7]Dacă îţi aminteşti ce ai făurit, nu îţi aduci aminte de nimic. [8]Amintirea realităţii e în El şi, de aceea, în tine.

10. Nevinovatul şi vinovatul nu sunt în stare să se înţeleagă reciproc. [2]Fiecare îl percepe pe celălalt asemănător sie însuşi, făcându-i pe amândoi incapabili să comunice, pentru că fiecare îl vede pe celălalt diferit de felul în care se vede pe el. [3]Dumnezeu Îi poate comunica numai Spiritului Sfânt din mintea ta, pentru că numai El împărtăşeşte cunoaşterea a ceea ce eşti cu Dumnezeu. [4]Şi numai Spiritul Sfânt Îi poate răspunde lui Dumnezeu pentru tine, căci numai El cunoaşte ce este Dumnezeu. [5]Celelalte lucruri pe care le-ai pus în mintea ta nu pot să existe, căci ce nu e în continuă comunicare cu Mintea lui Dumnezeu nu a existat nicicând. [6]Comunicarea cu Dumnezeu e viaţă. [7]Şi nimic, fără ea, nu există.

V. Cercul Ispăşirii

1. Singura parte a minţii tale care are realitate e partea care continuă să te lege de Dumnezeu. [2]Vrei să se transforme toată într-un radios mesaj al Iubirii lui Dumnezeu, pe care să îl împărtăşeşti cu toţi singuraticii care L-au negat? [3]*Dumnezeu face posibil acest lucru.* [4]Vrei să Îi negi dorul de-a fi cunoscut? [5]Ţi-e dor de El, după cum I-e dor şi Lui de tine. [6]Dorul acesta e de-a pururi neschimbător. [7]Acceptă atunci imuabilul. [8]Lasă în urmă lumea morţii şi întoarce-te liniştit în Cer. [9]Nu e nimic de valoare aici şi totul e de valoare acolo. [10]Ascultă Spiritul Sfânt şi, prin El, pe Dumnezeu. [11]El îţi vorbeşte despre tine *ţie*. [12]Nu există nicio vină în tine, căci Dumnezeu e binecuvântat în

Fiul Său, după cum Fiul e binecuvântat în El.

2. Fiecare are un rol special în Ispăşire, dar mesajul transmis fiecăruia e întotdeauna acelaşi: *Fiul lui Dumnezeu e nevinovat*. [2]Fiecare predă mesajul diferit şi îl învaţă diferit. [3]Dar, până nu îl predă şi nu îl învaţă, va suferi durerea vagii conştienţe că adevărata lui funcţie rămâne neîndeplinită în el. [4]Povara vinovăţiei este grea, dar Dumnezeu nu te vrea legat de ea. [5]Planul dumnezeiesc pentru trezirea ta e tot atât de perfect pe cât e al tău de failibil. [6]Nu ştii ce faci, dar Cel Ce ştie e cu tine. [7]Blândeţea Lui este a ta, şi toată iubirea pe care o împărtăşeşti cu Dumnezeu El ţi-o ţine în păstrare. [8]Nu vrea să te înveţe decât cum să fii fericit.

3. Fiu binecuvântat al unui Tată pe deplin binecuvântător, bucuria a fost creată pentru tine. [2]Cine îl poate condamna pe cel binecuvântat de Dumnezeu? [3]În Mintea lui Dumnezeu nu există nimic care să nu Îi împărtăşească inocenţa sclipitoare. [4]Creaţia este extensia firească a desăvârşitei purităţi. [5]Singura chemare pe care o ai aici e să te dedici, cu disponibilitate activă, negării vinovăţiei în toate formele ei. [6]A acuza înseamnă *a nu înţelege*. [7]Studenţii fericiţi ai Ispăşirii devin profesorii inocenţei, care e dreptul tuturor celor creaţi de Dumnezeu. [8]Nu le refuza cele cuvenite, căci nu îi vei opri de la ele numai pe ei.

4. Moştenirea Împărăţiei e dreptul Fiului lui Dumnezeu, care i s-a dat în momentul creaţiei sale. [2]Nu încerca să i-o furi, căci vei cere vinovăţie şi o vei resimţi. [3]Fereşte-i puritatea de fiecare gând ce vrea să i-o fure şi să o ţină departe de privirea lui. [4]Adu inocenţa la lumină, ca răspuns la chemarea Ispăşirii. [5]Nu lăsa puritatea să rămână ascunsă niciodată, ci las-o să împrăştie vălurile grele de vinovăţie în care Fiul lui Dumnezeu s-a ascuns de propria-i privire.

5. Aici suntem uniţi cu toţii în Ispăşire; nimic altceva nu ne poate uni în lumea aceasta. [2]Aşa se va stinge lumea separării şi se va reda deplina comunicare dintre Tată şi Fiu. [3]Miracolul recunoaşte nevinovăţia, care precis a fost negată din moment ce a produs nevoia vindecării. [4]Nu te opri de la această recunoaştere bucuroasă, căci în ea stă speranţa fericirii şi a eliberării de orice fel de suferinţă. [5]Există oare cineva care nu doreşte să scape de durere? [6]Poate că nu a învăţat deocamdată cum să schimbe vinovăţia cu inocenţa, nici cum să realizeze că numai prin acest schimb îşi poate însuşi eliberarea de durere. [7]Dar cei ce nu au reuşit să înveţe trebuie învăţaţi, nu atacaţi. [8]A-i ataca pe cei ce au nevoie să fie învăţaţi înseamnă a nu reuşi să înveţi de la ei.

6. Profesorii inocenţei, fiecare în felul lui, s-au reunit, preluându-şi rolul în programa unificată a Ispăşirii. [2]Nu există unitate a obiectivelor predării în afară de aceasta. [3]Nu există conflict în această programă, care are o singură ţintă, indiferent cum e predată. [4]Fiecare efort depus în numele ei e oferit în scopul exclusiv al eliberării de vinovăţie, spre slava eternă a lui Dumnezeu şi a creaţiei Sale. [5]Şi fiecare lecţie ce trimite la asta trimite direct la Cer şi la pacea lui Dumnezeu. [6]Nu există durere, nici încercare, nici frică pe care să nu poată înfrânge predarea acestei lecţii. [7]Puterea lui Dumnezeu Însuşi sprijină predarea acestei lecţii şi îi garantează rezultatele nelimitate.

7. Uneşte-ţi propriile eforturi la puterea ce nu poate da greş şi duce neîndoios la pace. [2]Nimeni nu poate rămâne neatins de o lecţie ca asta. [3]Nu te vei vedea mai presus de puterea lui Dumnezeu dacă predai doar asta. [4]Nu vei fi scutit de efectele acestei lecţii preasfinte, care nu urmăreşte decât să redea ce e dreptul creaţiei lui Dumnezeu. [5]De la toţi cărora le acorzi eliberarea de vinovăţie îţi vei învăţa, inevitabil, inocenţa. [6]Cercul Ispăşirii nu are sfârşit. [7]Şi vei primi tot mai multă încredere din includerea ta sigură în cerc, cu toţi cei pe care îi aduci să stea în siguranţa şi în pacea lui desăvârşită.

8. Pace, aşadar, tuturor celor ce devin profesori ai păcii. [2]Căci pacea e recunoaşterea purităţii desăvârşite, din care nimeni nu e exclus. [3]În acest cerc sfânt sunt toţi cei creaţi de Dumnezeu ca Fiu al Său. [4]Bucuria e atributul lui unificator, nimeni nefiind lăsat pe dinafară, să îndure vinovăţia de unul singur. [5]Puterea lui Dumnezeu îi trage pe toţi în îmbrăţişarea singură a iubirii şi a unirii sale. [6]Stai liniştit în acest cerc şi atrage toate minţile torturate să ţi se alăture în siguranţa păcii şi a sfinţeniei sale. [7]Rămâi cu mine în el, ca profesor de Ispăşire, nu de vinovăţie.

9. Binecuvântat eşti tu, care predai cu mine. [2]Puterea noastră nu vine de la noi, ci de la Tatăl nostru. [3]În nevinovăţie Îl cunoaştem, după cum ne cunoaşte şi El nevinovaţi. [4]Eu stau în acest cerc, chemându-te la pace. [5]Predă pace cu mine şi stai cu mine pe pământ sfânt. [6]Aminteşte-ţi pentru toţi puterea pe care le-a dat-o Tatăl vostru. [7]Nu crede că nu poţi preda desăvârşita Lui pace. [8]Nu sta pe dinafară, ci mi te alătură în cerc. [9]Nu rata singurul scop la care te cheamă ce predau. [10]Redă-I lui Dumnezeu Fiul aşa cum l-a creat, învăţându-l inocenţa lui.

10. Răstignirea nu a avut niciun rol în Ispăşire. [2]Numai învierea a devenit rolul meu în ea. [3]Acesta e simbolul eliberării de vinovăţie prin nevinovăţie. [4]Pe cel pe care îl percepi vinovat îl vei răstigni. [5]Dar celui pe care îl vezi nevinovat îi vei da nevinovăţie. [6]Răstignirea e întotdeauna ţelul eului. [7]El îi vede vinovaţi pe toţi şi, condamnându-i, vrea să ucidă. [8]Spiritul Sfânt vede numai nevinovăţie şi, cu blândeţea Lui, vrea să elibereze de toată frica şi să restabilească domnia iubirii. [9]Puterea iubirii stă în blândeţea Lui, care e dumnezeiască şi, de aceea, nu poate nici să răstignească, nici să fie răstignită. [10]Templul pe care îl refaci devine altarul tău, căci s-a reconstruit prin tine. [11]Şi tot ce Îi dai lui Dumnezeu e al tău. [12]Aşa creează El şi tot aşa trebuie să

refaci şi tu.

11. Pe toţi pe care îi vezi fie îi pui în cercul sfânt al Ispăşirii, fie îi laşi pe dinafară, judecându-i buni de răstignit sau de izbăvit. [2]Dacă îi aduci în cercul purităţii, vei rămâne cu ei acolo. [3]Dacă îi laşi pe dinafară, li te vei alătura acolo. [4]Nu judeca decât în liniştea care nu vine de la tine. [5]Refuză să accepţi că cineva este lipsit de binecuvântarea Ispăşirii şi adu-l în ea prin binecuvântarea ta. [6]Sfinţenia trebuie împărtăşită, căci în ea stă tot ce o face sfântă. [7]Vino bucuros în cercul sfânt şi priveşte-i în pace pe toţi cei ce se cred pe dinafară. [8]Nu alunga pe nimeni, căci aici este ce caută cu toţii, laolaltă cu tine. [9]Vino, hai să ne alăturăm lor în locul sfânt al păcii care e pentru noi toţi, uniţi cu toţii în Cauza păcii.

VI. Lumina comunicării

1. Călătoria pe care o întreprindem împreună este înlocuirea întunericului cu lumina, a ignoranţei cu înţelegerea. [2]Nimic din ce înţelegi nu e înfricoşător. [3]Numai în întuneric şi în ignoranţă percepi înspăimântătorul şi te fereşti de el, retrăgându-te în şi mai mult întuneric. [4]Şi totuşi, numai ce e ascuns poate îngrozi, nu prin ce e, ci prin ascunzimea de care dă dovadă. [5]Obscurul e înfricoşător pentru că nu îi înţelegi semnificaţia. [6]Dacă ai înţelege-o, ar fi clară şi nu ai mai fi în întuneric. [7]Nimic nu are o valoare ascunsă, căci lucrurile ascunse nu pot fi împărtăşite şi, de aceea, valoarea lor este necunoscută. [8]Lucrurile ascunse sunt despărţite, dar valoarea stă întotdeauna într-o apreciere comună. [9]Ce e tăinuit nu poate fi iubit şi, de aceea, trebuie să înspăimânte.

2. Lumina liniştită în care sălăşluieşte în tine Spiritul Sfânt e pur şi simplu o deschidere perfectă, în care nimic nu se ascunde şi, de aceea, nimic nu înspăimântă. [2]Atacul va ceda mereu în faţa iubirii dacă e adus la iubire, şi nu e ascuns de ea. [3]Nu există întuneric pe care să nu îl împrăştie lumina iubirii, decât dacă e ascuns de binefacerea iubirii. [4]Lucrul pe care îl fereşti de iubire nu îi poate împărtăşi puterea de vindecare, pentru că l-ai desprins de ea şi l-ai ţinut în întuneric. [5]Santinelele întunericului îl păzesc cu atenţie; şi tu, care ai făcut din nimic aceşti paznici ai iluziei, te temi acum de ei.

3. Vrei să continui să acorzi putere imaginară acestor idei ciudate de siguranţă? [2]Ele nu sunt nici sigure, nici nesigure. [3]Nu protejează, nici nu atacă. [4]Nu fac absolut nimic, nefiind absolut nimic. [5]Ele fiind păzitoarele întunericului şi ale ignoranţei, va trebui să apelezi la ele numai pentru frică, pentru că tot ce ţin în obscuritate *este* înfricoşător.

[6]Desprinde-te însă de ele, şi ce a fost înfricoşător nu va mai fi. [7]Fără protecţia obscurităţii, rămâne numai lumina iubirii, căci numai ea are înţeles şi poate trăi în lumină. [8]În rest, totul trebuie să dispară.

4. Moartea cedează vieţii pur şi simplu pentru că distrugerea nu e adevărată. [2]Lumina nevinovăţiei spulberă vinovăţia pentru că, atunci când sunt aduse laolaltă, adevărul uneia trebuie să facă deosebit de clară falsitatea opusului său. [3]Nu ţine vinovăţia şi nevinovăţia despărţite una de cealaltă, căci credinţa că le poţi avea pe amândouă e lipsită de înţeles. [4]Ţinându-le despărţite, nu ai făcut decât să le confunzi una cu cealaltă şi să le pierzi înţelesul. [5]Şi, de aceea, nu îţi dai seama că numai una are înţeles. [6]Cealaltă e un nonsens.

5. Ai considerat separarea un mijloc de sistare a comunicării cu Tatăl tău. [2]Spiritul Sfânt o reinterpretează ca mijloc de restabilire a lucrului pe care nu ai reuşit să îl sistezi, dar *ai* reuşit să îl pui în obscuritate. [3]Toate lucrurile făcute de tine Îi sunt de folos Lui, în vederea scopului Său preasfânt. [4]El ştie că nu eşti separat de Dumnezeu, dar percepe în mintea ta multe care te fac să crezi că eşti separat. [5]Pe toate acestea – şi nimic altceva – vrea să le separe de tine. [6]Vrea să te înveţe cum să foloseşti în avantajul tău puterea de decizie, pe care ai făcut-o în locul puterii de creaţie. [7]Tu, care ai făcut-o pentru a te răstigni, trebuie să înveţi de la El cum să o aplici sfintei cauze a refacerii.

6. Tu, care vorbeşti în simboluri obscure şi ocolite, nu înţelegi limba pe care ai făcut-o. [2]Nu are înţeles, căci scopul ei nu e comunicarea, ci subminarea ei. [3]Dacă scopul limbii e comunicarea, cum poate limba aceasta să însemne ceva? [4]Dar, până şi acest efort ciudat şi anormal de-a comunica necomunicând conţine destulă iubire să o facă semnificativă dacă Interpretul ei nu e cel ce a făcut-o. [5]Tu, care ai făcut-o, nu exprimi decât conflict, de care Spiritul Sfânt vrea să te elibereze. [6]Lasă pe seama Lui ce vrei să comunici. [7]El îţi va interpreta totul cu desăvârşită claritate, căci ştie cu Cine eşti într-o desăvârşită comunicare.

7. Nu ştii ce spui şi, de aceea, nu ştii ce ţi se spune. [2]Dar Interpretul tău percepe înţelesul în limba ta străină. [3]El nu va încerca să comunice ce nu are înţeles. [4]Dar va desprinde tot ce are înţeles, îndepărtând restul şi oferind adevărata ta comunicare celor ce vor să comunice la fel de adevărat cu tine. [5]Tu vorbeşti două limbi deodată, iar asta trebuie să ducă la neinteligibilitate. [6]Dar, dacă una nu înseamnă nimic şi cealaltă înseamnă totul, numai aceea e posibilă în scopul comunicării. [7]Cealaltă nu face decât să o perturbe.

8. Funcţia Spiritului Sfânt e întru totul comunicarea. [2]El trebuie, de aceea, să înlăture orice perturbă comunicarea pentru a o reface. [3]De aceea, să nu Îi ascunzi nicio sursă de perturbare, căci El nu îţi va ata-

ca santinelele. [4]Adu-le însă la El și lasă-I blândețea să te învețe că, în lumină, nu sunt înfricoșătoare și că nu pot servi la paza ușilor întunecate în spatele cărora se ascunde, cu grijă, absolut nimic. [5]Trebuie să deschidem toate ușile și să lăsăm lumina să se reverse înăuntru. [6]Nu există camere ascunse în templul lui Dumnezeu. [7]Porțile lui sunt larg deschise să Îi întâmpine Fiul. [8]Nimeni nu poate să nu vină unde l-a chemat Dumnezeu, dacă nu își închide singur ușa la întâmpinarea Tatălui său.

VII. Împărtășirea percepției cu Spiritul Sfânt

1. Ce vrei? [2]Lumina sau întunericul, cunoașterea sau ignoranța sunt ale tale, dar nu amândouă. [3]Opușii trebuie reuniți, nu despărțiți. [4]Căci separarea lor e numai în mintea ta și sunt reconciliați prin unire, ca tine. [5]În unire, tot ce nu e real trebuie să dispară, căci adevărul *e* unire. [6]Așa cum întunericul dispare în lumină, tot așa și ignoranța se stinge când apare cunoașterea. [7]Percepția este mijlocul prin care ignoranța e adusă la cunoaștere. [8]Dar percepția trebuie să fie lipsită de amăgire, căci devine altfel mesagerul ignoranței, și nu un ajutor în căutarea adevărului.

2. Căutarea adevărului nu e decât onesta căutare a tot ce perturbă adevărul. [2]Adevărul *este*. [3]Nu poate fi nici pierdut, nici căutat, nici găsit. [4]El este, indiferent unde ești, fiind în tine. [5]Pentru tine însă, el poate fi real sau fals, recunoscut sau nerecunoscut. [6]Dacă îl ascunzi, îți devine ireal *pentru că* l-ai ascuns și te-ai înconjurat de frică. [7]Sub fiecare piatră unghiulară a fricii pe care ți-ai ridicat smintitul sistem de convingeri stă ascuns adevărul. [8]Dar nu poți să cunoști acest lucru, căci – ascunzând adevărul în frică – nu vezi niciun motiv să crezi că, cu cât te uiți mai mult la frică, cu atât o vezi mai puțin și îți devine mai clar ceea ce încearcă să ascundă.

3. Nu e posibil să convingi necunoscătorii că sunt cunoscători. [2]Din punctul lor de vedere, nu e adevărat. [3]Dar e adevărat pentru că Dumnezeu cunoaște acest lucru. [4]E limpede că avem de-a face cu două puncte de vedere opuse privind ce sunt „necunoscătorii". [5]Pentru Dumnezeu, necunoașterea e imposibilă. [6]Prin urmare, ea nu e un punct de vedere, ci o credință în ceva ce nu există. [7]Necunoscătorii nu au decât această credință și, prin ea, se înșală în privința lor. [8]S-au definit așa cum nu au fost creați. [9]Creația lor nu a fost un punct de vedere, ci o certitudine. [10]Incertitudinea adusă la certitudine nu păstrează nicio convingere a realității.

4. Am scos în evidență, până acum, aducerea nedezirabilului la dezirabil; ce nu vrei la ce vrei. [2]Îți vei da seama că mântuirea trebuie să îți parvină în acest fel, dacă stai să te gândești ce e disociația. [3]Disociația e un proces de gândire distorsionat, cu ajutorul căruia se mențin concomitent două sisteme de convingeri care nu pot coexista. [4]Dacă sunt reunite, devine imposibil să fie acceptate amândouă. [5]Dar, dacă unul e ținut în întuneric, ferit de celălalt, separarea lor pare să le țină vii pe amândouă și egale ca realitate. [6]Unirea lor devine astfel sursa fricii, căci – dacă se întrunesc – unul dintre ele nu va putea să fie acceptat. [7]Nu le poți avea pe amândouă, căci se neagă reciproc. [8]Separat, faptul acesta se pierde din vedere, căci fiecare în parte, într-un loc separat, poate fi crezut cu fermitate. [9]Reunește-le, și faptul deplinei lor incompatibilități îți va fi evident numaidecât. [10]Unul va dispărea, pentru că celălalt va fi văzut în același loc.

5. Lumina nu poate intra în întuneric când o minte crede în întuneric și nu vrea să se desprindă de el. [2]Adevărul nu luptă cu ignoranța și iubirea nu atacă frica. [3]Ce nu are nevoie de protecție nu se apără. [4]Apărarea e invenția ta. [5]Dumnezeu nu o cunoaște. [6]Spiritul Sfânt folosește mecanismele de apărare în folosul adevărului doar pentru că le-ai făcut împotriva acestuia. [7]Felul în care le percepe El, potrivit scopului Său, le schimbă pur și simplu într-o invitație adresată lucrului pe care l-ai atacat cu ele. [8]Mijloacele de apărare, ca toate câte ai făurit, trebuie îndreptate cu blândețe spre binele tău, traduse de Spiritul Sfânt din mijloace de autodistrugere în mijloace de conservare și eliberare. [9]Sarcina Lui e colosală, dar puterea lui Dumnezeu este cu El. [10]De aceea, pentru El este atât de ușoară, încât s-a îndeplinit în clipa în care I s-a dat de îndeplinit pentru tine. [11]Nu îți amâna revenirea la pace întrebându-te cum poate El să realizeze ce I-a cerut Dumnezeu. [12]Lasă asta pe seama Celui Care știe. [13]Nu ți se cere să împlinești sarcini colosale. [14]Nu ți se cere să faci decât puținul pe care ți-l sugerează El, având doar atât de puțină încredere în El cât e necesar să crezi că, dacă ți-o cere El, o poți face. [15]Vei vedea cât de ușor se poate îndeplini tot ce îți cere.

6. Spiritul Sfânt îți cere doar un lucru: să Îi aduci fiecare secret pe care l-ai zăvorât de El. [2]Deschide-I fiecare ușă și poftește-L să intre în întuneric și să îl împrăștie cu lumina Lui. [3]La cererea ta, El intră cu bucurie. [4]Și aduce lumină în întuneric, dacă Îi faci întunericul accesibil. [5]Dar nu poate vedea ce Îi ascunzi. [6]El vede pentru tine și, dacă nu privești cu El, nu poate să vadă. [7]Viziunea lui Cristos nu e numai pentru El, ci pentru El cu tine. [8]Adu-I, așadar, toate gândurile întunecate și secrete, și privește-le cu El. [9]El deține lumina, iar tu, întunericul. [10]Ele nu pot coexista când Vă uitați Amândoi la ele. [11]Judecata Lui trebuie să prevaleze, și ți-o va da când îți vei uni percepția cu a Lui.

7. Vederea efectuată împreună cu El e modul în care înveți să împărtășești cu El interpretarea percepției ce duce la cunoaștere. [2]Nu poți să vezi singur. [3]Împărtășirea percepției cu Cel pe Care ți L-a dat Dumnezeu te învață cum să recunoști ce vezi. [4]E recunoașterea faptului că niciunul dintre lucrurile pe care le vezi nu are înțeles de unul singur. [5]Vederea efectuată împreună cu El îți va arăta că tot înțelesul, inclusiv al tău, nu e dobândit văzând dublu, ci fuzionând totul, cu blândețe, într-un *singur* înțeles, într-un *singur* sentiment și într-un *singur* scop. [6]Dumnezeu are un singur scop pe care îl împărtășește cu tine. [7]Viziunea singulară pe care ți-o oferă Spiritul Sfânt îți va aduce în minte această unitate cu o claritate și o strălucire atât de intense, încât nu vei putea dori, pentru nimic în lume, să nu accepți ce vrea Dumnezeu să ai. [8]Privește-ți voia, acceptând-o ca a Sa, cu toată Iubirea Sa acceptată ca a ta. [9]Ție să îți fie toată cinstea, prin El; și, prin El, lui Dumnezeu.

VIII. Sfântul loc de întâlnire

1. În întuneric ai făcut obscură slava pe care ți-a dat-o Dumnezeu și puterea cu care Și-a înzestrat Fiul nevinovat. [2]Toate acestea stau ascunse în fiecare loc întunecat, învăluit în vinovăție și în sumbra negare a inocenței. [3]În spatele întunecatelor uși pe care le-ai închis nu e nimic, pentru că nimic nu poate face obscur darul lui Dumnezeu. [4]Închiderea ușilor e ceea ce perturbă recunoașterea puterii lui Dumnezeu ce strălucește în tine. [5]Nu îți alunga puterea din minte, ci lasă tot ce îți ascunde slava să fie adus la judecata Spiritului Sfânt, unde să se și desfacă. [6]Pe cine vrea să mântuiască El întru slavă *e* mântuit întru ea. [7]El I-a făgăduit Tatălui că prin El vei fi eliberat de micime întru slavă. [8]Și e cât se poate de credincios făgăduinței făcute lui Dumnezeu, căci El împărtășește cu Dumnezeu făgăduința care I s-a dat să o împărtășească cu tine.

2. El continuă să o împărtășească, pentru tine. [2]Și va înlocui tot ce făgăduiește altceva, mare sau mic, oricât de mult sau de puțin ar valora, cu singura făgăduință ce I s-a dat să o depună pe altarul Tatălui tău și al Fiului Său. [3]Fără Fiul Său, niciun altar nu Îi este închinat lui Dumnezeu. [4]Și toate lucrurile aduse aici care nu sunt la fel de demne de Amândoi vor fi înlocuite de daruri întru totul acceptabile Tatălui și Fiului. [5]Poți oare să Îi oferi lui Dumnezeu vinovăția? [6]Nu poți, atunci, să i-o oferi nici Fiului Său. [7]Căci nu sunt separați, și Darurile făcute Unuia I se oferă Celuilalt. [8]Nu Îl cunoști pe Dumnezeu pentru că nu știi acest lucru. [9]Și totuși, Îl cunoști pe Dumnezeu și

știi și acest lucru. [10]Toate acestea sunt în siguranță în tine, unde strălucește Spiritul Sfânt. [11]El nu strălucește în diviziune, ci în locul de întâlnire în care Dumnezeu, unit cu Fiul Său, îi vorbește Fiului Său prin El. [12]Comunicarea între ce nu poate fi divizat nu poate înceta. [13]Sfântul loc de întâlnire al Tatălui neseparat de Fiu e în Spiritul Sfânt și în tine. [14]Aici e de-a dreptul imposibilă perturbarea comunicării pe care Dumnezeu Însuși o voiește cu Fiul Său. [15]Continuă și neîntreruptă, iubirea se revarsă constant între Tată și Fiu, după cum vor Amândoi. [16]Și așa și este.

3. Nu îți lăsa mintea să rătăcească pe culoare întunecate, departe de centrul luminii. [2]Tu și fratele tău puteți alege să vă purtați pe drumuri greșite, dar puteți fi reuniți doar de Călăuza desemnată pentru voi. [3]El vă va duce negreșit acolo unde Dumnezeu și Fiul Său vă așteaptă recunoașterea. [4]Ei sunt uniți în a vă dărui unitatea, înaintea căreia toată separarea dispare. [5]Unește-te cu ce ești. [6]Nu te poți uni decât cu realitatea. [7]Slava lui Dumnezeu și a Fiului Său îți aparțin cu adevărat. [8]Ele nu au opus și nu îți poți acorda nimic altceva.

4. Nu există substitut pentru adevăr. [2]Iar adevărul îți va limpezi acest lucru când vei fi adus în locul în care trebuie să te întâlnești cu adevărul. [3]Iar acolo trebuie să fii condus, prin blânda înțelegere care nu te poate duce altundeva. [4]Unde e Dumnezeu ești și tu. [5]Acesta este adevărul. [6]Nimic nu poate preschimba în necunoaștere cunoașterea pe care ți-a dat-o Dumnezeu. [7]Tot ce a creat Dumnezeu își cunoaște Creatorul. [8]Căci așa e înfăptuită creația de Creator și de creațiile Sale. [9]În sfântul loc de întâlnire, Tatăl se contopește cu creațiile Sale și creațiile Fiului Său se contopesc cu Ei. [10]Există o singură legătură care Îi unește pe toți, ținându-I în unitatea din care vine creația.

5. Legătura cu care Se unește Tatăl cu cei cărora le dă puterea de-a crea nu poate fi desființată niciodată. [2]Cerul însuși e unirea cu toată creația și cu singurul ei Creator. [3]Iar Cerul rămâne Voia lui Dumnezeu în ce te privește. [4]Cu excepția acestuia, nu pune alte daruri pe altarele tale, căci nimic nu poate coexista cu acesta. [5]Aici, micile tale prinosuri se contopesc cu darul lui Dumnezeu, și numai ce e demn de Tatăl va fi acceptat de către Fiu, căruia îi și este hărăzit. [6]Cui Dumnezeu Însuși i Se dă, Dumnezeu îi *este* dat. [7]Micile tale daruri vor dispărea pe altar, unde Și l-a pus pe-al Său.

IX. Reflecția sfințeniei

1. Ispășirea nu face sfânt. [2]Sfânt ai fost *creat*. [3]Ea nu face decât să aducă nesfințenia la sfințenie; sau ce ai făcut din tine la ce ești. [4]Adu-

cerea iluziei la adevăr, sau a eului la Dumnezeu, este singura funcție a Spiritului Sfânt. [5]Nu feri de Tatăl tău ce ai făcut din tine, căci ascunderea acestui lucru te-a costat cunoașterea Lui și a ta. [6]Cunoașterea este în siguranță, dar – separat de ea – unde e siguranța ta? [7]Facerea timpului pentru a înlocui veșnicia a stat în decizia de-a nu fi cum ești. [8]Așa că adevărul a fost făcut trecut și prezentul a fost dedicat iluziei. [9]Iar trecutul a fost schimbat și el și pus între acum și ce-a fost dintotdeauna. [10]Trecutul pe care ți-l amintești nu a fost nicicând și nu reprezintă decât negarea a ce a fost dintotdeauna.

2. Aducerea eului la Dumnezeu nu e decât aducerea greșelii la adevăr, unde e corectată pentru că e opusul a ceea ce întâlnește. [2]E desfăcută pentru că contradicția nu mai poate ține. [3]Oare cât poate să țină contradicția când i s-a dezvăluit cu claritate caracterul imposibil? [4]Ce dispare în lumină nu e atacat. [5]Ci dispare pur și simplu, pentru că nu e adevărat. [6]Diferite realități sunt lipsite de înțeles, căci realitatea trebuie să fie una. [7]Nu se poate schimba cu timpul, dispoziția sau întâmplarea. [8]Caracterul ei neschimbător e cel ce o face reală. [9]Asta nu poate fi desfăcut. [10]Desfacerea e pentru irealitate. [11]Iar această realitate îți va fi de ajuns.

3. Fiind pur și simplu ce e, adevărul te eliberează de tot ce nu e adevăr. [2]Ispășirea este atât de blândă, încât nu trebuie decât să îi șoptești, și toată puterea ei îți va sări în sprijin și în ajutor. [3]Nu ești slab cu Dumnezeu alături. [4]Dar, fără El, nu ești nimic. [5]Ispășirea ți-L oferă pe Dumnezeu. [6]Darul pe care l-ai refuzat, El îl ține în tine. [7]Spiritul Sfânt ți-l ține acolo. [8]Dumnezeu nu Și-a părăsit altarul, deși cei ce Îl venerează au pus pe altar alți dumnezei. [9]Templul continuă să fie sfânt, căci Prezența care sălășluiește în el *e* Sfințenia.

4. În templu, Sfințenia așteaptă liniștită revenirea celor ce o iubesc. [2]Prezența știe că vor reveni la puritate și la grație. [3]Grația lui Dumnezeu îi va face să intre cu blândețe și le va acoperi toată senzația durerii și a pierderii cu nepieritoarea asigurare a Iubirii Tatălui lor. [4]Acolo, frica de moarte va fi înlocuită cu bucuria vieții. [5]Căci Dumnezeu e viață, iar locul lor este în viață. [6]Viața e la fel de sfântă ca Sfințenia care a creat-o. [7]Prezența Sfințeniei trăiește în tot ce este viu, căci Sfințenia a creat viața și nu părăsește ce a creat să fie sfânt ca Ea.

5. În lumea aceasta poți deveni o oglindă imaculată în care Sfințenia Creatorului tău se răsfrânge din tine la toți din jurul tău. [2]Poți reflecta Cerul aicea. [3]Dar să nu îți întunece oglinda ce ține în ea reflecția lui Dumnezeu nicio reflecție a chipurilor altor dumnezei. [4]Pământul poate să reflecte Cerul sau iadul; Dumnezeu sau eul. [5]Nu trebuie decât să lași oglinda curată și să ștergi toate chipurile întunecimii ascunse pe care le-ai desenat pe suprafața ei. [6]Dumnezeu Se va răsfrânge El Însuși pe suprafața ei. [7]Numai reflecția Lui clară poate fi percepută pe suprafața ei.

6. Reflecțiile se văd în lumină. [2]În întuneric ele sunt obscure, și înțelesul lor pare să stea mai degrabă în interpretări labile decât în ele înseși. [3]Reflecția lui Dumnezeu nu are nevoie de interpretare. [4]Este clară. [5]Șterge oglinda, și nimeni nu va putea să nu înțeleagă mesajul care se răsfrânge din ceea ce oglinda le arată tuturor. [6]E mesajul pe care Spiritul Sfânt îl prezintă oglinzii ce e în fiecare. [7]Și fiecare îl recunoaște căci a fost învățat că are nevoie de el, dar nu știe unde să se uite ca să îl găsească. [8]Lasă-l, așadar, să îl vadă în tine și să îl împărtășească cu tine.

7. Dacă ai putea să realizezi, și o singură clipită, puterea de vindecare pe care o poate aduce lumii întregi reflecția lui Dumnezeu, strălucind în tine, ai arde de nerăbdare să ștergi oglinda minții tale să primești chipul sfințeniei ce vindecă lumea. [2]Chipul sfințeniei ce strălucește în mintea ta nu e obscur și nu se va schimba. [3]Înțelesul ei pentru cei ce o văd nu e obscur, căci toată lumea îl percepe ca fiind același. [4]Toți își aduc diferitele probleme la lumina ei vindecătoare, și toate problemele lor găsesc acolo numai vindecare.

8. Reacția sfințeniei la orice formă de greșeală e mereu aceeași. [2]Nu există contradicție în ce suscită ea. [3]Singura ei reacție e vindecarea, indiferent ce i se aduce. [4]Cei ce au învățat să ofere numai vindecare, datorită reflecției sfințeniei din ei, sunt în sfârșit gata pentru Cer. [5]Acolo, sfințenia nu e o reflecție, ci condiția efectivă a ce nu le-a fost decât reflectat aici. [6]Dumnezeu nu e un chip, iar creațiile Lui – ca parte a Lui – Îl cuprind în adevăr. [7]Ele nu numai că reflectă adevărul, dar și *sunt* adevărul.

X. Egalitatea miracolelor

1. Când nu mai rămâne nicio percepție între Dumnezeu și creațiile Lui, sau între copiii Lui și ai lor, cunoașterea creației trebuie să se continue la nesfârșit. [2]Reflecțiile pe care le accepți în oglinda minții tale în timp nu fac decât să apropie sau să îndepărteze veșnicia. [3]Dar veșnicia însăși depășește timpul tot. [4]Întinde-te în afara lui și atinge-o, cu ajutorul reflecției pe care o are ea în tine. [5]Și trece-vei din timp în sfințenie, cu aceeași certitudine cu care reflecția sfințeniei face apel la toți să se lepede total de vinovăție. [6]Reflectă aici pacea Cerului și du la Cer lumea aceasta. [7]Căci reflecția adevărului îi trage pe toți la adevăr, iar ei, intrând în el, lasă în urmă toate reflecțiile.

2. În Cer realitatea e împărtășită, și nu reflectată. [2]Împărtășindu-i

reflecția aici, adevărul ei devine singura percepție pe care o acceptă Fiul lui Dumnezeu. [3]Așa i se dezvăluie amintirea Tatălui său și nu mai poate fi satisfăcut decât cu propria lui realitate. [4]Tu, pe pământ, nu ai noțiunea nelimitatului, căci lumea în care pari să trăiești e o lume a limitelor. [5]În lumea aceasta, nu e adevărat că se poate petrece ceva fără o ordine a dificultății. [6]Miracolul, de aceea, are o funcție unică și este motivat de un unic Profesor, Care aduce legile unei alte lumi la aceasta. [7]Miracolul e singurul lucru pe care îl poți face care transcende ordinea, nefiind bazat pe diferențe, ci pe egalitate.

3. Miracolele nu se iau la întrecere între ele, și numărul celor pe care le poți face e nelimitat. [2]Ele pot fi simultane și nenumărate. [3]Nu e un lucru greu de înțeles, odată ce le concepi posibile. [4]Ce e mai greu de priceput e lipsa ordinii dificultății ce definește un miracol ca pe ceva ce trebuie să vină de altundeva, și nu de aici. [5]Din punctul de vedere al lumii, așa ceva este cu neputință.

4. Poate ți-ai dat seama de lipsa oricărei întreceri între gândurile tale, care – deși pot fi în conflict – pot avea loc concomitent și în număr mare. [2]De fapt, poate ești atât de obișnuit cu asta, încât nu te surprinde. [3]În același timp însă, ești obișnuit să îți clasifici unele gânduri ca fiind mai importante, mai mari sau mai bune, mai înțelepte, sau mai productive și mai valoroase decât altele. [4]Lucrul acesta e adevărat în privința gândurilor ce trec prin mintea celor care cred că trăiesc separat. [5]Căci unele sunt reflecții ale Cerului, în timp ce altele sunt motivate de eu, care doar pare să gândească.

5. Rezultatul e o configurație în continuă schimbare, ce nu cunoaște nici liniște, și nici repaus. [2]Se schimbă neîncetat pe suprafața oglinzii minții tale, pe care reflecțiile Cerului durează doar o clipă și se sting, când le acoperă întunericul. [3]Unde a fost lumină, întunericul o înlătură într-o clipită, iar configurațiile alternante de lumină și întuneric îți trec repede și constant prin minte. [4]Puțina sănătate mintală ce ți-a mai rămas rezistă datorită unui sentiment de ordine stabilit de tine. [5]Dar tocmai faptul că poți face asta și poți pune un pic de ordine în haos îți arată că nu ești un eu și că trebuie să existe în tine mai mult decât un eu. [6]Căci eul *este* haos și, dacă ar reprezenta tot ce ești, nicio ordine nu ar fi cu putință. [7]Dar, deși ordinea pe care o impui minții tale limitează eul, ea te limitează și pe tine. [8]A ordona înseamnă a judeca și a aranja prin judecată. [9]De aceea, ea nu e funcția ta, ci a Spiritului Sfânt.

6. Îți va părea dificil să înveți că nu ai pe ce bază să îți ordonezi gândurile. [2]Spiritul Sfânt îți predă această lecție, dându-ți exemple strălucite de miracole pentru a-ți arăta că modul în care ordonezi tu e greșit, dar că ți se dă unul mai bun. [3]Miracolul oferă exact aceeași reacție la fiecare strigăt de ajutor. [4]El nu judecă strigătul. [5]Ci recunoaște pur și simplu ce e, și răspunde în consecință. [6]El nu stă să analizeze care strigăt e mai tare, mai mare sau mai important. [7]Te întrebi, poate, cum de ți se cere tocmai ție, care ești încă legat de judecată, să faci ceva ce nu necesită propria ta judecată. [8]Răspunsul este foarte simplu. [9]Puterea lui Dumnezeu, nu a ta, dă naștere la miracole. [10]Miracolul însuși nu e decât martorul că ai puterea lui Dumnezeu în tine. [11]Iată de ce miracolul îi binecuvântează în mod egal pe toți cei ce iau parte la el și, tot de aceea, la el iau parte toți. [12]Puterea lui Dumnezeu este nelimitată. [13]Și, fiind întotdeauna maximală, ea oferă totul fiecărui strigăt din partea oricui. [14]Nu există ordine a dificultății aici. [15]Unui strigăt de ajutor i se dă ajutor.

7. Singura judecată implicată este o împărțire în două categorii, efectuată de Spiritul Sfânt: o categorie a iubirii și, cealaltă, strigătul după iubire. [2]Tu nu poți efectua această împărțire în siguranță, pentru că ești mult prea derutat atât să recunoști iubirea, cât și să crezi că restul nu e decât un strigăt după iubire. [3]Ești mult prea legat de formă, și nu de conținut. [4]Ceea ce consideri tu conținut nu e deloc conținut. [5]E doar formă, și nimic altceva. [6]Căci nu reacționezi de fapt la ce îți oferă un frate, ci doar la percepția particulară prin care ce îți oferă fratele respectiv e judecat de către eu.

8. Eul e incapabil să înțeleagă conținutul și e total dezinteresat de el. [2]Pentru eu, dacă forma e acceptabilă, conținutul precis este și el. [3]Altfel, va ataca forma. [4]Dacă îți închipui că înțelegi ceva din „dinamica" eului, dă-mi voie să te asigur că nu înțelegi nicio frântură. [5]Căci, de la tine pornire, nu l-ai putea înțelege. [6]Studiul eului nu este studiul minții. [7]De fapt, eului îi place să se studieze și aprobă întru totul inițiativele studenților care vor să îl „analizeze", aprobându-i astfel importanța. [8]Dar ei nu studiază decât o formă cu un conținut lipsit de înțeles. [9]Căci profesorul lor nu are noimă, deși e atent să ascundă acest fapt în spatele unor cuvinte pompoase, dar lipsite de orice coerență când sunt puse cap la cap.

9. Lucrul acesta este caracteristic pentru judecățile eului. [2]Separat, ele par coerente, dar – dacă le pui cap la cap – sistemul de gândire care rezultă din reunirea lor este incoerent și complet haotic. [3]Căci forma nu este suficientă pentru înțeles, iar lipsa fundamentală de conținut face imposibil un sistem coeziv. [4]Separarea rămâne, de aceea, condiția predilectă a eului. [5]Căci nimeni nu poate să judece eul de unul singur. [6]Dar, unde sunt doi sau mai mulți adunați în căutarea adevărului, eul nu își mai poate apăra lipsa de conținut. [7]Însăși uniunea lor le spune că nu este adevărat.

10. E imposibil să îți aduci aminte de Dumnezeu în secret și singur. [2]Căci amintirea Lui înseamnă că nu ești singur și ești dispus să îți amintești asta. [3]Nu îți face gânduri pentru tine, căci niciunul dintre

gândurile pe care le deţii nu *este* pentru tine. [4]Dacă vrei să îţi aduci aminte de Tatăl tău, lasă Spiritul Sfânt să îţi ordoneze gândurile şi să îţi dea doar răspunsul cu care îţi răspunde El. [5]Ca tine, toată lumea caută iubire, dar nu o cunoaşte dacă nu se uneşte cu tine în căutarea ei. [6]Dacă întreprindeţi căutarea împreună, aduceţi cu voi o lumină atât de puternică, încât ce vedeţi capătă înţeles. [7]Călătoria de unul singur eşuează pentru că a exclus tocmai ce vrea să găsească.

11. Aşa cum Dumnezeu comunică cu Spiritul Sfânt din tine, tot aşa şi Spiritul Sfânt Îi traduce comunicările prin tine, ca să le poţi înţelege. [2]Dumnezeu nu are comunicări secrete, pentru că tot ce vine de la El e cât se poate de deschis şi de accesibil tuturor, din moment ce este pentru toţi. [3]Nimic nu trăieşte în secret, şi ce vrei să ascunzi de Spiritul Sfânt nu e nimic. [4]Fiecare interpretare pe care o faci pe seama unui frate e lipsită de sens. [5]Lasă Spiritul Sfânt să ţi-l arate şi să te înveţe atât iubirea lui, cât şi strigătul lui după iubire. [6]Nici mintea lui, nici a ta nu deţin mai mult de aceste două ordini de gândire.

12. Miracolul e recunoaşterea veridicităţii acestui lucru. [2]Unde e iubire, fratele tău trebuie să ţi-o dea din cauză că iubirea este ce este. [3]Dar, unde există un strigăt după iubire, trebuie să o dai din cauză că eşti ce eşti. [4]Am spus mai devreme că acest curs te va învăţa cum să îţi aminteşti ce eşti, redându-ţi Identitatea. [5]Am învăţat deja că această Identitate e împărtăşită. [6]Miracolul devine mijlocul de-a O împărtăşi. [7]Furnizându-ţi Identitatea de câte ori nu e recunoscută, O vei recunoaşte. [8]Şi Dumnezeu Însuşi, Care voieşte să fie cu Fiul Său pe veci, va binecuvânta fiecare recunoaştere a Fiului Său cu toată Iubirea pe care o are pentru el. [9]Iar puterea întregii Lui Iubiri nu va lipsi din niciun miracol pe care i-l oferi Fiului Său. [10]Cum poate să existe, atunci, o ordine a dificultăţii între ele?

XI. Testul adevărului

1. Lucrul esenţial însă e să înveţi că *nu cunoşti*. [2]Cunoaşterea este putere şi toată puterea e a lui Dumnezeu. [3]Tu, care ai încercat să ţii puterea pentru tine, ai „pierdut-o". [4]Ai puterea în continuare, dar ai pus atât de multe între ea şi conştientizarea ei, încât nu o poţi folosi. [5]Tot ce te-ai învăţat tu ţi-a făcut puterea tot mai obscură. [6]Nu cunoşti nici ce, nici unde este. [7]Tu ţi-ai făcut o aparenţă de tărie şi o paradă de putere atât de jalnice, încât trebuie să îţi înşele aşteptările. [8]Căci puterea nu e o tărie aparentă, iar adevărul întrece orice fel de aparenţă. [9]Dar tot ce stă între tine şi puterea lui Dumnezeu din tine nu e decât faptul că ai învăţat ce este fals şi că ai încercat să desfaci ce e adevărat.

2. Fii dispus, aşadar, să ţi se desfacă toată această învăţătură şi bucură-te că nu eşti legat de ea pe veci. [2]Căci te-ai învăţat cum să îl întemniţezi pe Fiul lui Dumnezeu, o lecţie atât de inimaginabilă, încât numai celor demenţi le-ar putea trece prin minte aşa ceva, în somnul cel mai adânc. [3]Poate oare Dumnezeu să înveţe cum să nu fie Dumnezeu? [4]Şi Fiul Lui, căruia I-a dat toată puterea, poate oare să înveţe să fie neputincios? [5]Oare ce ai putea prefera să păstrezi din ce te-ai învăţat, în loc de ce *ai* şi *eşti*?

3. Ispăşirea te învaţă cum să scapi pentru totdeauna de tot ce te-ai învăţat în trecut, arătându-ţi numai ce eşti *acum*. [2]Învăţarea s-a realizat înainte ca efectele ei să fie manifeste. [3]Învăţarea este, aşadar, în trecut, dar influenţa ei determină prezentul, acordându-i înţelesul pe care îl deţine pentru tine. [4]Ce ai învăţat *tu* nu acordă prezentului niciun înţeles. [5]Nimic din ce ai învăţat vreodată nu te poate ajuta să înţelegi prezentul sau să înveţi cum să desfaci trecutul. [6]Trecutul tău este ce te-ai învăţat singur. [7]*Desprinde-te de el*. [8]Nu încerca să înţelegi întâmplări sau lucruri sau persoane în „lumina" lui, pentru că întunericul în care încerci să vezi nu poate decât să facă obscur. [9]Nu te încrede că întunericul îţi va lumina înţelegerea, căci – dacă o faci – contrazici lumina şi crezi, prin urmare, că vezi întunericul. [10]Dar întunericul nu poate fi văzut, căci nu e decât o condiţie în care vederea devine cu neputinţă.

4. Tu, care nu ai adus încă în lumina din tine tot întunericul pe care l-ai învăţat de la tine însuţi, nu poţi judeca adevărul şi valoarea acestui curs. [2]Dar Dumnezeu nu te-a abandonat. [3]Şi îţi trimite, de aceea, încă o lecţie, pe care Cel Căruia I-a dat-o a învăţat-o deja pentru fiecare copil al luminii. [4]Această lecţie străluceşte de slava lui Dumnezeu, căci în ea stă puterea Sa, pe care El o împărtăşeşte atât de bucuros cu Fiul Său. [5]Învaţă ce este fericirea Sa, care e a ta. [6]Dar, pentru a realiza acest lucru, toate lecţiile tale sumbre trebuie aduse de bunăvoie la adevăr şi depuse voios de mâini deschise să primească, nu strânse ca să ia. [7]Fiecare lecţie sumbră pe care I-o aduci Celui Ce te învaţă lumina, El o va accepta de la tine, pentru că nu o vrei. [8]Şi o va schimba bucuros cu lecţia luminoasă pe care El a învăţat-o pentru tine. [9]Să nu crezi niciodată că lecţiile pe care le înveţi separat de El au vreun înţeles.

5. Ai un test, ca Dumnezeu de sigur, cu ajutorul căruia să recunoşti dacă e adevărat ce ai învăţat. [2]Dacă eşti complet lipsit de orice frică şi dacă toţi cei pe care îi întâlneşti sau la care te gândeşti se bucură de pacea ta desăvârşită, atunci poţi fi sigur că ai învăţat lecţia lui Dumnezeu, şi nu a ta. [3]Dacă nu sunt adevărate toate aceste lucruri înseamnă că există în mintea ta lecţii sumbre care îţi dăunează, constituind o piedică atât pentru tine, cât şi pentru toţi din jurul tău.

[4]Absența păcii desăvârșite nu înseamnă decât un lucru: crezi că nu îi voiești Fiului lui Dumnezeu ce îi voiește Tatăl său. [5]Fiecare lecție sumbră predă asta, într-o formă sau alta. [6]Și fiecare lecție luminoasă cu care Spiritul Sfânt le va înlocui pe cele sumbre pe care nu le accepți te învață că voiești cu Tatăl și cu Fiul Său.

6. Să nu te preocupe felul în care poți să înveți o lecție complet diferită de tot ce te-ai învățat tu însuți. [2]Cum ai putea să știi așa ceva? [3]Rolul tău e foarte simplu. [4]Trebuie doar să recunoști că nu vrei nimic din ce ai învățat. [5]Cere să ți se predea și nu îți folosi experiențele să confirmi ce ai învățat. [6]Când se întâmplă ca un lucru să îți amenințe sau să îți tulbure pacea în orice fel, spune-ți:

> *[7]Nu știu ce înseamnă nimic, inclusiv acest lucru. [8]De aceea, nu știu cum să reacționez la el. [9]Nu îmi voi folosi propria învățătură din trecut ca lumină care să mă îndrume acum.*

[10]În urma acestui refuz de-a încerca să te înveți singur ce nu știi, îți va vorbi Călăuza pe Care ți-a dat-O Dumnezeu. [11]El Își va ocupa locul cuvenit în conștiența ta în clipa în care o abandonezi și I-o oferi Lui.

7. Tu nu îți poți fi propria călăuză în săvârșirea miracolelor, căci tocmai tu le-ai făcut necesare. [2]Și, pentru că ai făcut-o, ți s-au furnizat mijloacele pe care te poți baza pentru săvârșirea miracolelor. [3]Fiul lui Dumnezeu nu poate născoci nevoi pe care Tatăl lui să nu le satisfacă, dacă recurge la El chiar și câtuși de puțin. [4]Dar nu Își poate sili Fiul să recurgă la El, dacă e să rămână El Însuși. [5]E imposibil ca Dumnezeu să Își piardă Identitatea, căci – dacă Și-ar pierde-o – ți-ai pierde-o și tu pe a ta. [6]Și, fiind a ta, El nu Se poate schimba, căci Identitatea ta e imuabilă. [7]Miracolul Îi recunoaște imuabilitatea, văzându-I Fiul cum a fost mereu, și nu cum ar vrea să se facă el. [8]Miracolul aduce efectele pe care le poate aduce numai nevinovăția, stabilind astfel că nevinovăția trebuie să fie.

8. Cum poți să îți stabilești nevinovăția tocmai tu, care ești atât de legat de vinovăție și de angajat să rămâi astfel? [2]Așa ceva e imposibil. [3]Fii sigur însă că ești dispus să recunoști că *este* imposibil. [4]Călăuzirea Spiritului Sfânt e limitată doar din cauza credinței tale că poți dirija o mică parte a vieții tale sau că te poți confrunta cu anumite aspecte ale ei de unul singur. [5]În felul acesta vrei să Îl faci să pară inconstant și să folosești această inconstanță închipuită ca scuză pentru a-I refuza accesul la anumite lecții sumbre. [6]Și, limitând astfel călăuzirea pe care vrei să o accepți, nu poți conta pe miracole ca răspuns la toate problemele tale.

9. Crezi că Spiritul Sfânt îți refuză tocmai ce ar vrea să dai? [2]Nu ai probleme pe care să nu ți le poată rezolva oferindu-ți un miracol.

[3]Miracolele sunt pentru tine. [4]Și toate fricile, durerile sau încercările pe care le ai au fost desfăcute. [5]Odată ce le-a acceptat în locul tău și a recunoscut că nu au fost nicicând, El le-a adus pe toate la lumină. [6]Nu există lecții sumbre pe care El să nu ți le fi luminat deja. [7]Lecțiile pe care ți le predai singur, El ți le-a corectat deja. [8]Ele nu există în Mintea Lui. [9]Căci pe El nu Îl leagă trecutul și, de aceea, nici pe tine nu te leagă. [10]El nu vede timpul cum îl vezi tu. [11]Și fiece miracol pe care ți-l oferă corectează modul în care folosești tu timpul și îl face al Său.

10. Cel Ce te-a eliberat de trecut vrea să te învețe că ai scăpat de acesta. [2]Nu vrea decât să accepți realizările Lui ca ale tale, pentru că le-a realizat pentru tine. [3]Și, pentru că le-a realizat El, *sunt* ale tale. [4]El te-a eliberat de ce ai făurit. [5]Poți să Îl negi, dar nu Îl poți chema în zadar. [6]El Își dă întotdeauna darurile în locul alor tale. [7]Vrea să Își stabilească învățătura luminoasă atât de ferm în mintea ta, încât nicio sumbră lecție de vinovăție să nu poată sta în ce a sfințit El cu Prezența Lui. [8]Mulțumește-I lui Dumnezeu că El e acolo și că lucrează prin tine. [9]Și toate lucrările Lui sunt ale tale. [10]La fiecare miracol pe care Îl lași să îl facă prin tine, El îți oferă un miracol.

11. Fiul lui Dumnezeu va fi întotdeauna indivizibil. [2]Așa cum suntem reuniți în Dumnezeu, tot așa învățăm reuniți în El. [3]Profesorul lui Dumnezeu Se aseamănă la fel de mult cu Creatorul Său ca Fiul Său și, prin Profesorul Său, Dumnezeu proclamă Unitatea Sa și a Fiului Său. [4]Ascultă în tăcere și nu îți ridica vocea împotriva Lui. [5]Căci El predă miracolul unității și, în fața lecției Lui, diviziunea dispare. [6]Predă ca El aici, și îți vei aduce aminte că ai creat ca Tatăl tău întotdeauna. [7]Miracolul creației nu a încetat nicicând, purtând asupra lui marca sfântă a nemuririi. [8]Asta e Voia lui Dumnezeu pentru toată creația și toată creația voiește laolaltă asta.

12. Cei care țin minte mereu că nu cunosc nimic și care au devenit dispuși să învețe totul vor învăța. [2]Dar, de câte ori se vor încrede în ei înșiși, nu vor învăța. [3]Și-au distrus motivația de-a învăța crezând că cunosc deja. [4]Să nu crezi că înțelegi ceva până nu treci testul păcii desăvârșite, căci pacea și înțelegerea merg mână în mână și nu pot fi găsite separat. [5]Una o aduce cu ea pe cealaltă, căci e legea lui Dumnezeu ca ele să nu existe separat. [6]Ele sunt cauză și efect, una față de cealaltă, așa că – acolo unde lipsește una – nu poate fi nici cealaltă.

13. Numai cei ce recunosc că nu pot cunoaște decât dacă îi însoțesc efectele înțelegerii pot învăța cu adevărat. [2]Pentru asta, tot ce vor trebui să fie pace și nimic altceva. [3]De câte ori crezi că cunoști, te va părăsi pacea, pentru că ai abandonat Profesorul păcii. [4]De câte ori îți dai seama pe deplin că nu cunoști, pacea se va întoarce, căci Îl

vei invita pe El să Se întoarcă, abandonând eul în favoarea Lui. [3]Nu apela la eu pentru nimic; iată singurul lucru pe care trebuie să îl faci. [4]Spiritul Sfânt va umple de la Sine fiecare minte care Îi face loc în acest fel.

14. Dacă vrei pace, trebuie să abandonezi profesorul atacului. [2]Profesorul păcii nu te va abandona nicicând. [3]Poţi să Îl părăseşti, dar El nu te va părăsi nicicând la rândul Lui, căci credinţa Lui în tine e tocmai înţelegerea Lui. [4]E tot atât de fermă cum e credinţa Lui în Creatorul Lui, El ştiind că această credinţă în Creatorul Lui trebuie să cuprindă credinţa în creaţia Lui. [5]Tocmai în această consecvenţă stă Sfinţenia Lui, pe care nu o poate abandona, căci nu e Voia Lui să o facă. [6]Cu desăvârşirea ta mereu în priviri, El le oferă darul păcii tuturor celor care percep nevoia de pace şi vor să o aibă. [7]Fă loc păcii, şi ea va veni. [8]Căci înţelegerea e în tine şi din ea trebuie să vină pacea.

15. Puterea lui Dumnezeu, din care se nasc amândouă, e a ta cu aceeaşi certitudine cu care e a Lui. [2]Crezi că nu Îl cunoşti din simplul motiv că, de unul singur, îţi e cu neputinţă să Îl cunoşti. [3]Vezi însă lucrările colosale pe care le va face prin tine, şi te vei convinge negreşit că le-ai făcut prin El. [4]E cu neputinţă să negi Sursa unor efecte atât de puternice, încât nu pot ţine de persoana ta. [5]Fă-I loc, şi te vei vedea atât de plin de putere, încât nimic nu îţi va birui pacea. [6]Şi acesta va fi testul prin care recunoşti că ai înţeles.

Capitolul 15

CLIPA SFÂNTĂ

I. Cele două moduri de folosire a timpului

1. Poţi să îţi imaginezi ce înseamnă să nu ai griji, necazuri, nelinişti, ci să fii tot timpul cât se poate de liniştit şi de calm? [2]Dar iată care e rostul timpului: să înveţi asta şi nimic altceva. [3]Profesorul lui Dumnezeu nu poate fi satisfăcut cu ce predă până nu constituie tot ce înveţi. [4]Nu Îşi va îndeplini funcţia didactică până nu devii un student atât de consecvent, încât nu înveţi decât de la El. [5]Când se va întâmpla acest lucru, nu vei mai avea nevoie nici de profesor, nici de timp în care să înveţi.

2. O sursă de descurajare percepută de pe urma căreia poţi să suferi e credinţa ta că lucrul acesta cere timp şi că rezultatele celor predate de Spiritul Sfânt se situează într-un viitor îndepărtat. [2]Nu e aşa. [3]Căci Spiritul Sfânt foloseşte timpul în felul Lui şi nu e legat de acesta. [4]Timpul e prietenul Lui în predare. [5]Pe El nu Îl uzează, cum te uzează pe tine. [6]Şi toată uzura pe care pare să o aducă timpul nu se datorează decât identificării tale cu eul, care foloseşte timpul pentru a-şi susţine credinţa în distrugere. [7]Eul, ca Spiritul Sfânt, foloseşte timpul pentru a te convinge de inevitabilitatea obiectivului şi sfârşitului predării. [8]Pentru eu, obiectivul este moartea, care *e* sfârşitul ei. [9]Dar, pentru Spiritul Sfânt, obiectivul este viaţa, care nu *are* sfârşit.

3. Eul e un aliat al timpului, şi nu un prieten. [2]Căci e la fel de neîncrezător în moarte pe cât e de neîncrezător în viaţă, şi ce vrea pentru tine nu poate tolera. [3]Moartea ţi-o doreşte *ţie*, nu lui. [4]Prin urmare, consecinţa ciudatei lui religii trebuie să fie convingerea că te poate urmări dincolo de mormânt. [5]Şi, nedorind să îţi găseşti pacea nici în moarte, îţi oferă nemurire în iad. [6]Îţi vorbeşte de Cer, dar te asigură că Cerul nu e pentru tine. [7]Cum pot vinovaţii să spere că vor dobândi Cerul?

4. Credinţa în iad este inevitabilă pentru cei ce se identifică cu eul. [2]Coşmarele şi temerile lor sunt legate toate de acesta. [3]Eul te învaţă că iadul e în viitor, căci tot ce te învaţă e îndreptat în direcţia acestuia. [4]Iadul e obiectivul lui. [5]Căci, deşi ţinta eului e moartea şi descompunerea, ca deznodământ, el nu crede asta. [6]Moartea, pe care ţi-o doreşte, îl lasă nesatisfăcut. [7]Niciunul dintre cei ce urmează învăţătura eului nu e lipsit de frica morţii. [8]Dar, dacă te-ai gândi la moarte doar ca la o încetare a durerii, te-ai mai teme de ea? [9]Am mai văzut acest paradox ciudat în sistemul de gândire al eului, dar nu a fost

niciodată atât de limpede ca aici. [10]Căci, pentru a-ți păstra loialitatea, eul trebuie să pară că te ferește de frică. [11]Frică pe care trebuie să ți-o și provoace, pentru a se conserva pe el. [12]Eul încearcă tot mereu – și, de cele mai multe ori, reușește – să facă ambele lucruri, folosind disociația pentru a-și ține laolaltă obiectivele contradictorii, să pară reconciliate. [13]Eul te învață următorul lucru: moartea pune capăt întregii speranțe în ce privește Cerul. [14]Dar, deoarece tu și eul nu puteți fi separați, și din moment ce nu își poate concepe moartea, va continua să te urmărească, pentru că vinovăția este veșnică. [15]Iată ce e nemurirea în versiunea eului. [16]Și iată ce susține timpul, în versiunea eului.

5. Eul te învață că Cerul e aici și acum pentru că viitorul este iadul. [2]Chiar și atunci când atacă cu atâta cruzime, încât încearcă să ia viața celui care crede că singura voce existentă îi aparține eului, eul îi vorbește de iad până și lui. [3]Căci îi spune că tot aici este și iadul, și îl îndeamnă să sară din iad în uitare. [4]Singurul timp pe care te lasă să îl privești cu nepăsare e trecutul. [5]Și, chiar și aici, singura lui valoare e aceea că nu mai există.

6. Câtă dezolare și disperare se ascunde în modul în care folosește eul timpul! [2]Și câtă groază! [3]Căci, sub fanatica lui stăruință că trecutul și viitorul sunt același lucru, se ascunde o amenințare mult mai insidioasă la adresa păcii. [4]Eul nu își face publică amenințarea finală, căci vrea ca cei ce i se închină să creadă în continuare că le poate oferi o posibilitate de-a scăpa. [5]Dar credința în vinovăție trebuie să ducă la credința în iad, unde și duce întotdeauna. [6]Singurul mod în care eul lasă să se resimtă frica iadului este acela de-a aduce iadul aici, dar numai ca o anticipare a viitorului. [7]Căci cei ce consideră că merită iadul nu pot crede că rezultatul pedepsei va fi pacea.

7. Spiritul Sfânt te învață așa: nu există niciun iad. [2]Iadul nu e decât ce a făcut eul din prezent. [3]Credința în iad e tot ce te împiedică să înțelegi prezentul, pentru că te temi de el. [4]Spiritul Sfânt te duce în Cer cu aceeași hotărâre cu care eul te duce în iad. [5]Căci Spiritul Sfânt, Care cunoaște doar prezentul, îl folosește să desfacă frica prin care eul vrea să facă prezentul inutil. [6]Nu există posibilitate de-a scăpa de frică în modul în care folosește eul timpul. [7]Căci timpul, după cum te învață el, nu e decât un instrument didactic pentru a spori vinovăția până devine atotcuprinzătoare, cerând o răzbunare eternă.

8. Spiritul Sfânt vrea să o desfacă *acum* pe toată. [2]Frica nu ține de prezent, ci numai de trecut sau viitor, care nu există. [3]Nu există frică în prezent, în care fiecare clipă se separă clar de trecut, fără ca umbra ei să se întindă în viitor. [4]Fiecare clipă e o naștere curată, imaculată, în care Fiul lui Dumnezeu iese din trecut și intră în prezent. [5]Iar prezentul se extinde la nesfârșit. [6]E atât de frumos și de curat și de lipsit de vinovăție, încât nu e decât fericire în el. [7]Întunericul nu vine în amintire, iar nemurirea și bucuria sunt acum.

9. Această lecție nu cere timp. [2]Căci ce e timpul fără trecut și viitor? [3]Inducerea ta atât de completă în eroare a cerut timp, dar a fi ce ești nu cere timp. [4]Începe să exersezi modul Spiritului Sfânt de folosire a timpului ca instrument didactic în vederea păcii și fericirii. [5]Ia această clipă, acum, și gândește-te că e tot ce există din timp. [6]Aici nu te poate atinge nimic din trecut și, tot aici, ești absolvit total, liber cu desăvârșire și fără nicio condamnare. [7]Din această clipă sfântă în care a renăscut sfințenia, vei merge mai departe în timp fără frică și fără senzația schimbării cu timpul.

10. Timpul e de neconceput fără schimbare, dar sfințenia nu se schimbă. [2]Învață din clipa aceasta mai mult decât simplul fapt că iadul nu există. [3]În această clipă izbăvitoare stă Cerul. [4]Iar Cerul nu se va schimba, căci nașterea în prezentul sfânt e mântuirea de schimbare. [5]Schimbarea e o iluzie, predată de cei ce nu se pot vedea nevinovați. [6]Nu există schimbare în Cer, pentru că nu există schimbare în Dumnezeu. [7]În clipa sfântă, în care te vezi strălucind de libertate, îți vei aduce aminte de Dumnezeu. [8]Căci reamintirea Lui *e* reamintirea libertății.

11. Dacă ești tentat să te simți descurajat când te gândești cât ar dura să îți schimbi mentalitatea atât de complet, întreabă-te: „Cât ține o clipă?" [2]Oare nu Îi poți da Spiritului Sfânt atât de puțin din timpul tău spre mântuirea ta? [3]El nu cere mai mult, căci nu are nevoie de mai mult. [4]Procesul de-a te învăța să fii dispus să I-o dai cere mult mai mult timp decât Îi cere folosirea acestei minuscule clipe pentru a-ți oferi tot Cerul. [5]În schimbul acestei clipe, El stă gata să îți dea amintirea veșniciei.

12. Nu Îi vei da Spiritului Sfânt această clipă sfântă în vederea eliberării tale cât timp nu ești dispus să le-o dai fraților tăi în vederea propriei lor eliberări. [2]Căci clipa de sfințenie este împărtășită și nu poate fi numai a ta. [3]Atunci, când ești tentat să îți ataci un frate, amintește-ți că clipa eliberării lui este a ta. [4]Miracolele sunt clipe de eliberare pe care le oferi și le vei primi. [5]Ele dovedesc că ești dispus să *fii* eliberat și să oferi timpul Spiritului Sfânt pentru modul în care îl folosește El.

13. Cât ține o clipă? [2]La fel de puțin pentru fratele tău cât pentru tine. [3]Exersează acordarea acestei binecuvântate clipe de libertate tuturor celor înrobiți de timp și fă-le astfel din timp un prieten. [4]Spiritul Sfânt îți dă clipa lor binecuvântată prin faptul că o dai. [5]Când o dai, El ți-o oferă ție. [6]Nu fi nedispus să dai ce vrei să primești de la El, căci te unești cu El în dăruire. [7]În limpezimea de cleștar a eliberării pe care o dai stă debarasarea ta instantanee de toată vinovăția. [8]Din

moment ce oferi sfinţenie, trebuie să fii sfânt.

14. Cât ţine o clipă? [2]La fel de mult cât restabilirea deplinei sănătăţi mintale, a păcii depline şi a iubirii depline faţă de toţi, faţă de Dumnezeu şi faţă de tine însuţi. [3]La fel de mult cât reamintirea nemuririi şi a creaţiilor nemuritoare ce o împărtăşesc cu tine. [4]La fel de mult cât înlocuirea iadului cu Cerul. [5]Suficient de mult să depăşeşti tot ce a făcut eul şi să te sui la Tatăl tău.

15. Timpul e prietenul tău, dacă îl laşi Spiritului Sfânt să îl folosească. [2]El nu are nevoie decât de foarte puţin să îţi redea întreaga putere dumnezeiască. [3]Cel Ce depăşeşte timpul pentru tine înţelege care e rostul timpului. [4]Sfinţenia nu stă în timp, ci în veşnicie. [5]Nu a existat nicio clipă în care Fiul lui Dumnezeu şi-a putut pierde puritatea. [6]Starea lui neschimbată e mai presus de timp, căci puritatea lui rămâne veşnic mai presus de atac şi fără inconstanţă. [7]Timpul stă nemişcat în sfinţenia lui şi nu se schimbă. [8]Aşa că timpul nu mai este timp. [9]Căci, prins în singura clipă a sanctităţii veşnice a creaţiei lui Dumnezeu, se transformă în vecie. [10]Dă clipa veşnică, ca veşnicia să îţi poată fi amintită, în clipa aceea strălucită a deplinei eliberări. [11]Oferă miracolul clipei sfinte prin Spiritul Sfânt şi lasă în seama Lui să ţi-o dea.

II. Sfârşitul îndoielii

1. Ispăşirea e *în* timp, dar nu şi *pentru* timp. [2]Fiind în tine, e veşnică. [3]Lucrul ce cuprinde amintirea lui Dumnezeu nu poate fi legat de timp. [4]Şi nici tu nu eşti. [5]Căci, dacă Dumnezeu nu e legat, nici tu nu poţi să fii. [6]O clipă oferită Spiritului Sfânt I se oferă lui Dumnezeu din partea ta şi, în clipa aceea, te vei trezi încetişor în El. [7]În clipa sfântă te vei desprinde de tot ce ai învăţat în trecut, şi Spiritul Sfânt îţi va oferi cu promptitudine întreaga lecţie a păcii. [8]Ce poate să ceară timp, când s-au înlăturat toate obstacolele din calea învăţării sale? [9]Adevărul întrece atât de mult timpul, încât se petrece tot deodată. [10]Căci, aşa cum a fost creat tot unul, tot aşa şi unitatea lui nu depinde niciun pic de timp.

2. Să nu te preocupe timpul şi să nu te temi de clipa de sfinţenie care va înlătura toată frica. [2]Căci clipa de pace e veşnică *fiindcă* e fără frică. [3]Fiind lecţia pe care ţi-o dă Dumnezeu, ea va veni prin Profesorul pe Care L-a desemnat să traducă timpul în veşnicie. [4]Binecuvântat fie Profesorul lui Dumnezeu, a Cărui bucurie e să îi predea sfântului Fiu al lui Dumnezeu propria lui sfinţenie. [5]Bucuria Lui nu e cuprinsă în timp. [6]Ce predă El e pentru tine, căci bucuria Lui este a ta. [7]Prin El

stai în faţa altarului lui Dumnezeu, unde El traduce încetişor iadul în Cer. [8]Căci Dumnezeu te vrea numai în Cer.

3. Cât poate să ceară să fii unde te vrea Dumnezeu? [2]Căci eşti unde ai fost întotdeauna şi vei fi întotdeauna. [3]Tot ce ai, ai pentru totdeauna. [4]Clipa binecuvântată se întinde să cuprindă timpul, aşa cum Dumnezeu Se extinde să te cuprindă pe tine. [5]Tu, care ai petrecut zile, ceasuri şi chiar ani încătuşându-ţi fraţii de eul tău, într-o încercare de-a-l sprijini şi de-a-i susţine slăbiciunea, nu percepi Sursa puterii. [6]În această clipă sfântă îţi vei descătuşa toţi fraţii, şi vei refuza să susţii slăbiciunea fie a lor, fie a ta.

4. Nu îţi dai seama cât de greşit ţi-ai folosit fraţii când i-ai văzut ca surse de susţinere a eului. [2]Prin urmare, ei depun mărturie pentru eu în percepţia ta şi par să furnizeze motivele pentru a nu te desprinde de el. [3]Ei sunt însă mult mai puternici şi mai convingători ca martori de partea Spiritului Sfânt. [4]Şi susţin cu toţii puterea Lui. [5]De aceea, tu alegi dacă ei îţi susţin eul sau Spiritul Sfânt din tine. [6]Şi vei recunoaşte ce ai ales după reacţiile *lor*. [7]Un Fiu al lui Dumnezeu care a fost eliberat prin Spiritul Sfânt dintr-un frate se recunoaşte uşor. [8]Nu poate fi tăgăduit. [9]Dacă rămâi nesigur, precis nu i-ai acordat eliberarea deplină. [10]Şi, datorită acestui fapt, nu I-ai dat o singură clipă pe deplin Spiritului Sfânt. [11]Căci, atunci când o vei face, vei fi sigur că ai făcut-o. [12]Vei fi sigur, pentru că martorii de partea Lui vor vorbi atât de clar despre El, încât vei auzi şi înţelege. [13]Te vei îndoi până vei auzi un singur martor pe care l-ai eliberat total prin Spiritul Sfânt. [14]Şi apoi nu te vei mai îndoi.

5. Clipa sfântă nu ţi s-a întâmplat încă. [2]Dar ţi se va întâmpla şi o vei recunoaşte cu certitudine deplină. [3]Darurile lui Dumnezeu nu se recunosc în niciun alt fel. [4]Poţi exersa aspectul mecanic al clipei sfinte şi, exersând-o, vei învăţa mult. [5]Dar nu poţi furniza strălucirea ei puternică şi sclipitoare, care – cu viziunea ei – te va orbi literalmente la lumea aceasta. [6]Şi iat-o, toată în această clipă, deplină, împlinită şi dată pe deplin.

6. Începe să îţi exersezi acum micul rol în desprinderea clipei sfinte. [2]Vei primi instrucţiuni foarte concrete pe parcurs. [3]A învăţa să desprinzi această singură secundă şi să o simţi veşnică înseamnă să începi să te simţi neseparat. [4]Nu te teme că nu o să fii ajutat în această privinţă. [5]Profesorul lui Dumnezeu şi lecţia Lui îţi vor susţine puterea. [6]Numai slăbiciunea ta te va părăsi în urma acestui exerciţiu, căci este exersarea puterii dumnezeieşti din tine. [7]Foloseşte-o doar o clipă, şi nu o vei mai tăgădui. [8]Cine poate tăgădui Prezenţa lucrului la care se închină universul, cu apreciere şi bucurie? [9]În faţa recunoaşterii universului care O mărturiseşte, îndoielile tale trebuie să dispară.

III. Micime versus magnitudine

1. Nu te mulțumi cu micimea. [2]Dar încredințează-te că înțelegi ce e micimea și de ce nu te-ar putea mulțumi niciodată. [3]Micimea este prinosul pe care ți-l aduci. [4]Ți-o oferi în locul magnitudinii și o accepți. [5]În această lume, totul e mic pentru că e o lume făcută din micime, în credința ciudată că micimea te poate mulțumi. [6]Când te străduiești să obții ceva în lumea aceasta, în credința că îți va aduce pace, te micești și devii orb la slavă. [7]Micimea și slava sunt opțiunile accesibile strădaniei și vigilenței tale. [8]Vei alege întotdeauna una în defavoarea celeilalte.

2. Dar, de fiecare dată când alegi, nu realizezi că alegerea ta e aprecierea ta de sine. [2]Alege micimea, și nu vei avea pace, căci te-ai judecat nedemn de ea. [3]Și tot ce îți vei oferi ca substitut va fi un dar mult prea sărac să te satisfacă. [4]E esențial să accepți – chiar cu bucurie – că nu există nicio formă de micime care te va putea mulțumi vreodată. [5]Ești liber să încerci câte dorești, dar nu vei face decât să îți amâni întoarcerea acasă. [6]Căci nu te vei mulțumi decât cu magnitudinea, care este casa ta.

3. Îți datorezi o răspundere profundă, o răspundere pe care trebuie să înveți să ți-o amintești tot timpul. [2]Deși lecția poate să pară dificilă la început, vei învăța să o îndrăgești când îți vei da seama că e adevărată și că nu e decât un tribut adus puterii tale. [3]Tu, care ai căutat și ai găsit micime, ține minte următorul lucru: fiecare decizie pe care o iei se naște din ce crezi că ești și reprezintă valoarea pe care ți-o acorzi ție. [4]Crede că te poate mulțumi ce e mic și, limitându-te astfel, nu vei fi mulțumit. [5]Căci funcția ta nu e mică și, numai găsindu-ți funcția și împlinind-o, poți scăpa de micime.

4. Nu încape nicio îndoială care e funcția ta, pentru că Spiritul Sfânt știe care este. [2]Nu încape nicio îndoială în privința magnitudinii ei, pentru că îți parvine – prin El – *din* Magnitudine. [3]Nu trebuie să te străduiești să o obții, pentru că o ai. [4]Toate strădaniile tale trebuie dirijate împotriva micimii, căci protejarea magnitudinii tale în lumea aceasta chiar cere vigilență. [5]Conștientizarea deplină a magnitudinii tale într-o lume a micimii este o sarcină pe care nu o poate întreprinde ceva mic. [6]Dar ți se cere ție, ca tribut adus magnitudinii tale, și nu micimii. [7]Și nu ți se cere numai ție. [8]Puterea lui Dumnezeu va susține fiecare efort pe care îl faci în favoarea Fiului Său drag. [9]Caută ce e mic, și îți vei refuza puterea Lui. [10]Dumnezeu nu voiește ca Fiul Său să fie mulțumit cu mai puțin decât totul. [11]Căci El nu e mulțumit fără Fiul Său, și Fiul Său nu poate fi mulțumit cu mai puțin decât i-a dat Tatăl său.

5. Te-am întrebat mai înainte: „Vrei să fii ostaticul eului sau gazda

lui Dumnezeu?“ [2]Lasă Spiritul Sfânt să îți pună această întrebare de fiecare dată când iei vreo decizie. [3]Căci fiecare decizie pe care o iei răspunde la această întrebare și invită, în consecință, tristețea sau bucuria. [4]Când Dumnezeu ți S-a dat la crearea ta, te-a desemnat gazdă a Lui pe vecie. [5]El nu te-a părăsit, și nu L-ai părăsit nici tu. [6]Toate încercările tale de a-I nega magnitudinea și de-a face din Fiul Lui un ostatic al eului nu pot face ceva mic din cel pe care Dumnezeu l-a unit cu El. [7]Fiecare decizie pe care o iei e o alegere între Cer și iad, și ce ai ales e ceea ce vei conștientiza.

6. Spiritul Sfânt îți poate păstra magnitudinea, neîntinată de toată micimea, clară și în deplină siguranță în mintea ta, neatinsă de toate darurile mici pe care ți le oferă lumea micimii. [2]Dar, în acest scop, nu te poți împotrivi Voii Sale în ce te privește. [3]Decide să Îl alegi pe Dumnezeu prin El. [4]Căci micimea și credința că te poți mulțumi cu micimea sunt decizii pe care le iei în privința ta. [5]Puterea și slava care stau în tine de la Dumnezeu sunt pentru toți cei care, ca tine, se percep mici și cred că micimea poate fi înfoiată într-o senzație de magnitudine care îi poate mulțumi. [6]Să nu dai micime, și nici să nu o accepți. [7]Gazdei lui Dumnezeu i se cuvine toată cinstea. [8]Micimea ta te înșală, dar magnitudinea ta vine de la Cel Care sălășluiește în tine și în Care sălășluiești. [9]Să nu atingi, atunci, pe nimeni cu micime în Numele lui Cristos, Gazdă veșnică a Tatălui Său.

7. În această perioadă a anului (Crăciunul) ce sărbătorește nașterea sfințeniei în lumea aceasta, alătură-te mie, care am ales sfințenia pentru tine. [2]E sarcina noastră comună să îi redăm conștiența magnitudinii gazdei pe care Și-a desemnat-o Dumnezeu. [3]Oferirea darului lui Dumnezeu îi e cu neputință micimii tale, dar nu și ție. [4]Căci Dumnezeu vrea să Se dea *prin* tine. [5]El Se întinde din tine la toți și, dincolo de toți, la creațiile Fiului Său, dar fără să plece din tine. [6]Depășind cu mult lumea ta mică, dar rămânând tot în tine, El Se extinde de-a pururi. [7]Și Își aduce toate extensiile ție, gazda Sa.

8. E oare un sacrificiu să te lepezi de toată micimea și să nu rătăcești în zadar? [2]Nu e un sacrificiu să te trezești la slavă. [3]Dar e un sacrificiu să accepți ceva mai prejos decât slava. [4]Învață că trebuie să fii demn de Domnul Păcii, născut în tine în cinstea Celui a Cărui gazdă ești. [5]Nu știi ce înseamnă iubirea pentru că ai încercat să o cumperi cu daruri mici, prețuind-o astfel prea puțin ca să îi înțelegi magnitudinea. [6]Iubirea nu e mică și sălășluiește în tine, căci ești gazda Lui. [7]În fața măreției ce trăiește în tine, mizera ta apreciere de sine și toate micile prinosuri pe care le oferi se prefac în nimic.

9. Sfânt copil al lui Dumnezeu, oare când o să înveți că numai sfințenia te poate mulțumi și îți poate aduce pace? [2]Amintește-ți că nu înveți doar pentru tine, după cum nu am făcut-o nici eu. [3]Și poți în-

văța de la mine tocmai pentru că am învățat pentru tine. [4]Vreau să te învăț doar ce e al tău, ca să putem înlocui împreună micimea sărăcăcioasă ce leagă gazda lui Dumnezeu de vinovăție și slăbiciune, cu conștiența fericită a slavei care este în el. [5]Nașterea mea în tine e trezirea ta la grandoare. [6]Primește-mă cu bucurie, nu într-o iesle, ci în altarul închinat sfințeniei, unde sfințenia stă în pace deplină. [7]Împărăția mea nu e din lumea aceasta, pentru că este înăuntrul tău. [8]Iar tu ești din Tatăl tău. [9]Să te cinstim cu toții pe tine, care trebuie să rămâi de-a pururi mai presus de micime.

10. Decide cu mine, cel ce a decis să rămână cu tine. [2]Voiesc cum voiește Tatăl meu, știind că Voia Lui este constantă și împăcată de-a pururi cu ea însăși. [3]Nu te vei mulțumi decât cu Voia Lui. [4]Nu accepta mai puțin, amintindu-ți că tot ce am învățat eu este al tău. [5]Ce iubește Tatăl meu iubesc și eu ca El, și – tot ca El – nu pot accepta lucrul iubit drept ce nu este. [6]Nici tu nu poți. [7]Când vei învăța să accepți ce ești, nu vei mai face daruri pe care să ți le oferi, știind că ești complet, că nu ai nevoi și că nu poți accepta nimic doar pentru tine. [8]Dar, odată ce ai primit, vei da bucuros. [9]Gazda lui Dumnezeu nu e nevoită să caute ca să găsească.

11. Dacă ești complet dispus să lași mântuirea pe seama planului lui Dumnezeu și nu ești dispus să încerci să smulgi tu însuți pacea, ți se va da mântuire. [2]Dar să nu crezi că Îi poți înlocui planul cu al tău. [3]Alătură-te, mai degrabă, mie într-al Lui, să îi dezlegăm pe toți cei ce se vor legați, proclamând împreună că Fiul lui Dumnezeu e gazda Lui. [4]În felul acesta, nu vom lăsa pe nimeni să uite ce vrei să îți amintești. [5]Și, tot în felul acesta, îți vei aminti.

12. Evocă în toți doar amintirea lui Dumnezeu și a Cerului din fiecare. [2]Căci, unde îți vrei fratele, acolo vei crede că ești. [3]Nu îl auzi cerând iad și micime, ci numai strigând după Cer și măreție. [4]Nu uita că strigătul lui e al tău și răspunde-i odată cu mine. [5]Puterea lui Dumnezeu este de-a pururi de partea gazdei Sale, căci ocrotește doar pacea în care sălășluiește El. [6]Nu pune micimea în fața sfântului Său altar, care se înalță deasupra stelelor și ajunge chiar la Cer, ca urmare a ce i s-a dat.

IV. Exersarea clipei sfinte

1. Acest curs poate fi învățat imediat, dacă nu cumva crezi că Voia lui Dumnezeu cere timp. [2]Iar credința aceasta nu înseamnă decât că preferi să amâni recunoașterea Voii Sale. [3]Clipa sfântă este clipa aceasta și fiecare clipă. [4]E cea care vrei să fie. [5]Cea care nu vrei să fie e

o clipă pierdută pentru tine. [6]Trebuie să decizi când să fie. [7]Nu amâna. [8]Căci, dincolo de trecut și viitor, unde nu o vei găsi, stă sclipitoare, gata pentru acceptarea ta. [9]Dar nu o poți conștientiza cu bucurie cât timp nu o vrei, căci deține întreaga eliberare de micime.

2. Exersarea pe care o întreprinzi trebuie să se bazeze, așadar, pe disponibilitatea ta de-a te desprinde de toată micimea. [2]Clipa în care ți se dezvăluie magnitudinea e tot atât de departe ca dorința ta de-a o avea. [3]Cât timp nu o dorești și prețuiești mai degrabă micimea, îți va fi la fel de îndepărtată. [4]Ți-o vei apropia în aceeași măsură în care o vrei. [5]Nu te gândi că poți găsi mântuire în felul tău și că o poți avea. [6]Renunță la fiecare plan pe care l-ai făcut în vederea mântuirii tale, în schimbul celui dumnezeiesc. [7]Al Lui te va mulțumi, și nimic altceva nu îți poate aduce pace. [8]Căci pacea e a lui Dumnezeu, și a nimănui altuia.

3. Fii smerit înaintea Lui și, totuși, măreț *în* El. [2]Și nu prețui planul eului înaintea planului lui Dumnezeu. [3]Căci îți lași gol locul din planul Lui, pe care trebuie să îl ocupi dacă vrei să mi te alături, prin decizia de-a te alătura oricărui alt plan în afara celui dumnezeiesc. [4]Te chem să îți împlinești rolul sfânt în planul dat de El lumii pentru eliberarea ei de micime. [5]Dumnezeu vrea ca gazda Lui să fie cât se poate de liberă. [6]Orice loialitate față de un plan al mântuirii separat de El scade valoarea pe care o deține în mintea ta Voia Lui. [7]Și totuși, mintea ta e gazda Lui.

4. Vrei să înveți cât de desăvârșit și de imaculat e sfântul altar pe care S-a pus Tatăl tău? [2]Vei recunoaște acest lucru în clipa sfântă, în care renunți – de bunăvoie și plin de bucurie – la fiecare plan în afara celui dumnezeiesc. [3]Căci în el stă pacea, cât se poate de clară, pentru că ai fost dispus să îi întrunești condițiile. [4]Poți cere clipa sfântă oricând și oriunde o vrei. [5]Încearcă, în timp ce exersezi, să renunți la toate planurile de găsire a magnitudinii în micime pe care le-ai acceptat vreodată. [6]*Ea nu este acolo.* [7]Folosește clipa sfântă doar ca să recunoști că, de unul singur, nu poți să știi unde este și nu poți decât să te înșeli.

5. Eu stau în clipa sfântă, atât de clar cât vrei să fiu. [2]Și măsura în care înveți să mă accepți este durata în care îți vei însuși clipa sfântă. [3]Te chem să îți însușești imediat clipa sfântă, căci eliberarea de micime în mintea gazdei lui Dumnezeu depinde de disponibilitate, nu de timp.

6. Cursul acesta e simplu din cauză că adevărul e simplu. [2]Complexitatea ține de eu și nu e decât încercarea eului de-a face obscur evidentul. [3]Ai putea trăi de-a pururi în clipa sfântă, începând de acum și până în veșnicie, dar nu o faci dintr-un foarte simplu motiv. [4]Nu fă obscură simplitatea acestui motiv, căci o vei face numai pentru

că preferi să nu o recunoşti şi să nu îi dai drumul. [5]Simplul motiv, simplu spus, este acesta: clipa sfântă e momentul în care primeşti şi dai comunicare desăvârşită. [6]Înseamnă însă că e momentul în care mintea ţi-e deschisă atât să primească, cât şi să dea. [7]E recunoaşterea faptului că toate minţile comunică. [8]Ea nu încearcă, aşadar, să schimbe ceva, ci doar să accepte totul.

7. Cum poţi să faci aşa ceva, când preferi să ai gânduri private, pe care să le poţi păstra? [2]Nu o poţi face decât negând comunicarea desăvârşită care face clipa sfântă să fie ce este. [3]Crezi că poţi nutri gânduri pe care nu ai intenţia să le împărtăşeşti şi că mântuirea constă în a nu divulga anumite gânduri. [4]Căci, în gândurile private, ştiute doar de tine, crezi că găseşti o modalitate de-a păstra ce vrei să ai doar tu şi de-a împărtăşi ce vrei *tu* să împărtăşeşti. [5]Iar apoi te miri de ce nu comunici pe deplin cu cei din jur, şi cu Dumnezeu, Care vă învăluie pe toţi.

8. Fiecare gând pe care vrei să îl ţii ascuns sistează comunicarea, pentru că aşa vrei tu. [2]E imposibil să recunoşti comunicarea desăvârşită cât timp pui preţ pe sistarea comunicării. [3]Întreabă-te sincer: „Vreau oare să am parte de o comunicare desăvârşită şi sunt oare total dispus să mă desprind pentru totdeauna de tot ce o perturbă?" [4]Dacă răspunsul este nu, atunci faptul că Spiritul Sfânt e gata să ţi-o dea nu e suficient să îţi revină, pentru că nu eşti gata să o împărtăşeşti cu El. [5]Ea nu poate veni într-o minte care a decis să i se opună. [6]Căci clipa sfântă se dă şi se primeşte cu aceeaşi disponibilitate, fiind acceptarea singurei Voinţe care determină toată gândirea.

9. Condiţia necesară pentru clipa sfântă nu cere să nu ai niciun gând care să nu fie pur. [2]Dar cere să nu ai gânduri pe care vrei să le păstrezi. [3]Inocenţa nu e opera ta. [4]Ţi se dă în clipa în care vrei să o ai. [5]Ispăşirea nu ar exista dacă nu ar fi nevoie de ea. [6]Nu vei fi în stare să accepţi comunicarea desăvârşită cât timp vrei să o ascunzi de tine. [7]Căci ce vrei să ascunzi *chiar* stă ascuns de tine. [8]Când exersezi, atunci, încearcă doar să fii vigilent la amăgire şi nu căuta să protejezi gândurile pe care vrei să nu le divulgi. [9]Lasă puritatea Spiritului Sfânt să le împrăştie şi adu-ţi toată conştienţa la starea de pregătire pentru puritatea pe care ţi-o oferă El. [10]Aşa te va pregăti El să recunoşti că Îi eşti gazdă lui Dumnezeu şi ostatic, la nimic şi nimeni.

V. Clipa sfântă şi relaţiile speciale

1. Pentru Spiritul Sfânt, clipa sfântă e cel mai util instrument didactic pentru a te învăţa semnificaţia iubirii. [2]Căci scopul ei este acela

de-a suspenda judecata întru totul. [3]Judecata se bazează întotdeauna pe trecut, căci experienţa trecută este baza pe care judeci. [4]Judecata devine imposibilă fără trecut, căci – fără el – nu înţelegi nimic. [5]Nu ai face nicio încercare de-a judeca, pentru că ţi-ar fi cât se poate de evident că nu înţelegi ce înseamnă niciun lucru. [6]Te temi de această posibilitate deoarece crezi că, fără eu, totul ar fi haos. [7]Dar te asigur că, fără eu, totul ar fi iubire.

2. Trecutul e principalul instrument didactic al eului, căci în trecut ai învăţat să îţi defineşti nevoile şi ai dobândit metodele de-a le satisface în termenii tăi. [2]Am spus că a limita iubirea doar la o parte din Fiime e totuna cu a introduce vinovăţie în relaţiile tale şi a le face astfel ireale. [3]Dacă urmăreşti să desprinzi anumite aspecte ale totalităţii şi să recurgi la ele pentru a-ţi satisface nevoile imaginare, încerci să foloseşti separarea pentru a te mântui. [4]Cum să nu pătrundă, atunci, vinovăţia? [5]Căci separarea e sursa vinovăţiei, şi a apela la ea pentru mântuire e totuna cu a te crede singur. [6]A fi singur *e* totuna cu a fi vinovat. [7]Căci a te percepe singur e totuna cu a nega Unitatea Tatălui şi a Fiului Său, şi a ataca astfel realitatea.

3. Nu poţi să iubeşti doar anumite părţi ale realităţii, şi să înţelegi ce înseamnă iubirea. [2]Dacă vrei să iubeşti diferit de Dumnezeu, Care nu ştie de iubire specială, cum e posibil să o înţelegi? [3]A crede că relaţiile *speciale*, cu o iubire *specială*, pot să îţi ofere mântuire e totuna cu a crede că separarea este mântuire. [4]Căci mântuirea stă tocmai în egalitatea deplină a Ispăşirii. [5]Cum e posibil să decizi că anumite aspecte speciale ale Fiimii îţi pot da mai mult decât altele? [6]Trecutul te-a învăţat că e aşa. [7]Dar clipa sfântă te învaţă că nu e aşa.

4. Datorită vinovăţiei, toate relaţiile speciale conţin elemente de frică. [2]Iată de ce se transformă şi se schimbă atât de des. [3]Nu sunt bazate exclusiv pe o iubire care nu se schimbă. [4]Şi, unde a pătruns frica, nu poţi conta pe iubire pentru că nu e desăvârşită. [5]În funcţia Lui de Interpret al celor făcute de tine, Spiritul Sfânt foloseşte relaţiile speciale, pe care le-ai ales să susţii eul, ca experienţe formative care indică adevărul. [6]Sub instruirea Lui, fiecare relaţie devine o lecţie de iubire.

5. Spiritul Sfânt ştie că nimeni nu e special. [2]Dar El percepe, deopotrivă, că ai făurit relaţii speciale, pe care le va purifica şi nu te va lăsa să le distrugi. [3]Oricât de nesfânt ar fi motivul pentru care le-ai făcut, El le poate traduce în sfinţenie, înlăturând atât de multă teamă cât Îl laşi. [4]Îi poţi pune în grijă orice relaţie vrei şi poţi să fii sigur că nu va duce la durere, dacă Îi oferi disponibilitatea ta de-a o face să nu servească altor nevoi decât nevoii Sale. [5]Toată vinovăţia din ea se naşte din felul în care o foloseşti tu. [6]Toată iubirea – din felul în care o foloseşte El. [7]Prin urmare, să nu te temi să te desprinzi de nevoile

tale imaginare, care ți-ar distruge relația. [8]Singura ta nevoie e a Lui.

6. Orice relație pe care vrei să o substitui cu alta nu I s-a oferit spre folosință Spiritului Sfânt. [2]Nu *există* substitut pentru iubire. [3]Dacă încerci să substitui un aspect al iubirii cu altul, i-ai acordat unuia mai puțină valoare decât altuia. [4]Nu numai că le-ai separat, dar ai și judecat în defavoarea ambelor. [5]Dar ai judecat mai întâi în defavoarea ta, căci nu ți-ai fi închipuit altfel că ai nevoie de frații tăi așa cum nu sunt. [6]Dacă nu te-ai fi văzut lipsit de iubire, nu i-ai fi putut judeca la fel de lipsiți ca tine.

7. Modul în care eul folosește relațiile e atât de fragmentat, încât merge deseori și mai departe: o parte a unui aspect se potrivește scopurilor lui, în timp ce preferă diferite părți ale unui alt aspect. [2]Așa ajunge să asambleze realitatea după plăcerea lui capricioasă, oferind căutării tale un tablou căruia nu i se aseamănă nimic. [3]Căci nu există, în Cer, nici pe pământ, ceva cu care să semene; și, de aceea, oricât de mult i-ai căuta realitatea, nu o poți găsi, pentru că nu este reală.

8. Toți de aici, de pe pământ, și-au format relații speciale; și, deși în Cer nu e așa, Spiritul Sfânt știe cum să le aducă aici un strop de Cer. [2]În clipa sfântă nimeni nu e special, căci nevoile tale personale nu se vâră cu forța peste nimeni ca să îți facă frații să pară diferiți. [3]Fără valorile din trecut, i-ai vedea pe toți la fel și exact ca tine. [4]Și nu ai vedea separare între tine și ei. [5]În clipa sfântă, vezi în fiecare relație ce va fi când vei percepe doar prezentul.

9. Dumnezeu te cunoaște *acum*. [2]El nu Își amintește nimic, pentru că te-a cunoscut întotdeauna exact cum te cunoaște acum. [3]Clipa sfântă Îi reflectă cunoașterea scoțând toată percepția din trecut, înlăturând astfel cadrul de referință pe care l-ai construit să îți judeci frații. [4]Odată ce dispare acesta, Spiritul Sfânt îl înlocuiește cu cadrul Lui de referință. [5]Cadrul Lui de referință e doar Dumnezeu. [6]Veșnicia Spiritului Sfânt stă numai aici. [7]Căci, în clipa sfântă, liberă de trecut, vezi că iubirea e în tine, și nu ai nevoie să te uiți în afară și să furi iubirea, vinovățește, de unde ai crezut că este.

10. Toate relațiile tale sunt binecuvântate în clipa sfântă, pentru că binecuvântarea nu e limitată. [2]În clipa sfântă, Fiimea câștigă laolaltă și, unită în binecuvântarea ta, devine una pentru tine. [3]Înțelesul iubirii e înțelesul pe care i l-a dat Dumnezeu. [4]Dă-i un înțeles diferit de-al Său, și va fi imposibil să o înțelegi. [5]Dumnezeu iubește fiecare frate cum te iubește pe tine; nici mai mult, nici mai puțin. [6]Are nevoie de toți deopotrivă; și, tot așa, și tu. [7]În timp, ți s-a spus să oferi miracole după cum te îndrum și să lași Spiritul Sfânt să ți-i aducă pe cei care te caută. [8]În clipa sfântă însă te unești direct cu Dumnezeu și toți frații tăi se unesc în Cristos. [9]Cei uniți în Cristos nu sunt nicidecum separați. [10]Căci Cristos e Sinele împărtășit de Fiime, după cum

Dumnezeu Își împărtășește Sinele cu Cristos.

11. Crezi că poți judeca Sinele lui Dumnezeu? [2]Dumnezeu L-a creat mai presus de judecată, din nevoia de a-Și extinde Iubirea. [3]Cu iubire în tine, nu ai nevoie decât să o extinzi. [4]În clipa sfântă nu există conflict de nevoi, căci nu există decât una singură. [5]Căci clipa sfântă ajunge până în veșnicie și în Mintea lui Dumnezeu. [6]Numai acolo are înțeles iubirea și numai acolo poate fi înțeleasă.

VI. Clipa sfântă și legile lui Dumnezeu

1. E imposibil să folosești o relație pe socoteala alteia și să nu te simți vinovat. [2]Și e la fel de imposibil să condamni o parte a unei relații și să găsești pace în ea. [3]Sub instruirea Spiritului Sfânt, toate relațiile sunt percepute ca angajamente totale, dar nicicum în conflict unele cu altele. [4]Credința desăvârșită în fiecare dintre ele, pentru capacitatea de-a te satisface complet, apare doar din credința desăvârșită în tine. [5]Iar pe aceasta nu poți să o ai cât timp rămâne vinovăția. [6]Iar vinovăția va rămâne cât timp accepți – și ții la – posibilitatea că poți face dintr-un frate ceva ce nu e, pentru că îl vrei așa.

2. Ai atât de puțină credință în tine pentru că nu ești dispus să accepți faptul că iubirea desăvârșită e în tine. [2]Și cauți, prin urmare, în afară ceva ce nu poți găsi în afară. [3]Îți ofer credința mea desăvârșită în tine, în locul tuturor îndoielilor tale. [4]Dar nu uita că credința mea trebuie să fie la fel de desăvârșită în toți frații tăi cum e în tine, căci altfel ți-aș oferi un dar limitat. [5]În clipa sfântă, împărtășim credința pe care o avem în Fiul lui Dumnezeu pentru că recunoaștem, împreună, că o merită pe deplin și, apreciindu-i împreună acest merit, nu ne putem îndoi de sfințenia lui. [6]Și așa, îl iubim.

3. Toată separarea dispare când sfințenia e împărtășită. [2]Căci sfințenia este putere și, prin împărtășirea ei, devine tot mai puternică. [3]Dacă urmărești să obții satisfacție prin gratificarea nevoilor tale, după cum le percepi, trebuie să crezi că puterea vine de la altul, un altul care pierde ce câștigi tu. [4]Cineva trebuie să piardă dacă te percepi slab. [5]Există însă o altă interpretare a relațiilor, care depășește întru totul noțiunea de pierdere a puterii.

4. Nu ți se pare dificil să crezi că, atunci când altul face apel la Dumnezeu pentru iubire, apelul tău rămâne la fel de puternic. [2]Nici nu crezi că, atunci când îi răspunde Dumnezeu, scad șansele de-a primi și tu un răspuns. [3]Dimpotrivă, ești mai dispus să îi consideri reușita o mărturie la posibilitatea reușitei tale. [4]Căci recunoști, oricât de vag, că Dumnezeu e o idee și, de aceea, credința ta în El se întă-

reşte împărtăşind. [5]Ce ţi se pare greu de acceptat e faptul că *tu* eşti o idee, ca Tatăl tău. [6]Şi, tot ca El, te poţi da întru totul, fără pierdere şi numai în câştig. [7]Iată unde stă pacea, căci aici *nu* e conflict.

5. În lumea carenţei, iubirea nu are înţeles şi pacea e cu neputinţă. [2]Căci pierderea şi câştigul sunt acceptate amândouă şi, de aceea, nimeni nu e conştient că iubirea desăvârşită e în el. [3]În clipa sfântă recunoşti ideea de iubire în tine, şi uneşti această idee cu Mintea care a gândit-o şi care nu ar putea renunţa la ea. [4]Din moment ce o ţine în ea, nu *există* pierdere. [5]Clipa sfântă devine astfel o lecţie ce te învaţă cum să îţi ţii toţi fraţii în minte, neresimţind pierdere, ci complinire. [6]De aici rezultă că nu poţi decât să dai. [7]Iar ea *este* iubire, căci numai ea este firească potrivit legilor lui Dumnezeu. [8]În clipa sfântă domnesc legile lui Dumnezeu şi numai ele au înţeles. [9]Legile acestei lumi vor înceta să mai deţină vreun înţeles. [10]Când Fiul lui Dumnezeu acceptă că legile lui Dumnezeu sunt tot ce voieşte, cu bucurie, e imposibil să fie legat sau limitat în orice fel. [11]În clipa aceea, e tot atât de liber cât îl vrea Dumnezeu. [12]Căci, în clipa în care refuză să fie legat, nu e legat.

6. În clipa sfântă nu se întâmplă nimic din ce nu a fost dintotdeauna. [2]Doar vălul tras peste realitate se ridică. [3]Nimic nu s-a schimbat. [4]Dar conştienţa acestei neschimbări vine rapid când e dat la o parte vălul timpului. [5]Cei ce nu au resimţit încă ridicarea vălului şi nu s-au simţit atraşi irezistibil în lumina din spatele lui nu pot avea credinţă într-o iubire fără frică. [6]Spiritul Sfânt însă îţi dă această credinţă, pentru că mi-a oferit-o mie şi am acceptat-o. [7]Să nu te temi că o să ţi se refuze clipa sfântă, căci eu nu am refuzat-o. [8]Şi, prin mine, Spiritul Sfânt ţi-o dă, după cum o vei da şi tu. [9]Nu lăsa nevoile pe care le percepi să îţi umbrească nevoia acestui lucru. [10]Căci, în clipa sfântă, vei recunoaşte singura nevoie pe care Fiii lui Dumnezeu o împărtăşesc în mod egal şi, prin această recunoaştere, vei oferi şi tu, cu mine, ce e necesar.

7. Pacea va veni prin *noi*. [2]Alătură-mi-te în ideea păcii, căci în idei minţile pot comunica. [3]Dacă vrei să te dai cum Se dă Tatăl tău, vei învăţa să înţelegi ideea de Sine. [4]Iar, în ea, semnificaţia iubirii este înţeleasă. [5]Dar ţine minte că înţelegerea îi aparţine minţii, şi numai minţii. [6]Cunoaşterea îi aparţine minţii, aşadar, iar condiţiile ei sunt cu ea în minte. [7]Dacă nu ai fi o idee, şi nimic altceva, nu ai putea comunica pe deplin cu tot ce-a fost vreodată. [8]Dar, cât timp preferi să fii altceva – sau încerci să fii, deopotrivă, nimic altceva şi altceva –, nu îţi vei aminti limba de comunicare, pe care o ştii la perfecţie.

8. În clipa sfântă se aminteşte Dumnezeu şi, odată cu El, limba de comunicare cu toţi fraţii tăi. [2]Căci comunicarea se aminteşte toată deodată, ca adevărul. [3]Nu există excludere în clipa sfântă, pentru că

trecutul a trecut şi, odată cu el, dispare orice temei pentru a exclude. [4]Fără sursa ei, excluderea dispare. [5]Aşa I se permite Sursei tale – şi a tuturor fraţilor tăi – să o înlocuiască în conştienţa ta. [6]Dumnezeu şi puterea lui Dumnezeu Îşi vor prelua locul de drept în tine, şi vei resimţi deplina comunicare a ideilor cu ideile. [7]Prin capacitatea ta de-a face acest lucru, vei învăţa ce trebuie să fii, căci vei începe să înţelegi ce e Creatorul tău şi ce e creaţia Lui, laolaltă cu El.

VII. Sacrificiul de care nu este nevoie

1. Dincolo de atracţia slabă a relaţiei speciale de iubire, şi mereu umbrită de aceasta, stă atracţia puternică a Tatălui faţă de Fiul Său. [2]Nu te poate mulţumi nicio altă iubire, pentru că altă iubire nu *există*. [3]Aceasta e singura iubire care se dă pe deplin şi se înapoiază pe deplin. [4]Fiind deplină, ea nu cere nimic. [5]Fiind întru totul pură, toţi părtaşii la ea au totul. [6]Nu e nicidecum baza unei relaţii în care intră eul. [7]Căci fiecare relaţie la care se angajează eul *este* specială.

2. Eul stabileşte relaţii doar ca să capete ceva. [2]Şi vrea să îl ţină pe cel ce dă legat de el prin vinovăţie. [3]Eului îi este imposibil să înceapă o relaţie fără mânie, căci e convins că mânia îi câştigă prieteni. [4]Asta nu e nicidecum ce afirmă, dar *e* ce urmăreşte. [5]Căci eul e convins că poate să capete şi să păstreze *prin stârnirea vinovăţiei*. [6]Iată singura lui putere de atracţie, o atracţie atât de slabă, încât nu ar avea niciun efect, atâta doar că nimeni nu o recunoaşte. [7]Căci eul pare să atragă întotdeauna prin iubire şi nu are nicio putere de atracţie pentru cei ce percep că atrage prin vinovăţie.

3. Atracţia nesănătoasă a vinovăţiei trebuie recunoscută ca fiind ce este. [2]Căci, odată ce a căpătat realitate în ochii tăi, e esenţial să o priveşti cu claritate şi, retrăgând ce ai investit în ea, să înveţi să te desprinzi de ea. [3]Nimeni nu ar alege să se desprindă de un lucru pe care îl consideră de valoare. [4]Dar atracţia vinovăţiei are valoare pentru tine numai din cauză că nu te-ai uitat ce este şi ai judecat-o în beznă totală. [5]Când o aducem la lumină, singura ta întrebare va fi cum de ai putut să vrei aşa ceva. [6]Nu ai de pierdut nimic dacă o priveşti cu ochii larg deschişi, căci o asemenea urâţenie nu îşi are locul în mintea ta sfântă. [7]Această gazdă a lui Dumnezeu nu poate avea aici nicio investiţie reală.

4. Am spus mai înainte că eul încearcă să menţină şi să sporească vinovăţia, dar în aşa fel încât să nu recunoşti ce vrea să îţi facă. [2]Căci doctrina fundamentală a eului este aceea că de ce le faci altora vei reuşi să scapi. [3]Eul nu doreşte binele nimănui. [4]Dar supravieţuirea

lui e condiționată de convingerea ta că ești scutit de intențiile lui rele. [5]Eul te sfătuiește, de aceea, că – dacă vei fi gazda lui – îți va da posibilitatea să îți îndrepți mânia în afară, protejându-te pe tine astfel. [6]Așa se angajează într-un lanț nesfârșit și nesatisfăcător de relații speciale, făurite din mânie și dedicate unei singure, dar smintite convingeri: aceea că ești în tot mai multă siguranță cu cât investești mai multă mânie în afara ta.

5. Acesta e lanțul care îl leagă de vinovăție pe Fiul lui Dumnezeu și, tot acesta, lanțul pe care Spiritul Sfânt vrea să îl înlăture din mintea lui sfântă. [2]Căci gazda aleasă de Dumnezeu, care nu poate găzdui eul, nu își are locul în strânsoarea lanțului cruzimii. [3]În numele dezlegării lui și în Numele Celui Ce vrea să îl dezlege, să privim mai atent relațiile pe care le născocește eul și să lăsăm Spiritul Sfânt să le judece adevărat. [4]Căci e sigur că, dacă le vei privi, I le vei oferi bucuros. [5]Nu știi ce poate face El din ele, dar vei fi dispus să afli dacă ești dispus mai întâi să percepi ce ai făcut tu din ele.

6. Într-un fel sau altul, fiecare relație făcută de eu se bazează pe ideea că, sacrificându-se, devine mai mare. [2]„Sacrificiul", pe care îl consideră o purificare, e de fapt rădăcina resentimentului său amar. [3]Căci ar prefera să atace direct și să evite să amâne ce vrea cu adevărat. [4]Eul însă recunoaște „realitatea" așa cum o vede și admite că nimeni nu ar putea interpreta atacul direct ca iubire. [5]Stârnirea vinovăției însă *este* un atac direct, deși nu pare să fie. [6]Căci cei ce se simt vinovați se așteaptă să fie atacați și, odată ce îl cer, atacul îi atrage.

7. În asemenea relații demente, atracția lucrului nedorit pare mai puternică decât atracția celui dorit. [2]Căci fiecare crede că i-a sacrificat ceva celuilalt și îl urăște din cauza acestui lucru. [3]Iată însă ce crede că vrea. [4]Nu e nicidecum îndrăgostit de celălalt. [5]Ci crede, pur și simplu, că e îndrăgostit de sacrificiu. [6]Și, pentru acest sacrificiu pe care și-l cere, pretinde ca celălalt să accepte vinovăția și să se sacrifice și el. [7]Iertarea devine imposibilă, căci eul crede că a-l ierta pe altul înseamnă a-l pierde. [8]Numai printr-un atac lipsit de iertare poate eul să asigure vinovăția ce îi ține toate relațiile laolaltă.

8. Ele însă doar *par* să fie laolaltă. [2]Căci, pentru eu, relațiile nu înseamnă decât că trupurile sunt laolaltă. [3]Asta, eul cere întotdeauna, și nu îl deranjează pe unde merge mintea sau ce gândește, căci pare neimportant. [4]Cât timp trupul e prezent să își primească sacrificiul, e mulțumit. [5]Pentru eu, mintea e un lucru privat, și numai trupul poate fi împărtășit. [6]Ideile au importanță doar în măsura în care apropie sau îndepărtează trupul altuia. [7]Și sunt apreciate ca bune sau ca rele în acești parametri. [8]Ce îl face pe altul să se simtă vinovat și îl ține prin vinovăție e „bun". [9]Ce îl scapă de vinovăție e „rău", pentru că îl face să nu mai creadă că trupurile comunică, și, de aceea, să „dispară".

9. Suferința și sacrificiul sunt daruri cu care eul vrea să „binecuvânteze" toate întrunirile. [2]Iar cei ce sunt uniți la altarul lui acceptă suferința și sacrificiul ca preț al întrunirii. [3]În alianțele lor mânioase, născute din frica singurătății, dar dedicate perpetuării singurătății, fiecare își caută ușurarea de vinovăție prin sporirea ei în celălalt. [4]Căci fiecare crede că asta va descrește vinovăția din el. [5]Celălalt pare întotdeauna să îl atace și să îl rănească, poate în moduri subtile, poate „inconștient", dar niciodată fără să îi ceară sacrificiul. [6]Furia celor întruniți la altarul eului depășește cu mult măsura în care o conștientizezi. [7]Căci nu îți dai seama *ce* vrea eul de fapt.

10. De câte ori te superi, poți fi sigur că ți-ai format o relație specială pe care a „binecuvântat-o" eul, căci mânia *e* binecuvântarea lui. [2]Mânia ia multe forme, dar nu îi poate înșela mult timp pe cei ce vor să învețe că iubirea nu aduce vinovăție, iar ce aduce vinovăție nu poate fi iubire, ci *trebuie* să fie mânie. [3]Toată mânia nu e decât o încercare de-a face pe cineva să se simtă vinovat, iar această încercare e singura bază acceptată de eu pentru relațiile speciale. [4]Vinovăția e singura nevoie pe care o are eul și, cât timp te identifici cu el, vinovăția își va păstra atracția. [5]Amintește-ți însă un lucru: a fi cu un trup nu e totuna cu a comunica. [6]Și, dacă crezi că este, te vei simți vinovat în privința comunicării și te vei teme să auzi Spiritul Sfânt, recunoscând în Vocea Lui propria ta nevoie de-a comunica.

11. Spiritul Sfânt nu poate preda prin intermediul fricii. [2]Și, cât timp crezi că a comunica este totuna cu a te însingura, cum poate să comunice cu tine? [3]Convingerea că vei fi abandonat dacă comunici e o adevărată sminteală. [4]Și totuși, mulți au această convingere. [5]Căci socotesc că mințile trebuie să le rămână private, pentru că altfel le vor pierde, dar – dacă li se reunesc trupurile – mințile continuă să fie ale lor. [6]Unirea trupurilor devine astfel modul în care și-ar ține mințile separate. [7]Căci trupurile nu pot ierta. [8]Pot face doar ce le dictează mintea.

12. Iluzia autonomiei trupului și a capacității lui de-a învinge singurătatea e consecința planului eului de-a-și stabili propria autonomie. [2]Cât timp crezi că a fi cu un trup înseamnă a avea parte de tovărășie, vei fi nevoit să încerci să îți ții fratele într-un trup, ținut acolo prin vinovăție. [3]Și vei vedea siguranță în vinovăție și pericol în comunicare. [4]Căci eul te va învăța întotdeauna că singurătatea se rezolvă prin vinovăție, iar comunicarea e cauza singurătății. [5]În ciuda demenței evidente a acestei lecții, au învățat-o mulți.

13. Iertarea stă în comunicare cu aceeași certitudine cu care condamnarea stă în vinovăție. [2]Funcția didactică a Spiritului Sfânt e tocmai aceea de-a-i instrui pe cei ce cred că a comunica e a condamna că a comunica este a mântui. [3]Și o va face, pentru că puterea lui Dumnezeu

din El şi din tine e unită într-o relaţie reală atât de sfântă şi de puternică, încât poate birui până şi asta fără nicio frică.

14. Prin clipa sfântă se împlineşte ce pare imposibil, făcând evident că nu e imposibil. [2]În clipa sfântă vinovăţia nu deţine nicio atracţie, din moment ce comunicarea s-a restabilit. [3]Iar vinovăţia, al cărei unic scop e să împiedice comunicarea, nu are nicio funcţie aici. [4]Nu există disimulare aici, nici gânduri private. [5]Disponibilitatea de-a comunica atrage la ea comunicarea şi înfrânge complet singurătatea. [6]Aici e iertare deplină, căci nu există dorinţa de-a exclude pe nimeni din complinirea ta, într-o recunoaştere subită a valorii rolului pe care îl are fiecare în cadrul ei. [7]În protecţia întregimii tale, toţi sunt invitaţi şi bine-veniţi. [8]Şi înţelegi că propria ta complinire e a lui Dumnezeu, a Cărui unică nevoie e să fii complet. [9]Căci complinirea ta te face al Lui în conştienţa ta. [10]Şi în această conştienţă te resimţi cum ai fost creat, şi cum eşti.

VIII. Singura relaţie reală

1. Clipa sfântă nu înlocuieşte nevoia de a învăţa, căci Spiritul Sfânt trebuie să nu te părăsească ca Profesor până ce clipa sfântă nu s-a extins mult dincolo de timp. [2]Pentru a preda ce are de predat, El trebuie să folosească toate lucrurile din lumea aceasta pentru eliberarea ta. [3]Trebuie să Se alieze cu fiecare semn sau indiciu că eşti dispus să înveţi de la El ce e adevărul. [4]El e prompt să utilizeze tot ce Îi oferi în vederea acestui lucru. [5]Grija şi preocuparea pe care ţi le poartă sunt nelimitate. [6]În faţa fricii tale de iertare, pe care o percepe cu aceeaşi claritate cu care ştie că iertarea e eliberare, El te va învăţa să îţi aduci aminte că iertarea nu e pierdere, ci mântuirea ta. [7]Şi că, printr-o iertare deplină, în care recunoşti că nu ai ce ierta, eşti absolvit total.

2. Ascultă-L bucuros şi învaţă de la El că nu ai nevoie de relaţii speciale. [2]În ele cauţi doar ce ai aruncat. [3]Şi, prin ele, nu vei învăţa niciodată valoarea a ce ai lepădat, dar continui să îţi doreşti din toată inima. [4]Hai să facem din clipa sfântă tot ce există, dorind să *fie* tot ce există. [5]Fiul lui Dumnezeu are atâta nevoie să fii dispus să ai această năzuinţă, încât nu poţi concepe o nevoie atât de mare. [6]Iată singura nevoie pe care Dumnezeu şi Fiul Său o împărtăşesc şi voiesc să o satisfacă împreună. [7]Nu eşti singur în această năzuinţă. [8]Voia creaţiilor tale te cheamă să îţi împărtăşeşti voia cu ele. [9]Îndreaptă-te atunci, în pace, dinspre vinovăţie înspre Dumnezeu şi înspre ele.

3. Să nu ai relaţii decât cu ce nu te va părăsi şi cu ce nu poţi părăsi. [2]Singurătatea Fiului lui Dumnezeu este singurătatea Tatălui său. [3]Nu refuza să îţi conştientizezi complinirea şi nu urmări să ţi-o restabileşti. [4]Nu te teme să laşi izbăvirea pe seama Iubirii Izbăvitorului tău. [5]El nu poate eşua, căci vine de la Cel Care nu poate eşua. [6]Acceptă-ţi senzaţia de eşec doar ca pe o greşeală privitor la cine eşti. [7]Căci gazda sfântă a lui Dumnezeu e mai presus de eşec şi nu i se poate refuza nimic din ce voieşte. [8]Eşti veşnic într-o relaţie atât de sfântă, încât îi cheamă pe toţi să scape de singurătate şi să se alăture iubirii tale. [9]Iar, acolo unde eşti, trebuie să te caute fiecare şi să te găsească.

4. Gândeşte-te doar o clipă la următorul lucru: Dumnezeu ţi-a dat Fiimea ca să îţi asigure o creaţie desăvârşită. [2]Acesta a fost darul Lui, căci – aşa cum nu ţi S-a refuzat El Însuşi – nu ţi-a refuzat nici creaţia Lui. [3]Nimic din ce s-a creat vreodată nu poate să nu îţi aparţină. [4]Relaţiile tale sunt cu universul. [5]Iar acest univers, dumnezeiesc fiind, depăşeşte cu mult mărunta sumă a tuturor trupurilor separate pe care le percepi. [6]Căci toate părţile separate din care e alcătuit se unesc în Dumnezeu prin Cristos, unde devin asemănătoare Tatălui lor. [7]Cristos nu cunoaşte nicio separare de Tatăl Lui, Care e singura Lui relaţie, în care dă cum Îi dă şi Tatăl Lui.

5. Spiritul Sfânt e încercarea lui Dumnezeu de-a te elibera de lucrurile pe care nu le înţelege. [2]Iar încercarea va reuşi datorită Sursei încercării. [3]Spiritul Sfânt te roagă să răspunzi cum răspunde Dumnezeu, căci vrea să te înveţe ce nu înţelegi. [4]Dumnezeu vrea să răspundă fiecărei nevoi, indiferent de forma pe care o ia. [5]De aceea, El ţine deschis acest canal, să se primească ce îţi comunică El şi ce Îi comunici tu. [6]Dumnezeu nu îţi înţelege problema de comunicare, căci nu o împărtăşeşte cu tine. [7]Doar tu crezi că este de înţeles. [8]Spiritul Sfânt ştie că nu e de înţeles, şi totuşi, o înţelege fiindcă ai făcut-o tu.

6. Numai Spiritul Sfânt conştientizează ce nu poate fi cunoscut de Dumnezeu şi ce nu e înţeles de tine. [2]Funcţia Lui sfântă e să accepte ambele lucruri şi, înlăturând fiecare element de dezacord, să le contopească într-un singur lucru. [3]El va face asta pentru că e funcţia Lui. [4]Lasă deci ce ţi se pare imposibil pe seama Celui Care ştie că trebuie să fie posibil pentru că e Voia lui Dumnezeu. [5]Şi lasă-L pe Cel a Cărui învăţătură vine numai de la Dumnezeu să te înveţe singurul înţeles pe care îl au relaţiile. [6]Căci Dumnezeu a creat singura relaţie care are înţeles, aceasta fiind relaţia Lui cu tine.

IX. Clipa sfântă şi atracţia lui Dumnezeu

1. Aşa cum eul vrea să îţi limiteze percepţia fraţilor tăi la trup, tot aşa şi Spiritul Sfânt vrea să îţi descătuşeze viziunea şi să te lase să

vezi cum se răsfrâng din ei Marile Raze, atât de nelimitate, încât ajung până la Dumnezeu. [2]Această trecere la viziune se realizează în clipa sfântă. [3]Dar e nevoie să înveți ce anume presupune această trecere, ca să devii dispus să o permanentizezi. [4]Odată ce există această disponibilitate, ea nu te va părăsi, căci *este* permanentă. [5]Odată ce ai acceptat-o ca singura percepție pe care o vrei, va fi tradusă în cunoaștere prin rolul pe care îl joacă Dumnezeu Însuși în cadrul Ispășirii, căci e singurul pas din ea pe care îl înțelege. [6]De aceea, când ești gata de el, nu va surveni nicio întârziere. [7]Dumnezeu e gata acum, dar tu nu ești.

2. Sarcina noastră e pur și simplu aceea de-a continua, cât de repede posibil, procesul necesar de-a privi în față toate perturbările și de-a le vedea exact așa cum sunt. [2]Căci e imposibil să recunoști lipsa totală de gratificație a lucrului pe care crezi că îl vrei. [3]Trupul e simbolul eului, după cum și eul e simbolul separării. [4]Și amândouă nu sunt decât niște încercări de-a limita comunicarea și de-a o face imposibilă astfel. [5]Căci, pentru a avea înțeles, comunicarea trebuie să fie nelimitată; iar, lipsită de înțeles, nu te va satisface total. [6]Ea rămâne însă singurul mijloc prin care poți stabili relații reale, care nu au limite, deoarece au fost stabilite de Dumnezeu.

3. În clipa sfântă, în care Marile Raze înlocuiesc trupul în conștiență, ți se dă recunoașterea relațiilor fără limite. [2]Dar, pentru a o vedea, e necesar să renunți la toate modurile în care folosește eul trupul și să accepți faptul că eul nu are niciun scop pe care vrei să îl împărtășești cu el. [3]Căci eul vrea să limiteze pe toată lumea la un trup ca să își atingă propriile scopuri; și, cât timp crezi că are un scop, vei alege să utilizezi mijloacele cu care încearcă să își preschimbe scopurile în realizări. [4]Ele nu se vor realiza niciodată. [5]Și totuși, precis ai recunoscut că eul, ale cărui obiective sunt cu totul de neatins, se va strădui din răsputeri să le obțină și o va face cu puterea pe care i-ai dat-o tu.

4. E imposibil să îți imparți puterea între Cer și iad, Dumnezeu și eu, și să dai drumul forței tale la creației, singurul scop în care ți s-a dat. [2]Iubirea produce expansiune *întotdeauna*. [3]Limitele sunt cerute de eu și reprezintă cerințele lui de-a face mic și ineficace. [4]Limitează-ți vederea unui frate la trupul lui – un lucru pe care îl vei face cât timp nu vrei să îl eliberezi de trup –, și vei refuza darul pe care ți-l dă. [5]Trupul lui nu îl poate da. [6]Și nu îl căuta nici tu printr-al tău. [7]Dar mințile voastre sunt deja un continuu, iar uniunea lor trebuie doar acceptată, și singurătatea în Cer nu mai e.

5. Dacă ai vrea să lași Spiritul Sfânt să îți vorbească de Iubirea lui Dumnezeu față de tine și de nevoia creațiilor tale de-a fi cu tine mereu, ai simți atracția celor veșnice. [2]Nimeni nu poate să Îl audă vorbind de așa ceva, și să rămână dispus să zăbovească mult în aste locuri. [3]Căci e voia ta să fii în Cer, unde ești complet și liniștit, într-o relație atât de sigură și de iubitoare, încât e imposibilă orice limită. [4]Nu vrei să îți dai micile relații în schimbul acesteia? [5]Căci trupul *este* mic și limitat, iar darul libertății ți-l pot oferi numai cei pe care vrei să îi vezi fără limitele pe care li le-ar impune eul.

6. Nu poți concepe limitele la care ți-ai supus percepția și nu ai idee de toată frumusețea pe care ai putea să o vezi. [2]Dar trebuie să ții minte un lucru: atracția vinovăției se opune atracției lui Dumnezeu. [3]Atracția Lui față de tine rămâne nelimitată, dar – din moment ce puterea ta, fiind a Lui, e la fel de mare ca a Lui – poți să întorci spatele iubirii. [4]Ce investești în vinovăție Îi refuzi lui Dumnezeu. [5]Și vederea îți devine tot mai slabă, mai ștearsă și mai limitată, căci ai încercat să separi Tatăl de Fiu și să le limitezi comunicarea. [6]Nu căuta Ispășirea în și mai multă separare. [7]Și nu îți limita viziunea Fiului lui Dumnezeu la ce îi împiedică eliberarea și la ce Spiritul Sfânt trebuie să desfacă pentru a-l elibera. [8]Căci credința lui în limite *l-a* întemnițat.

7. Când trupul va înceta să te mai atragă și nu vei pune preț pe el ca mijloc de-a obține ceva, atunci nu va mai exista nicio perturbare a comunicării și gândurile tale vor fi la fel de libere ca ale lui Dumnezeu. [2]Pe măsură ce lași Spiritul Sfânt să te învețe cum să folosești trupul doar în scopurile comunicării și renunți să îl folosești în vederea separării și a atacului pe care le vede eul în el, vei învăța că nu ai nevoie de trup. [3]În clipa sfântă nu sunt trupuri și simți doar atracția lui Dumnezeu. [4]Acceptând că e neîmpărțită, te unești cu El pe deplin, într-o clipită, căci nu mai pui limite uniunii tale cu El. [5]Realitatea acestei relații devine singurul adevăr pe care l-ai putea dori vreodată. [6]Tot adevărul *e* aici.

X. Timpul renașterii

1. Îți stă în putere, în timp, să amâni uniunea desăvârșită a Tatălui și a Fiului. [2]Căci, în lumea aceasta, atracția vinovăției stă într-adevăr între ei. [3]Nici timpul, nici anotimpul nu înseamnă nimic în veșnicie. [4]Aici însă funcția Spiritului Sfânt e să le folosească pe amândouă, dar nu cum le folosește eul. [5]E anotimpul în care sărbătorești nașterea mea în lume. [6]Dar nu știi cum. [7]Lasă Spiritul Sfânt să te învețe și lasă-mă să sărbătoresc nașterea *ta* prin El. [8]Singurul dar pe care îl pot accepta de la tine e darul pe care ți l-am dat. [9]Eliberează-mă așa cum îți aleg și eu eliberarea. [10]Sărbătorim împreună timpul lui Cristos,

căci nu are înţeles dacă suntem separaţi.

2. Clipa sfântă este, cu adevărat, timpul lui Cristos. [2]Căci, în această clipă eliberatoare, nu e pusă nicio vină pe seama Fiului lui Dumnezeu şi i se redă astfel puterea nelimitată. [3]Ce alt dar îmi poţi oferi, când numai pe acesta am ales să ţi-l ofer? [4]Şi a mă vedea înseamnă a mă vedea în fiecare şi a le oferi tuturor darul pe care mi-l oferi. [5]Sunt la fel de incapabil să primesc sacrificiu cum este Dumnezeu, şi fiecare sacrificiu pe care ţi-l ceri mi-l ceri de fapt mie. [6]Învaţă acum că sacrificiul de orice fel nu e decât o limitare impusă dăruirii. [7]Şi, prin această limitare, îţi vei limita acceptarea darului pe care ţi-l ofer.

3. Noi, care suntem una, nu putem da separat. [2]Când eşti dispus să accepţi că relaţia noastră e reală, vinovăţia nu va deţine nicio atracţie pentru tine. [3]Căci, în uniunea noastră, ne vei accepta toţi fraţii. [4]Darul uniunii e singurul dar pe care m-am născut să îl dau. [5]Dă-mi-l, ca să îl ai. [6]Timpul lui Cristos e timpul desemnat pentru darul libertăţii, oferit tuturor. [7]Şi, acceptându-l, îl oferi tuturor.

4. Îţi stă în putere să sfinţeşti acest timp al anului, căci îţi stă în putere să faci timpul lui Cristos să fie acum. [2]E posibil să se facă totul deodată, pentru că e necesară o singură reorientare a percepţiei, căci ai făcut o singură greşeală. [3]Par să fie mai multe, dar toate sunt acelaşi lucru. [4]Căci, deşi eul ia multe forme, e întotdeauna aceeaşi idee. [5]Ce nu e iubire e întotdeauna frică, şi nimic altceva.

5. Nu e necesar să urmezi frica prin toate ascunzişurile întunecoase pe care şi le sapă subteran doar ca să reapară în forme diferite de ce este. [2]Dar *este* necesar să o examinezi pe fiecare cât timp vrei să păstrezi principiul ce le guvernează pe toate. [3]Când eşti dispus să le consideri – nu separate, ci manifestări diferite ale aceleiaşi idei pe care nu o vrei –, o să dispară toate. [4]Ideea e pur şi simplu asta: crezi că e posibil să fii gazda eului sau ostaticul lui Dumnezeu. [5]Asta e alternativa pe care crezi că o ai şi decizia pe care crezi că trebuie să o iei. [6]Nu vezi alte opţiuni, căci nu poţi accepta că sacrificiul nu duce la nimic. [7]Sacrificiul este atât de esenţial pentru sistemul tău de gândire, încât mântuirea fără sacrificiu nu are înţeles pentru tine. [8]Confuzia pe care o faci între sacrificiu şi iubire e atât de profundă, încât nu poţi concepe iubirea fără sacrificiu. [9]Şi trebuie să vezi un lucru: sacrificiul e atac, nu iubire. [10]Dacă vrei să accepţi această singură idee, frica ta de iubire va dispărea. [11]Vinovăţia nu se poate menţine când s-a înlăturat ideea de sacrificiu. [12]Căci, dacă există sacrificiu, cineva trebuie să plătească şi cineva trebuie să capete. [13]Şi singura întrebare ce rămâne este: care-i preţul şi ce-i de căpătat.

6. Ca gazdă a eului, crezi că poţi lepăda toată vinovăţia oricând vrei, procurându-ţi astfel pacea. [2]Iar plata nu pare să fie a ta. [3]Deşi e evident că eul cere plată, nu pare niciodată să o ceară de la tine. [4]Nu eşti

dipus să recunoşti că eul, pe care l-ai poftit, îi trădează numai pe cei care se cred gazda lui. [5]Eul nu te va lăsa niciodată să percepi asta, din moment ce recunoaşterea aceasta l-ar lăsa fără adăpost. [6]Căci, atunci când apare clar această recunoaştere, nu vei fi amăgit de nicio formă pe care o ia eul ca să se protejeze de privirea ta. [7]Vei recunoaşte că fiecare formă nu face decât să acopere singura idee care se ascunde în spatele tuturor formelor: ideea că iubirea cere sacrificiu, fiind astfel inseparabilă de atac şi frică. [8]Şi că vinovăţia e preţul iubirii, care trebuie plătit prin frică.

7. Cât de înspăimântător ţi-a devenit, atunci, Dumnezeu şi cât de mare crezi că e sacrificiul pe care ţi-l cere Iubirea Lui! [2]Căci iubirea totală ar cere sacrificiul total. [3]Aşa că eul pare să îţi ceară mai puţin decât Dumnezeu şi e considerat răul cel mai mic din două rele, dintre care unul e puţin de temut, poate, iar celălalt, de distrus. [4]Căci consideri iubirea un lucru distructiv şi singura ta întrebare este: cine va fi distrus, tu sau altcineva? [5]Urmăreşti să răspunzi la această întrebare în relaţiile tale speciale, în care pari să fii, în parte, atât distrugător, cât şi distrus, dar nu eşti în stare să fii total nici una, nici alta. [6]Iată ce crezi că te mântuieşte de Dumnezeu, a Cărui Iubire totală te-ar distruge cu desăvârşire.

8. Crezi că toţi care sunt în afara ta îţi cer sacrificiul, dar nu vezi că numai tu pretinzi sacrificiu, şi numai de la tine. [2]Pretinderea sacrificiului însă e un lucru atât de crud şi de înspăimântător, încât nu îl poţi accepta unde este. [3]Adevăratul preţ pentru neacceptarea acestui lucru a fost atât de mare, încât ai preferat să renunţi la Dumnezeu decât să te uiţi la el. [4]Căci, dacă Dumnezeu ţi-ar cere sacrificiul total, pare mai sigur să Îl proiectezi în afară şi cât mai departe de tine decât să fii gazda Lui. [5]Lui I-ai imputat trădarea eului, poftindu-l să Îi ia locul ca să te ferească de El. [6]Şi nu recunoşti că tocmai cel pe care l-ai poftit să intre ar vrea să te distrugă şi chiar îţi cere sacrificiul total. [7]Niciun sacrificiu parţial nu îl va potoli pe acest musafir crud, căci este un invadator care doar pare să ofere bunătate, dar numai pentru a face sacrificiul un sacrificiu complet.

9. Nu vei reuşi să fii un ostatic parţial al eului, căci nu respectă nicio înţelegere şi nu îţi va lăsa nimic. [2]Nici tu nu îl poţi găzdui parţial. [3]Trebuie să alegi între libertate totală şi înrobire totală, căci nu există alte opţiuni. [4]Ai încercat multe compromisuri în strădania de-a evita să recunoşti singura decizie pe care trebuie să o iei. [5]Şi totuşi, tocmai recunoaşterea deciziei, *exact aşa cum este*, face decizia atât de uşoară. [6]Mântuirea este simplă, venind de la Dumnezeu şi fiind, prin urmare, foarte uşor de înţeles. [7]Nu încerca să o proiectezi din tine şi să o vezi în afara ta. [8]În tine sunt atât întrebarea, cât şi răspunsul; cererea oricărui sacrificiu şi pacea lui Dumnezeu.

XI. Crăciunul ca încetare a sacrificiului

1. Nu te teme să recunoşti că întreaga idee a sacrificiului e exclusiv opera ta. [2]Şi nu îţi căuta siguranţa încercând să te protejezi de unde nu este. [3]Fraţii tăi şi Tatăl tău ţi-au devenit foarte înspăimântători. [4]Şi te târguieşti cu ei pentru câteva relaţii speciale, în care crezi că vezi câţiva stropi de siguranţă. [5]Nu mai încerca să îţi desparţi gândurile de Gândul care ţi s-a dat. [6]Când sunt reunite şi percepute unde sunt, alegerea între ele nu e decât o blândă deşteptare, la fel de simplă ca deschiderea ochilor la lumina zilei, când nu mai ai nevoie de somn.

2. Semnul Crăciunului este o stea, o lumină în întuneric. [2]Să nu o vezi în afara ta, ci vezi-o strălucind în Cerul lăuntric şi accept-o ca semn că a venit timpul lui Cristos. [3]El vine necerând nimic. [4]Nu cere niciun fel de sacrificiu, de la nimeni. [5]În Prezenţa Lui, întreaga idee de sacrificiu îşi pierde tot înţelesul. [6]Căci El e Gazda lui Dumnezeu. [7]Şi nu trebuie decât să Îl inviţi în Cel Ce e deja acolo, recunoscând că Gazda Lui e Una şi că acolo nu poate sălăşlui cu El niciun gând străin de Unitatea Lui. [8]Iubirea trebuie să fie totală să Îl întâmpine cum se cuvine, căci Prezenţa Sfinţeniei creează sfinţenia ce o înconjoară. [9]Nicio frică nu poate atinge Gazda Ce Îi serveşte drept leagăn lui Dumnezeu în timpul lui Cristos, căci Gazda e la fel de sfântă ca Inocenţa desăvârşită pe care o protejează El şi a Cărei putere Îl protejează pe El.

3. De acest Crăciun, dă-I Spiritului Sfânt tot ce te răneşte. [2]Lasă-te complet vindecat ca să poţi vindeca alături de El, şi hai să ne sărbătorim eliberarea prin eliberarea tuturor odată cu noi. [3]Să nu îţi scape nimic, căci eliberarea e totală, iar – când o vei accepta cu mine – o vei da cu mine. [4]Toată durerea şi sacrificiul şi micimea o să dispară din relaţia noastră, care e la fel de inocentă ca relaţia noastră cu Tatăl nostru, şi la fel de puternică. [5]Durerea ne va fi adusă şi va dispărea în prezenţa noastră, iar – fără durere – nu poate să fie sacrificiu. [6]Şi, fără sacrificiu, *trebuie* să fie iubire.

4. Tu, care crezi că sacrificiul e iubire, trebuie să înveţi că sacrificiul e separarea de iubire. [2]Căci sacrificiul aduce vinovăţie cu aceeaşi certitudine cu care iubirea aduce pace. [3]Vinovăţia e condiţia sacrificiului, după cum pacea e condiţia conştientizării relaţiei tale cu Dumnezeu. [4]Prin vinovăţie îţi excluzi Tatăl şi fraţii din tine. [5]Prin pace îi inviţi înapoi, dându-ţi seama că sunt unde îi pofteşte invitaţia. [6]Ce excluzi din tine pare înspăimântător, căci e un lucru pe care îl înzestrezi cu frică şi încerci să îl arunci în afară, deşi face parte din tine. [7]Cine poate să perceapă detestabilă o parte din sinea lui, şi să trăiască împăcat în sinea lui? [8]Şi cine poate încerca să îşi rezolve „conflictul" interior dintre Cer şi iad aruncând afară Cerul şi acordându-i însuşirile iadului, fără să se simtă singur şi incomplet?

5. Cât timp vei percepe că trupul e realitatea ta, te vei percepe singur şi lipsit. [2]Şi victimă a sacrificiului, îndreptăţită să îi sacrifice pe alţii. [3]Căci cine se poate lepăda de Cer şi de Creatorul lui, fără un sentiment al sacrificiului şi al pierderii? [4]Şi cine poate să îndure sacrificiul şi pierderea, fără să încerce să se refacă? [5]Dar cum poţi să te refaci tu, când încercările tale au la bază credinţa în realitatea văduvirii? [6]Văduvirea naşte atac, fiind convingerea că atacul e justificat. [7]Şi, cât timp vrei să menţii văduvirea, atacul devine mântuire şi sacrificiul devine iubire.

6. Aşa se face că, în toate încercările tale de-a găsi iubire, cauţi sacrificiu şi îl găseşti. [2]Dar nu găseşti iubire. [3]E imposibil să negi ce e iubirea, şi să o şi recunoşti. [4]Înţelesul iubirii stă în ce ai aruncat din tine şi nu are înţeles separat de tine. [5]Tocmai ce preferi să păstrezi e fără înţeles, în timp ce lucrul de care vrei să te fereşti deţine tot înţelesul universului şi, în acest înţeles, strânge tot universul laolaltă. [6]Dacă universul nu ar fi unit în tine, ar fi separat de Dumnezeu, iar a fi fără El *este* a fi lipsit de înţeles.

7. În clipa sfântă condiţia iubirii e satisfăcută, căci minţile sunt unite fără amestecul trupului, iar unde e comunicare este pace. [2]Domnul Păcii S-a născut pentru a restabili condiţia iubirii predând lecţia că o comunicare rămâne neîntreruptă chiar şi atunci când trupul e distrus, cu condiţia să nu consideri trupul mijlocul necesar comunicării. [3]Iar, dacă înţelegi această lecţie, îţi vei da seama că a sacrifica trupul înseamnă a nu sacrifica nimic, iar comunicarea, care trebuie să aparţină minţii, nu poate fi sacrificată. [4]Şi atunci, *unde* e sacrificiul? [5]Lecţia pe care m-am născut să o predau – şi pe care vreau să o predau în continuare tuturor fraţilor mei – este aceea că sacrificiul nu e nicăieri şi că iubirea este pretutindeni. [6]Căci comunicarea învăluie totul şi, în pacea pe care o restabileşte, iubirea vine de la sine.

8. Nu lăsa deznădejdea să întunece bucuria Crăciunului, căci – fără bucurie – timpul lui Cristos e fără înţeles. [2]Să sărbătorim împreună pacea necerând sacrificiu de la nimeni, căci aşa îmi oferi iubirea pe care ţi-o ofer. [3]Ce poate fi mai voios decât să percepi că nu suntem lipsiţi de nimic? [4]Iată mesajul timpului lui Cristos, pe care ţi-l dau ca să îl dai şi tu, şi să îl restitui Tatălui, Care mi l-a dat mie. [5]Căci, în timpul lui Cristos, se restabileşte comunicarea, iar El sărbătoreşte cu noi creaţia Fiului Său.

9. Dumnezeu aduce mulţumiri sfintei gazde care vrea să Îl primească şi Îl lasă să intre să locuiască unde vrea să stea. [2]Şi, prin primirea călduroasă pe care I-o faci, El te primeşte în El, căci ce e conţinut în cel ce Îl primeşte I se restituie Lui. [3]Iar noi sărbătorim doar Întregimea Lui când Îl primim în noi înşine. [4]Cei ce primesc Tatăl sunt una cu El,

fiind gazda Celui Care i-a creat. [5]Şi, îngăduindu-I să intre, amintirea Tatălui intră odată cu El, şi odată cu El îşi aduc aminte de singura relaţie pe care au avut-o vreodată şi pe care vor să o aibă vreodată.

10. Curând se va naşte un nou an din timpul lui Cristos. [2]Am încredere deplină în tine că vei înfăptui tot ce vrei să înfăptuieşti. [3]Nimic nu îţi va lipsi; vei desăvârşi şi nu vei distruge. [4]Spune-i, atunci, fratelui tău:

> [5]*Te dau Spiritului Sfânt ca parte a mea.*
> [6]*Ştiu că vei fi eliberat, dacă nu vreau să te folosesc*
> *să mă întemniţez pe mine.*
> [7]*În numele libertăţii mele, aleg eliberarea ta,*
> *căci recunosc că vom fi eliberaţi împreună.*

[8]Aşa va începe anul cu bucurie şi cu libertate. [9]Avem multe de făcut şi am întârziat mult. [10]Acceptă clipa sfântă când se naşte anul şi preia-ţi rolul, lăsat atât de mult neîndeplinit, în Marea Deşteptare. [11]Fă ca anul acesta să fie altfel făcându-l să fie întru totul la fel. [12]Şi lasă-ţi toate relaţiile să îţi fie preschimbate în relaţii sfinte. [13]Asta e voia noastră. [14]Amin.

Capitolul 16

IERTAREA ILUZIILOR

I. Adevărata empatie

1. Să empatizezi nu înseamnă să iei parte la suferinţă, căci asta e tocmai ce trebuie *să refuzi* să înţelegi. [2]Asta e interpretarea pe care o dă eul empatiei şi pe care o foloseşte întotdeauna ca să formeze o relaţie specială în care suferinţa e împărtăşită. [3]Capacitatea de-a empatiza Îi este foarte utilă Spiritului Sfânt, cu condiţia să Îl laşi să o folosească în felul Lui. [4]Felul în care o foloseşte El e foarte diferit. [5]El nu înţelege suferinţa şi vrea să predai că nu e ceva de înţeles. [6]Când Se raportează prin tine, El nu Se raportează prin eul tău la alt eu. [7]Nu ia parte la durere, înţelegând că vindecarea durerii nu se realizează prin încercări delirante de-a intra în ea şi de-a o uşura prin împărtăşirea delirului.

2. Dovada cea mai clară că empatia, în felul în care o foloseşte eul, este un lucru distructiv stă în faptul că o aplică doar la anumite tipuri de probleme şi la anumite persoane. [2]Pe acestea le selectează şi li se alătură. [3]Dar nu se alătură decât pentru a se întări. [4]Odată ce s-a identificat cu ce crede că înţelege, eul se vede şi vrea să se mărească împărtăşind ce e ca el. [5]Să nu te păcălească această manevră: eul empatizează întotdeauna pentru a slăbi, iar a slăbi este întotdeauna a ataca. [6]Nu ştii ce înseamnă să empatizezi. [7]Dar poţi fi sigur de un lucru: dacă nu intervii şi laşi Sfântul Spirit să Se raporteze prin tine, vei empatiza cu puterea şi îţi vei spori puterea, nu slăbiciunea.

3. Rolul tău e să ţii minte un singur lucru: nu vrei să reiasă dintr-o relaţie nimic din ce vezi tu ca valoros. [2]Nu alegi nici să o răneşti, nici să o vindeci în felul tău. [3]Nu ştii ce este vindecarea. [4]Tot ce ai învăţat despre empatie vine din trecut. [5]Şi nu vrei să împărtăşeşti nimic din trecut, căci nu vrei să păstrezi nimic din trecut. [6]Nu folosi empatia ca să acorzi realitate trecutului şi să îl perpetuezi în acest fel. [7]Dă-te uşurel la o parte şi lasă vindecarea să se înfăptuiască. [8]Să ai în minte doar un gând şi să nu îl pierzi din vedere, oricât de tentat ai fi să judeci situaţia şi să îţi hotărăşti reacţia *prin* judecarea ei. [9]Concentrează-ţi mintea doar asupra unui lucru:

> [10]*Nu sunt singur şi nu vreau să vâr trecutul peste Musafirul meu.*
> [11]*L-am invitat şi e aici.*
> [12]*Tot ce trebuie să fac este să nu mă amestec.*

4. Adevărata empatie e a Celui Ce știe ce înseamnă. [2]Vei învăța cum o interpretează El dacă Îl lași să îți utilizeze capacitatea pentru putere, nu pentru slăbiciune. [3]El nu te va părăsi, dar fii atent să nu Îl părăsești tu. [4]Smerenia este putere doar într-un sens: acela că a recunoaște și a accepta că nu știi înseamnă a recunoaște și a accepta că știe *El*. [5]Nu ești sigur că Își va îndeplini rolul, pentru că nu ți l-ai îndeplinit nici tu încă pe deplin. [6]Nu poți să știi cum să reacționezi la ce nu înțelegi. [7]Să nu cazi în această ispită și să nu cedezi modului triumfător al eului de-a folosi empatia pentru a se ridica în slăvi.

5. Triumful slăbiciunii nu e ce-ai vrea să îi oferi unui frate. [2]Și totuși, nu recunoști alt triumf. [3]Asta nu e cunoaștere, iar forma de empatie ce îi dă naștere e atât de distorsionată, încât ar întemnița ce vrea să elibereze. [4]Neizbăviții nu pot izbăvi, dar au un Izbăvitor. [5]Nu încerca să Îl înveți tu pe El. [6]Tu ești studentul, iar El, Profesorul. [7]Nu îți confunda rolul cu al Lui, căci asta nu va aduce pace nimănui. [8]Oferă-I Lui empatia ta, căci percepția *Lui* și puterea *Lui* sunt ce ai vrea să împărtășești. [9]Și lasă-L să îți ofere puterea Lui și percepția Lui, să fie împărtășite prin tine.

6. Înțelesul iubirii se pierde într-o relație axată pe slăbiciune în speranța că se va găsi iubire în ea. [2]Puterea iubirii, care *este* înțelesul ei, stă în forța lui Dumnezeu care planează asupra ei și o binecuvântează în tăcere, înfășurând-o în aripi tămăduitoare. [3]Las-o să fie și nu încerca să o înlocuiești cu „miracolul" tău. [4]Am spus că, dacă un frate îți cere să faci o prostie, să o faci. [5]Dar fii atent să nu însemne că faci o prostie ce ar dăuna unuia dintre voi, căci ce i-ar dăuna unuia îi va dăuna și celuilalt. [6]Cerințele prostești sunt prostești doar datorită faptului că sunt conflictuale, din moment ce conțin întotdeauna un element de *special*itate. [7]Numai Spiritul Sfânt recunoaște nevoile prostești *și* nevoile reale. [8]Și te va învăța cum să satisfaci ambele tipuri de nevoi, fără să îl pierzi pe nicicare.

7. *Tu* vei încerca să o faci doar în secret. [2]Și vei crede că, satisfăcând nevoile unuia, nu îl periclitezi pe celălalt, pentru că le ții separate și secrete unele de altele. [3]Nu așa se face, căci nu așa se ajunge la adevăr și la viață. [4]Dacă le lași pe toate în seama Celui a Cărui funcție e să le satisfacă, nicio nevoie nu va rămâne îndelung nesatisfăcută. [5]Asta e funcția Lui, nu a ta. [6]El nu le va satisface în secret, căci vrea să împărtășească tot ce dai prin El. [7]Iată de ce dă El. [8]Ce dai prin El e destinat întregii Fiimi, nu unei părți a ei. [9]Lasă-I funcția, căci o va îndeplini dacă Îl rogi să intre în relațiile tale și să ți le binecuvânteze.

II. Puterea sfințeniei

1. Poate mai crezi că sfințenia e imposibil de înțeles, pentru că nu poți să vezi cum poate fi extinsă să îi includă pe toți. [2]Și ți s-a spus că trebuie să îi includă pe toți pentru *a fi* sfântă. [3]Să nu te preocupe extinderea sfințeniei, căci nu înțelegi natura miracolelor. [4]Și nici nu le faci tu. [5]Tocmai extinderea lor, cu mult dincolo de limitele pe care le percepi, demonstrează că nu le faci tu. [6]De ce ți-ai bate capul să afli cum se extinde miracolul la toată Fiimea, când nu înțelegi miracolul însuși? [7]O însușire nu e mai greu de înțeles decât întregul. [8]Dacă miracolele *există* efectiv, însușirile lor trebuie să fie miraculoase pentru că fac parte din ele.

2. Există tendința de-a fragmenta și de-a te preocupa apoi de adevărul unei mici părți din întreg. [2]Acesta e doar un mod de-a evita sau de-a omite întregul, pentru a privi ce crezi că ai mai multe șanse să înțelegi. [3]Căci e doar un alt mod de-a încerca din nou să ții înțelegerea doar pentru tine. [4]Un mod mai bun și mult mai util de-a te gândi la miracole e următorul: nu le înțelegi, nici în parte, nici în întreg. [5]Ele însă s-au înfăptuit prin tine. [6]De aceea, înțelegerea ta nu poate să fie necesară. [7]Și totuși, rămâne imposibil să înfăptuiești ce nu înțelegi. [8]Iată de ce trebuie să existe în tine Ceva ce *înțelege*.

3. Miracolul nu îți poate părea firesc din cauză că ce ai făcut să îți rănești mintea a denaturat-o atât de mult, încât nu își amintește ce anume i-e firesc. [2]Și, când ți se spune ce e firesc, nu poți înțelege. [3]Recunoașterea părții ca întreg și a întregului în fiecare parte e cât se poate de firească, fiind modul cum gândește Dumnezeu, iar ce I-e firesc Lui ți-e firesc și ție. [4]O percepție total firească ți-ar arăta pe dată că o ordine a dificultății este cu neputință când e vorba de miracole, căci implică o contradicție a înțelesului lor. [5]Iar, dacă le-ai putea pricepe înțelesul, însușirile lor nu ți-ar stârni nedumerire.

4. Ai făcut miracole, dar e cât se poate de evident că nu le-ai făcut singur. [2]Ai reușit de câte ori ai ajuns la altă minte și te-ai unit cu ea. [3]Când două minți se contopesc într-una singură și împărtășesc o singură idee în mod egal, s-a făcut prima legătură în conștientizarea Fiimii ca unitate. [4]Când ai făcut această contopire la îndemnul Spiritului Sfânt și I-ai oferit-o să o folosească așa cum crede El, modul Lui firesc de a-ți percepe darul Îi dă putința să îl înțeleagă, iar ție îți dă putința să Îi folosești înțelegerea în folosul tău. [5]E imposibil să te convingi de realitatea lucrurilor clar înfăptuite prin disponibilitatea ta cât timp crezi că trebuie să le înțelegi, căci – de nu – nu sunt reale.

5. Cum poți să crezi în realitate cât timp ești hotărât să o faci ireală? [2]Oare chiar ești în mai multă siguranță dacă menții realitatea iluziilor decât dacă ai accepta bucuros adevărul drept ce este și ai aduce

mulțumiri pentru el? [3]Cinstește adevărul care ți s-a dat și bucură-te că nu îl înțelegi. [4]Miracolele Îi sunt firești Celui Ce vorbește pentru Dumnezeu. [5]Căci sarcina Lui e să traducă miracolul în cunoașterea pe care o reprezintă el și care ți-e ascunsă. [6]Să îți fie de ajuns felul în care înțelege El miracolul, și nu îți întoarce fața de la toți martorii realității Lui pe care ți i-a dat.

6. Nicio dovadă nu te va convinge de adevărul lucrului pe care nu îl vrei. [2]Dar relația ta cu El este reală. [3]Nu o privi cu frică, ci cu voioșie. [4]Cel pe Care L-ai chemat într-ajutor *este* cu tine. [5]Urează-I bun venit și cinstește martorii care îți binevestesc sosirea Lui. [6]E adevărat, după cum te temi, că a-L recunoaște înseamnă a nega tot ce crezi că știi. [7]Dar ce crezi că știi nu a fost adevărat niciodată. [8]Ce ai câștiga dacă te-ai agăța de ce crezi că știi și ai nega dovada adevărului? [9]Căci ai ajuns prea aproape de adevăr ca să renunți la el acum, și *vei* ceda în fața atracției lui irezistibile. [10]Mai poți amâna acum, dar numai puțin. [11]Gazda lui Dumnezeu te-a chemat și ai auzit. [12]Nu vei mai fi complet dispus să nu asculți.

7. Anul acesta e un an al bucuriei, în care îți va spori ascultarea, și pacea îți va spori odată cu ea. [2]Vei fi ajutat să conștientizezi atât puterea sfințeniei, cât și slăbiciunea atacului. [3]Și toate acestea se vor realiza într-o minte ferm convinsă că sfințenia înseamnă slăbiciune și că atacul înseamnă putere. [4]Oare nu e un miracol suficient să te învețe că Profesorul tău nu vine de la tine? [5]Amintește-ți însă, în același timp, că – de câte ori ai ascultat interpretarea Lui – rezultatele ți-au adus bucurie. [6]Ai prefera oare rezultatele interpretării tale, dacă ar fi să le cântărești cinstit? [7]Dumnezeu voiește să ai parte numai de bine. [8]Oare nu te poți uita cu mai multă milă la cel pe care Dumnezeu îl iubește cu o Iubire desăvârșită?

8. Nu interpreta în defavoarea Iubirii lui Dumnezeu, căci ai mulți martori care vorbesc atât de clar despre ea, încât numai orbii și surzii ar putea să nu îi vadă și să nu îi audă. [2]Anul acesta, fii hotărât să nu negi ce ți-a dat Dumnezeu. [3]Trezește-te și împărtășește ce ți-a dat, căci e singurul motiv pentru care te-a strigat. [4]Vocea Lui a vorbit clar; și totuși, ai atât de puțină credință în ce ai auzit, pentru că ai preferat să îți pui și mai multă credință în dezastrul făcut de tine. [5]Să luăm astăzi hotărârea de-a accepta vestea bună că dezastrul nu e real și că realitatea nu e dezastru. [6]Realitatea e sigură, certă, total binevoitoare cu toți și cu toate. [7]Nu există iubire mai mare decât să accepți acest lucru și să te bucuri. [8]Căci iubirea nu cere decât să fii fericit, și îți va da tot ce contribuie la fericire.

9. Nu I-ai dat Spiritului Sfânt nicio problemă pe care să nu ți-o fi rezolvat, și nu Îi vei da niciodată. [2]Nu ai reușit niciodată să rezolvi ceva de unul singur. [3]Oare nu e timpul să îmbini aceste adevăruri și

să tragi niște concluzii? [4]Anul acesta e anul aplicării ideilor ce ți s-au dat. [5]Căci ideile sunt forțe puternice, care trebuie folosite, și nu ținute să stea degeaba. [6]Și-au dovedit deja puterea suficient de mult să îți pui credința în ele, și nu în negarea lor. [7]Anul acesta, investește în adevăr și lasă-l să lucreze în pace. [8]Ai credință în Cel Ce are credință în tine. [9]Gândește-te ce ai văzut și ce ai auzit cu adevărat și recunoaște-l. [10]Poți oare să fii singur cu astfel de martori?

III. Recompensa predării

1. Am învățat deja că toți predăm și că predăm tot timpul. [2]Poate că, deși ai predat bine, nu ai învățat cum să accepți tihna predării tale. [3]Dacă te gândești ce ai predat și cât e de străin de ce ai crezut că știi, vei fi nevoit să realizezi că Profesorul tău a venit din afara sistemului tău de gândire. [4]De aceea, El l-a putut vedea în mod obiectiv și l-a putut percepe neadevărat. [5]Și trebuie să fi făcut asta pornind de la un sistem de gândire foarte diferit, un sistem de gândire care nu are nimic în comun cu al tău. [6]Căci, fără îndoială, cele predate de El și cele predate de tine prin El nu au nimic în comun cu cele predate de tine înainte de venirea Lui. [7]Iar rezultatele au fost acelea de-a aduce pace unde era durere, iar suferința a dispărut pentru a-i lua locul bucuria.

2. Poate că ai predat libertate, dar nu ai învățat cum să fii liber. [2]Am spus mai înainte că: „După roadele lor îi veți cunoaște și se vor cunoaște singuri". [3]Căci precis te judeci după ceea ce predai. [4]Ce predă eul produce rezultate imediate, pentru că deciziile lui sunt acceptate imediat ca opțiunea ta. [5]Iar această acceptare înseamnă că ești dispus să te judeci ca atare. [6]Cauza și efectul sunt foarte clare în sistemul de gândire al eului, pentru că toată învățătura ta a fost îndreptată spre stabilirea relației dintre ele. [7]Și cum să nu ai credință în ce te-ai învățat să crezi cu atâta sârguință? [8]Amintește-ți însă cu câtă grijă i-ai ales martorii și i-ai evitat pe cei ce au pledat pentru cauza adevărului și efectele lui.

3. Oare faptul că nu ai învățat ce ai predat nu îți arată că nu percepi Fiimea ca unitate? [2]Și nu îți arată, totodată, că nu *te* consideri unitate? [3]Căci e imposibil să reușești să predai fără nicio convingere, și e la fel de imposibil ca această convingere să fie în afara ta. [4]Nu ai fi putut preda libertate dacă nu ai crede în ea. [5]Așa că ce ai predat trebuie să fi venit din sinea ta. [6]E clar însă că nu cunoști acest Sine și că nu Îl recunoști, deși funcționează. [7]Ce funcționează trebuie să existe. [8]Și nu Îi poți nega Prezența decât dacă Îi negi faptele.

4. Cursul acesta te învață cum să te cunoști. [2]Ai predat ce ești, dar nu ai lăsat ce ești să îți predea. [3]Ai fost foarte atent să eviți evidentul și să nu vezi adevărata relație de cauză-efect, care e cât se poate de evidentă. [4]Dar tot ce ai predat este în tine. [5]Ce parte din tine poate să nu fi învățat ce ai predat? [6]Precis e partea care stă de fapt în afara ta, nu prin propria ta proiecție, ci de-adevăratelea. [7]Și tocmai această parte pe care ai lua-o în tine e cea care nu ești tu. [8]Ce accepți în mintea ta nu o schimbă cu adevărat. [9]Iluziile nu sunt decât credințe în ce nu există. [10]Și conflictul aparent dintre adevăr și iluzie poate fi rezolvat doar separându-te de iluzie, și nu de adevăr.

5. Predarea ta a făcut deja acest lucru, căci Spiritul Sfânt face parte din tine. [2]Creat de Dumnezeu, El nu L-a părăsit nici pe Dumnezeu, nici creația Sa. [3]El este, deopotrivă, Dumnezeu și tu, după cum și tu ești Dumnezeu și El, deopotrivă. [4]Căci Răspunsul lui Dumnezeu la separare ți-a adăugat mai mult decât ai încercat să iei. [5]El ți-a ocrotit atât creațiile, cât și pe tine, ținând una cu tine ce vrei să excluzi. [6]Iar ele vor înlocui ce ai luat în tine să le ia locul. [7]Sunt cât se poate de reale, ca parte a Sinelui pe care nu o cunoști. [8]Ele comunică cu tine prin Spiritul Sfânt și oferă bucuros predării tale despre tine – care ești casa lor – puterea și recunoștința pe care ți-o poartă pentru crearea lor. [9]Tu, care ești gazda lui Dumnezeu, le ești gazdă și lor. [10]Căci realul nu a părăsit niciodată mintea creatorului său. [11]Iar irealul nu a existat niciodată.

6. Nu ești două sine în conflict. [2]Ce e dincolo de Dumnezeu? [3]Dacă tu – care Îl conții pe El și ești conținut de El – ești universul, restul trebuie să fie în afară, unde nu e nimic. [4]Ai predat asta, și, din depărtările universului, dar nu de dincolo de tine, martorii predării tale s-au adunat să te ajute să înveți. [5]Recunoștința lor s-a unit cu a ta și a lui Dumnezeu, să îți consolideze credința în ce ai predat. [6]Căci ce ai predat este adevărat. [7]Singur, stai în afara predării tale și separat de ea. [8]Dar, alături de ei, trebuie să înveți că nu ți-ai predat decât ție și că ai învățat din convingerea pe care ai împărtășit-o cu ei.

7. Anul acesta vei începe să înveți și vei face învățarea comensurabilă cu predarea. [2]Ai ales să faci asta fiind dispus să predai. [3]Deși ai părut să suferi prin urmare, bucuria predării va fi a ta. [4]Căci bucuria predării e în student, care o oferă, recunoscător, profesorului și o împărtășește cu el. [5]Pe măsură ce înveți, recunoștința pe care o ai față de Sinele tău, Care te învață ce e El, va crește și te va ajuta să Îl cinstești. [6]Și Îi vei învăța puterea și tăria și puritatea, și Îl vei iubi cum Îl iubește Tatăl Său. [7]Împărăția Lui nu are limite, nici capăt, și nu e nimic în El care să nu fie veșnic și desăvârșit. [8]Asta ești *tu*; și tot ce este în afară de asta *nu* ești tu.

8. Sinelui tău preasfânt I se cuvine toată lauda pentru ce ești și pentru ce e Cel Ce te-a creat așa cum ești. [2]Mai devreme sau mai târziu, fiecare trebuie să acopere fisura ce își închipuie că există între cele două sine ale lui. [3]Fiecare construiește această punte, care îl trece peste fisură de îndată ce e dispus să depună puțin efort pentru construirea ei. [4]Micilor lui eforturi li se va adăuga, din plin, puterea Cerului și voia unită a tuturor celor ce fac Cerul ceea ce e, fiind uniți în cadrul lui. [5]Așa că cel ce vrea să treacă peste fisură e transportat literalmente de partea cealaltă.

9. Puntea ta e mai solidă decât crezi și piciorul ți-e bine înfipt pe punte. [2]Să nu te temi că atracția celor ce stau de partea cealaltă și te așteaptă nu te va trage și pe tine dincolo, în deplină siguranță. [3]Căci vei ajunge unde vrei să fii și unde te așteaptă Sinele tău.

IV. Iluzia și realitatea iubirii

1. Să nu te temi să privești relația specială de ură, căci – privind-o – găsești libertatea. [2]Dacă nu ar fi ea, ar fi cu neputință să nu cunoști înțelesul iubirii. [3]Căci relația specială de iubire, în care înțelesul iubirii e ascuns, se întreprinde exclusiv pentru a compensa ura, și nu pentru a o lepăda. [4]Mântuirea îți va apărea limpede înaintea ochilor deschiși când o vei privi pe aceasta. [5]Nu poți limita ura. [6]Relația specială de iubire nu o va compensa, ci doar o va împinge dedesubt și o va ascunde privirii. [7]E esențial să o aduci la vedere și să nu faci nicio încercare de-a o ascunde. [8]Căci încercarea de-a echilibra ura cu iubirea face iubirea de neînțeles în ochii tăi. [9]Nu îți dai seama de dimensiunea scindării pe care o implică. [10]Și, până nu îți dai seama de ea, scindarea va rămâne nerecunoscută, și nevindecată deci.

2. Simbolurile urii împotriva simbolurilor iubirii joacă un conflict inexistent. [2]Căci prin simboluri sunt reprezentate alte lucruri, iar simbolul iubirii e lipsit de înțeles dacă iubirea este totul. [3]Vei trece complet nevătămat prin această ultimă desfacere, și vei ieși la lumină, în sfârșit, tu însuți. [4]Acesta e ultimul pas în pregătirea pentru Dumnezeu. [5]Să nu fii nedispus tocmai acum; ești prea aproape, și vei trece puntea în deplină siguranță, transportat în liniște din război în pace. [6]Căci iluzia iubirii nu te va satisface niciodată, dar realitatea ei, care te așteaptă de partea cealaltă, îți va da totul.

3. Relația specială de iubire e o încercare de-a limita efectele distructive ale urii prin găsirea unui liman în toiul furtunii de vinovăție. [2]Ea nu face nicio încercare să se ridice deasupra furtunii, la lumina soarelui. [3]Dimpotrivă, scoate în evidență vinovăția din afara acestui liman, încercând să se baricadeze de ea și să stea la adăpost

între aceste baricade. [4]Relația specială de iubire nu e percepută ca o valoare în sine, ci ca un loc de refugiu din care ura e desprinsă și ținută la distanță. [5]Partenerul iubirii speciale e acceptabil doar cât slujește acestui scop. [6]Ura poate intra – și e, într-adevăr, bine-venită în anumite aspecte ale relației –, dar aceasta continuă să țină datorită iluziei iubirii. [7]Dacă iluzia dispare, relația se dezbină sau devine nesatisfăcătoare pe motiv că a deziluzionat.

4. Iubirea nu e o iluzie. [2]Ci un fapt. [3]Acolo unde e posibilă deziluzia, nu a fost iubire, ci ură. [4]Căci ura *e* o iluzie, iar ce poate să se schimbe nu a fost iubire niciodată. [5]E sigur că cei ce selectează anumite persoane ca parteneri în orice aspect al vieții, folosindu-i într-un scop pe care nu vor să îl împărtășească cu alții, încearcă să trăiască mai degrabă împreună cu vinovăția decât să moară din cauza ei. [6]Asta e opțiunea pe care o văd ei. [7]Iar iubirea, pentru ei, e doar o fugă de moarte. [8]O caută cu disperare, dar nu în pacea în care le-ar veni bucuros și liniștit. [9]Și, când își dau seama că frica morții continuă să îi pândească, relația de iubire pierde iluzia că este ce nu este. [10]Când se rup baricadele ridicate împotriva ei, frica irupe și ura triumfă.

5. Nu există triumfuri ale iubirii. [2]Numai ura e preocupată de „triumful iubirii". [3]Iluzia iubirii poate triumfa asupra iluziei urii, dar numai cu prețul transformării lor în iluzii. [4]Cât timp durează iluzia urii, iubirea va fi o iluzie pentru tine. [5]Și atunci, singura opțiune ce ți-a mai rămas e să alegi ce iluzie preferi. [6]Nu *există* conflict în alegerea între adevăr și iluzie. [7]Văzând-o în acești termeni, nimeni nu ar ezita. [8]Conflictul apare însă în clipa în care alegerea pare a fi între două iluzii, dar alegerea aceasta nu contează. [9]Acolo unde o opțiune e la fel de periculoasă ca alta, decizia trebuie să fie una de disperare.

6. Sarcina ta nu e să cauți iubirea, ci să cauți și să găsești toate barierele din tine pe care le-ai construit împotriva ei. [2]Nu e necesar să cauți ce e adevărat, dar *este* necesar să cauți ce e fals. [3]Fiecare iluzie e o iluzie a fricii, indiferent de forma pe care o ia. [4]Iar încercarea de-a scăpa dintr-o iluzie într-alta trebuie să eșueze. [5]De cauți iubirea în afara ta, poți să fii sigur că ai perceput ura înăuntru și că te temi de ea. [6]Dar pacea nu va veni niciodată din iluzia iubirii, ci numai din realitatea ei.

7. Recunoaște următorul lucru, căci e adevărat, iar adevărul trebuie recunoscut dacă e să se deosebească de iluzie: relația specială de iubire e o încercare de-a introduce iubirea în separare. [2]Și, ca atare, nu e decât o încercare de-a introduce iubirea în frică și de-a o face reală în frică. [3]Încălcând fundamental singura condiție a iubirii, relația specială de iubire vrea să realizeze imposibilul. [4]Cum ar putea să îl realizeze altfel decât în iluzie? [5]E esențial să examinăm foarte

atent ce anume crezi că poți face să rezolvi dilema, care îți pare foarte reală, dar care nu există. [6]Ai ajuns aproape de adevăr, și numai ea stă între tine și puntea care te duce la acesta.

8. Cerul așteaptă în tăcere, iar creațiile tale stau cu mâinile întinse să te ajute să treci și să le întâmpini bucuros. [2]Căci pe ele le cauți. [3]Îți cauți doar propria complinire, iar ele te complinesc. [4]Relația specială de iubire nu e decât un substitut precar pentru ce te întregește în adevăr, nu în iluzie. [5]Relația ta cu ele este lipsită de vinovăție, și asta îți dă putința să îți privești toți frații cu recunoștință, deoarece creațiile tale au fost create în uniune cu ei. [6]Acceptarea creațiilor tale e acceptarea Unității creației, fără de care nu ai putea fi nicicând complet. [7]Nicio specialitate nu îți poate oferi ce a dat Dumnezeu și ce dai unit fiind cu El.

9. De partea cealaltă a punții e complinirea ta, căci vei fi întru totul în Dumnezeu, nevoind nimic special, doar să fii întru totul ca El, complinindu-L prin complinirea ta. [2]Nu te teme să treci în locașul păcii și al sfințeniei desăvârșite. [3]Numai acolo s-a stabilit de-a pururi complinirea lui Dumnezeu și a Fiului Său. [4]Nu o căuta în lumea pustie a iluziei, unde nimic nu e cert și unde nimic nu izbutește să satisfacă. [5]În Numele lui Dumnezeu, fii întru totul dispus să abandonezi toate iluziile. [6]În relațiile în care ești întru totul dispus să accepți complinirea, și numai complinirea, acolo e complinit Dumnezeu, și Fiul Lui odată cu El.

10. Puntea ce duce la uniune în tine *trebuie* să ducă la cunoaștere, căci a fost construită cu Dumnezeu alături de tine și te va duce direct la El, unde stă complinirea ta, întru totul compatibilă cu a Lui. [2]Fiecare iluzie pe care o accepți în mintea ta prin faptul că o judeci realizabilă îți înlătură propria senzație de complinire și neagă astfel Întregimea Tatălui tău. [3]Fiecare fantezie, de iubire sau de ură, te văduvește de cunoaștere, căci fanteziile sunt vălul în spatele căruia e ascuns adevărul. [4]Pentru a ridica vălul ce pare atât de întunecat și de greu, tot ce e necesar este să prețuiești adevărul mai presus de toată fantezia și să fii pe deplin nedispus să te mulțumești cu iluziile în locul adevărului.

11. Nu vrei să treci din frică în iubire? [2]Căci iată care pare a fi călătoria. [3]Iubirea te cheamă, dar ura ar vrea să rămâi. [4]Să nu auzi chemarea urii și să nu vezi nicio fantezie. [5]Căci complinirea ta stă în adevăr, și nicăieri altundeva. [6]Vezi în chemarea urii, și în fiecare fantezie ce apare ca să te facă să întârzii, doar strigătul de ajutor ce se ridică neîncetat de la tine la Creatorul tău. [7]Oare să nu îți răspundă ție, a cărui complinire e a Lui? [8]El te iubește, complet fără iluzii, așa cum trebuie să iubești tu. [9]Căci iubirea *e* complet fără iluzii și, de aceea, complet fără frică. [10]Cel pe care Și-l amintește Dumnezeu

trebuie să fie întreg. [11]Iar Dumnezeu nu a uitat niciodată ce Îl întregește. [12]În complinirea ta stă reamintirea Întregimii Lui și a recunoștinței pe care o are față de tine pentru complinirea Lui. [13]În legătura Lui cu tine stau atât incapacitatea Lui de a uita, cât și capacitatea ta de a-ți aduce aminte. [14]În El se reunesc disponibilitatea ta de a iubi și toată Iubirea lui Dumnezeu, Care nu te-a uitat.

12. Tatăl tău nu poate uita adevărul din tine, după cum nici tu nu poți să nu ți-l amintești. [2]Spiritul Sfânt e Puntea ce duce la El, făcută din faptul că ești dispus să te unești cu El și creată de faptul că Se bucură de uniunea cu tine. [3]Călătoria ce a părut fără sfârșit e pe sfârșite, căci ce *este* nesfârșit e foarte aproape. [4]Aproape că ai recunoscut ce este. [5]Alături de mine, dezbară-te acum de toate iluziile și nu lăsa să stea nimic în calea adevărului. [6]Vom întreprinde împreună ultima călătorie inutilă departe de adevăr, și apoi vom merge direct la Dumnezeu, ca răspuns voios la Chemarea Lui să fie complinit.

13. Dacă relațiile speciale de orice fel ar stingheri complinirea lui Dumnezeu, pot să aibă vreo valoare pentru tine? [2]Ce Îl conturbă pe Dumnezeu trebuie să te conturbe pe tine. [3]Numai în timp pare posibilă conturbarea complinirii lui Dumnezeu. [4]Puntea peste care vrea să te treacă El te ridică din timp în veșnicie. [5]Deșteaptă-te din mreaja timpui și răspunde fără frică la Chemarea Celui Ce ți-a dat veșnicia în momentul în care te-a creat. [6]De partea aceasta a punții ce duce în eternitate, nu înțelegi nimic. [7]Dar, când o traversezi cu pași ușori, susținut *de* eternitate, ești îndrumat direct spre Inima lui Dumnezeu. [8]În centrul ei, și numai acolo, ești în siguranță de-a pururi, pentru că ești complet de-a pururi. [9]Nu există văl pe care să nu îl poată ridica Iubirea lui Dumnezeu din noi, împreună. [10]Calea ce duce la adevăr e deschisă. [11]Urmeaz-o cu mine.

V. Alegerea complinirii

1. Când privești relația specială, e necesar să îți dai seama, mai întâi, că implică multă durere. [2]Neliniștea, disperarea, vinovăția și atacul, toate intră în ea, întrerupte de perioade în care par să dispară. [3]Toate acestea trebuie înțelese drept ce sunt. [4]Indiferent de forma pe care o iau, sunt întotdeauna un atac îndreptat împotriva propriului sine, pentru a-l face vinovat pe celălalt. [5]Am mai vorbit despre asta, dar nu am abordat anumite aspecte privitoare la ceea ce se încearcă aici de fapt.

2. Pur și simplu, încercarea de-a face vinovat e îndreptată întotdeauna împotriva lui Dumnezeu. [2]Căci eul ar vrea să Îl vezi vinovat numai și numai pe El, lăsând Fiimea expusă și neprotejată în fața atacului. [3]Relația specială de iubire e principala armă a eului de-a te feri de Cer. [4]Nu pare a fi o armă, dar – dacă te gândești cum o prețuiești și de ce – îți vei da seama ce anume trebuie să fie.

3. Relația specială de iubire e darul cu care eul se laudă cel mai tare, un dar ce are cea mai mare atracție pentru cei nedispuși să renunțe la vinovăție. [2]„Dinamica" eului e aici foarte clară, căci – bazându-se pe atracția acestui prinos – fanteziile axate în jurul ei sunt deseori foarte evidente. [3]Aici, ele sunt judecate, de regulă, acceptabile și chiar firești. [4]Nimeni nu consideră că e un lucru bizar să iubești și să urăști deodată, și chiar și cei ce cred că e păcat să urăști se simt doar vinovați, dar nu se corectează. [5]Aceasta e condiția „firească" a separării, iar cei ce învață că nu e deloc firesc par a fi cei nefirești. [6]Căci lumea aceasta *e* opusul Cerului, fiind făcută să fie opusul lui, și tot ce e aici ia o direcție total opusă adevărului. [7]În Cer, unde înțelesul iubirii e cunoscut, iubirea e totuna cu unirea. [8]Aici, unde iluzia iubirii e acceptată în locul iubirii, iubirea e percepută ca separare și excludere.

4. Relația specială, născută din dorința ascunsă de-a primi iubire specială de la Dumnezeu, e cea în care ura eului triumfă. [2]Căci relația specială e renunțarea la Iubirea lui Dumnezeu și încercarea de-a asigura pentru sine specialitatea pe care a negat-o El. [3]E esențial pentru conservarea eului să crezi că această specialitate nu e iadul, ci Cerul. [4]Căci eul nu ar vrea să vezi nicicând că separarea nu poate fi decât pierdere, fiind singura condiție în care Cerul nu poate exista.

5. Pentru fiecare, Cerul e complinire. [2]Nu poate exista dezacord în privința acestui lucru, pentru că îl acceptă atât eul, cât și Spiritul Sfânt. [3]Ei sunt însă în total dezacord în legătură cu definiția complinirii și a modului în care se realizează. [4]Spiritul Sfânt știe că întregirea, sau complinirea, stă mai întâi în unire, și apoi în extinderea unirii. [5]Pentru eu, complinirea stă în triumf și în extinderea „victoriei" chiar până la triumful final asupra lui Dumnezeu. [6]În asta își vede suprema libertate de sine, căci nimic nu ar mai rămâne să conturbe eul. [7]Iată ideea lui de Cer. [8]Și, de aceea, unirea – o condiție în care eul nu se poate amesteca – trebuie să fie iadul.

6. Relația specială e un procedeu ciudat și nefiresc prin care eul unește iadul cu Cerul și le face imposibil de distins. [2]Iar încercarea de-a beneficia, în același timp, de pe urma imaginarelor „foloase" ale ambelor lumi a dus doar la fantezii pe tema celor două și la incapacitatea de-a le percepe, individual, așa cum sunt. [3]Relația specială e triumful acestei confuzii. [4]E un gen de unire din care unirea

e exclusă, iar la baza încercării de-a ajunge la unire stă excluderea. [5]Poate să existe oare o ilustrare mai bună a maximei eului: „Caută, dar nu găsi"?

7. Cel mai curios lucru dintre toate e noțiunea de sine pe care o cultivă eul în relația specială. [2]Acest „sine" caută relația pentru a se complini. [3]Dar, când găsește relația specială în care crede că poate realiza acest lucru, încearcă să se „dea" în schimbul sinelui altuia. [4]Nu e vorba aici de unire, căci nu există creștere, nici extindere. [5]Fiecare partener încearcă să sacrifice sinele pe care nu îl vrea pentru un sine pe care crede că l-ar prefera. [6]Și se simte vinovat pentru „păcatul" de-a lua și de-a nu da, în schimb, nimic de valoare. [7]Oare câtă valoare poate să pună pe un sine pe care vrea să îl dea ca să capete unul „mai bun"?

8. Sinele „mai bun" pe care îl caută eul e întotdeauna unul mai special. [2]Și cine pare să fie în posesia unui sine special este „iubit" pentru ce se poate lua de la el. [3]Acolo unde ambii parteneri văd acest sine special unul în celălalt, eul vede o adevărată partidă „ruptă din Cer". [4]Căci niciunul dintre ei nu va recunoaște că a cerut iadul și, prin urmare, nu va conturba iluzia pe care și-o face eul despre Cer, pe care i-a oferit-o eul să conturbe Cerul. [5]Dar, dacă toate iluziile vin din frică – și nu pot veni de altundeva –, iluzia Cerului nu e decât o formă „atrăgătoare" a fricii, în care vinovăția e îngropată adânc și învie sub forma „iubirii".

9. Farmecul iadului constă doar în teribila atracție a vinovăției, pe care eul le-o oferă celor ce își pun încrederea în micime. [2]Convingerea micimii stă în fiece relație specială, căci numai cei lipsiți pot prețui specialitatea. [3]Solicitarea specialității, și perceperea actului de acordare a specialității ca act de iubire, face iubirea odioasă. [4]Adevăratul scop al relației speciale, în strictă concordanță cu obiectivele eului, este acela de-a distruge realitatea și de-a o înlocui cu iluzia. [5]Căci eul e el însuși o iluzie, și numai iluziile pot fi martorii „realității" lui.

10. Dacă ai percepe relația specială ca un triumf asupra lui Dumnezeu, ai mai dori-o? [2]Să nu ne gândim la natura ei înspăimântătoare, nici la vinovăția pe care trebuie să o stârnească, nici la tristețe și singurătate. [3]Căci acestea nu sunt decât atributele întregii religii a separării și ale contextului total în care se consideră că are loc. [4]Tema principală în litania pe care o închină sacrificiului este aceea că Dumnezeu trebuie să moară ca tu să poți trăi. [5]Și tocmai tema aceasta e înscenată în relația specială. [6]Prin moartea sinelui tău crezi că poți să ataci un alt sine și să îl smulgi de la altul ca să înlocuiești sinele pe care îl detești. [7]Și îl detești pentru că nu crezi că îți oferă specialitatea pe care o pretinzi. [8]Și, urându-l, l-ai făcut mic și nevaloros, pentru că te

temi de el.

11. Cum poți să acorzi putere nelimitată lucrului pe care crezi că l-ai atacat? [2]Adevărul a devenit atât de înspăimântător pentru tine, încât – dacă nu e mic și slab, și nedemn de valoare – nu ai îndrăzni să te uiți la el. [3]Crezi că e mai sigur să înzestrezi micul sine făcut de tine cu puterea pe care ai smuls-o adevărului, triumfând asupra lui și lăsându-l neputincios. [4]Observă cu câtă exactitate e înscenat acest ritual în relația specială. [5]Între două persoane separate e ridicat un altar, pe care fiecare persoană în parte urmărește să își ucidă sinele și să ridice, pe propriul ei trup, un alt sine care să își tragă puterea din moartea ei. [6]Ritualul acesta se repetă la nesfârșit. [7]Și nu se încheie, nici nu se va încheia vreodată. [8]Ritualul complinirii nu poate complini, căci viața nu se naște din moarte, nici Cerul din iad.

12. De câte ori ești tentat de o formă de relație specială să cauți iubire în ritual, amintește-ți că iubirea e conținut, nu formă, de niciun fel. [2]Relația specială e un ritual al formei, menit să ridice forma să ia locul lui Dumnezeu cu prețul conținutului. [3]În formă nu există înțeles și nu va exista niciodată. [4]Relația specială trebuie recunoscută drept ce e: un ritual fără sens, în care se extrage putere din moartea lui Dumnezeu și se transferă ucigașului Său, ca semn că forma a triumfat asupra conținutului și că iubirea și-a pierdut înțelesul. [5]Vrei să fie posibil acest lucru, chiar lăsând la o parte evidenta lui imposibilitate? [6]Dacă ar fi fost posibil, te-ai fi făcut neputincios. [7]Dumnezeu nu S-a supărat. [8]Ci nu a putut lăsa să se întâmple așa ceva. [9]Nu Îl poți face să Se răzgândească. [10]Niciunul dintre ritualurile inițiate de tine, în care te încântă dansul morții, nu poate face eternul să moară. [11]Și nici substitutul pe care l-ai ales pentru Întregimea lui Dumnezeu nu poate avea vreo influență asupra ei.

13. Să nu vezi în relația specială decât o încercare lipsită de înțeles de-a pune alți dumnezei înaintea Lui și, prin venerarea lor, de-a face obscură micimea lor și măreția Sa. [2]În numele complinirii tale, nu vrei așa ceva. [3]Căci fiecare idol pe care îl ridici înaintea Sa stă înaintea *ta*, în loc de ce ești.

14. Mântuirea stă în simplul fapt că iluziile nu sunt înspăimântătoare pentru că nu sunt adevărate. [2]Ele doar par să fie înspăimântătoare în măsura în care nu izbutești să le recunoști drept ceea ce sunt; și nu vei izbuti să o faci în măsura în care *vrei* să fie adevărate. [3]Și în aceeași măsură vei nega adevărul și nu vei reuși, prin urmare, să faci simpla alegere între adevăr și iluzie; Dumnezeu și fantezie. [4]Amintește-ți acest lucru, și nu îți va fi greu să percepi decizia drept ceea ce este, și nimic mai mult.

15. Esența iluziei separării stă pur și simplu în fantezia distrugerii înțelesului iubirii. [2]Și, dacă nu ți se redă înțelesul iubirii, nu te poți

cunoaşte nici tu, cel ce îi împărtăşeşti înţelesul. [3]Separarea nu e decât decizia de-a *nu* te cunoaşte. [4]Tot acest sistem de gândire e o experienţă de învăţare foarte atent concepută, menită să îndepărteze de adevăr şi să ducă la fantezie. [5]Dar, pentru fiecare învăţătură care ţi-ar dăuna, Dumnezeu îţi oferă corecţie şi scăpare deplină de toate consecinţele ei.

16. Decizia dacă să iei sau nu aminte la ce spune acest curs nu e decât alegerea între adevăr şi iluzie. [2]Căci aici stă adevărul, separat de iluzie şi neconfundat cu ea nicidecum. [3]Cât de simplă devine această alegere când e percepută ca fiind doar ce este! [4]Căci numai fanteziile fac posibilă confuzia în privinţa acestei alegeri, iar ele sunt cu totul ireale.

17. Anul acesta, aşadar, e timpul cel mai bun să iei decizia cea mai simplă – şi singura, totodată – cu care te-ai confruntat vreodată. [2]Vei trece puntea ce duce la realitate, pur şi simplu pentru că vei recunoaşte că Dumnezeu e de partea cealaltă şi că aici nu e nimic. [3]În momentul în care îţi dai seama de asta, e imposibil să nu iei decizia firească.

VI. Puntea ce duce la lumea reală

1. Căutarea relaţiei speciale este un semn că te echivalezi cu eul, şi nu cu Dumnezeu. [2]Căci relaţia specială are valoare numai pentru eu. [3]Pentru eu, dacă o relaţie nu are valoare specială, ea nu are înţeles, deoarece el percepe toată iubirea ca specială. [4]Aceasta însă nu poate fi firească, pentru că diferă de relaţia dintre Dumnezeu şi Fiul Său, iar toate relaţiile care diferă de aceasta *trebuie* să fie nefireşti. [5]Căci Dumnezeu a creat iubirea aşa cum o vrea şi a dat-o aşa cum este. [6]Iubirea nu are înţeles decât aşa cum a definit-o Creatorul ei prin Voia Sa. [7]E imposibil să o defineşti altfel, şi să o înţelegi.

2. Iubirea este libertate. [2]Să o cauţi prin propria ta înrobire înseamnă să te separi de ea. [3]Pentru Iubirea lui Dumnezeu, nu mai căuta unire în separare, nici libertate în robie! [4]Aşa cum dezlegi, vei fi dezlegat. [5]Nu uita asta, căci Iubirea nu va fi în stare să te găsească şi să te mângâie altfel.

3. Există un mod în care Spiritul Sfânt îţi cere ajutorul, dacă îl vrei şi tu pe al Lui. [2]Clipa sfântă e cel mai util instrument pe care îl are la dispoziţie să te protejeze de atracţia vinovăţiei, adevărata momeală în relaţia specială. [3]Nu recunoşti că aceasta e adevărata ei ademenire, căci eul te-a învăţat că libertatea stă în ea. [4]Dar, cu cât priveşti mai atent relaţia specială, cu atât devine mai evident că trebuie să

provoace vinovăţie şi, prin urmare, să întemniţeze.

4. Relaţia specială nu are niciun înţeles în absenţa unui trup. [2]Dacă ţii la ea, trebuie să ţii şi la trup. [3]Iar lucrul la care ţii îl vei păstra. [4]Relaţia specială e un mecanism prin care limitezi sinele tău la trupul tău şi îţi limitezi percepţia altora la al lor. [5]Dacă ar fi văzute, Marile Raze ar stabili lipsa totală de valoare a relaţiei speciale. [6]Căci, dacă le-ai vedea, trupul ar dispărea, pentru că şi-ar pierde valoarea. [7]Şi aşa, tot ce ai investit în a-l vedea i s-ar retrage.

5. Tu vezi lumea la care ţii. [2]De partea aceasta a punţii, vezi lumea trupurilor separate, căutând să se contopească prin uniuni separate şi să se unească prin pierdere. [3]Când două persoane caută să se unească, ele încearcă să se micşoreze. [4]Fiecare îşi neagă puterea, căci unirea separată exclude universul. [5]Se lasă afară mult mai mult decât se ia înăuntru, căci Dumnezeu e lăsat pe dinafară şi nu se ia *nimic* înăuntru. [6]Dacă s-ar face o asemenea unire cu o credinţă desăvârşită, ar intra în ea tot universul. [7]Dar relaţia specială pe care o caută eul nu include nici măcar un singur individ întreg. [8]Eul nu vrea decât o parte din acesta şi vede doar această parte, şi nimic altceva.

6. De partea cealaltă a punţii, totul e atât de diferit! [2]Pentru un timp, trupul continuă să se vadă, dar nu exclusiv, după cum se vede aici. [3]Mica scânteie ce ţine în ea Marile Raze e vizibilă şi ea, iar scânteia aceasta nu poate fi limitată îndelung la micime. [4]Odată ce vei trece puntea, valoarea trupului va fi atât de micşorată în ochii tăi, încât nu vei vedea nevoia de-a-l mări. [5]Căci vei realiza că singura valoare pe care o are trupul este aceea de a-ţi da putinţa să îţi aduci fraţii cu tine la punte şi să fiţi eliberaţi acolo împreună.

7. Puntea însăşi nu e decât o tranziţie în perspectiva realităţii. [2]De partea aceasta, tot ce vezi e cât se poate de distorsionat şi de disproporţionat. [3]Ce e mic şi nesemnificativ se amplifică, iar ce e puternic şi tare e redus la micime. [4]În cursul tranziţiei există o anumită perioadă de confuzie, în care poate să apară o senzaţie de dezorientare efectivă. [5]Să nu te temi însă, pentru că nu înseamnă decât că ai fost dispus să te desprinzi de cadrul distorsionat de referinţă ce a părut să ţină laolaltă lumea ta. [6]Acest cadru de referinţă e construit în jurul relaţiei speciale. [7]Fără această iluzie, nu ar putea exista niciun înţeles pe care ai vrea să îl mai cauţi pe aici.

8. Să nu te temi că vei fi ridicat brusc şi azvârlit în realitate. [2]Timpul e blând şi, dacă îl utilizezi în folosul realităţii, va ţine uşurel pasul cu tine în tranziţia ta. [3]Urgenţa priveşte doar dislocarea minţii tale din poziţia fixă pe care o are aici. [4]Aceasta nu te va lăsa fără adăpost şi fără cadru de referinţă. [5]Perioada de dezorientare, care precede tranziţia propriu-zisă, e mult mai scurtă decât ţi-a trebuit să îţi fixezi mintea atât de ferm asupra iluziilor. [6]Amânarea te va durea acum

mai mult decât înainte, doar pentru că îți dai seama că *e* o amânare și că e într-adevăr posibil să scapi de durere. [7]Găsește speranță și mângâiere, nu disperare, în acest lucru: nu vei găsi mult nici iluzia iubirii în relațiile speciale de aici. [8]Căci nu mai ești nebun de-a binelea și vei recunoaște în curând vinovăția trădării de sine drept ce este.

9. Nimic din ce încerci să întărești în relația specială nu face parte din tine. [2]Și nu poți să păstrezi o parte a sistemului de gândire care te-a învățat că e reală, și să înțelegi Gândul care *cunoaște* ce ești. [3]Ai lăsat să îți pătrundă în minte Gândul realității tale și, din moment ce l-ai invitat, va rămâne cu tine. [4]Iubirea pe care o simți față de el nu te va lăsa să te trădezi, și nu vei putea intra într-o relație în care să nu te însoțească, pentru că nu vei vrea să te separi de el.

10. Bucură-te că ai scăpat de parodia mântuirii pe care ți-a oferit-o eul și nu te uita înapoi, cu dor, la bătaia de joc în care ți-a luat relațiile. [2]Nimeni nu mai trebuie să sufere acum, căci ai ajuns prea departe să cedezi în fața iluziei frumuseții și sfințeniei vinovăției. [3]Numai cei nebuni de-a binelea ar putea să perceapă așa moartea și suferința, boala și disperarea. [4]Ce a făurit vinovăția e urât, înfricoșător și foarte periculos. [5]Să nu vezi iluzia adevărului și a frumuseții în ele. [6]Și fii recunoscător că *există* un loc în care adevărul și frumusețea te așteaptă. [7]Du-te bucuros în întâmpinarea lor și învață cât de mult te așteaptă în schimbul simplei disponibilități de-a renunța la nimic *pentru că* este nimic.

11. Noua perspectivă pe care o vei căpăta în urma trecerii punții te va face să înțelegi unde *este* Cerul. [2]Văzut de aici, pare să fie în afară și de partea cealaltă a punții. [3]Dar, când treci puntea să te unești cu el, se va uni cu tine și va deveni una cu tine. [4]Și vei realiza, cu o veselă uimire, că pentru toate acestea ai renunțat la *nimic*! [5]Bucuria Cerului, care nu are limită, sporește cu fiecare lumină ce revine să își preia locul de drept în cadrul lui. [6]Nu mai aștepta, pentru Iubirea lui Dumnezeu și *a ta*. [7]Și clipa sfântă să îți accelereze progresul, după cum o va și face, dacă o lași să vină la tine.

12. Spiritul Sfânt nu îți cere decât un mic ajutor: de câte ori îți rătăcesc gândurile la o relație specială ce te mai atrage, intră cu El într-o clipă sfântă și lasă-L să te elibereze în ea. [2]Nu are nevoie decât să fii dispus să Îi împărtășești persectiva ca să ți-o dea toată. [3]Și nu trebuie să fii dispus întru totul, pentru că El e dispus în mod desăvârșit. [4]Sarcina Lui e tocmai aceea de-a ispăși, prin credința Lui desăvârșită, lipsa ta de disponibilitate, iar credința Lui e cea pe care o împărtășești acolo cu El. [5]Recunoscând că nu ești dispus să te eliberezi, ți se dă desăvârșita Lui disponibilitate. [6]Cheamă-L, căci Cerul răspunde la Chemarea Lui. [7]Și lasă-L să cheme Cerul pentru tine.

VII. Încetarea iluziilor

1. E imposibil să te desprinzi de trecut fără să renunți la relația specială. [2]Căci relația specială e o încercare de-a repune în scenă trecutul și de-a-l schimba. [3]Afronturi închipuite, dureri amintite, dezamăgiri trecute, nedreptățiri și văduviri percepute, toate intră în relația specială, devenită un mod prin care urmărești să îți vindeci amorul-propriu rănit. [4]Fără trecut, pe ce bază ți-ai mai alege un partener special? [5]Fiecare alegere de acest fel se face datorită unui anumit „rău" din trecut de care te agăți și pentru care altcineva trebuie să ispășească.

2. Relația specială se răzbună pe trecut. [2]Urmărind să înlăture suferința din trecut, ea nesocotește prezentul, fiind preocupată de trecut și de atașamentul ei total față de acesta. [3]Nicio relație specială nu e trăită în prezent. [4]Umbre din trecut o învăluie și o fac ce este. [5]Ea nu are înțeles în prezent și, dacă nu înseamnă nimic acum, nu poate să aibă niciun înțeles real. [6]Cum poți să schimbi trecutul altfel decât în fantasme? [7]Și cine poate să îți dea lucrul de care crezi că te-a văduvit trecutul? [8]Trecutul nu e nimic. [9]Nu urmări să îl învinuiești pentru această văduvire, căci trecutul nu mai este. [10]Chiar nu poți să *nu* te desprinzi de ce a dispărut deja. [11]Și, de aceea, precis menții iluzia că nu a dispărut din cauza credinței că servește unui scop pe care îl vrei atins. [12]Iar scopul acesta precis nu poate fi atins în prezent, ci numai în trecut.

3. Nu subaprecia intensitatea dorinței eului de-a se răzbuna pe trecut. [2]E turbat și nebun de-a binelea. [3]Căci eul își aduce aminte de tot ce ai făcut să îl jignești și vrea răsplată de la tine. [4]Fanteziile pe care le aduce în relațiile pe care le-a ales să își descarce ura sunt fantezii ale distrugerii tale. [5]Căci eul pune trecutul în socoteala ta, și în eliberarea ta de trecut se vede văduvit de răzbunarea pe care crede că o meriți pe bună dreptate. [6]Dar, fără propria ta aliere la distrugerea ta, eul nu te-ar putea lega de trecut. [7]În relația specială, tu îngădui să aibă loc distrugerea ta. [8]E evident că asta e o nebunie. [9]Dar ce e mai puțin evident e că prezentul îți este inutil cât timp urmărești obiectivul eului ca aliat al lui.

4. Trecutul a trecut; nu urmări să îl păstrezi în relația specială care te leagă de el și te învață că mântuirea a trecut și trebuie, de aceea, să te întorci în trecut să îți găsești mântuirea. [2]Nu există fantezie care să nu cuprindă visul răsplatei pentru trecut. [3]Vrei să traduci visul în faptă sau să te lepezi de el?

5. În relația specială nu pari să urmărești o traducere în faptă a răzbunării. [2]Și, chiar și atunci când răzbat, fugar, ura și cruzimea, iluzia iubirii nu e zdruncinată din temelii. [3]Dar singurul lucru pe care eul nu te lasă nicicând să îl conștientizezi este acela că relația specială e

traducerea în faptă a răzbunării asupra ta. [4]Ce altceva ar putea să fie? [5]În căutarea relației speciale, nu cauți slava în tine. [6]Ai negat că e în tine și relația devine lucrul cu care o substitui. [7]Răzbunarea devine substitutul Ispășirii, iar fuga de răzbunare devine pierderea ta.

6. Împotriva smintitei noțiuni de mântuire pe care o are eul, Spiritul Sfânt pune ușurel clipa sfântă. [2]Am spus mai înainte că Spiritul Sfânt trebuie să predea prin comparații și că folosește opușii ca să indice adevărul. [3]Clipa sfântă e opusul convingerii ferme a eului că mântuirea vine prin răzbunare pentru trecut. [4]În clipa sfântă se înțelege că trecutul a trecut și, odată cu trecerea lui, dorința de răzbunare a fost desființată și a dispărut. [5]Tihna și pacea lui *acum* te învăluie cu o blândețe desăvârșită. [6]Cu excepția adevărului, a dispărut totul.

7. O vreme, vei încerca poate să aduci iluziile în clipa sfântă ca să împiedici conștientizarea deplină a diferenței totale, în toate privințele, dintre resimțirea adevărului și iluzie. [2]Dar nu vei încerca mult. [3]În clipa sfântă, puterea Spiritului Sfânt va birui, pentru că I te-ai alăturat. [4]Iluziile pe care le aduci cu tine vor slăbi, o vreme, resimțirea Lui și te vor împiedica să Îl resimți necontenit în minte. [5]Dar clipa sfântă e eternă, iar iluziile pe care ți le faci despre timp nu vor împiedica nici veșnicul să fie ce este, nici pe tine să îl resimți așa cum e.

8. Ce ți-a dat Dumnezeu ți-e dat cu adevărat și vei primi cu adevărat. [2]Căci darurile lui Dumnezeu nu au realitate independent de primirea lor de către tine. [3]Primirea ta Îi complinește dăruirea. [4]Vei primi *pentru că* e Voia Lui să dai. [5]El a dat clipa sfântă ca să ți se dea, și e imposibil să nu o primești *pentru că* a dat-o. [6]Când Și-a voit Fiul liber, Fiul Său *a fost* liber. [7]În clipa sfântă stă rapelul Său că Fiul Său va fi întotdeauna exact cum a fost creat. [8]Și tot ce predă Spiritul Sfânt e pentru a-ți aminti că ai primit ce ți-a dat Dumnezeu.

9. Nu ai din ce să îi faci o vină realității. [2]Tot ce trebuie iertat sunt iluziile din care le faci o vină fraților tăi. [3]Realitatea lor nu are trecut, și numai iluziile pot fi iertate. [4]Dumnezeu nu îi face nimănui nicio vină, căci e incapabil de orice fel de iluzii. [5]Dezleagă-ți frații din robia iluziilor lor iertându-i pentru iluziile pe care le percepi în ei. [6]Așa vei învăța că ai fost iertat, căci *tu* le-ai oferit iluzii. [7]În clipa sfântă, lucrul acesta se înfăptuiește pentru tine în timp, pentru a-ți aduce adevărata condiție a Cerului.

10. Amintește-ți că alegi întotdeauna între adevăr și iluzie; între Ispășirea reală care vindecă și „ispășirea" eului care distruge. [2]Puterea lui Dumnezeu și toată Iubirea Lui nelimitată te vor sprijini să îți găsești locul în planul Ispășirii care vine din Iubirea Lui. [3]Fii un aliat al lui Dumnezeu, și nu al eului, în căutarea modului în care poate să îți parvină Ispășirea. [4]Ajutorul Lui ți-e de ajuns, căci Mesagerul Lui înțelege cum să îți restituie Împărăția și cum să pună tot ce ai investit

în mântuire în relația ta cu El.

11. Caută și *găsește*-I mesajul în clipa sfântă, în care toate iluziile sunt iertate. [2]De acolo, miracolul se extinde să îi binecuvânteze pe toți și să rezolve toate problemele, indiferent dacă se percep mari sau mici, posibile sau imposibile. [3]Nu există ceva care să nu facă loc Lui și Maiestății Lui. [4]A te uni cu El într-o relație strânsă înseamnă a accepta realitatea relațiilor și, prin realitatea lor, a renunța la toate iluziile pentru realitatea relației tale cu Dumnezeu. [5]Lăudată să îți fie relația cu El, și nicicare alta. [6]Adevărul e în ea și nicăieri altundeva. [7]O alegi fie pe ea, fie nimic.

12. *Iartă-ne nouă iluziile noastre, Tată, și ajută-ne să acceptăm adevărata noastră relație cu Tine, în care nu există iluzii și în care niciuna nu poate să intre vreodată.* [2]*Sfințenia noastră este a Ta.* [3]*Ce lucru din noi poate să necesite iertare când a Ta este desăvârșită?* [4]*Somnul uitării nu e decât faptul că nu suntem dispuși să ne aducem aminte de iertarea Ta și de Iubirea Ta.* [5]*Nu ne lăsa să ne ducem în ispită, căci ispitirea Fiului lui Dumnezeu nu e Voia Ta.* [6]*Și lasă-ne să primim doar ce ai dat, și să nu acceptăm altceva în mințile pe care le-ai creat și pe care le iubești.* [7]*Amin.*

Capitolul 17

IERTAREA ŞI RELAŢIA SFÂNTĂ

I. Aducerea fanteziei la adevăr

1. Trădarea Fiului lui Dumnezeu stă numai în iluzii şi toate „păcatele" lui nu sunt decât propria lui închipuire. [2]Realitatea lui este de-a pururi lipsită de păcat. [3]Nu e nevoie să fie iertat, ci deşteptat. [4]În propriile lui vise, s-a trădat, şi-a trădat fraţii şi Dumnezeul. [5]Dar ce se înfăptuieşte în vise nu s-a înfăptuit de fapt. [6]E imposibil să îl convingi de realitatea acestui fapt pe cel care le visează, pentru că visele sunt ce sunt *din cauză că* dau iluzia realităţii. [7]Deplina eliberare de ele stă numai în trezire, căci numai atunci devine cât se poate de evident că nu au avut efect asupra realităţii şi că nu au reuşit să o schimbe. [8]Fanteziile schimbă realitatea. [9]Acesta este scopul lor. [10]Nu o pot face în realitate, dar o *pot* face în mintea care vrea ca realitatea să fie altfel.

2. Atunci, numai dorinţa ta de-a schimba realitatea este de temut, pentru că – prin dorinţa ta – crezi că ai realizat ce doreşti. [2]Această poziţie ciudată, într-un sens, îţi recunoaşte puterea. [3]Dar, distorsionând-o şi dedicând-o „răului", o face şi ireală. [4]Nu poţi sluji la doi domni care îţi cer lucruri contradictorii. [5]Ce foloseşti în fantezie refuzi adevărului. [6]Dar ce dai adevărului să folosească pentru tine stă ferit de fantezie.

3. Când susţii că miracolele trebuie să aibă o ordine a dificultăţii, tot ce vrei să spui e că există unele lucruri pe care nu vrei să le dai adevărului. [2]Crezi că adevărul nu se poate confrunta cu ele din simplul motiv că vrei să le fereşti de adevăr. [3]Simplu spus, lipsa credinţei tale în puterea ce vindecă toată durerea provine din dorinţa ta de-a reţine unele aspecte ale realităţii pentru fantezie. [4]De-ai vedea ce efect are asta asupra modului în care apreciezi întregul! [5]Ce îţi rezervi ţie iei de la Cel Care vrea să te elibereze. [6]Dacă nu dai înapoi ce ai luat, e inevitabil ca perspectiva pe care o ai asupra realităţii să îţi rămână deformată şi necorectată.

4. Cât timp vrei să rămână aşa, iluzia unei ordini a dificultăţii miracolelor va rămâne cu tine. [2]Căci tu ai stabilit această ordine în realitate, dând o parte din ea unui profesor, şi altuia, o altă parte. [3]Aşa înveţi să tratezi o parte a adevărului într-un fel, şi, într-altfel, cealaltă parte. [4]Să fragmentezi adevărul înseamnă să îl distrugi, făcându-l să nu mai însemne nimic. [5]Ordinele realităţii reprezintă o perspectivă de neînţeles: un cadru de referinţă pentru realitate cu care, de fapt,

nu poate fi comparată.

5. Chiar crezi că poţi să aduci adevărul la fantezie, şi să înveţi ce înseamnă adevărul din perspectiva iluziilor? [2]Adevărul *nu* înseamnă nimic în iluzie. [3]Cadrul de referinţă pentru înţelesul lui trebuie să fie el însuşi. [4]Când încerci să aduci adevărul la iluzii, încerci să faci iluziile reale şi să le menţii prin justificarea credinţei tale în ele. [5]Dar să dai iluzii adevărului înseamnă să îi îngădui adevărului să te înveţe că iluziile sunt ireale şi să îţi îngădui astfel ţie să scapi de ele. [6]Nu rezerva nicio idee separat de adevăr, căci vei stabili ordine ale realităţii care te vor încătuşa, cu siguranţă. [7]Nu există ordine în realitate, pentru că tot ce e în ea este adevărat.

6. Fii dispus, aşadar, să Îi dai tot ce ai ţinut în afara adevărului Celui Care cunoaşte adevărul şi în Care totul se aduce la adevăr. [2]Mântuirea de separare va fi deplină, sau nu va fi deloc. [3]Să nu te preocupe decât măsura în care eşti dispus să o faci să se înfăptuiască. [4]El o va înfăptui, nu tu. [5]Dar nu uita: când te tulburi şi îţi pierzi liniştea din cauză că altcineva încearcă să îşi rezolve problemele prin fantezie, refuzi să îţi ierţi ţie exact aceeaşi încercare. [6]Şi vă opreşti pe amândoi de la adevăr şi de la mântuire. [7]În momentul în care îl ierţi pe el, restitui adevărului ce i-aţi refuzat amândoi. [8]Şi o să vezi iertarea acolo unde ai dat-o.

II. Lumea iertată

1. Poţi să îţi închipui cât de frumoşi o să îţi apară cei pe care îi ierţi? [2]În nicio fantezie nu ai mai văzut ceva atâta de frumos. [3]Nimic din ce vezi aici, dormind sau treaz fiind, nu se compară cu aşa o frumuseţe. [4]Şi nu vei preţui nimic la fel de mult, nici nu vei îndrăgi atâta. [5]Nimic din ce îţi aminteşti că ţi-a făcut să îţi cânte inima de bucurie nu ţi-a adus vreodată nici măcar o părticică din fericirea pe care ţi-o va aduce vederea acestui lucru. [6]Căci îl vei vedea pe Fiul lui Dumnezeu. [7]Vei vedea frumuseţea la care adoră să Se uite Spiritul Sfânt şi pentru care Îi mulţumeşte Tatălui. [8]El a fost creat să o vadă pentru tine, până înveţi să o vezi şi tu. [9]Şi tot ce îţi predă El îţi permite să o vezi şi să aduci mulţumiri cu El.

2. Această frumuseţe nu e o fantezie. [2]Ci lumea reală, strălucitoare, curată şi nouă, sclipind cu toate în plin soare. [3]Nimic nu e ascuns aici, căci toate au fost iertate şi nu există fantezii să ascundă adevărul. [4]Puntea dintre lumea aceea şi aceasta e atât de mică şi de uşor de trecut, încât nu îţi poate veni să crezi că e locul de întâlnire a unor lumi atât de diferite. [5]Şi totuşi, această punte mică e cel mai tare lu-

cru în contact cu lumea aceasta. [6]Acest pas mic – atât de mic, încât ţi-a scăpat neobservat – e un pas uriaş din timp în veşnicie, un salt dincolo de toată urâţenia, într-o frumuseţe care te va încânta şi care nu va înceta să îţi stârnească uimirea la vederea desăvârşirii sale.

3. Acest pas – cel mai mic din câţi s-au făcut vreodată – e totuşi cea mai mare realizare dintre toate în planul dumnezeiesc al Ispăşirii. [2]Restul se învaţă, dar aceasta se dă, completă şi perfectă în întregime. [3]Nimeni, în afara Celui Care a croit mântuirea, nu o poate desăvârşi astfel. [4]Lumea reală, cu toată frumuseţea ei, înveţi să o atingi. [5]Fanteziile se desfac toate, nimeni şi nimic nemairămânând legat de ele, iar tu, graţie propriei tale iertări, eşti liber să vezi. [6]Iar ce vezi e numai ce ai făurit, cu binecuvântarea iertării tale asupra sa. [7]Şi, cu această ultimă binecuvântare a Fiului lui Dumnezeu asupra lui însuşi, percepţia reală, născută din noua perspectivă pe care a învăţat-o, şi-a atins scopul.

4. Stelele se vor stinge în lumină, iar soarele, care a deschis lumea la frumuseţe, va dispărea. [2]Percepţia nu va mai însemna nimic când se va desăvârşi, căci tot ce s-a folosit la învăţare nu va avea nicio funcţie. [3]Nimic nu se va mai schimba vreodată: nu vor mai surveni nici transformări, nici nuanţări, nici diferenţieri, nici variaţii din câte au făcut posibilă percepţia. [4]Perceperea lumii reale va fi atât de scurtă, încât abia o să ai timp să Îi mulţumeşti lui Dumnezeu pentru ea. [5]Căci Dumnezeu va face repede ultimul pas, odată ce ai atins lumea reală şi ai fost pregătit pentru El.

5. Lumea reală se atinge, simplu, prin iertarea deplină a celei vechi, lumea pe care o vezi fără iertare. [2]Marele Transformator de percepţie va efectua cu tine cercetarea atentă a minţii ce a făcut această lume şi îţi va dezvălui raţiunile aparente din care ai făcut-o. [3]În lumina adevăratei raţiuni pe care o aduce El, în timp ce Îl urmezi, El îţi va arăta că nu există aici nicio raţiune. [4]Fiecare punct pe care îl atinge raţiunea Lui învie plin de frumuseţe, iar ce părea urât în întunericul lipsei tale de raţiune e dezlegat subit şi cedat frumuseţii. [5]Până şi ce a făurit Fiul lui Dumnezeu la demenţă nu va fi lipsit de un licăr de frumuseţe, o scânteie ascunsă pe care blândeţea o poate elibera.

6. Toată această frumuseţe se va ridica să îţi binecuvânteze privirea când vei privi lumea cu ochi iertători. [2]Căci iertarea transformă vederea literalmente şi te lasă să vezi lumea reală, întinzându-se peste haos liniştit şi blând, înlăturând toate iluziile ce ţi-au deformat percepţia şi au fixat-o pe trecut. [3]Cea mai mică frunză devine o minunăţie, şi un fir de iarbă, un semn al desăvârşirii lui Dumnezeu.

7. Din lumea iertată, Fiul lui Dumnezeu e ridicat uşor în casa lui. [2]Iar acolo, el ştie că a odihnit mereu în ea în pace. [3]Chiar şi mântuirea va deveni un vis şi i se va şterge din minte. [4]Căci mântuirea pune capăt viselor şi, la încheierea visului, ea nu va însemna nimic. [5]Treaz în Cer, cine ar putea visa că va fi nevoie vreodată de mântuire?

8. Cât de mult vrei mântuire? [2]Ea îţi va da lumea reală, tremurând de nerăbdare să ţi se dea. [3]Setea cu care vrea să ţi-o dea Spiritul Sfânt e atât de intensă, încât nu mai poate aştepta, deşi aşteaptă cu răbdare. [4]Întâmpină-I răbdarea cu nerăbdarea ta la întârzierea întâlnirii cu El. [5]Mergi cu bucurie să îţi întâlneşti Mântuitorul şi, împreună cu El, treci cu încredere *din* lumea aceasta *în* lumea reală a frumuseţii şi a iertării.

III. Umbre ale trecutului

1. Să ierţi înseamnă, pur şi simplu, să nu îţi aminteşti decât gândurile de iubire pe care le-ai dat în trecut şi cele care ţi s-au dat. [2]Celelalte trebuie uitate toate. [3]Iertarea e o reamintire selectivă, nebazată pe selecţia ta. [4]Căci fantasmele pe care vrei să le faci nemuritoare sunt „duşmane" realităţii. [5]Fii dispus să îl ierţi pe Fiul lui Dumnezeu pentru ce nu a făcut. [6]Fantasmele sunt martorele pe care le duci cu tine să demonstrezi că a făcut ce nu a făcut. [7]Deoarece le duci, le vei auzi. [8]Şi, deşi le ţii prin propria ta selecţie, nu înţelegi cum de ţi-au intrat în minte şi care le e scopul. [9]Ele reprezintă răul care crezi că ţi s-a făcut. [10]Şi le duci cu tine numai ca să poţi plăti răului cu aceeaşi monedă, în speranţa că mărturia lor îţi va permite să îl învinuieşti pe altul fără să îţi faci ţie rău. [11]Ele vorbesc atât de clar pentru separare, încât cei neobsedaţi de păstrarea separării nu le pot auzi. [12]Ele îţi oferă „raţiunile" pentru care ar trebui să intri în alianţe nesfinte ca să susţii obiectivele eului şi să faci din relaţiile tale mărturia puterii lui.

2. Aceste fantasme sunt cele care fac eul sfânt în ochii tăi şi te învaţă că tot ce faci să îl fereşti de rău e chiar iubire. [2]Fantasmele vorbesc întotdeauna pentru răzbunare şi toate relaţiile în care intră sunt total demente. [3]Fără nicio excepţie, aceste relaţii au ca scop excluderea adevărului despre celălalt şi despre tine. [4]Iată de ce vezi în amândoi ce nu e şi faci din amândoi nişte robi ai răzbunării. [5]Şi, tot de aceea, ce îţi aduce aminte de plângerile tale din trecut te atrage şi pare să treacă sub numele de iubire, indiferent cât de distorsionate ar fi asociaţiile prin care ajungi la această conexiune. [6]Şi, în sfârşit, tot de aceea, toate relaţiile de acest fel devin încercări de unire prin trup, căci numai trupurile pot fi văzute ca mijloace de răzbunare. [7]Faptul că toate relaţiile nesfinte se axează pe trupuri este un lucru evident. [8]Propria ta experienţă te-a învăţat acest lucru. [9]Dar e posibil să nu îţi

dai seama de toate rațiunile care contribuie la facerea relației nesfinte. [10]Căci nesfințenia urmărește să se consolideze – după cum face și sfințenia – adunând la ea ce percepe a fi ca ea.

3. În relația nesfântă, nu trupul celuilalt e cel cu care se încearcă unirea, ci trupurile celor ce nu sunt de față. [2]Căci, până și trupul celuilalt – un mod deja extrem de limitat de a-l percepe – nu stă în centrul atenției așa cum e, sau în întregime. [3]Ce poate servi fanteziilor de răzbunare și ce poate fi asociat cel mai rapid cu cei împotriva cărora se caută răzbunarea se pune în centrul atenției și se separă ca singurele părți de valoare. [4]Fiecare pas în direcția facerii, menținerii și desfacerii relației nesfinte este un pas spre și mai multă fragmentare și irealitate. [5]Fantasmele intră tot mai mult, iar cel în care par să fie își pierde tot mai mult din importanță.

4. Timpul e extrem de nemilos cu relația nesfântă. [2]Căci timpul *este* neîndurător în mâinile eului, pe cât e de îndurător când este folosit în scopul blândeții. [3]Atracția relației nesfinte începe să pălească și să fie pusă sub semnul îndoielii aproape imediat. [4]Odată formată, îndoiala trebuie să pătrundă, căci scopul ei e imposibil. [5]„Idealul" relației nesfinte devine astfel unul în care realitatea celuilalt nu intră deloc să „strice" visul. [6]Și, cu cât contribuie mai puțin la relație celălalt, cu atât devine „mai bună". [7]De aceea, încercarea de unire devine un mod de a-l exclude chiar pe cel cu care s-a căutat unirea. [8]Căci s-a format să îl alunge din ea și să se alăture fanteziilor într-un „extaz" neîntrerupt.

5. Cum poate Spiritul Sfânt să Își aducă interpretarea trupului ca mijloc de comunicare în relații al căror singur scop e separarea de realitate? [2]Ce *e* iertarea Îi dă putința să o facă. [3]Dacă s-au uitat toate gândurile în afara celor de iubire, ce rămâne e veșnic. [4]Iar trecutul, transformat, se face ca prezentul. [5]Trecutul nu mai intră în conflict cu *acum*. [6]Această continuitate extinde prezentul prin sporirea realității și valorii acestuia în felul în care îl percepi. [7]În aceste gânduri de iubire stă scânteia frumuseții ascunse în urâțenia relației nesfinte, în care se amintește ura; gata însă să învie acolo când relația Îi este dată Celui Ce îi dă viață și frumusețe. [8]Iată de ce Ispășirea se concentrează asupra trecutului, care este sursa separării și locul în care trebuie desfăcută. [9]Căci separarea trebuie corectată acolo unde s-a făcut.

6. Eul caută să își „rezolve" problemele, nu la sursa lor, ci acolo unde nu s-au făcut. [2]În felul acesta, el caută să garanteze că nu va exista nicio soluție. [3]Spiritul Sfânt nu vrea decât să Își facă rezoluțiile complete și desăvârșite, și, de aceea, El caută și găsește sursa problemelor acolo unde e și o desface acolo. [4]Și, cu fiecare pas în desfacerea pe care o întreprinde, separarea se desface tot mai mult și unirea e adusă tot mai aproape. [5]El nu e derutat de nicio „rațiune" pentru

separare. [6]Tot ce percepe El în separare e faptul că trebuie desfăcută. [7]Lasă-L să dezvăluie scânteia ascunsă a frumuseții din relațiile tale și să ți-o arate. [8]Frumusețea ei te va atrage atât de mult, încât nu vei mai fi dispus să o pierzi din vedere niciodată. [9]Și vei lăsa această scânteie să transforme relația, ca să o poți vedea tot mai mult. [10]Căci o vei dori tot mai mult și vei deveni tot mai puțin dispus să o lași să îți fie ascunsă. [11]Și vei învăța să cauți și să stabilești condițiile în care poate fi văzută această frumusețe.

7. Le vei face bucuros pe toate dacă Îl vei lăsa să îți țină scânteia dinainte, să îți lumineze calea și să ți-o facă limpede. [2]Fiul Lui Dumnezeu e unul. [3]Ce a unit Dumnezeu, eul nu poate să despartă. [4]Scânteia sfințeniei trebuie să fie ferită de rău, oricât de ascunsă ar fi, în fiecare relație. [5]Căci Creatorul unicei relații nu a lăsat nicio parte din ea fără de El. [6]Aceasta e singura parte a relației pe care o vede Spiritul Sfânt, pentru că știe că numai aceasta e adevărată. [7]Tu ai făcut relația nereală și, de aceea, nesfântă, văzând-o unde nu este și cum nu este. [8]Dă trecutul Celui Care poate să te răzgândească, schimbându-ți mentalitatea în privința ei. [9]Dar încredințează-te, mai întâi, că îți dai seama pe deplin ce ai făcut să reprezinte trecutul pentru tine și de ce.

8. Trecutul devine justificarea intrării într-o continuă alianță nesfântă împotriva prezentului, alături de eu. [2]Căci prezentul *e* iertare. [3]De aceea, relațiile dictate de alianța nesfântă nu sunt percepute, nici simțite ca fiind *acum*. [4]Dar cadrul de referință la care e raportat prezentul pentru a i se da un înțeles e o *iluzie* a trecutului, în care se rețin acele elemente care corespund scopului alianței nesfinte și se renunță la toate celelalte. [5]Și la ce se renunță astfel e tot adevărul pe care trecutul l-ar putea oferi vreodată prezentului ca mărturii ale realității sale. [6]Ce se păstrează nu face decât să depună mărturie pentru realitatea viselor.

9. De tine depinde, în continuare, să alegi să te alături adevărului sau iluziei. [2]Ține minte însă că a alege una înseamnă a renunța la cealaltă. [3]Cea pe care o alegi o vei înzestra cu frumusețe și realitate, pentru că alegerea depinde de ce prețuiești mai mult. [4]Scânteia frumuseții sau vălul urâțeniei, lumea reală sau lumea vinovăției și a fricii, adevărul sau iluzia, libertatea sau robia – nu sunt decât unul și același lucru. [5]Căci nu poți alege decât între Dumnezeu și eu. [6]Sistemele de gândire nu sunt decât adevărate sau false, și toate însușirile lor provin, pur și simplu, din ce sunt ele. [7]Numai Gândurile lui Dumnezeu sunt adevărate. [8]Și tot ce decurge din ele provine din ce sunt ele și e la fel de adevărat ca sfânta Sursă din care provin.

10. Fratele meu sfânt, vreau să intru în toate relațiile tale și să mă pun între tine și fanteziile tale. [2]Lasă relația mea cu tine să fie ceva real

pentru tine, şi lasă-mă să aduc realitate felului în care îţi percepi fraţii. [3]Nu au fost creaţi să îţi dea putinţa să îţi faci rău prin intermediul lor. [4]Au fost creaţi să creeze alături de tine. [5]Acesta e adevărul pe care vreau să îl pun între tine şi obiectivul nebuniei pe care l-ai ales. [6]Nu te separa de mine şi nu lăsa sfântul scop al Ispăşirii să îţi se piardă în vise de răzbunare. [7]Relaţiile în care se cultivă astfel de vise m-au exclus. [8]Lasă-mă să intru în Numele lui Dumnezeu şi să îţi aduc pace, ca să îmi poţi oferi pace.

IV. Cele două tablouri

1. Dumnezeu Şi-a stabilit relaţia cu tine ca să te facă fericit, şi faptele tale care nu Îi împărtăşesc scopul nu pot fi reale. [2]Scopul atribuit de Dumnezeu oricărui lucru e singura funcţie a lucrului respectiv. [3]Datorită motivului pentru care Şi-a creat relaţia cu tine, funcţia relaţiilor a devenit pentru totdeauna aceea „de-a face fericit". [4]*Şi nimic altceva*. [5]Ca să îndeplineşti această funcţie, te raportezi la creaţiile tale aşa cum Se raportează Dumnezeu la ale Sale. [6]Căci niciuna dintre creaţiile dumnezeieşti nu e în afara fericirii, şi niciuna dintre creaţiile dumnezeieşti nu vrea să facă altceva decât să extindă fericirea aşa cum a făcut şi Creatorul ei. [7]Ce nu îndeplineşte această funcţie nu poate fi real.

2. În această lume e cu neputinţă să creezi. [2]Dar *e* cu putinţă să faci fericit. [3]Am spus în repetate rânduri că Spiritul Sfânt nu te văduveşte de relaţiile tale speciale, ci le transformă. [4]Tot ce înseamnă asta e că le va reda funcţia pe care le-a dat-o Dumnezeu. [5]E clar că funcţia pe care le-ai dat-o tu e aceea de-a nu face fericit. [6]Dar relaţia sfântă împărtăşeşte scopul lui Dumnezeu, şi nu urmăreşte să îi facă un substitut. [7]Fiecare relaţie specială pe care ai făurit-o e un substitut pentru Voia lui Dumnezeu, slăvind-o pe a ta în loc să o slăvească pe a Lui, datorită iluziei că sunt diferite.

3. Ai făurit nişte relaţii foarte reale chiar şi în lumea aceasta. [2]Dar nu le recunoşti pentru că ai acordat substitutelor lor o asemenea predominanţă încât, când te cheamă adevărul – un lucru pe care îl face constant –, răspunzi cu un substitut. [3]Fiecare relaţie specială pe care ai făcut-o are, ca scop fundamental, obiectivul de-a-ţi ocupa mintea atât de total, încât să nu auzi chemarea adevărului.

4. Într-un sens, relaţia specială a fost răspunsul eului la crearea Spiritului Sfânt, Care a fost Răspunsul lui Dumnezeu la separare. [2]Căci, deşi eul nu a înţeles ce se crease, era conştient de existenţa unei ameninţări. [3]Întregul sistem de apărare elaborat de eu pentru

a ocroti separarea şi a o proteja de Spiritul Sfânt a venit ca răspuns la darul cu care l-a binecuvântat Dumnezeu şi, prin binecuvântarea Sa, i-a dat posibilitatea să se vindece. [4]Această binecuvântare conţine în ea adevărul despre tot. [5]Iar adevărul e că Spiritul Sfânt e în strânsă relaţie cu tine, pentru că în El ţi se reface relaţia cu Dumnezeu. [6]Relaţia cu El nu s-a rupt niciodată, pentru că Spiritul Sfânt nu S-a separat de nimeni din clipa separării. [7]Şi, prin El, ţi s-au păstrat cu grijă toate relaţiile sfinte, să servească scopului dumnezeiesc pentru tine.

5. Eul e atent la orice ameninţare, şi partea minţii tale în care a fost acceptat el vrea cu tot dinadinsul să îşi păstreze raţiunea, după cum o vede el. [2]Nu îşi dă seama că e cuprins de-o demenţă totală. [3]Iar tu trebuie să îţi dai seama ce înseamnă asta, dacă vrei să fii readus la sănătate mintală. [4]Demenţii îşi protejează sistemele de gândire, dar o fac în mod dement. [5]Şi toate mecanismele lor de apărare sunt la fel de demente cum e şi ce au de protejat. [6]Nu e nimic în separare – nicio parte, nicio „raţiune" şi nicio însuşire – care să nu fie dement. [7]Iar „protecţia" ei e o parte din ea, la fel de dementă ca întregul. [8]Relaţia specială, care e principalul ei mecanism de apărare, trebuie să fie dementă, aşadar.

6. Nu ţi-e greu să realizezi acum că sistemul de gândire pe care îl protejează relaţia specială e doar un sistem de idei delirante. [2]Recunoşti, cel puţin în termeni generali, că eul e dement. [3]Dar relaţia specială continuă să îţi pară oarecum „diferită". [4]Am privit-o însă mult mai atent decât am privit multe alte aspecte ale sistemului de gândire al eului, de care ai fost mai dispus să te desprinzi. [5]Cât timp rămâne acesta însă, nu te vei desprinde nici de celelalte. [6]Căci nu e diferit. [7]Reţine-l pe acesta, şi ai reţinut întregul.

7. E esenţial să îţi dai seama că toate mecanismele de apărare *fac* tocmai ce ar vrea să apere. [2]Baza subiacentă a eficacităţii lor e faptul că oferă ce apără. [3]Ce apără e pus în ele să stea la adăpost şi, când sunt acţionate, ţi-l aduc. [4]Fiecare mecanism de apărare funcţionează oferind daruri, iar darul e întotdeauna o miniatură a sistemului de gândire pe care îl protejează mecanismul de apărare, încadrat într-o ramă de aur. [5]Rama e lucrată cu migală, bătută toată cu nestemate, minuţios sculptată şi lustruită. [6]Scopul ei e să fie *ea însăşi* de valoare şi să îţi distragă atenţia de la ce e înrămat în ea. [7]Dar nu poţi să ai rama fără tablou. [8]Mecanismele de apărare funcţionează în aşa fel încât să te facă să crezi că poţi.

8. Relaţia specială are rama cea mai impunătoare şi mai înşelătoare dintre toate mecanismele de apărare folosite de eu. [2]Aici se oferă sistemul lui de gândire, încadrat de o ramă atât de grea şi de complicată, încât tabloul e aproape obliterat de structura ei impu-

nătoare. [3]În ramă se întreţes tot felul de iluzii de iubire fantastice şi fragmentate, presărate cu vise de sacrificiu şi preamărire de sine, şi împletite cu firele aurite ale autodistrugerii. [4]Sclipirea sângelui luceşte ca rubinul, iar lacrimile sunt faţetate ca diamantele şi licăresc în lumina slabă în care se oferă darul.

9. Uită-te la *tablou*. [2]Nu lăsa rama să te distragă. [3]Darul acesta ţi se dă în scopul damnării tale şi, dacă îl iei, vei crede că *eşti* damnat. [4]Nu poţi avea rama fără tablou. [5]Ce preţuieşti e rama, căci nu vezi niciun conflict în ea. [6]Dar rama nu e decât învelitoarea darului de conflict. [7]Rama nu este darul. [8]Să nu fii păcălit de cele mai superficiale aspecte ale acestui sistem de gândire, căci aspectele acestea cuprind întregul, complet în fiecare aspect. [9]În acest dar plin de sclipici stă moartea. [10]Nu îţi lăsa privirea să stăruie asupra sclipirii hipnotice a ramei. [11]Uită-te la tablou şi dă-ţi seama că ţi se oferă moartea.

10. Iată de ce clipa sfântă este atât de importantă pentru apărarea adevărului. [2]Adevărul însuşi nu are nevoie de apărare, dar tu ai nevoie de apărare împotriva faptului că ai acceptat darul morţii. [3]Când tu, care eşti adevărul, accepţi o idee atât de periculoasă pentru adevăr, ameninţi adevărul cu distrugerea. [4]Şi trebuie întreprinsă acum apărarea ta, pentru a păstra întreg adevărul. [5]Puterea Cerului, Iubirea lui Dumnezeu, lacrimile lui Cristos şi bucuria Spiritului Său veşnic sunt rânduite să te apere de propriul tău atac. [6]Căci tu Le ataci, fiind o parte a Lor, iar Ele trebuie să te salveze, căci Se iubesc.

11. Clipa sfântă e o miniatură a Cerului, trimisă la tine *din* Cer. [2]E şi ea un tablou, montat într-o ramă. [3]Dar, dacă accepţi acest dar, nu vei vedea deloc rama, pentru că darul poate fi acceptat numai dacă eşti dispus să îţi concentrezi toată atenţia asupra tabloului. [4]Clipa sfântă e o miniatură a eternităţii. [5]E un tablou al veşniciei, montat într-o ramă a timpului. [6]Dacă te concentrezi asupra tabloului, îţi vei da seama că numai rama te-a făcut să crezi că *este* un tablou. [7]Fără ramă, tabloul e văzut ca fiind ce reprezintă. [8]Căci, aşa cum întregul sistem de gândire al eului se găseşte în darurile lui, tot aşa şi Cerul întreg se găseşte în această clipă, împrumutată din eternitate şi montată în timp pentru tine.

12. Ţi se oferă două daruri. [2]Fiecare în parte e complet şi nu poate fi acceptat parţial. [3]Fiecare e un tablou înfăţişând tot ce poţi avea, văzut foarte diferit. [4]Nu le poţi compara valoarea comparând un tablou cu o ramă. [5]Trebuie să compari numai tablourile, căci altfel comparaţia nu va avea înţeles. [6]Ţine minte că *tabloul* este darul. [7]Şi numai pe această bază eşti liber să alegi cu adevărat. [8]Uită-te la tablouri. [9]La amândouă. [10]Unul e un tablou micuţ, greu de văzut printre umbrele grele ale chenarului enorm şi disproporţionat. [11]Celălalt e înrămat foarte sumar şi atârnă în lumină, frumos de privit pentru ce e.

13. Tu, care ţi-ai dat toată osteneala – şi încă ţi-o mai dai – să vâri tabloul bun în rama greşită, combinând ce nu se poate combina, acceptă asta şi bucură-te: ambele tablouri sunt perfect înrămate pentru ceea ce reprezintă. [2]Unul e înrămat să rămână neclar şi nevăzut. [3]Celălalt e înrămat să fie cât se poate de clar. [4]Tabloul întunericului şi al morţii devine tot mai neconvingător pe măsură ce îl descoperi printre învelitorile sale. [5]De îndată ce e expusă la lumină fiecare nestemată fără sens ce pare să strălucească din ramă în întuneric, ea îşi pierde luciul şi strălucirea, şi nu te mai distrage de la tablou. [6]În cele din urmă, vezi tabloul însuşi şi vezi, în sfârşit, că, neprotejat de ramă, nu are niciun înţeles.

14. Celălalt tablou e înrămat foarte sumar, căci timpul nu poate conţine eternitatea. [2]Nimic nu distrage aici. [3]Tabloul Cerului şi al eternităţii devine tot mai convingător pe măsură ce îl priveşti. [4]Şi acum, printr-o comparaţie adevărată, poate avea loc, în sfârşit, o transformare a ambelor tablouri. [5]Şi fiecăruia i se acordă locul cuvenit când se văd unul în raport cu altul. [6]Adus la lumină, tabloul întunecat nu e perceput ca înfricoşător, dar înţelegi, în sfârşit, că nu e decât un tablou. [7]Şi vei recunoaşte ce vezi în el drept ce este: un tablou înfăţişând ce ai crezut că e real, şi nimic mai mult. [8]Căci, dincolo de acest tablou, nu vei vedea nimic.

15. Tabloul luminii, printr-un contrast limpede şi inconfundabil, se transformă în ce e dincolo de tablou. [2]Uitându-te la el, îţi dai seama că nu e tablou, ci realitate. [3]Nu e o reprezentare figurată a unui sistem de gândire, ci Gândirea însăşi. [4]Ce reprezintă el chiar e acolo. [5]Rama dispare încetişor şi Dumnezeu Se ridică în amintirea ta, oferindu-ţi întreaga creaţie în schimbul micului tău tablou, fără nicio valoare şi lipsit de orice înţeles.

16. În timp ce Dumnezeu ascende la locul ce I se cuvine şi tu la al tău, vei resimţi din nou semnificaţia relaţiei şi vei cunoaşte că e adevărată. [2]În pace, să ascendem împreună la Tatăl, acordându-I ascendentul în minţile noastre. [3]Vom câştiga totul dându-I Lui puterea şi slava, nepăstrând nicio iluzie despre locul unde sunt. [4]Ele sunt în noi, prin ascendentul Său. [5]Ce-a dat El este al Său. [6]Străluceşte în fiecare parte a Lui, ca în întreg. [7]Întreaga realitate a relaţiei tale cu El stă în relaţia noastră unul cu altul. [8]Clipa sfântă îşi răsfrânge strălucirea deopotrivă asupra tuturor relaţiilor, căci în ea toate *sunt* una singură. [9]Căci aici e numai vindecare, completă şi desăvârşită deja. [10]Căci aici e Dumnezeu şi, unde este El, poate fi numai ce e desăvârşit şi complet.

V. Relaţia vindecată

1. Relaţia sfântă e expresia clipei sfinte în viaţa trăită în această lume. [2]Ca tot ce priveşte mântuirea, clipa sfântă e un procedeu practic, atestat de propriile lui rezultate. [3]Clipa sfântă nu dă greş niciodată. [4]Experienţa ei se resimte mereu. [5]Dar, fără expresie, nu e reamintită. [6]Relaţia sfântă e un rapel constant la experienţa în care relaţia a devenit ce este. [7]Şi, aşa cum relaţia nesfântă e un imn continuu de ură spre lauda celui ce a făcut-o, tot aşa şi relaţia sfântă e un cântec fericit de laudă la adresa Mântuitorului de relaţii.

2. Relaţia sfântă, un pas major în direcţia perceperii lumii reale, se învaţă. [2]E vechea relaţie nesfântă, transformată şi văzută în chip nou. [3]Relaţia sfântă e o izbândă fenomenală a procesului de predare. [4]Sub toate aspectele ei, din felul cum începe, cum se dezvoltă şi cum ajunge la desăvârşire, ea reprezintă inversul relaţiei nesfinte. [5]Fii pe pace; singura fază dificilă e cea de început. [6]Căci aici, obiectivul relaţiei se schimbă brusc în chiar opusul a ce-a fost. [7]Acesta e primul rezultat al faptului că relaţia I-a fost oferită Spiritului Sfânt, să o folosească în scopurile Sale.

3. Această invitaţie e acceptată imediat, iar Spiritul Sfânt nu pierde timpul când e vorba să prezinte rezultatele practice ale poftirii Sale înăuntru. [2]Imediat, obiectivul Său îl înlocuieşte pe al tău. [3]Această înlocuire se realizează foarte rapid, dar face ca relaţia să pară tulburată, dezbinată şi chiar foarte dificilă. [4]Motivul este cât se poate de clar. [5]Căci relaţia, aşa cum *este*, nu se aliniază cu propriul ei obiectiv şi e clar că nu corespunde scopului acceptat pentru ea. [6]În condiţia ei nesfântă, obiectivul *tău* a fost tot ce părea să îi dea un înţeles. [7]Acum pare să nu aibă noimă. [8]Multe relaţii s-au destrămat în acest moment, iar urmărirea vechiului obiectiv s-a restabilit într-o altă relaţie. [9]Căci, odată ce relaţia nesfântă a acceptat obiectivul sfinţeniei, nu mai poate fi ce-a fost.

4. Ispita eului devine extrem de intensă odată cu această schimbare de obiective. [2]Căci relaţia nu s-a schimbat încă suficient de mult ca fostul obiectiv să fi devenit total neatrăgător, iar structura ei este „ameninţată" să îşi recunoască propria insuficienţă în atingerea noului ei scop. [3]Conflictul dintre obiectivul şi structura relaţiei este atât de evident, încât ele nu pot coexista. [4]Acum însă obiectivul nu va fi schimbat. [5]Stabilit cu fermitate în relaţia nesfântă, el face să nu existe alt curs de acţiune decât schimbarea relaţiei pentru a corespunde obiectivului. [6]Cât timp această soluţie fericită nu e văzută şi nu e acceptată ca singura cale de ieşire din conflict, relaţia poate părea foarte încordată.

5. Nu ar fi mai blând să se schimbe mai lent obiectivul, căci s-ar şterge contrastul şi i s-ar da timp eului să reinterpreteze fiecare pas lent după cum îi place. [2]Numai o schimbare radicală a scopului ar putea produce o răzgândire completă a minţii referitor la scopul întregii relaţii. [3]Pe măsură ce această schimbare se dezvoltă şi se desăvârşeşte, în cele din urmă, ea devine tot mai benefică şi mai fericită. [4]La început însă, situaţia – în modul în care se resimte – e foarte precară. [5]O relaţie, iniţiată de două persoane în scopuri nesfinte, primeşte, dintr-odată, sfinţenia ca obiectiv. [6]Contemplându-şi relaţia din punct de vedere al noului ei scop, cei doi sunt de-a dreptul îngroziţi. [7]Modul în care îşi percep relaţia poate deveni chiar foarte dezorganizat. [8]Şi totuşi, fosta organizare a percepţiei lor nu mai corespunde scopului pe care s-au înţeles să îl atingă.

6. Iată momentul în care ţi se cere *credinţă*. [2]Tu ai lăsat să ţi se stabilească acest obiectiv. [3]A fost un act de credinţă. [4]Nu abandona credinţa, acum când apar recompensele credinţei. [5]Dacă ai crezut că Spiritul Sfânt a fost prezent să îţi accepte relaţia, de ce nu ai crede şi acum că tot El este prezent să purifice ce a luat sub călăuzirea Lui? [6]Ai credinţă în fratele tău în ce par a fi nişte momente grele. [7]Obiectivul *este* stabilit. [8]Iar relaţia voastră are ca scop sănătatea mintală. [9]Căci te găseşti acum într-o relaţie dementă, recunoscută ca atare în lumina propriului ei obiectiv.

7. Eul te sfătuieşte acum în felul următor: „Înlocuieşte-ţi relaţia cu o altă relaţie, la care fostul tău obiectiv se potriveşte foarte bine. [2]Poţi scăpa de chin numai descotorosindu-te de fratele tău. [3]Nu trebuie să vă despărţiţi total dacă nu vrei. [4]Dar trebuie să îl scoţi din sferele majore de fantezie, ca să îţi păstrezi sănătatea mintală." [5]*Nu pleca urechea!* [6]Ai credinţă în Cel Ce ţi-a răspuns. [7]El a auzit. [8]Nu I-a fost oare răspunsul foarte explicit? [9]Nu mai eşti cuprins de o demenţă totală. [10]Poţi să negi că ţi-a vorbit foarte explicit? [11]Îţi cere acum să ai credinţă încă un pic, chiar şi nedumerit fiind. [12]Căci nedumerirea va trece şi vei vedea cum îţi apare justificarea credinţei, să îţi aducă un crez viu. [13]Nu Îl abandona acum şi nu îţi abandona nici fratele. [14]Această relaţie a renăscut sfântă.

8. Acceptă bucuros ce nu înţelegi şi lasă să ţi se explice pe măsură ce îi percepi scopul lucrând în ea să o facă sfântă. [2]Vei găsi multe ocazii să îţi învinuieşti fratele pentru „eşecul" relaţiei voastre, căci va părea uneori să nu aibă scop. [3]Sentimentul lipsei de finalitate va veni să te bântuie şi să îţi amintească toate modurile în care ai căutat cândva satisfacţie, şi ai crezut că ai găsit-o. [4]Nu uita că ai găsit doar suferinţă, şi nu îţi însufleţi eul acum şubred. [5]Căci relaţia voastră nu s-a distrus. [6]Ci mântuit.

9. Eşti foarte nou într-ale mântuirii şi crezi că te-ai rătăcit. [2]Drumul *tău* l-*ai* rătăcit într-adevăr, dar să nu crezi că ai suferit vreo pagubă.

[3]În noutatea ta, ține minte că tu și fratele tău ați luat-o de la capăt, *împreună*. [4]Ia-l de mână, să mergeți împreună pe un drum mult mai familiar decât îți pare acum. [5]Nu e oare sigur că îți vei aminti un obiectiv neschimbat de-a lungul veșniciei? [6]Căci ai ales doar obiectivul lui Dumnezeu, din care adevărata ta intenție nu a lipsit niciodată.

10. În toată Fiimea se aude cântecul libertății, repetând în ecou ce ai ales. [2]Te-ai unit cu mulți în clipa sfântă și ei s-au unit cu tine. [3]Să nu crezi că alegerea făcută te va lăsa nemângâiat, căci Dumnezeu Însuși ți-a binecuvântat relația cea sfântă. [4]Alătură-te binecuvântării Lui și nu o lipsi de binecuvântarea ta asupra ei. [5]Căci tot ce necesită acum e binecuvântarea ta, să poți vedea că în ea stă mântuirea. [6]Nu condamna mântuirea, căci a venit la voi. [7]Primiți-o cu bucurie împreună, căci a venit să vă unească, pe tine și pe fratele tău, într-o relație în care întreaga Fiime e binecuvântată laolaltă.

11. V-ați angajat împreună să invitați Spiritul Sfânt în relația voastră. [2]El nu ar fi putut să intre altfel. [3]Deși ați făcut multe greșeli de atunci, ați făcut și eforturi enorme să Îl ajutați să Își facă treaba. [4]Iar El nu a fost sărac în aprecieri pentru tot ce ați făcut pentru El. [5]Și nu vede nici urmă de greșeli. [6]I-ai fost la fel de recunoscător fratelui tău? [7]I-ai apreciat consecvent eforturile bune și i-ai trecut cu vederea greșelile? [8]Sau ți-a pâlpâit aprecierea și ți-a pălit în pretinsa lumină a greșelilor? [9]Poate începi acum o campanie de învinuire a lui pentru disconfortul situației în care te afli. [10]Și, prin această lipsă de apreciere și recunoștință, te pui în incapacitatea de-a exprima clipa sfântă și o pierzi, așadar, din vedere.

12. Experiența unei clipe, oricât ar fi de convingătoare, se uită ușor dacă lași timpul să se închidă peste ea. [2]Ea trebuie păstrată, strălucitoare și plină de grație, în conștiența timpului, dar timpul nu trebuie să o ascundă. [3]Clipa rămâne. [4]Dar tu unde ești? [5]Să îi aduci mulțumiri fratelui tău înseamnă să apreciezi clipa sfântă și să permiți rezultatelor ei să fie, astfel, acceptate și împărtășite. [6]Să îți ataci fratele nu înseamnă să pierzi clipa, ci să îi faci efectele neputincioase.

13. Tu *ai* primit clipa sfântă, dar ai stabilit și o condiție în care nu o poți folosi. [2]Prin urmare, nu îți dai seama că ea mai este cu tine. [3]Și, rupându-te de expresia ei, ți-ai refuzat beneficiile ei. [4]De fiecare dată când îți ataci fratele, întărești acest lucru, pentru că atacul trebuie să te împiedice să te vezi. [5]E imposibil să te negi, și să recunoști ce s-a dat și ce s-a primit de către tine.

14. Tu și fratele tău stați împreună în prezența sfântă a adevărului însuși. [2]Aici e obiectivul, împreună cu voi. [3]Oare nu crezi că obiectivul însuși va furniza bucuros mijloacele atingerii lui? [4]Exact aceeași discrepanță dintre scopul acceptat și mijloace, după cum se prezintă ele acum, e cea care pare să te facă să suferi, dar și cea care face Cerul bucuros. [5]Dacă Cerul ar fi în afara ta, nu ai putea să îi împărtășești bucuria. [6]Dar, din cauză că e înăuntru, și bucuria e a ta. [7]*Sunteți* uniți în scop, dar rămâneți încă separați și divizați cu privire la mijloace. [8]Obiectivul însă e fix, ferm și nealterabil, iar mijloacele vor veni cu siguranță pentru că obiectivul este sigur. [9]Și vei împărtăși bucuria Fiimii că el e așa.

15. De îndată ce începi să recunoști și să accepți darurile pe care i le-ai dat atât de generos fratelui tău, vei accepta și efectele clipei sfinte, și le vei folosi să îți corectezi toate greșelile și să te eliberezi de rezultatele lor. [2]Și, învățând acest lucru, vei învăța și cum să pui în libertate întreaga Fiime, și cum să o oferi, cu bucurie și recunoștință, Celui Care ți-a dat libertatea și Care vrea să o extindă prin tine.

VI. Stabilirea obiectivului

1. Punerea în practică a scopului Spiritului Sfânt este extrem de simplă, dar neechivocă. [2]De fapt, pentru a fi simplă, ea *trebuie* să fie neechivocă. [3]Lucrurile simple sunt pur și simplu cele ușor de înțeles și, ca să fie astfel, e evident că trebuie să fie și clare. [4]Stabilirea obiectivului Spiritului Sfânt e generală. [5]El va lucra acum cu tine să o particularizeze, căci punerea în practică *este* particulară. [6]Există anumite îndrumări foarte particulare pe care El le pune la dispoziție pentru orice situație, dar ține minte că nu realizezi încă aplicabilitatea lor universală. [7]De aceea, e esențial în această fază să le folosești separat în fiecare situație, până vei putea privi cu mai multă siguranță dincolo de fiecare situație, cu o înțelegere mult mai largă decât cea pe care o ai acum.

2. În orice situație în care ești nesigur, primul lucru la care trebuie să te gândești e pur și simplu următorul: „Ce vreau să rezulte de aici? [2]La *ce* folosește?" [3]Clarificarea obiectivului își are locul la început, căci el va determina rezultatul. [4]Eul procedează tocmai invers. [5]Situația devine determinanta rezultatului, care poate fi orice. [6]Motivul pentru acest procedeu dezorganizat e evident. [7]Eul nu știe ce vrea să rezulte din situație. [8]E conștient ce nu vrea să rezulte, dar atât. [9]Nu are un obiectiv pozitiv.

3. Fără un obiectiv pozitiv și bine definit, stabilit de la bun început, situația numai pare să se întâmple și nu are sens până nu s-a întâmplat deja. [2]Atunci o privești retrospectiv și încerci să pui cap la cap ce trebuie să fi însemnat. [3]Și nu vei avea dreptate. [4]Nu numai că judecata îți este în trecut, dar nu ai idee ce ar trebui să se întâmple. [5]Nu

s-a stabilit niciun obiectiv la care să se alinieze mijloacele. [6]Iar acum, singura judecată care mai rămâne de făcut e dacă îi place sau nu îi place eului: poate fi acceptată sau cere răzbunare? [7]Absenţa unui criteriu pentru rezultat, stabilit în prealabil, face înţelegerea îndoielnică şi evaluarea imposibilă.

4. Valoarea demersului prin care decizi în prealabil ce vrei să se întâmple e pur şi simplu aceea că vei considera situaţia un mijloc de-a *face* să se întâmple ce ai decis. [2]Vei depune, aşadar, toate eforturile să nu vezi ce împiedică atingerea obiectivului tău şi te vei concentra asupra tuturor lucrurilor care te ajută să îl atingi. [3]E uşor de remarcat că acest demers te-a apropiat de modul în care Spiritul Sfânt distinge adevărul de fals. [4]Adevărul devine tot ce poate folosi la atingerea obiectivului. [5]Falsul devine tot ce e inutil din acest punct de vedere. [6]Situaţia are înţeles acum, dar numai pentru că obiectivul a făcut-o să capete un înţeles.

5. Obiectivul adevărului are şi alte avantaje practice. [2]Dacă situaţia e folosită pentru adevăr şi sănătate mintală, rezultatul ei trebuie să fie pacea. [3]Iar asta se va întâmpla indiferent *care* e rezultatul. [4]Dacă pacea e condiţia adevărului şi a sănătăţii mintale, şi nu poate exista fără ele, unde e pace trebuie să fie şi ele. [5]Adevărul vine din el însuşi. [6]Dacă ai un sentiment de pace înseamnă că adevărul a ajuns la tine şi vei vedea rezultatul cu adevărat, căci amăgirea nu te poate birui. [7]Vei recunoaşte rezultatul *din cauză că* te simţi cuprins de pace. [8]Aici vezi, din nou, opusul modului în care vede eul, căci eul crede că situaţia aduce ce resimţi. [9]Spiritul Sfânt ştie că situaţia e aşa cum o determină obiectivul, şi o resimţi corespunzător obiectivului.

6. Obiectivul adevărului cere credinţă. [2]Credinţa e implicită în acceptarea scopului Spiritului Sfânt, iar această credinţă e atotcuprinzătoare. [3]Acolo unde s-a stabilit obiectivul adevărului, acolo trebuie să fie şi credinţa. [4]Spiritul Sfânt vede situaţia în ansamblu. [5]Obiectivul stabileşte faptul că toţi cei implicaţi în ea îşi vor juca rolul în atingerea lui. [6]Asta e inevitabil. [7]Nimeni nu va da greş în nicio privinţă. [8]Lucrul acesta pare să îţi ceară o credinţă mai presus de ce eşti în stare şi de ce poţi da. [9]Dar e aşa numai din punctul de vedere al eului, căci eul crede în „rezolvarea" conflictului prin fragmentare şi nu percepe situaţia în ansamblu. [10]De aceea, el caută să desprindă anumite segmente ale situaţiei şi să le abordeze separat, deoarece crede în separare, şi nu în întregime.

7. Confruntat cu orice aspect al situaţiei ce pare dificil, eul va încerca să ducă acest aspect altundeva şi să îl rezolve acolo. [2]Şi va părea să reuşească, dacă încercarea nu ar intra în conflict cu unitatea şi nu ar pune în umbră obiectivul adevărului. [3]Iar pacea nu se va resimţi decât în fantezie. [4]Adevărul nu a venit pentru că s-a negat credinţa, fiind oprită din locul ce îi aparţine de drept. [5]În felul acesta, pierzi înţelegerea situaţiei pe care ar aduce-o obiectivul adevărului. [6]Căci soluţiile fanteziste nu aduc decât iluzia unei simţiri, iar iluzia păcii nu e starea în care poate să intre adevărul.

VII. Se cere credinţă

1. Substitutele cu care sunt înlocuite anumite aspecte ale situaţiei sunt mărturiile lipsei tale de credinţă. [2]Ele demonstrează că nu ai crezut că situaţia şi problema sunt în acelaşi loc. [3]Problema *a fost* lipsa credinţei, pe care o demonstrezi când o înlături de la sursă şi o pui altundeva. [4]Prin urmare, nu vezi problema. [5]Dacă nu ţi-ar fi lipsit credinţa că se poate rezolva, problema ar fi dispărut. [6]Iar situaţia ar fi avut semnificaţie pentru tine, pentru că s-ar fi înlăturat piedica din calea înţelegerii ei. [7]Să înlături problema prin încercarea de-a o muta altundeva înseamnă să o păstrezi, căci te înlături din ea tocmai pe tine şi o faci de nerezolvat.

2. Nu există problemă, în nicio situaţie, pe care credinţa să nu o rezolve. [2]Nu există dislocare, în niciun aspect al problemei, care să nu facă soluţia imposibilă. [3]Căci, dacă muţi o parte a problemei altundeva, înţelesul problemei se pierde negreşit, iar soluţia problemei e inerentă propriului ei înţeles. [4]Nu e posibil oare să ţi se fi rezolvat toate problemele, dar să te fi înlăturat singur din soluţie? [5]Credinţa însă trebuie să fie unde s-a făcut ceva şi unde vezi că s-a făcut.

3. O situaţie e o relaţie, fiind o întrunire de gânduri. [2]Dacă se percep probleme înseamnă că gândurile sunt considerate în conflict. [3]Dar, dacă obiectivul este adevărul, aşa ceva e imposibil. [4]Trebuie să fi pătruns ideea de trupuri, căci minţile nu pot ataca. [5]Gândul trupurilor este semnul necredinţei, căci trupurile nu pot rezolva nimic. [6]Tocmai amestecul lor în relaţie, o greşeală în gândurile tale la adresa situaţiei, devine apoi justificarea lipsei tale de credinţă. [7]Vei face această greşeală, dar să nu te îngrijoreze. [8]Greşeala nu are importanţă. [9]Necredinţa adusă la credinţă nu va stânjeni niciodată adevărul. [10]Dar necredinţa folosită *împotriva* adevărului va distruge credinţa de fiecare dată. [11]Dacă îţi lipseşte credinţa, cere să fie redată unde s-a pierdut şi nu căuta să ţi se compenseze altundeva, de parcă ai fi fost văduvit de ea pe nedrept.

4. Din orice situaţie nu poate lipsi decât ce nu ai dat *tu*. [2]Ţine minte însă: pentru relaţia ta s-a stabilit obiectivul sfinţeniei, şi nu de către tine. [3]Nu l-ai stabilit tu, pentru că sfinţenia nu poate fi văzută decât prin credinţă, iar relaţia ta nu a fost sfântă, căci credinţa ta în fratele

tău a fost atât de limitată și de mică. [4]Credința ta trebuie să crească să atingă obiectivul stabilit. [5]Realitatea obiectivului va determina acest lucru, căci vei vedea că pacea și credința nu vor veni separat. [6]În ce situație poți să fii fără credință, și să îi rămâi credincios fratelui tău?

5. Fiecare situație în care te afli nu e decât un mijloc de-a atinge scopul stabilit pentru relația ta. [2]Consider-o altceva, și vei fi necredincios. [3]Să nu îți folosești necredința. [4]Las-o să intre și uită-te calm la ea, dar să nu o folosești. [5]Necredința e roaba iluziei, total credincioasă stăpânei sale. [6]Folosește-o, și te va duce direct la iluzii. [7]Nu te lăsa ispitit de ce îți oferă. [8]Ea nu stă în calea obiectivului, ci a valorii pe care o are obiectivul pentru tine. [9]Nu accepta iluzia păcii pe care o oferă, dar uită-te la ce îți oferă și dă-ți seama că *este* o iluzie.

6. Obiectivul iluziei e legat de necredință la fel de strâns ca adevărul de credință. [2]Dacă îți lipsește credința că cineva își îndeplinește rolul, în mod perfect, în orice situație dedicată în prealabil adevărului, dedicația ta e împărțită. [3]Și, în felul acesta, i-ai fost necredincios fratelui tău și ți-ai folosit necredința împotriva lui. [4]Nicio relație nu e sfântă dacă nu o însoțește sfințenia peste tot. [5]Deoarece sfințenia și credința merg mână în mână, și credința ei trebuie să o însoțească peste tot. [6]Realitatea obiectivului va stârni și va înfăptui fiecare miracol necesar împlinirii lui. [7]Nimic prea mic sau prea enorm, prea slab sau prea irezistibil nu va rămâne neîntors, cu blândețe, înspre folosul și scopul lui. [8]Universul îi va servi cu bucurie, așa cum servește și el universului. [9]Dar nu te amesteca.

7. Puterea așezată în tine, cel în care s-a stabilit obiectivul Spiritului Sfânt, îți întrece atât de mult mica noțiune de infinit, încât nu ai idee cât de mare e forța ce te însoțește. [2]Pe *aceasta* o poți folosi în deplină siguranță. [3]Și totuși, în ciuda puterii ei, atât de mare încât ajunge dincolo de stele, la universul din spatele lor, mica ta necredință o poate face inutilă dacă vrei să folosești necredința în schimb.

8. Gândește-te însă la toate acestea și învață cauza necredinței: crezi că îi reproșezi fratelui tău ce ți-a făcut. [2]Dar îl învinuiești de ce i-ai făcut *tu* de fapt *lui*. [3]Nu trecutul lui i-l reproșezi, ci al tău. [4]Și îți lipsește credința în el din cauza a ce ai fost. [5]Dar ești la fel de inocent ca el de ce ai fost. [6]Ce nu a fost nicicând nu are cauză și nu există ca să stea în calea adevărului. [7]Nu există cauză pentru necredință, dar *există* Cauză pentru credință. [8]Această Cauză a pătruns în fiecare situație care Îi împărtășește scopul. [9]Lumina adevărului se răsfrânge din centrul situației și îi atinge pe toți cei chemați de scopul situației. [10]Îi cheamă pe toți. [11]Nu există situație care să nu implice întreaga ta relație, cu fiecare aspect al ei și completă în fiecare parte. [12]Nu poți să lași nimic din tine în afara ei, și să faci situația să rămână sfântă. [13]Căci ea împărtășește scopul întregii tale relații și își derivă din ea tot înțelesul.

9. Intră în fiecare situație cu credința pe care i-o dai fratelui tău, căci altfel îi ești necredincios propriei tale relații. [2]Credința ta îi va chema și pe ceilalți să îți împărtășească scopul, așa cum același scop a stârnit credința din tine. [3]Și îți vei vedea mijloacele, întrebuințate cândva să te ducă la iluzii, preschimbate în mijloace pentru adevăr. [4]Adevărul cere credință, iar credința face loc adevărului. [5]Când Spiritul Sfânt a schimbat scopul relației tale, înlocuindu-l pe al tău cu al Său, obiectivul pe care l-a pus în ea a fost extins la fiecare situație în care intri sau vei intra vreodată. [6]Și fiecare situație a fost eliberată astfel de trecut, care ar fi făcut-o să nu aibă niciun scop.

10. Tu ceri credință datorită Celui Ce te însoțește în fiece situație. [2]Nu mai ești cuprins de demență totală, și nici singur. [3]Căci singurătatea în Dumnezeu precis e un vis. [4]Tu, a cărui relație împărtășește obiectivul Spiritului Sfânt, ești despărțit de singurătate pentru că a sosit adevărul. [5]Adevărul cere din răsputeri credință. [6]Nu îți folosi necredința împotriva lui, căci te cheamă la mântuire și la pace.

VIII. Condițiile păcii

1. Clipa sfântă nu e decât un caz special, sau un exemplu extrem, al menirii fiecărei situații. [2]Înțelesul pe care i l-a dat scopul Spiritului Sfânt se dă, deopotrivă, fiecărei situații. [3]Ea stârnește exact aceeași suspendare a necredinței, oprită și neutilizată, astfel încât credința să poată răspunde la chemarea adevărului. [4]Clipa sfântă e exemplul sclipitor, demonstrația clară și neechivocă a înțelesului fiecărei relații și situații, văzute în ansamblu. [5]Credința a acceptat fiecare aspect al situației, iar necredința nu i-a impus nicio eliminare. [6]E o situație de pace desăvârșită, pur și simplu pentru că ai lăsat-o să fie ce este.

2. Această simplă complezență e tot ce îți cere Spiritul Sfânt. [2]Lasă adevărul să fie ce este. [3]Nu îl deranja, nu îl ataca, nu îi întrerupe venirea. [4]Lasă-l să învăluiască fiecare situație și să îți aducă pace. [5]Nu ți se cere nici măcar credință, căci adevărul nu cere nimic. [6]Lasă-l să intre, iar el îți va stârni și îți va asigura credința de care ai nevoie pentru pace. [7]Dar nu te ridica împotriva lui, căci nu poate veni împotriva rezistenței tale.

3. Nu vrei să faci o clipă sfântă din fiecare situație? [2]Căci acesta e darul credinței, acordat generos oriunde se leapădă necredința și se lasă neutilizată. [3]Și atunci, puterea scopului Spiritului Sfânt e liberă să poată fi folosită în schimb. [4]Această putere transformă instantaneu toate situațiile într-un singur mijloc – sigur și continuu – de stabilire a scopului Său și de demonstrare a realității sale. [5]Ce s-a demonstrat

a cerut credință și i s-a dat. [6]Acum devine un fapt, căruia credința nu îi mai poate fi reținută. [7]Efortul de-a refuza credință adevărului este enorm și cu mult mai mare decât îți dai seama. [8]Dar a răspunde adevărului cu credință nu implică niciun efort.

4. Ție, care ai recunoscut Chemarea Mântuitorului tău, efortul de-a nu răspunde la Chemarea Sa ți se pare mai mare decât înainte. [2]Nu e așa. [3]Efortul a fost prezent și înainte, dar l-ai pus pe seama altui lucru, crezând că l-a produs acest „altceva". [4]Nu a fost așa însă. [5]Căci acest „altceva" a produs nefericire și depresie, boală și durere, întuneric și vagi închipuiri de groază, reci fantezii de teamă și învăpăiate vise de iad. [6]Toate nu erau însă decât efortul intolerabil al refuzului de-a da credință adevărului și de-a vedea evidenta lui realitate.

5. Iată care a fost răstignirea Fiului lui Dumnezeu. [2]Necredința lui i-a făcut una ca asta. [3]Gândește-te bine înainte de-a-ți îngădui să folosești necredința împotriva lui. [4]Căci el a înviat și ai acceptat ca a ta Cauza trezirii lui. [5]Ți-ai asumat rolul în izbăvirea lui, iar acum răspunzi din plin în fața lui. [6]Nu îi înșela așteptările acum, căci ți s-a dat să îți dai seama ce trebuie să însemne pentru tine lipsa ta de credință în el. [7]Mântuirea lui e singurul tău scop. [8]Nu vedea decât asta în fiecare situație, și ea va fi un mijloc de-a nu aduce decât asta.

6. Când ai acceptat adevărul ca obiectiv al relației tale, ai devenit un dăruitor de pace cu aceeași certitudine cu care și ție ți-a dat pace Tatăl tău. [2]Căci obiectivul păcii nu poate fi acceptat separat de condițiile ei, iar tu ai avut credință în el, căci nimeni nu acceptă ce nu crede că are realitate. [3]Scopul tău nu s-a schimbat și nu se va schimba, căci ai acceptat ce nu poate să se schimbe niciodată. [4]Iar acum nu îi poți reține nimic din ce îi este necesar să rămână neschimbat mereu. [5]Eliberarea ta e certă. [6]Dă cum ai primit. [7]Și demonstrează că te-ai ridicat cu mult deasupra oricărei situații ce te-ar putea trage înapoi și te-ar putea ține separat de Cel la a Cărui Chemare ai răspuns.

Capitolul 18

TRECEREA VISULUI

I. Realitatea substitut

1. A substitui înseamnă a accepta altceva în schimb. [2]Dacă te-ai gândi ce implică, ai percepe imediat cât de mult contrazice obiectivul pe care ți l-a dat Spiritul Sfânt și pe care vrea să îl atingă pentru tine. [3]A substitui înseamnă a alege una din două, renunțând la un aspect al Fiimii în favoarea celuilalt. [4]În acest scop special, unul e judecat mai valoros și îl înlocuiește pe celălalt. [5]Relația în care a avut loc substituirea e, așadar, fragmentată și scopul ei este scindat, în consecință. [6]A fragmenta înseamnă a exclude, iar substituirea e cel mai puternic mecanism al eului de apărare a separării.

2. Spiritul Sfânt nu folosește substitute. [2]Unde eul percepe pe cineva ca înlocuitor al altcuiva, Spiritul Sfânt îi vede uniți și indivizibili. [3]Nu judecă între ei, știind că sunt un tot unitar. [4]Fiind uniți, sunt una pentru că sunt totuna. [5]E clar că substituirea e un proces în care ei sunt percepuți diferiți. [6]Unul unește; celălalt separă. [7]Nimic nu poate interveni între cei uniți de Dumnezeu și cei văzuți de Spiritul Sfânt ca tot unitar. [8]Dar toate *par* să intervină între relațiile fragmentate, inițiate de eu pentru a distruge.

3. Iubirea e singurul sentiment în care substituirea este imposibilă. [2]Frica presupune substituire prin definiție, căci ea e înlocuitorul iubirii. [3]Frica e un sentiment fragmentat și fragmentant. [4]Ea pare să ia multe forme și fiecare pare să ceară o altă formă de expresie pentru satisfacție. [5]Deși de aici pare să rezulte un comportament foarte variabil, un efect mult mai serios se găsește în percepția fragmentată din care decurge acest comportament. [6]Nimeni nu e văzut complet. [7]Trupul e scos în evidență, accentuându-se îndeosebi anumite părți ale lui și folosindu-se ca etalon de comparație pentru acceptarea sau respingerea unei anumite forme de expresie a fricii.

4. Tu, care crezi că Dumnezeu e frică, ai făcut o singură substituire. [2]Aceasta a luat multe forme, pentru că a fost substituirea adevărului cu iluzia; a întregimii cu fragmentarea. [3]Aceasta a devenit atât de fărâmițată în urma atâtor împărțiri și subîmpărțiri, încât e acum aproape imposibil să percepi că a fost cândva un tot unitar și că mai este încă ce a fost. [4]Această singură greșeală, care a adus adevărul la iluzie, infinitul la timp și viața la moarte, a fost singura pe care ai făcut-o vreodată. [5]De ea depinde toată lumea ta. [6]Tot ce vezi o reflectă și fiecare relație specială pe care ai făcut-o vreodată face parte din ea.

5. Poate că te surprinde să auzi chiar cât de diferită e realitatea de ceea ce vezi tu. [2]Nu îți dai seama de magnitudinea acelei singure greșeli. [3]A fost atât de incredibilă și de vastă, încât din ea *a trebuit* să apară o lume de o irealitate totală. [4]Ce altceva ar fi putut să iasă din ea? [5]Aspectele ei fragmentate sunt destul de înfricoșătoare când începi să le examinezi. [6]Dar nimic din ce ai văzut nu poate să îți arate enormitatea greșelii originare, care a părut să te arunce afară din Cer, să sfărâme cunoașterea în bucăți nonsensice de percepții dezbinate și să te forțeze să faci noi substituiri.

6. Aceasta a fost prima proiecție a greșelii în afară. [2]Lumea a apărut ca să o ascundă, devenind ecranul – tras între tine și adevăr – pe care a fost proiectată. [3]Căci adevărul se extinde spre interior, unde ideea de pierdere nu are înțeles și poate fi conceput numai sporul. [4]Chiar crezi că e ciudat că, din această proiecție a greșelii, a apărut o lume în care totul e anapoda și cu susul în jos? [5]A fost inevitabil. [6]Căci adevărul adus la așa ceva nu poate decât să rămână liniștit înăuntru și să nu ia parte la toată proiecția nebunească prin care s-a făcut această lume. [7]Nu o numi păcat, ci nebunie, căci așa a fost și tot așa a și rămas. [8]Nu investi în ea vinovăție, căci vinovăția presupune că s-a înfăptuit în realitate. [9]Și, mai presus de toate, *nu te teme de ea.*

7. Când pari să vezi cum vine să te înspăimânte o formă sucită a greșelii originare, spune doar atât: „Dumnezeu nu e frică, ci Iubire", și o să dispară. [2]Adevărul te va mântui. [3]El nu te-a părăsit, să intre în lumea nebună și să se lepede astfel de tine. [4]Înăuntru e sănătate mintală; demența e în afara ta. [5]Tu crezi că este tocmai invers: că adevărul e în afară, în timp ce greșeala și vinovăția sunt înăuntru. [6]Micile tale substituiri fără sens, atinse de demență și ușor învolburate într-o dementă cursă, ca niște pene ce dansează ca nebunele în vânt, nu au substanță. [7]Se amestecă, se îmbină și se separă în configurații schimbătoare și fără înțeles, pe care nu e nevoie să le judeci. [8]Nu are sens să le judeci individual. [9]Micile lor diferențe de formă nu sunt nicidecum diferențe reale. [10]Niciuna dintre ele nu are importanță. [11]Iată *tot* ce au în comun. [12]Dar ce altceva ar mai trebui să aibă, ca să fie toate același lucru?

8. Dă-le la toate drumul, lasă-le să danseze în vânt, să salte și să piruteze până dispar și se fac nevăzute, departe, în afara ta. [2]Și îndreaptă-te spre sublimul calm interior, în care – într-o sfântă nemișcare – sălășluiește Dumnezeu Cel viu, pe Care nu L-ai părăsit niciodată și Care nu te-a părăsit nicicând. [3]Spiritul Sfânt te ia încetișor de mână și reparcurge cu tine nebuna ta călătorie în afara ta, reconducându-te încetișor la adevăr și la siguranța din interior. [4]El îți aduce la adevăr toate proiecțiile demente și toate substituirile fanteziste pe care le-ai pus în afara ta. [5]Și inversează astfel cursul demenței, readucându-te

la rațiune.

9. În relația dintre fratele tău și tine, în care El Se îngrijește de toate, la cererea ta, El a stabilit cursul interior spre adevărul pe care îl împărtășiți. [2]În lumea nebună din afara ta, nimic nu poate fi împărtășit, numai substituit, iar împărtășirea și substituirea nu au nimic în comun în realitate. [3]În sinea ta îți iubești fratele cu o iubire desăvârșită. [4]Aici e pământ sfânt, în care nu poate intra nicio substituire și în care poate sălășlui numai adevărul din fratele tău. [5]Aici sunteți uniți în Dumnezeu, la fel de uniți unul cu altul cât sunteți și cu El. [6]Greșeala originară nu a intrat aici și nu va intra niciodată. [7]Aici e adevărul radios, căruia Spiritul Sfânt i-a încredințat relația voastră. [8]Lasă-L să o aducă aici, unde vrei *tu* să fie. [9]Dă-I doar puțină credință în fratele tău, să Îl ajuți să îți arate că niciun substitut din câte ai făcut pentru Cer nu te poate ține departe de acesta.

10. În tine nu există nicio separare, și niciun substitut nu te poate ține departe de fratele tău. [2]Realitatea voastră a fost creația lui Dumnezeu, și nu are substitut. [3]Sunteți uniți atât de strâns în adevăr, încât numai Dumnezeu e acolo. [4]Iar El nu va accepta niciodată altceva în locul vostru. [5]El vă iubește pe amândoi, la fel de mult și laolaltă. [6]Și, cum vă iubește, așa și sunteți. [7]Nu sunteți uniți în iluzii, ci în Gândul atât de sfânt și de desăvârșit, încât iluziile nu pot rămâne să întunece locul sfânt în care sunteți împreună. [8]Dumnezeu este cu tine, frate. [9]Să ne unim în El în pace și recunoștință, și să Îi acceptăm darul ca preasfânta și desăvârșita noastră realitate, pe care o împărtășim cu El.

11. Cerul se redă întregii Fiimi prin relația voastră, căci în ea stă Fiimea, întreagă și frumoasă, în deplină siguranță în iubirea voastră. [2]Cerul a intrat în liniște, căci toate iluziile s-au adus încetișor la adevărul din voi și iubirea s-a răsfrânt asupra voastră, binecuvântându-vă relația cu adevăr. [3]Dumnezeu și întreaga Lui creație au intrat împreună în el. [4]Cât de frumoasă și de sfântă e relația voastră, cu adevărul care se răsfrânge asupra ei! [5]Cerul o vede și se bucură că l-ați lăsat să ajungă la voi. [6]Iar Dumnezeu Însuși Se bucură că relația voastră e așa cum a fost creată. [7]Universul vostru interior e cu tine, împreună cu fratele tău. [8]Iar Cerul se uită cu iubire la ce s-a unit în el, laolaltă cu Creatorul lui.

12. Cel chemat de Dumnezeu nu ar trebui să audă niciun substitut. [2]Chemarea lor nu e decât un ecou al greșelii originare ce a sfărâmat Cerul. [3]Și ce s-a întâmplat cu pacea celor ce au auzit? [4]Revino cu mine în Cer, ieșind cu fratele tău din lumea aceasta, la frumusețea și bucuria pe care le cuprinde cealaltă lume prin care veți trece. [5]Chiar vrei să slăbești și să frângi și mai tare ce e deja frânt și deznădăjduit? [6]Chiar aici vrei să îți cauți fericirea? [7]Oare nu ai prefera să vindeci ce s-a frânt, și să întregești și tu ce-au devastat separarea și boala?

13. Ai fost chemat, alături de fratele tău, la cea mai sfântă funcție pe care o conține lumea aceasta. [2]E singura fără limite, ajungând la fiece bucată desprinsă din Fiime, cu mângâieri tămăduitoare și unificatoare. [3]Iată ce ți se oferă în relația sfântă. [4]Accept-o aici și o vei da cum ai acceptat-o. [5]Pacea lui Dumnezeu ți se dă cu scopul strălucit în care te unești cu fratele tău. [6]Lumina sfântă care v-a reunit trebuie extinsă, așa cum ai acceptat-o tu.

II. Baza visului

1. În vise nu apare oare o lume ce pare foarte reală? [2]Gândește-te însă ce e această lume. [3]E clar că nu e lumea pe care ai văzut-o înainte de-a dormi. [4]De fapt, e o distorsiune a lumii, concepută pornind exclusiv de la ce-ai fi preferat. [5]Aici ești „liber" să transformi toate câte au părut să te atace și să le prefaci într-un omagiu la adresa eului ultragiat de „atac". [6]Nu ți-ai dori așa ceva dacă nu te-ai vedea una cu eul, care mereu se consideră – și te consideră, deci – țintă de atac și extrem de vulnerabil la acesta.

2. Visele sunt haotice din cauză că sunt dominate de dorințele tale contradictorii; și, de aceea, ele nu au nicio tangență cu ce e adevărat. [2]Ele sunt exemplul cel mai bun pe care l-ai putea avea de folosire a percepției pentru a substitui adevărul cu iluziile. [3]Nu le iei în serios când te trezești pentru că îți devine evident că, în ele, realitatea e încălcată atât de crunt. [4]Ele sunt însă un mod de-a privi lumea și de-a o schimba ca să îi convină eului mai bine. [5]Ele ilustrează în mod frapant atât că eul este incapabil să tolereze realitatea, cât și că ești dispus să schimbi realitatea în folosul lui.

3. Pe tine nu te deranjează diferențele dintre ce vezi în somn și ce vezi când te trezești. [2]Recunoști că tot ce vezi când te trezești se șterge în vise. [3]Dar, când te trezești, nu te aștepți să nu mai fie. [4]În vise, *tu* aranjezi totul. [5]Oamenii devin ce vrei să fie și le comanzi ce să facă. [6]Nu ți se impun limite când e vorba de ce poți să substitui. [7]Un timp, ai impresia că ți s-a dat lumea să faci ce vrei din ea. [8]Nu îți dai seama că o ataci, încercând să o înfrângi și să o faci să te slujească.

4. Visele sunt istericale perceptuale, în care țipi literalmente: „Așa vreau să fie!" [2]Și așa pare să fie. [3]Și totuși, visul nu își poate depăși obârșia. [4]Mânia și frica pătrund în el și, într-o clipă, iluzia satisfacției e invadată de iluzia spaimei. [5]Căci visul capacității tale de-a stăpâni realitatea substituind-o cu o lume pe care o preferi *chiar* că e înspăimântător. [6]Încercările tale de-a șterge orice urmă de realitate sunt foarte înfricoșătoare, dar asta nu ești dispus să accepți. [7]Așa că o substitui cu fantezia că realitatea e înfricoșătoare, și nu ce vrei să îi faci tu. [8]În felul acesta, vinovăția capătă realitate.

5. Visele îți arată că ai puterea să faci o lume așa cum vrei să fie și că, fiindcă o vrei, o vezi. [2]Și, cât timp o vezi, nu te îndoiești de realitatea ei. [3]Dar e clar că e o lume în mintea ta, care pare să fie în afară. [4]Tu nu reacționezi la ea ca și cum ai fi cel ce a făcut-o, nici nu îți dai seama că sentimentele pe care le produce visul trebuie să vină de la tine. [5]Figurile din vis și ce fac ele par să facă visul. [6]Nu îți dai seama că tu le faci să acționeze pentru tine, căci – dacă ți-ai da seama – vinovăția nu le-ar aparține lor, iar iluzia satisfacției ar dispărea. [7]În vise, aceste aspecte nu sunt obscure. [8]Pari să te trezești și visul dispare. [9]Dar ce nu recunoști este că lucrul ce a pricinuit visul nu a dispărut cu el. [10]Dorința ta de-a face o altă lume, nereală, rămâne cu tine. [11]Și lumea la care pari să te trezești e doar o altă formă a aceleiași lumi pe care o vezi în vise. [12]Tot timpul ți-l petreci visând. [13]Visele tale din timpul somnului și cele pe care le ai când ești treaz au forme diferite, atâta tot. [14]Conținutul lor e același. [15]Ele sunt protestul tău la adresa realității, precum și ideea ta fixă și dementă că o poți schimba. [16]În visele pe care le ai când ești treaz, relația specială deține un loc special. [17]Prin ea încerci să îți împlinești visele din timpul somnului. [18]Din ea nu te trezești. [19]Relația specială e hotărârea de-a nu te desprinde de irealitate și de-a nu te lăsa să te trezești. [20]Și, cât timp vezi mai multă valoare în a dormi decât în a fi treaz, nu îi vei da drumul.

6. Spiritul Sfânt, practic și înțelept ca întotdeauna, îți acceptă visele și le folosește ca mijloace de-a te trezi. [2]Tu le-ai fi folosit ca să îți continui somnul. [3]Am spus mai înainte că prima schimbare, înainte de dispariția viselor, va fi preschimbarea viselor de frică în vise fericite. [4]Iată ce face Spiritul Sfânt în relația specială. [5]Nu o distruge, nici nu Se repede să ți-o ia. [6]Dar o folosește altfel, ca ajutor pentru a-Și face real scopul în ochii tăi. [7]Relația specială va rămâne, nu ca sursă de durere și vinovăție, ci ca sursă de bucurie și libertate. [8]Și nu va fi doar pentru tine, căci tocmai de aici i-a decurs nefericirea. [9]Așa cum nesfințenia ei a ținut-o un lucru separat, sfințenia ei va deveni un dar oferit tuturor.

7. Relația ta specială va fi un mijloc de desfacere a vinovăției în toți cei binecuvântați prin relația ta sfântă. [2]Ea va fi un vis fericit, un vis pe care îl vei împărtăși cu toți cei ce îți ajung la vedere. [3]Prin ea, binecuvântarea pe care i-a dat-o Spiritul Sfânt se va extinde. [4]Să nu crezi că El a omis pe cineva de la scopul pe care ți l-a dat. [5]Și să nu crezi că te-a omis pe tine, cel căruia i-a dat darul. [6]El îi folosește pe toți care recurg la El ca mijloc de mântuire a tuturor. [7]Și îi va trezi pe toți prin tine, cel ce I-ai oferit relația ta. [8]De I-ai vedea recunoștința! [9]Sau de a-i vedea-o pe a mea, printr-a Lui! [10]Căci suntem uniți într-un singur

scop, fiind de o minte cu El.

8. Nu lăsa visul să pună stăpânire pe tine ca să îţi închidă ochii. [2]Nu e bizar că visele pot face o lume ireală. [3]*Dorinţa* de-a face aşa ceva e cea de necrezut. [4]Relaţia dintre fratele tău şi tine a devenit acum o relaţie din care s-a înlăturat dorinţa, pentru că scopul ei nu mai sunt visele, ci adevărul. [5]Nu eşti sigur de acest lucru, crezând că e posibil ca tocmai acesta să fie visul. [6]Eşti atât de obişnuit să alegi numai între vise, încât nu vezi că ai ales, în sfârşit, între adevăr şi *toate* iluziile.

9. Cerul însă este sigur. [2]Nu e un vis. [3]Venirea lui înseamnă că ai ales adevărul, şi a venit pentru că ai fost dispus să îţi laşi relaţia specială să îi întrunească condiţiile. [4]În relaţia ta, Spiritul Sfânt a pus, cu blândeţe, lumea reală; lumea viselor fericite, din care e atât de uşor şi de firesc să te trezeşti. [5]Căci, aşa cum visele pe care le ai când dormi şi cele pe care le ai când eşti treaz reprezintă aceleaşi dorinţe din mintea ta, tot aşa lumea reală şi adevărul Cerului se unesc în Voia lui Dumnezeu. [6]Visul trezirii se transferă uşor în realitatea ei. [7]Căci visul acesta îţi reflectă voia unită cu Voia lui Dumnezeu. [8]Şi ce anume vrea să înfăptuiască această Voie nu a rămas nicicând *ne*făcut.

III. Lumină în vis

1. Tu, care ţi-ai petrecut viaţa aducând adevărul la iluzie şi realitatea la fantezie, ai bătut calea viselor. [2]Căci ai trecut din trezie în somn şi de acolo, tot aşa, într-un somn şi mai adânc. [3]Fiecare vis a dus la alte vise şi fiecare fantezie ce a părut să aducă o lumină în întuneric nu a făcut decât să adâncească întunericul şi mai tare. [4]Ai avut ca obiectiv întunericul, în care nu a putut intra nicio rază de lumină. [5]Şi ai căutat o întunecime atât de totală, încât să te poţi ascunde de adevăr pentru totdeauna, într-o demenţă totală. [6]Ce ai uitat a fost, pur şi simplu, faptul că Dumnezeu nu Se poate distruge. [7]Lumina e *în* tine. [8]Întunericul o poate învălui, dar nu o poate stinge.

2. Pe măsură ce se apropie lumina, te vei repezi în întuneric, ferindu-te de adevăr, retrăgându-te uneori în forme mai blânde de frică; alteori, într-o spaimă totală. [2]Dar vei avansa, căci obiectivul tău e să avansezi din frică în adevăr. [3]Obiectivul pe care l-ai acceptat e al cunoaşterii, pentru care ţi-ai declarat disponibilitatea. [4]Frica pare să trăiască în întuneric şi, când te temi, ai făcut un pas înapoi. [5]Să ne unim atunci repede într-o clipă de lumină, şi va fi de ajuns să îţi aminteşti că obiectivul tău e lumina.

3. Adevărul s-a repezit să te întâlnească fiindcă l-ai chemat. [2]Dacă ai şti Cine îţi merge alături pe drumul pe care l-ai ales, frica ar fi imposibilă. [3]Nu ştii, căci călătoria în întuneric a fost lungă şi chinuitoare, şi ai pătruns adânc în el. [4]Un mic tremur de pleoape, ce ţi-au stat închise atât de mult, nu a fost de ajuns să îţi dea încredere în tine, cel dispreţuit atât de îndelung. [5]Te îndrepţi spre iubire, urând-o încă şi temându-te îngrozitor de judecata ei asupra ta. [6]Şi nu îţi dai seama că nu de iubire te temi, ci numai de ce ai făcut din ea. [7]Înaintezi spre semnificaţia iubirii şi te îndepărtezi de toate iluziile în care ai învăluit-o. [8]Când te retragi în iluzie, frica îţi creşte, căci nu încape îndoială că tot ce crezi că înseamnă ea *e* înfricoşător. [9]Dar ce contează asta pentru noi, care ne îndepărtăm de frică sigur şi rapid?

4. Tu, care îţi ţii fratele de mână, mă ţii de mână şi pe mine, căci nu aţi fost singuri când v-aţi unit. [2]Crezi că te-aş lăsa în întunericul pe care ai fost de acord să îl părăseşti cu mine? [3]În relaţia ta e lumina acestei lumi. [4]Şi frica trebuie să dispară acum din faţa ta. [5]Nu fi tentat să smulgi darul credinţei pe care l-ai oferit fratelui tău. [6]Nu vei reuşi decât să te înspăimânţi. [7]Darul e dat pentru totdeauna, căci l-a primit chiar Dumnezeu. [8]Nu îl poţi lua înapoi. [9]L-ai acceptat pe Dumnezeu. [10]Sfinţenia relaţiei tale s-a stabilit în Cer. [11]Nu înţelegi ce ai acceptat, dar ţine minte că înţelegerea ta nu este necesară. [12]Tot ce a fost necesar a fost doar *dorinţa* de-a înţelege. [13]Dorinţa aceea a fost năzuinţa de-a fi sfânt. [14]Voia lui Dumnezeu ţi-e acordată. [15]Căci îţi doreşti singurul lucru pe care l-ai avut, sau care ai fost, vreodată.

5. Fiecare clipă pe care o petrecem împreună te va învăţa că obiectivul acesta e posibil şi îţi va întări dorinţa de a-l atinge. [2]Şi în dorinţa ta stă împlinirea ei. [3]Dorinţa ta concordă acum pe deplin cu toată puterea pe care o are Voia Spiritului Sfânt. [4]Niciunul dintre paşii mici, şovăitori, pe care îi faci nu îţi poate separa dorinţa de Voia Lui şi de puterea Lui. [5]Eu te ţin de mână cu aceeaşi certitudine cu care ai fost de acord să îţi iei fratele de mână. [6]Nu vă veţi separa, căci stau cu voi şi merg cu voi pe măsură ce înaintaţi spre adevăr. [7]Şi, unde mergem, Îl ducem şi pe Dumnezeu cu noi.

6. În relaţia ta te-ai unit cu mine să îi aducem Cerului Fiul lui Dumnezeu, care s-a ascuns în întuneric. [2]Ai fost dispus să aduci întunericul la lumină, iar această disponibilitate le-a dat putere tuturor celor ce vor să rămână în întuneric. [3]Cei ce vor să vadă *vor* vedea. [4]Şi vor duce, alături de mine, lumina în întuneric, când întunericul din ei se va oferi luminii şi va fi înlăturat pentru totdeauna. [5]Nevoia pe care o am să te uneşti cu mine în lumina sfântă a relaţiei tale este nevoia pe care o ai tu de mântuire. [6]Oare nu ţi-aş da ce mi-ai dat? [7]Căci, atunci când te-ai unit cu fratele tău, mi-ai răspuns mie.

7. Tu, care eşti acum purtătorul mântuirii, ai funcţia de-a aduce lumina în întuneric. [2]Întunericul din tine a fost adus la lumină. [3]Readu-o în întuneric, din clipa sfântă la care ai adus-o. [4]Ne întregim prin

dorința de-a întregi. [5]Să nu te îngrijoreze timpul, căci toată frica prin care treceți tu și fratele tău a trecut de fapt. [6]Timpul a fost reajustat să ne ajute să facem, împreună, ceea ce trecuturile voastre separate nu fac decât să împiedice. [7]Ați trecut de frică, căci două minți nu se pot uni în dorința de-a avea parte de iubire fără să li se alăture iubirea.

8. Nicio lumină din Cer nu poate să nu meargă cu tine. [2]Nicio Rază din câte strălucesc de-a pururi în Mintea lui Dumnezeu nu poate să nu se răsfrângă asupra ta. [3]Cerul se unește cu tine pe măsură ce înaintezi spre Cer. [4]Poți oare să rămâi în întuneric când ți s-au alăturat niște lumini atât de mari, să dea puterea lui Dumnezeu Însuși micii scântei a dorinței tale? [5]Tu și fratele tău veniți acasă împreună, după o călătorie lungă și fără noimă pe care ați întreprins-o separat și care nu v-a dus nicăieri. [6]Ți-ai găsit fratele și vă veți lumina calea unul altuia. [7]Și, din această lumină, Marile Raze se vor extinde – înapoi – până în întuneric și – înainte – până la Dumnezeu, să spulbere trecutul cu lumina lor și să facă astfel loc veșnicei Sale Prezențe, în care totul radiază în lumină.

IV. Mica disponibilitate

1. Clipa sfântă e rezultatul hotărârii tale de-a fi sfânt. [2]Ea e *răspunsul*. [3]Dorința și disponibilitatea de-a o lăsa să vină îi precedă venirea. [4]Îți pregătești mintea pentru ea numai în măsura în care recunoști că o vrei mai presus de toate. [5]Nu e necesar să faci mai mult; de fapt, e necesar să îți dai seama că mai mult nu poți face. [6]Nu încerca să Îi dai Spiritului Sfânt ce nu îți cere, căci Îi vei adăuga eul și vei face confuzii între ei. [7]Spiritul Sfânt cere puțin. [8]Căci El adaugă măreția și puterea. [9]El Se unește cu tine să facă din clipa sfântă ceva mult mai măreț decât poți să înțelegi. [10]Realizarea că trebuie să faci atât de puțin este cea care Îi dă posibilitatea să dea atât de mult.

2. Nu te încrede în bunele tale intenții. [2]Ele nu sunt de ajuns. [3]Încrede-te însă implicit în disponibilitatea ta, indiferent ce altceva mai pătrunde. [4]Concentrează-te doar asupra ei și nu te îngrijora că e înconjurată de umbre. [5]De aceea ai venit. [6]Dacă ai putea să vii fără ele, nu ai avea nevoie de clipa sfântă. [7]Vino la ea nearogant, presupunând că trebuie să atingi starea pe care o aduce venirea ei. [8]Miracolul clipei sfinte stă în disponibilitatea ta de-a o lăsa să fie ce e. [9]Și în disponibilitatea pe care o ai față de asta stă și acceptarea ta de către tine, așa cum ai fost menit să fii.

3. Umilința nu îți va cere niciodată să te mulțumești cu micimea. [2]Dar îți cere să nu te mulțumești cu nimic mai prejos de măreția ce nu

vine de la tine. [3]Dificultatea pe care o ai cu clipa sfântă provine din convingerea ta fixă că nu o meriți. [4]Ce altceva e asta decât hotărârea de a fi așa cum vrei să te faci? [5]Dumnezeu nu Și-a creat un sălaș care să nu Îl merite. [6]Și, dacă crezi că nu poate intra unde voiește să fie, precis Îi perturbi Voia. [7]Nu e nevoie ca puterea disponibilității să vină din tine, ci numai din Voia Sa.

4. Clipa sfântă nu provine numai din mica ta disponibilitate. [2]Ea rezultă întotdeauna din puțina ta disponibilitate, combinată cu puterea nelimitată a Voii lui Dumnezeu. [3]Ai greșit când ai crezut că trebuie să te pregătești pentru El. [4]E imposibil să faci pregătiri arogante pentru sfințenie, și să nu crezi că tu stabilești condițiile păcii. [5]Dumnezeu le-a stabilit. [6]Ele nu stau după disponibilitatea ta pentru a fi ce sunt. [7]E nevoie de disponibilitatea ta doar pentru a-ți da posibilitatea să fii învățat care sunt ele. [8]Dacă susții că nu meriți să înveți așa ceva, perturbi lecția crezând că trebuie să faci studentul să fie altfel. [9]Nu tu l-ai făcut pe student, și nici nu îl poți face să fie altfel. [10]Vrei mai întâi să faci tu însuți un miracol, pentru ca apoi să te aștepți să *ți* se facă unul?

5. Tu doar pui întrebarea. [2]Răspunsul e dat. [3]Nu căuta să răspunzi, ci doar să primești răspunsul așa cum e dat. [4]Când te pregătești pentru clipa sfântă, nu încerca să te faci sfânt ca să fii gata să o primești. [5]Ar însemna să îți confunzi rolul cu al lui Dumnezeu. [6]Ispășirea nu poate ajunge la cei ce cred că trebuie mai întâi să ispășească, ci numai la cei ce nu îi oferă decât simpla disponibilitate de a-i face loc. [7]Purificarea ține doar de Dumnezeu și îți este, de aceea, destinată ție. [8]Decât să cauți să te pregătești pentru El, încearcă mai degrabă să gândești în felul următor:

> [9]*Eu, care sunt gazda lui Dumnezeu, Îl merit.*
> [10]*Cel Ce Și-a stabilit sălașul în mine l-a creat așa cum îl vrea.*
> [11]*Nu e nevoie să îl pregătesc pentru El, ci doar să nu Îi perturb planul de a-mi reda propria conștiență că sunt veșnic pregătit.*
> [12]*Nu e nevoie să adaug nimic la planul Lui.*
> [13]*Dar, pentru a-l primi, trebuie să fiu dispus să nu îl înlocuiesc cu al meu.*

6. Atât. [2]Adaugă altceva, și nu vei face decât să iei înapoi puținul care ți se cere. [3]Ține minte că tu ai făcut vinovăția și că planul tău de-a scăpa de vinovăție a fost acela de-a-i aduce Ispășire și de-a face mântuirea înfricoșătoare. [4]Dacă te pregătești pentru iubire, numai frică vei adăuga. [5]Pregătirea pentru clipa sfântă Îi aparține Celui Ce o dă. [6]Cedează-te Celui a Cărui funcție este să elibereze. [7]Nu îți aroga funcția Lui. [8]Dă-I doar ce îți cere, să înveți ce mic e rolul tău și ce

mare e al Său.

7. Iată ce face din clipa sfântă un lucru atât de uşor şi de firesc. [2]Tu faci din ea un lucru dificil, pentru că insişti că trebuie să faci mai mult. [3]Îţi vine greu să accepţi ideea că trebuie să dai atât de puţin ca să primeşti atât de mult. [4]Şi ţi-e foarte greu să realizezi că discrepanţa atât de exagerată dintre contribuţia ta şi cea a Spiritului Sfânt nu e o insultă la adresa ta. [5]Mai eşti convins că înţelegerea ta are de adus o contribuţie puternică la adevăr şi că îl face ceea ce este. [6]Dar am subliniat că nu trebuie să înţelegi nimic. [7]Mântuirea e uşoară tocmai *pentru că* nu îţi cere nimic din ce nu poţi da chiar acum.

8. Nu uita că tu ai luat decizia de-a face imposibil tot ce îţi vine uşor şi firesc. [2]Convingerea ta că, pentru tine, clipa sfântă e un lucru dificil se datorează faptului că ai devenit arbitrul celor posibile, şi rămâi în continuare nedispus să dai loc Celui Ce ştie ce şi cum. [3]Întreaga credinţă în ordinele dificultăţii miracolelor se axează pe acest lucru. [4]Tot ce voieşte Dumnezeu nu e numai posibil, ci s-a şi petrecut. [5]Iată de ce a dispărut trecutul. [6]Pentru că, în realitate, nici nu s-a petrecut. [7]Numai în mintea ta, care a crezut că se petrece, e nevoie de desfacerea lui.

V. Visul fericit

1. Pregăteşte-te *acum* pentru desfacerea inexistentului. [2]Dacă ai înţelege deja diferenţa dintre adevăr şi iluzie, Ispăşirea nu ar avea înţeles. [3]Clipa sfântă, relaţia sfântă, învăţătura Spiritului Sfânt şi toate mijloacele prin care se înfăptuieşte mântuirea nu ar avea niciun scop. [4]Căci nu sunt decât aspecte ale planului de-a-ţi preschimba visele fricii în vise fericite, din care să te trezeşti uşor la cunoaştere. [5]Nu pune acest lucru în sarcina ta, căci nu poţi distinge progresul de regres. [6]Ţi-ai considerat eşecuri câteva dintre cele mai mari progrese şi ţi-ai apreciat ca succese câteva dintre cele mai adânci regrese.

2. Să nu abordezi niciodată clipa sfântă după ce ai încercat să înlături toată frica şi ura din mintea ta. [2]Asta e funcţia *ei*. [3]Să nu încerci niciodată să îţi nesocoteşti vinovăţia înainte de-a cere ajutorul Spiritului Sfânt. [4]Asta e funcţia *Lui*. [5]Rolul tău e doar acela de-a-I oferi puţină disponibilitate pentru a-L lăsa să înlăture toată frica şi ura, şi de a fi iertat. [6]Pe mica ta credinţă, unită cu înţelegerea Lui, El va construi rolul tău în Ispăşire şi Se va încredinţa că îl împlineşti uşor. [7]Şi, cu El, vei clădi o scară înfiptă în piatra solidă a credinţei, ridicându-se până la Cer. [8]Şi nu o vei folosi să te urci la Cer de unul

singur.

3. Prin relaţia ta sfântă, renăscută şi binecuvântată în fiecare clipă sfântă pe care nu o aranjezi tu, se vor ridica la Cer mii alături de tine. [2]Poţi plănui aşa ceva? [3]Sau ai putea să te pregăteşti pentru o astfel de funcţie? [4]Şi totuşi, e posibil, pentru că vrea Dumnezeu. [5]Şi nu Se va răzgândi în această privinţă. [6]Lui Îi aparţin atât scopul, cât şi mijloacele. [7]Ai acceptat una; cealaltă ţi se va furniza. [8]Un scop ca acesta, fără mijloace, e de neconceput. [9]El le va furniza tuturor celor ce Îi împărtăşesc scopul.

4. Visele fericite se împlinesc, nu pentru că sunt vise, ci numai pentru că sunt fericite. [2]De aceea, ele trebuie să fie iubitoare. [3]Mesajul lor este: „Facă-se Voia Ta", şi nu: „Vreau să fie altfel". [4]Alinierea mijloacelor cu scopul este, pentru tine, o întreprindere de neînţeles. [5]Nici nu îţi dai seama că ai acceptat ca scop al tău scopul Spiritului Sfânt, şi nu ai face decât să uzezi de mijloace nesfinte pentru împlinirea lui. [6]Dramul de credinţă de care a avut nevoie ca să schimbe scopul e tot ce ţi se cere pentru a primi mijloacele şi a le folosi.

5. A-ţi iubi fratele ca tine însuţi nu e niciun vis. [2]Şi nici relaţia ta sfântă nu e un vis. [3]Tot ce rămâne din visele din ea e faptul că e tot o relaţie specială. [4]Dar e foarte utilă Spiritului Sfânt, Care *are* aici o funcţie specială. [5]Ea va deveni visul fericit prin care El le va putea răspândi bucurie miilor şi miilor ce cred că iubirea e frică, şi nu fericire. [6]Lasă-L să împlinească funcţia pe care a dat-o relaţiei tale acceptând-o pentru tine, şi nu va lipsi nimic din ce ar face din ea ce ar vrea El să fie.

6. Când simţi că sfinţenia relaţiei tale e ameninţată, opreşte-te numaidecât şi oferă-I Spiritului Sfânt disponibilitatea de-a-L lăsa, în ciuda fricii, să înlocuiască această clipă cu clipa sfântă pe care vrei să o ai în schimb. [2]El nu va da greş nicicând. [3]Dar nu uita că relaţia ta e unitate; şi, de aceea, ce ameninţă pacea unuia trebuie să constituie o ameninţare egală pentru celălalt. [4]Puterea participării la binecuvântarea ei stă în faptul că acum ţi-e imposibil – atât ţie, cât şi fratelui tău – să simţi frica de unul singur sau să încerci să te confrunţi cu ea de unul singur. [5]Să nu crezi niciodată că e un lucru necesar sau chiar posibil. [6]Dar, pe cât e el de imposibil, pe atât e de imposibilă venirea clipei sfinte doar la unul dintre voi, fără să îi parvină şi celuilalt. [7]Şi va veni la amândoi la cererea unuia dintre voi, oricare.

7. Oricare dintre voi e mai sănătos la minte în momentul în care se percepe ameninţarea ar trebui să ţină minte cât de îndatorat îi este celuilalt şi câtă recunoştinţă i se cuvine acestuia, şi să se bucure că îşi poate plăti datoria aducându-vă fericire la amândoi. [2]Să ţină minte acest lucru şi să spună:

[3]Doresc să am această clipă sfântă, ca să o pot împărtăşi cu fratele meu, pe care îl iubesc.
[4]Nu e posibil să o am fără el, şi nici el să o aibă fără mine.
[5]Dar e cât se poate de posibil să o împărtăşim acuma amândoi.
[6]Aleg, aşadar, această clipă să fie cea pe care I-o ofer Spiritului Sfânt, ca binecuvântarea Lui să poată coborî asupra noastră şi să ne ţină în pace pe amândoi.

VI. Dincolo de trup

1. Nu există nimic în afara ta. [2]Iată ce trebuie să înveţi până la urmă, căci e realizarea faptului că ţi se redă Împărăţia Cerului. [3]Căci Dumnezeu a creat-o doar pe aceasta şi nu S-a îndepărtat de ea, nici nu a lăsat-o separat de El. [4]Împărăţia Cerului e sălaşul Fiului lui Dumnezeu, care nu şi-a părăsit Tatăl şi nu sălăşluieşte separat de El. [5]Cerul nu e nici loc, nici stare. [6]Este doar conştienţa Unităţii desăvârşite şi cunoaşterea faptului că nu există altceva: nimic în afara acestei Unităţi şi nimic altceva înăuntru.

2. Ce altceva ar putea să dea Dumnezeu decât cunoaşterea de Sine? [2]Ce altceva mai e de dat? [3]Credinţa că poţi să dai şi să primeşti altceva, ceva din afara ta, te-a costat conştienţa Cerului şi a Identităţii tale. [4]Şi ai făcut un lucru mai ciudat decât îţi dai seama. [5]Ţi-ai deplasat vinovăţia de la minte la trup. [6]Un trup însă nu poate fi vinovat, căci nu poate face nimic de la sine. [7]Tu, care crezi că îţi urăşti trupul, te amăgeşti. [8]Îţi urăşti mintea, căci a intrat în ea vinovăţia şi vrea să rămână separată de a fratelui tău – un lucru pe care nu îl poate face.

3. Minţile sunt unite; trupurile, ba. [2]Separarea pare posibilă numai atribuind minţii proprietăţile trupului. [3]Şi atunci mintea pare fragmentată, izolată şi singură. [4]Vinovăţia ei, care o ţine separată, e proiectată asupra trupului, care suferă şi moare din cauză că e atacat pentru a ţine separarea în minte şi a nu o lăsa să îşi cunoască Identitatea. [5]Mintea nu poate ataca, dar poate face fantezii şi poate pune trupul să le traducă în viaţă. [6]Ce face trupul însă nu pare să satisfacă niciodată. [7]Dacă nu crede că trupul îi traduce fanteziile în viaţă, mintea atacă trupul proiectându-şi tot mai mult vinovăţia asupra lui.

4. E clar că mintea delirează la acest capitol. [2]Ea nu poate ataca, dar susţine că poate şi foloseşte ca dovadă tot ce face pentru a răni trupul. [3]Mintea nu poate ataca, dar se poate amăgi. [4]Iată tot ce face când crede că a reuşit să atace trupul. [5]Îşi poate proiecta vinovăţia, dar nu o va pierde prin proiecţie. [6]Şi, deşi e clar că poate percepe greşit funcţia trupului, nu îi poate schimba funcţia din cea pe care i-a stabilit-o

Spiritul Sfânt. [7]Trupul nu l-a făcut iubirea. [8]Dar iubirea nu îl condamnă şi îl poate folosi iubitor, respectând ce a făurit Fiul lui Dumnezeu şi folosindu-l să îl scape de iluzii.

5. Nu vrei să laşi instrumentele separării să fie reinterpretate ca mijloace de mântuire, folosite în scopurile iubirii? [2]Nu vrei să saluţi şi să sprijini trecerea de la fanteziile răzbunării la eliberarea de ele? [3]E clar că poţi percepe trupul într-un mod nesănătos, dar nu îl proiecta asupra trupului. [4]Căci dorinţa ta de-a face distructiv ceva ce nu poate distruge nu poate avea niciun efect real. [5]Ce a creat Dumnezeu e doar ce vrea El să fie, fiind Voia Lui. [6]Nu poţi face din Voia Lui ceva distructiv. [7]Poţi face fantezii în care voia ta o contrazice pe a Lui, dar atâta tot.

6. E o nebunie să îţi foloseşti trupul ca ţap ispăşitor pentru vinovăţie, să îi dirijezi atacul şi să îl învinuieşti pentru ce-ai dorit să facă. [2]Fanteziile nu pot fi traduse în viaţă. [3]Căci tot fanteziile sunt cele pe care le doreşti, iar ele nu au nicio tangenţă cu ce face trupul. [4]El nu le visează, iar ele fac din el doar o povară, când ar putea să fie o resursă. [5]Căci fanteziile ţi-au făcut din trup un „duşman": slab, vulnerabil şi perfid, demn de ura cu care îl investeşti. [6]Oare te-a ajutat asta la ceva? [7]Te-ai identificat cu acest lucru pe care îl urăşti, instrumentul răzbunării şi sursa percepută a vinovăţiei tale. [8]I-ai făcut toate acestea unui lucru fără înţeles, declarându-l sălaşul Fiului lui Dumnezeu şi întorcându-l împotriva lui.

7. Iată gazda lui Dumnezeu pe care *tu* ai făcut-o. [2]Dar nici Dumnezeu, nici presfântul Lui Fiu nu pot intra într-un sălaş care adăposteşte ura şi în care ai semănat seminţele răzbunării, ale violenţei şi ale morţii. [3]Acest lucru pe care l-ai făcut să fie de folos vinovăţiei tale stă între tine şi alte minţi. [4]Minţile *sunt* unite, dar nu te identifici cu ele. [5]Te vezi închis într-o închisoare separată, îndepărtat şi inaccesibil, fără cale de ieşire şi fără cale de acces până la tine. [6]Urăşti această închisoare pe care ai făcut-o şi vrei să o distrugi. [7]Dar nu vrei să evadezi din ea, lăsând-o nevătămată, fără vinovăţia ta asupra ei.

8. Dar numai aşa *poţi* evada. [2]Casa răzbunării nu e casa ta; locul pe care l-ai rezervat să îţi adăpostească ura nu e o închisoare, ci o iluzie de sine. [3]Trupul e o limită impusă comunicării universale care e o veşnică proprietate a minţii. [4]Comunicarea însă e lăuntrică. [5]Mintea ajunge la ea însăşi. [6]*Nu* e făcută din diferite părţi, care ajung unele la altele. [7]Nu iese afară. [8]În ea, nu are limite şi, în afara ei, nimic nu există. [9]Ea cuprinde totul. [10]Pe tine te cuprinde în totalitate: tu în ea şi ea în tine. [11]Altceva nu există, niciunde şi nicicând.

9. Trupul este în afara ta şi numai pare să te înconjoare, separându-te de alţii, ţinându-te pe tine izolat de ei şi pe ei de tine. [2]Trupul nu există. [3]Nu există barieră între Dumnezeu şi Fiul Său, şi Fiul Său nu

poate să se separe de El decât în iluzii. [4]Asta nu e realitatea lui, deși el crede că este. [5]Dar ar putea să fie doar dacă Se înșală Dumnezeu. [6]Dumnezeu ar fi trebuit să creeze altfel și să Se fi separat de Fiul Său ca să o facă posibilă. [7]Ar fi trebuit să creeze lucruri diferite și să stabilească diferite ordini ale realității, dintre care numai unele să fie iubire. [8]Iubirea însă trebuie să își semene mereu, să fie veșnic neschimbată și veșnic fără alternativă. [9]Și așa și este. [10]Nu poți pune o barieră în jurul tău, pentru că Dumnezeu nu a pus bariere între El și tine.

10. Poți să îți întinzi mâna și să atingi Cerul. [2]Tu, a cărui mână s-a unit cu a fratelui tău, ai început să te întinzi dincolo de trup, dar nu în afara ta, să ajungi la Identitatea voastră împărtășită. [3]Poate fi oare în afara ta? [4]Unde Dumnezeu nu este? [5]Să fie oare *El* un trup și să te fi creat oare cum nu e și unde nu poate să fie El? [6]Ești înconjurat numai de El. [7]Ce limite ți s-ar putea impune ție, cel înglobat de El?

11. Fiecare a trecut, la un moment dat, prin așa-zisa senzație că e transportat dincolo de el însuși. [2]Acest sentiment de eliberare depășește cu mult visul libertății uneori sperate în relații speciale. [3]E o senzație că ai scăpat efectiv de limitări. [4]Dacă stai să analizezi ce implică de fapt această „transportare", îți dai seama că e o subită neconștientizare a trupului și o unire a ta cu un altceva prin care mintea ta se lărgește să îl cuprindă. [5]Acesta devine parte din tine, când te unești cu el. [6]Și amândoi deveniți întregi, căci nicicare dintre voi nu e perceput ca separat. [7]Ce se întâmplă de fapt e că ai renunțat la iluzia unei conștientizări limitate și ai scăpat de frica unirii. [8]Iubirea care o înlocuiește numaidecât se extinde la lucrul care te-a eliberat și se unește cu acesta. [9]Și, pe toată durata acestei uniri, nu ești nesigur de Identitatea ta și nu vrei să O limitezi. [10]Ai ajuns din frică în pace, pur și simplu acceptând realitatea și nepunându-i nicio întrebare. [11]Ai acceptat-o pe ea în locul trupului și te-ai lăsat să fii una cu ceva de dincolo de el, pur și simplu nelăsându-ți mintea să fie limitată de el.

12. Unirea aceasta se poate produce indiferent de distanța fizică ce pare să existe între tine și lucrul cu care te unești; de respectivele voastre poziții în spațiu; și de diferențele de mărime și calitate aparentă dintre voi. [2]Timpul nu e relevant; unirea se poate produce cu ceva trecut, prezent sau anticipat. [3]Acest „ceva" poate fi orice și oriunde: un sunet, o imagine, un gând, o amintire, chiar și o idee generală, fără trimitere la ceva anume. [4]Dar, în fiecare caz, te unești cu el fără rezerve fiindcă îl iubești și vrei să fii cu el. [5]Și, de aceea, te grăbești să îl întâmpini, lăsându-ți limitele să se topească, suspendând toate „legile" la care se supune trupul tău și înlăturându-le încetișor.

13. Nu e pic de violență în această evadare. [2]Trupul nu e atacat, ci doar perceput cum trebuie. [3]El nu te limitează, pur și simplu din cauză că nu vrei să o facă. [4]Nu ești „ridicat afară" din el, ci nu te poate conține. [5]Și mergi unde vrei să fii, câștigând – și nu pierzând – o senzație de Sine. [6]În aceste clipe de eliberare de restricțiile fizice, percepi o bună parte din ce se întâmplă în clipa sfântă: barierele timpului și spațiului se ridică, pacea și bucuria se resimt subit, și, mai presus de toate, nu mai ești conștient de trup și nu îți mai pui problema dacă toate acestea sunt sau nu sunt cu putință.

14. Sunt cu putință pentru că le vrei. [2]Expansiunea subită a conștienței care are loc odată cu dorința ta de-a avea așa ceva este atracția irezistibilă pe care o deține clipa sfântă. [3]Ea te cheamă să fii tu însuți, în sigura ei îmbrățișare. [4]Acolo, legile limitării sunt anulate pentru tine, să te primească la deschidere mentală și la libertate. [5]Vino la acest loc de refugiu, în care poți să fii tu însuți în pace. [6]Nu prin distrugere, nu printr-o evadare, ci printr-o simplă și liniștită contopire. [7]Căci pacea ți se va alătura și ea, pur și simplu pentru că ai fost dispus să te desprinzi de limitele pe care i le-ai impus iubirii și să i te alături unde este și unde te-a condus, ca răspuns la blânda ei chemare să îți afli pacea.

VII. Nu trebuie să fac nimic

1. Crezi încă prea mult în trup ca sursă de putere. [2]Îți faci oare planuri care nu îi implică într-un fel confortul, protecția sau plăcerea? [3]Trupul devine astfel scop, nu mijloc în interpretarea ta, ceea ce înseamnă că păcatul îți mai pare atrăgător. [4]Niciunul dintre cei ce mai acceptă păcatul ca obiectiv al lor nu poate să accepte Ispășirea pentru el însuși. [5]Așa că nu ai satisfăcut *unica* ta responsabilitate. [6]Cei ce preferă durerea și distrugerea nu vor să audă de Ispășire.

2. Există un singur lucru pe care nu l-ai făcut niciodată: nu ai uitat cu desăvârșire trupul. [2]Poate că uneori ți s-a șters din priviri, dar nu a dispărut încă total. [3]Nu ți se cere să lași să se petreacă acest lucru mai mult de o clipă, dar tocmai în această clipă are loc miracolul Ispășirii. [4]După aceea, vei vedea trupul din nou, dar nu chiar în același fel. [5]Și fiecare clipă pe care o petreci fără să fii conștient de el îți dă o perspectivă diferită asupra lui când revii.

3. Nu există nicio singură clipă în care să existe trupul. [2]El e întotdeauna amintit sau anticipat, dar niciodată nu e perceput chiar *acum*. [3]Numai trecutul și viitorul lui îl fac să pară real. [4]Timpul îl stăpânește întru totul, căci păcatul nu e niciodată întru totul în prezent. [5]În orice singură clipă, atracția vinovăției s-ar percepe ca durere și nimic altceva, și s-ar evita. [6]Ea nu exercită nicio atracție *acum*. [7]Întreaga ei

atracţie e închipuită şi, de aceea, trebuie gândită în trecut sau în viitor.

4. E imposibil să accepţi clipa sfântă fără rezerve dacă nu eşti dispus, măcar o clipă, să nu vezi nici trecut, nici viitor. [2]Nu te poţi pregăti pentru ea fără să o plasezi în viitor. [3]Eliberarea ţi se dă în clipa în care o doreşti. [4]Mulţi şi-au petrecut o viaţă întreagă în pregătiri şi au ajuns să atingă clipele lor de succes. [5]Cursul acesta nu încearcă să te înveţe mai mult decât au învăţat aceştia în timp, ci urmăreşte să economisească timp. [6]Poate că încerci să urmezi un drum foarte lung până la obiectivul acceptat. [7]E extrem de dificil să atingi Ispăşirea luptându-te cu păcatul. [8]Se depun enorme eforturi în încercarea de-a sanctifica ceva dispreţuit şi mult urât. [9]Şi nu e nevoie nici de o viaţă petrecută contemplând, nici de perioade lungi de meditaţie în vederea unei detaşări de trup. [10]În final, toate încercările de acest fel vor fi încununate de succes datorită scopului lor. [11]Dar mijloacele sunt anoste şi iau mult timp, căci toate aşteaptă să le aducă viitorul eliberarea dintr-o stare de nevrednicie şi inadecvare prezentă.

5. Calea ta va fi diferită, nu ca scop, ci ca mijloace. [2]O relaţie sfântă e un mijloc de-a economisi timp. [3]O singură clipă petrecută împreună cu fratele tău vă redă la amândoi universul. [4]*Eşti* pregătit. [5]Nu trebuie decât să ţii minte că nu trebuie să faci nimic. [6]Ţi-ar fi de mult mai mare folos să te concentrezi asupra acestui lucru decât să te gândeşti ce-ar trebui să faci. [7]Când vine pacea, în sfârşit, la cei ce luptă cu ispita şi se chinuiesc să nu cadă în păcat; când vine lumina, în sfârşit, în mintea dedată să contemple; sau când ţinta e atinsă de orişicine, în sfârşit, ea vine întotdeauna cu o singură şi veselă descoperire: *„Nu trebuie să fac nimic"*.

6. Iată eliberarea ultimă pe care o va găsi fiecare într-o bună zi, în felul lui, la timpul lui. [2]Nu îţi trebuie acest timp. [3]Ţi s-a economisit timp fiindcă tu şi fratele tău sunteţi împreună. [4]Iată mijlocul special pe care îl foloseşte cursul să îţi economisească timp. [5]Nu te vei folosi de curs dacă ţii să uzezi de mijloace care le-au servit altora foarte bine, neglijând ce s-a făcut pentru *tine*. [6]Economiseşte timp pentru mine cu această singură pregătire şi antrenează-te să nu faci altceva. [7]„Nu trebuie să fac nimic" e un mod de-a-ţi declara loialitatea cu adevărat neîmpărţită. [8]Crezi această declaraţie şi o singură clipă, şi vei realiza mai mult decât îi este dat unui secol de contemplaţie sau de luptă cu ispita.

7. A face ceva implică trupul. [2]Şi, dacă recunoşti că nu trebuie să faci nimic, vei retrage valoarea trupului din mintea ta. [3]Aici se găseşte uşa – deschisă şi rapidă – prin care te strecori pe lângă secole de eforturi şi reuşeşti să evadezi din timp. [4]Iată cum îşi pierde păcatul toată atracţia *chiar acum*. [5]Căci aici timpul e negat, iar trecutul şi viitorul dispar. [6]Celui ce nu trebuie să facă nimic nu îi trebuie timp. [7]Să nu faci nimic înseamnă să te odihneşti şi să faci un loc în sinea ta, în care activitatea trupului nu mai cere atenţie. [8]În locul acesta, Spiritul Sfânt vine şi rămâne să stea. [9]El va rămâne când vei uita şi când activităţile trupului vor reveni să îţi ocupe mintea conştientă.

8. Va exista însă întotdeauna acest loc de odihnă la care poţi să revii. [2]Şi vei fi mai conştient de acest centru liniştit al furtunii decât de toată activitatea ei dezlănţuită. [3]Acest centru liniştit, în care nu faci nimic, va rămâne cu tine, oferindu-ţi odihnă în toiul fiecărei activităţi febrile pe care vei fi trimis să o desfăşori. [4]Căci, din acest centru, vei fi îndrumat cum să foloseşti trupul într-un mod nepăcătos. [5]Tocmai acest centru, din care trupul e absent, îl va păstra aşa în felul în care îl conştientizezi.

VIII. Micuţa grădină

1. Doar conştientizarea trupului face iubirea să pară limitată. [2]Căci trupul *e* o limită impusă iubirii. [3]Credinţa într-o iubire limitată a stat la originea lui, el fiind făcut să limiteze nelimitatul. [4]Nu te gândi că e doar o alegorie, căci a fost făcut să te limiteze pe *tine*. [5]Oare poţi tu, care te vezi într-un trup, să te cunoşti ca idee? [6]Tot ce recunoşti identifici cu ceva exterior, ceva din afara lucrului respectiv. [7]Nici pe Dumnezeu nu Îl poţi concepe fără trup sau fără o anume formă pe care crezi că o recunoşti.

2. Trupul nu poate cunoaşte. [2]Şi, cât timp limitezi ce conştientizezi la micile lui simţuri, nu vei vedea grandoarea care te înconjoară. [3]Dumnezeu nu poate intra într-un trup, nici nu I te poţi alătura acolo. [4]Limitele impuse iubirii vor părea întotdeauna să Îl excludă şi să te ţină separat de El. [5]Trupul e o mică împrejmuire care îngrădeşte o mică parte dintr-o idee strălucită şi completă. [6]El trasează un cerc, infinit de mic, în jurul unui segment infim din Cer, desprins din întreg, declarând că în el e împărăţia ta, unde Dumnezeu nu poate să intre.

3. În această împărăţie domneşte eul, crud de tot. [2]Pentru a apăra acest mic fir de praf, te pune să te lupţi cu universul. [3]Acest fragment al minţii tale e o părticică atât de infimă a ei, încât – dacă ai putea să apreciezi întregul – ai vedea numaidecât că e cât o rază infimă pe lângă soare sau cât o minusculă undă pe lângă ocean. [4]În aroganţa ei uluitoare, această rază infimă a hotărât că este soare; această undă aproape imperceptibilă se declară ocean. [5]Gândeşte-te cât de singur şi înspăimântat e acest gând minuscul, această iluzie infimă ce se izolează împotriva universului. [6]Pentru raza de soare, soarele devi-

ne „dușmanul" ce vrea să o devoreze, iar oceanul înspăimântă mica undă și vrea să o înghită.

4. Soarele și oceanul însă nici măcar nu își dau seama de toată această activitate bizară și lipsită de sens. [2]Ei merg, pur și simplu, mai departe, inconștienți că un mic segment din cadrul lor se teme de ei și îi urăște. [3]Chiar și acest segment nu s-a pierdut de ei, căci nu ar putea supraviețui de unul singur. [4]Și ce crede el că este nu îi schimbă în niciun fel dependența totală de cei din care își derivă existența. [5]Întreaga lui existență rămâne în ei. [6]Fără soare, raza ar dispărea; fără ocean, unda este de neconceput.

5. Iată în ce situație bizară par să fie cei aflați într-o lume populată de trupuri. [2]Fiecare trup pare să adăpostească o minte separată, un gând deconectat, trăind singur și neconectat la Gândul care l-a creat. [3]Fiecare frântură mică pare de sine stătătoare, având nevoie de alta pentru unele lucruri, dar nedepinzând nicidecum întru totul, pentru toate, de singurul ei Creator; având nevoie de întreg ca să capete un înțeles, dar neînsemnând nimic de una singură. [4]De fapt, de una singură nici nu trăiește.

6. Ca soarele și ca oceanul, Sinele tău merge mai departe, nebăgând de seamă că această părticică se consideră nimeni altul decât tine. [2]Ea nu lipsește: nu ar putea exista dacă s-ar separa, și nici întregul nu ar fi întreg fără ea. [3]Nu e o împărăție separată, guvernată de ideea separării de restul. [4]Nici nu e îngrădită de vreo împrejmuire care o împiedică să se alăture celorlalte și o ține separată de Creatorul ei. [5]Acest mic aspect nu e diferit de întreg, fiind continuu cu acesta și una cu el. [6]Nu duce o viață separată, pentru că viața lui *este* unitatea în care ființa lui a fost creată.

7. Nu accepta că ai fi acest mic aspect îngrădit. [2]Soarele și oceanul sunt nimic pe lângă tine. [3]Raza nu sclipește decât în lumina soarelui, iar unda nu dansează decât sprijinită de ocean. [4]Dar, nici în soarele, și nici în ocean, nu stă puterea care se găsește în tine. [5]Chiar vrei să rămâi în mica ta împărăție, un rege jalnic, un conducător amărât peste tot ce cuprinde cu privirea, care nu are nimic de văzut și care, totuși, ar muri să apere nimicul? [6]Acest mic sine nu e împărăția ta. [7]Arcuit deasupra lui, învăluindu-l cu iubire, stă întregul plin de strălucire, oferindu-și toată fericirea și satisfacția profundă fiecărei părți. [8]Micul aspect pe care crezi că ți l-ai rezervat nu face excepție.

8. Iubirea nu cunoaște trupuri și ajunge la tot ce-a fost creat după asemănarea ei. [2]Lipsa ei totală de limite *este* semnificația ei. [3]Ea dă cu o imparțialitate totală, învăluind doar pentru a păstra complet ce vrea să dea. [4]În mica ta împărăție ai atât de puțin! [5]Oare nu ar trebui, atunci, să chemi iubirea să intre tocmai în ea? [6]Privește pustiul – arid și neroditor, pârjolit și lipsit de bucurie – care constituie mica

ta împărăție. [7]Și dă-ți seama de viața și de bucuria pe care vrea să i le aducă iubirea de unde vine și unde vrea să revină împreună cu tine.

9. Gândul lui Dumnezeu îți învăluie mica împărăție, așteptând la bariera pe care ai construit-o, să intre și să se reverse asupra pământului arid. [2]Uite cum țâșnește viața pretutindeni! [3]Pustiul se preface într-o grădină, verde, adâncă și liniștită, oferindu-le odihnă celor ce s-au rătăcit și pribegesc prin praf. [4]Oferă-le un loc de refugiu, pregătit pentru ei de iubire unde a fost cândva un pustiu. [5]Și toți cei pe care îi primești acolo îți vor aduce iubire din Cer. [6]Ei intră unul câte unul în acest loc sfânt, dar nicicare nu va pleca cum a venit, de unul singur. [7]Iubirea pe care au adus-o cu ei va rămâne cu ei, după cum va rămâne și cu tine. [8]Și, sub influența ei binefăcătoare, micuța ta grădină se va întinde și va ajunge la fiecare însetat de apă vie, devenit prea ostenit să meargă mai departe de unul singur.

10. Du-te și caută-i, căci ei aduc Sinele tău cu ei. [2]Condu-i încetișor în grădina ta liniștită și primește-le acolo binecuvântarea. [3]Așa va crește și se va întinde peste tot pustiul, nelăsând niciuna dintre micile împărății singuratice să fie izolată de iubire, și lăsându-te să intri în ele. [4]Iar tu te vei recunoaște pe tine și îți vei vedea micuța grădină transformată încetișor în Împărăția Cerului, cu toată Iubirea Creatorului ei răsfrângându-se asupra ei.

11. Clipa sfântă e invitația pe care o adresezi iubirii să intre în împărăția ta pustie și fără bucurie, și să o transforme într-o grădină pașnică și primitoare. [2]Răspunsul iubirii e inevitabil. [3]Ea va veni fiindcă ai venit fără trup și nu ai ridicat bariere care să îi împiedice venirea bucuroasă. [4]În clipa sfântă, ceri iubirii doar ce le oferă tuturor, nici mai mult, nici mai puțin. [5]Cerând totul, îl vei primi. [6]Și Sinele tău strălucit va ridica direct la Cer micul aspect pe care ai încercat să îl ascunzi de Cer. [7]Nicio parte a iubirii nu cheamă întregul în zadar. [8]Niciun Fiu al lui Dumnezeu nu rămâne în afara Paternității Sale.

12. Fii sigur de asta: iubirea a intrat în relația ta specială și a intrat total la cererea ta firavă. [2]Nu recunoști că a sosit iubirea, pentru că nu ai dat încă drumul tuturor barierelor pe care le ții împotriva fratelui tău. [3]Nici tu, nici el nu veți fi în stare să întâmpinați iubirea separat. [4]Nu poți să Îl cunoști pe Dumnezeu de unul singur, după cum nici El nu te cunoaște fără fratele tău. [5]Dar, împreună, nu puteți fi inconștienți de iubire, după cum nici iubirea nu poate să nu vă cunoască sau să nu se recunoască în voi.

13. Ai ajuns la capătul unei călătorii străvechi și încă nu realizezi că s-a sfârșit. [2]Ești încă epuizat și obosit, și praful pustiului pare încă să îți întunece privirea și să te țină nevăzător. [3]Dar Cel Căruia I-ai dat bun venit a ajuns la tine și vrea să îți dea și El bun venit. [4]A așteptat

mult să ţi-l dea. [5]Primeşte-l acum de la El, căci vrea să Îl cunoşti. [6]Doar un mic zid de praf mai stă între fratele tău şi tine. [7]Suflaţi uşurel, în râsete de bucurie, şi o să cadă. [8]Şi păşiţi în grădina pe care iubirea v-a pregătit-o la amândoi.

IX. Cele două lumi

1. Ţi s-a spus să aduci întunericul la lumină şi vinovăţia la sfinţenie. [2]Şi ţi s-a mai spus că greşeala trebuie corectată la sursă. [3]De aceea, Spiritul Sfânt are nevoie tocmai de părticica din tine, de micul gând ce pare desprins şi separat. [4]Restul e cu totul în paza lui Dumnezeu şi nu are nevoie de călăuzire. [5]Dar acest gând fantezist şi delirant are nevoie de ajutor pentru că, în delirurile lui, crede că e Fiul lui Dumnezeu, întreg şi atotputernic, conducător unic al împărăţiei pe care şi-a rezervat-o să o tiranizeze, înnebunind-o şi împingând-o la supunere şi la robie. [6]Asta e părticica pe care crezi că ai furat-o din Cer. [7]Dă-o înapoi Cerului. [8]Cerul nu a pierdut-o, dar *tu* ai pierdut Cerul din vedere. [9]Lasă Spiritul Sfânt să o scoată din împărăţia ofilită în care ai trimis-o, învăluită în întuneric, păzită prin atac şi întărită prin ură. [10]Între baricadele ei mai există un mic segment din Fiul lui Dumnezeu, complet şi sfânt, senin şi inconştient de ceea ce crezi că îl înconjoară.

2. Să nu fii separat, căci Cel Ce îl înconjoară de fapt ţi-a adus unirea, restituind micul tău dar de întuneric luminii veşnice. [2]Cum se face? [3]E extrem de simplu, căci se bazează pe ceea ce este de fapt această mică împărăţie. [4]Nisipurile aride, întunericul şi neînsufleţirea se văd doar cu ochii trupului. [5]Această privelişte sumbră e distorsionată, iar mesajele pe care ţi le transmite ţie, care ai făcut-o pentru a-ţi limita conştienţa, sunt mici şi limitate, şi atât de fragmentate, încât nu au niciun înţeles.

3. Din lumea trupurilor, făcută prin demenţă, mesaje demente par să se întoarcă în mintea care a făcut-o. [2]Iar aceste mesaje depun mărturie pentru această lume, declarând-o adevărată. [3]Căci tu ai trimis aceşti mesageri să îţi aducă această mărturie. [4]Tot ce îţi transmit aceste mesaje e complet exterior. [5]Nu există mesaje care să vorbească despre ce se află dedesubt, căci nu trupul e cel ce poate vorbi despre aceste lucruri. [6]Ochii lui nu le percep; simţurile lui rămân total inconştiente de ele; limba lui nu le poate transmite mesajele. [7]Dar Dumnezeu te poate duce acolo, dacă eşti dispus să urmezi Spiritul Sfânt printr-o groază aparentă, având încredere că nu te va abandona şi nu te va lăsa acolo. [8]Căci nu e scopul Lui să te înspăimânte, ci

doar al tău. [9]Eşti foarte tentat să Îl abandonezi la cercul exterior al fricii, dar El te va conduce cu bine prin frică şi dincolo de ea.

4. Cercul fricii se află chiar sub nivelul pe care îl vede trupul şi pare să fie întreaga temelie pe care se bazează lumea. [2]Aici sunt toate iluziile, toate gândurile sucite, toate atacurile demente, furia, răzbunarea şi trădarea care au fost făcute să ţină în loc vinovăţia, ca lumea să se poată ridica din ea şi să o ţină ascunsă. [3]Umbra ei se ridică la suprafaţă, suficient de mult să îi ţină în întuneric manifestările cele mai exterioare, şi să îi aducă disperare şi însingurare, şi să o ţină lipsită de orice bucurie. [4]Intensitatea ei însă este ascunsă de vălurile ei grele şi ţinută separat de ce s-a făcut să o ţină ascunsă. [5]Trupul nu o poate vedea, căci trupul s-a ridicat din ea pentru protejarea ei, care depinde de continua ei nevedere. [6]Ochii trupului nu o vor vedea niciodată. [7]Dar vor vedea ce le dictează ea.

5. Trupul va rămâne mesagerul vinovăţiei şi se va comporta după cum îl dirijează ea cât crezi că vinovăţia e reală. [2]Căci realitatea vinovăţiei este iluzia ce pare să o facă grea şi opacă, impenetrabilă şi o adevărată temelie pentru sistemul de gândire al eului. [3]Subţirimea şi transparenţa ei nu îţi vor fi evidente până nu vei vedea lumina din spatele ei. [4]Şi atunci o vei vedea ca un văl diafan în faţa luminii.

6. Această barieră în aparenţă grea, acest plafon artificial ce arată ca de stâncă e aidoma unui morman de nori întunecaţi şi joşi, ce par să formeze un zid solid în faţa soarelui. [2]Înfăţişarea lui impenetrabilă e o iluzie totală. [3]Căci cedează molcom piscurilor ce se înalţă deasupra lui şi nu are nicio putere să îi oprească pe cei ce vor să urce deasupra lui, să vadă soarele. [4]Nu e destul de tare să oprească căderea unui nasture, şi nici să ţină o pană. [5]Nimic nu poate sta pe suprafaţa lui, căci nu e decât iluzia unui fundament. [6]Încearcă să îl atingi, şi dispare; caută să îl prinzi, şi nu îţi rămâne nimic în mână.

7. Dar, în acest morman de nori, e uşor să vezi cum se ridică o lume întreagă. [2]Un lanţ muntos solid, un lac, un oraş, toate se nasc în imaginaţia ta, şi din nori revin la tine mesagerii percepţiei tale, asigurându-te că este chiar aşa. [3]Figurile ies în relief şi se perindă de colo colo, actele par reale, iar formele apar şi trec de la frumos la grotesc. [4]Şi trec dintr-una într-alta, atât cât vrei să te joci, aidoma copiilor, de-a născocitul. [5]Dar, oricât de mult te-ai juca şi cât de multă imaginaţie ai pune în joaca ta, nu o confuzi cu lumea de dedesubt, nici nu urmăreşti să faci din ea o realitate.

8. Tot aşa ar trebui să fie şi cu norii întunecaţi ai vinovăţiei, care nu sunt mai impenetrabili şi mai substanţiali. [2]Nu te vei învineţi dacă te loveşti de ei în treacăt. [3]Lasă-ţi Călăuza să te înveţe cât de insubstanţiali sunt trecându-te dincolo de ei, căci sub ei se găseşte o lume a luminii asupra căreia ei nu îşi aruncă umbra. [4]Umbrele lor cad asupra

lumii din spatele lor, aflate şi mai departe de lumină. [3]Dar de la ei înspre lumină umbrele lor nu pot să cadă.

9. Această lume a luminii, acest cerc de strălucire e lumea reală, în care vinovăţia se întâlneşte cu iertarea. [2]Aici, lumea exterioară e văzută în nou chip, fără umbra vinovăţiei asupra ei. [3]Aici eşti iertat, căci aici i-ai iertat pe toţi. [4]Aici e noua percepţie, în care totul e luminos şi străluceşte de inocenţă, spălat în apele iertării şi curăţat de fiecare gând rău pe care l-ai pus vreodată asupra lui. [5]Aici nu există atac la adresa Fiului lui Dumnezeu şi eşti bine-venit. [6]Aici e inocenţa ta, aşteptând să te înveşmânteze şi să te ocrotească, şi să te pregătească pentru pasul final al călătoriei interioare. [7]Aici se leapădă straiele întunecate şi grele ale vinovăţiei şi se înlocuiesc blând cu puritatea şi iubirea.

10. Dar nici iertarea nu e sfârşitul. [2]Iertarea înfrumuseţează, dar nu creează. [3]Ea e sursa vindecării; mesagerul iubirii, dar nu şi Sursa ei. [4]Eşti condus aici, ca Dumnezeu Însuşi să poată face pasul final nestingherit, căci aici nimic nu perturbă iubirea, lăsând-o să fie ea însăşi. [5]Un pas dincolo de acest loc sfânt al iertării, un pas şi mai departe spre interior, dar unul pe care nu îl poţi face *tu*, te transportă la ceva cu totul diferit. [6]Aici e Sursa luminii; nimic perceput, iertat sau transformat. [7]Ci numai cunoscut.

11. Cursul acesta va duce la cunoaştere, dar cunoaşterea însăşi depăşeşte scopul programei noastre. [2]Şi nu e nevoie să încercăm să vorbim despre ce trebuie să rămână de-a pururi mai presus de cuvinte. [3]Trebuie să ţinem minte doar că cine reuşeşte să ajungă la lumea reală, dincolo de care învăţarea nu poate ajunge, va trece de ea, dar într-un mod diferit. [4]Unde se sfârşeşte învăţarea începe Dumnezeu, căci învăţarea se sfârşeşte înaintea Celui Care e complet unde începe El şi unde nu *există* sfârşit. [5]Nu e locul nostru să stăruim asupra celor ce nu pot fi atinse. [6]E prea mult de învăţat. [7]Pregătirea pentru cunoaştere trebuie atinsă încă.

12. Iubirea nu se învaţă. [2]Înţelesul ei stă chiar în ea. [3]Iar învăţarea se va sfârşi când vei recunoaşte tot ce *nu* e ea. [4]Iată ce o perturbă; iată ce trebuie desfăcut. [5]Iubirea nu se învaţă, pentru că nu a existat timp în care să nu o fi cunoscut. [6]Învăţarea e inutilă în Prezenţa Creatorului tău, adeverirea ta de către El şi a Lui de către tine depăşind atât de mult învăţătura, încât tot ce ai învăţat e lipsit de înţeles şi e înlocuit pentru totdeauna de cunoaşterea iubirii şi de singurul ei înţeles.

13. Relaţia ta cu fratele tău a fost desprinsă din lumea umbrelor, şi scopul ei nesfânt a fost trecut cu bine prin barierele vinovăţiei, spălat cu iertare, şi pus strălucitor şi ferm înfipt în lumea luminii. [2]De acolo te cheamă să urmezi cursul pe care l-a urmat şi el, ridicat deasupra întunericului şi aşezat uşurel la porţile Cerului. [3]Clipa sfântă în care

te-ai unit cu fratele tău nu e decât mesagerul iubirii, trimis de dincolo de iertare să îţi amintească tot ce stă dincolo de ea. [4]Dar numai prin iertare se va aminti.

14. Iar, când îţi va veni amintirea lui Dumnezeu, în locul sfânt al iertării, nu îţi vei aminti altceva, iar reamintirea va fi la fel de inutilă ca învăţarea, căci singurul tău scop va fi acela de-a crea. [2]Dar nu poţi să ştii asta până nu ţi se curăţă şi purifică fiece percepţie, şi nu ţi se înlătură în cele din urmă, pentru totdeauna. [3]Iertarea înlătură numai ce e neadevărat, ridicând umbrele din lume şi ducând-o, sigură şi certă în blândeţea ei, la lumea strălucită a percepţiei noi şi curate. [4]Acolo ţi-e scopul *acum*. [5]Şi acolo te aşteaptă pacea.

Capitolul 19

DOBÂNDIREA PĂCII

I. Vindecare şi credinţă

1. Am spus mai înainte că, atunci când o situaţie s-a consacrat pe deplin adevărului, pacea e inevitabilă. [2]Dobândirea ei este criteriul pe baza căruia se poate deduce cu siguranţă deplinătatea consacrării. [3]Am mai spus însă că pacea fără credinţă nu se va dobândi niciodată, căci ce se consacră adevărului ca singur obiectiv e adus la adevăr *prin* credinţă. [4]Această credinţă îi cuprinde pe toţi cei implicaţi, căci numai aşa situaţia e percepută a exprima ceva şi a fi un tot. [5]Şi toţi trebuie să fie implicaţi în ea, căci altfel credinţa îţi este limitată şi consacrarea, incompletă.

2. Fiece situaţie, corect percepută, devine un prilej de-a-l vindeca pe Fiul lui Dumnezeu. [2]Iar el se vindecă *pentru că* i-ai oferit credinţa ta, încredinţându-l Spiritului Sfânt şi eliberându-l de toate pretenţiile pe care le are eul de la el. [3]Aşa îl vezi liber, iar Spiritul Sfânt e părtaş la această viziune. [4]Şi, din moment ce o împărtăşeşte, tot El a şi dat-o, aşa că El vindecă prin tine. [5]Tocmai această unire cu El într-un scop comun face scopul să fie real, pentru că îl faci să fie întreg. [6]Iată ce *este* vindecarea. [7]Trupul e vindecat pentru că ai venit fără el şi te-ai contopit cu Mintea în care stă toată vindecarea.

3. Trupul nu se poate vindeca, pentru că nu se poate nici îmbolnăvi. [2]Nu are *nevoie* de vindecare. [3]Sănătatea sau nesănătatea lui depinde întru totul de felul în care îl percepe mintea şi de scopul în care îl foloseşte ea. [4]E evident că un segment al minţii poate să se vadă separat de Scopul Universal. [5]Când se petrece asta, trupul devine arma lui, folosită împotriva acestui Scop, pentru a demonstra „faptul" că separarea chiar s-a petrecut. [6]Trupul devine astfel instrumentul iluziei şi se comportă ca atare: vede ce nu e, aude ce adevărul nu a spus nicicând şi se poartă demenţial, fiind încătuşat *de* demenţă.

4. Să nu nesocoteşti afirmaţia noastră anterioară cum că necredinţa duce direct la iluzii. [2]Căci necredinţa e perceperea unui frate ca trup, iar trupul nu poate fi folosit în scopurile unirii. [3]Aşadar, dacă îţi vezi fratele ca trup, ai stabilit o condiţie în care unirea cu el devine imposibilă. [4]Necredinţa ta faţă de el te-a separat de el şi v-a ţinut pe amândoi departe de-a fi vindecaţi. [5]Necredinţa ta s-a opus astfel scopului Spiritului Sfânt şi a adus iluzii, axate pe trup, să stea între voi. [6]Iar trupul va părea bolnav, căci ai făcut din el un „duşman" al vindecării şi opusul adevărului.

5. Desigur, nu ţi-e greu să realizezi că opusul necredinţei trebuie să fie credinţa. [2]Dar diferenţa dintre modurile în care operează ele e mai puţin evidentă, deşi decurge direct din diferenţa fundamentală dintre ce sunt ele. [3]Necredinţa întotdeauna limitează şi atacă; credinţa înlătură toate limitele şi întregeşte. [4]Necredinţa distruge şi separă; credinţa uneşte şi vindecă. [5]Necredinţa interpune iluzii între Fiul lui Dumnezeu şi Creatorul lui; credinţa înlătură toate obstacolele ce par să se ivească între ei. [6]Necredinţa se consacră total iluziilor; credinţa se consacră total adevărului. [7]Consacrarea parţială este cu neputinţă. [8]Adevărul e absenţa iluziei; iluzia, absenţa adevărului. [9]Ele nu pot coexista, nici nu pot fi percepute în acelaşi loc. [10]Să te consacri şi uneia şi alteia, deopotrivă, înseamnă să îţi propui un obiectiv veşnic de neatins, pentru că urmăreşti o parte din el prin trup, considerat un mijloc de căutare a realităţii prin atac. [11]Cealaltă parte vindecă şi, de aceea, ea recurge la minte, şi nu la trup.

6. Compromisul inevitabil este credinţa că trupul trebuie vindecat, nu mintea. [2]Căci acest obiectiv împărţit le-a dat realitate egală la amândouă, un lucru posibil doar dacă se limitează mintea la trup şi se împarte în bucăţele aparent întregi, dar neconectate între ele. [3]În felul acesta, trupul nu va avea de suferit, dar mintea va reţine sistemul de gândire delirant. [4]Aici, aşadar, e nevoie de vindecare. [5]Şi tot aici *există* vindecare. [6]Căci Dumnezeu nu a dat vindecarea separat de boală, nici nu a stabilit remediul unde boala nu poate fi. [7]Ele sunt împreună şi, când se văd împreună, toate încercările de-a reţine şi adevărul şi iluzia în minte, unde trebuie să fie amândouă, sunt recunoscute ca încercări de consacrare iluziei; şi sunt abandonate când se aduc la adevăr şi se vede că sunt total ireconciliabile cu adevărul, în orice privinţă sau în orice fel.

7. Nu există conexiune între adevăr şi iluzie. [2]Lucrul acesta va rămâne adevărat pentru totdeauna, oricât de mult ai încerca să găseşti o conexiune între ele. [3]Dar iluziile sunt conectate întotdeauna, după cum e şi adevărul. [4]Fiecare în parte reprezintă un tot unitar, un sistem de gândire complet, dar sunt total deconectate între ele. [5]Să percepi acest lucru înseamnă să recunoşti unde este separarea şi unde trebuie vindecată. [6]Rezultatul unei idei nu e separat de sursa ei. [7]Ideea separării a produs trupul şi rămâne legată de el, îmbolnăvindu-l datorită identificării minţii cu el. [8]Tu crezi că protejezi trupul dacă ascunzi această conexiune, căci tăinuirea ei pare să îţi ocrotească identificarea de „atacul" adevărului.

8. De-ai înţelege cât rău i-a făcut minţii tale această tăinuire bizară şi cât de confuză ţi-a devenit identificarea din cauza ei! [2]Nu vezi cât de mare e devastarea produsă de necredinţa ta, căci necredinţa e un atac pe care par să îl justifice rezultatele lui. [3]Căci, retrăgându-ţi cre-

dința, vezi ce e nedemn de ea și nu poți vedea ce e dincolo de barieră: ce e una cu tine.

9. Să ai credință înseamnă să vindeci. [2]E indiciul că ai acceptat Ispășirea pentru tine și vrei, prin urmare, să o împărtășești. [3]Prin credință, oferi darul eliberării de trecut, pe care l-ai primit. [4]Nu folosești nimic din ce a făcut fratele tău odinioară, să îl condamni acum. [5]Alegi de bunăvoie să îi omiți greșelile, privind dincolo de toate barierele dintre tine și el, și văzându-le ca una singură. [6]Și în aceea îți vezi credința pe deplin justificată. [7]Necredința nu se poate justifica, dar credința se justifică întotdeauna.

10. Credința e opusul fricii, o parte din iubire tot atât cât e și frica din atac. [2]Credința e recunoașterea unirii. [3]Ea vă recunoaște, grațios, pe fiecare ca Fiu al iubitorului vostru Tată, iubit de El ca tine și, de aceea, iubit de tine ca tine însuți. [4]Iubirea Lui e ceea ce vă unește, pe tine și pe fratele tău; și, pentru Iubirea Lui, nu vei ține pe nimeni separat de-a ta. [5]Fiecare apare exact așa cum e perceput în clipa sfântă, unit în scopul tău de-a fi eliberat de vinovăție. [6]Tu vezi Cristosul din el, și e vindecat pentru că vezi ce face credința de-a pururi justificată în fiecare.

11. Credința e darul lui Dumnezeu, prin Cel pe Care ți L-a dat Dumnezeu. [2]Necredința îl vede pe Fiul lui Dumnezeu și îl judecă nedemn de iertare. [3]Dar, prin ochii credinței, Fiul lui Dumnezeu se vede deja iertat, liber de toată vinovăția pe care și-a impus-o. [4]Credința îl vede numai *acum*, pentru că nu se uită la trecut să îl judece, ci nu vede în el decât ce vede în tine. [5]Ea nu vede prin ochii trupului, nici nu recurge la trupuri pentru a se justifica. [6]Ea e mesagera noii percepții, trimisă să adune martorii venirii ei și să îți înapoieze mesajele lor.

12. Credința e schimbată pe cunoaștere la fel de ușor ca lumea reală. [2]Căci credința se naște din percepția Spiritului Sfânt și e indiciul că o împărtășești cu El. [3]Credința e un dar pe care i-l oferi Fiului lui Dumnezeu prin El, fiindu-Le întru totul acceptabil atât Tatălui său, cât și Lui. [4]Și fiindu-ți, așadar, oferit ție. [5]Relația ta sfântă, cu scopul ei cel nou, îți oferă credință să o dai fratelui tău. [6]Necredința ta v-a împins la separare, așa că nu recunoști mântuirea în fratele tău. [7]Credința însă vă unește în sfințenia pe care o vezi, nu prin ochii trupului, ci în privirea Celui Care v-a unit și în Care sunteți uniți.

13. Harul nu se dă unui trup, ci unei minți. [2]Iar mintea care îl primește privește numaidecât dincolo de trup și vede locul sfânt unde a fost vindecată. [3]Acolo e altarul unde s-a dat harul și în care mai și e. [4]Oferă-i deci fratelui tău har și binecuvântare, căci stați la același altar unde s-a pus harul pentru amândoi. [5]Și fiți vindecați prin har amândoi, ca să puteți vindeca prin credință.

14. În clipa sfântă, tu și fratele tău stați înaintea altarului pe care Și l-a – și vi l-a – ridicat Dumnezeu. [2]Lăsați-vă necredința și veniți împreună la altar. [3]Acolo veți vedea miracolul relației voastre refăcute prin credință. [4]Și acolo vă veți da seama că nu există lucru pe care credința să nu îl poată ierta. [5]Nicio greșeală nu îi perturbă privirea calmă, care le aduce miracolul vindecării, cu egală ușurință, la toate. [6]Căci mesagerii iubirii fac ce sunt trimiși să facă, înapoindu-vă vestea bună că vi s-a făcut, ție și fratelui tău, care stați împreună înaintea altarului din care au fost trimiși.

15. Așa cum necredința îți va ține micile împărății sterpe și separate, tot așa și credința Îl va ajuta pe Spiritul Sfânt să pregătească terenul pentru preasfânta grădină în care vrea să îl prefacă El. [2]Căci credința aduce pace, invitând adevărul să intre și să înfrumusețeze ce s-a pregătit deja pentru frumusețe. [3]Adevărul urmează credința și pacea, desăvârșind procesul de înfrumusețare început de ele. [4]Căci credința e tot un obiectiv al învățării, de care nu mai e nevoie când lecția s-a învățat. [5]Dar adevărul va rămâne pentru totdeauna.

16. Consacră-te, atunci, eternului și învață cum să nu îl perturbi și cum să nu faci din el un rob al timpului. [2]Căci ce crezi că îi faci eternului îți faci *ție*. [3]Cel creat de Dumnezeu ca Fiu al Său nu e înrobit de nimic, fiind domnul tuturor lucrurilor, alături de Creatorul său. [4]Poți înrobi un trup, dar o idee e liberă și nu poate fi întemnițată, nici limitată în vreun fel decât de mintea care a gândit-o. [5]Căci rămâne legată de sursa ei, care îi este temnicer sau eliberator, în funcție de scopul pe care și-l alege singură.

II. Păcat versus greșeală

1. E esențial să nu se confunde greșeala cu păcatul, pentru că tocmai această distincție face posibilă mântuirea. [2]Căci greșeala poate fi corectată și răul poate fi îndreptat. [3]Dar păcatul, dacă ar fi posibil, ar fi ireversibil. [4]Credința în păcat se bazează inevitabil pe convingerea fermă că mințile, și nu trupurile, pot să atace. [5]Și atunci mintea e vinovată, și va rămâne astfel pentru totdeauna dacă nu îi poate da dezlegare o minte care nu e parte a ei. [6]Păcatul cere pedeapsă după cum și greșeala cere corecție, și e clar că e o nebunie să crezi că pedeapsa *e* corecție.

2. Păcatul nu e o greșeală, căci implică o aroganță ce lipsește ideii de greșeală. [2]Să păcătuiești ar însemna să încalci realitatea și să reușești. [3]Păcatul declară că atacul e real și vinovăția, justificată. [4]El presupune că Fiul lui Dumnezeu e vinovat, reușind astfel să își piardă inocența

şi să se prefacă în ceva ce Dumnezeu nu a creat. [5]Creaţia e considerată astfel neeternă, iar Voia lui Dumnezeu, expusă la împotriviri şi înfrângeri. [6]Păcatul e marea iluzie ce stă la baza întregii grandiozităţi a eului. [7]Căci, prin el, Dumnezeu Însuşi e transformat şi prefăcut în ceva incomplet.

3. Fiul lui Dumnezeu se poate înşela; se poate amăgi; poate chiar să îşi îndrepte puterea minţii împotriva lui însuşi. [2]Dar *nu* poate păcătui. [3]Nu poate face nimic care să îi schimbe cumva realitatea şi să îl facă vinovat. [4]Asta ar vrea păcatul să facă, fiindcă ăsta e scopul lui. [5]Dar, în ciuda cruntei demenţe inerente ideii de păcat, e cu neputinţă. [6]Căci plata păcatului *e* moartea, dar cum pot muri nemuritorii?

4. O dogmă de bază în dementa religie a eului este aceea că păcatul nu e greşeală, ci adevăr, şi că inocenţa e cea care ar fi amăgitoare. [2]Puritatea e văzută ca aroganţă, iar acceptarea păcătoşeniei de sine e percepută ca sfinţenie. [3]Şi *această* doctrină înlocuieşte realitatea Fiului lui Dumnezeu după cum l-a creat Tatăl său şi după cum l-a voit pe vecie. [4]Să fie asta o dovadă de smerenie? [5]Sau este, mai degrabă, o încercare de-a smulge creaţia din adevăr şi de-a o ţine separată?

5. Eul consideră inadmisibile toate încercările de-a reinterpreta păcatul ca greşeală. [2]Ideea de păcat e întru totul sacrosanctă pentru sistemul lui de gândire, şi nu poate fi abordată decât cu reverenţă şi evlavie. [3]E cel mai „sfânt" concept din sistemul eului: frumos şi puternic, cât se poate de adevărat, protejat în mod imperios de fiecare mecanism de apărare aflat la dispoziţia lui. [4]Iată-i „cel mai bun" mecanism de apărare, pe care îl deservesc toate celelalte. [5]Iată-i armura, protecţia, şi iată scopul fundamental al relaţiei speciale, în interpretarea lui.

6. Se poate spune, pe drept cuvânt, că eul şi-a construit lumea pe păcat. [2]Numai într-o astfel de lume ar putea să fie totul cu susul în jos. [3]Iată iluzia bizară ce face norii vinovăţiei să pară grei şi impenetrabili. [4]Iată în ce constă soliditatea pe care pare să o aibă fundamentul acestei lumi. [5]Căci păcatul a transformat creaţia dintr-o idee dumnezeiască într-un ideal dorit de eu: o lume condusă de el, alcătuită din trupuri lipsite de minte, supuse stricăciunii şi descompunerii totale. [6]Dacă este o greşeală, adevărul o poate desface cu uşurinţă. [7]Orice greşeală poate fi corectată, dacă e lăsat să o judece adevărul. [8]Dar, dacă greşelii i se dă statutul de adevăr, la ce mai poate fi adusă? [9]„Sfinţenia" păcatului se menţine tocmai prin acest procedeu ciudat. [10]Ca adevăr, e de neatins şi toate i se aduc *lui* spre judecată. [11]Ca greşeală, *el* trebuie adus la adevăr. [12]E imposibil să ai credinţă în păcat, căci păcatul este necredinţă. [13]Dar e posibil să ai credinţă că o greşeală poate fi corectată.

7. Nu există piatră în tot bastionul de luptă al eului care să fie mai

aprig apărată decât ideea că păcatul e real – o idee ce exprimă firesc în ce s-a prefăcut Fiul lui Dumnezeu şi ce este. [2]Pentru eu, nu e nicio greşeală. [3]Căci asta e realitatea eului; ăsta e „adevărul" din care scăparea va fi mereu cu neputinţă. [4]Ăsta e trecutul, prezentul şi viitorul Fiului lui Dumnezeu. [5]Căci a reuşit cumva să îşi corupă Tatăl şi să Îl facă să Se răzgândească total. [6]Deplânge, aşadar, moartea lui Dumnezeu, pe Care L-a ucis păcatul! [7]Asta ar fi dorinţa eului, care, în nebunia lui, crede că s-a împlinit.

8. Oare nu ai prefera să fie totul o greşeală, care să se poată corecta total şi din care să poţi scăpa atât de uşor, încât întreaga ei corecţie să fie ca o ieşire la soare dintr-o ceaţă? [2]Căci nu e altceva. [3]Poate eşti tentat să fii de acord cu eul că e mult mai bine să fii păcătos decât să te înşeli. [4]Gândeşte-te bine însă înainte de-a-ţi îngădui să faci această alegere. [5]Nu o aborda uşor, căci alegi între iad şi Cer.

III. Irealitatea păcatului

1. Atracţia vinovăţiei se găseşte în păcat, nu în greşeală. [2]Păcatul va fi repetat din cauza acestei atracţii. [3]Frica poate deveni atât de pronunţată, încât păcatul nu e lăsat să se manifeste. [4]Dar, cât timp vinovăţia rămâne atrăgătoare, mintea va avea de suferit şi nu va renunţa la ideea de păcat. [5]Căci vinovăţia o tot cheamă, iar mintea o aude şi tânjeşte după ea, făcându-se captiva benevolă a ademenirii ei nesănătoase. [6]Păcatul e o idee de rău care nu poate fi corectată şi care totuşi va fi veşnic dezirabilă. [7]Ca parte esenţială din ce crede eul că eşti, îl vei dori întotdeauna. [8]Şi numai un răzbunător, cu o minte diferită de a ta, ar putea să îl nimicească prin frică.

2. Eul nu crede cu putinţă că cea pe care o cheamă păcatul, *şi cea care răspunde întotdeauna*, e de fapt iubirea, şi nu frica. [2]Căci eul aduce păcatul la frică, cerând pedeapsă. [3]Pedeapsa însă e doar o altă formă de protejare a vinovăţiei, căci ce merită să fie pedepsit chiar trebuie să se fi înfăptuit. [4]Pedeapsa e întotdeauna marea păstrătoare a păcatului, tratându-l cu respect şi cinstindu-i enormitatea. [5]Ce trebuie să fie pedepsit trebuie să fie adevărat. [6]Iar ce e adevărat trebuie să fie veşnic şi se va repeta la nesfârşit. [7]Căci lucrurile pe care le consideri reale le vrei şi nu le vei da drumul.

3. O greşeală, pe de altă parte, nu e atrăgătoare. [2]Ce vezi clar ca greşeală vrei să fie corectat. [3]Uneori, un păcat poate fi repetat încontinuu, cu rezultate evident chinuitoare, dar fără să îşi piardă atractivitatea. [4]Şi, dintr-odată, îi schimbi statutul din păcat în greşeală. [5]Acum nu îl vei repeta; te vei opri pur şi simplu şi vei renunţa la el, dacă nu cum-

va rămâne vinovăția. [6]Căci atunci vei schimba doar forma păcatului, admițând că a fost o greșeală, dar ținându-l de necorectat. [7]Asta nu e de fapt o schimbare de percepție, căci *păcatul* cere pedeapsă, nu greșeala.

4. Spiritul Sfânt nu poate pedepsi păcatul. [2]Greșelile le recunoaște și le va corecta pe toate după cum l-a însărcinat Dumnezeu. [3]Dar de păcat nu știe, și nici nu poate recunoaște greșelile ce nu pot fi corectate. [4]Căci o greșeală ce nu poate fi corectată e un nonsens pentru El. [5]Greșelile *cer* corecție și atât. [6]Ce cere pedeapsă trebuie să nu ceară nimic. [7]Fiece greșeală *trebuie* să ceară iubire. [8]Ce e păcatul, atunci? [9]Ce ar putea să fie decât o greșeală pe care vrei să o ții ascunsă, un strigăt de ajutor pe care vrei să îl ții neauzit, și deci fără răspuns?

5. În timp, Spiritul Sfânt vede clar că Fiul lui Dumnezeu poate face greșeli. [2]Și tu vezi asta. [3]Dar nu recunoști diferența dintre timp și veșnicie pe care o recunoaște El. [4]Iar, când se termină corecția, timpul *e* veșnicie. [5]Spiritul Sfânt te poate învăța cum să vezi timpul altfel și cum să privești dincolo de el, dar nu cât timp crezi în păcat. [6]În greșeală, da, căci pe ea mintea o poate corecta. [7]Păcatul însă e credința că percepția ta este neschimbătoare și că mintea trebuie să ia de bun ce i se spune prin intermediul ei. [8]Dacă nu se supune, mintea e considerată anormală. [9]În felul acesta, singura putere care ar putea schimba percepția e ținută neputincioasă, legată de trup de frica percepției schimbate pe care ar aduce-o Profesorul ei, Care e una cu ea.

6. Când ești tentat să crezi că păcatul e real, amintește-ți un lucru: dacă păcatul e real, Dumnezeu și tu nu sunteți. [2]Dacă creația e extindere, Creatorul precis S-a extins, și e imposibil ca o parte din El să fie total diferită de restul. [3]Dacă păcatul e real, Dumnezeu precis Se războiește cu El Însuși. [4]Precis S-a scindat și oscilează între bine și rău; parțial normal și parțial anormal. [5]Căci a creat, precis, ce vrea să Îl distrugă și ce are puterea să o facă. [6]Oare nu e mai ușor să crezi că te-ai înșelat decât să crezi asta?

7. Cât timp crezi că realitatea ta sau a fratelui tău e delimitată de un trup, vei crede în păcat. [2]Cât timp crezi că trupurile se pot uni, vei considera vinovăția un lucru atrăgător și vei crede că păcatul e un lucru prețios. [3]Căci credința că trupurile limitează mintea duce la o percepție a lumii în care dovada separării pare a fi peste tot. [4]Iar Dumnezeu și creația Sa par dezbinați și înfrânți. [5]Căci păcatul ar dovedi că lucrul pe care Dumnezeu l-a creat sfânt nu poate triumfa asupra lui, nici nu poate rămâne el însuși în fața puterii păcatului. [6]Păcatul e considerat mai tare decât Dumnezeu, ceva înaintea căruia Dumnezeu Însuși trebuie să Se plece, oferindu-Și creația cuceritorului ei. [7]Să fie oare asta smerenie sau nebunie?

8. Dacă păcatul e real, trebuie să rămână de-a pururi nevindecabil.

[2]Căci ar exista atunci o putere mai presus de a lui Dumnezeu, capabilă să facă o altă voie care poate să Îi atace Voia și să o înfrângă, dându-i Fiului Său o voie independentă de a Sa, o voie mai puternică. [3]Și fiecare parte din creația fragmentată a lui Dumnezeu ar avea o voie diferită, în contradicție cu Voia Sa și în eternă contradicție cu El și cu celelalte. [4]Relația ta sfântă are acum, ca scop, obiectivul de-a dovedi imposibilitatea acestui lucru. [5]Surâsul Cerului s-a răsfrânt asupra ei și credința în păcat a fost dezrădăcinată în surâsul lui plin de iubire. [6]Îl mai vezi pentru că nu îți dai seama că i-a dispărut temelia. [7]I s-a eliminat sursa, așa că îl mai poți păstra doar un pic, înainte să dispară. [8]Numai obiceiul de-a-l căuta a mai rămas.

9. Și totuși, cauți cu surâsul Cerului pe buze și cu binecuvântarea Cerului în priviri. [2]Nu vei mai vedea mult păcatul. [3]Căci, în noua percepție, mintea îl corectează când pare a fi văzut, și devine invizibil. [4]Greșelile se recunosc rapid și se predau rapid corecției, să fie vindecate, nu ascunse. [5]Vei fi vindecat de păcat și de toate ravagiile lui în clipa în care nu îi mai dai putere asupra fratelui tău. [6]Și, eliberându-l bucuros de credința în păcat, îl vei ajuta să își depășească greșelile.

10. În clipa sfântă, vei vedea surâsul Cerului răsfrângându-se asupra ta și a fratelui tău. [2]Și tu îți vei răsfrânge lumina asupra fratelui tău, drept recunoaștere voioasă a harului ce ți s-a dat. [3]Căci păcatul nu va birui o uniune asupra căreia s-a răsfrânt surâsul Cerul. [4]Percepția ți s-a vindecat în clipa sfântă pe care ți-a dat-o Cerul. [5]Uită ce ai văzut și ridică-ți ochii cu credință la ce poți să vezi acum. [6]Barierele ridicate în calea Cerului vor dispărea din sfânta ta privire, căci ție, cel nevăzător până acum, ți s-a dat puterea de-a vedea și poți să vezi. [7]Nu căuta ce s-a înlăturat, ci slava ce ți s-a redat vederii.

11. Privește-ți Izbăvitorul și vezi ce vrea să îți arate în fratele tău, și nu lăsa păcatul să se ridice din nou să îți orbească ochii. [2]Căci păcatul te-ar ține separat de el, dar Izbăvitorul tău te-ar face să îți vezi fratele ca tine însuți. [3]Relația voastră este acum un templu al vindecării, un loc în care pot veni să odihnească toți cei osteniți. [4]Iată odihna ce îi așteaptă pe toți, după călătorie. [5]Iar relația voastră le-o aduce mai aproape tuturor.

IV. Obstacolele în calea păcii

1. Pe măsură ce se va extinde din străfundul tău pentru a îmbrățișa toată Fiimea și a-i oferi odihnă, pacea se va izbi de multe obstacole. [2]Pe unele dintre ele vei încerca să le impui tu. [3]Altele vor părea să

apară de altundeva: impuse de frații tăi sau de diferite aspecte ale lumii exterioare. [4]Dar pacea le va acoperi blând, trecând dincolo de ele și extinzându-se total nestingherită. [5]Extinderea scopului Spiritului Sfânt din relația ta la alții, pentru a-i include blând, e modul în care El va alinia scopul cu mijloacele. [6]Pacea pe care a pus-o în străfundul tău și al fratelui tău se va extinde încetișor la fiecare aspect al vieții voastre, învăluindu-vă pe amândoi cu o fericire incandescentă și cu calma conștiență a protecției depline. [7]Iar tu îi vei duce mesajul iubirii, al siguranței și al libertății la toți cei ce se apropie de templul tău, unde îi așteaptă vindecarea. [8]Nu vei aștepta să le-o dai, căci îi vei chema și îți vor răspunde, recunoscând în chemarea ta Chemarea pentru Dumnezeu. [9]Și îi vei face să intre și le vei oferi odihnă, așa cum ți s-a dat și ție.

2. Vei face toate aceste lucruri. [2]Dar pacea care se află deja în străfundul tău trebuie să se extindă mai întâi și să se reverse peste obstacolele pe care le-ai pus în calea ei. [3]Iată ce vei face, căci ce se întreprinde cu Spiritul Sfânt nu rămâne neterminat. [4]Chiar nu poți să fii sigur de nimic din ce vezi în afara ta, dar de un lucru *poți* fi sigur: Spiritul Sfânt îți cere să Îi oferi un loc de odihnă unde să te odihnești în El. [5]El ți-a răspuns și a intrat în relația ta. [6]Oare nu vrei să Îi înapoiezi acum bunătatea și să intri într-o relație cu El? [7]Căci tocmai El i-a oferit relației tale darul sfințeniei, fără de care ți-ar fi fost de-a pururi imposibil să îți apreciezi fratele.

3. Recunoștința pe care I-o datorezi, El îți cere să o primești tu pentru El. [2]Și, când te uiți la fratele tău cu o bunătate plină de gingășie, Îl vezi pe El. [3]Căci te uiți unde și *este* El, nu în afara Lui. [4]Nu poți vedea Spiritul Sfânt, dar îți poți vedea frații cu adevărat. [5]Și lumina din ei îți va arăta tot ce trebuie să vezi. [6]Când pacea din tine se va extinde să îi învăluie pe toți, funcția pe care o are Spiritul Sfânt aici va fi îndeplinită. [7]Ce nevoie vei avea, atuncea, de vedere? [8]Când Dumnezeu va face El Însuși ultimul pas, Spiritul Sfânt va aduna toate mulțumirile și toată recunoștința pe care I le-ai oferit și le va așeza încetișor înaintea Creatorului Său în Numele preasfântului Său Fiu. [9]Iar Tatăl le va accepta în Numele Lui. [10]Ce nevoie vei mai avea de vedere, în prezența recunoștinței Sale?

A. Primul obstacol: Dorința de a scăpa de ea

1. Primul obstacol peste care trebuie să se reverse pacea e dorința ta de-a scăpa de ea. [2]Căci nu se poate extinde dacă nu o păstrezi. [3]Tu ești centrul din care radiază în afară, să îi cheme și pe ceilalți înăuntru. [4]Tu ești casa ei, liniștitul ei locaș din care se propagă încetișor, dar fără să te părăsească vreodată. [5]Dacă o lași fără adăpost, cum poate să își afle locul în Fiul lui Dumnezeu? [6]Dacă e să se răspândească în toată creația, trebuie să înceapă cu tine și, din tine, să ajungă la toți cei ce o cheamă, aducându-le odihnă prin unirea lor cu tine.

2. De ce vrei să lași pacea fără adăpost? [2]De ce anume crezi că trebuie să te lipsească pentru a sta cu tine? [3]Care pare a fi prețul pe care ești atât de nedispus să îl plătești? [4]Mica barieră de nisip rămâne încă între fratele tău și tine. [5]Vrei acum să o întărești? [6]Nu ți se cere să te desprinzi de ea doar pentru tine. [7]Cristos ți-o cere pentru El. [8]Vrea să aducă pace tuturor, dar cum o poate aduce altfel decât prin tine? [9]Chiar vrei să lași între frații tăi și mântuire un mic banc de nisip, un zid de praf, o mică barieră aparentă? [10]Și totuși, acest mic reziduu de atac pe care continui să îl păstrezi împotriva fratelui tău este primul obstacol pe care îl întâlnește în cale pacea din tine. [11]Acest minuscul zid de ură continuă să se opună Voii lui Dumnezeu și să o limiteze.

3. Scopul Spiritului Sfânt rămâne în pace înăuntrul tău. [2]Dar nu ești dispus încă să îl lași să se unească pe deplin cu tine. [3]Încă te mai opui Voii lui Dumnezeu, puțin de tot. [4]Iar puținul acesta e o limită pe care o impui întregului. [5]Voia lui Dumnezeu e Una, nu mai multe. [6]Ea nu are opuși, căci nu există alta. [7]Ce vrei să mai oprești încă în spatele micii tale bariere și să separi de fratele tău pare mai mare decât universul, căci vrea să stăvilească universul cu tot cu Creatorul lui. [8]Acest zid minuscul vrea să ascundă scopul Cerului și să îl ferească *de* Cer.

4. Vrei să îndepărtezi mântuirea de dătătorul mântuirii? [2]Căci iată ce ai devenit. [3]Pacea nu se poate îndepărta de tine mai mult decât de Dumnezeu. [4]Nu te teme de acest mic obstacol. [5]Nu poate stăvili Voia lui Dumnezeu. [6]Pacea se va revărsa peste el și se va uni cu tine fără niciun impediment. [7]Nu poți fi oprit de la mântuire. [8]E scopul tău. [9]Nu poți alege altceva. [10]Nu ai scop separat de fratele tău, nici separat de cel pe care L-ai rugat pe Spiritul Sfânt să îl împărtășească cu tine. [11]Zidul minuscul va cădea atât de încet sub aripile păcii. [12]Căci pacea își va trimite mesagerii de la tine la lumea întreagă și barierele vor cădea la venirea lor cu aceeași ușurință cu care se vor escalada cele ridicate de tine.

5. Depășirea lumii nu e mai dificilă decât escaladarea zidului tău minuscul. [2]Căci fiecare miracol e cuprins în miracolul relației tale sfinte, fără această barieră. [3]Miracolele nu au o ordine a dificultății, căci sunt toate la fel. [4]Fiecare dintre ele e un blând câștig de partea atracției iubirii de la atracția vinovăției. [5]Cum poate să nu se realizeze, oriunde este întreprins? [6]Vinovăția nu poate ridica bari-

ere reale în calea lui. [7]Şi tot ce pare să stea între tine şi fratele tău trebuie să cadă, datorită atracţiei la care ai răspuns. [8]De la tine, cel ce ai răspuns, cheamă Cel Ce ţi-a răspuns. [9]Casa Lui e în relaţia ta sfântă. [10]Nu încerca să te pui între El şi scopul Lui preasfânt, căci e al tău. [11]Dar lasă-L să extindă încetişor miracolul relaţiei tale la toţi cei cuprinşi în ea, după cum s-a dat.

6. E o tăcere în Cer, o expectativă fericită, o mică pauză de bucurie venind să îţi confirme sfârşitul călătoriei. [2]Căci Cerul te cunoaşte bine, după cum şi tu cunoşti Cerul. [3]Nicio iluzie nu mai stă acum între fratele tău şi tine. [4]Nu te uita la micul zid de umbre. [5]Soarele s-a ridicat deasupra lui. [6]Cum poate o umbră să te ferească de soare? [7]Aşijderea, nici de lumina în care sfârşesc iluziile nu poţi fi ferit de nişte umbre. [8]Fiecare miracol nu e decât sfârşitul unei iluzii. [9]Cum a fost călătoria, aşa e şi sfârşitul ei. [10]Şi toate iluziile trebuie să sfârşească în obiectivul adevărului, pe care l-ai acceptat.

7. Mica dorinţă dementă de-a scăpa de Cel pe Care L-ai poftit să intre şi de-a-L da afară *trebuie* să provoace conflict. [2]În timp ce priveşti lumea, această mică dorinţă dezrădăcinată, plutind la întâmplare, poate să coboare şi să se aşeze, un pic, asupra oricărui lucru, căci nu are niciun scop acum. [3]Înainte ca Spiritul Sfânt să intre ca să stea cu tine, ea a părut să aibă un scop colosal: consacrarea ta fixă şi neschimbătoare păcatului şi rezultatelor lui. [4]Acum nu are ţintă şi hoinăreşte la întâmplare, neprovocând decât minuscule întreruperi în atracţia iubirii.

8. Această scamă de dorinţă – o iluzie infimă, un reziduu microscopic din credinţa în păcat – e tot ce mai rămâne din ce-a părut să fie lumea odinioară. [2]Nu mai e o barieră implacabilă în calea păcii. [3]Hoinăreala ei fără sens îi face rezultatele să pară mai eratice şi mai imprevizibile decât înainte. [4]Există însă oare ceva mai instabil decât un sistem delirant rigid organizat? [5]Stabilitatea lui aparentă e slăbiciunea lui penetrantă, extinzându-se la toate. [6]Variabilitatea pe care o provoacă acest mic reziduu nu face decât să îi indice rezultatele limitate.

9. Cât de tare poate fi o mică scamă în faţa straşnicelor aripi ale adevărului? [2]Poate să stopeze zborul unui vultur sau să oprească înaintarea verii? [3]Poate să împiedice efectele soarelui verii asupra unei grădini acoperite de zăpadă? [4]Vezi ce uşor e ridicat acest pufuşor şi ce departe poate fi dus, să nu se mai întoarcă niciodată, şi desparte-te de el cu bucurie, nu regret. [5]Căci nu e nimic de capul lui şi nu a însemnat nimic când ai avut mai multă credinţă în protecţia lui. [6]Nu vrei să saluţi mai degrabă soarele verii decât să îţi fixezi privirea asupra unui fulg trecător şi să tremuri la amintirea frigului iernii?

a) Atracţia vinovăţiei

10. Atracţia vinovăţiei produce frica de iubire, căci iubirea nu ar arunca nicio privire asupra vinovăţiei. [2]E în firea iubirii să privească numai adevărul, căci în el se vede pe ea, cea cu care vrea să se unească în sfântă uniune şi desăvârşire. [3]Aşa cum iubirea trebuie să vadă dincolo de frică, tot aşa şi frica trebuie să nu vadă iubirea. [4]Căci iubirea conţine sfârşitul vinovăţiei cu aceeaşi certitudine cu care frica depinde de ea. [5]Iubirea e atrasă numai de iubire. [6]Trecând complet peste vinovăţie, ea nu vede nicio frică. [7]Fiind total lipsită de atac, nu îi poate fi nicio frică. [8]Frica e atrasă de lucrurile pe care iubirea nu le vede, şi fiecare dintre ele crede că nu există ce vede cealaltă dintre ele. [9]Frica priveşte vinovăţia cu aceeaşi devoţiune cu care iubirea se priveşte pe ea. [10]Şi ambele îşi trimit mesagerii, care revin la ele cu mesaje scrise în limba în care au fost trimişi.

11. Mesagerii iubirii sunt trimişi cu blândeţe şi revin cu mesajele iubirii şi ale blândeţii. [2]Mesagerilor fricii li se porunceşte aspru să caute vinovăţie şi să păstreze toate fărâmele de rău şi de păcat pe care le pot găsi, nepierzând niciuna sub ameninţarea cu moartea şi aşezându-le respectuos înaintea stăpânului lor. [3]Percepţia nu poate sluji la doi stăpâni, fiecare cerând mesaje despre lucruri diferite, în limbi diferite. [4]Ce alimentează frica, iubirea trece cu vederea. [5]Ce pretinde frica, iubirea nici nu poate vedea. [6]Atracţia cumplită pe care o deţine vinovăţia pentru frică lipseşte total din blânda percepţie a iubirii. [7]Ce vede iubirea nu are înţeles pentru frică şi e de-a dreptul invizibil.

12. Relaţiile din lumea aceasta rezultă din modul în care e văzută lumea. [2]Iar acesta depinde de sentimentul la care s-a recurs să îi trimită mesagerii să o vadă şi să îţi aducă vorbă despre ce au văzut. [3]Mesagerii fricii sunt antrenaţi prin groază şi tremură când îi cheamă stăpânul lor să îl slujească. [4]Căci frica e nemiloasă chiar şi cu prietenii ei. [5]Cu un aer vinovat, mesagerii ei pornesc pe furiş într-o avidă căutare a vinovăţiei, căci sunt ţinuţi în frig şi foame, şi i-a înrăit stăpânul lor, care îi lasă să se înfrupte numai din ce îi aduc lui. [6]Nicio fărâmă de vinovăţie nu scapă ochilor lor înfometaţi. [7]Şi, în cumplita căutare a păcatului pe care o întreprind, se aruncă asupra oricărei făpturi pe care o văd şi i-o aduc urlând stăpânului lor, să o devoreze.

13. Nu trimite în lume aceşti mesageri cumpliţi, să se înfrupte din ea şi să prade realitatea. [2]Căci îţi vor aduce vorbă despre oase, carne şi piele. [3]Au fost învăţaţi să caute ce este stricăcios şi să revină cu burţile pline de lucruri descompuse şi putrezite. [4]Pentru ei, aceste lucruri sunt frumoase, pentru că par să le potolească cumplitele dureri de foame. [5]Căci îi înnebuneşte durerea fricii şi vor să scape de pedeapsa celui care îi trimite, oferindu-i ce au ei mai drag.

14. Spiritul Sfânt ți-a dat mesagerii iubirii să îi trimiți în locul celor pe care i-ai antrenat prin frică. [2]Ei sunt la fel de dornici să îți aducă ce au mai drag cum sunt și ceilalți. [3]Dacă îi trimiți pe ei, vor vedea doar ce e frumos și nevinovat, blând și bun. [4]Vor fi la fel de atenți să nu le scape din vedere niciun act de caritate, niciun gest de iertare, niciun suflu de iubire, oricât de mici. [5]Și se vor întoarce cu toate lucrurile fericite pe care le-au găsit, să le împărtășească drăgăstos cu tine. [6]Nu te teme de ei. [7]Îți oferă mântuire. [8]Mesajele lor sunt de siguranță, căci – în ochii lor – lumea este bună.

15. Dacă trimiți doar mesagerii pe care ți-i dă Spiritul Sfânt, nedorind alte mesaje decât pe ale lor, nu vei mai vedea nicio frică. [2]Lumea va fi transformată sub ochii tăi, curățată de toată vinovăția și presărată fin cu frumusețe. [3]Lumea nu conține nicio frică pe care să nu o fi pus tu asupra ei. [4]Și niciuna pe care să o mai vezi când ceri mesagerilor iubirii să o înlăture din ea. [5]Spiritul Sfânt ți-a dat mesagerii Lui să îi trimiți fratelui tău și să revină la tine cu ce vede iubirea. [6]Ți-au fost dați să înlocuiască flămânzii câini ai fricii pe care i-ai trimis în locul lor. [7]Iar ei purced să dea de știre că frica a luat sfârșit.

16. Și iubirea vrea să îți pună dinainte un ospăț, pe o masă acoperită cu o pânză imaculată, întinsă într-o grădină liniștită în care nu se aud decât cântece și duioase șoapte voioase. [2]E un ospăț în care ți se cinstește relația cea sfântă și la care sunt bine-veniți toți ca oaspeți de onoare. [3]Și, într-o clipă sfântă, rostesc cu toții rugăciunea dinaintea mesei, strângându-se cu duioșie în fața mesei de împărtășanie. [4]Tot acolo vă voi însoți și eu, așa cum am făgăduit demult și cum vă mai făgăduiesc. [5]Căci sunt bine-venit în noua ta relație. [6]Iar, unde sunt bine-venit, acolo și sunt.

17. Sunt bine-venit în starea de grație, ceea ce înseamnă că m-ai iertat în sfârșit. [2]Căci devenisem simbolul păcatului tău, așa că a trebuit să mor în locul tău. [3]Pentru eu, păcatul înseamnă moarte, așa că ispășirea se realizează prin ucidere. [4]Mântuirea e considerată o modalitate prin care Fiul lui Dumnezeu a fost ucis în locul tău. [5]Și totuși, chiar crezi că mi-aș oferi trupul tocmai ție, preaiubitului meu, când îi *cunosc* micimea? [6]Sau crezi că te-aș învăța că trupurile nu ne pot ține despărțiți? [7]Al meu nu a fost mai valoros decât al tău, nici mai bun ca mijloc de comunicare a mântuirii, dar nu și Sursa ei. [8]Nimeni nu poate muri pentru altul, iar moartea nu ispășește niciun păcat. [9]Dar poți trăi să arăți că nu are realitate. [10]Trupul pare să fie simbolul păcatului cât crezi că îți poate obține ceea ce vrei. [11]Cât crezi că îți poate da plăcere, vei crede că îți poate aduce și durere. [12]Să crezi că poți fi satisfăcut și fericit cu atâta de puțin înseamnă să îți faci rău; iar a limita fericirea pe care vrei să o ai înseamnă a recurge la durere să îți umple rezerva precară și să îți desăvârșească viața. [13]Iată desăvârșirea, după

cum o vede eul. [14]Căci vinovăția se strecoară acolo unde fericirea a fost înlăturată, și o înlocuiește. [15]Împărtășania, sau comuniunea, e un alt tip de desăvârșire, care trece dincolo de vinovăție, pentru că trece dincolo de trup.

B. Al doilea obstacol: Credința că trupul este valoros pentru ce oferă

1. Am spus că pacea trebuie să escaladeze mai întâi obstacolul dorinței tale de-a scăpa de ea. [2]Acolo unde domină atracția vinovăției, pacea nu e dorită. [3]Al doilea obstacol peste care trebuie să se reverse pacea, și strâns legat de primul, e credința că trupul este valoros pentru ce oferă. [4]Căci aici atracția vinovăției se manifestă în trup și se vede în acesta.

2. Iată valoarea de care crezi că te-ar văduvi pacea. [2]Iată de ce anume crezi că te-ar lipsi, lăsându-te fără niciun adăpost. [3]Și iată pentru ce refuzi un adăpost păcii. [4]Simți că ai face un „sacrificiu" prea mare, că ți s-ar cere prea mult. [5]E oare un sacrificiu sau o eliberare? [6]Oare ce ți-a dat trupul să îți justifice credința bizară că mântuirea s-ar afla în el? [7]Chiar nu vezi că asta e credința în moarte? [8]Iată punctul focal al perceperii Ispășirii ca omor. [9]Iată sursa ideii că iubirea e frică.

3. Mesagerii Spiritului Sfânt sunt trimiși departe, dincolo de trup, chemând mintea să se unească într-o sfântă comuniune și să își găsească pacea. [2]Acesta e mesajul pe care l-au primit de la mine pentru tine. [3]Numai mesagerii fricii văd trupul, căci ei caută ceea ce poate suferi. [4]E oare un sacrificiu să fii scos din ce poate suferi? [5]Spiritul Sfânt nu îți cere să sacrifici speranța plăcerii trupești; trupul *nu* oferă o asemenea speranță. [6]Dar nici nu îți poate aduce frica durerii. [7]Durerea e singurul „sacrificiu" pe care ți-l cere Spiritul Sfânt și pe aceasta *vrea* să o înlăture.

4. Pacea se extinde din tine doar la etern și se propagă de la eternul din tine. [2]Ea se revarsă peste toate celelalte. [3]Al doilea obstacol nu e mai solid decât primul. [4]Căci nu vrei nici să scapi de pace, nici să o limitezi. [5]Ce sunt aceste obstacole pe care le ridici între pace și înaintarea ei decât niște bariere pe care le pui între voia ta și împlinirea ei? [6]Vrei comuniune, nu ospățul fricii. [7]Vrei mântuire, nu durerea vinovăției. [8]Și vrei ca Tatăl tău, și nu un cocoloș de humă, să fie casa ta. [9]În relația ta sfântă e Fiul Tatălui tău. [10]El nu și-a pierdut comuniunea cu El, nici cu el însuși. [11]Când ai consimțit să te unești cu fratele tău, ai recunoscut că așa și este. [12]Asta nu are cost, ci are scutire de cost.

5. Ai plătit foarte scump pentru iluziile tale, dar nimic din ce ai obținut astfel nu ți-a adus pace. [2]Oare nu te bucuri că Cerul nu poate fi sacrificat și că nu ți se poate cere sacrificiu? [3]Nu ne poți împiedica

unirea cu niciun obstacol, căci sunt deja în relația ta sfântă. [4]Vom escalada împreună toate obstacolele, căci stăm în interiorul, și nu în exteriorul, porților. [5]Cât de ușor se deschid porțile din interior, să lase pacea să intre, să binecuvânteze lumea obosită! [6]Poate oare să ne fie greu să trecem de bariere împreună, când te-ai unit cu nelimitatul? [7]Sfârșitul vinovăției e în mâinile tale să îl dai. [8]Chiar vrei să te oprești acum să cauți vinovăția în fratele tău?

6. Lasă-mă să îți fiu simbolul sfârșitului vinovăției și vezi-ți fratele cum m-ai vedea pe mine. [2]Iartă-mi toate păcatele pe care crezi că le-a comis Fiul lui Dumnezeu. [3]Și, în lumina iertării tale, el își va aminti cine este și va uita ce nu a fost nicicând. [4]Îți cer iertare, căci – dacă tu ești vinovat – vinovat trebuie să fiu și eu. [5]Dar, dacă eu am surmontat vinovăția și am depășit lumea, tu ai fost cu mine. [6]Vrei să vezi în mine simbolul vinovăției sau al sfârșitului vinovăției, amintindu-ți că ce însemn eu pentru tine vei vedea în tine însuți?

7. Din relația ta sfântă, adevărul proclamă adevărul și iubirea se vede pe ea. [2]Mântuirea se revarsă din străfundul casei pe care ne-ai oferit-o Tatălui meu și mie. [3]Și stăm împreună în ea, în comuniunea tihnită în care sunt uniți Tatăl și Fiul. [4]O, veniți preacredincioșilor la sfânta unire a Tatălui și Fiului în voi! [5]Și nu te feri de ce ți se oferă cu recunoștință pentru că i-ai dat păcii casa ei în Cer. [6]Trimite lumii întregi mesajul voios că vinovăția s-a sfârșit, și toată lumea va răspunde. [7]Gândește-te la fericirea ta când îți oferă fiecare mărturia că păcatul s-a sfârșit, și îți arată că puterea acestuia a dispărut pe veci. [8]Unde poate fi vinovăția, când a dispărut credința în păcat? [9]Și unde e moartea, când nu i se mai aude marele pledant?

8. Iartă-mi iluziile tale și eliberează-mă de pedeapsă pentru ce nu am făcut. [2]Așa vei învăța libertatea pe care am predat-o: predând-o fratelui tău și eliberându-mă astfel pe mine. [3]Sunt în relația ta sfântă, dar vrei să mă închizi în spatele obstacolelor pe care le ridici în calea libertății și să îmi blochezi accesul la tine. [4]Dar nu e posibil să Îl ții pe dinafară pe Cel Ce e deja înăuntru. [5]Și în El *e* posibil ca propria noastră comuniune, unde suntem uniți deja, să devină punctul focal al noii percepții ce va aduce lumină lumii întregi, cuprinse în tine.

a) Atracția durerii

9. Micul tău rol e doar acela de-a-I da Spiritului Sfânt toată ideea de sacrificiu. [2]Și de-a accepta pacea pe care o dă El în schimb, fără limitele ce i-ar înfrâna extinderea și ar limita astfel măsura în care o conștientizezi. [3]Căci ce dă El trebuie extins, dacă vrei să ai puterea ei nelimitată și să o folosești la eliberarea Fiului lui Dumnezeu. [4]Nu

de ea vrei să scapi; și, având-o, nu o poți limita. [5]Dacă pacea e fără adăpost, tot așa ești și tu; tot așa sunt și eu. [6]Iar Cel Ce este adăpostul nostru e fără adăpost alăturea de noi. [7]Asta vrei? [8]Vrei să fii de-a pururi un hoinar în căutarea păcii? [9]Vrei să îți investești speranța păcii și a fericirii în ceva ce trebuie să dea greș?

10. Credința în etern se justifică întotdeauna pentru că eternul este veșnic bun, de o răbdare infinită și extrem de iubitor. [2]Te va accepta total și îți va dărui pace. [3]Dar te poate uni numai cu ce are deja pace în tine, nemuritor ca el. [4]Trupul nu îți poate aduce nici pace, nici agitație; nici bucurie, nici durere. [5]E un mijloc, nu un scop. [6]Nu are scop în sine, ci doar ce i se dă. [7]Trupul va părea să fie orice e un mijloc de-a atinge țelul pe care i-l atribui. [8]Numai mintea poate fixa un scop și numai ea poate să vadă mijlocul de a-l atinge, putându-i justifica întrebuințarea. [9]Pacea și vinovăția sunt amândouă condiții ale minții, de atins. [10]Iar condițiile acestea sunt locașul simțământului ce le stârnește și este, așadar, compatibil cu ele.

11. Gândește-te însă care e compatibilă cu tine. [2]Iată-ți alegerea, și *e* liberă. [3]Dar tot ce stă în ea va veni cu ea, și ce crezi că ești nu poate fi separat de ea niciodată. [4]Trupul e marele trădător aparent al credinței. [5]În el stau deziluzia și semințele necredinței, dar numai dacă îi ceri ce nu îți poate da. [6]Poate oare greșeala ta să fie un motiv întemeiat de depresie și deziluzie, și un motiv să ataci răzbunător ce crezi că ți-a înșelat așteptările? [7]Nu îți folosi greșeala să îți justifici necredința. [8]Nu ai păcătuit, ci te-ai înșelat cu privire la ce e credincios. [9]Iar corecția greșelii tale îți va da motiv de credință.

12. E imposibil să cauți plăcere prin trup și să nu găsești durere. [2]E esențial să se înțeleagă relația aceasta, căci e una pe care eul o ia ca dovadă de păcat. [3]De fapt, nu e deloc punitivă. [4]E doar rezultatul inevitabil al faptului că te-ai echivalat cu trupul, fapt ce invită la durere. [5]Căci invită frica să intre și să devină scopul tău. [6]Atracția vinovăției *trebuie* să intre cu ea, și tot ce i se dictează trupului prin frică e, de aceea, dureros. [7]El va împărtăși durerea tuturor iluziilor, și iluzia plăcerii va fi aceeași ca durerea.

13. Nu e ceva inevitabil? [2]La ordinele fricii, trupul va urmări vinovăția, slujindu-și stăpânul a cărui atracție pentru vinovăție menține întreaga iluzie a existenței lui. [3]Asta deci e atracția durerii. [4]Stăpânit de percepția aceasta, trupul devine slujitorul durerii, căutând-o ascultător și supunându-se ideii că durerea e plăcere. [5]Asta e ideea ce stă la baza grelei investiții pe care o face eul în trup. [6]Și asta e relația dementă pe care o ține ascunsă, deși din asta se hrănește. [7]Pe tine te învață că plăcerea trupului e fericire. [8]Dar, în sinea lui, șoptește: „E moarte".

14. De ce trebuie trupul să fie ceva pentru tine? [2]Sigur, nu e făcut din

ceva preţios. [3]Şi, tot la fel de sigur, nu are simţire. [4]Îţi transmite senzaţiile pe care le vrei. [5]Ca orice mijloc de comunicare, trupul primeşte şi trimite mesajele ce i se dau. [6]El nu simte nimic pentru ele. [7]Toată simţirea cu care sunt investite e dată de expeditor şi de destinatar. [8]Atât eul, cât şi Spiritul Sfânt recunosc asta şi recunosc, deopotrivă, că aici expeditorul şi destinatarul sunt unul şi acelaşi. [9]Spiritul Sfânt ţi-o spune cu bucurie. [10]Eul ţi-o ascunde, căci vrea să te ţină inconştient de asta. [11]Cine ar mai trimite mesaje de ură şi atac dacă ar înţelege că şi le trimite lui însuşi? [12]Cine s-ar mai acuza, s-ar mai învinui şi s-ar mai condamna?

15. Mesajele eului se trimit întotdeauna în afara ta, în speranţa că altcineva decât tine va avea de suferit de pe urma mesajului tău de atac şi vinovăţie. [2]Şi, chiar dacă suferi şi tu, altcineva va suferi mai tare. [3]Marele amăgitor recunoaşte că nu e aşa, dar – ca „duşman" al păcii – te îndeamnă să trimiţi toate mesajele de ură pe care le ai şi să te eliberezi. [4]Şi, ca să te convingă că se poate, îi cere trupului să caute durere într-un atac asupra altuia, numind-o plăcere şi oferindu-ţi-o ca eliberare *de* atac.

16. Nu îi asculta nebunia şi nu crede că imposibilul e adevărat. [2]Nu uita că eul a consacrat trupul obiectivului păcatului şi că îşi pune în el toată încrederea că poate fi realizat. [3]Triştii lui discipoli elogiază trupul încontinuu, celebrând solemn domnia eului. [4]Niciunul dintre ei nu poate să nu creadă că, cedând atracţiei vinovăţiei, va reuşi să scape de durere. [5]Niciunul dintre ei nu poate să nu se considere una cu trupul, ceva fără de care ar muri; şi totuşi, ceva în care propria lui moarte e tot atât de inevitabilă.

17. Discipolilor eului nu le e dat să îşi dea seama că s-au consacrat morţii. [2]Libertatea le este oferită, dar nu au acceptat-o, iar ce e oferit trebuie să fie şi primit, pentru a fi un lucru dat cu adevărat. [3]Căci şi Spiritul Sfânt e tot un mijloc de comunicare, primind mesaje de la Tată şi oferindu-le Fiului. [4]Ca eul, Spiritul Sfânt e şi expeditor, şi destinatar. [5]Căci ce se trimite prin El revine la El, căutându-se pe parcurs şi găsind ce caută. [6]Aşa găseşte eul moartea pe care *el* o caută, înapoindu-ţi-o.

C. Al treilea obstacol: Atracţia morţii

1. Ţie şi fratelui tău, în a căror relaţie specială a intrat Spiritul Sfânt, vă e dat să eliberaţi şi să fiţi eliberaţi de consacrarea voastră morţii. [2]Căci vi s-a oferit şi aţi acceptat. [3]Dar trebuie să mai învăţaţi ceva despre această devoţiune ciudată, căci cuprinde al treilea obstacol peste care trebuie să se reverse pacea. [4]Nimeni nu poate muri dacă

nu alege să moară. [5]Ce pare a fi frica de moarte e de fapt atracţia ei. [6]Vinovăţia este şi ea un lucru temut şi de temut. [7]Dar nu are putere decât asupra celor care sunt atraşi de ea şi o caută. [8]La fel e şi cu moartea. [9]Făcută de eu, ea îşi aruncă umbra întunecată asupra tuturor făpturilor, pentru că eul e „duşmanul" vieţii.

2. Şi totuşi, o umbră nu poate ucide. [2]Ce e o umbră pentru vii? [3]Ei trec de ea şi ea dispare. [4]Dar cum rămâne cu cei a căror consacrare e să nu trăiască; corul de bocitoare al eului, „păcătoşii" în straie negre ce se îndepărtează tot mai mult de viaţă, târându-se din greu, trăgându-şi lanţurile după ei, într-un marş greoi în cinstea cumplitului lor stăpân, domnul morţii? [5]Atinge-l pe oricare dintre ei cu mâinile blânde ale iertării şi vezi cum îi cad lanţurile, odată cu ale tale. [6]Uită-te cum îşi aruncă straiele negre pe care le-a purtat la propria-i înmormântare şi auzi-l cum râde de moarte. [7]De sentinţa pe care i-o dă păcatul poate să scape prin iertarea ta. [8]Asta nu e aroganţă. [9]Ci Voia lui Dumnezeu. [10]Oare ce ţi-e cu neputinţă – ţie, care ai ales Voia Lui să fie a ta? [11]Ce e moartea pentru tine? [12]Nu te-ai consacrat morţii, nici stăpânului ei. [13]Când ai acceptat scopul Spiritului Sfânt în locul scopului eului, ai renunţat la moarte, schimbând-o cu viaţa. [14]Ştim că o idee nu îşi părăseşte sursa. [15]Iar moartea e rezultatul gândului pe care îl numim eu, cu aceeaşi certitudine cu care viaţa e rezultatul Gândului lui Dumnezeu.

a) Trupul nestricăcios

3. Din eu au venit păcatul şi vinovăţia şi moartea, în opoziţie cu viaţa, cu inocenţa şi cu Voia lui Dumnezeu Însuşi. [2]Unde se poate găsi o asemenea opoziţie, dacă nu în minţile bolnave ale celor dementi, consacraţi nebuniei şi îndreptaţi împotriva păcii Cerului? [3]Un lucru e sigur: Dumnezeu, Care nu a creat nici păcatul, nici moartea, nu te vrea legat de ele. [4]El nu ştie nici de păcat, nici de rezultatele lui. [5]Figurile înfăşurate în linţoliu din cortegiul funerar nu defilează în cinstea Creatorului lor, a Cărui Voie e ca ele să trăiască. [6]Ele nu Îi urmează Voia, ci i se opun.

4. Şi ce e trupul înveşmântat în negru pe care vor să îl îngroape? [2]Un trup pe care l-au consacrat morţii, un simbol al stricăciunii, un sacrificiu adus păcatului, oferit păcatului să se înfrupte din el ca să rămână viu; un lucru condamnat, osândit de propriul lui zămislitor şi jelit de fiecare bocitor ce se consideră una cu el. [3]Tu, care crezi că l-ai condamnat pe Fiul lui Dumnezeu la aşa ceva, *eşti* arogant. [4]Dar tu, care îl eliberezi, nu faci decât să cinsteşti Voia Creatorului său. [5]Aroganţa păcatului, mândria vinovăţiei, mormântul separării,

toate fac parte din nerecunoscuta ta consacrare – morții. [6]Sclipiciul de vinovăție cu care ai acoperit trupul îl va ucide. [7]Căci eul ucide ce iubește, din cauză că i s-a supus. [8]Dar, ce nu i se supune, eul nu poate să ucidă.

5. Ai o altă consacrare care ține trupul perfect și nestricăcios cât e util scopului tău sfânt. [2]Trupul nu moare, după cum nu poate nici să simtă. [3]El nu face nimic. [4]Trupul în sine nu e nici stricăcios, nici nestricăcios. [5]E *chiar* nimic. [6]E rezultatul unei mici idei smintite ce poate fi corectată: ideea de stricăciune. [7]Căci Dumnezeu a răspuns acestei idei demente cu a Lui: un Răspuns care nu L-a părăsit și care aduce, de aceea, Creatorul în conștiența fiecărei minți ce l-a auzit Răspunsul și L-a acceptat.

6. Ție, care te-ai consacrat nestricăciunii, ți s-a dat – prin acceptarea ta – puterea de-a elibera de stricăciune. [2]Cum ți s-ar putea preda mai bine primul și cel mai important principiu dintr-un curs de miracole decât arătându-ți că cel care pare cel mai greu poate fi realizat primul? [3]Trupul poate doar să servească scopului tău. [4]Așa cum îl privești, așa va părea să fie. [5]Moartea, dacă ar fi adevărată, ar fi sistarea finală și completă a comunicării, un lucru care e obiectivul eului.

7. Cei ce se tem de moarte nu văd cât de des și cât de tare o cheamă, cerându-i să vină să îi scape de comunicare. [2]Căci moartea e considerată o siguranță, marea și întunecata mântuitoare de lumina adevărului, răspunsul la Răspuns, reducătoarea la tăcere a Vocii care vorbește pentru Dumnezeu. [3]Retragerea în moarte însă nu pune capăt conflictului. [4]Capăt îi pune numai Răspunsul lui Dumnezeu. [5]Obstacolul pretinsei tale iubiri de moarte, peste care trebuie să se reverse pacea, pare să fie foarte mare. [6]Căci în el se ascund toate secretele eului, toate bizarele lui tertipuri de-a induce în eroare, toate ideile lui nesănătoase și straniile lui fantezii. [7]Iată capătul final al unirii, triumful facerii eului asupra creației, victoria neînsuflețirii asupra Vieții Înseși.

8. Sub chenarul prăfuit al lumii lui distorsionate, eul vrea să îl întindă pe Fiul lui Dumnezeu, ucis din ordinele eului, dovadă – prin ruina lui – că Dumnezeu Însuși e neputincios în fața străşniciei eului, incapabil să ferească viața pe care a creat-o de cruda dorință a eului de a ucide. [2]Fratele meu, copilul Tatălui nostru, ăsta e doar un *vis* al morții. [3]Nu există nici înmormântare, nici altare întunecate, nici porunci cumplite, nici scrântite ritualuri de condamnare la care să te ducă trupul. [4]Nu cere să scapi de *el*. [5]Eliberează-l însă de ordinele nemiloase și neînduplecate pe care i le-ai dat și iartă-i ce i-ai ordonat să facă. [6]În exaltarea lui, i-ai poruncit să moară, căci numai moartea ar putea să învingă viața. [7]Și ce altceva decât demența ar putea să vadă înfrângerea lui Dumnezeu și să o considere reală?

9. Frica de moarte va trece pe măsură ce ademenirea ei va ceda în fața adevăratei atracții a iubirii. [2]Sfârșitul păcatului, care se cuibărește liniștit în siguranța relației tale, protejat de unirea ta cu fratele tău, și gata să crească și să devină o forță colosală pentru Dumnezeu, e foarte aproape. [3]Faza incipientă a mântuirii e păzită cu atenție de iubire, ferită de fiece gând ce vrea să o atace și pregătită în liniște să împlinească sarcina colosală pentru care ți s-a dat. [4]Scopul tău nou-născut e hrănit de îngeri, îngrijit de Spiritul Sfânt și ocrotit de Dumnezeu Însuși. [5]Nu are nevoie de ocrotirea ta: e *al tău*. [6]Căci nu are moarte și sfârșitul morții stă în el.

10. Ce pericol îi poate asalta pe inocenți? [2]Ce poate să îi atace pe nevinovați? [3]Ce frică se poate strecura să tulbure pacea nepăcătoșeniei? [4]Ce ți s-a dat, chiar de e încă în fașă, comunică pe deplin cu Dumnezeu și cu tine. [5]În mâinile lui micuțe, ține în deplină siguranță – și îți întinde – fiece miracol pe care îl vei înfăptui. [6]Miracolul vieții nu are vârstă, fiind născut în timp, dar hrănit în veșnicie. [7]Privește acest prunc, căruia i-ai dat un loc de odihnă prin faptul că ți-ai iertat fratele, și vezi în el Voia lui Dumnezeu. [8]Aici renaște pruncul din Betleem. [9]Și cine îl adăpostește îl va urma, nu pe cruce, ci întru înviere și viață.

11. Când ți se pare ceva o sursă de frică, când ești îngrozit de situații ce îți fac trupul să tremure și să fie cuprins de sudoarea rece a fricii, ține minte că motivul e întotdeauna *unul* singur: eul l-a perceput ca simbol al fricii, un semn al păcatului și al morții. [2]Ține minte, atunci, că nici semnul, nici simbolul nu trebuie confundate cu sursa, căci ele trebuie să reprezinte altceva, diferit de ele. [3]Înțelesul lor nu se poate găsi în ele, dar trebuie căutat în ce reprezintă ele. [4]Și pot să însemne, de aceea, totul sau nimic, potrivit adevărului sau falsității ideii pe care o reflectă. [5]Confruntat cu o asemenea incertitudine aparentă în privința înțelesului, nu îl judeca. [6]Adu-ți aminte de Prezența sfântă a Celui Care ți s-a dat să fie Sursa judecății. [7]Dă-l Lui să îl judece pentru tine și spune:

> [8]*Ia-l de la mine și privește-l, judecându-l pentru mine.*
> [9]*Să nu îl văd ca semn al păcatului și al morții, și nici să*
> *nu îl folosesc pentru distrugere.*
> [10]*Învață-mă cum să* **nu** *fac din el un obstacol în calea păcii,*
> *ci să Te las să îl folosești pentru mine, pentru a înlesni venirea ei.*

D. Al patrulea obstacol: Frica de Dumnezeu

1. Ce ai vedea fără frica de moarte? [2]Ce ai simți și ce ai gândi dacă

moartea nu ar deține nicio atracție pentru tine? [3]Pur și simplu, ți-ai aduce aminte de Tatăl tău. [4]Ți-ai aduce aminte de Creatorul vieții, Sursa a tot ce trăiește, Tatăl universului și al universului de universuri, și a tot ce se află chiar dincolo de ele. [5]Iar, când îți mijește în minte această amintire, pacea mai trebuie să escaladeze un ultim obstacol, după care mântuirea e completă, și Fiul lui Dumnezeu e redat complet sănătății mintale. [6]Căci aici *chiar* se sfârșește lumea ta.

2. Al patrulea obstacol de escaladat atârnă ca un văl greu peste fața lui Cristos. [2]Dar, când Își va ridica fața de după el, strălucind de bucurie pentru că Se află în Iubirea Tatălui Său, pacea va da ușor vălul la o parte și va fugi în întâmpinarea Lui, să se unească, în sfârșit, cu El. [3]Căci acest văl întunecat – ce pare să facă, din fața lui Cristos, ceva aidoma feței unui lepros și, din Razele aprinse ale Iubirii Tatălui Său ce Îi luminează fața de slavă, ceva asemănător unor șuvoaie de sânge – pălește în lumina învăpăiată din spatele lui, când dispare frica morții.

3. Iată vălul cel mai întunecat, susținut de credința în moarte și protejat de atracția ei. [2]Consacrarea ta morții și suveranității ei nu e decât un jurământ solemn, făgăduința făcută eului în secret să nu ridici acest văl niciodată, să nu te apropii de el, nici măcar să nu bănuiești că există. [3]Iată pactul secret încheiat cu eul, să ții șters și veșnic neamintit ce se află în spatele acestui văl. [4]Iată făgăduința pe care ai făcut-o să nu lași niciodată unirea să te scoată din separare; marea amnezie în care amintirea lui Dumnezeu pare complet uitată; scindarea Sinelui tău de tine; – *frica de Dumnezeu*, ultimul pas în disocierea ta.

4. Vezi cum pare să te „mântuiască" credința în moarte. [2]Căci, dacă ea ar dispărea, de ce-ai putea să te mai temi decât de viață? [3]Atracția morții e cea care face viața să pară urâtă, crudă și tiranică. [4]Nu te temi de moarte mai mult decât te temi de eu. [5]Aceștia sunt prietenii pe care ți i-ai ales. [6]Căci, în alianța ta secretă cu aceștia, ai fost de acord să nu lași să se ridice niciodată frica de Dumnezeu, ca să poți vedea fața lui Cristos și să te unești cu El în Tatăl Său.

5. Fiece obstacol peste care trebuie să se reverse pacea se escaladează în același fel: teama care l-a făcut să apară cedează în fața iubirii din spatele lui, așa că teama dispare. [2]La fel e și cu acesta. [3]Dorința de-a te debarasa de pace și de-a izgoni Spiritul Sfânt din tine pălește în prezența recunoașterii liniștite că Îl iubești. [4]Exaltarea trupului e abandonată în favoarea spiritului, pe care îl iubești cum nu ți-ai putea iubi trupul niciodată. [5]Iar ademenirea morții se pierde pentru totdeauna când se stârnește atracția iubirii și te cheamă. [6]Din spatele fiecărui obstacol ridicat în calea iubirii, te-a chemat Iubirea Însăși. [7]Și fiecare dintre ele s-a escaladat prin puterea atracției exercitate de ce se află în spate. [8]Faptul că ai vrut să ai parte de frică a părut să le țină

în loc. [9]Dar, când ai auzit Vocea Iubirii din spatele lor, ai răspuns și ele au dispărut.

6. Iar acum stai îngrozit în fața acelui ceva pe care ai jurat să nu îl privești niciodată. [2]Îți ții ochii plecați, amintindu-ți făgăduința făcută „prietenilor" tăi. [3]„Frumusețea" păcatului, ademenirea delicată a vinovăției, „sfântul" chip de ceară al morții și frica de răzbunarea eului, pe care te-ai jurat cu sânge să nu îl părăsești, se ridică toate și te imploră să nu îți ridici ochii. [4]Căci realizezi că, dacă te-ai uita și ai lăsa să se ridice vălul, *ele* ar dispărea pentru totdeauna. [5]Toți „prietenii" tăi, toți „protectorii" tăi și „casa" ta vor dispărea. [6]Și nu îți vei aminti nimic din ce îți amintești acuma.

7. Îți pare că lumea te va abandona cu desăvârșire dacă ți-ai ridica ochii. [2]Dar nu se va întâmpla altceva decât că vei lăsa lumea pentru totdeauna. [3]Așa se restabilește voia *ta*. [4]Privește-o cu ochii deschiși, și nu vei mai crede niciodată că ești la mila unor lucruri ce te depășesc, a unor forțe pe care nu le poți controla și a unor gânduri care îți vin în ciuda voii tale. [5]*Este* voia ta să o privești. [6]Nicio dorință nebună, niciun impuls trivial de-a uita din nou, niciun junghi de frică, și nici sudoarea rece a morții aparente nu se pot împotrivi voii tale. [7]Căci ce te atrage din spatele vălului e și în străfundul tău, formând un tot unitar, neseparat și complet.

a) Ridicarea vălului

8. Nu uita că ați ajuns până aici împreună, tu și fratele tău. [2]Cu siguranță, nu eul v-a condus până aici. [3]Niciun obstacol ridicat în calea păcii nu poate fi escaladat cu ajutorul lui. [4]El nu își dezvăluie secretele, nici nu îți cere să le privești și să treci de ele. [5]Nu vrea să îi vezi slăbiciunea și să înveți că nu are puterea să te ferească de adevăr. [6]Călăuza Care te-a adus aici rămâne cu tine și, când îți ridici ochii, vei fi gata să privești groaza fără nicio frică. [7]Dar ridică-ți ochii, mai întâi, și privește-ți fratele cu o inocență născută din iertarea totală a iluziilor lui, cu ochii credinței care nu le vede.

9. Nimeni nu poate privi fără groază frica de Dumnezeu, dacă nu a acceptat Ispășirea și nu a învățat că iluziile nu sunt reale. [2]Nimeni nu poate sta singur înaintea acestui obstacol, căci nu ar fi putut ajunge până aici dacă nu ar fi mers alături de fratele său. [3]Și nimeni nu ar îndrăzni să o privească fără să își poarte în inimă iertarea deplină a fratelui său. [4]Stai aici puțin și nu tremura. [5]Vei fi gata. [6]Să ne unim într-o clipă sfântă, aici, în acest loc în care te-a condus scopul, dat într-o clipă sfântă. [7]Și să ne unim în credința că Cel Ce ne-a adus aicea împreună îți va oferi inocența de care ai nevoie, și că o vei accepta

pentru iubirea mea și a Lui.

10. Nu e posibil să privești asta prea devreme. [2]Acesta e locul la care trebuie să ajungă fiecare când e gata. [3]Odată ce și-a găsit fratele, *este* gata. [4]Dar nu e suficient doar să ajungi la locul acesta. [5]O călătorie fără scop rămâne fără înțeles și pare să nu aibă sens nici când s-a încheiat. [6]Cum poți să știi că s-a încheiat dacă nu îți dai seama că și-a atins scopul? [7]Aici, cu sfârșitul călătoriei în față, îi *vezi* scopul. [8]Și, tot aici, alegi dacă să îl privești sau să o iei mai departe, doar ca să revii și să alegi din nou.

11. Ca să privești frica de Dumnezeu, ai nevoie de ceva pregătire. [2]Numai cei sănătoși la minte pot privi demența curată și nebunia de legat cu milă și compasiune, însă fără frică. [3]Căci pare înfricoșătoare numai dacă o împărtășesc, iar tu o împărtășești cât timp nu îți privești fratele cu desăvârșită credință, tandrețe și iubire. [4]Înaintea iertării depline continui să fii neiertător. [5]Te temi de Dumnezeu *pentru că* te temi de fratele tău. [6]De cei pe care nu îi ierți, te temi. [7]Și nimeni nu ajunge la iubire cu frica alături.

12. Aproapele acesta mai pare încă un străin. [2]Nu îl cunoști, și interpretarea pe care i-o dai te înspăimântă. [3]Și, ca să ții nevătămat ce pari a fi tu, îl tot ataci. [4]În mâinile lui însă e mântuirea ta. [5]Îi vezi nebunia, pe care o urăști pentru că o împărtășești. [6]Și toată mila și iertarea care ar vindeca-o cedează în fața fricii. [7]Frate, ai nevoie de iertarea acordată fratelui tău, căci veți împărtăși împreună nebunia sau Cerul. [8]Și vă veți ridica ochii, cu credință, împreună sau deloc.

13. Alături de tine stă cel ce îți întinde cupa Ispășirii, căci Spiritul Sfânt este în el. [2]Vrei să îi pui la socoteală păcatele sau să accepți darul pe care ți-l face? [3]Acest dătător de mântuire ți-e prieten sau dușman? [4]Alege ce e, amintindu-ți că vei primi de la el după cum ai ales. [5]Are în el puterea să îți ierte păcatul, după cum ai tu pentru el. [6]Niciunul dintre voi nu și-o poate da numai lui. [7]Și totuși, mântuitorul vostru stă alături de fiecare dintre voi. [8]Lasă-l să fie ce e, și nu căuta să faci din iubire un dușman.

14. Privește-ți Prietenul, Cristosul Care îți stă alături! [2]Cât e de frumos și de sfânt! [3]Ai crezut că a păcătuit pentru că ai aruncat asupra Lui vălul păcatului, să Îi ascunzi frumusețea. [4]Dar El tot îți mai oferă iertare, ca să Îi împărtășești Sfințenia. [5]Acest „dușman", acest „străin" continuă să îți ofere mântuire ca Prieten al Lui. [6]„Dușmanii" lui Cristos, adoratorii păcatului, nu știu pe Cine atacă.

15. Acesta e fratele tău, răstignit de păcat și dornic să fie eliberat de durere. [2]Nu vrei să îi oferi iertare, când numai el ți-o poate oferi? [3]În schimbul izbăvirii lui, el ți-o va da pe a ta, cu aceeași certitudine cu care Dumnezeu a creat fiece făptură și o iubește. [4]Și ți-o va da cu adevărat, căci va fi deopotrivă oferită și primită. [5]Nu există har ceresc

pe care să nu i-l poți oferi fratelui tău și pe care să nu îl poți primi de la preasfântul tău Prieten. [6]Nu îl lăsa să nu ți-l dea, căci – primindu-l – i-l oferi tocmai lui. [7]Iar el va primi de la tine ce ai primit tu de la el. [8]Izbăvirea ți s-a dat să o dai fratelui tău și să o primești astfel. [9]Cel pe care îl ierți e liber, și ce dai, împărtășești. [10]Iartă păcatele pe care fratele tău crede că le-a comis și toată vinovăția pe care crezi că o vezi în el.

16. Aici e locul sfânt al învierii, la care revenim; la care ne vom întoarce până se înfăptuiește și se primește izbăvirea. [2]Gândește-te cine e fratele tău înainte de-a-l condamna. [3]Și acordă-I mulțumiri lui Dumnezeu că fratele tău e sfânt și că i s-a dat darul sfințeniei pentru tine. [4]Alătură-i-te bucuros și înlătură toate urmele de vinovăție din mintea lui tulburată și torturată. [5]Ajută-l să ridice povara grea a păcatului pe care i-ai pus-o în spinare și pe care a acceptat-o ca a lui, și dă-i-o jos cu ușurință, râzând cu voioșie. [6]Nu i-o apăsa pe frunte ca pe niște spini, nici nu îl țintui de ea, neizbăvit și deznădăjduit.

17. Dă-i credință fratelui tău, căci credința și nădejdea și mila sunt ale tale să le dai. [2]Darul se dă în mâinile ce dau. [3]Privește-ți fratele și vezi în el darul lui Dumnezeu pe care vrei să îl primești. [4]Se apropie Paștele, timpul învierii. [5]Să ne acordăm izbăvire unul altuia și să o împărtășim, ca să ne ridicăm uniți în înviere, nu separați în moarte. [6]Privește darul libertății pe care I l-am dat Spiritului Sfânt pentru tine. [7]Și fiți liberi împreună, tu și fratele tău, oferindu-I Spiritului Sfânt același dar. [8]Și, dându-l, primiți-l de la El în schimbul celui pe care l-ați dat. [9]El ne conduce pe amândoi, pe tine și pe mine laolaltă, ca să ne întâlnim aici, în acest loc sfânt, și să luăm aceeași decizie.

18. Eliberează-ți fratele aici, cum te-am eliberat și eu. [2]Dă-i același dar și nu îl privi cu niciun fel de condamnare. [3]Vezi-l la fel de nevinovat cum te văd și eu, și trece-i cu vederea păcatele pe care crede că și le vede. [4]Oferă-i libertate și eliberare deplină de păcat, aici, în grădina agoniei și morții aparente. [5]Așa vom pregăti împreună calea ce duce la învierea Fiului lui Dumnezeu, și îl vom lăsa să reînvie la amintirea bucuroasă a Tatălui său, Care nu știe de păcat, nici de moarte, ci numai de viață veșnică.

19. Vom dispărea împreună în Prezența din spatele vălului, nu să ne pierdem, ci ca să fim găsiți; nu ca să fim văzuți, ci cunoscuți. [2]Și, cunoscând, nimic din planul mântuirii stabilit de Dumnezeu nu va rămâne nefăcut. [3]Iată scopul călătoriei, fără de care călătoria e lipsită de înțeles. [4]Iată pacea lui Dumnezeu, pe care El ți-a dat-o veșnic. [5]Iată odihna și tihna pe care le cauți, motivul călătoriei de la bun început. [6]Cerul e darul pe care i-l datorezi fratelui tău, datoria de recunoștință pe care i-o oferi Fiului lui Dumnezeu drept mulțumire pentru ce este și pentru ce l-a creat să fie Tatăl său.

20. Gândește-te atent cum vrei să îl vezi pe dătătorul acestui dar, căci, cum îl vezi pe el, așa o să îți pară și darul. [2]După cum e văzut ca dătător fie de vinovăție, fie de mântuire, tot așa i se va vedea și i se va primi și darul. [3]Răstigniții dau durere, pentru sunt cuprinși de durere. [4]Dar izbăviții dau bucurie, pentru că au fost vindecați de durere. [5]Fiecare dă după cum primește, dar trebuie să aleagă *ce* va primi. [6]Și va recunoaște ce a ales după cum dă și după cum i se dă. [7]Și nu îi este dat niciunui lucru din iad sau din Cer să îi perturbe hotărârea.

21. Ai ajuns până aici pentru că ai ales călătoria. [2]Nimeni nu se apucă de un lucru pe care îl consideră lipsit de înțeles. [3]Lucrul în care ți-ai pus credința continuă să fie credincios și te păzește cu o credință atât de blândă, dar atât de tare, încât te va ridica dincolo de văl și îl va pune pe Fiul lui Dumnezeu la loc sigur, în protecția neîndoielnică a Tatălui său. [4]Iată singurul scop ce dă acestei lumi – și lungii călătorii prin această lume – tot înțelesul pe care îl conțin. [5]Dincolo de acesta, ele nu au niciun înțeles. [6]Tu și fratele tău stați împreună, tot neconvinși că au un scop. [7]Dar vă e dat să vedeți acest scop în sfântul vostru Prieten și să îl recunoașteți ca propriul vostru scop.

Capitolul 20

VIZIUNEA SFINȚENIEI

I. Săptămâna Sfântă

1. E Duminica Floriilor, sărbătoarea victoriei și a acceptării adevărului. [2]Să nu ne petrecem această săptămână sfântă contemplând cu tristețe răstignirea Fiului lui Dumnezeu, ci sărbătorindu-i fericiți eliberarea. [3]Căci Paștele e semnul păcii, nu al durerii. [4]Un Cristos ucis e un nonsens. [5]Dar un Cristos înviat devine simbolul iertării de sine, semnul că Fiul lui Dumnezeu se vede vindecat și întreg.

2. Săptămâna aceasta începe cu ramuri de sălcii și se termină cu crini, semnul alb și sfânt că Fiul lui Dumnezeu e inocent. [2]Nu lăsa niciun semn întunecat al răstignirii să se interpună între călătorie și scopul ei, între acceptarea adevărului și expresia lui. [3]Săptămâna aceasta sărbătorim viața, nu moartea. [4]Și cinstim puritatea desăvârșită a Fiului lui Dumnezeu, nu păcatele lui. [5]Dăruiește-i fratelui tău crinii, nu cununa de spini; darul iubirii, nu „darul" fricii. [6]Tu stai lângă fratele tău, cu spinii într-o mână și crinii în cealaltă, nesigur pe care să i-i dai. [7]Unește-te acum cu mine și aruncă spinii, oferindu-i crinii în locul lor. [8]De Paștele acesta, vreau darul iertării tale, oferit de tine mie și restituit de mine ție. [9]Nu ne putem uni în răstignire și în moarte. [10]Și nici învierea nu poate fi deplină până nu îți stă iertarea asupra lui Cristos, alături de a mea.

3. O săptămână e o perioadă scurtă, și totuși, această săptămână sfântă simbolizează întreaga călătorie întreprinsă de Fiul lui Dumnezeu. [2]A pornit la drum cu semnul victoriei și făgăduința învierii, deja la dispoziția lui. [3]Să nu se ducă în ispita răstignirii și să întârzie pe acolo. [4]Ajută-l să treacă de ea netulburat, cu lumina propriei lui inocențe luminându-i calea spre izbăvirea și eliberarea lui. [5]Nu îl reține cu spini și cuie, când izbăvirea îi este atâta de aproape. [6]Ci lasă albețea strălucitorului tău dar de crini să îi iuțească pasul pe drumul ce duce la înviere.

4. De Paști, nu sărbătorim *costul* păcatului, ci *sfârșitul* lui. [2]Dacă vei întrezări fața lui Cristos pe după văl, printre petalele albe ca zăpada ale crinilor pe care i-ai primit și dat în dar, vei vedea fața fratelui tău și o vei recunoaște. [3]Străin am fost și m-ai primit, fără să cunoști cine sunt. [4]Dar, mulțumită darului tău de crini, vei cunoaște. [5]În iertarea pe care i-o oferi acestui necunoscut – străin ție, și totuși, străvechiul tău Prieten – stă eliberarea lui și izbăvirea ta cu el. [6]Paștele e un prilej de bucurie, nu de jale. [7]Privește-ți Prietenul cel înviat și sărbătoreș-

te-i sfinţenia împreună cu mine. [8]Căci Paştele este prilejul mântuirii tale, odată cu a mea.

II. Darul de crini

1. Priveşte toate nimicurile făcute să împodobească trupul, să îl acopere sau să îi fie de folos. [2]Uită-te la toate lucrurile inutile făcute să îi desfete ochii. [3]Gândeşte-te câte ai făcut pentru plăcerea trupului şi aminteşte-ţi că toate au fost menite să dea o aparenţă de frumos unui lucru care îţi pare odios. [4]Vrei să foloseşti acest lucru odios să îţi ademeneşti fratele şi să atragi ochii trupului său? [5]Învaţă că nu îi oferi decât o cunună de spini, nerecunoscând trupul drept ce este şi încercând să îţi justifici felul în care îi interpretezi valoarea prin faptul că îl acceptă fratele tău. [6]Darul însă îţi declară fratele nevaloros în ochii tăi, iar acceptarea şi încântarea lui îi confirmă lipsa de valoare în proprii-i ochi.

2. Darurile nu se fac prin trupuri, dacă e să fie date şi primite cu adevărat. [2]Căci trupurile nu pot nici oferi, nici accepta; nici acorda, şi nici lua. [3]Numai mintea poate evalua, şi numai ea decide ce vrea să primească şi să dea. [4]Şi fiece dar pe care îl oferă depinde de ce vrea ea. [5]Ea îşi va împodobi casa aleasă cât se poate de atent, pregătind-o să primească darurile pe care le vrea ea oferindu-le celor ce vin la casa ei aleasă sau celor pe care ar vrea să îi atragă în ea. [6]Şi aici vor face schimb de daruri, oferind şi primind ce judecă minţile lor că este demn de ele.

3. Fiecare dar e o evaluare a celui ce primeşte şi a *celui care dă*. [2]Nu există cineva care să nu îşi considere casa aleasă un altar închinat sie însuşi. [3]Nu există cineva care să nu urmărească să atragă aici adoratorii lucrului pe care l-a pus pe altar, făcându-l să le merite devoţiunea. [4]Şi fiecare şi-a pus o lumină pe altar, ca ei să vadă ce-a pus el acolo şi să îl ia ca bun al lor. [5]Iată valoarea pe care v-o atribui fratelui tău şi ţie însuţi. [6]Iată darul pe care vi-l faci la amândoi; judecata ta la adresa Fiului lui Dumnezeu. [7]Nu uita că cel căruia îi oferi darul e mântuitorul tău. [8]Oferă-i spini, şi te răstigneşti pe *tine*. [9]Oferă-i crini, şi te eliberezi pe tine.

4. Am mare nevoie de crini, căci Fiul lui Dumnezeu nu m-a iertat. [2]Oare pot să îi ofer iertare când el îmi oferă spini? [3]Căci cel care oferă spini cuiva e încă împotriva mea şi, fără el, e cineva întreg? [4]Fii prietenul lui pentru mine, să fiu iertat şi să îl vezi întreg pe Fiul lui Dumnezeu. [5]Dar uită-te mai întâi la altarul casei tale alese şi vezi ce îmi închini pe el. [6]Dacă sunt spini cu ţepi care lucesc tăios într-o

lumină roşu-sângerie, trupul e casa ta aleasă şi separarea e darul pe care mi-l oferi. [7]Şi totuşi, spinii au dispărut. [8]Priveşte-i acum şi mai de-aproape, şi vei vedea că altarul tău nu mai e ce-a fost.

5. Tu priveşti încă cu ochii trupului, iar ei nu pot să vadă decât spini. [2]Dar ai cerut şi ai primit un alt mod de a vedea. [3]Cei ce acceptă scopul Spiritului Sfânt ca propriul lor scop Îi împărtăşesc şi viziunea. [4]Iar ce Îi dă posibilitatea să Îşi vadă scopul iradiind din fiecare altar este acum al tău şi al Său, deopotrivă. [5]El nu vede străini, ci doar prieteni preaiubiţi şi iubitori. [6]Nu vede spini, ci numai crini, licărind în văpaia blândă a păcii care se răsfrânge peste tot ce vede şi iubeşte El.

6. De Paştele acesta, priveşte-ţi fratele cu alţi ochi. [2]M-ai iertat *într-adevăr*. [3]Şi totuşi, nu îţi pot folosi darul de crini cât timp nu îi vezi. [4]Şi nici tu nu îmi poţi folosi darul dacă nu îl împărtăşeşti. [5]Viziunea Spiritului Sfânt nu e un dar neînsemnat, o jucărie pe care să o arunci de colo colo şi apoi să o laşi. [6]Ascultă şi auzi cu mare atenţie, şi nu socoti că este doar un vis, un gând indiferent cu care să te joci, o jucărea pe care să o apuci din când în când şi apoi să o pui deoparte. [7]Căci, dacă o tratezi aşa, aşa va şi fi pentru tine.

7. Ai acum capacitatea de-a vedea dincolo de toate iluziile. [2]Ţi s-a dat să nu vezi spini, nici străini, nici obstacole în calea păcii. [3]Acum, frica de Dumnezeu nu mai contează pentru tine. [4]Cui îi e frică să privească nişte iluzii, când ştie că îi stă alături mântuitorul? [5]Cu el, viziunea ta a devenit cea mai mare putere de-a desface iluziile pe care a putut-o da Dumnezeu Însuşi. [6]Căci, ce I-a dat Dumnezeu Spiritului Sfânt, ai primit tu. [7]Fiul lui Dumnezeu contează pe tine să se elibereze. [8]Căci ai cerut şi ţi s-a dat puterea de-a privi acest ultim obstacol şi de-a nu vedea nici spini, nici cuie care să îl răstignească pe Fiul lui Dumnezeu şi să îl încoroneze rege al morţii.

8. Casa ta aleasă e dincolo, de partea cealaltă a vălului. [2]Ţi s-a pregătit foarte atent şi e gata acum să te primească. [3]Nu o vei vedea cu ochii trupului. [4]Dar ai tot ce îţi trebuie. [5]Casa ta te tot cheamă de când a început timpul şi nu ai reuşit nicicând să nu o auzi. [6]Ai auzit, dar nu ai ştiut nici cum să te uiţi, nici unde. [7]Acum ştii. [8]În tine stă cunoaşterea, gata să fie dezvăluită şi eliberată de toată spaima ce a ţinut-o ascunsă. [9]Nu *este* frică în iubire. [10]Cântecul de Paşti este refrenul vesel că Fiul lui Dumnezeu nu a fost răstignit. [11]Să ne ridicăm ochii împreună, nu cu frică, ci cu credinţă. [12]Şi nu va fi nicio frică în noi, căci nu vor fi iluzii în felul nostru de-a vedea; doar un făgaş spre uşa deschisă a Cerului, casa pe care o împărţim în tihnă şi în care trăim, blând şi paşnic, împreună şi ca unitate.

9. Nu vrei să te ducă fratele tău acolo? [2]Inocenţa lui îţi va lumina drumul, oferindu-ţi lumina ei călăuzitoare şi protecţia ei fără de greş, şi răsfrângându-se din altarul sfânt din el, unde ai pus crinii

iertării. [3]Lasă-l să îţi fie mântuitorul de iluzii şi priveşte-l cu noua viziune care vede crinii şi îţi aduce bucurie. [4]Trecem dincolo de vălul fricii, luminându-ne unul altuia drumul. [5]Sfinţenia ce ne conduce e în noi, după cum e şi casa noastră. [6]Aşa vom găsi ce a menit că vom găsi Cel Ce ne conduce.

10. Acesta e drumul Cerului şi al păcii pascale, în care ne unim conştientizând cu bucurie că Fiul lui Dumnezeu a înviat din trecut şi s-a trezit la prezent. [2]Acum e liber, nelimitat în comuniunea lui cu tot ce este în interiorul lui. [3]Acum, crinii inocenţei lui sunt neatinşi de vinovăţie şi feriţi, deopotrivă, de răceala îngheţată a fricii şi de mana nimicitoare a păcatului. [4]Darul tău l-a scăpat de spini şi cuie, şi braţul lui puternic e liber să te îndrume cu bine prin ele şi mai departe. [5]Mergi cu el acum plin de bucurie, căci mântuitorul de iluzii a venit să te întâmpine şi să te conducă la voi acasă.

11. Iată-ţi mântuitorul şi prietenul, eliberat de răstignire prin viziunea ta şi liber să te conducă acum unde vrea el să fie. [2]Nu te va părăsi, nici nu îşi va abandona mântuitorul la durere. [3]Şi, împreună, tu şi fratele tău veţi parcurge bucuroşi drumul inocenţei, cântând la vederea uşii deschise a Cerului şi la recunoaşterea casei care v-a chemat. [4]Dă-i bucuros fratelui tău libertatea şi puterea de-a te conduce acolo. [5]Şi vino în faţa altarului său sfânt, unde aşteaptă puterea şi libertatea, să oferiţi şi să primiţi conştienţa strălucitoare care vă conduce acasă. [6]Lampa e aprinsă în tine pentru fratele tău. [7]Şi, de mâinile care i-au dat-o, vei fi condus, dincolo de frică, la iubire.

III. Păcatul ca ajustare

1. Credinţa în păcat este o ajustare. [2]Iar ajustarea este o schimbare, un salt perceptual sau o credinţă potrivit căreia ce a fost până odinioară s-a preschimbat. [3]Prin urmare, fiecare ajustare e o distorsiune, pentru a cărei susţinere împotriva realităţii trebuie să se recurgă la mecanisme de apărare. [4]Cunoaşterea nu cere ajustări şi se pierde, de fapt, dacă se întreprinde orice transformare sau schimbare. [5]Căci acestea o reduc imediat la o simplă percepţie; un mod de a privi din care s-a pierdut certitudinea şi în care a intrat îndoiala. [6]Acestei condiţii deteriorate îi *sunt* necesare nişte ajustări, pentru că nu e adevărată. [7]Ce fiinţă trebuie să se ajusteze la adevăr, care nu face apel decât la ce e ea, ca să înţeleagă?

2. Ajustările de orice fel ţin de eu. [2]Căci lui îi aparţine credinţa nestrămutată că toate relaţiile depind de ajustări, să facă din ele ce vrea el. [3]Relaţiile directe, în care nu apar perturbări, sunt veşnic considerate periculoase. [4]Eul s-a desemnat singur mediatorul tuturor relaţiilor, făcând toate ajustările pe care le crede de cuviinţă şi inserându-le între cei ce vor să se întâlnească, pentru a-i ţine separaţi şi a le împiedica unirea. [5]Această perturbare studiată te împiedică să îţi recunoşti relaţia sfântă drept ce este.

3. Cei sfinţi nu perturbă adevărul. [2]Ei nu se tem de el, căci tocmai în adevăr îşi recunosc sfinţenia şi se bucură de ce văd. [3]Ei îl privesc direct, fără să încerce să se ajusteze la el sau pe el la ei. [4]Şi văd, de aceea, că a fost în ei, fără să decidă în prealabil unde îl vor. [5]Privirea lor nu face decât să pună o întrebare şi le răspunde ce văd ei. [6]Tu faci lumea şi apoi te ajustezi la ea şi pe ea la tine. [7]Şi, în percepţia ta, care v-a făcut pe amândoi, nu există nicio diferenţă între ea şi tine.

4. O simplă întrebare mai rămâne, şi necesită răspuns. [2]Îţi place ce ai făcut – o lume a atacului şi crimei, prin care îţi croieşti timidul drum printre pericole constante, singur şi înspăimântat, sperând cel mult că moartea va mai aştepta un pic înainte de-a te prinde şi de-a te face să dispari? [3]*Lumea aceasta este născocirea ta.* [4]E un tablou înfăţişând ce crezi că eşti şi cum te vezi pe tine. [5]Un ucigaş *este* cuprins de spaimă, iar cei care ucid se tem de moarte. [6]Toate acestea sunt doar gândurile înfricoşate ale celor ce vor să se ajusteze la o lume devenită înfricoşătoare tocmai prin aceste ajustări. [7]Şi, din ce e trist în sinea lor, îşi aruncă privirea, cu mâhnire, în afară şi văd tristeţea în afara lor.

5. Te-ai întrebat vreodată cum e de fapt lumea, cum ar arăta văzută prin ochi fericiţi? [2]Lumea pe care o vezi nu e decât o judecată asupra ta. [3]Ea nu există. [4]Dar judecata emite un verdict asupra ei, o justifică şi îi dă realitate. [5]Iată ce e lumea pe care o vezi: o judecată asupra ta, emisă de tine. [6]Eul păstrează cu grijă acest portret nesănătos pe care ţi-l faci tu – căci este chipul lui, un chip pe care îl iubeşte – şi îl pune în lume, în afara ta. [7]Şi la această lume trebuie să te ajustezi cât crezi că acest tablou e în afară, iar tu, la mila lui. [8]Lumea aceasta *este* nemiloasă şi, dacă ar fi în afara ta, ar trebui pe bune să te temi. [9]Dar tocmai tu ai făcut-o nemiloasă, şi acum, dacă nemilostivirea pare a te privi, la rândul ei, din tot ce vezi, ea poate să fie corectată.

6. Cine poate rămâne nesfânt mult vreme într-o relaţie sfântă? [2]Lumea pe care o văd cei sfinţi e una cu ei, după cum şi lumea pe care o vede eul este ca el. [3]Lumea pe care o văd cei sfinţi e frumoasă pentru că îşi văd inocenţa în ea. [4]Nu i-au spus ce e; nu au făcut ajustări să corespundă ordinelor lor. [5]Au întrebat-o cu blândeţe şi în şoaptă: „Ce eşti?" [6]Iar Cel Ce veghează toată percepţia le-a răspuns. [7]Nu lua judecata lumii ca răspuns la întrebarea: „Ce sunt?" [8]Lumea crede în păcat, dar credinţa care a făcut-o cum o vezi nu este în afara ta.

7. Nu căuta să îl faci pe Fiul lui Dumnezeu să se ajusteze la propria

lui demenţă. [2]Există un străin în el, care a nimerit întâmplător în casa adevărului şi care va pleca de acolo. [3]A venit fără vreun scop, dar nu va rămâne înaintea luminii strălucitoare pe care ţi-a oferit-o Spiritul Sfânt şi pe care ai acceptat-o. [4]Căci, acolo, străinul e lăsat fără adăpost şi eşti primit *tu*. [5]Nu îl întreba pe acest străin trecător: „Ce sunt?" [6]Căci e singurul lucru din tot universul care nu ştie. [7]Dar tocmai pe el îl întrebi şi tocmai la răspunsul lui vrei să te ajustezi. [8]Acest singur gând fantezist, de o aroganţă cumplită, şi totuşi, atât de mărunt şi de neînsemnat, încât trece neobservat prin universul adevărului, devine călăuza ta. [9]Tocmai pe el îl întrebi semnificaţia universului. [10]Şi pe singurul lucru orb din tot universul văzător al adevărului îl întrebi: „Cum să îl privesc pe Fiul lui Dumnezeu?"

8. Se cere oare judecată unui lucru văduvit total de judecată? [2]Şi, dacă ai făcut-o, i-ai crede oare răspunsul şi te-ai ajusta la el de parcă ar fi chiar adevărul? [3]Lumea pe care o vezi e răspunsul pe care ţi l-a dat, iar tu i-ai dat puterea să ajusteze lumea ca să îşi facă adevărat răspunsul. [4]Ai întrebat acest suflu de nebunie care e înţelesul relaţiei tale nesfinte şi ai ajustat-o în funcţie de răspunsul lui dement. [5]Cât te-a făcut de fericit? [6]Oare ţi-ai întâlnit fratele cu bucuria de-a-l binecuvânta pe Fiul lui Dumnezeu şi i-ai adus mulţumiri pentru toată fericirea ce ţi-a acordat-o? [7]Oare ţi-ai recunoscut fratele ca darul veşnic ce ţi-l face Dumnezeu? [8]Oare ai văzut sfinţenia ce s-a răsfrânt, deopotrivă, în fratele tău şi în tine spre a vă binecuvânta unul pe altul? [9]Iată scopul relaţiei voastre sfinte. [10]Nu cere de la singurul lucru care o mai vrea nesfântă mijloacele prin care se obţine. [11]Nu îi da puterea de-a ajusta mijloacele şi scopul.

9. Prizonierii puşi în lanţuri grele ani de zile, înfometaţi şi vlăguiţi, slabi şi istoviţi, cu ochi plecaţi atât de îndelung în întuneric, încât nu îşi mai amintesc lumina, nu sar de bucurie în clipa în care sunt eliberaţi. [2]Mai trece câtva timp până înţeleg ce este libertatea. [3]Fără putere, ai căutat anemic şi pe dibuite în ţărână şi ai găsit mâna fratelui tău, nesigur dacă să îi dai drumul sau să apuci mai strâns o viaţă demult uitată. [4]Apuc-o şi mai strâns, şi ridică-ţi ochii să îţi vezi puternicul însoţitor, în care stă înţelesul libertăţii tale. [5]A părut să fie răstignit alăturea de tine. [6]Şi totuşi, sfinţenia lui a rămas intactă şi desăvârşită; şi, alăturea de el, astăzi vei intra cu el în Rai şi vei cunoaşte pacea dumnezeiască.

10. Iată voia mea pentru tine şi fratele tău, şi pentru fiecare dintre voi unul pentru altul şi pentru sine însuşi. [2]Aici e doar sfinţenie şi unire fără limite. [3]Căci ce e Cerul, dacă nu unire, directă şi perfectă, fără vălul fricii asupra ei? [4]Aici una suntem, privindu-ne unul pe altul şi pe noi înşine cu perfectă blândeţe. [5]Aici devin imposibile toate gândurile oricărei separări între noi. [6]Tu, care ai fost prizonier în separare, eşti eliberat acum în Rai. [7]Şi aici mă voi uni cu tine, prietenul meu, fratele meu şi Sinele meu.

11. Darul pe care i-l faci fratelui tău mi-a dat certitudinea că unirea noastră va fi cât de curând. [2]Împărtăşeşte, atunci, această credinţă cu mine şi cunoaşte că e îndreptăţită. [3]În iubirea desăvârşită nu este frică *pentru că* nu ştie de păcat şi trebuie să îi privească şi pe alţii cum se priveşte pe ea. [4]Privind cu milă înăuntru, de ce se poate teme în afară? [5]Cei inocenţi văd siguranţă, iar cei curaţi cu inima Îl văd pe Dumnezeu în Fiul Său, şi se bizuie pe Fiu să îi conducă la Tatăl. [6]Şi, unde vor să meargă ei, dacă nu acolo unde vor să fie? [7]Acum, tu şi fratele tău vă veţi conduce reciproc la Tatăl cu aceeaşi certitudine cu care Dumnezeu Şi-a creat Fiul sfânt şi l-a păstrat tot sfânt. [8]În fratele tău e lumina veşnicei făgăduinţe dumnezeieşti a nemuririi tale. [9]Vezi-l fără păcat, şi nu va putea *fi* nicio frică în tine.

IV. Intrarea în arcă

1. Nimic nu îţi poate dăuna dacă nu îi dai tu puterea să o facă. [2]Dar *tu* dai putere în modul în care legile acestei lumi interpretează actul de a da: dând, pierzi. [3]Nu e la discreţia ta să dai putere. [4]Puterea ţine de Dumnezeu, fiind dată de El şi redeşteptată de Spiritul Sfânt, Care ştie că, dând, câştigi. [5]El nu dă putere nici păcatului – şi, de aceea, acesta nu o are –, nici rezultatelor lui, după cum le vede lumea aceasta: boala şi moartea şi suferinţa şi durerea. [6]Aceste lucruri nu s-au petrecut pentru că Spiritul Sfânt nu le vede şi nu dă putere sursei lor pretinse. [7]Aşa te ţine El liber de ele. [8]Fiind fără iluzii referitor la ce eşti tu, Spiritul Sfânt Îi dă simplu totul lui Dumnezeu, Care a dat deja şi a primit tot ce e adevărat. [9]Ce e neadevărat, El nici nu a primit, nici nu a dat.

2. Păcatul nu are loc în Cer, unde rezultatele lui sunt străine şi nu pot intra, după cum nici sursa lor nu poate. [2]Iată de ce e nevoie să îţi vezi fratele fără păcat. [3]În el *este* Cerul. [4]Dacă vezi păcat în el în schimb, Cerul e pierdut pentru tine. [5]Dar, dacă îl vezi aşa cum e, ce e al tău se râsfrânge de la el la tine. [6]Mântuitorul tău îţi dă numai iubire, dar de tine depinde ce vrei să primeşti de la el. [7]Lui i-e dat să îţi treacă toate greşelile cu vederea, şi în asta stă propria lui mântuire. [8]Dar şi a ta. [9]În felul în care o interpretează Spiritul Sfânt, mântuirea e o lecţie despre cum dai. [10]E redeşteptarea legilor lui Dumnezeu în minţi ce au stabilit alte legi şi le-au dat puterea de-a pune în aplicare ceea ce Dumnezeu nu a creat.

3. Legile tale demente au fost făcute să garanteze că vei face greşeli,

şi le vei da putere asupra ta acceptându-le rezultatele drept ceea ce meriţi. [2]Ce ar putea să fie asta, dacă nu curată nebunie? [3]Aşa ceva vrei să vezi în cel ce te mântuieşte de demenţă? [4]El e la fel de liber de ea cum eşti şi tu, şi, în libertatea pe care o vezi în el, o vezi pe a ta. [5]Căci o împărtăşiţi. [6]Ce a dat Dumnezeu respectă numai şi numai legile Lui. [7]Iar cei ce le respectă e imposibil să sufere rezultatele oricărei alte surse.

4. Cei ce aleg libertatea vor resimţi numai rezultatele ei. [2]Puterea lor ţine de Dumnezeu şi o vor da doar celor date de Dumnezeu, pentru a o împărtăşi cu ei. [3]În afara ei, nimic nu îi poate atinge, căci nu văd altceva, împărtăşindu-şi puterea după Voia lui Dumnezeu. [4]Aşa se stabileşte şi se păstrează libertatea lor. [5]E susţinută prin toată ispita de-a întemniţa şi de-a fi întemniţată. [6]Pe cei ce au învăţat ce este libertatea ar trebui să îi întrebi ce este. [7]Nu întreba vrabia cum se avântă vulturul, căci cei cu aripi mici nu au acceptat pentru ei înşişi puterea de-a împărtăşi cu tine.

5. Nepăcătoşii dau cum au primit. [2]Vezi, aşadar, puterea nepăcătoşeniei în fratele tău şi împărtăşeşte cu el puterea eliberării de păcat pe care i-ai oferit-o lui. [3]Fiecărui pribeag care cutreieră pământul într-o solitudine aparentă i se dă un mântuitor, care are aici o funcţie specială: să îl elibereze, şi să se elibereze deci. [4]În lumea separării fiecare e desemnat separat, deşi sunt cu toţii acelaşi. [5]Dar cei ce ştiu că sunt cu toţii acelaşi nu au nevoie de mântuire. [6]Şi fiecare îşi găseşte mântuitorul când e gata să privească faţa lui Cristos şi să Îl vadă nepăcătos.

6. Planul nu e elaborat de tine şi nu trebuie să te preocupe decât partea care ţi s-a dat de învăţat. [2]Căci Cel Care cunoaşte restul Se va ocupa de rest fără ajutorul tău. [3]Dar să nu crezi că nu are nevoie de partea ta să Îl ajute în ce priveşte restul. [4]Căci în partea ta stă întregul, fără de care nu e deplină nicio parte, şi nici întregul nu e deplin fără partea ta. [5]În arca păcii se intră doi câte doi, dar, odată cu ei, intră şi începutul unei alte lumi. [6]Aici trebuie să intre fiece relaţie sfântă, să înveţe funcţia specială pe care o deţine în planul Spiritului Sfânt, din moment ce Îi împărtăşeşte acum scopul. [7]Iar, când se va atinge acest scop, va apărea o lume nouă, în care păcatul nu poate intra; o lume nouă, în care Fiul lui Dumnezeu poate intra fără frică şi în care se odihneşte puţin, să uite închisoarea şi să îşi amintească libertatea. [8]Cum poate să intre, să se odihnească şi să îşi amintească, fără tine? [9]Dacă nu eşti acolo şi tu, el nu este deplin. [10] Şi tocmai acolo îşi aduce aminte de deplinătatea lui.

7. Acesta e scopul care ţi s-a dat. [2]Să nu crezi că iertarea pe care i-o oferi fratelui tău vă serveşte numai vouă. [3]Căci toată lumea nouă stă în mâinile fiecăror doi ce intră aici să se odihnească. [4]Şi, în timp ce se odihnesc, faţa lui Cristos străluceşte asupra lor şi îşi amintesc legile lui Dumnezeu, uitând de restul şi tânjind doar la împlinirea deplină a legilor Lui în ei şi în toţi fraţii lor. [5]Crezi oare că, atunci când se va înfăptui asta, te vei odihni fără de ei? [6]Nu îi vei putea lăsa pe dinafară pe niciunul, după cum nici eu nu te-aş putea lăsa fără să uit o parte din mine însumi.

8. Te întrebi poate cum poţi să ai pace când, atât cât eşti în timp, sunt atâtea de făcut înainte ca să se deschidă drumul către pace. [2]Poate ţi se pare un lucru imposibil. [3]Întreabă-te însă dacă e posibil ca Dumnezeu să aibă un plan de mântuire a ta care să nu funcţioneze. [4]Odată ce Îi accepţi planul ca singura funcţie pe care vrei să o îndeplineşti, nu vor fi lucruri pe care Spiritul Sfânt să nu le aranjeze pentru tine, fără niciun efort din partea ta. [5]El va merge înaintea ta, netezindu-ţi cărarea şi nelăsându-ţi în cale nici pietre de care să te împiedici, nici obstacole care să te oprească în drum. [6]Nu ţi se vor refuza cele trebuincioase. [7]Toate dificultăţile aparente vor dispărea complet înainte de-a ajunge tu la ele. [8]Nu trebuie să îţi faci griji pentru nimic; nu trebuie să te preocupe decât singurul scop pe care vrei să îl îndeplineşti. [9]Cum ţi s-a dat, aşa se va şi îndeplini. [10]Garanţia lui Dumnezeu va ţine în faţa tuturor obstacolelor, căci se bazează pe certitudine, nu pe întâmplare. [11]Se bazează pe *tine*. [12]Căci ce poate fi mai cert decât un Fiu de-al lui Dumnezeu?

V. Vestitorii veşniciei

1. În lumea aceasta, Fiul lui Dumnezeu e cel mai aproape de el însuşi într-o relaţie sfântă. [2]Acolo începe să găsească certitudinea pe care o are, în el, Tatăl său. [3]Şi, tot acolo, îşi găseşte funcţia de-a restitui legile Tatălui său părţii care a fost ţinută în afara lor şi de-a găsi ce s-a pierdut. [4]Numai în timp ceva se poate pierde, şi nu se pierde niciodată pentru totdeauna. [5]Aşa se contopesc în timp, treptat, părţile Fiului lui Dumnezeu şi, cu fiecare contopire, sfârşitul timpului e adus tot mai aproape. [6]Fiece miracol de contopire e un puternic vestitor al veşniciei. [7]Cel ce are un singur scop, unificat şi sigur, nu se poate teme. [8]Cel care îşi împărtăşeşte scopul cu el nu *poate* să nu fie una cu el.

2. Fiecare vestitor al veşniciei cântă sfârşitul păcatului şi al fricii. [2]Fiecare vorbeşte în timp despre ce transcende cu mult timpul. [3]Două voci ce se înalţă împreună cheamă inimile tuturor să bată la unison. [4]Şi, în acea singură bătaie, unitatea iubirii se proclamă şi se primeşte cu căldură. [5]Pace relaţiei tale sfinte, ce are puterea să ţină laolaltă

unitatea Fiului lui Dumnezeu. [6]Îi dai fratelui tău pentru toți și, prin darul pe care îl faci, pe toți îi bucuri. [7]Nu uita Cine ți-a dat darurile ce le dai și, neuitând asta, îți vei aminti Cine I-a dat darurile ca să ți le dea.

3. E imposibil să supraestimezi valoarea fratelui tău. [2]Numai eul face asta, dar asta nu înseamnă decât că vrea să și-l aroge pe celălalt și, de aceea, îi atribuie o valoare mult prea mică. [3]E clar că inestimabilul nu poate fi evaluat. [4]Oare recunoști frica pe care o stârnește încercarea fără sens de-a judeca un lucru care îți depășește atât de mult judecata, încât nici măcar nu poți să îl vezi? [5]Nu judeca ce îți este invizibil căci nu o îl vezi nicicând, ci așteaptă-i răbdător venirea. [6]Ți se va da să vezi valoarea fratelui tău când tot ce vei vrea pentru el va fi pacea. [7]Și, ce vrei pentru el, vei primi.

4. Cum poți estima valoarea celui ce îți oferă pace? [2]Vrei altceva în afara lucrului pe care ți-l oferă el? [3]Valoarea lui a fost stabilită de Tatăl său și o vei recunoaște când vei primi, prin el, darul Tatălui său. [4]Ce e în sinea lui va străluci atât de puternic în ochii tăi recunoscători, încât îl vei iubi pur și simplu și te vei bucura. [5]Nu te vei gândi să îl judeci, căci cine vrea să vadă fața lui Cristos, dar insistă că judecata are totuși rost? [6]Căci această insistență ține de cei care nu văd. [7]Ai de ales între viziune și judecată, dar nu le poți alege pe amândouă.

5. Trupul fratelui tău vă e la fel de nefolositor și lui, și ție. [2]Când e folosit doar așa cum te învață Spiritul Sfânt, nu are nicio funcție. [3]Căci mințile nu au nevoie de trup pentru a comunica. [4]Vederea ce vede trupul nu are niciun folos care să slujească scopului unei relații sfinte. [5]Și, cât îți vezi fratele așa, mijlocul și scopul nu vor fi aliniate. [6]De ce ar trebui să treacă atâtea clipe sfinte până la împlinirea acestui lucru, când una singură ar fi de ajuns? [7]Nu *există* decât una. [8]Micul suflu de veșnicie ce străbate timpul ca o lumină aurie e unul și același: nimic înainte și nimic după el.

6. Tu consideri fiecare clipă sfântă un punct diferit în timp. [2]Ea nu se schimbă niciodată. [3]Tot ce a cuprins sau va cuprinde vreodată este chiar acum aici. [4]Trecutul nu îi sustrage absolut nimic, iar viitorul nu îi va adăuga nimic în plus. [5]Prin urmare, aici e totul. [6]Aici e frumusețea relației tale, cu mijlocul și scopul aflate deja într-o perfectă armonie. [7]Aici ți s-a oferit deja credința desăvârșită pe care, într-o bună zi, i-o vei oferi fratelui tău; aici s-a dat deja iertarea nelimitată pe care i-o vei da, și ai văzut deja fața lui Cristos pe care urmează încă să o vezi.

7. Poți oare să evaluezi dăruitorul unui dar ca acesta? [2]Ai schimba oare darul acesta cu un altul? [3]Darul acesta îți readuce aminte de legile lui Dumnezeu. [4]Și, prin simpla lor reamintire, legile ce te-au ținut prizonierul durerii și al morții trebuie date uitării. [5]Ce îți oferă

trupul fratelui tău nu e un dar. [6]Vălul ce ascunde darul îți ascunde și fratele. [7]El *este* darul, dar nu o știe. [8]Nici tu nu o știi. [9]Și totuși, ai încredere că Cel Ce vede darul în fratele tău și în tine îl va oferi și îl va primi pentru voi doi. [10]Și, prin viziunea Lui, îl vei vedea și, prin înțelegerea Lui, îl vei recunoaște și îl vei iubi ca pe propriul tău dar.

8. Alină-te și simte cum veghează Spiritul Sfânt asupra ta, cu iubire și încredere deplină în ce vede. [2]Îl cunoaște pe Fiul lui Dumnezeu și împărtășește certitudinea Tatălui său că universul stă în mâinile lui blânde în siguranță și în pace. [3]Să ne gândim acum ce trebuie să învețe ca să împărtășească încrederea pe care o are Tatăl său în el. [4]Ce e el, de i-o acordă Creatorul universului și de o știe în siguranță? [5]El nu se vede așa cum îl cunoaște Tatăl său. [6]Și totuși, e cu neputință ca încrederea lui Dumnezeu să fie greșit acordată.

VI. Templul Spiritului Sfânt

1. Semnificația Fiului lui Dumnezeu stă numai în relația lui cu Creatorul. [2]Dacă ar fi altundeva, ar fi la voia întâmplării, dar nu *există* altceva. [3]Iar aceasta e întru totul iubitoare și veșnică. [4]Fiul lui Dumnezeu a inventat însă o relație nesfântă între el și Tatăl său. [5]Adevărata lui relație e o relație de unire desăvârșită și de neîntreruptă continuitate. [6]Cea făcută de el e parțială, egocentrică, fragmentată și plină de frică. [7]Cea creată de Tatăl său cuprinde întru totul Sinele și Îl extinde. [8]Cea făcută de el e întru totul autodistructivă și autolimitantă.

2. Nimic nu poate arăta mai bine acest contrast decât experiența unei relații sfinte și a unei relații nesfinte. [2]Prima se bazează pe iubire, sprijinindu-se pe ea senină și netulburată. [3]Trupul nu o perturbă. [4]Orice relație în care intră trupul nu se bazează pe iubire, ci pe idolatrie. [5]Iubirea dorește să fie cunoscută, înțeleasă și împărtășită pe deplin. [6]Ea nu are secrete, nici lucruri pe care să le izoleze și să le ascundă. [7]Ea pășește în lumina soarelui, cu ochii larg deschiși și calmă, cu o întâmpinare surâzătoare și o sinceritate atât de simplă și de evidentă, încât nu poate fi greșit înțeleasă.

3. Idolii însă nu împărtășesc. [2]Idolii acceptă, dar nu înapoiază niciodată. [3]Pot fi iubiți, dar nu pot iubi. [4]Nu înțeleg ce li se oferă, și orice relație în care intră și-a pierdut înțelesul. [5]Faptul că sunt iubiți a făcut iubirea să își piardă tot înțelesul. [6]Ei trăiesc în taină, urând lumina soarelui și iubind întunericul trupului, în care se pot ascunde și își pot ascunde secretele alături de ei. [7]Nu au relații, căci, unde sunt ei, alții nu sunt bine-veniți. [8]Și nici nu surâd nimănui, nici nu îi văd pe cei care le surâd.

4. Iubirea nu are temple întunecate în care misterele se țin obscure și ascunse de soare. [2]Ea nu caută putere, ci relații. [3]Trupul e arma aleasă a eului de-a căuta putere *prin* relații. [4]Iar relațiile lui trebuie să fie nesfinte, căci nici măcar nu vede ce sunt. [5]Le vrea numai pentru prinosurile de pe urma cărora prosperă idolii lui. [6]Restul îl aruncă pur și simplu, căci consideră nevaloros tot ce i-ar putea oferi. [7]Lipsit de adăpost, eul caută să adune cât mai multe trupuri în care să își așeze idolii, stabilindu-le astfel ca temple închinate lui.

5. Templul Spiritului Sfânt nu e un trup, ci o relație. [2]Trupul e o bucățică de întuneric izolată, o cameră secretă și ascunsă, un mic strop de mister fără sens, un loc îngrădit și protejat cu grijă, care însă nu ascunde nimic și nu are niciun înțeles. [3]Aici relația nesfântă evadează din realitate și caută firimituri să supraviețuiască. [4]Aici vrea să își târască frații, ținându-i aici în idolatria ei. [5]Aici este „în siguranță", căci iubirea nu poate să intre aici. [6]Spiritul Sfânt nu Își construiește templele unde iubirea nu poate să fie niciodată. [7]Oare Cel Ce vede fața lui Cristos și-ar alege drept casă singurul loc din tot universul în care nu poate fi văzută?

6. Nu poți face din trup templul Spiritului Sfânt și nu va fi niciodată locașul iubirii. [2]El este casa idolatrului și a condamnării iubirii. [3]Căci aici iubirea e transformată în ceva înfricoșător și speranța e abandonată. [4]Chiar și idolii care sunt venerați aici sunt învăluiți în mister și separați de cei ce îi venerează. [5]Acesta e templul dedicat nerelațiilor și neînapoierii. [6]Aici „misterul" separării e perceput cu evlavie și tratat cu reverență. [7]Ceea ce Dumnezeu *nu* vrea să existe e ținut aici „la adăpost" de El. [8]Dar nu îți dai seama că lucrul de care te temi în fratele tău și pe care nu vrei să îl vezi în el e lucrul care Îl face pe Dumnezeu să îți pară înfricoșător și să îți rămână necunoscut.

7. Idolatrii se vor teme întotdeauna de iubire, căci nimic nu îi amenință atât de serios ca apropierea iubirii. [2]Lasă iubirea să se apropie de ei și să vadă dincolo de trup – după cum, precis, o va și face –, iar ei se vor retrage plini de teamă, simțind cum începe să se cutremure și să slăbească temelia de o aparentă fermitate a templului lor. [3]Frate, tremuri odată cu ei. [4]Dar nu te temi decât de vestitorul evadării. [5]Acest loc al întunericului nu este casa ta. [6]Templul tău nu e amenințat. [7]Nu mai ești un idolatru. [8]Scopul Spiritului Sfânt stă la adăpost în relația ta, și nu în trupul tău. [9]Ai scăpat de trup. [10]Unde ești tu, trupul nu poate să intre, căci Spiritul Sfânt a așezat acolo templul Său.

8. Relațiile nu au o ordine. [2]Ele fie sunt, fie nu sunt. [3]O relație nesfântă nu e nicio relație. [4]E o stare de izolare, care pare a fi ce nu e. [5]Doar atât. [6]În clipa în care a părut posibilă ideea smintită de-a-ți face o relație nesfântă din relația cu Dumnezeu, toate relațiile tale au fost lăsate fără înțeles. [7]În clipa aceea nesfântă s-a născut timpul, și s-au făcut trupuri care să găzduiască ideea smintită și să îi dea iluzia realității. [8]Așa a părut să aibă o casă ce rezistă o vreme și apoi dispare. [9]Căci ce i-ar putea servi drept adăpost acestei idei smintite, contrare realității, mai mult de o secundă?

9. Idolii trebuie să dispară și să nu lase nimic în urma lor. [2]Clipa nesfântă a pretinsei lor puteri este plăpândă ca un fulg de nea, dar fără frumusețea fulgului de nea. [3]Acesta să fie oare lucrul cu care vrei să înlocuiești binecuvântarea veșnică a clipei sfinte și binefacerea ei nelimitată? [4]Preferi oare rea-voința relației nesfinte – atât de puternică în aparență, atât de greșit înțeleasă și atât de investită într-o atracție falsă – clipei sfinte, care îți oferă înțelegere și pace? [5]Leapădă-ți, atunci, trupul și transcende-l liniștit, ridicându-te să întâmpini ce vrei cu adevărat. [6]Și, din templul Lui cel sfânt, nu te uita înapoi la lucrul din care te-ai trezit. [7]Căci iluziile nu pot atrage mintea ce le-a depășit și le-a lăsat în urmă.

10. Relația sfântă reflectă relația adevărată pe care o are, în realitate, Fiul lui Dumnezeu cu Tatăl său. [2]Spiritul Sfânt stă în ea, în certitudinea că va dura pentru totdeauna. [3]Ferma ei temelie e veșnic susținută de adevăr, iar iubirea se răsfrânge asupra ei cu zâmbetul blând și cu binecuvântarea blajină pe care le-o oferă alor ei. [4]Aici, clipa nesfântă se schimbă bucuros cu cea sfântă a sigurei înapoieri. [5]Aici se ține deschisă cu blândețe calea către relații adevărate, prin care tu și fratele tău treceți împreună, lăsându-vă în urmă trupul, recunoscători, și odihnindu-vă în Brațele Veșnice. [6]Brațele Iubirii sunt deschise să vă primească și să vă ofere pace pentru totdeauna.

11. Trupul e idolul eului; credința în păcat făcută carne și proiectată apoi în afară. [2]Asta produce ceva ce pare a fi un zid de carne în jurul minții, ținând-o prizonieră într-un mic punct din spațiu și din timp, supusă morții și dispunând doar de o clipă în care să suspine, să sufere și să moară în cinstea stăpânului ei. [3]Iar această clipă nesfântă pare să fie viața: o clipă de disperare, o mică insulă de nisip uscat, lipsită de apă și așezată, în cumpănă precară, pe apa uitării. [4]Aici, Fiul lui Dumnezeu se oprește puțin să își aducă prinosul idolilor morții și să își continue apoi drumul. [5]Aici e mai mult mort decât viu. [6]Dar, tot aici, alege din nou între idolatrie și iubire. [7]Aici i se dă să aleagă să petreacă această clipă plătind tribut trupului sau lăsându-se scăpat de el. [8]Aici poate accepta clipa sfântă, ce i se oferă în locul celei nesfinte pe care a ales-o înainte. [9]Și aici poate învăța că relațiile sunt mântuirea lui, și nu osânda.

12. Tu, care înveți acest lucru, te mai poți teme încă, dar nu ești imobilizat. [2]Clipa sfântă valorează acum, în ochii tăi, mai mult decât aparentul ei echivalent nesfânt, și ai învățat că o vrei de fapt doar pe una dintre ele. [3]Nu e momentul să fii trist. [4]Poate confuz, dar nu descu-

rajat. [5]Ai o relație *reală*, o relație cu înțeles. [6]Seamănă cu relația reală pe care o ai cu Dumnezeu ca două picături de apă. [7]Idolatria a trecut și nu are înțeles. [8]Poate că te mai temi puțin de fratele tău, poate că te mai însoțește o umbră rămasă din frica de Dumnezeu. [9]Dar ce contează pentru cei cărora li s-a dat singura relație adevărată dincolo de trup? [10]Pot fi opriți mult de la vederea feței lui Cristos? [11]Și pot să își refuze mult amintirea relației lor cu Tatăl și să nu conștientizeze reamintirea Iubirii Lui?

VII. Consecvența dintre mijloace și scop

1. Am vorbit mult despre discrepanțele dintre mijloace și scop, și despre cum trebuie aliniate înainte ca relația ta sfântă să îți poată aduce numai bucurie. [2]Dar am mai spus și că mijloacele de-a satisface obiectivul Spiritului Sfânt vor veni de la aceeași Sursă ca și scopul Lui. [3]Fiind atât de simplu și direct, cursul acesta nu are în el inconsecvențe. [4]Inconsecvențele aparente sau părțile ce ți se par mai dificile decât altele sunt doar indicii ale locurilor în care există încă discrepanțe între mijloace și scop. [5]Acestea îți produc un mare disconfort. [6]Nu trebuie să fie așa. [7]Cursul acesta nu îți cere mai nimic. [8]E imposibil să îți imaginezi un curs care să ceară atâta de puțin sau care să îți poată oferi mai mult.

2. Perioada de disconfort ce vine după schimbarea bruscă a scopului unei relații de la păcat la sfințenie poate acum să fie pe sfârșite. [2]În măsura în care o mai resimți, refuzi să lași mijloacele în seama Celui Ce a schimbat scopul. [3]Tu recunoști că vrei obiectivul. [4]Nu ești dispus să accepți și mijloacele? [5]Dacă nu ești dispus, să admitem atunci că *tu* ești inconsecvent. [6]Scopurile se ating prin mijloace și, dacă vrei un scop, trebuie să fii dispus să vrei și mijloacele. [7]Cu câtă sinceritate poți să spui: „Vreau lucrul acesta mai presus de toate, dar nu vreau să învăț mijloacele de-a-l dobândi?"

3. Pentru atingerea obiectivului, Spiritul Sfânt cere, într-adevăr, puțin. [2]Și nu cere mai mult pentru a-ți da, deopotrivă, și mijloacele. [3]Mijloacele sunt secundare obiectivului. [4]Iar, când eziți, precis te înspăimântă scopul, nu mijlocul. [5]Ține minte acest lucru, căci altfel vei face greșeala de a crede că mijlocul este dificil. [6]Dar cum poate să fie dificil din moment ce ți se dă pur și simplu? [7]Mijlocul garantează obiectivul și e perfect aliniat cu el. [8]Înainte de a-l examina un pic mai atent, ține minte că, dacă îl crezi imposibil, ți s-a clătinat dorința cu care ai vrut scopul. [9]Căci, dacă un obiectiv e posibil de atins, trebuie să fie posibile și mijloacele de a-l atinge.

4. *E* imposibil să vezi în fratele tău un nepăcătos, și să îl consideri totuși trup. [2]Nu e oare o imposibilitate ce concordă cu obiectivul sfințeniei? [3]Căci sfințenia e doar rezultatul deciziei de a permite anularea efectelor păcatului, ca să se recunoască ce a fost întotdeauna adevărat. [4]Să vezi un trup nepăcătos este cu neputință, căci sfințenia e pozitivă, iar trupul este doar neutru. [5]Nu e păcătos, dar nici nepăcătos nu e. [6]Nimic fiind, trupul nu poate fi investit în mod semnificativ cu însușirile lui Cristos sau cu ale eului. [7]Și una, și alta trebuie să fie o greșeală, căci ambele ar atribui însușirile acolo unde nu pot fi. [8]Și ambele trebuie desfăcute în scopurile adevărului.

5. Trupul *este* mijlocul prin care eul încearcă să facă relația nesfântă să pară reală. [2]Clipa nesfântă *este* timpul trupurilor. [3]Dar aici *scopul* e păcatul. [4]Acesta nu poate fi atins decât în iluzii, așa că iluzia că un frate e totuna cu un trup concordă pe deplin cu scopul nesfințeniei. [5]Datorită acestei consecvențe, mijlocul rămâne necontestat cât timp ții la scop. [6]Ce vezi se adaptează la ce dorești, căci văzul e întotdeauna secundar dorinței. [7]Și, dacă vezi trupul, ai ales să judeci, nu să vezi. [8]Căci viziunea, ca relațiile, nu are o ordine. [9]Fie vezi, fie nu vezi.

6. Cine vede trupul unui frate și-a judecat fratele și nu îl vede. [2]Nu îl vede păcătos; ci, pur și simplu, nu îl vede. [3]În întunericul păcatului, el este invizibil. [4]În întuneric nu poate fi decât închipuit, căci acolo iluziile pe care le deții despre el nu sunt confruntate cu realitatea lui. [5]Aici, iluziile și realitatea sunt ținute separat. [6]Aici, iluziile nu se aduc nicicând la adevăr și i se ascund întotdeauna. [7]Și, tot aici, în întuneric, îți închipui că realitatea fratelui tău e trupul, în relații nesfinte cu alte trupuri, slujind cauzei păcatului timp de o clipă, înainte de-a muri.

7. Există, într-adevăr, o diferență între această închipuire vană și viziune. [2]Diferența nu constă în ele, ci în scopul lor. [3]Și una, și alta nu sunt decât mijloace, potrivite scopului pentru care se folosesc. [4]Niciuna dintre ele nu slujește scopului celeilalte, căci fiecare în parte reprezintă *alegerea* unui scop, întrebuințată în folosul acestuia. [5]Niciuna nu are înțeles fără scopul pentru care a fost menită, nici nu e prețuită ca lucru de sine stătător, separat de intenție. [6]Mijloacele par reale pentru că e prețuit obiectivul. [7]Iar judecata nu are valoare decât dacă obiectivul e păcatul.

8. Trupul nu poate fi privit decât prin judecată. [2]Faptul că vezi trupul e un indiciu că îți lipsește viziunea și că ai refuzat mijloacele oferite de Spiritul Sfânt pentru a sluji scopului Său. [3]Cum poate o relație sfântă să își atingă scopul prin mijloacele păcatului? [4]Judecata ai învățat-o singur; viziunea ai învățat-o de la Cel Ce te va dezvăța de ce te-ai învățat. [5]Viziunea Lui nu poate să vadă trupul, căci nu poate privi păcatul. [6]Și așa te conduce la realitate. [7]Fratele tău sfânt, prin a

cărui vedere te eliberezi, nu e o iluzie. [8]Încearcă să nu îl vezi în întuneric, căci închipuirile pe care ți le faci despre el îți vor părea reale acolo. [9]Ți-ai închis ochii să îl ții pe dinafară. [10]Acesta ți-a fost scopul și, cât timp scopul acesta va părea să aibă un înțeles, mijloacele atingerii lui vor fi considerate demne de văzut, așa că n-o să vezi.

9. Întrebarea ta nu ar trebui să fie: „Cum pot să îmi văd fratele fără un trup?" [2]Ci: „Chiar doresc să îl văd nepăcătos?" [3]Și, în timp ce întrebi, nu uita că nepăcătoșenia lui te scapă de frică pe *tine*. [4]Mântuirea este obiectivul Spiritului Sfânt. [5]Mijlocul este viziunea. [6]Căci ce văd văzătorii *chiar* e nepăcătos. [7]Cel ce iubește nu poate judeca, și ce vede e lipsit de condamnare. [8]Și ce vede nu a fost făcut de el, căci i s-a dat să vadă, după cum i s-a dat și viziunea ce-a făcut posibil să și vadă.

VIII. Viziunea nepăcătoșeniei

1. Viziunea îți va parveni mai întâi în străfulgerări, dar acestea vor fi de ajuns să îți arate ce ți se dă – ție, care îți vezi fratele fără niciun păcat. [2]Adevărul ți se redă prin dorința ta, din moment ce l-ai pierdut prin dorința de-a avea altceva. [3]Deschide locul sfânt pe care l-ai închis prețuind „altceva", și ce nu s-a pierdut nicicând va reveni în liniște. [4]Ți-a fost păstrat. [5]Viziunea nu ar fi necesară dacă nu s-ar fi făcut judecata. [6]Dorește acum întreaga ei desfacere, și ți se va desface.

2. Nu vrei să îți cunoști propria Identitate? [2]Nu ai vrea să îți schimbi bucuros îndoielile cu certitudinea? [3]Nu ai vrea să scapi de bunăvoie de nefericire și să reînveți ce este bucuria? [4]Relația ta sfântă îți oferă toate aceste lucruri. [5]După cum ți s-a dat, așa îi vor fi și efectele. [6]Și, din moment ce scopul ei sfânt nu a fost făcut de tine, mijloacele prin care îți revine finalul ei fericit nu țin nici ele de tine. [7]Bucură-te de ce îți revine la cerere și nu te gândi că e nevoie să faci mijloacele sau scopul. [8]Toate acestea ți se dau – ție, care nu vrei decât să îți vezi fratele fără niciun păcat. [9]Toate acestea ți se dau, așteptându-ți dorința de-a le primi. [10]Viziunea li se dă de bunăvoie celor care cer să vadă.

3. Nepăcătoșenia fratelui tău ți se dă într-o lumină strălucitoare, să o privești cu viziunea Spiritului Sfânt și să te bucuri de ea alături de El. [2]Căci pacea va veni la toți cei care cer, cu dorință adevărată și cu sinceritatea intenției, să o împărtășească cu Spiritul Sfânt și să concorde cu El referitor la ce e mântuirea. [3]Fii dispus, așadar, să îți vezi fratele fără niciun păcat, astfel încât Cristos să poată apărea în fața viziunii tale și să îți aducă bucurie. [4]Și nu pune niciun preț pe trupul fratelui tău, care îl ține legat de iluziile lui de sine. [5]Este dorința lui

să își vadă nepăcătoșenia, după cum este și a ta. [6]Binecuvântează-l pe Fiul lui Dumnezeu în relația ta și nu vedea în el ce ai făcut din el.

4. Spiritul Sfânt îți garantează că îți va reveni tot ce ți-a voit și ți-a dat Dumnezeu. [2]Iată scopul tău acum, iar viziunea care îl face să îți revină e gata să îți fie dată. [3]Ai viziunea care îți dă putința să nu vezi trupul. [4]Și, când îți vei privi fratele, vei vedea un altar închinat Tatălui tău, sfânt ca Cerul, sclipind de o puritate radioasă și scânteind de crinii strălucitori care au fost puși pe el. [5]Ce poți să prețuiești mai mult? [6]De ce crezi că trupul e o casă mai bună, un adăpost mai sigur pentru Fiul lui Dumnezeu? [7]De ce ai privi mai degrabă trupul decât adevărul? [8]Cum poți să preferi motorul distrugerii, alegându-l să înlocuiască sfânta casă pe care ți-o oferă Spiritul Sfânt și în care va sălășlui cu tine?

5. Trupul e semnul slăbiciunii, al vulnerabilității și al pierderii puterii. [2]Oare te poate ajuta un asemenea mântuitor? [3]Oare tocmai unui lucru neajutorat te-ai duce să îi ceri ajutorul la necaz și la nevoie? [4]Și ai alege să îi ceri putere tocmai unui lucru mic și jalnic? [5]Judecata va părea să îți slăbească mântuitorul. [6]Dar *tu* ești cel ce are nevoie de puterea lui. [7]Nu există problemă, întâmplare, situație sau nedumerire pe care să nu o rezolve viziunea. [8]Totul e izbăvit când e privit cu viziune. [9]Căci nu e văzul *tău*, și aduce cu el legile iubite de Cel al Cărui văz este.

6. Tot ce se privește cu viziune începe ușor să se lămurească, potrivit legilor pe care i le aduce văzul Lui calm și cert. [2]Sfârșitul tuturor lucrurilor pe care le privește El este întotdeauna sigur. [3]Căci Îi va satisface scopul, văzut într-o formă neajustată și fiind cât se poate de potrivit să îl satisfacă. [4]Distructivitatea devine benignă și păcatul se preschimbă în binecuvântare sub blânda Lui privire. [5]Ce putere au ochii trupului să corecteze ce percep? [6]Ochii lui se ajustează la păcat, incapabili să îl omită sub orice formă și văzându-l pretutindeni, în toate. [7]Privește cu ochii lui, și tot ce ai în față va fi condamnat. [8]Tot ce te-ar putea mântui, nu vei vedea nicicând. [9]Relația ta sfântă, sursa mântuirii tale, va fi lipsită de înțeles, și scopul ei preasfânt va fi văduvit de mijlocul împlinirii sale.

7. Judecata e doar o jucărie, un moft, mijlocul lipsit de sens cu ajutorul căruia joci, în închipuirea ta, jocul deșert al morții. [2]Dar viziunea le pune pe toate la locul lor, aducându-le încetișor sub stăpânirea blândă a legilor Cerului. [3]Ce-ar fi dacă ai recunoaște că lumea aceasta e o halucinație? [4]Ce-ar fi dacă ai înțelege cu adevărat că tu ai inventat-o? [5]Ce-ar fi dacă ți-ai da seama că cei ce par să mișune prin ea – să păcătuiască și să moară, să se atace, să se ucidă și să se distrugă singuri – sunt întru totul ireali? [6]Ai putea să mai crezi în ce vezi, dacă ai accepta acest lucru? [7]Și ai mai vedea-o?

8. Halucinațiile dispar când sunt recunoscute ca atare. [2]Iată vindecarea și remediul. [3]Nu le crede, și ele dispar. [4]Și tot ce trebuie să faci este să recunoști că *tu* ai făcut-o. [5]De îndată ce accepți acest simplu fapt și iei asupra ta puterea pe care le-ai dat-o, vei scăpa de ele. [6]Un lucru este cert: halucinațiile servesc unui scop și, când scopul acesta nu mai este urmărit, ele dispar. [7]De aceea, întrebarea nu e niciodată dacă le vrei pe ele, ci întotdeauna dacă vrei scopul căruia acestea îi servesc. [8]Lumea aceasta pare să îți ofere multe scopuri, fiecare diferit și cu valori diferite. [9]Dar toate sunt același lucru. [10]Din nou, nu există aici nicio ordine, numai o pretinsă ierarhie de valori.

9. Sunt posibile doar două scopuri. [2]Unul e păcatul, celălalt, sfințenia. [3]Nu e nimic între ele, iar cea pe care o alegi determină ce vezi. [4]Căci ce vezi este doar felul în care alegi să îți atingi obiectivul. [5]Halucinațiile servesc la atingerea obiectivului nebuniei. [6]Sunt mijloace prin care lumea exterioară, proiectată din interior, se ajustează la păcat și pare să depună mărturie pentru realitatea lui. [7]Afirmația că nu există nimic în exterior rămâne adevărată. [8]Dar tocmai asupra nimicului se fac toate proiecțiile. [9]Căci proiecția este cea care dă „nimicului" tot înțelesul pe care îl are.

10. Ce nu are înțeles nu poate fi perceput. [2]Iar înțelesul se uită întotdeauna înăuntru să se găsească, iar *apoi* se uită în afară. [3]Tot înțelesul pe care îl dai lumii exterioare trebuie, așadar, să reflecte ce ai văzut în interior – sau, mai bine zis, dacă ai reușit să vezi sau doar ai judecat defavorabil. [4]Viziunea e mijlocul prin care Spiritul Sfânt îți traduce coșmarele în vise fericite; halucinațiile fanteziste ce îți arată toate rezultatele înfricoșătoare ale păcatului închipuit în imaginile calme și liniștitoare cu care vrea să le înlocuiască. [5]Aceste imagini și sunete blânde se văd și se aud cu bucurie. [6]Ele sunt substitutele Lui pentru toate imaginile înspăimântătoare și toate sunetele urlătoare pe care scopul eului le-a adus la cunoștința ta îngrozită. [7]Ele se îndepărtează de păcat, amintindu-ți că nu realitatea te înspăimântă și că greșelile pe care le-ai făcut pot fi corectate.

11. Când vei vedea cum se preschimbă ce ți-a părut îngrozitor în priveliști de pace și frumusețe; când vei vedea cum se preschimbă scenele de violență și de moarte în calme imagini de grădini sub cer senin, cu apă limpede, dătătoare de viață, curgând voioasă lângă ele în izvoare zglobii ce nu seacă niciodată, cine va mai trebui să te convingă să accepți darul viziunii? [2]Iar, după viziune, cine va putea să refuze ce trebuie să urmeze? [3]Gândește-te o singură clipită la următorul lucru: vei putea să vezi sfințenia pe care Dumnezeu i-a dat-o Fiului Său. [4]Și nu va trebui să te gândești nicicând că mai ai de văzut altceva.

Capitolul 21

RAȚIUNE ȘI PERCEPȚIE

Introducere

1. Proiecția face percepția. [2]Lumea pe care o vezi e ce i-ai dat tu, și nimic mai mult. [3]Dar, deși nu e nimic mai mult, nu e nici mai puțin. [4]Iată de ce, pentru tine, ea este importantă. [5]E mărturia stării tale mentale, reprezentarea exterioară a unei condiții interioare. [6]Cum gândește omul, așa și percepe. [7]De aceea, nu căuta să schimbi lumea, ci alege să îți schimbi gândirea la adresa lumii. [8]Percepția e un rezultat, nu o cauză. [9]Iată de ce ordinea dificultății miracolelor e un nonsens. [10]Tot ce e privit cu viziune e vindecat și sfânt. [11]Tot ce e perceput fără viziune nu are înțeles. [12]Și, unde nu e înțeles, e haos.

2. Osânda veșnică e judecata pe care o pronunți asupra ta, și pe aceasta o vei proiecta asupra lumii. [2]Vezi-o osândită, și nu vezi decât ce ai făcut să îl rănești pe Fiul lui Dumnezeu. [3]Dacă vezi dezastru și catastrofă, ai încercat să îl răstignești. [4]Dacă vezi sfințenie și speranță, te-ai alăturat Voii lui Dumnezeu de a-l elibera. [5]Nu există opțiuni la mijloc, între aceste două decizii. [6]Și vei vedea mărturia opțiunii tale, și vei învăța să recunoști de aici pentru care ai optat. [7]Lumea pe care o vezi nu face decât să îți arate câtă bucurie ți-ai îngăduit să vezi în tine și să accepți să ai. [8]Și, dacă acesta *este* înțelesul ei, atunci puterea de-a-i da bucurie trebuie să fie în tine.

I. Cântecul uitat

1. Nu uita că lumea pe care o „văd" nevăzătorii trebuie să fie închipuită, căci nu știu cum arată ea de fapt. [2]Trebuie să deducă ce s-ar putea vedea din dovezi veșnic indirecte; și să își reconstruiască deducțiile pe măsură ce se împiedică și cad din cauza unor lucruri pe care nu le-au recunoscut, sau trec cu bine prin uși deschise pe care le-au crezut închise. [3]Tot așa și tu. [4]Nu vezi. [5]Indiciile pe care le urmează deducțiile tale sunt greșite, așa că te împiedici și cazi din cauza unor pietre pe care nu le-ai recunoscut, dar nu îți dai seama că poți trece prin uși pe care le-ai crezut închise, dar care stau deschise înaintea ochilor nevăzători, așteptând să te primească.

2. Ce prostie să încerci să judeci ce ai putea, în schimb, să vezi. [2]Nu e necesar să îți închipui cum trebuie să arate lumea. [3]Ea trebuie văzută

înainte de-a o recunoaște drept ce e. [4]Ți se poate arăta ce uși sunt deschise și poți vedea unde stă siguranța; care drum te duce la întuneric, care la lumină. [5]Judecata te va îndrepta mereu în direcții greșite, dar viziunea îți arată pe unde să mergi. [6]De ce să ghicești?

3. Nu e nevoie să înveți prin durere. [2]Iar lecțiile blânde se însușesc cu voioșie și se reamintesc bucuros. [3]Ce te face fericit vrei să înveți și să nu uiți. [4]Nu pe ele le refuzi. [5]Întrebarea ta e dacă mijlocul prin care se învață acest curs îți va aduce bucuria pe care o promite. [6]Dacă ai crede că ți-o va aduce, învățarea lui nu ar fi o problemă. [7]Nu ești un student fericit încă pentru că mai ești nesigur că viziunea îți va da mai mult decât judecata, și ai învățat că nu le poți avea pe amândouă.

4. Orbii se deprind cu lumea lor adaptându-se la ea. [2]Ei socotesc că știu cum să se descurce în ea. [3]Au învățat cum, nu prin lecții voioase, ci prin necesitatea dură a limitelor pe care au crezut că nu le pot depăși. [4]Și, crezând asta în continuare, țin la aceste lecții și se agață de ele pentru că nu pot vedea. [5]Nu înțeleg că lecțiile îi *țin* orbi. [6]Asta ei nu cred. [7]Așa că păstrează, în închipuire, lumea pe care au învățat să o „vadă", crezând că au de ales între nimic și ea. [8]Ei urăsc lumea pe care au învățat-o prin durere. [9]Și tot ce cred că e în ea are menirea să le reamintească tocmai că sunt incompleți și văduviți atât de crunt.

5. Așa definesc ei viața și locul unde trăiesc, adaptându-se la el după cum socotesc ei că trebuie, temându-se să nu piardă puținul pe care îl au. [2]Așa stau lucrurile cu toți cei ce consideră trupul tot ce au – atât ei, cât și frații lor. [3]Deși încearcă să ajungă unul la altul, eșuează tot mereu. [4]Așa că se adaptează la singurătate, crezând că păstrarea trupului înseamnă mântuirea puținului pe care îl au. [5]Ascultă și încearcă să vezi dacă îți aduci aminte lucrurile despre care vom vorbi acum.

6. Ascultă – poate prinzi o aluzie la o străveche stare nu de tot uitată, vagă poate, și totuși, nu total străină, ca un cântec al cărui nume l-ai uitat demult și nu îți mai amintești deloc împrejurările în care l-ai auzit. [2]Nu ai reținut întregul cântec, ci doar un fir din melodie, nelegat de nicio ființă, de niciun loc și de nimic anume. [3]Dar îți aduci aminte, doar din acest crâmpei, cât de frumos era cântecul, cât de minunat cadrul în care l-ai auzit, cum i-ai mai iubit pe cei ce erau de față și ascultau cu tine.

7. Notele nu sunt nimic. [2]Dar le-ai ținut cu tine, nu de dragul lor, ci ca aluzie ușoară la ce te-ar face doar să plângi dacă ți-ai aminti ce drag ți-a fost. [3]Ți-ai putea aminti, dar te temi, crezând că ai pierde lumea pe care ai învățat-o de atunci încoace. [4]Și totuși, știi că nimic din ce ai învățat în lume nu ți-e pe jumătate la fel de drag. [5]Ascultă și vezi dacă îți amintești un străvechi cântec pe care l-ai știut cu mult

în urmă și pe care l-ai îndrăgit mai mult decât orice melodie la care te-ai învățat să ții de atunci.

8. Dincolo de trup, dincolo de soare și de stele, de tot ce vezi, și totuși, oarecum familiar, e un arc de lumină aurie ce se întinde, înaintea ta, într-un mare cerc strălucitor. [2]Și tot cercul se umple de lumină sub ochii tăi. [3]Marginile cercului dispar și ce este în el nu mai e cuprins deloc. [4]Lumina se dilată și acoperă totul, extinzându-se la infinit, de-a pururi strălucitoare, neîntreruptă și nelimitată. [5]În el totul e unit într-o perfectă continuitate. [6]Și nu e posibil să îți închipui că ar putea exista ceva pe dinafară, căci nu există loc în care să nu fie lumina respectivă.

9. Iată viziunea Fiului lui Dumnezeu, pe care îl cunoști bine. [2]Iată chipul celui ce își cunoaște Tatăl. [3]Iată amintirea celui ce ești: o parte din asta, cu întregul pe dinăuntru, unit cu totul după cum totul e și el unit în tine. [4]Acceptă viziunea care îți poate arăta așa ceva, nu trupul. [5]Știi cântecul străvechi și îl știi bine. [6]Nimic nu îți va fi vreodată la fel de drag ca acest imn străvechi de iubire pe care Fiul lui Dumnezeu continuă să I-l cânte Tatălui său.

10. Și acum orbii pot să vadă, căci același cântec pe care îl cântă ei în cinstea Creatorului lor îi preaslăvește și pe ei. [2]Orbirea pe care au făurit-o nu va ține piept amintirii acestui cântec. [3]Și vor vedea viziunea Fiului lui Dumnezeu, amintindu-și cine e cel despre care cântă. [4]Ce este un miracol, dacă nu această reamintire? [5]Și cine nu are în el această amintire? [6]Lumina dintr-unul o trezește în toți. [7]Și, când o vezi într-al tău frate, *chiar* că ți-o amintești pentru toți.

II. Răspunderea pentru vedere

1. Am tot spus cât de puțin ți se cere ca să înveți cursul acesta. [2]Ai nevoie de aceeași mică disponibilitate să ți se transforme întreaga relație în bucurie; micul dar pe care I-l oferi Spiritului Sfânt, în schimbul căruia El îți dă totul; preapuținul pe care se bazează mântuirea; mica schimbare a minții prin care răstignirea se preschimbă în înviere. [3]Și, fiind adevărat, e atât de simplu, încât nu poate să nu fie înțeles pe deplin. [4]Respins, da, dar nu și ambiguu. [5]Iar, dacă te pronunți în defavoarea lui acum, nu o vei face din cauză că e obscur, ci mai degrabă din cauză că prețul acesta mic a părut, după judecata ta, un preț prea mare pentru pace.

2. Acesta e singurul lucru pe care trebuie să îl faci ca să ți se dea de toate: viziune, fericire, eliberare de durere și scăpare deplină de păcat. [2]Nu trebuie să spui decât următorul lucru, dar spune-l cu con-

vingere și fără rezerve, pentru că în el stă puterea mântuirii:

> [3]***Sunt*** *răspunzător pentru ce văd.*
> [4]*Eu aleg sentimentele prin care trec și tot eu decid obiectivul pe care vreau să îl ating.*
> [5]*Și, tot ce pare să mi se întâmple, cer, și primesc după cum am cerut.*

[6]Nu te mai amăgi că ești neputincios în fața a ce ți se face. [7]Recunoaște doar că te-ai înșelat, și toate efectele greșelilor tale o să dispară.

3. E cu neputință ca Fiul lui Dumnezeu să fie la discreția unor evenimente din afara lui. [2]E cu neputință ca lucrurile ce i se întâmplă să nu fi fost propria lui alegere. [3]Puterea lui de decizie este determinanta fiecărei situații în care pare să se găsească, întâmplător sau accidental. [4]Nici accidentul, nici întâmplarea nu sunt posibile în cadrul universului după cum l-a creat Dumnezeu, în afara căruia nimic nu există. [5]Dacă suferi, ai decis că obiectivul tău este păcatul. [6]Dacă ești fericit, I-ai dat puterea de decizie Celui Care trebuie să decidă, în locul tău, pentru Dumnezeu. [7]Acesta este micul dar pe care I-l oferi Spiritului Sfânt, și chiar și pe acesta ți-l dă ca să ți-l dai. [8]Căci, prin acest dar, ți se dă puterea să îți eliberezi mântuitorul, ca să îți dea mântuire.

4. Nu Îi pizmui atunci acest mic prinos. [2]Nu îl adu, și vei ține lumea cum o vezi acum. [3]Adu-l, și tot ce vezi se va duce odată cu el. [4]Niciodată nu s-a dat atât de mult pentru atât de puțin. [5]Acest schimb se efectuează și se menține în clipa sfântă. [6]Aici, lumea pe care nu o vrei e adusă la cea pe care o vrei. [7]Și, tot aici, ți se dă cea pe care o vrei pentru că o vrei. [8]Dar, în vederea acestui schimb, trebuie să recunoști mai întâi puterea vrerii tale. [9]Trebuie să îi accepți puterea, nu slăbiciunea. [10]Trebuie să percepi că ceea ce e suficient de puternic să facă o lume poate să se și desprindă de ea, și poate să accepte corecția, dacă e dispus să vadă că nu a avut dreptate.

5. Lumea pe care o vezi nu e decât mărturia deșartă că ai avut dreptate. [2]Martorul acesta e dement. [3]Tu l-ai instruit ce mărturie să depună și, când ți-a reprodus-o, l-ai ascultat și te-ai convins că ceea ce vede e adevărat. [4]Tu ți-ai făcut-o. [5]Vezi asta, și vei vedea și circularitatea raționamentului pe care se bazează „vederea" ta. [6]Aceasta nu ți-a fost dată. [7]Ci a fost darul pe care vi l-ai făcut tu ție și fratelui tău. [8]Fii dispus, atunci, să i se ia și să fie înlocuit cu adevărul. [9]Și, uitându-te la schimbarea din el, ți se va da să o vezi în tine.

6. Poate nu vezi ce nevoie ai să aduci acest mic prinos. [2]Uită-te, atunci, mai atent la ce este. [3]Și vezi în el, foarte simplu, toată schimbarea separării cu mântuirea. [4]Eul nu e decât ideea că Fiului lui

Dumnezeu pot să i se întâmple lucruri fără voia lui și, prin urmare, fără Voia Creatorului său, a Cărui Voie nu poate fi separată de a lui. [5]Iată cu ce și-a înlocuit Fiul lui Dumnezeu voia: o revoltă smintită împotriva unui lucru care trebuie să fie de-a pururi. [6]Iată-i afirmația că are puterea să Îl facă neputincios pe Dumnezeu și să o preia el însuși, lăsându-se astfel fără ce i-a voit Dumnezeu. [7]Iată ideea smintită pe care ai așezat-o cu sfințenie pe altarele tale și pe care o venerezi. [8]Și tot ce o amenință pare să îți atace credința, căci ți-ai investit-o în ea. [9]Nu te considera necredincios, căci încrederea și convingerea cu care crezi în ea sunt într-adevăr puternice.

7. Spiritul Sfânt îți poate da credință în sfințenie și viziunea să o vezi cu destulă ușurință. [2]Dar nu ai lăsat deschis și neocupat altarul în care își au locul aceste daruri. [3]Unde ar trebui să fie ele, ți-ai instalat idolii unui alt lucru. [4]Și dai realitate acestei alte „voi", care pare să îți spună ce trebuie să se întâmple. [5]Iar ce ți-ar arăta altceva trebuie, așadar, să pară ireal. [6]Tot ce ți se cere e să faci loc adevărului. [7]Nu ți se cere să faci ceva peste puterea ta de înțelegere. [8]Tot ce ți se cere să faci e *să îl lași să intre*; să nu te mai amesteci în ce se va întâmpla de la sine și să recunoști din nou, pur și simplu, prezența lucrului pe care ai crezut că l-ai lepădat.

8. Fii dispus, pentru o clipă, să îți lași libere altarele de ce ai pus pe ele, și nu vei putea să nu vezi ce e de fapt pe ele. [2]Clipa sfântă nu e o clipă de creație, ci de recunoaștere. [3]Căci recunoașterea vine în urma viziunii și a suspendării judecății. [4]Doar atunci este posibil să te uiți înăuntru și să vezi ce trebuie să fie acolo, cât se poate de deslușit și total independent de deducție și judecată. [5]Desfacerea nu e sarcina ta, dar *de tine* depinde să o primești sau nu. [6]Credința și dorința merg mână în mână, pentru că fiecare crede în ce vrea.

9. Am spus deja că dorințele deșarte sunt modul în care eul traduce în viață ceea ce vrea. [2]Nu există un mod mai bun de-a demonstra puterea voinței – și, prin urmare, a credinței – de-a-și face obiectivele să pară reale și posibile. [3]Credința în ireal duce la adaptarea realității pentru a o face să corespundă obiectivului nebuniei. [4]Obiectivul păcatului provoacă percepția unei lumi înfricoșătoare pentru a-și justifica scopul. [5]Ce dorești, vei vedea. [6]Iar, dacă realitatea ei e falsă, o vei susține nedându-ți seama de toate ajustările pe care le-ai introdus ca să o faci așa.

10. Când viziunea e negată, confuzia dintre cauză și efect devine inevitabilă. [2]Scopul devine acum acela de-a ține ascunsă cauza de efect și de-a face efectul să pară o cauză. [3]Această independență aparentă a efectului îi permite să fie considerat de sine stătător, capabil să servească drept cauză a întâmplărilor și sentimentelor pe care cel ce l-a făcut crede că le cauzează acesta. [4]Am vorbit mai devreme des-

pre dorința ta de-a-ți crea propriul creator și de-a-i fi tată, și nu fiu. [5]Avem de-a face aici cu aceeași dorință. [6]Fiul este Efectul, a cărui Cauză ar vrea să o nege. [7]El pare astfel *să fie* cauza, producând efecte reale. [8]Nimic nu poate avea efecte fără o cauză, iar a le confunda una cu alta înseamnă, pur și simplu, a nu înțelege nici una, nici alta.

11. E nevoie să recunoști atât că tu ai făcut lumea pe care o vezi, cât și că tu nu te-ai creat pe tine însuți. [2]*Căci sunt aceeași greșeală.* [3]Ce e necreat de Creatorul tău nu are nicio influență asupra ta. [4]Și, dacă socotești că lucrul ce l-ai făurit îți poate spune ce vezi și ce simți, și îți pui credința în capacitatea lui de-a-ți spune așa ceva, îți negi Creatorul și crezi că te-ai făcut tu însuți. [5]Căci, dacă socotești că lumea pe care ai făcut-o are puterea să facă din tine ce vrea ea, confunzi Fiul cu Tatăl; efectul cu Sursa.

12. Creațiile Fiului sunt ca ale Tatălui său. [2]Dar, creându-le, Fiul nu se amăgește că e independent de propria lui Sursă. [3]Uniunea lui cu Ea e sursa capacității lui de a crea. [4]Separat de asta, el nu are puterea de-a crea și ce făurește nu are niciun înțeles. [5]Nu schimbă creația cu nimic, depinde întru totul de nebunia celui care l-a făcut și nu poate servi la justificarea nebuniei. [6]Fratele tău crede că a făcut lumea împreună cu tine. [7]În felul acesta, el neagă creația. [8]Împreună cu tine, el crede că lumea pe care a făcut-o l-a făcut pe el. [9]În felul acesta, el neagă că a făcut-o el.

13. Adevărul însă e că fratele tău și cu tine ați fost creați amândoi de un Tată iubitor, Care v-a creat împreună și ca unitate. [2]Vezi ce „dovedește" contrariul, și îți negi întreaga realitate. [3]Dar admite că tu ai făcut, în secret, tot ce pare să stea între fratele tău și tine, separându-vă unul de altul și de Tatăl vostru, și clipa eliberării îți va parveni. [4]Toate efectele lucrului făcut au dispărut, pentru că sursa lui a fost descoperită. [5]Pretinsa lui independență de sursă e ceea ce te ține prizonier. [6]E aceeași greșeală ca impresia că ești independent de Sursa prin care ai fost creat și din care nu ai plecat niciodată.

III. Credință, convingere și viziune

1. Toate relațiile speciale au ca obiectiv păcatul. [2]Căci sunt târguieli cu realitatea, înspre care se ajustează pretinsa unitate. [3]Nu uita că a te târgui înseamnă a stabili o limită și că vei urî orice frate cu care ai o relație limitată. [4]Poți încerca să respecți târgul încheiat în numele „corectitudinii", cerând uneori plată de la tine și mai des, poate, de la celălalt. [5]Așa încerci, prin „corectitudine", să ușurezi vinovăția ce decurge din scopul acceptat al relației. [6]Iată de ce Spiritul Sfânt trebuie să îi schimbe scopul ca să Și-o facă utilă Lui și inofensivă ție.

2. Dacă accepți această schimbare, ai acceptat ideea de-a face loc adevărului. [2]*Sursa* păcatului a dispărut. [3]Îți poți închipui că îi mai resimți efectele, dar nu e scopul tău și nu îl mai vrei. [4]Nimeni nu îngăduie înlocuirea unui scop cât timp îl mai dorește, căci nimic nu e mai îndrăgit și mai ferit decât un țel pe care îl acceptă mintea. [5]Pe acesta îl va urmări, cu tristețe sau cu bucurie, dar mereu cu credință și cu stăruința pe care credința o aduce în mod inevitabil. [6]Puterea credinței nu se recunoaște niciodată dacă e pusă în păcat. [7]Dar se recunoaște întotdeauna dacă e pusă în iubire.

3. De ce ți se pare ciudat că o credință poate să mute și munții? [2]Pentru o asemenea putere, e chiar o ispravă mică. [3]Căci credința îl poate ține în lanțuri pe Fiul lui Dumnezeu cât timp se crede el în lanțuri. [4]Iar, când va scăpa de ele, va scăpa pentru că nu mai crede în ele, nemaicrezând că îl pot încătușa și crezând în schimb în propria lui libertate. [5]E imposibil să îți pui credință egală în direcții opuse. [6]Ce credință îi acorzi păcatului, iei de la sfințenie. [7]Și, ce îi oferi sfințeniei, i-ai sustras păcatului.

4. Credința, convingerea și viziunea sunt mijloacele prin care se atinge țelul sfințeniei. [2]Prin ele, Spiritul Sfânt te conduce la lumea reală, departe de toate iluziile în care ți-ai pus credința. [3]Asta e direcția Lui, singura pe care o vede vreodată. [4]Iar, când te abați de la ea, El îți amintește că nu există decât una. [5]Credința, convingerea și viziunea Lui sunt toate pentru tine. [6]Și, când le vei accepta complet în locul alor tale, nu vei mai avea nevoie de ele. [7]Căci credința, viziunea și convingerea au înțeles doar înainte de-a atinge starea de certitudine. [8]În Cer ele sunt necunoscute. [9]Dar la Cer se ajunge prin ele.

5. E imposibil ca Fiului lui Dumnezeu să îi lipsească credința, căci poate să aleagă unde o vrea. [2]Necredința nu e lipsa credinței, ci credința în nimic. [3]Credința acordată iluziilor nu e lipsită de putere, căci prin ea Fiul lui Dumnezeu se crede neputincios. [4]În felul acesta, își e necredincios lui însuși, dar e foarte credincios iluziilor lui de sine. [5]Căci tu ai făcut credința, percepția și convingerea, ca mijloace de-a pierde certitudinea și de-a găsi păcatul. [6]Această direcție smintită a fost alegerea ta și, prin credința ta în ce ai ales, ai făurit ce ai dorit.

6. Spiritul Sfânt are o întrebuințare pentru toate mijloacele pentru păcat prin care ai căutat să îl găsești. [2]Dar, în felul în care le folosește El, ele îndepărtează de păcat, căci scopul Lui e în direcția opusă. [3]El vede mijloacele pe care le întrebuințezi, dar nu și scopul în care le-ai făcut. [4]Nu vrea să ți le ia, căci vede valoarea pe care o au ca mijloace pentru ce îți voiește El. [5]Tu ai făcut percepția pentru a-ți alege câțiva frați și a căuta cu ei păcatul. [6]Spiritul Sfânt vede percepția ca un mijloc de-a te învăța că viziunea unei relații sfinte e tot ce *vrei* să vezi.

[7]Atunci vei da sfințeniei credința ta, dorind-o și crezând în ea datorită dorinței tale.

7. Credința și convingerea se prind acum de viziune, căci toate mijloacele ce au servit păcatului cândva sunt redirijate acum înspre sfințenie. [2]Căci ce socoți păcat e limitare, iar pe cel pe care încerci să îl limitezi la trup îl urăști din cauză că îți face frică. [3]Prin refuzul tău de a-l ierta, l-ai condamna la trup pentru că îndrăgești mijloacele pentru păcat. [4]În felul acesta, trupul are credința și convingerea ta. [5]Dar sfințenia ți-ar elibera fratele, înlăturând ura prin înlăturarea fricii, nu ca simptom, ci la sursă.

8. Cei ce vor să își elibereze frații de trup nu pot avea nicio frică. [2]Ei au renunțat la mijloacele pentru păcat alegând înlăturarea tuturor limitărilor. [3]Deoarece vor să își vadă frații în sfințenie, puterea credinței și a convingerii lor vede cu mult dincolo de trup, sprijinind viziunea și neîmpiedicând-o. [4]Dar au ales să recunoască, mai întâi, cât de mult a reușit credința lor să le limiteze înțelegerea lumii, dorind să îi pună puterea altundeva, în caz că li se dă un alt punct de vedere. [5]Miracolele ce rezultă în urma acestei decizii se nasc tot din credință. [6]Căci toți cei ce aleg să își întoarcă privirile de la păcat primesc viziune și sunt conduși la sfințenie.

9. Cei ce cred în păcat trebuie să creadă că Spiritul Sfânt cere sacrificiu, căci așa cred că se atinge scopul *lor*. [2]Frate, Spiritul Sfânt știe că sacrificiul nu aduce nimic. [3]El nu Se târguiește. [4]Și, dacă încerci să Îl limitezi, Îl vei urî pentru că ți-e frică. [5]Darul pe care ți l-a dat El întrece tot ce stă de partea aceasta a Cerului. [6]Clipa recunoașterii lui se apropie. [7]Unește-ți conștiența cu ce s-a unit deja. [8]Credința pe care i-o acorzi fratelui tău poate realiza acest lucru. [9]Căci Cel Ce iubește lumea o vede pentru tine, fără nicio pată de păcat asupra ei și în inocența ce îi face vederea la fel de frumoasă cum e Cerul.

10. Credința ta în sacrificiu i-a dat acestuia o mare putere în ochii tăi; atâta doar că nu îți dai seama că, din cauza lui, nu poți să vezi. [2]Căci numai unui trup i se poate cere sacrificiu, de către un alt trup. [3]Mintea nu ar putea nici să și-l ceară, nici să și-l dea. [4]Dar nici trupul. [5]Intenția este în minte, care încearcă să folosească trupul pentru a realiza mijloacele pentru păcat în care crede mintea. [6]În felul acesta, cei ce prețuiesc păcatul cred, inevitabil, în unitatea dintre minte și trup. [7]Așa că sacrificiul este, invariabil, un mijloc de-a limita, și deci de a urî.

11. Crezi că pe Spiritul Sfânt Îl interesează așa ceva? [2]El nu îți dă tocmai lucrul *din* care urmărește să te scoată. [3]Tu crezi că vrea să te lipsească de ceva spre binele tău. [4]Dar „binele" și „lipsirea" se bat cap în cap, și nu se pot îmbina cu noimă în niciun fel. [5]E ca și cum ai spune că soarele și luna sunt una pentru că însoțesc ziua și noaptea, așa că

trebuie îmbinate. [6]Dar vederea unuia dintre ele e doar un semn că celălalt s-a făcut nevăzut. [7]Și nu e posibil ca lucrul care dă lumină să fie una cu cel a cărui vedere depinde de întuneric. [8]Niciunul dintre ele nu cere sacrificiul celuilalt. [9]Dar fiecare în parte depinde de absența celuilalt.

12. Trupul a fost făcut să fie un sacrificiu închinat păcatului, și în întuneric tot așa se și vede. [2]Dar în lumina viziunii se vede cu totul altfel. [3]Poți avea credință că va sluji obiectivului Spiritului Sfânt și îi poți da puterea de-a sluji ca mijloc de a-i ajuta pe orbi să vadă. [4]Văzând însă, ei se uită dincolo de el, așa cum faci și tu. [5]Convingerea și credința pe care i le-ai acordat își au locul dincolo de el. [6]Ți-ai dat percepția și convingerea și credința de la minte la trup. [7]Lasă-le acum să fie înapoiate celei care le-a produs și care le poate folosi în continuare să se mântuiască de ceea ce a făcut.

IV. Frica de a te uita înăuntru

1. Spiritul Sfânt nu te va învăța niciodată că ești un păcătos. [2]Greșelile le va corecta, dar asta nu îi provoacă frică nimănui. [3]Ți-e frică să te uiți înăuntru și să vezi păcatul care crezi că e acolo. [4]Asta nu ți-e frică să admiți. [5]Frica în asociere cu păcatul eul o consideră nimerită și surâde aprobator. [6]Nu i-e frică să te lase să te rușinezi. [7]Nu se îndoiește de credința și convingerea cu care crezi în păcat. [8]Templele lui nu se cutremură din pricina acestui lucru. [9]Credința ta că păcatul e acolo nu face decât să ateste că dorești să *fie* acolo, ca să îl vezi. [10]Aceasta doar pare să fie sursa fricii.

2. Adu-ți aminte că eul nu e singur. [2]Domnia lui e temperată și se teme de „dușmanul" lui necunoscut, pe Care nici măcar nu poate să Îl vadă. [3]Cu voce tare, eul îți spune să nu te uiți înăuntru, pentru că, dacă te uiți, vei da cu ochii de păcat și Dumnezeu te va orbi. [4]Tu crezi ce spune, așa că nu te uiți. [5]Dar nu asta e frica ascunsă a eului, și nici a ta, care îl slujești. [6]Eul susține, sus și tare, că *asta* este – prea tare și prea des. [7]Căci, sub aceste strigăte constante și declarații înnebunite, eul nu e sigur că e așa. [8]Sub frica ta de-a te uita înăuntru din cauza păcatului mai este o frică, una care face eul să tremure.

3. Ce-ar fi dacă te-ai uita înăuntru și nu ai vedea niciun păcat? [2]Iată întrebarea „înfricoșătoare" pe care eul nu o pune niciodată. [3]Iar tu, care o pui acum, îi amenințI prea serios întregul sistem defensiv să se mai obosească să pretindă a-ți prieten. [4]Cei ce s-au unit cu frații lor s-au desprins de convingerea că identitatea lor este în eu. [5]O relație sfântă e una în care te unești cu ce face într-adevăr parte din

tine. [6]Convingerea cu care crezi în păcat ți-a fost deja zdruncinată, și nu mai ești acum întru totul nedispus să te uiți înăuntru și să nu îl vezi.

4. Eliberarea ta e încă numai parțială, încă limitată și incompletă, dar rodită înăuntrul tău. [2]Nemaifiind complet nebun, ai fost dispus să îți privești o mare parte din demență și să îi recunoști nebunia. [3]Credința ta se mută în interior, dincolo de demență, spre rațiune. [4]Iar eul nu vrea să audă ce îți spune rațiunea acum. [5]Scopul Spiritului Sfânt a fost acceptat de partea minții tale de care nu știe eul. [6]Nici tu nu ai știut. [7]Și totuși, această parte, cu care acum te identifici, nu se teme să se privească. [8]Nu știe de păcat. [9]Cum ar fi putut altfel să fie dispusă să își vadă propriul scop într-al Spiritului Sfânt?

5. Această parte ți-a văzut fratele și l-a recunoscut prea bine de când a început timpul. [2]Și nu a dorit decât să se unească cu el și să fie liberă din nou, cum a fost odată. [3]A tot așteptat nașterea libertății; un semn că ai acceptat să fii eliberat. [4]Și acuma recunoști că nu eul a fost cel ce s-a unit cu scopul Spiritului Sfânt, așa că trebuie să fi fost altceva. [5]Nu o considera o nebunie. [6]Căci ți-o spune rațiunea ta și rezultă foarte bine din ce ai învățat deja.

6. Nu există inconsecvență în ce te învață Sfântul Spirit. [2]Așa raționează cei sănătoși la minte. [3]Ai perceput nebunia eului, și nu te-a înspăimântat căci nu ai ales să o împărtășești. [4]Uneori te mai înșală încă. [5]Dar, în momentele în care ești mai sănătos la minte, aiurelile lui nu te înmărmuresc de groază. [6]Căci ți-ai dat seama că toate darurile pe care vrea să ți le sustragă, înfuriat de dorința ta „înfigăreață" de-a te uita înăuntru, nu le vrei. [7]Au mai rămas câteva nimicuri ce par încă să îți fure ochiul cu lucirea lor. [8]Dar nu vei „vinde" Cerul să le ai.

7. Iar acum eului *chiar* că îi este frică. [2]Dar ce aude el cu groază, cealaltă parte aude ca muzica cea mai dulce; cântecul ce i-a fost dor să îl audă de când ți-a intrat în minte eul pentru prima oară. [3]Slăbiciunea eului este puterea ei. [4]Cântecul libertății, ce ridică în slăvi o altă lume, îi aduce speranța păcii. [5]Căci își amintește Cerul și vede acum că Cerul a ajuns pe pământ în sfârșit, unde domnia eului nu l-a lăsat să intre atât de multă vreme. [6]Cerul a sosit pentru că și-a găsit o casă în relația ta pe pământ. [7]Iar pământul nu mai poate ține lucrul căruia i s-a dat Cerul ca bun al său.

8. Privește-ți fratele cu blândețe și ține minte că slăbiciunea eului se dezvăluie atât în ochii lui, cât și într-ai tăi. [2]Ce-a vrut eul să separe s-a întâlnit și s-a unit, și privește eul fără frică. [3]Puiule, inocent și fără de păcat, urmează calea certitudinii cu bucurie. [4]Să nu te rețină dementa insistență a fricii că certitudinea stă în îndoială. [5]Așa ceva nu are sens. [6]Ce contează cât de tare se declară? [7]Ce e lipsit de sens nu

capătă înțeles prin repetiție și larmă. [8]Calea liniștită e deschisă. [9]Urmeaz-o bucuros și nu pune sub semnul întrebării ce trebuie să fie.

V. Funcția rațiunii

1. Percepția selectează și face lumea pe care o vezi. [2]O compune literalmente după cum îi dictează mintea. [3]Legile dimensiunii, formei și luminozității s-ar aplica, poate, dacă alte lucruri ar fi egale. [4]Nu sunt egale. [5]Căci e mult mai probabil că o să descoperi ceea ce cauți decât ce ai prefera să nu vezi. [6]Deși domoală și subțire, Vocea care vorbește pentru Dumnezeu nu e înăbușită – pentru cine vrea să O audă – de toate țipetele răgușite ale eului și de aiurelile lui fără sens. [7]Percepția e o alegere, nu un fapt. [8]Dar de această alegere depinde mult mai mult decât îți dai tu încă seama. [9]Căci, de vocea pe care alegi să o auzi și de ce alegi să vezi depinde întru totul tot ce ești convins că ești. [10]Percepția nu e decât o mărturie a convingerii acestea, niciodată a realității. [11]Ea îți poate însă arăta condițiile în care e posibil să conștientizezi realitatea sau cele în care conștiența realității nu ar putea să fie nicicând.

2. Realitatea nu are nevoie de cooperare din partea ta pentru a fi ea însăși. [2]Dar conștientizarea ei de către tine îți necesită ajutorul, pentru că e opțiunea ta. [3]Ascultă ce îți spune eul și vezi ce te îndrumă el să vezi; precis te vei vedea minuscul, vulnerabil și înfricoșat. [4]Te vei simți deprimat, lipsit de valoare, efemer și ireal. [5]Vei crede că ești prada neajutorată a unor forțe ce îți depășesc cu mult controlul și sunt cu mult mai vânjoase decât tine. [6]Și vei crede că lumea pe care ai făcut-o îți dirijează destinul. [7]Căci asta va fi credința ta. [8]Dar să nu crezi că, fiindcă e credința ta, ea și face realitatea.

3. Există o altă viziune și o altă Voce în care stă libertatea ta, așteptând doar opțiunea ta. [2]Și, dacă îți pui credința în Ele, vei percepe un alt sine în tine. [3]Acest alt sine vede miracolele ca firești. [4]Îi sunt la fel de simple și de firești ca trupului respirația. [5]Ele sunt răspunsul evident la strigătele de ajutor, singurul pe care îl dă. [6]Eului, miracolele îi par nefirești pentru că nu înțelege cum se pot influența reciproc niște minți separate. [7]Nici nu *ar putea* să se influențeze. [8]Dar mințile nu pot fi separate. [9]Acest alt sine e cât se poate de conștient de asta. [10]El recunoaște, așadar, că miracolele nu afectează mintea altuia, ci numai propria sa minte. [11]Ele schimbă întotdeauna mintea *ta*. [12]Alta *nu* există.

4. Nu îți dai seama chiar cât de afectată îți este rațiunea de ideea separării. [2]Rațiunea stă în sinele celălalt, pe care l-ai desprins de con-

știența ta. [3]Și tot ce ai lăsat să îți rămână în conștiență nu e capabil de rațiune. [4]Cum poate segmentul minții lipsit de rațiune să înțeleagă ce este rațiunea sau să priceapă informațiile pe care ar vrea să i le dea? [5]Tot felul de întrebări pot apărea în el, dar, dacă întrebarea de bază se naște din rațiune, nu o va pune. [6]Ca tot ce naște din rațiune, întrebarea de bază e evidentă, simplă și de-a pururea nepusă. [7]Dar să nu crezi că rațiunea nu i-ar putea răspunde.

5. Planul lui Dumnezeu pentru mântuirea ta nu s-ar fi putut stabili fără voia și consimțământul tău. [2]El trebuie să fi fost acceptat de Fiul lui Dumnezeu, căci Fiul trebuie să primească ce îi voiește Dumnezeu. [3]Căci Dumnezeu nu voiește separat de el, și nici Voia lui Dumnezeu nu stă după timp, să se împlinească. [4]De aceea, ce s-a unit cu Voia lui Dumnezeu trebuie să fie acum în tine, fiind un lucru veșnic. [5]Tu trebuie să fi rezervat un loc în care să poată sta Spiritul Sfânt, și în care El și este. [6]El trebuie să fi fost acolo de când a apărut nevoia de El și a fost satisfăcută în aceeași clipă. [7]Așa ți-ar spune rațiunea ta, dacă ai asculta. [8]E clar însă că nu așa raționează eul. [9]Natura străină de eu a rațiunii tale este dovada faptului că nu vei găsi răspunsul acolo. [10]Dar, dacă trebuie să fie, trebuie să și existe. [11]Și, dacă există pentru tine și are libertatea ta ca scop ce i s-a dat, trebuie să fii liber să îl găsești.

6. Planul lui Dumnezeu e simplu; nici nu se învârte într-un cerc vicios, nici nu își zădărnicește scopul. [2]El nu are Gânduri în afara celor ce extind Sinele, și în acestea trebuie să fie inclusă și voia ta. [3]De aceea, trebuie să existe o parte a ta care Îi cunoaște Voia și o împărtășește. [4]Nu are sens să întrebi dacă ce trebuie să fie este. [5]Dar are sens să întrebi de ce nu ești conștient de ceea ce este, căci trebuie să existe un răspuns, dacă planul lui Dumnezeu pentru mântuirea ta este complet. [6]Și trebuie să fie complet, pentru că Sursa lui nu cunoaște ce e aceea incomplet.

7. Unde să fie răspunsul, dacă nu în Sursă? [2]Și unde ești tu, dacă nu acolo unde e acest răspuns? [3]Propria ta Identitate – un Efect adevărat al acestei Surse, la fel de mult ca răspunsul – trebuie, atunci, să fie laolaltă și același lucru. [4]O, da; știi asta și știi chiar mai mult de atât. [5]Dar orice parte a cunoașterii amenință disocierea la fel de mult ca întregul. [6]Și va veni toată cu orice parte. [7]Iată partea pe care o poți accepta. [8]Ce îți indică rațiunea poți să vezi, pentru că mărturiile de partea ei sunt clare. [9]Numai cei ce sunt complet demenți pot să le desconsidere, iar tu ai trecut de această fază. [10]Rațiunea în sine e un mijloc ce slujește scopului Spiritului Sfânt. [11]Nu e reinterpretată și redirijată din obiectivul păcatului, cum sunt celelalte. [12]Căci rațiunea nu se numără printre mijloacele accesibile eului.

8. Credința, percepția și convingerea pot fi investite greșit și pot

servi atât nevoilor marelui amăgitor, cât și adevărului. [2]Dar rațiunea nu își găsește locul în nebunie, nici nu poate fi ajustată să corespundă scopului acesteia. [3]Credința și convingerea sunt puternice în nebunie, îndrumând percepția spre ce a prețuit mintea. [4]Dar rațiunea nu intră deloc în asta. [5]Căci, dacă s-ar aplica rațiunea, percepția s-ar prăbuși numaidecât. [6]Nu există rațiune în demență, căci ea depinde întru totul de absența rațiunii. [7]Eul nu o folosește niciodată, pentru că nu își dă seama de existența ei. [8]Cei parțial demenți au acces la ea și numai ei au nevoie de ea. [9]Cunoașterea nu depinde de ea, iar nebunia nu o lasă să intre.

9. Prin voia ta unită cu a Tatălui, partea minții în care stă rațiunea s-a consacrat desfacerii demenței. [2]Aici s-a acceptat și împlinit – simultan – scopul Spiritului Sfânt. [3]Rațiunea e străină de demență, iar cei ce o folosesc au dobândit un mijloc care nu poate fi aplicat păcatului. [4]Cunoașterea depășește cu mult orice posibilitate de-a fi dobândită. [5]Dar rațiunea poate servi la deschiderea ușilor pe care le-ai închis să îi oprești accesul.

10. Ai ajuns foarte aproape de acest moment. [2]Credința și convingerea s-au reorientat și ai pus întrebarea pe care eul nu o va pune niciodată. [3]Oare nu îți spune acum rațiunea că întrebarea trebuie să fi venit din ceva ce nu cunoști, dar care trebuie să îți aparțină? [4]Credința și convingerea, susținute de rațiune, nu pot să nu ducă la o percepție schimbată. [5]Și, prin această schimbare, se face loc viziunii. [6]Viziunea se extinde dincolo de ea însăși, după cum face și scopul căruia îi slujește, și toate mijloacele necesare înfăptuirii ei.

VI. Rațiune versus nebunie

1. Rațiunea nu poate vedea păcate, dar poate vedea greșeli, și duce la corecția lor. [2]Ea nu pune preț pe *ele*, ci pe corecția lor. [3]Rațiunea îți va mai spune că, atunci când crezi că păcătuiești, ceri ajutor. [4]Dar, dacă nu vei accepta ajutorul pe care îl ceri, nu vei crede că ești în măsură să îl dai. [5]Așa că nu îl vei da, menținându-ți astfel convingerea. [6]Căci orice greșeală necorectată te amăgește în privința puterii tale de-a o corecta. [7]Dacă poate corecta și nu o lași să corecteze, ți-o negi atât ție, cât și fratelui tău. [8]Iar, dacă împărtășește și el aceeași convingere, veți crede amândoi că sunteți osândiți. [9]Te-ai putea scuti de așa ceva, și pe tine și pe el. [10]Căci rațiunea nu face loc corecției numai în tine.

2. Corecția nu poate fi acceptată, nici refuzată de tine, fără fratele tău. [2]Păcatul ar susține că poate. [3]Dar rațiunea îți spune că, atât cât

vezi păcatul într-unul dintre voi – în fratele tău sau în tine –, nu îl poți percepe inocent pe celălalt. [4]Oare cine se consideră vinovat, și vede o lume nepăcătoasă? [5]Și cine poate să vadă o lume păcătoasă, și să se vadă separat de ea? [6]Păcatul ar susține că tu și fratele tău sunteți separați precis. [7]Dar rațiunea îți spune că asta precis e o greșeală. [8]Dacă tu și fratele tău sunteți uniți, cum se face că aveți gânduri private? [9]Și cum pot niște gânduri care intră în ce pare doar al tău să nu aibă niciun efect asupra a ce *este* al tău? [10]Dacă mințile sunt unite, așa ceva este cu neputință.

3. Nimeni nu poate gândi doar pentru el, după cum nici Dumnezeu nu gândește fără Fiul Său. [2]Așa ceva ar fi posibil doar dacă Amândoi ar fi în trupuri. [3]Iar o minte ar putea gândi numai pentru ea doar dacă trupul *ar fi* minte. [4]Căci numai trupurile pot fi separate, și ireale deci. [5]Casa nebuniei nu poate fi casa rațiunii. [6]Dar e ușor să părăsești casa nebuniei dacă vezi rațiunea. [7]Nu părăsești demența mergând altundeva. [8]Ci o părăsești acceptând, simplu, rațiunea acolo unde a fost nebunia. [9]Nebunia și rațiunea văd aceleași lucruri, dar e cert că le privesc diferit.

4. Nebunia e un atac la rațiune care o scoate din minte și îi ia locul. [2]Rațiunea nu atacă, ci ia liniștită locul nebuniei, înlocuind-o dacă demenții aleg să o asculte. [3]Dar cei dementi nu își cunosc voia, căci cred că văd trupul și își lasă nebunia să le spună că trupul e real. [4]Rațiunea ar fi incapabilă de așa ceva. [5]Și, dacă vrei să aperi trupul împotriva rațiunii, nu vei înțelege nici trupul, nici pe tine însuți.

5. Trupul nu te separă de fratele tău și, dacă socotești că vă separă, ești dement. [2]Dar nebunia are un scop, și crede că are și mijloacele de-a face scopul respectiv real. [3]Să vezi trupul ca o barieră între ce îți spune rațiunea că trebuie să fie unit – precis e o nebunie. [4]Nici nu l-ai putea vedea dacă ai auzi glasul rațiunii. [5]Ce poate sta între ce e continuu? [6]Și, dacă nu stă nimic, cum pot fi ferite alte părți de ce intră într-o parte? [7]Iată ce ți-ar spune rațiunea. [8]Gândește-te însă ce trebuie să recunoști, dacă e să fie așa.

6. Dacă alegi păcatul în locul vindecării, l-ai condamna pe Fiul lui Dumnezeu la ceva ce nu se poate corecta. [2]Îi spui, prin ce-ai ales, că este osândit; separat de-a pururea de tine și de Tatăl lui, fără speranța unei reveniri cu bine. [3]Iată ce îl înveți, și vei învăța de la el exact ce l-ai învățat. [4]Căci poți să îl înveți numai că este cum l-ai vrea, și ce alegi să fie el e ce alegi pentru tine. [5]Dar să nu o consideri ceva înfricoșător. [6]Că ești unit cu el e fapt, și nu interpretare. [7]Cum poate fi înfricoșător un fapt, de nu cumva nu bate cu ce îndrăgești mai mult ca adevărul? [8]Rațiunea îți va spune că faptul acesta e eliberarea ta.

7. Nici tu, nici fratele tău nu puteți fi atacați de unul singur. [2]Dar nici unul, nici celălalt nu puteți accepta, în schimb, un miracol fără ca

celălalt să fie binecuvântat de el și vindecat de durere. [3]Rațiunea, ca iubirea, te reasigură și nu caută să te înspăimânte. [4]Ți s-a dat puterea de-a-l vindeca pe Fiul lui Dumnezeu pentru că el trebuie să fie una cu tine. [5]*Ești* răspunzător de felul în care ajunge să se vadă. [6]Iar rațiunea îți spune că ți-e dat să îi schimbi întreaga minte, care e una cu tine, într-o singură clipă. [7]Și orice clipă slujește la deplina corectare a greșelilor lui și la întregirea lui. [8]În aceeași clipă în care alegi să te lași vindecat, întreaga lui mântuire se vede la fel de deplină ca a ta. [9]Ți se dă rațiunea să înțelegi că e așa. [10]Căci rațiunea, binevoitoare ca scopul în slujba căruia se pune ca mijloc, te scoate cu hotărâre din nebunie și te conduce spre țelul adevărului. [11]Iar aici te vei debarasa de povara negării adevărului. [12]*Asta* e povara cea îngrozitoare, nu adevărul.

8. Faptul că tu și frate tău sunteți uniți e mântuirea ta; darul Cerului, nu darul fricii. [2]Îți pare Cerul o povară? [3]În nebunie, da. [4]Și totuși, ce vede nebunia, rațiunea trebuie să risipească. [5]Rațiunea te asigură că Cerul este ceea ce vrei și tot ce vrei. [6]Ascultă-L pe Cel Ce vorbește cu rațiune și îți aliniază rațiunea cu a Lui. [7]Fii dispus să lași rațiunea să fie mijlocul prin care El te va îndruma cum să îți depășești demența. [8]Nu te ascunde în spatele demenței ca să scapi de rațiune. [9]Lucrul pe care îl ascunde nebunia, Spiritul Sfânt continuă să îl arate tuturor, ca să îl vadă bucuroși.

9. Tu *ești* mântuitorul fratelui tău. [2]El e al tău. [3]Rațiunea e tare fericită să vorbească despre asta. [4]Tocmai Iubirea a dat iubirii acest plan grațios. [5]Și ce plănuiește Iubirea I se aseamănă într-o privință: una fiind, Ea vrea să înveți ce trebuie să fii. [6]Și, una fiind cu Ea, precis ți-e dat să dai ce ți-a dat Ea și ce îți dă încă. [7]Petrece-ți doar o clipă în acceptarea bucuroasă a ce ți-e dat să îi dai fratelui tău, și învață cu el ce vi s-a dat la amândoi. [8]A da nu e mai binecuvântat decât a primi. [9]Dar nici mai puțin nu este.

10. Fiul lui Dumnezeu e binecuvântat mereu ca unitate. [2]Și, în timp ce recunoștința lui vine spre tine, cel ce l-ai binecuvântat, rațiunea îți va spune că nu se poate să te afli în afara binecuvântării. [3]Recunoștința pe care ți-o oferă el îți amintește de mulțumirile pe care ți le aduce Tatăl tău pentru că Îl desăvârșești. [4]Și doar aici îți spune rațiunea că poți să înțelegi ce trebuie să fii. [5]Tatăl tău e la fel de aproape de tine ca fratele tău. [6]Dar ce ți-ar putea fi mai aproape decât propriul tău Sine?

11. Puterea pe care o ai asupra Fiului lui Dumnezeu nu e o amenințare la adresa realității lui. [2]Ci doar o adeverire a ei. [3]Dacă e liber deja, unde ar putea să îi fie libertatea, dacă nu în el însuși? [4]Și, dacă își neagă libertatea, cine ar putea să îl lege, dacă nu el însuși? [5]Dumnezeu nu e batjocorit, și nici Fiul Lui nu poate fi încătușat decât de propria-i

dorință. [6]Și tocmai prin propria-i dorință e eliberat. [7]Iată-i puterea, nu slăbiciunea. [8]El e la propria-i discreție și milă. [9]Și, unde alege să fie milostiv, e liber. [10]Dar, unde alege să condamne în schimb, e ținut ca prizonier, așteptând în lanțuri să se grațieze singur.

VII. Ultima întrebare fără răspuns

1. Nu vezi că toată nefericirea ta decurge din convingerea ciudată că ești neputincios? [2]Neputința e prețul păcatului. [3]Starea de neputință e condiția păcatului, singura cerință pe care o are pentru a fi crezut. [4]Numai neputincioșii pot să creadă în el. [5]Enormitatea nu îi atrage decât pe cei ce se cred mici. [6]Și numai cei ce cred mai întâi că sunt mici pot să vadă vreo atracție în asta. [7]Trădarea Fiului lui Dumnezeu e mecanismul de apărare al celor ce nu se identifică cu Fiul. [8]Și ești fie de partea lui, fie împotriva lui; fie îl iubești, fie îl ataci; fie îi protejezi unitatea, fie îl vezi sfărâmat și ucis de atacul tău.

2. Nimeni nu crede că Fiul lui Dumnezeu este neputincios. [2]Iar cei ce se văd neputincioși precis nu se cred Fiul lui Dumnezeu. [3]Ce altceva pot fi decât dușmanul lui? [4]Și ce altceva pot face decât să îi pizmuie puterea și, prin pizma lor, să aibă frica ei? [5]Aceștia sunt întunecații, tăcuți și temători, singuri și necomunicativi, temându-se că puterea Fiului lui Dumnezeu îi va ucide și ridicându-și neputința împotriva lui. [6]Ei se alătură armatei neputincioșilor, să își ducă războiul de răzbunare, amărăciune și ciudă împotriva lui, să îl facă una cu ei. [7]Neștiind că *sunt* una cu el, ei nu știu pe cine urăsc. [8]Sunt o armată tare jalnică, fiecare în parte la fel de capabil să își atace fratele sau să se atace pe el însuși pe cât e de capabil să își aducă minte că au crezut că au o cauză comună.

3. Frenetici, zgomotoși și tari par cei întunecați! [2]Dar nu își cunosc „dușmanul", știind doar atât: că îl urăsc. [3]În ură s-au întrunit, dar nu s-au unit unul cu altul. [4]Căci, dacă s-ar fi unit, ura ar fi imposibilă. [5]Armata neputincioșilor trebuie dispersată în prezența puterii. [6]Cei puternici nu trădează niciodată, pentru că nu au nevoie să viseze la putere, nici să treacă de la vis la act. [7]Cum ar acționa o armată în vise? [8]Absolut oricum. [9]Poate fi văzută atacând pe oricine cu orice. [10]În vise nu există rațiune. [11]O floare se preface într-o suliță înveninată, un copil devine un uriaș și un șoarece rage ca un leu. [12]Iar iubirea se preface la fel de ușor în ură. [13]Asta nu e o armată, ci o casă de nebuni. [14]Ce pare un atac planificat e balamuc.

4. Armata neputincioșilor e tare slabă. [2]Nu are arme, nici dușman. [3]Da, poate invada lumea și își poate *căuta* un dușman. [4]Dar nu poate

găsi ce nu există. [5]Da, poate *visa* că și-a găsit un dușman, dar acesta se va schimba chiar în vreme ce îl atacă, așa că va fugi să își găsească altul, și altul, și nu va ajunge niciodată la izbândă. [6]Și, tot fugind așa, se năpustește asupra ei, crezând că și-a zărit marele dușman ce scapă întruna atacului ei ucigaș preschimbându-se în altceva. [7]Cât de perfid pare acest dușman, ce se preschimbă așa încât e imposibil până și să îl recunoști.

5. Ura însă trebuie să aibă o țintă. [2]Credința în păcat nu poate exista fără un dușman. [3]Din cei ce cred în păcat, cine ar îndrăzni să creadă că nu are dușman? [4]Ar putea să admită că nimeni nu l-a sleit de puteri? [5]Rațiunea l-ar îndemna, cu siguranță, să nu mai caute ce nu e de găsit. [6]Dar, mai întâi, trebuie să fie dispus să perceapă o lume în care acesta nu există. [7]Nu e necesar să înțeleagă cum o poate vedea. [8]Și nici nu trebuie să încerce. [9]Căci, dacă se va concentra asupra unui lucru pe care nu îl poate înțelege, își va scoate în evidență neputința și va lăsa păcatul să îi spună că precis își este propriul lui dușman. [10]Dar să își pună aceste întrebări, asupra cărora trebuie să se pronunțe, și asta se va face pentru el:

[11]Doresc o lume condusă de mine în locul unei lumi ce mă conduce?
[12]Doresc o lume în care sunt puternic, și nu neputincios?
[13]Doresc o lume în care nu am dușmani și nu pot să păcătuiesc?
[14]Și vreau să văd ce am negat ***pentru că*** *este adevărul?*

6. Poate că ai răspuns deja la primele trei întrebări, dar nu și la ultima. [2]Căci aceasta pare încă înfricoșătoare și diferită de celelalte. [3]Rațiunea însă te asigură că sunt identice. [4]Am spus că anul acesta va scoate în evidență identitatea lucrurilor identice. [5]Această întrebare finală, chiar ultima asupra căreia e necesar să te pronunți, mai pare să conțină o amenințare pe care celelalte și-au pierdut-o pentru tine. [6]Iar această diferență închipuită îți atestă convingerea că adevărul poate fi dușmanul pe care încă trebuie să îl găsești. [7]Aici deci ar părea să fie ultima speranță ce ți-a mai rămas să găsești păcatul și să nu accepți puterea.

7. Nu uita că opțiunea între păcat și adevăr, neputință și putere, e opțiunea între a ataca și a vindeca. [2]Căci vindecarea decurge din putere, iar atacul din neputință. [3]Cel pe care îl ataci *nu poți* să vrei să îl vindeci. [4]Și cel pe care îl vrei vindecat trebuie să fie cel pe care ai ales să îl ferești de atac. [5]Și ce e această decizie, dacă nu opțiunea între a-l vedea cu ochii trupului și a-l lăsa să ți se reveleze prin viziune? [6]Cum se ajunge, în urma acestei decizii, la efectele ei nu e problema ta. [7]Dar ce vrei să vezi trebuie să fie opțiunea ta. [8]Cursul acesta privește cauza, nu efectul.

8. Cântărește-ți atent răspunsul la ultima întrebare pe care ai lăsat-o tot fără răspuns. [2]Și lasă-ți rațiunea că îți spună că trebuie să aibă un răspuns și că i se răspunde în celelalte trei. [3]Și atunci îți va fi clar că, privind efectele păcatului sub orice formă, tot ce trebuie să faci e, pur și simplu, să te întrebi:

[4]Asta vreau să văd? [5]Asta vreau?

9. Asta e singura ta decizie; asta e condiția pentru ce se petrece. [2]Modul în care se întâmplă e irelevant, dar nu și motivul pentru care se întâmplă. [3]*Ai* control asupra ei. [4]Și, dacă alegi să vezi o lume fără vreun dușman, în care nu ești neputincios, ți se vor da mijloacele să o vezi.

10. De ce e atât de importantă ultima întrebare? [2]Rațiunea îți va spune și de ce. [3]E identică cu celelalte trei, dar nu în ce privește timpul. [4]Celelalte sunt decizii ce pot fi luate, lăsate și reluate. [5]Dar adevărul e constant și implică o stare în care oscilările sunt imposibile. [6]Îți poți dori o lume pe care o conduci și care nu te conduce, și te poți răzgândi. [7]Poți dori să îți schimbi neputința cu puterea, și poți renunța la această dorință în clipa în care te atrage sclipirea unui păcat. [8]Și poți să vrei să vezi o lume nepăcătoasă, și să te lași ispitit de un „dușman" să îți folosești ochii trupului și să schimbi ce îți dorești.

11. Ca și conținut, toate întrebările sunt identice. [2]Căci fiecare te întreabă dacă ești dispus să schimbi lumea păcatului cu cea pe care o vede Spiritul Sfânt, din moment ce tocmai pe aceasta o neagă lumea păcatului. [3]De aceea, cei ce văd păcatul văd negarea lumii reale. [4]Dar ultima întrebare adaugă dorința de constanță năzuinței tale de-a vedea lumea reală, așa că dorința devine singura pe care o ai. [5]Răspunzând „da" la ultima întrebare, adaugi sinceritate la deciziile pe care le-ai luat deja la celelalte întrebări. [6]Căci numai atunci vei renunța la opțiunea de-a te mai răzgândi. [7]Când nu o mai vrei pe aceasta, le-ai răspuns și celorlalte pe deplin.

12. De ce crezi că ești nesigur că li s-a răspuns celorlalte? [2]Ar mai fi oare necesar să fie puse atât de des, dacă li s-ar fi răspuns? [3]Până nu iei decizia finală, răspunsul e deopotrivă „da" și „nu". [4]Căci ai răspuns „da" fără să percepi că „da" trebuie să însemne „nu nu". [5]Nimeni nu decide împotriva fericirii sale, dar poate să o facă dacă nu vede că o face. [6]Și, dacă își vede fericirea într-o continuă schimbare – acum așa, acum altfel, și acum o umbră eludantă, nelegată de nimic –, chiar că decide împotriva ei.

13. Fericirea eludantă, sau fericirea în formă schimbătoare, care variază în funcție de loc și timp, e o iluzie fără înțeles. [2]Fericirea trebuie să fie constantă, pentru că se atinge renunțând la dorința de *in*constant.

[3]Bucuria nu poate fi percepută decât printr-o viziune constantă. [4]Iar viziunea constantă li se poate da doar celor ce doresc constanța. [5]Puterea dorinței Fiului lui Dumnezeu rămâne dovada că cel ce se vede neputincios se înșală. [6]Dorește orice lucru vrei, și îl vei privi și socoti real. [7]Niciun gând nu poate fi lipsit de puterea de-a elibera sau de-a ucide. [8]Și niciunul nu poate să părăsească mintea celui care l-a gândit sau să îl lase neafectat.

VIII. Transformarea interioară

1. Gândurile sunt, atunci, periculoase? [2]Pentru trupuri, da! [3]Gândurile ce par să ucidă sunt cele care îl învață pe cel ce le gândește că *poate* fi ucis. [4]Așa că „moare" din cauza a ceea ce a învățat. [5]Trece din viață în moarte, dovada finală că a prețuit inconstantul mai mult decât constanța. [6]Sigur, a crezut că vrea fericire. [7]Dar nu a dorit-o *pentru că* e adevărul și trebuie, de aceea, să fie constantă.

2. Constanța bucuriei e o condiție complet străină de înțelegerea ta. [2]Dar, dacă ți-ai putea închipui ce trebuie să fie, ai dori-o deși nu o înțelegi. [3]Constanța fericirii nu are excepții, nici schimbări de niciun fel. [4]E la fel de neclintită ca Iubirea lui Dumnezeu față de creația Sa. [5]Fiind la fel de sigură în viziunea ei cum e și Creatorul ei în ce cunoaște, fericirea privește totul și vede că toate sunt același lucru. [6]Ea nu vede efemerul, căci dorește ca totul să fie ca ea și îl vede astfel. [7]Nimic nu are puterea de-a-i zăpăci constanța, pentru că propria ei dorință nu poate fi clintită. [8]Ea le parvine celor care văd că întrebarea finală le este necesară celorlalte, cu aceeași certitudine cu care pacea trebuie să le parvină celor care aleg să vindece și să nu judece.

3. Rațiunea îți va spune că nu poți cere fericire inconstant. [2]Căci, dacă primești ce dorești, și fericirea e constantă, atunci nu trebuie să o ceri decât o dată, ca să o ai pentru totdeauna. [3]Iar, dacă nu o ai întotdeauna, fiind tocmai ce este, nu ai cerut-o. [4]Căci nimeni nu poate să nu ceară un lucru pe care și-l dorește de la ceva ce crede că oferă oarece speranță că i-l poate da. [5]Poate să se înșele în ce cere, unde și de la ce. [6]Dar va cere, pentru că dorința e o cerere, o rugăminte făcută de cel căruia Dumnezeu Însuși nu va putea nicicând să nu îi răspundă. [7]Dumnezeu a dat deja tot ce își dorește el cu adevărat. [8]Dar lucrul de care e nesigur, Dumnezeu nu poate să i-l dea. [9]Căci nu și-l dorește cât timp rămâne nesigur, iar dăruirea lui Dumnezeu trebuie să fie incompletă dacă acesta nu e primit.

4. Tu, care întregești Voia lui Dumnezeu și ești fericirea Lui, a cărui voie e de o putere cu a Lui, o putere care nu se pierde în iluziile tale,

gândește-te atent de ce nu ești încă hotărât cum vei răspunde la ultima întrebare. [2]Răspunsul tău la celelalte a făcut posibilă ajutarea ta să fii parțial deja întreg la minte. [3]Și totuși, ultima e cea care te întreabă de fapt dacă ești dispus să fii total întreg la minte.

5. Ce e clipa sfântă, dacă nu apelul pe care ți-l adresează Dumnezeu să recunoști ce ți-a dat El? [2]Iată marele apel la rațiune; conștientizarea lucrului ce poate fi văzut mereu; fericirea ce poate fi a ta întotdeauna. [3]Aici e pacea constantă pe care ai putea să o resimți întruna. [4]Aici ți se revelează ce a negat negarea. [5]Căci aici s-a răspuns deja la ultima întrebare și ți s-a dat ce ceri. [6]Aici e viitorul *acum*, căci timpul e neputincios pentru că îți dorești ce nu se va schimba nicicând. [7]Căci ai cerut să nu îți stea nimic între sfințenia relației tale și *conștientizarea* faptului că e sfântă.

Capitolul 22

MÂNTUIREA ȘI RELAȚIA SFÂNTĂ

Introducere

1. Fie-ți milă de tine, cel înrobit atâta vreme. [2]Bucură-te că cei uniți de Dumnezeu s-au reunit și nu mai trebuie să privească păcatul despărțiți. [3]Unde sunt doi, păcatul nu poate fi privit de amândoi deodată, căci nu l-ar putea vedea în același loc și timp. [4]Păcatul e o percepție strict individuală, văzut în celălalt, dar crezut de fiecare în propriul sine. [5]Și fiecare pare să facă o altă greșeală, una pe care celălalt nu o poate înțelege. [6]Frate, e aceeași, făcută de același și iertată în același fel pentru cel ce a făcut-o. [7]Sfințenia relației tale te iartă și îți iartă fratele, desfăcând efectele produse de ce ați crezut și ați văzut amândoi. [8]Și, odată cu dispariția lor, dispare cu ele și nevoia oricărui păcat.

2. Cine are nevoie de păcat? [2]Numai cei singuri și însingurați, care își consideră frații diferiți de ei înșiși. [3]Tocmai această diferență, vizibilă dar ireală, face ca nevoia de păcat, ireală dar vizibilă, să pară îndreptățită. [4]Și toate acestea ar fi reale dacă ar fi și păcatul. [5]Căci o relație nesfântă se bazează pe diferențe, unde fiecare crede că celălalt are ce nu are el. [6]Așa se reunesc, fiecare să se desăvârșească pe el însuși și să îl prade pe celălalt. [7]Și stau până cred că nu mai e nimic de furat, iar apoi trec mai departe. [8]Și hoinăresc așa, printr-o lume de străini, diferiți de ei; trăind cu trupurile lor, poate, sub un acoperiș comun, care nu îl adăpostește pe nicicare; în aceeași încăpere, și totuși, fiecare în lumea lui.

3. O relație sfântă pornește de la altă premisă. [2]Fiecare s-a uitat înăuntru și nu a văzut nicio lipsă. [3]Acceptându-și desăvârșirea, vrea să o extindă unindu-se cu altcineva, întreg ca el. [4]Nu vede nicio diferență între aceste sine, căci diferențele țin doar de trup. [5]De aceea, nu vede ceva ce ar vrea să ia. [6]Nu își neagă propria realitate *pentru că* ea e adevărul. [7]El stă chiar sub Cer, dar destul de aproape să nu se mai întoarcă pe pământ. [8]Căci relația aceasta are Sfințenia Cerului. [9]Cât de departe poate fi de casă o relație atât de asemănătoare Cerului?

4. Gândește-te ce te poate învăța o relație sfântă! [2]În ea se desface convingerea că există diferențe. [3]În ea se trece de la credința în diferențe la credința în identitate. [4]Și, tot în ea, vederea diferențelor se transformă în viziune. [5]Rațiunea vă poate conduce acum – pe tine și pe fratele tău – la concluzia logică a unității voastre. [6]Ea trebuie să se extindă, după cum v-ați extins și voi doi când v-ați unit. [7]Trebuie să

se autodepăşească, după cum v-aţi depăşit şi voi trupul, dându-vă posibilitatea să vă uniţi. [8]Iar acum, identitatea pe care aţi văzut-o se extinde şi înlătură, în sfârşit, toată senzaţia de diferenţe, ca identitatea din spatele lor să devină evidentă. [9]Iată cercul de aur în care îl recunoşti pe Fiul lui Dumnezeu. [10]Căci ce se naşte într-o relaţie sfântă nu poate avea sfârşit.

I. Mesajul relaţiei sfinte

1. Lasă raţiunea să mai facă un pas. [2]Dacă îl ataci pe cel pe care Dumnezeu vrea să îl vindece şi îl urăşti pe cel pe care îl iubeşte El, tu şi Creatorul tău aveţi o voie diferită. [3]Dar, dacă tu *eşti* Voia Lui, trebuie să crezi atunci că tu nu eşti tu însuţi. [4]Chiar poţi să o crezi, şi o şi crezi. [5]Şi ai credinţă într-asta şi vezi multe dovezi de partea ei. [6]De unde, te întrebi, îţi vine neliniştea ciudată, senzaţia că eşti deconectat şi frica obsesivă că îţi lipseşte orice înţeles? [7]E ca şi cum ai nimerit aici din întâmplare, fără alt plan decât să o întinzi de-aici, căci numai asta pare cert.

2. Am auzit însă o descriere foarte similară mai devreme, dar nu te-a descris pe tine. [2]Şi totuşi, *crezi* în continuare că această idee ciudată te descrie cu acurateţe. [3]Raţiunea ţi-ar spune că lumea pe care o vezi cu ochi care nu sunt ai tăi trebuie să nu aibă sens pentru tine. [4]Cui să îşi returneze mesajele o asemenea vedere? [5]Sigur nu ţie, al cărui văz e total independent de ochii ce văd lumea. [6]Dacă nu e viziunea ta, ce poate să îţi arate ţie? [7]Creierul nu poate interpreta ce vede viziunea ta. [8]Asta, *tu* ai înţelege. [9]Creierul interpretează pentru trup, din care face parte. [10]Dar nu poţi înţelege ce îţi spune. [11]Şi totuşi, l-ai ascultat şi îl asculţi. [12]Şi ai tot încercat din greu să îi înţelegi mesajele.

3. Nu ţi-ai dat seama că e imposibil să înţelegi ce nu izbuteşte nicidecum să îţi parvină. [2]Nu ai primit niciun mesaj pe care să îl înţelegi. [3]Căci ai ascultat ce nu poate comunica. [4]Gândeşte-te atunci ce se întâmplă. [5]Negând ce eşti şi crezând cu fermitate că eşti altceva, acest „altceva" pe care l-ai făcut să fii devine văzul tău. [6]Şi atunci acest „altceva" trebuie să fie cel ce vede şi, „altceva" fiind, aidoma *neţie*, îţi explică *ţie* ceea ce vede. [7]Viziunea ta, fireşte, ar face asta să fie de prisos. [8]Dar, dacă ochii îţi sunt închişi şi ai cerut acestui „altceva" să te ghideze, rugându-l să îţi explice lumea pe care o vede el, nu ai motiv să nu asculţi, şi nici să suspectezi că explicaţiile ce ţi le dă nu sunt adevărate. [9]Raţiunea ţi-ar spune că nu pot fi adevărate *pentru că* nu le înţelegi. [10]Dumnezeu nu are secrete. [11]El nu te poartă printr-o lume de chin, aşteptând să îţi spună, la finele călătoriei, de ce ţi-a făcut una ca asta.

4. Ce poate fi secret de Voia lui Dumnezeu? [2]Tu însă crezi că ai secrete. [3]Ce pot fi secretele tale, dacă nu o altă „voie", care e a ta, separat de-a Lui? [4]Raţiunea ţi-ar spune că asta nu e un secret ce trebuie ascuns ca un păcat. [5]Ci o greşeală! [6]Nu îţi lăsa frica de păcat să o ferească de corecţie, căci atracţia vinovăţiei e numai frică. [7]Iată singurul sentiment pe care l-ai făcut, indiferent ce pare să fie. [8]E sentimentul tăinuirii, al gândurilor private şi al trupului. [9]E singurul sentiment ce se opune iubirii, ducând mereu la vederea diferenţelor şi la pierderea identităţii. [10]Iată singurul sentiment ce te ţine orb, dependent de sinele pe care crezi că l-ai făcut să te conducă prin lumea pe care a făcut-o pentru tine.

5. Vederea ţi s-a dat, odată cu tot ce poţi să înţelegi. [2]Nu vei avea dificultăţi să înţelegi ce îţi spune această viziune, căci fiecare vede doar ce crede că este el însuşi. [3]Şi, ce îţi va arăta vederea ta, vei înţelege *pentru că* este adevărul. [4]Numai viziunea ta poate să îţi transmită ce poţi să vezi. [5]Ea ajunge direct la tine, fără nevoia de-a-ţi fi interpretată. [6]Ce are nevoie de interpretare precis este ceva străin. [7]Şi nu îl va face niciodată ceva de înţeles un interpret pe care nu îl poţi înţelege.

6. Dintre toate mesajele pe care le-ai primit şi nu le-ai înţeles, doar cursul acesta e accesibil înţelegerii tale şi poate fi înţeles. [2]Asta e limba *ta*. [3]Nu o înţelegi încă doar din cauză că întreaga ta comunicare este ca a unui nou-născut. [4]Sunetele scoase de un nou-născut şi cele pe care le aude sunt cât se poate de nesigure, însemnând pentru el diferite lucruri la momente diferite. [5]Nici ce aude, nici ce vede nu e stabil deocamdată. [6]Dar ce aude şi nu înţelege va fi limba lui maternă, prin care va ajunge să comunice cu cei din jur, şi ei cu el. [7]Iar ciudatele fiinţe mişcătoare ce le vede în jur vor deveni mângâietorii lui, şi îşi va recunoaşte casa şi îi va vedea cu el acolo.

7. Aşa că, în fiecare relaţie sfântă, se renaşte capacitatea de-a comunica în loc de-a separa. [2]Dar o relaţie sfântă – renăscută ea însăşi atât de recent dintr-o relaţie nesfântă, şi totuşi, mai străveche decât vechea iluzie pe care a înlocuit-o – e ca un nou-născut acum în propria-i renaştere. [3]Şi totuşi, ţi se redă viziunea în acest prunc, şi el va vorbi limba pe care o poţi înţelege. [4]Nu e crescut de acel „altceva" ce ai crezut că eşti. [5]Nu i s-a dat acestuia, nici nu a fost primit decât de tine. [6]Căci doi fraţi nu se pot uni decât prin Cristos, a Cărui viziune îi vede una.

8. Gândeşte-te ce ţi se dă, sfinte frate. [2]Acest copil te va învăţa ce nu înţelegi şi te va lămuri. [3]Căci limba lui nu îţi va fi străină. [4]El nu va avea nevoie de niciun interpret pentru tine, căci tocmai tu l-ai învăţat ce ştie, *ştiind*. [5]El nu poate veni decât la tine, niciodată la „altceva". [6]Unde a intrat Cristos, nimeni nu e singur, căci nu Îşi găseşte casa în separaţi. [7]Ci trebuie să renască în casa Lui străveche, atât de nouă în

aparenţă, şi totuşi, cât El de veche, un mic nou-venit care, pentru a putea trăi, depinde de sfinţenia relaţiei tale.

9. Fii sigur că Dumnezeu nu Şi-a încredinţat Fiul cui nu merită. [2]De unit, nu merită să se unească decât ce este parte a Lui. [3]Şi nici nu e *posibil* să se unească ceva ce nu e parte a Lui. [4]Celor ce se unesc trebuie să li se fi redat comunicarea, căci nu o pot face prin trupuri. [5]Ce i-a unit atunci? [6]Raţiunea îţi va spune că trebuie să se fi văzut unul pe altul printr-o viziune nu a trupului şi să fi comunicat într-o limbă pe care trupul nu o vorbeşte. [7]Şi nu se poate să îi fi atras, uşor, ca să devină unul, imagini sau sunete înfricoşătoare. [8]În schimb, fiecare a văzut în celălalt un adăpost perfect în care propriul Sine poate renaşte în siguranţă şi în pace. [9]Iată ce i-a spus raţiunea şi iată ce a crezut *pentru că* a fost adevărul.

10. Iată prima percepţie directă pe care o poţi face. [2]O faci printr-o conştienţă mai veche decât percepţia, renăscută însă într-o clipă. [3]Căci ce e timpul pentru ce-a fost dintotdeauna? [4]Gândeşte-te ce ţi-a adus clipa aceea: recunoaşterea că acel „altceva" ce ai crezut că eşti e o iluzie. [5]Iar adevărul a venit numaidecât să îţi arate unde trebuie să fie Sinele tău. [6]Tocmai negarea iluziilor face apel la adevăr, căci a nega iluziile înseamnă a recunoaşte că frica e fără înţeles. [7]În casa sfântă în care frica e fără de putere, iubirea intră cu gratitudine, recunoscătoare că e una cu voi care v-aţi unit ca să o lăsaţi să intre.

11. Cristos vine la ce e ca El: acelaşi, nu diferit. [2]Căci e atras mereu de El Însuşi. [3]Ce I se aseamănă atât cât o relaţie sfântă? [4]Şi ce vă atrage laolaltă pe tine şi pe fratele tău Îl atrage şi pe El la voi. [5]Aici, dulceaţa Lui şi blânda Lui inocenţă sunt ferite de atac. [6]Şi, tot aici, Se poate întoarce cu încredere, căci credinţa în altul este întotdeauna credinţa în El. [7]Ai într-adevăr dreptate să îţi consideri fratele casa Lui aleasă, căci aici voieşti cu El şi cu Tatăl Lui. [8]Aceasta e Voia Tatălui pentru tine, şi a ta cu a Lui. [9]Şi e cert că cine e atras de Cristos e atras de Dumnezeu, după cum e cert că sunt atraşi Amândoi de fiece relaţie sfântă, casa pregătită pentru Ei când pământul se preface în Cer.

II. Nepăcătoşenia fratelui tău

1. Opusul iluziilor nu e deziluzia, ci adevărul. [2]Numai eului, pentru care adevărul nu are înţeles, îi par a fi singurele alternative, diferite una de cealaltă. [3]În realitate, ele sunt acelaşi lucru. [4]Amândouă aduc la fel de multă nefericire, deşi fiecare în parte pare a fi modul de-a scăpa de nefericirea pe care o aduce cealaltă. [5]Fiecare iluzie duce chin şi suferinţă în faldurile întunecate ale grelelor veşminte în care

îşi ascunde lipsa de substanţă. [6]Însă cei ce caută iluzii sunt acoperiţi şi ascunşi de bucuria adevărului tocmai de aceste întunecate şi grele veşminte.

2. Adevărul este opusul iluziilor pentru că oferă bucurie. [2]Care poate fi opusul nefericirii, dacă nu bucuria? [3]A lăsa un soi de nefericire şi a-ţi căuta altul nu e nicidecum o soluţie. [4]A schimba iluziile între ele înseamnă a nu schimba nimic. [5]Căutarea bucuriei în nefericire e un lucru fără sens, căci cum e cu putinţă să găseşti bucurie în nefericire? [6]Tot ce e cu putinţă în lumea întunecată a nefericirii este să selectezi anumite aspecte din ea, să le vezi diferite şi să defineşti diferenţa ca bucurie. [7]Dar a percepe o diferenţă unde niciuna nu există precis nu va face diferenţa.

3. Iluziile le aduc numai vinovăţie şi suferinţă, boală şi moarte celor care cred în ele. [2]Forma în care sunt acceptate nu e relevantă. [3]În ochii raţiunii, nicio formă de nefericire nu poate fi confundată cu bucuria. [4]Bucuria e veşnică. [5]Poţi fi sigur că orice fericire aparentă care nu durează e frică de fapt. [6]Bucuria nu se preface în tristeţe, căci ce e veşnic nu se poate schimba. [7]Dar tristeţea se poate preschimba în bucurie, căci timpul cedează la ce e veşnic. [8]Numai ce e etern trebuie să rămână neschimbat, dar tot ce e în timp se poate schimba cu timpul. [9]Dar, dacă schimbarea e să fie reală, şi nu închipuită, iluziile trebuie să cedeze la adevăr, şi nu la alte vise, care sunt la fel de ireale. [10]Aşa ceva nu ar schimba nimic.

4. Raţiunea îţi va spune că singura modalitate de-a scăpa de nefericire este să o recunoşti şi *să o iei în cealaltă direcţie.* [2]Adevărul e acelaşi şi nefericirea e aceeaşi, dar diferă una de alta în toate privinţele, în toate cazurile şi fără excepţie. [3]A crede că poate să existe şi o singură excepţie înseamnă a confunda ce e acelaşi cu ce e diferit. [4]O iluzie nutrită şi apărată împotriva adevărului lipseşte de înţeles tot adevărul şi acordă realitate tuturor iluziilor. [5]Iată ce putere au convingerile. [6]Nu pot face compromisuri. [7]Iar credinţa în inocenţă e credinţa în păcat, dacă convingerea exclude o singură făptură şi o ţine pe dinafară, izolată de iertarea ei.

5. Atât raţiunea, cât şi eul îţi vor spune acest lucru, dar nu îl înţeleg la fel. [2]Eul te va asigura acum că este imposibil să nu vezi vinovăţie în nimeni. [3]Şi, dacă vederea ei în altul e singurul mijloc de-a scăpa de vinovăţie, atunci credinţa ta în păcat trebuie să fie veşnică. [4]Raţiunea însă priveşte totul altfel, văzând în sursa unei idei ceea ce o va face adevărată sau falsă. [5]Aşa şi trebuie să fie, dacă ideea e ca sursa ei. [6]De aceea, spune raţiunea, dacă debarasarea de vinovăţie I-a fost dată Spiritului Sfânt ca scop al Său, de către Cel pentru Care nimic din ce voieşte nu e imposibil, mijloacele atingerii lui sunt mai mult decât posibile. [7]Ele trebuie să existe şi tu trebuie să le ai.

6. Iată o fază decisivă a acestui curs, căci aici trebuie să se desăvârșească separarea ta de eu. [2]Căci, dacă ai mijloacele de-a lăsa scopul Spiritului Sfânt să se realizeze, ele pot fi folosite. [3]Și, prin folosirea lor, vei dobândi credință în ele. [4]Pentru eu însă, trebuie să fie un lucru imposibil, și nimeni nu își propune să săvârșească ce nu dă speranțe că se va săvârși vreodată. [5]*Tu* știi că tot ce voiește Creatorul tău este posibil, dar cel pe care l-ai făcut crede că nu e așa. [6]Trebuie să alegi acum între tine, cel adevărat, și tine, cel din iluzie. [7]Nu și unul, și altul, ci unul singur. [8]Nu are rost să încerci să eviți această singură decizie. [9]Ea trebuie luată. [10]Credința și convingerea pot să se oprească indiferent de care parte, dar rațiunea îți spune că nefericirea stă numai de o parte, și bucuria, de cealaltă.

7. Nu îți abandona fratele acum. [2]Căci voi care sunteți același nu veți decide singuri, nici diferit. [3]Vă dați unul altuia viață sau moarte; vă sunteți mântuitor sau judecător, oferindu-vă reciproc refugiu sau condamnare. [4]Acest curs va fi crezut în totalitate sau deloc. [5]Căci este fie întru totul adevărat, fie întru totul fals, și nu poate fi crezut doar parțial. [6]Iar tu vei scăpa de nefericire în totalitate sau deloc. [7]Rațiunea îți va spune că nu există teren de mijloc, un loc în care să te poți opri nesigur, așteptând să alegi între bucuria Cerului și nefericirea iadului. [8]Până nu alegi Cerul, *ești* în nefericire și în iad.

8. Nu poți să iei nicio parte din Cer să o țeși printre iluzii. [2]Și nu poți intra în Cer cu nicio iluzie. [3]Un mântuitor nu poate fi judecător, și nici mila, condamnare. [4]Iar viziunea nu poate să condamne, ci numai să binecuvânteze. [5]Cel a Cărui funcție este să mântuiască va mântui. [6]*Cum* o va face îți depășește puterea de înțelegere, dar *când* trebuie să fie alegerea ta. [7]Căci tu ai făcut timpul, așa că e la dispoziția ta. [8]Nu ești un rob al timpului, după cum nu ești nici rob al lumii pe care ai făcut-o.

9. Să ne uităm mai atent la întreaga iluzie potrivit căreia cel pe care l-ai făcut are puterea să își înrobească făcătorul. [2]Aceeași convingere a cauzat și separarea. [3]E ideea lipsită de înțeles că gândurile pot părăsi mintea celui care le-a gândit, că pot fi diferite de ea și că i se pot împotrivi. [4]Dacă ar fi adevărat, gândurile nu ar fi extensiile minții, ci dușmanele ei. [5]Iar aici vedem din nou o altă formă a aceleiași iluzii fundamentale pe care am mai văzut-o de multe ori. [6]Numai dacă Fiului lui Dumnezeu i-ar fi posibil să părăsească Mintea Tatălui său, să facă din el însuși altceva și să se pună împotriva Voii Sale, ar fi posibil să fie stăpânit de sinele pe care l-a făcut și de tot ce a făurit, la rândul lui, acesta.

10. Privește marea proiecție, dar privește-o cu hotărârea că trebuie vindecată, și nu cu frică. [2]Nimic din ce ai făurit nu are putere asupra ta, dacă nu vrei tu să rămâi separat de Creatorul tău și de o voie potrivnică alei Sale. [3]Căci numai dacă vrei să crezi că Fiul Lui Îi poate fi dușman pare posibil să îți fie dușman cel pe care l-ai făcut. [4]Ai vrut să Îi condamni bucuria la nefericire și să Îl faci să fie altceva. [5]Și toată nefericirea pe care ai făcut-o a fost a ta. [6]Nu te bucuri să înveți că nu e adevărat? [7]Nu primești cu bucurie vestea că niciuna dintre iluziile pe care le-ai făcut nu a înlocuit adevărul?

11. Numai gândurile *tale* au fost imposibile. [2]Mântuirea nu poate fi. [3]*E* imposibil să îți consideri mântuitorul un dușman, și să îl recunoști. [4]Dar e posibil să îl recunoști drept ce e, dacă așa vrea Dumnezeu. [5]Ce i-a dat Dumnezeu relației tale sfinte este în ea. [6]Căci ce I-a dat Spiritului Sfânt să îți dea I-a *dat*. [7]Nu vrei să vezi mântuitorul care ți s-a dat? [8]Și nu vrei să schimbi, cu recunoștință, funcția de călău pe care i-ai dat-o cu cea pe care o are în realitate? [9]Primește de la el ce i-a dat Dumnezeu pentru tine, nu ce ai încercat să îți dai tu.

12. Dincolo de trupul pe care l-ai pus între tine și fratele tău, sclipind în lumina aurită care se răsfrânge până la el din cercul nesfârșit, strălucitor, care se extinde de-a pururi, stă relația ta sfântă, iubită de Dumnezeu Însuși. [2]Ce liniștit se odihnește, în timp și totuși dincolo de el, nemuritoare și totuși pe pământ. [3]Cât de mare e puterea care se află în ea. [4]Timpul stă după voia ei și pământul va fi așa cum îl vrea ea. [5]Aici nu există voie separată, nici dorința de-a exista ceva separat. [6]Voia ei nu are excepții și ce voiește ea este adevărat. [7]Fiece iluzie adusă la iertarea ei se trece blând cu vederea și dispare. [8]Căci în centrul ei a renăscut Cristos, să Își lumineze casa cu viziunea care vede dincolo de lume. [9]Nu vrei să fie această casă sfântă și a ta? [10]Aici nu există nefericire, ci numai bucurie.

13. Tot ce trebuie să faci ca să rămâi aici, în liniște, cu Cristos, este să Îi împărtășești viziunea. [2]Viziunea Lui i se dă, repede și bucuros, oricui este dispus să își vadă fratele lipsit de păcat. [3]Și nimeni nu poate rămâne exclus din această disponibilitate, dacă vrei să fii eliberat complet de toate efectele păcatului. [4]Oare vrei să fii iertat doar parțial? [5]Poți oare să ajungi în Cer cât timp te mai ispitește să rămâi în nefericire și un singur păcat? [6]Cerul e casa purității desăvârșite, și Dumnezeu l-a creat pentru tine. [7]Privește-ți fratele preasfânt, nepăcătos ca tine, și lasă-l să te conducă acolo.

III. Rațiunea și formele greșelii

1. Introducerea rațiunii în sistemul de gândire al eului marchează începutul desfacerii lui, căci rațiunea și eul se bat cap în cap. [2]Și nici nu e posibil să coexiste în conștiența ta. [3]Căci obiectivul rațiunii este

să limpezească, deci să facă evident. [4]Poți *vedea* rațiunea. [5]Acesta nu e un joc de cuvinte, căci marchează începutul unei viziuni ce are înțeles. [6]Viziunea este sens, chiar literalmente. [7]Dacă nu e văzul trupului, *trebuie* să se înțeleagă. [8]Căci e limpede, și ce e evident nu e ambiguu. [9]Se poate înțelege. [10]Iar aici rațiunea și eul se despart într-adevăr, să o apuce în direcții diferite.

2. Întreaga continuitate a eului depinde de convingerea lui că nu poți învăța cursul acesta. [2]Împărtășește aceeași convingere, și rațiunea nu va fi în stare să îți vadă greșelile și să facă loc corecției lor. [3]Căci rațiunea vede prin greșeli, spunându-ți că ce ai crezut nu e real. [4]Rațiunea poate vedea diferența dintre păcat și greșeli, pentru că vrea corecție. [5]De aceea, îți spune că ce ai considerat a fi de necorectat poate fi corectat și trebuie să fi fost, prin urmare, o greșeală. [6]Împotrivirea eului la corecție duce la convingerea fixă cu care crede în păcat și la desconsiderarea greșelilor. [7]El nu vede nimic ce poate fi corectat. [8]Iată cum osândește eul și cum mântuiește rațiunea.

3. Rațiunea în sine nu e mântuire, dar face loc păcii și te aduce într-o stare mentală în care ți se poate da mântuire. [2]Păcatul e un bloc de granit, coborât ca o poartă grea, încuiată și fără cheie, de-a curmezișul drumului ce duce la pace. [3]Niciunul dintre cei ce îl privesc fără ajutorul rațiunii nu va încerca să îl străpungă. [4]Ochii trupului îl văd ca un bloc de granit masiv, atât de gros, încât ar fi o nebunie să încerci să treci prin el. [5]Rațiunea însă vede prin el cu ușurință, pentru că este o greșeală. [6]Forma pe care o ia nu poate ascunde de ochii rațiunii faptul că e gol pe dinăuntru.

4. Pe eu îl atrage numai forma greșelii. [2]El nu recunoaște înțelesul și nu vede dacă acesta există ori ba. [3]Tot ce pot să vadă ochii trupului e o eroare, o greșeală de percepție, un fragment din întreg, distorsionat și fără înțelesul pe care i l-ar da întregul. [4]Și totuși, erorile, indiferent de forma lor, pot fi corectate. [5]Păcatul nu e decât o greșeală într-o formă specială pe care o venerează eul. [6]El vrea să păstreze toate greșelile și să facă din ele păcate. [7]Căci iată-i stabilitatea, ancora grea în lumea schimbătoare pe care a făcut-o; piatra pe care i s-a zidit biserica și unde cei ce i se închină sunt legați de trupuri, crezând că libertatea trupului e libertatea lor.

5. Rațiunea îți va spune că nu forma greșelii face din ea o eroare. [2]Dacă ce ascunde forma e o eroare, forma nu poate să împiedice corecția. [3]Ochii trupului văd numai formă. [4]Nu pot să vadă dincolo de ce au fost făcuți să vadă. [5]Și au fost făcuți să se oprească asupra greșelii și să nu vadă dincolo de ea. [6]Percepția lor e chiar una ciudată, căci pot vedea numai iluzii, incapabili fiind să privească dincolo de blocul de granit al păcatului și oprindu-se la forma exterioară a nimicului. [7]Pentru această formă de viziune distorsionată, exteriorul tuturor lucrurilor, zidul ce stă între tine și adevăr, e complet adevărat. [8]Dar cum poate să vadă cu adevărat un simț al văzului ce se oprește în fața nimicului, de parcă ar fi un zid solid? [9]Îi pune frâu tocmai forma, căci a fost făcut pentru a garanta că nu se va percepe decât forma.

6. Acești ochi, făcuți să nu vadă, nu vor vedea nicicând. [2]Căci ideea pe care o reprezintă nu și-a părăsit făcătorul, și tocmai făcătorul lor vede prin ei. [3]Care să fi fost scopul celui ce a făcut-o, dacă nu acela de a nu vedea? [4]Pentru asta, ochii trupului sunt mijloace perfecte, dar nu și pentru a vedea. [5]Vezi cum se opresc ochii trupului la aspectele exterioare și nu pot trece mai departe. [6]Urmărește cum se opresc la nimic, incapabili să treacă de la formă la înțeles. [7]Nimic nu e atât de orbitor ca percepția formei. [8]Căci vederea formei înseamnă că înțelegerea a devenit obscură.

7. Numai erorile au diferite forme și pot, de aceea, să amăgească. [2]Poți schimba forma *pentru că* nu e adevărată. [3]Ea nu poate fi realitate *pentru că* poate fi schimbată. [4]Rațiunea îți va spune că, dacă forma nu e realitate, precis e o iluzie și nu o poți vedea. [5]Iar, dacă o vezi, precis te înșeli, pentru că vezi ce *nu* poate fi real ca și cum ar fi. [6]Ce nu poate să vadă dincolo de ce nu există precis e o percepție distorsionată, ce percepe iluziile ca adevăr. [7]Poate ea atunci să recunoască adevărul?

8. Nu lăsa forma erorilor lui să te țină departe de cel a cărui sfințenie este a ta. [2]Nu lăsa viziunea sfințeniei lui, a cărui vedere îți arată iertarea ta, să îți fie ascunsă de ce pot să vadă ochii trupului. [3]Nu lăsa conștientizarea fratelui tău să îți fie blocată de faptul că îi percepi păcatele și trupul. [4]Cu excepția aspectelor pe care le asociezi cu trupul lui, care crezi că poate să păcătuiască, ce ai mai ataca în el? [5]Dincolo de greșelile lui stă sfințenia lui și mântuirea ta. [6]Nu tu i-ai dat sfințenia, ci ai încercat să îți vezi păcatele în el ca să te mântuiești pe tine. [7]Și totuși, sfințenia lui *este* iertarea ta. [8]Oare poți să fii mântuit făcându-l păcătos pe cel a cărui sfințenie e mântuirea ta?

9. O relație sfântă, oricât de recent născută, trebuie să prețuiască sfințenia mai presus de toate. [2]Valorile nesfinte vor produce confuzie – în conștiență. [3]Într-o relație nesfântă, fiecare e prețuit pentru că pare să justifice păcatul celuilalt. [4]Fiecare vede în celălalt ceea ce îl împinge la păcat în ciuda propriei voințe. [5]Așa că își aruncă păcatele asupra celuilalt și e atras de el pentru a-și perpetua păcatele. [6]Așa îi devine imposibil fiecăruia în parte să se vadă cauzând păcatul prin propria dorință de-a-l face să fie real. [7]Rațiunea însă vede o relație sfântă drept ceea ce este: o stare mentală comună, în care și unul, și altul își oferă bucuroși greșelile să fie corectate, ca să fie vindecați voios amândoi, ca tot unitar.

IV. Bifurcarea drumului

1. Când ajungi la locul unde bifurcarea drumului e cât se poate de evidentă, nu poţi merge înainte. [2]Trebuie să o iei fie într-o direcţie, fie într-alta. [3]Căci acum, dacă mergi tot înainte, în direcţia în care ai mers înainte de-a ajunge la răscruce, nu vei ajunge nicăieri. [4]Întregul scop al drumului parcurs până aici a fost acela de-a decide în ce direcţie să o iei acum. [5]Cea care te-a adus aici nu mai contează. [6]Nu îţi mai poate fi de folos. [7]Niciunul dintre cei ce ajung până aici nu poate lua decizia greşită, deşi poate amâna. [8]Şi nicio parte a călătoriei nu pare mai disperată şi mai inutilă decât cea în care stai unde se bifurcă drumul şi nu te hotărăşti în ce direcţie să mergi.

2. Par grei doar primii câţiva paşi în direcţia cea bună, căci ai ales, deşi crezi că mai poţi să faci cale întoarsă, să o alegi pe cealaltă. [2]Nu e aşa. [3]O alegere făcută cu sprijinul puterii Cerului nu poate fi desfăcută. [4]Ai hotărât încotro să o iei. [5]Nu există ceva care să nu ţi se spună, dacă recunoşti asta.

3. Aşa că stai cu fratele tău aici, în locul acesta sfânt, în faţa vălului păcatului ce atârnă între voi şi faţa lui Cristos. [2]Să se ridice! [3]Ridică-l cu fratele tău, căci nu e decât un văl ce stă între voi. [4]De unii singuri, fie tu, fie fratele tău îl veţi vedea ca un bloc solid de piatră, şi nu vă veţi da seama cât de subţire e voalul care vă separă acum. [5]Dar e pe ducă în conştienţa ta, şi pacea a ajuns la tine chiar aici, în faţa vălului. [6]Gândeşte-te ce se va întâmpla apoi. [7]Iubirea lui Cristos îţi va lumina faţa şi se va răsfrânge de acolo într-o lume întunecată ce are nevoie de lumină. [8]Şi, din locul acesta sfânt, El Se va înapoia cu tine, fără să vă părăsească nici pe tine, nici pe ea. [9]Vei deveni mesagerul Lui, înapoindu-L Lui Însuşi.

4. Gândeşte-te la frumuseţea pe care o vei vedea tu, care mergi cu El! [2]Şi gândeşte-te cât de frumoşi vă veţi părea unul altuia tu şi fratele tău! [3]Cât de fericiţi veţi fi să fiţi împreună, după o călătorie atât de lungă şi de solitară, în care aţi mers de unii singuri. [4]Porţile Cerului, acum deschise pentru voi, le veţi deschide acum celor trişti. [5]Şi nimeni nu va putea să nu se bucure văzând Cristosul din tine. [6]Cât de frumos e ce ai văzut dincolo de văl, tabloul pe care îl vei aduce să lumineze ochii obosiţi ai celor la fel de istoviţi acum pe cât ai fost şi tu odată. [7]Cât de recunoscători vor fi să te vadă venind printre ei, oferindu-le iertarea lui Cristos să le spulbere credinţa în păcat.

5. Fiece greşeală pe care o faceţi tu şi fratele tău, celălalt o va corecta cu blândeţe. [2]Căci, în viziunea lui, frumuseţea ta e mântuirea lui, pe care o fereşte de rău. [3]Iar tu vei fi ocrotitorul viguros al fratelui tău, ferindu-l de tot ce pare să se ridice între voi. [4]Aşa veţi cutreiera lumea cu mine, al cărui mesaj nu s-a dat încă tuturor. [5]Căci eşti aici să îl laşi să se primească. [6]Oferta lui Dumnezeu mai e deschisă, dar aşteaptă să fie acceptată. [7]Şi, de la tine, care ai acceptat-o, se primeşte. [8]În mâna ta, unită cu a fratelui tău, se dă cu încredere, căci tu, care o împărtăşeşti cu el, ai devenit, de bunăvoie, păzitorul şi ocrotitorul ei.

6. Tuturor celor ce împărtăşesc Iubirea lui Dumnezeu li se dă harul să devină dăruitorii darului pe care l-au primit. [2]Aşa învaţă că e al lor pentru totdeauna. [3]Toate barierele dispar la venirea lor, după cum s-a escaladat, în cele din urmă, fiece obstacol ce a părut, până odinioară, să se ridice şi să le blocheze drumul. [4]Acest văl pe care tu şi fratele tău îl ridicaţi împreună deschide calea adevărului nu numai pentru voi doi. [5]Cei ce lasă să se ridice iluziile din minţile lor sunt mântuitorii acestei lumi, cutreierând lumea cu Izbăvitorul lor şi purtându-I mesajul speranţei, al libertăţii şi al eliberării de suferinţă tuturor celor ce au nevoie de un miracol ca să fie mântuiţi.

7. Cât de uşor este să le oferi acest miracol tuturor! [2]Niciunul dintre cei ce l-au primit pentru ei nu l-ar putea considera un lucru dificil. [3]Căci, primindu-l, a învăţat că nu i s-a dat numai lui. [4]Aceasta e funcţia unei relaţii sfinte: să primiţi împreună şi să daţi după cum aţi primit. [5]Cât staţi în faţa vălului, vă pare dificil. [6]Întinde-ţi însă mâna, unită cu a fratelui tău, şi atinge acest bloc atât de greu în aparenţă, şi vei învăţa cât de uşor îţi alunecă degetele prin nimic. [7]Nu e un zid solid. [8]Între tine şi fratele tău, şi Sinele sfânt pe care îl împărtăşiţi, stă doar o iluzie.

V. Slăbiciune şi defensivitate

1. Cum se depăşesc iluziile? [2]Sigur nu prin forţă sau mânie, nici opunându-li-te în vreun fel. [3]Ci, pur şi simplu, lăsând raţiunea să îţi spună că ele merg împotriva realităţii. [4]Contrazic ce trebuie să fie adevărat. [5]Opunerea vine din ele, nu din realitate. [6]Realitatea nu se opune la nimic. [7]Ce este pur şi simplu nu are nevoie de apărare, şi nici nu o oferă. [8]Numai iluziile au nevoie de apărare din cauza slăbiciunii. [9]Şi cum poate fi dificil să urmezi calea adevărului, când singurul impediment e slăbiciunea? [10]*Tu* eşti cel puternic în acest pretins conflict. [11]Şi nu ai nevoie de apărare. [12]Tot ce are nevoie de apărare nici nu vrei, căci orice are nevoie de apărare te va slăbi.

2. Gândeşte-te pentru ce vrea eul mecanisme de apărare. [2]Pentru a justifica, de fiecare dată, ceva ce contrazice adevărul, sfidează raţiunea şi nu are niciun sens. [3]Aşa ceva poate *fi* justificat? [4]Ce altceva poate să fie decât o invitaţie adresată demenţei, să te scape de

adevăr? [5]Şi de ce ai vrea să scapi, dacă nu de lucrul de care te temi? [6]Credinţa în păcat are nevoie de o apărare colosală, la un preţ enorm. [7]Trebuie să sacrifici şi să te aperi de tot ce oferă Spiritul Sfânt. [8]Căci păcatul e cioplit într-un bloc masiv din pacea ta, şi pus între tine şi revenirea ei.

3. Dar cum poate pacea să fie atât de fragmentată? [2]Ea tot întreagă e şi nimic nu s-a luat din ea. [3]Vezi cum mijlocul şi materialul viselor rele nu sunt nimic. [4]În realitate, tu şi fratele tău staţi împreună, cu nimic între voi. [5]Dumnezeu vă ţine de mână, şi ce poate să îi despartă pe cei ce i-a făcut una cu El? [6]Tocmai de Tatăl tău vrei să te aperi. [7]Dar rămâne imposibil să ţii iubirea pe dinafară. [8]Dumnezeu stă cu tine în linişte, neapărat şi fără să Se apere, căci numai în această stare de linişte stau puterea şi forţa. [9]Aici nu poate intra nicio slăbiciune, căci nu există aici atac şi, de aceea, nici iluzii. [10]Iubirea stă în certitudine. [11]Numai incertitudinea poate fi defensivă. [12]Şi toată incertitudinea e îndoială de tine însuţi.

4. Cât de slabă este frica; cât de mică şi de nesemnificativă! [2]Ce neînsemnată e în faţa puterii liniştite a celor cărora li s-a alăturat iubirea! [3]Iată-ţi „duşmanul“: un şoricel înspăimântat ce vrea să atace universul. [4]Care sunt şansele să reuşească? [5]Îţi poate fi greu să ignori imperceptibilele chiţcăituri care îi proclamă omnipotenţa şi vor să înăbuşească imnul de laudă închinat Creatorului său, pe care îl cântă veşnic, la unison, fiecare inimă din tot universul? [6]Cine e mai puternic? [7]Acest şoricel sau tot ce a creat Dumnezeu? [8]Tu şi fratele tău nu sunteţi uniţi de acest şoricel, ci de Voia lui Dumnezeu. [9]Şi poate oare un şoricel să îi trădeze pe cei pe care i-a unit Dumnezeu?

5. De-ai recunoaşte cât de puţin stă între tine şi conştientizarea unităţii tale cu fratele tău! [2]Nu te lăsa amăgit de iluziile mărimii şi grosimii, greutăţii, solidităţii şi trăiniciei temeliei pe care ţi le prezintă. [3]Da, ochilor fizici li se pare un corp solid şi imens, neclintit ca un munte. [4]Dar în tine e o Forţă la care nicio iluzie nu pot rezista. [5]Acest corp doar pare de neclintit; Forţa aceasta e irezistibilă în realitate. [6]Prin urmare, ce trebuie să se întâmple când se întâlnesc? [7]Poate iluzia neclintirii să fie apărată multă vreme de ceva prin care poţi să treci liniştit?

6. Nu uita, când simţi că se stârneşte în tine nevoia de-a fi defensiv în legătură cu ceva, precis te-ai identificat cu o iluzie. [2]Şi te simţi, de aceea, slab, pentru că eşti singur. [3]Acesta e preţul tuturor iluziilor. [4]Nu există una care să nu se bazeze pe convingerea că eşti separat. [5]Nu există una care să nu pară că stă, grea şi solidă şi neclintită, între tine şi fratele tău. [6]Şi nu există una peste care adevărul să nu poată trece fără efort, şi atât de uşor încât trebuie să fii convins, în ciuda a ce ai crezut că este, că nu e chiar nimic. [7]Dacă îţi ierţi fratele, iată

ce *trebuie* să se întâmple. [8]Căci numai lipsa disponibilităţii tale de-a trece cu vederea ce pare să stea între fratele tău şi tine face lucrul respectiv să pară impenetrabil şi apără iluzia că e de neclintit.

VI. Lumina relaţiei sfinte

1. Vrei libertatea trupului sau a minţii? [2]Căci nu le poţi avea pe amândouă. [3]Care din ele are valoare pentru tine? [4]Care din ele e obiectivul tău? [5]Căci pe una o vezi ca mijloc, iar pe cealaltă, ca scop. [6]Şi una trebuie să se pună în slujba celeilalte şi să ducă la predominanţa ei, sporindu-i importanţa prin diminuarea propriei sale importanţe. [7]Mijloacele se pun în slujba scopului, iar, când se atinge scopul, valoarea mijloacelor descreşte, fiind eclipsată complet când se recunoaşte că sunt lipsite de funcţie. [8]Nimeni nu poate să nu tânjească după libertate şi să nu încerce să o găsească. [9]Dar o va căuta unde crede că este şi că poate fi găsită. [10]O va crede posibilă pentru minte sau pentru trup şi, alegând una, o va pune pe cealaltă în slujba celei pe care a ales-o, ca mijloc de-a o găsi.

2. Unde s-a ales libertatea trupului, mintea e folosită ca mijloc a cărui valoare constă în capacitatea ei de-a născoci moduri de-a obţine libertatea trupească. [2]Dar libertatea trupului nu are înţeles, aşa că mintea se consacră slujirii unor iluzii. [3]E o situaţie atât de contradictorie şi de imposibilă, încât cine o alege nu are idee *ce* are valoare. [4]Dar, chiar şi în această confuzie – atât de profundă, încât nu se poate descrie –, Spiritul Sfânt aşteaptă cu o răbdare plină de blândeţe, la fel de sigură de rezultat pe cât e El de sigur de Iubirea Creatorului Său. [5]El ştie că această decizie smintită a fost luată de cineva atât de drag Creatorului Său pe cât îşi e de dragă iubirea sie însăşi.

3. Să nu te preocupe chiar deloc cum poate El să schimbe atâta de uşor rolul mijlocului şi al scopului în ce iubeşte Dumnezeu şi în ce vrea liber pentru totdeauna. [2]Fii mai degrabă recunoscător că poţi fi mijlocul care serveşte Propriului Său scop. [3]E singurul serviciu ce duce la libertate. [4]Pentru a servi acestui scop, trupul trebuie văzut nepăcătos, căci obiectivul e nepăcătoşenia. [5]Lipsa contradicţiei face tranziţia lină de la mijloc la scop la fel de uşoară ca trecerea de la ură la recunoştinţă ochilor care iartă. [6]Vei fi sfinţit de fratele tău, folosindu-ţi trupul doar în slujba celor nepăcătoşi. [7]Şi îţi va fi cu neputinţă să urăşti ce e în slujba celor pe care vrei să îi vindeci.

4. Această relaţie sfântă, de o inocenţă încântătoare, de o putere colosală şi o lumină cu mult mai strălucitoare decât a soarelui ce luminează cerul pe care îl vezi, e aleasă de Tatăl tău ca mijloc pentru

Propriu-I plan. [2]Fii recunoscător că nu slujeşte propriului tău plan. [3]Nimic din ce se încredinţează acestuia nu poate fi folosit greşit şi nimic din ce se dă acestuia nu poate să nu fie folosit. [4]Această relaţie sfântă are puterea să vindece toată durerea, indiferent de forma ei. [5]Nici tu, nici fratele tău nu puteţi servi de unii singuri. [6]Vindecarea stă doar în voia voastră îngemănată. [7]Căci aici e vindecarea ta şi aici vei accepta Ispăşirea. [8]Şi în vindecarea ta se vindecă Fiimea *pentru că* voia ta şi a fratelui tău sunt îngemănate.

5. Dinaintea unei relaţii sfinte nu există păcat. [2]Forma greşelii nu se mai vede, iar raţiunea, unită cu iubirea, priveşte liniştită toată confuzia, mulţumindu-se să remarce că: „A fost o greşeală". [3]Şi atunci aceeaşi Ispăşire pe care ai acceptat-o în relaţia ta corectează greşeala şi lasă în locul ei o parte din Cer. [4]Cât de binecuvântat eşti tu, care ai lăsat să se dea acest dar! [5]Fiece parte din Cer pe care o aduci ţi se dă ţie. [6]Şi fiecare gol din Cer pe care îl reumpli cu lumina veşnică pe care o aduci se răsfrânge acum asupra ta. [7]Mijloacele nepăcătoşeniei nu pot şti de nicio frică pentru că duc numai iubire cu ele.

6. Copil al păcii, *ţi-a* sosit lumina. [2]Nu recunoşti lumina pe care o aduci, şi totuşi, ţi-o vei aminti. [3]Cine îşi poate refuza viziunea pe care le-o aduce altora? [4]Şi cine nu ar reuşi să recunoască un dar pe care l-a lăsat depus în Cer prin el însuşi? [5]Gentilul tău serviciu dat Spiritului Sfânt e un serviciu adus ţie însuţi. [6]Tu, care eşti acum un mijloc în serviciul Lui, trebuie să iubeşti tot ce iubeşte El. [7]Şi ce aduci e reamintirea ta a tot ce e etern. [8]Nicio urmă de ceva aflat în timp nu poate rămâne mult într-o minte pusă în slujba celor veşnice. [9]Şi nicio iluzie nu poate tulbura pacea unei relaţii care a devenit mijlocul păcii.

7. Când îţi vei privi fratele cu o iertare deplină, din care nu excluzi nicio greşeală şi de care nu ascunzi nimic, ce eroare va putea să existe orişiunde pe care să nu o poţi trece cu vederea? [2]Ce formă de suferinţă îţi va putea bloca vederea, împiedicându-te să vezi dincolo de ea? [3]Şi ce iluzie vei putea să nu recunoşti ca o greşeală; o umbră prin care treci fără de spaimă? [4]Dumnezeu nu lasă nimic să îi perturbe pe cei a căror voie e a Lui, iar ei vor recunoaşte că voia lor este a Lui *pentru că* slujesc Voia Lui. [5]Şi o slujesc de bunăvoie. [6]Şi va putea să le întârzie mult reamintirea a ce sunt?

8. Îţi vei vedea valoarea prin ochii fratelui tău, şi fiecare în parte va fi eliberat când îşi va vedea mântuitorul în locul atacatorului care a crezut că este. [2]Prin această eliberare se eliberează lumea. [3]Acesta este rolul tău în aducerea păcii. [4]Căci ai întrebat ce funcţie ai aici şi ţi s-a răspuns. [5]Nu căuta să o schimbi, nici să o înlocuieşti cu un alt obiectiv. [6]Aceasta ţi s-a dat, şi numai aceasta. [7]Accept-o pe aceasta şi îndeplineşte-o de bunăvoie, căci e la latitudinea Spiritului Sfânt ce face cu darurile pe care le dai fratelui tău, cui le oferă, unde şi când.

[8]El le va acorda acolo unde sunt primite şi bine-venite. [9]Îl va folosi pe fiecare dintre ele în scopul păcii. [10]Şi nu îi va scăpa nimănui niciun surâs, oricât de mic, şi nicio disponibilitate de-a trece peste cea mai minusculă greşeală.

9. Ce poate fi decât o binecuvântare universală să priveşti cu caritate ce iubeşte Tatăl tău? [2]Extinderea iertării e funcţia Spiritului Sfânt. [3]Las-o în seama Lui. [4]Preocuparea ta să fie doar aceea de-a-I da Lui ce poate fi extins. [5]Nu păstra secrete întunecate pe care nu le poate folosi, ci dă-I micile daruri ce pot să fie extinse de-a pururea de El. [6]El îl va lua pe fiecare şi îl va preface într-o forţă viguroasă în scopul păcii. [7]El nu îi va refuza nicio binecuvântare, nici nu îl va limita în niciun fel. [8]Şi va adăuga la el toată puterea pe care I-a dat-o Dumnezeu, să facă din fiece mic dar de iubire o sursă de vindecare pentru toţi. [9]Fiece mic dar pe care i-l oferi fratelui tău face lumină în lume. [10]Să nu te preocupe întunericul; mută-ţi privirea de la el la fratele tău. [11]Şi lasă întunericul să fie împrăştiat de Cel Ce cunoaşte lumina şi o pune încetişor în fiece calm surâs de încredere şi credinţă cu care îţi binecuvântezi fratele.

10. De învăţarea ta depinde binele lumii. [2]Şi numai aroganţa neagă puterea pe care o are voia ta. [3]Crezi oare că Voia lui Dumnezeu este lipsită de putere? [4]Să fie asta o dovadă de smerenie? [5]Tu nu vezi ce ţi-a făcut convingerea aceasta. [6]Te vezi vulnerabil, plăpând şi uşor de distrus, în voia unor nenumăraţi atacatori, mai puternici decât tine. [7]Să vedem fără ocolişuri cum a apărut greşeala aceasta, căci aici stă îngropată ancora grea ce pare să ţină pe loc frica de Dumnezeu, neclintită şi solidă ca o stâncă. [8]Cât timp rămâne aceasta, aşa va şi părea să fie.

11. Cine poate să îl atace pe Fiul lui Dumnezeu, şi să nu îi atace Tatăl? [2]Cum poate Fiul lui Dumnezeu să fie slab, fragil şi lesne de distrus, dacă nu cumva e tot aşa şi Tatăl lui? [3]Tu nu vezi că fiece păcat şi condamnare pe care le percepi şi le justifici *sunt* un atac la Tatăl tău. [4]Iată de ce nu s-a întâmplat, nici nu poate fi real. [5]Tu nu vezi că asta e ce încerci să faci din cauza credinţei tale că Tatăl şi Fiul sunt separaţi. [6]Şi trebuie să crezi că sunt separaţi, din cauza fricii. [7]Căci pare mai nepericulos să îl ataci pe altul sau pe tine însuţi decât să ataci marele Creator al universului, a Cărui putere o cunoşti.

12. Dacă ai fi una cu Dumnezeu şi ai recunoaşte această unitate, ai şti că puterea Lui e a ta. [2]Dar nu îţi vei aminti asta cât crezi că atacul de orice fel are vreun înţeles. [3]El nu se justifică în nicio formă, pentru că nu are niciun înţeles. [4]Singura situaţie în care s-ar putea justifica este aceea în care tu şi fratele tău aţi fi separaţi unul de altul, şi aţi fi separaţi cu toţii de Creatorul vostru. [5]Căci numai atunci ar fi posibil să ataci o parte a creaţiei fără întreg, Fiul fără Tată; şi să îl ataci pe

altul fără tine sau să îți faci rău fără ca altul să simtă vreo durere. [6]Și convingerea aceasta o vrei. [7]Dar în ce constă valoarea ei, dacă nu în dorința ta de-a ataca fără a te pune în pericol? [8]Atacul nu e nici periculos, nici nepericulos. [9]E imposibil. [10]Căci universul este una. [11]Nu ai alege să îi ataci realitatea dacă nu ar fi esențial să ataci ca să îl vezi separat de cel ce l-a făcut. [12]Așa că iubirea pare că poate să atace și să devină înfricoșătoare.

13. Numai cei diferiți pot ataca. [2]Așa conchizi că, *din cauză că* poți să ataci, tu și fratele tău precis sunteți diferiți. [3]Spiritul Sfânt îți explică însă altfel. [4]*Din cauză că* tu și fratele tău nu sunteți diferiți, nu poți să ataci. [5]Ambele poziții sunt concluzii logice. [6]Fiecare în parte poate fi susținută, dar niciodată amândouă deodată. [7]Singura întrebare la care trebuie să se răspundă pentru a decide care din ele trebuie să fie adevărată e dacă tu și al tău frate sunteți diferiți. [8]De pe poziția înțelegerii tale, păreți să fiți și, de aceea, poți să ataci. [9]Dintre alternative, aceasta pare mai firească și mai aliniată la experiența ta. [10]De aceea, e necesar să ai alte experiențe, mai pe linia adevărului, pentru a te învăța ce *e* firesc și adevărat.

14. Aceasta e funcția relației tale sfinte. [2]Căci ce gândește unul, celălalt va resimți cu el odată. [3]Poate să însemne altceva decât că mintea ta și a fratelui tău sunt una? [4]Nu privi cu frică acest fapt fericit și nu te gândi că îți pune în spinare o povară grea. [5]Căci atunci când îl vei accepta cu bucurie, îți vei da seama că relația ta e o reflecție a unității dintre Creator și Fiul Său. [6]Între minți ce se iubesc nu *există* separare. [7]Și fiecare gând pe care îl are una o bucură pe cealaltă fiindcă sunt aceeași minte. [8]Bucuria e nelimitată, pentru că fiecare gând luminos de iubire își extinde ființa și creează altele din propria-i ființă. [9]Nu există diferențe niciunde în el, căci fiecare gând se aseamănă sie însuși.

15. Lumina care vă unește pe tine și pe fratele tău se răsfrânge în tot universul și, deoarece vă unește, vă face una cu Creatorul vostru. [2]Iar în El toată creația e reunită. [3]Vei regreta oare că nu te poți teme de unul singur, când relația ta te poate învăța, deopotrivă, că puterea iubirii e în ea, făcând imposibilă toată frica? [4]Nu încerca să păstrezi un pic din eu cu acest dar. [5]Căci ți s-a dat să îl folosești, și nu să îl faci să fie obscur. [6]Ce te învață că nu te poți separa neagă eul. [7]Lasă adevărul să decidă dacă tu și fratele tău sunteți diferiți sau aceiași, și să te învețe care este adevărul.

Capitolul 23

RĂZBOIUL CU TINE ÎNSUȚI

Introducere

1. Nu vezi că opusul fragilității și al slăbiciunii e nepăcătoșenia? [2]Nevinovăția e putere, și nimic altceva nu e puternic. [3]Nepăcătoșii nu se pot teme, căci păcatul de orice fel e slăbiciune. [4]Parada de putere de care face uz atacul să acopere fragilitatea nu reușește să o ascundă, căci cum poate fi ascuns irealul? [5]Nimeni nu e puternic dacă are un dușman și nimeni nu poate să atace dacă nu crede că îl are. [6]Să crezi în dușmani înseamnă, așadar, să crezi în slăbiciune, iar ce e slab nu e Voia lui Dumnezeu. [7]Împotrivindu-se acesteia, e „dușmanul" lui Dumnezeu. [8]Iar Dumnezeu e temut ca o voie contrară.

2. Cât de ciudat devine acest război cu tine însuți! [2]Ajungi să crezi că orice lucru pe care îl folosești pentru păcat poate să îți facă rău și să îți devină un dușman. [3]Și atunci te vei lupta cu el și vei încerca să îl slăbești din cauza acestui lucru; și vei crede că ai reușit și vei ataca din nou. [4]E la fel de sigur că o să îți fie frică de ceea ce ataci, pe cât este de cert că o să iubești ce percepi a fi fără păcat. [5]Acela merge în pace care străbate, fără de păcat, drumul pe care iubirea i-l arată. [6]Căci iubirea îl însoțește pe acest drum, ferindu-l de orice frică. [7]Și va vedea numai nepăcătoși, care nu pot să atace.

3. Mergi plin de slavă, cu fruntea sus, și nu te teme de niciun rău. [2]Nevinovații sunt în siguranță pentru că își împărtășesc nevinovăția. [3]Nimic din ce văd ei nu e dăunător, căci faptul că sunt conștienți de adevăr eliberează totul de iluzia vreunui aspect dăunător. [4]Și ce a părut dăunător strălucește acum în nevinovăția lor, eliberat de păcat și frică, și redat cu bucurie iubirii. [5]Ei împărtășesc puterea iubirii *pentru că* și-au îndreptat privirea asupra nevinovăției. [6]Și fiece greșeală a dispărut pentru că nu au văzut-o. [7]Cine caută slava o găsește unde este. [8]Și unde ar putea să fie, dacă nu în cei nevinovați?

4. Nu lăsa micile elemente importune să te tragă în micime. [2]În nevinovăție nu poate exista nicio atracție pentru vinovăție. [3]Gândește-te ce lume fericită cutreieri cu adevărul alături! [4]Nu renunța la această lume a libertății pentru un mărunt suspin de aparent păcat, nici pentru un fior infim de atracție a vinovăției. [5]Ai lepăda oare Cerul pentru toate aceste distrageri fără înțeles? [6]Destinul și scopul tău sunt cu mult mai presus de ele, în locul curat în care nu există micime. [7]Scopul tău nu e compatibil cu niciun fel de micime. [8]Și este, de aceea, incompatibil cu păcatul.

5. Să nu lăsăm micimea să îl ducă pe Fiul lui Dumnezeu în ispită. [2]Slava lui e mai presus de ea, incomensurabilă și eternă ca veșnicia. [3]Nu lăsa timpul să perturbe felul în care îl vezi pe Fiul lui Dumnezeu. [4]Nu îl lăsa înspăimântat și singur în ispită, ci ajută-l să se ridice deasupra ei și să perceapă lumina din care face parte. [5]Nevinovăția ta va lumina drumul către a lui și, în felul acesta, a ta va fi ocrotită și păstrată în conștiența ta. [6]Căci cine poate să își cunoască slava, și să se perceapă mic și slab? [7]Cine poate să umble tremurând printr-o lume înfricoșătoare, și să realizeze că slava Cerului se răsfrânge asupra lui?

6. Nimic din ce te înconjoară nu poate să nu fie parte a ta. [2]Privește totul cu iubire și vezi lumina Cerului în toate. [3]Așa vei ajunge să înțelegi tot ce ți-e dat. [4]În semn de iertare binevoitoare, lumea va scânteia și va străluci, și tot ce ai socotit păcătos cândva va fi reinterpretat acum ca parte a Cerului. [5]Ce frumos e să cutreieri, curat și izbăvit și fericit, o lume ce are cumplită nevoie de izbăvirea pe care i-o acordă nevinovăția ta! [6]Ce poți să prețuiești mai mult? [7]Căci aici stă mântuirea și libertatea ta. [8]Și trebuie să fie deplină, dacă vrei să o recunoști.

I. Convingerile ireconciliabile

1. Amintirea lui Dumnezeu vine într-o minte liniștită. [2]Nu poate să vină unde e conflict, căci o minte ce se războiește cu ea însăși nu își amintește veșnica blândețe. [3]Mijloacele războiului nu sunt mijloacele păcii, și nu de iubire vor să își amintească cei cărora le place să se războiască. [4]Războiul este imposibil dacă nu nutrești credința în victorie. [5]Existența conflictului în tine presupune, negreșit, credința că eul are puterea de a fi victorios. [6]Altfel, de ce te-ai identifica tocmai cu el? [7]Îți dai seama, firește, că eul se războiește cu Dumnezeu. [8]Cert e că nu are dușman. [9]Dar la fel de certă îi este și credința fixă că are un dușman pe care trebuie să îl învingă și că va reuși.

2. Nu îți dai seama că un război cu tine însuți ar fi un război contra lui Dumnezeu? [2]E de conceput victoria? [3]Și, dacă ar fi, e o victorie pe care să o vrei? [4]Moartea lui Dumnezeu, dacă ar fi cu putință, ar fi moartea ta. [5]E asta o victorie? [6]Eul se îndreaptă tot mereu în marș forțat spre propria-i înfrângere, căci crede că un triumf asupra ta e cu putință. [7]Iar Dumnezeu gândește altfel. [8]Asta nu e un război, ci doar convingerea nebună că Voia lui Dumnezeu poate fi atacată și răsturnată. [9]Poți să te identifici cu convingerea aceasta, dar nu va fi nicicând decât o nebunie. [10]Iar frica va domni în nebunie și va părea să fi înlocuit iubirea acolo. [11]Iată scopul conflictului. [12]Iar, pentru cei

ce îl cred posibil, mijloacele par reale.

3. Fii sigur că e cu neputință să se întâlnească vreodată Dumnezeu și eul, sau tu și eul. [2]Păreți doar că vă întâlniți și că vă încheiați ciudatele alianțe pe baze ce nu au înțeles. [3]Căci convingerile voastre converg asupra trupului, casa aleasă a eului, pe care o crezi a ta. [4]Vă întâlniți la o greșeală; o eroare în modul în care te apreciezi. [5]Eul se unește cu propria ta iluzie de sine, pe care o împărtășești cu el. [6]Și totuși, iluziile nu se pot uni. [7]Ele sunt același lucru: nimic. [8]Unirea lor constă în lipsa lor de substanță, două fiind la fel de lipsite de înțeles ca una sau ca o mie. [9]Nimic fiind, eul se unește cu nimic. [10]Victoria pe care o urmărește e la fel de lipsită de înțeles ca el însuși.

4. Frate, războiul cu tine însuți e pe sfârșite. [2]Sfârșitul călătoriei e pe tărâmul păcii. [3]Nu ai vrea să accepți acum pacea care ți s-a oferit aici? [4]Acest „dușman" cu care te-ai luptat cum te-ai lupta cu un intrus în pacea ta se transformă aici, sub ochii tăi, în dătătorul păcii tale. [5]„Dușmanul" tău a fost Însuși Dumnezeu, Căruia conflictul, triumful și atacul de orice fel Îi sunt total necunoscute. [6]El te iubește cu desăvârșire, total și de-a pururi. [7]Fiul lui Dumnezeu în război cu Creatorul lui e o situație la fel de ridicolă ca natura urlând la vânt, cu mânie, și declarându-i că nu mai face parte din ea. [8]Poate oare natura să stabilească acest lucru și să îl facă adevărat? [9]Și nu e la latitudinea ta să spui ce să facă parte din tine și ce să rămână pe dinafară.

5. Războiul cu tine însuți a fost purtat pentru a-l învăța pe Fiul lui Dumnezeu că nu e el însuși și că *nu* e Fiul Tatălui său. [2]În vederea acestui scop, amintirea Tatălui său trebuie dată uitării. [3]Ea *e* uitată în viața trupului și, dacă crezi că ești un trup, vei crede că ai dat-o uitării. [4]Dar adevărul nu poate uita de sine niciodată, și nu ai uitat ce ești. [5]Doar propria ta iluzie de sine, o dorință bizară de-a înfrânge ce ești, nu își mai amintește.

6. Războiul cu tine însuți nu e decât lupta dintre două iluzii, chinuindu-se să se diferențieze una de cealaltă, în convingerea că cea care învinge va fi adevărată. [2]Nu *există* conflict între ele și adevăr. [3]Și nu sunt nici diferite una de cealaltă. [4]Amândouă sunt neadevărate. [5]Așa că nu contează ce formă iau. [6]Ce le-a făcut este dement, iar ele rămân o parte din ce le-a făcut. [7]Nebunia nu prezintă nicio primejdie pentru realitate, și nici nu are influență asupra ei. [8]Iluziile nu pot înfrânge adevărul, nici nu îl pot amenința cumva. [9]Iar realitatea pe care o neagă ele nu face parte din ele.

7. Ce *îți* amintești *face* parte din tine. [2]Căci trebuie să fii cum te-a creat Dumnezeu. [3]Adevărul nu se luptă cu iluziile, și nici iluziile nu se luptă cu adevărul. [4]Iluziile se bat numai între ele. [5]Fragmentate fiind, ele fragmentează. [6]Dar adevărul e indivizibil și depășește cu mult mica lor rază de acțiune. [7]Îți vei aminti ce cunoști când vei în-

văţa că nu poţi fi într-o stare de conflict. [8]O iluzie de sine se poate lupta cu alta, dar războiul dintre două iluzii e o stare în care nu se întâmplă nimic. [9]Nu există învingător, nici victorie. [10]Iar adevărul rămâne radios, în afara oricărui conflict, neatins şi liniştit în pacea lui Dumnezeu.

8. Conflictul trebuie să fie între două forţe. [2]Nu poate să existe între o putere şi nimic. [3]E cu neputinţă să ataci un lucru care să nu facă parte din tine. [4]Şi, *prin* atacarea lui, îţi faci două iluzii de sine, una în conflict cu cealaltă. [5]Iată ce se întâmplă de fiecare dată când priveşti altfel decât cu iubire ceva creat de Dumnezeu. [6]Conflictul e înfricoşător pentru că reprezintă naşterea fricii. [7]Dar ce se naşte din nimic nu poate dobândi realitate prin luptă. [8]De ce ţi-ai umple lumea de conflicte cu tine însuţi? [9]Lasă să ţi se desfacă toată această nebunie şi îndreaptă-te în pace spre amintirea lui Dumnezeu, care se mai răsfrânge încă în mintea ta liniştită.

9. Vezi cum dispare conflictul de iluzii când e adus la adevăr! [2]Căci pare real doar cât e văzut ca un război între adevăruri conflictuale, învingătorul urmând să fie mai adevărat, mai real, şi biruitorul iluziei mai puţin reale, devenită iluzie prin înfrângere. [3]În felul acesta, conflictul este modul de-a alege între două iluzii, una urmând să fie încoronată ca reală, iar cealaltă urmând să fie înfrântă şi dispreţuită. [4]Aici Tatăl nu va fi nicicând reamintit. [5]Şi totuşi, nicio iluzie nu Îi poate invada casa şi nu Îl poate izgoni din ce iubeşte El de-a pururi. [6]Şi ce iubeşte El este de-a pururi într-o stare de linişte şi pace *pentru că* este casa Lui.

10. Tu, care eşti preaiubitul Lui, nu eşti o iluzie, fiind la fel de adevărat şi sfânt ca El. [2]Statornicia certitudinii tale în privinţa Lui şi a ta Vă serveşte drept casă la Amândoi, Care locuiţi împreună, nedespărţiţi, ca unitate. [3]Deschide uşa preasfintei Sale case şi lasă iertarea să şteargă orice urmă a credinţei în păcat ce Îl ţine fără adăpost pe Dumnezeu şi, odată cu El, pe Fiul Său. [4]Nu eşti străin în casa lui Dumnezeu. [5]Primeşte-ţi fratele în casa în care l-a pus Dumnezeu, în seninătate şi pace, şi în care locuieşte cu el. [6]Iluziile nu îşi au locul unde stă iubirea, ocrotindu-te de tot ce nu e adevărat. [7]Stai într-o pace la fel de neţărmurită ca a Creatorului ei, iar celor ce vor să îşi amintească de El li s-a dat totul. [8]Spiritul Sfânt veghează asupra casei Sale, sigur că pacea ei nu poate fi tulburată niciodată.

11. Cum poate locul de odihnă al lui Dumnezeu să se atace singur, căutând să Îl înfrângă pe Cel Ce locuieşte în el? [2]Gândeşte-te ce se întâmplă când casa lui Dumnezeu decide să se perceapă dezbinată. [3]Altarul dispare, lumina păleşte, iar templul Celui Sfânt devine o casă a păcatului. [4]Şi nu se amintesc decât iluziile. [5]Iluziile pot fi în conflict pentru că formele lor sunt diferite. [6]Şi se luptă doar ca să

poată stabili care formă e adevărată.

12. Iluziile întâlnesc iluzii, iar adevărul se întâlneşte pe el. [2]Întâlnirea dintre iluzii duce la război. [3]Pacea, privindu-se pe sine, se extinde. [4]Războiul e condiţia în care frica se naşte, creşte şi caută să domine. [5]Pacea e starea în care iubirea stă şi caută să se împărtăşească. [6]Conflictul şi pacea se opun unul altuia. [7]Unde stă unul, celălalt nu poate fi; unde merge unul, celălalt dispare. [8]Aşa se estompează amintirea lui Dumnezeu în minţile care au devenit câmpul de luptă al iluziilor. [9]Şi totuşi, ea străluceşte, dincolo de acest război fără noimă, gata să fie reamintită când treci de partea păcii.

II. Legile haosului

1. „Legile" haosului pot fi aduse la lumină, dar nu pot fi înţelese niciodată. [2]Legile haotice nu au cum să aibă înţeles, ele depăşind, de aceea, sfera raţiunii. [3]Ele par însă un obstacol în calea raţiunii şi a adevărului. [4]Să le examinăm atunci cu calm, ca să putem privi dincolo de ele, înţelegând *ce* sunt, şi nu ce vor să susţină că sunt. [5]E esenţial să se înţeleagă la ce servesc, pentru că scopul lor e tocmai acela de-a lipsi de înţeles şi de-a ataca adevărul. [6]Iată legile ce guvernează lumea pe care ai făcut-o. [7]Şi totuşi, ele nu guvernează nimic şi nu e nevoie să fie încălcate, ci doar examinate şi depăşite.

2. *Prima* lege haotică spune că adevărul e altul pentru fiecare. [2]Ca toate aceste principii, acesta susţine că fiecare e separat, având un alt set de gânduri care îl distinge de ceilalţi. [3]Acest principiu rezultă din credinţa că există o ierarhie a iluziilor: unele sunt mai valoroase, şi deci adevărate. [4]Fiecare şi-o stabileşte singur şi o face să fie adevărată prin atacul pe care îl întreprinde asupra valorilor altuia. [5]Iar acesta e îndreptăţit pentru că valorile diferă, iar cei ce le deţin par să fie diferiţi, şi deci duşmani.

3. Gândeşte-te cum pare acest principiu să contrazică primul principiu al miracolelor. [2]Căci acesta stabileşte grade de adevăr printre iluzii, făcându-le pe unele să pară mai greu de depăşit decât altele. [3]Dacă s-ar realiza că toate sunt acelaşi lucru, la fel de neadevărat, ar fi uşor să se înţeleagă că miracolele se aplică la toate. [4]Greşelile de orice fel pot fi corectate *pentru că* sunt neadevărate. [5]Când se aduc la adevăr, şi nu una la alta, ele dispar pur şi simplu. [6]Nicio parte a nimicului nu poate rezista la adevăr mai mult decât alta.

4. A *doua* lege a haosului – scumpă tuturor celor ce adoră păcatul – spune că fiecare *trebuie* să păcătuiască, meritând deci să fie atacat şi să moară. [2]Acest principiu, strâns corelat cu primul, cere ca greşelile

să impună pedeapsă, nu corecţie. [3]Căci distrugerea celui ce comite greşeala îl scoate în afara corecţiei şi a iertării. [4]Ce a făcut este interpretat astfel ca o sentinţă irevocabilă pe care şi-o dă singur şi pe care Dumnezeu Însuşi nu are puterea să o curme. [5]Păcatul nu poate fi iertat, fiind convingerea că Fiul lui Dumnezeu poate face greşeli pentru care propria lui distrugere devine inevitabilă.

5. Gândeşte-te ce efecte pare să aibă aceasta asupra relaţiei dintre Tată şi Fiu. [2]Ei par acum imposibil de reunificat. [3]Căci Unul trebuie condamnat mereu – de Celălalt. [4]Sunt diferiţi acum, şi duşmani. [5]Iar relaţia Lor e una de opoziţie, tot aşa cum aspectele separate ale Fiului se întâlnesc doar ca să intre în conflict, nu ca să se unească. [6]Unul devine slab, iar celălalt puternic prin înfrângerea lui. [7]Iar frica de Dumnezeu şi de celălalt pare acum rezonabilă, căpătând realitate prin ce şi-a făcut Fiul lui Dumnezeu atât lui însuşi, cât şi Creatorului său.

6. Aroganţa pe care se sprijină legile haosului nu ar putea fi mai evidentă decât reiese de aici. [2]Iată un principiu care vrea să definească ce trebuie să fie Creatorul realităţii, ce trebuie să gândească şi să creadă, şi cum trebuie să reacţioneze în urma convingerilor pe care le are. [3]Nici măcar nu se consideră necesar să fie întrebat dacă e adevărat ce s-a stabilit că ar crede. [4]Fiul Lui I-o poate spune, iar El are de ales între a-l crede pe cuvânt sau a Se înşela. [5]Ajungem astfel direct la cea de-a *treia* convingere absurdă, ce pare să facă din haos ceva etern. [6]Căci, dacă Dumnezeu nu poate să Se înşele, El trebuie să accepte convingerile de sine ale Fiului Său şi să îl urască din pricina lor.

7. Vezi cum se întăreşte frica de Dumnezeu prin al treilea principiu. [2]Acum ţi-e imposibil să Îl chemi când suferi să te ajute. [3]Căci a devenit acum „duşmanul" Care ţi-a provocat suferinţa, la Care e inutil să apelezi. [4]Nici mântuirea nu mai poate sta în Fiu, ale cărui aspecte par să se lupte cu El fiecare în parte, iar atacul lor pare a fi îndreptăţit. [5]Iar conflictul devine acum inevitabil, dincolo de ajutorul lui Dumnezeu. [6]Căci mântuirea trebuie să rămână imposibilă acum, pentru că Mântuitorul tău a devenit duşmanul tău.

8. Nu poate să existe nici eliberare, nici scăpare. [2]Ispăşirea devine, aşadar, un mit, iar Voia lui Dumnezeu e răzbunarea, nu iertarea. [3]De unde încep toate acestea nu se întrezăreşte ajutor care să poată izbuti. [4]Rezultatul poate fi numai distrugerea. [5]Şi Dumnezeu Însuşi pare să ţină cu ea, pentru a-Şi înfrânge Fiul. [6]Să nu crezi cumva că eul îţi va da posibilitatea să găseşti o cale de-a scăpa de ce vrea el. [7]Aceasta este funcţia acestui curs, care nu pune preţ pe ce preţuieşte eul.

9. Eul pune preţ doar pe ce ia. [2]Ajungem astfel la cea de-a *patra* lege a haosului, care, dacă sunt acceptate celelalte, trebuie să fie adevărată. [3]Această lege aparentă este convingerea că ai ce ai luat. [4]Potrivit acesteia, paguba altuia devine câştigul tău, şi nu recunoşti astfel că nu poţi lua decât de la tine însuţi. [5]Dar toate celelalte legi trebuie să ducă aici. [6]Căci duşmanii nu îşi dau de bunăvoie unul altuia, nici nu caută să împărtăşească lucrurile pe care pun preţ. [7]Iar lucrul pe care ţi-l refuză duşmanii precis merită să îl ai, pentru că îl ţin ascuns de privirea ta.

10. De aici se văd reieşind toate mecanismele nebuniei: „duşmanul" întărit prin ascunderea moştenirii preţioase care ar trebui să îţi revină ţie; poziţia şi atacul tău îndreptăţite pentru ce nu ţi s-a dat; şi paguba inevitabilă pe care trebuie să o sufere duşmanul, ca să te salvezi tu. [2]Aşa îşi declară „nevinovăţia" cei ce se simt vinovaţi. [3]Dacă nu ar fi forţaţi să înceapă acest atac mârşav de purtarea lipsită de scrupule a duşmanului, ar reacţiona numai cu bunătate. [4]Dar, într-o lume nemiloasă, cei plini de bunătate nu pot supravieţui, aşa că trebuie să ia, căci altfel li se ia.

11. A mai rămas acum o întrebare vagă, „nelămurită", la care nu s-a răspuns până acum. [2]Ce e lucrul acesta preţios, acest mărgăritar de mare preţ, comoara aceasta tăinuită şi secretă ce trebuie smulsă cu furie îndreptăţită de la acest duşman viclean ce te-a trădat? [3]Trebuie să fie ceva ce vrei să ai, dar nu ai găsit nicicând. [4]Iar acum „înţelegi" de ce nu l-ai găsit. [5]Căci ţi l-a luat acest duşman şi ţi l-a ascuns unde nu te gândeşti să cauţi. [6]L-a ascuns în trupul lui, făcând din el paravanul vinovăţiei lui, ascunzătoarea lucrului ce îţi aparţine ţie. [7]Acum trupul lui trebuie distrus şi sacrificat, să ai ce îţi aparţine ţie. [8]Faptul că te-a trădat cere ca el să moară ca tu să poţi trăi. [9]Şi ataci doar în legitimă apărare.

12. Dar ce anume vrei de îi necesită moartea? [2]Poţi oare să fii sigur că ţi-e îndreptăţit atacul ucigaş dacă nu ştii la ce serveşte? [3]Aici îţi sare „într-ajutor" un *ultim* principiu al haosului. [4]Potrivit acestuia, există un substitut pentru iubire. [5]Iată vraja care îţi va lecui toată durerea, factorul lipsă din nebunia ta, care o face „sănătoasă" la minte. [6]Iată de ce trebuie să ataci. [7]Iată ce îţi îndreptăţeşte răzbunarea. [8]Priveşte, dezvăluit, darul secret al eului, smuls din trupul fratelui tău, în care a fost ascuns din răutate şi ură faţă de cel căruia îi aparţine darul. [9]El vrea să te lipsească de elementul secret care ar da sens vieţii tale. [10]Substitutul iubirii, născut din duşmănia pe care o simţi faţă de fratele tău, trebuie să fie mântuirea. [11]Ea nu are substitut şi nu există decât una. [12]Şi toate relaţiile tale nu au alt scop decât acela de-a o captura şi de-a ţi-o însuşi.

13. Posesiunea ta nu va fi deplină niciodată. [2]Iar fratele tău nu îşi va înceta niciodată atacul asupra ta, pentru ce i-ai furat. [3]Nici Dumnezeu nu Îşi va curma răzbunarea faţă de amândoi, căci, în nebunia Lui, trebuie să aibă acest substitut pentru iubire şi să vă ucidă pe amân-

doi. [4]Tu, care te simţi pe teren solid şi sănătos la minte, într-o lume în care poate fi găsit un înţeles, ia aminte: *acestea* sunt legile pe care pare să se sprijine „sănătatea" ta mintală. [5]Acestea *sunt* principiile care fac terenul de sub picioarele tale să pară solid. [6]Şi tocmai *aici* cauţi un înţeles. [7]Acestea sunt legile pe care le-ai făcut pentru mântuirea ta. [8]Ele ţin pe loc substitutul pentru Cer pe care îl preferi. [9]Acesta este scopul lor; de aceea au fost făcute. [10]Nu are rost să întrebi ce înseamnă ele. [11]Este evident. [12]Mijloacele nebuniei trebuie să fie demente. [13]Oare eşti la fel de sigur că îţi dai seama că obiectivul este nebunia?

14. Nimeni nu vrea nebunie, nici nu se agaţă de propria-i nebunie dacă vede că asta e. [2]Ce protejează nebunia este convingerea că e adevărată. [3]Funcţia demenţei e aceea de-a înlocui adevărul. [4]Ea trebuie văzută ca adevăr pentru a fi crezută. [5]Iar, dacă este adevărul, atunci opusul ei, care era înainte adevărul, trebuie să fie acum nebunia. [6]O asemenea inversare, complet sucită – în care nebunia e sănătate mintală; iluziile, adevăr; atacul, un act de bunătate; ura, iubire; şi omorul, binecuvântare – e obiectivul în slujba căruia se pun legile haosului. [7]Iată mijloacele prin care legile lui Dumnezeu par să fie inversate. [8]Aici, legile păcatului par să ţină iubirea captivă şi să lase păcatul să scape.

15. Acestea nu par a fi obiectivele haosului, căci, în urma marii inversări, par a fi legile ordinii. [2]Cum ar putea să fie altfel? [3]Haosul e anarhie şi nu are legi. [4]Pentru a fi crezute, pretinsele lui legi trebuie percepute a fi reale. [5]Obiectivul lor, nebunia, trebuie văzută ca sănătate mintală. [6]Iar frica, cu buze ca leşia şi ochi nevăzători, orbită şi înspăimântătoare la vedere, e înălţată pe tronul iubirii, muribunda ei cuceritoare, substitutul ei, mântuitoarea de mântuire. [7]Legile fricii fac moartea să pară atât de frumoasă! [8]Mulţumeşte-i eroinei înălţate pe tronul iubirii, care l-a mântuit pe Fiul lui Dumnezeu pentru frică şi moarte!

16. Şi totuşi, cum e posibil ca asemenea legi să poată fi crezute? [2]Există un mecanism ciudat care face să fie posibil. [3]Şi nu ne este nefamiliar; am mai văzut de multe ori cum pare să funcţioneze. [4]De fapt, nu funcţionează, dar în vise, unde în rolurile principale joacă numai nişte umbre, pare cât se poate de puternic. [5]Niciuneia dintre legile haosului nu i s-ar da crezare dacă nu s-ar pune accent pe formă şi nu s-ar neglija conţinutul. [6]Niciunul dintre cei ce cred în veridicitatea vreuneia dintre aceste legi nu vede ce spune legea respectivă. [7]Unele forme pe care le adoptă par să aibă înţeles; atâta tot.

17. Cum pot unele forme de omor să nu însemne moarte? [2]Poate oare un atac, sub orice formă, să însemne iubire? [3]Ce formă de condamnare e o binecuvântare? [4]Cine îşi găseşte mântuirea lipsindu-şi de putere mântuitorul? [5]Nu te lăsa amăgit de forma atacului îndreptat

asupra lui. [6]Nu poţi urmări să îi faci rău, şi să te mântuieşti pe tine. [7]Cine se poate feri de atac atacându-se singur? [8]Ce importanţă poate să aibă forma pe care o ia această nebunie? [9]El e o judecată ce se zădărniceşte singură, condamnând ce spune că vrea să mântuiască. [10]Să nu te laşi amăgit când nebunia ia o formă pe care o crezi atrăgătoare. [11]Ce e hotărât să te distrugă nu ţi-e prieten.

18. Tu susţii sus şi tare – şi socoteşti că e adevărat – că nici nu crezi aceste legi fără noimă, nici nu ţii cont de ele. [2]Şi, uitându-te la ce afirmă, nu pot să fie de crezut. [3]Frate, le *crezi* totuşi. [4]Căci altfel cum le-ai mai percepe forma, cu un astfel de conţinut? [5]Se poate justifica vreuna dintre aceste forme? [6]Şi totuşi, le crezi *datorită* formei pe care o adoptă, şi nu recunoşti conţinutul. [7]Acesta nu se schimbă niciodată. [8]Poţi oare să îi pictezi buze trandafirii unui schelet, să îl îmbraci cu farmec, să îl răsfeţi, să îl dezmierzi, şi să îl trezeşti la viaţă? [9]Şi poţi oare să te mulţumeşti cu iluzia că eşti în viaţă?

19. Nu există viaţă în afara Cerului. [2]Unde Dumnezeu a creat viaţă, trebuie să fie viaţă. [3]În orice stare separată de Cer, viaţa e o iluzie. [4]În cazul cel mai bun, ea pare a fi ca viaţa; în cel mai rău, ca moartea. [5]Dar ambele sunt judecăţi asupra nevieţii, la fel de neconforme cu realitatea şi de lipsite de înţeles. [6]Viaţa în afara Cerului e cu neputinţă, iar ce nu e în Cer nu este nicăieri. [7]În afara Cerului stă numai conflictul de iluzii: fără noimă, imposibil şi în afara oricărei raţiuni; şi totuşi, perceput ca o barieră veşnică în calea Cerului. [8]Iluziile nu sunt decât forme. [9]Conţinutul lor nu e nicicând adevărat.

20. Legile haosului guvernează toate iluziile. [2]Formele lor intră în conflict, făcând să pară posibilă preţuirea unora mai mult decât a altora. [3]Dar fiecare dintre ele se bazează la fel de sigur ca şi celelalte pe convingerea că legile haosului sunt legile ordinii. [4]Fiecare dintre ele susţine total aceste legi, oferind o mărturie certă că legile acestea sunt adevărate. [5]Formele de atac ce par mai blânde nu aduc o mărturie mai incertă, nici rezultate mai incerte. [6]E un lucru cert că iluziile vor provoca frică datorită convingerilor pe care le implică, şi nu datorită formei lor. [7]Iar lipsa credinţei în iubire, sub orice formă, e o dovadă că haosul este o realitate.

21. Din convingerea cu care crezi în păcat trebuie să rezulte credinţa în haos. [2]Şi tocmai pentru că rezultă pare a fi o concluzie logică, un pas valid într-o gândire ordonată. [3]Paşii care duc la haos rezultă frumos unul dintr-altul de la bun început. [4]Fiecare e o formă diferită în progresia inversării adevărului, înaintând tot mai adânc în spaimă şi ducând tot mai departe de adevăr. [5]Să nu crezi că un pas e mai mic decât un altul, nici că revenirea după unul este mai uşoară. [6]Întreaga coborâre din Cer e cuprinsă în fiecare pas. [7]Şi, unde începe gândirea ta, tot acolo trebuie să şi sfârşească.

22. Frate, nu fă niciun pas în jos, spre iad. [2]Pentru că, odată ce ai făcut un singur pas, nu vei recunoaște ceilalți pași drept ceea ce sunt. [3]Iar ei vor urma cu siguranță. [4]Atacul, sub orice formă, ți-a pus piciorul pe șirul sucit de trepte ce duce din Cer. [5]În fiecare clipă însă toate acestea pot fi desfăcute. [6]Cum poți să știi dacă ai ales treptele ce duc la Cer sau drumul care duce în iad? [7]Foarte simplu. [8]Cum te simți? [9]E pace în conștiența ta? [10]Ești sigur în ce parte să o iei? [11]Și ești convins că obiectivul Cerului poate fi atins? [12]Dacă nu, mergi de unul singur. [13]Cere-I, așadar, Prietenului tău să ți se alăture și să îți dea certitudinea direcției în care o iei.

III. Mântuire fără compromis

1. Oare nu e adevărat că nu recunoști unele forme pe care le poate lua atacul? [2]Dacă e adevărat că atacul, sub orice formă, îți va face ție rău, făcându-ți la fel de mult rău ca într-o altă formă pe care o *poți* recunoaște, trebuie să rezulte atunci că nu recunoști sursa durerii întotdeauna. [3]Atacul, sub orice formă, e la fel de distructiv. [4]Scopul lui nu se schimbă. [5]Singura lui intenție e să ucidă; oare ce formă de omor ajută să acopere masiva vinovăție și frica nebună de pedeapsă pe care trebuie să o simtă ucigașul? [6]El poate să nege că e ucigaș și să își justifice cruzimea zâmbind în timp ce atacă. [7]Dar va suferi, și își va vedea intenția în coșmare din care zâmbetele au dispărut și în care scopul se ridică să îi întâmpine conștiența îngrozită și să îl tot urmărească. [8]Căci nu e nimeni care să se gândească la omor, și să scape de vinovăția pe care o implică gândul. [9]Dacă intenția e moartea, ce contează forma pe care o ia?

2. Să fie oare moartea, sub orice formă, oricât de frumoasă și de milostivă ar părea, o binecuvântare și un semn că Vocea pentru Dumnezeu îi vorbește prin tine fratelui tău? [2]Nu ambalajul reprezintă darul pe care îl faci. [3]O cutie goală, oricât de frumoasă ar fi și oricât de gingaș ar fi dăruită, tot nu conține nimic. [4]Și nici primitorul, nici dăruitorul nu se lasă amăgiți mult timp. [5]Refuză-i fratelui tău iertarea, și îl ataci. [6]Nu îi dai nimic și primești de la el doar ce i-ai dat.

3. Mântuirea nu e niciun fel de compromis. [2]Să faci un compromis înseamnă să accepți doar o parte din ce vrei, să iei un pic și să renunți la restul. [3]Mântuirea nu renunță la nimic. [4]Ea e deplină pentru fiecare. [5]Lasă ideea compromisului să intre, și conștiența scopului mântuirii se pierde pentru că nu e recunoscută. [6]Ea e negată acolo unde s-a acceptat compromisul, căci compromisul este convingerea că mântuirea e cu neputință. [7]El susține că poți să ataci un pic și să

iubești un pic, și să cunoști diferența dintre ele. [8]Așa vrea el să te învețe că puțin din ce e același lucru poate totuși să fie diferit, și totuși, ce e același lucru rămâne intact, ca unitate. [9]Are asta sens? [10]Poate fi ceva de înțeles?

4. Cursul acesta e ușor tocmai pentru că nu face compromisuri. [2]Dar le pare dificil celor ce mai cred că e posibil să le faci. [3]Ei nu văd că, dacă e posibil să le faci, mântuirea e atacul. [4]Și totuși, convingerea că mântuirea este imposibilă e clar că nu poate întreține o calmă, liniștită certitudine că ea a și sosit. [5]Iertarea nu poate fi refuzată un pic. [6]Și nu e posibil să ataci dintr-un motiv și să iubești dintr-altul, și să înțelegi ce e iertarea. [7]Nu ai vrea să recunoști orice formă de atac asupra păcii tale, dacă doar în acest fel îți devine imposibilă pierderea ei din vedere? [8]Dacă nu o aperi, ea poate fi păstrată, strălucitoare, înaintea viziunii tale, de-a pururi limpede și nescăpată din vedere niciodată.

5. Cei ce cred că pacea poate fi apărată și că atacul în apărarea ei e îndreptățit nu pot să perceapă că ea se află în ei. [2]Cum ar putea să știe? [3]Pot oare accepta iertarea alături de convingerea că omorul adoptă anumite forme prin care e mântuită pacea lor? [4]Sunt dispuși oare să accepte că scopul lor plin de cruzime e îndreptat chiar împotriva lor? [5]Nimeni nu se unește cu dușmanii, nici nu le împărtășește scopul. [6]Și nimeni nu face compromisuri cu un dușman, ci îl urăște în continuare pentru ce i-a refuzat.

6. Nu confunda armistițiul cu pacea, nici compromisul cu ieșirea din conflict. [2]A scăpa de conflict înseamnă că a trecut. [3]Ușa e deschisă; ai părăsit câmpul de luptă. [4]Nu ai mai zăbovit pe acolo în speranța chircită de teamă că nu se va întoarce pentru că tunurile au amuțit o clipă și teama ce bântuie tărâmul morții nu este evidentă. [5]Nu *există* siguranță pe un câmp de luptă. [6]Îl poți privi de sus în siguranță, fără să fii atins. [7]Dar, din mijlocul lui, nu poți găsi siguranță. [8]Niciun copac rămas în picioare nu te va adăposti. [9]Nicio iluzie de ocrotire nu ține piept credinței în omor. [10]Aici stă trupul, sfâșiat între dorința firească de-a comunica și intenția nefirească de-a ucide și de a muri. [11]Crezi oare că forma pe care o ia omorul îți poate oferi vreo siguranță? [12]Poate vinovăția să lipsească de pe un câmp de luptă?

IV. Deasupra câmpului de luptă

1. Nu rămâne în conflict, căci nu *există* război fără atac. [2]Frica de Dumnezeu e frica de viață, nu de moarte. [3]Dar El rămâne singurul loc sigur. [4]În El nu e niciun atac, și nicio formă de iluzie nu pândește Cerul. [5]Cerul e complet adevărat. [6]În el nu pătrunde nicio diferență,

iar ce e acelaşi lucru nu poate să intre în conflict. [7]Nu ţi se cere să te lupţi cu propria-ţi dorinţă de-a ucide. [8]Dar ţi se cere să îţi dai seama că forma pe care o ia ascunde aceeaşi intenţie. [9]Şi de ea te temi, nu de formă. [10]Ce nu e iubire e omor. [11]Ce nu e plin de iubire trebuie să fie un atac. [12]Fiecare iluzie e un atac la adresa adevărului, şi fiecare dintre ele violentează ideea de iubire pentru că pare a fi de-un adevăr egal.

2. Ce poate fi egal cu adevărul, şi totuşi, diferit? [2]Omorul şi iubirea sunt incompatibile. [3]Dar, dacă sunt adevărate amândouă, ele trebuie să fie acelaşi lucru, de nedistins una de alta. [4]Şi aşa le vor părea celor ce îl consideră pe Fiul lui Dumnezeu un trup. [5]Căci nu trupul e după asemănarea Celui Care l-a creat pe Fiu. [6]Iar ce e fără viaţă nu poate să fie Fiul Vieţii. [7]Cum poate fi extins un trup ca să cuprindă universul? [8]Poate oare să creeze şi să fie, totodată, ce-a creat? [9]Şi poate oare să ofere propriilor creaţii tot ce este el, fără să sufere vreo pierdere?

3. Dumnezeu nu Îşi împărtăşeşte funcţia cu un trup. [2]I-a dat Fiului Său funcţia de a crea pentru că e Propria Lui funcţie. [3]Să crezi că funcţia Fiului e să ucidă nu e un păcat, ci o *demenţă*. [4]Ce e acelaşi lucru nu poate avea funcţii diferite. [5]Creaţia e mijlocul prin care Se extinde Dumnezeu, iar ce e al Său trebuie să fie şi al Fiului. [6]Fie sunt ucigaşi şi Tatăl şi Fiul, fie niciunul dintre Ei. [7]Creând după propria-i asemănare, viaţa nu face moartea.

4. Frumoasa lumină a relaţiei tale e ca Iubirea lui Dumnezeu. [2]Ea nu îşi poate prelua încă sfânta funcţie dată de Dumnezeu Fiului Său, pentru că iertarea pe care i-o acorzi fratelui tău nu e încă deplină, aşa că nu poate fi extinsă la întreaga creaţie. [3]Fiece formă de omor şi de atac care te mai atrage şi pe care nu o recunoşti ca atare limitează vindecarea şi miracolele pe care ai puterea să le acorzi tuturor. [4]Dar Spiritul Sfânt înţelege cum să îţi mărească micile daruri şi să facă din ele daruri măreţe. [5]Şi înţelege cum se înalţă relaţia ta deasupra câmpului de luptă, nemaifiind în mijlocul lui. [6]Iată rolul tău: să realizezi că orice formă de omor nu e voia ta. [7]Scopul tău acum e să priveşti de sus câmpul de luptă.

5. Lasă-te ridicat şi, dintr-un loc mai înalt, coboară-ţi privirea asupra lui. [2]De acolo, perspectiva îţi va fi cu totul alta. [3]Aici, în mijlocul lui, pare într-adevăr real. [4]Aici ai ales să faci parte din el. [5]Aici ai ales omorul. [6]De sus însă, alegi miracole în loc de omor. [7]Iar perspectiva ce rezultă din această alegere îţi arată că lupta nu este reală şi că poţi ieşi din ea uşor. [8]Trupurile pot lupta, dar conflictul dintre forme nu are înţeles. [9]Şi se încheie când realizezi că nici nu a început. [10]Oare cum poţi să percepi o luptă ca nimic când te angajezi în ea? [11]Cum poţi să recunoşti adevărul miracolelor dacă alegi omorul?

6. Când vine tentaţia de-a ataca să îţi întunece mintea şi să facă din

ea o minte ucigaşă, ţine minte că *poţi* să vezi lupta de sus. [2]Cunoşti semnele, chiar şi în forme pe care nu le recunoşti. [3]Simţi o durere ascuţită, o remuşcare şi, mai presus de toate, o pierdere a liniştii şi păcii. [4]Le cunoşti bine. [5]Când apar, să nu îţi părăseşti locul din înalt, ci să alegi repede un miracol în loc de omor. [6]Iar Dumnezeu Însuşi şi toate luminile din Cer Se vor apleca până la tine, cu blândeţe, şi te vor susţine. [7]Căci ai ales să rămâi unde te vrea El, şi nicio iluzie nu poate ataca pacea lui Dumnezeu împreună cu al Său Fiu.

7. Să nu priveşti pe nimeni de pe câmpul de luptă, pentru că de acolo nu îl priveşti de nicăieri. [2]Nu ai un punct de referinţă de unde să priveşti şi de unde ce vezi să poată căpăta un înţeles. [3]Pentru că numai trupurile pot ataca şi ucide, şi, dacă tocmai acesta este scopul tău, trebuie să fii una cu ele. [4]Numai un scop unifică, iar cei ce împărtăşesc un scop sunt de o minte. [5]Trupul în sine nu are scop şi trebuie să fie solitar. [6]De jos, nu poate fi surmontat. [7]De deasupra, limitele pe care le mai exercită asupra celor încă angajaţi în luptă au dispărut şi nu se mai percep. [8]Tocmai *din cauză că* nu are niciun scop, trupul stă între Tatăl şi Cerul pe care l-a creat pentru Fiul Său.

8. Gândeşte-te ce li s-a dat celor care împărtăşesc scopul Tatălui lor şi care ştiu că e al lor. [2]Nu duc lipsă de nimic. [3]Nefericirea de orice fel le este de neconceput. [4]În conştienţa lor e numai lumina pe care o iubesc, şi numai iubirea se răsfrânge de-a pururea asupra lor. [5]Ea e trecutul, prezentul şi viitorul lor, mereu aceeaşi, veşnic deplină şi total împărtăşită. [6]Ei ştiu că fericirea lor nu poate suferi nicio schimbare. [7]Poate crezi că prezenţa pe câmpul de luptă îţi poate oferi ceva de câştigat. [8]Să fie oare ceva ce îţi oferă o linişte deplină, şi o senzaţie de iubire atât de profundă şi de senină, încât niciun strop de îndoială nu poate să îţi tulbure vreodată certitudinea? [9]Şi ceva ce va dăinui pentru totdeauna?

9. Cei ce conştientizează puterea lui Dumnezeu nu pot să se gândească vreodată la luptă. [2]Cu ce ar putea să se aleagă decât cu pierderea perfecţiunii lor? [3]Căci toate lucrurile pentru care se bat pe câmpul de luptă sunt ale trupului: ceva ce pare să ofere sau să posede. [4]Niciunul dintre cei ce ştiu că au totul nu ar putea să îşi caute propria limitare sau să preţuiască ce îi oferă trupul. [5]Văzută din sfera plină de calm de deasupra câmpului de luptă, lipsa de noimă a biruinţei e cât se poate de evidentă. [6]Ce poate fi în conflict cu absolut totul? [7]Există oare vreun lucru care să ofere mai puţin, dar să fie mai râvnit? [8]Susţinut de Iubirea lui Dumnezeu, cui i-ar fi greu să aleagă între miracole şi omor?

Capitolul 24

OBIECTIVUL SPECIALITĂȚII

Introducere

1. Nu uita că motivația acestui curs e atingerea și menținerea stării de pace. [2]Odată aflată în această stare, mintea e liniștită și atinge condiția în care își aduce aminte de Dumnezeu. [3]Nu e nevoie să Îi spui ce să facă. [4]El nu se poate să nu izbutească. [5]Unde poate intra, El Se și află. [6]Și e posibil oare să nu poată intra unde voiește să fie? [7]Pacea va fi a ta *pentru că* e Voia Sa. [8]Chiar crezi că Voia ce ferește de primejdii universul poate fi înfrânată de o umbră? [9]Dumnezeu nu stă să Îi dea voie niște iluzii să fie ce e. [10]Nici Fiul Său. [11]Ei *sunt*. [12]Și ce iluzie, plutind agale parcă între Ei, are puterea să Le zădărnicească Voia?

2. Ca să înveți cursul acesta, trebuie să fii dispus să îți pui sub semnul întrebării toate valorile. [2]Nu o poți ține ascunsă și obscură pe niciuna, fără ca ea să îți compromită învățarea. [3]Nu există convingeri neutre. [4]Fiecare dintre ele are puterea să dicteze fiecare decizie pe care o iei. [5]Căci o decizie e o concluzie bazată pe tot ce crezi. [6]E rezultatul convingerilor tale și rezultă din ele la fel de sigur ca suferința din vinovăție și libertatea din nepăcătoșenie. [7]Pacea nu are substitut. [8]Ce creează Dumnezeu nu are alternativă. [9]Adevărul reiese din ce cunoaște El. [10]Iar deciziile tale decurg din ce crezi, cu aceeași certitudine cu care toată creația a răsărit în Mintea Lui *ca urmare* a ce cunoaște El.

I. Specialitatea ca substitut al iubirii

1. Iubirea e extindere. [2]Să refuzi să dai cel mai mic dar înseamnă să nu cunoști scopul iubirii. [3]Iubirea oferă totul pentru totdeauna. [4]Reține-ți o singură convingere, un singur prinos, și iubirea dispare, pentru că ai cerut să o înlocuiască un substitut. [5]Iar acum războiul, substitutul păcii, trebuie să vină cu singura alternativă la iubire pe care o poți alege. [6]Faptul că o alegi i-a dat toată realitatea pe care pare să o aibă.

2. Convingerile nu se vor ataca fățiș una pe alta niciodată, pentru că rezultatele conflictuale sunt imposibile. [2]Dar o convingere nerecunoscută e o decizie de-a purta un război secret, în care rezultatele conflictului se țin necunoscute și nu se aduc în fața rațiunii niciodată, să vadă dacă sunt raționale sau nu sunt. [3]S-au obținut multe rezulta-

te fără sens, s-au luat și s-au ținut ascunse decizii fără înțeles, ce au devenit convingeri cărora li se dă acum puterea de-a dirija toate deciziile ulterioare. [4]Nu subaprecia puterea pe care o au acești războinici ascunși să îți distrugă pacea. [5]Căci este la discreția lor cât timp decizi să o lași acolo. [6]Dușmanii secreți ai păcii, cea mai mică decizie pe care o iei să alegi atacul în locul iubirii, nerecunoscuți și grabnici să te provoace la luptă și la o violență mult mai inclusivă decât crezi, există prin opțiunea ta. [7]Nu le nega prezența, nici groaznicele rezultate. [8]Tot ce li se poate nega este realitatea, dar nu și consecințele.

3. Toate convingerile ascunse care se nutresc vreodată – și care, deși nerecunoscute, trebuie să fie apărate – sunt o dovadă a credinței în specialitate. [2]Aceasta ia multe forme, dar se ciocnește întotdeauna cu realitatea creației lui Dumnezeu și cu grandoarea pe care i-a dat-o Fiului Său. [3]Ce altceva ar putea să justifice atacul? [4]Căci cine ar putea să urască pe cineva al cărui Sine e al său și Îl cunoaște? [5]Numai cei speciali ar putea avea dușmani, căci ei sunt diferiți, și nu același lucru. [6]Iar diferența de orice fel impune ordine ale realității și o nevoie ineluctabilă de-a judeca.

4. Ce a creat Dumnezeu nu poate fi atacat, căci nu există nimic în univers care să nu își semene. [2]Dar ce e diferit impune judecată, iar aceasta trebuie să vină de la cineva „mai bun", cineva incapabil să fie aidoma lucrului pe care îl condamnă, fiind „superior" acestuia, nepăcătos comparativ cu el. [3]În acest fel, specialitatea devine simultan un mijloc și un scop. [4]Căci ea nu numai că desparte, dar servește deopotrivă ca temei pe baza căruia atacul împotriva celor care par „inferiori" celui special e „just" și „firesc". [5]Cei speciali se simt slabi și fragili datorită diferențelor, căci ce îi face speciali *este* dușmanul lor. [6]Dar ei îi protejează dușmănia și îl numesc „prieten". [7]În numele lui se luptă cu universul, căci nu au nimic mai scump pe lume.

5. Specialitatea e marea dictatoare a deciziilor greșite. [2]Iată marea iluzie de sine – a ta și a fratelui tău. [3]Și iată ce face trupul drag și demn de-a fi păstrat. [4]Specialitatea trebuie apărată. [5]Iluziile o pot ataca și o și atacă. [6]Căci ceea ce trebuie să devină fratele tău ca tu să îți păstrezi specialitatea *e* o iluzie. [7]Cel „mai prejos" decât tine trebuie atacat, ca specialitatea ta să poată trăi de pe urma înfrângerii sale. [8]Căci specialitatea e triumf, iar victoria ei e înfrângerea și rușinea fratelui tău. [9]Cum poate să trăiască, cu toate păcatele tale asupra lui? [10]Și cine trebuie să îi fie învingătorul, dacă nu tu?

6. Ai putea să îți urăști fratele dacă ai fi ca el? [2]L-ai mai putea ataca dacă ți-ai da seama că, împreună, călătoriți spre același țel? [3]Nu l-ai ajuta să îl atingă în orice fel ai mai putea, dacă ai percepe că reușita lui e reușita ta? [4]Tu ești dușmanul lui în specialitate; prietenul lui, într-un scop împărtășit. [5]Specialitatea nu poate să împărtășească ni-

ciodată, căci depinde de țeluri pe care numai tu le poți atinge. [6]Iar el trebuie să nu le atingă niciodată, căci altfel țelul tău e compromis. [7]Poate iubirea să aibă un înțeles acolo unde țelul e triumful? [8]Și ce decizie poți lua pentru asta, care să nu îți facă ție rău?

7. Fratele tău e prietenul tău pentru că Tatăl lui l-a creat ca tine. [2]Nu există nicio diferență. [3]I-ai fost dat fratelui tău ca iubirea să îi poată fi acordată, nu blocată. [4]Ce ții și nu dai o să pierzi. [5]Dumnezeu vi S-a dat ție și fratelui tău, și reamintirea acestui lucru e singurul scop pe care îl împărtășiți acum. [6]Și este, așadar, singurul scop pe care îl ai. [7]Oare ți-ai putea ataca fratele dacă ai alege să nu vezi între voi niciun fel de specialitate? [8]Uită-te cu sinceritate la ce te face să îți primești fratele cu o căldură numai parțială sau la ce te face să socoți că ți-ar fi mai bine separat. [9]Nu e oare convingerea că relația voastră îți limitează specialitatea? [10]Și nu e acesta „dușmanul" care vă face pe amândoi iluzii unul pentru altul?

8. Frica de Dumnezeu și de fratele tău provine din fiece credință nerecunoscută în specialitate. [2]Căci îi ceri fratelui tău să se plece în fața ei în ciuda voii sale. [3]Și Dumnezeu Însuși trebuie să îi dea cinstea cuvenită, ori te vei răzbuna. [4]De aici provine fiece izbucnire de răutate, fiece acces de ură și fiece dorință de-a vă separa. [5]Căci, aici, scopul pe care îl împărtășești cu fratele tău vă devine obscur la amândoi. [6]Te opui acestui curs pentru că te învață că tu și fratele tău sunteți la fel. [7]Nu aveți scop care să nu fie același, nici pe care Tatăl vostru să nu îl împărtășească cu voi. [8]Căci relația voastră a fost purificată de obiective speciale. [9]Vrei acum să zădărnicești obiectivul sfințeniei pe care i l-a dat Cerul? [10]Ce perspectivă pot să aibă cei speciali, care nu se schimbă la fiece lovitură aparentă pe care și-o aplică, la fiece afront pe care și-l aduce, la fiece judecată închipuită pe care și-o administrează?

9. Cei ce sunt speciali trebuie să apere iluziile de adevăr. [2]Căci ce e specialitatea, dacă nu un mod de-a ataca Voia lui Dumnezeu? [3]Nu îți iubești fratele cât timp o aperi pe ea împotriva lui. [4]Iată ce atacă el și ocrotești tu. [5]Acesta e câmpul luptei pe care o duci împotriva lui. [6]Aici el trebuie să îți fie dușman, nu prieten. [7]Nicicând nu va putea să fie pace între diferiți. [8]El e prietenul tău *pentru că* sunteți aceiași.

II. Trădarea de care dă dovadă specialitatea

1. Comparația trebuie să fie un procedeu al eului, pentru că iubirea nu face comparații. [2]Specialitatea le face tot timpul. [3]Stabilindu-se printr-o lipsă văzută în altcineva, ea se menține căutând și

ținând, clar, la vedere, toate lipsurile pe care le poate percepe. [4]Iată ce caută și, totodată, ce vede. [5]Iar cel pe care îl micește astfel ți-ar fi mereu mântuitor, dacă nu ai fi ales să faci din el, în schimb, o mică unitate de măsură a specialității tale. [6]Prin contrast cu micimea pe care o vezi în el, te ții mare și tare, curat și cinstit, pur și nepătat, în comparație cu ce vezi. [7]Și nu înțelegi că te micești așa tocmai pe tine.

2. Urmărirea specialității se întreprinde întotdeauna cu prețul păcii. [2]Cine poate să își atace și să își doboare mântuitorul, și să îi recunoască totodată sprijinul puternic? [3]Cine poate să îi scadă ceva din atotputernicie, și să îi împărtășească totodată puterea? [4]Și cine poate să facă uz de el ca etalon de micime, și să scape de limite totodată? [5]Ai o funcție în cadrul mântuirii. [6]Urmărirea ei îți va aduce bucurie. [7]Dar urmărirea specialității nu îți poate aduce decât durere. [8]Iată un obiectiv care zădărnicește mântuirea și contrazice astfel Voia lui Dumnezeu. [9]Să prețuiești specialitatea înseamnă să pui preț pe o voie străină, căreia iluziile tale de sine îi sunt mai dragi decât adevărul.

3. Specialitatea e ideea de păcat transformată într-o realitate. [2]Păcatul nici măcar nu poate fi închipuit fără această bază. [3]Căci s-a născut din ea, dintr-un nimic: o floare rea, fără nicio rădăcină. [4]Iată „mântuitorul" autoproclamat, „creatorul" care creează diferit de Tatăl și care l-a făcut pe Fiul Lui după asemănarea lui, și nu a Sa. [5]Fiii lui „speciali" sunt mulți, niciodată unul singur, surghiunit fiecare din el însuși și din Cel din Care fac cu toții parte. [6]Ei nu iubesc Unitatea care i-a creat una cu El. [7]Și-au ales specialitatea în locul Cerului și al păcii, și au învelit-o cu grijă în păcat, să o „ferească" de adevăr.

4. Nu ești special. [2]Dacă crezi că ești, și vrei să îți aperi specialitatea de adevărul identității tale reale, cum poți să știi adevărul? [3]Ce răspuns dat de Spiritul Sfânt poate să ajungă la tine, când specialitatea ta e cea pe care o asculți și, tot ea, cea care întreabă și răspunde? [4]Tot ce asculți este măruntul ei răspuns, fără sunet în melodia care se revarsă de-a pururi de la Dumnezeu la tine, spre lauda iubitoare a ce ești. [5]Iar acest cântec vast de cinstire și iubire față de ce ești pare să treacă surd și neascultat pe lângă „măreția" ei. [6]Îți încorzi urechile să îi auzi vocea fără sunet, și totuși, pentru tine, Chemarea lui Dumnezeu Însuși este fără sunet.

5. Îți poți apăra specialitatea, dar nu vei auzi niciodată, alături de ea, Vocea pentru Dumnezeu. [2]Ele vorbesc limbi diferite și ajung la urechi diferite. [3]Pentru fiecare ființă specială în parte, adevărul e un mesaj diferit, cu înțeles diferit. [4]Dar cum poate adevărul să fie diferit pentru fiecare? [5]Mesajele speciale pe care le aud ființele speciale

le conving că sunt diferite și separate: fiecare cu păcatele ei speciale și „ferită" de iubire, care nu îi vede deloc specialitatea. [6]Viziunea lui Cristos este „dușmanul" lor, căci nu vede ce vor să vadă ele, și le ar arăta că specialitatea pe care cred că o văd ele e o iluzie.

6. Ce ar vedea în schimb? [2]Strălucirea radioasă a Fiului lui Dumnezeu, atât de asemănător Tatălui său, încât amintirea Lui le vine numaidecât în minte. [3]Și, odată cu această amintire, Fiul își rememorează propriile creații, la fel de asemănătoare lui ca el Tatălui său. [4]Și toată lumea făcută de el, toată specialitatea lui și toate păcatele pe care și le-a imputat în apărarea ei o să dispară când mintea lui va accepta adevărul în ce îl privește, în clipa în care acesta va reveni să le ia locul. [5]Iată tot ce te „costă" adevărul: nu vei mai vedea ce nu a fost nicicând, nici nu vei auzi ce nu scoate niciun sunet. [6]Să fie oare un sacrificiu să renunți la nimic și să primești de-a pururi Iubirea lui Dumnezeu?

7. Tu, care ți-ai înlănțuit mântuitorul de specialitatea ta și i-ai cedat ei locul lui, ține minte următorul lucru: el nu și-a pierdut puterea de-a-ți ierta toate păcatele pe care crezi că le-ai pus între el și funcția mântuirii, ce i s-a dat pentru tine. [2]Și nu îi vei schimba funcția, după cum nu poți schimba nici adevărul din el și din tine. [3]Fii sigur însă că adevărul e exact același în amândoi. [4]El nu emite mesaje diferite și are un singur înțeles. [5]Și e un înțeles pe care tu și fratele tău îl puteți înțelege, unul care vă aduce eliberare la amândoi. [6]Iată-ți fratele, cu cheia Cerului în mâna pe care ți-o întinde. [7]Nu lăsa visul specialității să rămână între voi. [8]Ce e una e unit într-adevăr.

8. Gândește-te ce frumusețe vei vedea în tine când îl vei vedea prieten. [2]El *e* dușmanul specialității, dar doar prieten față de tot ce e real în tine. [3]Niciunul dintre atacurile pe care ai crezut că le-ai întreprins la adresa lui nu i-a luat darul pe care Dumnezeu vrea să ți-l dea el. [4]Nevoia lui de-a-l da este la fel de mare ca nevoia ta de a-l avea. [5]Lasă-l să îți ierte toată specialitatea, și să te facă întreg la minte și una cu el. [6]Îți așteaptă iertarea doar ca să ți-o poată înapoia. [7]Nu Dumnezeu e Cel Ce Și-a condamnat Fiul, ci tu, ca să îi salvezi specialitatea și să îi omori Sinele.

9. Ai străbătut o mare parte din drumul adevărului și ai ajuns departe, prea departe să șovăi acum. [2]Încă un pas, și toate urmele fricii de Dumnezeu se vor mistui în iubire. [3]Specialitatea fratelui tău și a ta *sunt* ostile una față de alta, și s-au legat în ură să se ucidă și să nege că sunt același lucru. [4]Dar nu iluziile au ajuns la acest obstacol final, care pare să Îl facă pe Dumnezeu și Cerul Său atât de departe, încât nu se poate ajunge la Ei. [5]Aici, în locul acesta sfânt, adevărul așteaptă să vă primească pe tine și pe fratele tău cu o binecuvântare tăcută, și cu o pace atât de reală și de cuprinzătoare, încât nu rămâ-

ne nimic pe dinafară. [6]Lasă-ți toate iluziile de sine în afara acestui loc, la care vii cu speranță și onestitate.

10. Iată-l pe cel ce te mântuiește *de* specialitate. [2]Are nevoie să îl accepți ca parte a ta, așa cum ai și tu nevoie să te accepte el ca parte a lui. [3]Semănați cu Dumnezeu cum Își seamănă și El Lui Însuși. [4]El nu e special, căci nu ține pentru El nicio părticică din ce e El, fără să i-o dea Fiului Său. [5]Și tocmai de asta te temi, căci – dacă El nu e special – a voit, atunci, ca Fiul Lui să fie ca El și fratele tău *este* ca tine. [6]Nu special, ci în posesia tuturor lucrurilor, inclusiv a ta. [7]Dă-i fratelui tău doar ce are, amintindu-ți că Dumnezeu vi S-a dat El Însuși la amândoi cu aceeași iubire, ca să puteți împărtăși universul cu Cel Ce a ales ca iubirea să nu poată fi împărțită, nici despărțită de ce este și trebuie să fie de-a pururi.

11. *Ești* al fratelui tău; lui nu i s-a negat o parte din iubire. [2]Se poate oare ca tu să fi pierdut din cauză că el este întreg? [3]Ce i s-a dat lui te întregește și pe tine, după cum îl întregește și pe el. [4]Iubirea lui Dumnezeu i te-a dat lui și pe el ție, pentru că El S-a dat pe El. [5]Ce e totuna cu Dumnezeu e una cu El. [6]Și numai specialitatea ar putea face adevărul unității dintre Dumnezeu și tine să pară altceva decât Cerul, cu speranța păcii la vedere, în sfârșit.

12. Specialitatea e pecetea trădării pe darul de iubire. [2]Tot ce e pus în slujba scopului ei trebuie să aibă funcția de a ucide. [3]Toate darurile ce poartă pecetea ei nu pot să ofere decât trădare celui ce le dă și celui care le primește. [4]Toate privirile din ochi încețoșați de ea nu pot să dea decât de chipul morții. [5]Toți cei ce cred în potența ei nu pot să caute decât trocuri și compromisuri care ar stabili păcatul ca substitut al iubirii și l-ar sluji cu credință. [6]Și toate relațiile care țin la scopul ei nu fac decât să se agațe de omor ca de o armă de siguranță, marele apărător al tuturor iluziilor de „amenințarea" iubirii.

13. Speranța specialității face să pară cu putință că Dumnezeu a făcut trupul să fie închisoarea care Îl ține separat de Fiul Său. [2]Căci ea pretinde un loc special în care Dumnezeu nu poate să intre și o ascunzătoare în care nu este bine-venit decât minusculul tău sine. [3]Nimic nu e sacru aici decât pentru tine, și numai pentru tine, despărțit și separat de toți frații tăi; ferit de toate insinuările sănătății mintale în iluzii; la adăpost de Dumnezeu și la adăpost pentru un etern conflict. [4]Aici sunt porțile iadului pe care le-ai închis în urma ta, să îți cârmuiești în solitudine și nebunie împărăția specială, separat de Dumnezeu, departe de adevăr și de mântuire.

14. Cheia pe care ai aruncat-o, Dumnezeu i-a dat-o fratelui tău, ale cărui mâini sfinte ți-o vor oferi când vei fi pregătit să accepți planul Lui de mântuire a ta în loc de-al tău. [2]Oare cum ai putea atinge această stare de pregătire altfel decât văzându-ți toată nefericirea și

conștientizând că planul tău nu a reușit, și că nu va reuși niciodată să îți aducă niciun fel de pace și de bucurie? [3]Tocmai prin această deznădejde voiajezi acum, dar nu e decât o iluzie a deznădejdii. [4]Moartea specialității nu e moartea ta, ci trezirea ta la viață veșnică. [5]Nu faci decât să ieși dintr-o iluzie de sine la acceptarea ta de sine așa cum te-a creat Dumnezeu.

III. Iertarea specialității

1. Iertarea este sfârșitul specialității. [2]Numai iluziile pot fi iertate, și apoi dispar. [3]Iertarea este eliberarea de toate iluziile și, din acest motiv, e imposibil să ierți doar parțial. [4]Niciunul dintre cei ce se mai agață de o iluzie nu se poate vedea lipsit de păcat, căci reține o greșeală care îl mai încântă. [5]Considerând-o ceva „de neiertat", o face păcat. [6]Cum poate atunci să dea iertare pe deplin, când nu vrea să o primească el însuși? [7]Căci e sigur că ar primi-o pe deplin în clipa în care ar da-o așa. [8]Și, în felul acesta, vinovăția lui secretă ar dispărea, iertată de el însuși.

2. Indiferent la ce formă de specialitate ții, tu ai făcut păcatul. [2]Neatinsă stă, apărată în forță – cu toată puterea ta firavă – împotriva Voii lui Dumnezeu. [3]Și se ridică astfel împotriva ta: dușmana *ta*, nu a lui Dumnezeu. [4]Așa pare să te dezbine de Dumnezeu și să te separe de El ca apărătorul ei. [5]Tu vrei să protejezi ceea ce Dumnezeu nu a creat. [6]Și totuși, acest idol ce pare să îți dea putere ți-a și luat-o înapoi. [7]Căci i-ai dat dreptul dobândit prin naștere de fratele tău, lasându-ți fratele singur și neiertat, și pe tine în păcat, alături de el, nefericiți amândoi, înaintea idolului care nu vă poate mântui.

3. Nu *tu* ești atât de vulnerabil și de expus la atac, încât e de ajuns o vorbă, o mică șoaptă care nu îți place, o împrejurare care nu îți convine sau o întâmplare pe care nu ai prevăzut-o să îți întoarcă pe dos lumea și să ți-o azvârle în haos. [2]Adevărul nu este fragil. [3]Iluziile îl lasă total nemișcat și netulburat. [4]Dar specialitatea nu e adevărul din tine. [5]*Ea* poate să își piardă echilibrul din orice. [6]Ce nu se sprijină pe nimic nu poate fi stabil niciodată. [7]Oricât de mare și de înfoiat pare să fie, tot trebuie să se clatine, să se sucească și învârtească la fiecare adiere.

4. Fără temelie, nimic nu are trăinicie. [2]Să Își fi lăsat Dumnezeu Fiul într-o asemenea stare, în care siguranța nu are înțeles? [3]Nu, Fiul Lui e în siguranță, sprijinindu-se pe El. [4]Specialitatea ta e cea pe care o atacă tot ce mișcă și respiră, se strecoară, se târăște sau, pur și simplu, viețuiește. [5]Nimic nu e la adăpost de atacul ei, și ea nu e la

adăpost de nimica. [6]Va fi neiertătoare în veci, căci asta este: un jurământ secret că ceea ce îți dorește Dumnezeu nu va fi să fie niciodată și că te vei împotrivi de-a pururi Voii Sale. [7]Iar cele două nu e posibil să fie același lucru cât stă specialitatea între ele, ca o sabie aprinsă a morții, și le face să se dușmănească.

5. Dumnezeu îți cere iertare. [2]Nu vrea să se ridice separarea, ca o voie străină, între ce îți voiește El și ce voiești tu. [3]Ele *sunt* una și aceeași, căci specialitatea nu e voia niciuneia dintre Ele. [4]Cum ar putea Ele să voiască moartea iubirii înseși? [5]Și totuși, nu au puterea să atace iluzii. [6]Ele nu sunt trupuri: ca o singură Minte, Ele așteaptă ca toate iluziile să fie aduse la Ele și abandonate. [7]Mântuirea nu sfidează nici măcar moartea. [8]Iar Dumnezeu Însuși, Care știe că moartea nu e voia ta, trebuie să spună: „Fie voia ta", din moment ce tu crezi că este.

6. Iartă-L pe marele Creator al universului, Sursa vieții, iubirii și sfințeniei, Tatăl perfect al unui Fiu perfect, pentru iluziile specialității tale pe care ți le faci. [2]Iată iadul pe care l-ai ales să îți servească drept casă. [3]Nu El ți-a ales-o. [4]Nu Îl ruga să intre în ea. [5]Iubirii și mântuirii li s-a blocat accesul. [6]Dar, dacă vrei să îți eliberezi fratele din adâncurile iadului, Îl vei ierta pe Cel a Cărui Voie e să te odihnești de-a pururi în brațele păcii, în deplină siguranță, fără să îți strice odihna înverșunarea și răutatea vreunui singur gând al specialității. [7]Iartă-I Celui Sfânt specialitatea pe care nu ți-a putut-o da și pe care ți-ai făcut-o singur.

7. Specialii dorm cu toții, înconjurați de o lume a frumuseții pe care nu o văd. [2]Libertatea, pacea și bucuria stau acolo, lângă catafalcul în care dorm, și îi strigă să iasă și să se trezească din visul lor de moarte. [3]Ei însă nu aud nimic. [4]Sunt pierduți în visele specialității. [5]Urăsc chemarea care i-ar trezi și Îl blestemă pe Dumnezeu că nu le-a făcut din vis o realitate. [6]Blestemă-L pe Dumnezeu și mori, dar nu de mâna Celui Ce nu a făcut moartea, ci doar în vis. [7]Deschide-ți puțin ochii; privește mântuitorul pe care ți l-a dat Dumnezeu ca să îl poți vedea și dă-i înapoi dreptul câștigat prin naștere. [8]Este al tău.

8. Robii specialității vor fi însă liberi. [2]Aceasta e Voia lui Dumnezeu și a Fiului Său. [3]S-ar condamna oare Dumnezeu la iad și la osândă veșnică? [4]Vrei oare să i se facă asta mântuitorului tău? [5]Dumnezeu te cheamă prin el să te alături Voii Sale de-a vă mântui de iad pe amândoi. [6]Privește semnul cuielor pe mâinile ce ți le întinde, cerându-ți să îl ierți. [7]Dumnezeu te roagă să te înduri de Fiul Lui și de El Însuși. [8]Nu Îi refuza. [9]Ei nu îți cer decât să se facă voia ta. [10]Îți caută iubirea ca să te poți iubi. [11]Nu îți iubi specialitatea în loc să Îi iubești pe Ei. [12]Semnul cuielor e și pe mâinile tale. [13]Iartă-ți Tatăl că nu a fost Voia Lui să fii răstignit.

IV. Specialitate versus nepăcătoșenie

1. Specialitatea e o lipsă de încredere în toți, cu excepția ta. [2]Credința ți-e investită numai în tine. [3]Restul devine dușmanul tău: temut și atacat, mortal și periculos, mult urât și vrednic doar de distrugere. [4]Orice blândețe îți oferă ea nu e decât o amăgire, dar ura ei este reală. [5]În pericol să fie distrusă, ea trebuie să ucidă și ești mânat să o ucizi tu mai întâi. [6]Iată atracția vinovăției. [7]Aici se întronează moartea mântuitor; răstignirea e acum izbăvire, iar mântuirea nu poate să însemne decât distrugerea lumii, cu excepția ta.

2. Care ar putea fi scopul trupului, dacă nu specialitatea? [2]Și tocmai ea îl face fragil și neputincios când e vorba să se apere. [3]A fost conceput să te facă fragil și neputincios *pe tine*. [4]Obiectivul separării este blestemul de care suferă. [5]Dar trupurile nu au obiectiv. [6]Scopul îi aparține minții. [7]Iar mințile se pot schimba după cum doresc. [8]Nu pot schimba ce sunt și nu își pot schimba toate însușirile. [9]Dar scopul pe care îl au poate fi schimbat, iar stările trupești trebuie să se schimbe în consecință. [10]De la sine, trupul nu poate face nimic. [11]Vezi în el un mijloc de-a răni, și e rănit. [12]Vezi în el un mijloc de a vindeca, și este vindecat.

3. Nu te poți răni decât pe tine însuți. [2]Am repetat-o deseori, dar e un lucru încă greu de priceput. [3]Minților absorbite de specialitate le e cu neputință să priceapă. [4]Dar, celor ce doresc să vindece, și nu să atace, le este cât se poate de evident. [5]Scopul atacului este în minte și efectele lui se resimt doar acolo unde este. [6]Iar mintea nu e limitată și, de aceea, un scop dăunător trebuie să rănească mintea în ansamblu. [7]Pentru specialitate, nimic nu poate fi mai lipsit de sens. [8]Iar, pentru miracole, nimic nu poate avea mai mult sens. [9]Căci miracolele nu sunt decât o schimbare a scopului de la a răni la a vindeca. [10]E adevărat că această reorientare a scopului „pune în pericol" specialitatea, dar numai în sensul că toate iluziile sunt „amenințate" de adevăr. [11]În fața lui, ele nu vor sta în picioare. [12]Dar ce consolare ai putut găsi în ele vreodată, de vrei să Îi refuzi Tatălui tău darul ce ți-l cere, dându-li-l în schimb acestora? [13]Dacă I-l dai Lui, universul e al tău. [14]Dacă li-l oferi lor, niciun dar nu îți poate fi înapoiat. [15]Ce i-ai dat specialității te-a falimentat, lăsându-ți tezaurul gol și pustiu, cu ușa deschisă, poftind tot ce îți tulbură pacea să intre și să distrugă.

4. Am spus mai înainte să nu te gândești la mijloacele prin care se obține mântuirea, nici la felul în care se atinge. [2]Gândește-te însă – chiar foarte bine – dacă vrei cu adevărat să îți vezi fratele lipsit de păcat. [3]Pentru specialitate, răspunsul trebuie să fie „nu". [4]Un frate nepăcătos *e* dușmanul ei, în timp ce păcatul, dacă ar fi posibil, i-ar fi prieten. [5]Păcatul fratelui tău s-ar justifica atunci și și-ar acorda înțelesul pe care i-l neagă adevărul. [6]Tot ce e real declară nepăcătoșenia fratelui tău. [7]Tot ce e fals declară realitatea păcatelor lui. [8]Dacă e păcătos, atunci realitatea ta nu e reală, ci doar un vis al specialității – ce durează o clipă, apoi e pulbere și praf.

5. Nu apăra visul acesta fără sens, în care Dumnezeu e văduvit de ce iubește, iar tu rămâi nemântuit. [2]Un singur lucru este cert în această lume schimbătoare, în realitate fără niciun înțeles: când pacea nu te însoțește întru totul și suferi din pricina vreunei dureri de orice fel, ai văzut în propriu-ți frate vreun păcat și te-ai bucurat de ce ai crezut că vezi. [3]Datorită păcatului acesta, propria-ți specialitate a părut în siguranță. [4]Și așa, ai cruțat ce ți-ai numit tu mântuitor și l-ai răstignit pe cel ce ți l-a dat Dumnezeu în schimb. [5]Așa că ești legat cu el, căci una sunteți. [6]Iar specialitatea e atât „dușmanul" lui, cât și al tău.

V. Cristosul din tine

1. Cristosul din tine stă foarte liniștit. [2]El vede ce iubește și știe a fi El. [3]Și, de aceea, Se bucură de ce vede, căci știe că e una cu El și cu Tatăl Său. [4]Specialitatea se bucură și ea de ce vede, deși ce vede ea nu e adevărat. [5]Dar ceea ce cauți e o sursă de bucurie în concepția ta. [6]Ce îți dorești e adevărat în ochii tăi. [7]Și nu e cu putință să îți dorești ceva și să nu ai credința că e o realitate. [8]Dorința realizează cu aceeași certitudine cu care voința creează. [9]Puterea unei dorințe susține iluziile cu aceeași forță cu care iubirea se extinde pe ea însăși. [10]Atâta doar că una induce în eroare, pe când cealaltă vindecă.

2. Nu există vis al specialității – oricât de ascunsă sau de disimulată i-ar fi forma, oricât de frumoasă ar părea să fie, oricât de delicat ar oferi speranța păcii și fuga de durere – în care să nu îți induri propria condamnare. [2]În vise, efectul și cauza sunt inversate pentru că, în ele, făuritorul visului crede că i se întâmplă ce a făurit. [3]El nu își dă seama că a luat un fir de aici, o bucățică de dincolo și a țesut un tablou din nimic. [4]Căci părțile nu se potrivesc una lângă alta, iar întregul nu își aduce niciun aport la aceste părți, ca să le dea un înțeles.

3. De unde ar putea să îți vină pacea, *de nu* îți vine din iertare? [2]Cristosul din tine Se uită doar la adevăr și nu vede nicio condamnare care ar putea avea nevoie de iertare. [3]El e în pace *pentru că* nu vede păcat. [4]Identifică-te cu El, și ce nu vei avea din tot ce are El? [5]El ți-e ochii, urechile, mâinile și picioarele. [6]Cât de duios e tot ce vede și tot ce aude El! [7]Cât de frumoasă este mâna Lui ce o ține pe-a fratelui Său, și cu câtă iubire merge alături de el, arătându-i ce se poate vedea și auzi, și unde nu va vedea nimic și nu e de auzit niciun sunet.

4. Lasă-l însă îndrumat de specialitatea ta, şi-o vei urma şi tu. [2]Şi-o veţi lua amândoi pe un drum primejdios, prin pădurea întunecată a orbilor, neluminată decât de micile sclipiri labile pe care licuricii păcatului le aprind o clipă şi le sting apoi, hotărât fiecare să îl ducă pe celălalt la o prăpastie fără nume şi să îl azvârle în hăul ei. [3]Căci ce poate să desfete specialitatea, dacă nu omorul? [4]Ce caută, dacă nu chipul morţii? [5]Şi la ce duce, dacă nu la distrugere? [6]Dar să nu crezi că s-a uitat la fratele tău mai întâi, nici că l-a urât pe el înainte de-a te urî pe tine. [7]Păcatul pe care îl văd ochii ei în el şi la care le place să se uite l-a văzut în tine şi îl mai priveşte încă cu bucurie. [8]Să fie oare un prilej de bucurie să vezi descompunerea şi nebunia, şi să crezi că lucrul acesta în curs de năruire, cu carnea deja slăbită de pe os şi cu orbite oarbe în loc de ochi, este ca tine?

5. Bucură-te că nu ai ochi cu care să vezi, nici urechi să auzi, nici mâini să ţii, nici picioare de îndrumat. [2]Fii bucuros că numai Cristos ţi le poate împrumuta pe ale Lui, cât timp ai nevoie de ele. [3]Sunt şi ele nişte iluzii, la fel de mult ca ale tale. [4]Şi totuşi, fiind puse în slujba altui scop, li se dă puterea pe care o are scopul lor. [5]Şi atunci ce văd, aud, ţin şi conduc ele primeşte lumină, să poţi conduce cum ai fost condus.

6. Cristosul din tine stă foarte liniştit. [2]Ştie unde te duci şi te conduce acolo cu blândeţe şi binecuvântare tot drumul. [3]Iubirea Lui faţă de Dumnezeu înlocuieşte toată frica pe care ai crezut că ai văzut-o în tine. [4]Sfinţenia Lui ţi-L arată pe El în cel pe care îl ţii de mână şi îl conduci la El. [5]Şi ce vezi este ca tine. [6]Căci, în afară de Cristos, ce mai e de văzut, de auzit, de iubit şi de urmat acasă? [7]El S-a uitat la tine mai întâi, dar a recunoscut că nu eşti întreg. [8]Aşa că ţi-a căutat întregirea în fiecare făptură pe care o vede şi o iubeşte El. [9]Şi o mai caută încă, ca să îţi poată oferi fiecare Iubirea lui Dumnezeu.

7. El este însă liniştit, căci ştie că iubirea e acum în tine, ţinută bine în tine de aceeaşi mână ce ţine într-a ta mâna fratelui tău. [2]Mâna lui Cristos îi ţine în El pe toţi fraţii Lui. [3]El dă viziune ochilor lor nevăzători şi le cântă despre Cer, ca urechile lor să nu mai audă sunetul luptei şi al morţii. [4]El Se întinde prin ei, întinzându-Şi mâna, ca fiecare să binecuvânteze toate făpturile şi să le vadă sfinţenia. [5]Şi Se bucură că aceste viziuni sunt ale tale, să le vezi cu El şi să Îi împărtăşeşti bucuria. [6]El îţi oferă lipsa Lui totală de specialitate, ca să poţi scăpa toate făpturile de la moarte, primind de la fiecare darul vieţii pe care iertarea ta I-l oferă Sinelui tău. [7]Chipul lui Cristos e tot ce este de văzut. [8]Cântecul lui Cristos e tot ce e de auzit. [9]Mâna lui Cristos e tot ce e de ţinut. [10]Nu există călătorie decât la pas cu El.

8. Tu, care vrei să te mulţumeşti cu specialitatea şi să cauţi mântuire într-un război cu iubirea, ia aminte: sfântul Domn al Cerului S-a coborât la tine să îţi ofere propria-ţi întregire. [2]Ce e al Său e al tău pentru că, în întregimea ta, stă a Sa. [3]Cel Ce nu a voit să fie fără Fiul Său nu ar putea voi să nu ai fraţi. [4]Şi ţi-ar da oare un frate de nu ar fi perfect ca tine şi chiar la fel de sfânt ca El pe cât trebuie să fii şi tu?

9. Înainte de-a putea să fie conflict, trebuie să fie îndoială. [2]Şi fiecare îndoială trebuie să fie în privinţa ta. [3]Cristos nu are nicio îndoială, iar din certitudine Îi provine liniştea. [4]El Îşi va da certitudinea pe toate îndoielile tale, dacă eşti de acord că El e Una cu tine şi că această Unitate e nesfârşită, veşnică şi la îndemâna ta, pentru că mâinile tale sunt ale Lui. [5]El e în tine, dar merge alăturea de tine şi înaintea ta, deschizând drumul pe care trebuie să îl străbată pentru a Se găsi întreg. [6]Liniştea Lui devine certitudinea ta. [7]Şi unde e îndoiala când a sosit certitudinea?

VI. Mântuirea de toată frica

1. În faţa sfinţeniei fratelui tău lumea stă liniştită, iar pacea coboară asupra ei cu o blândeţe şi o binecuvântare atât de depline, încât nu mai rămâne nicio urmă de conflict să te bântuie în întunecimea nopţii. [2]El e mântuitorul tău de visele fricii. [3]El e vindecarea sentimentului tău de sacrificiu şi a fricii că vântul va spulbera ce ai şi îţi va face totul praf. [4]În el ai asigurarea că Dumnezeu este aicea şi cu tine, acum. [5]Cât timp el e ce e, poţi să fii sigur că Dumnezeu poate fi cunoscut şi că Îl vei cunoaşte. [6]Căci nu Şi-ar putea părăsi niciodată Propria creaţie. [7]Iar indiciul că e aşa stă în fratele tău şi ţi se oferă ca toate îndoielile tale de sine să dispară înaintea sfinţeniei lui. [8]Vezi în el creaţia lui Dumnezeu. [9]Căci, în el, Tatăl lui aşteaptă să recunoşti că te-a creat ca parte a Lui.

2. Fără tine, ar exista o lipsă în Dumnezeu, un Cer incomplet, un Fiu fără Tată. [2]Nu ar putea exista nici univers, nici realitate. [3]Căci ce voieşte Dumnezeu e întreg şi parte a Lui căci Voia Lui Una este. [4]Nimic nu e viu de nu e parte a Lui, şi nimic nu e de nu e viu în El. [5]Sfinţenia fratelui tău îţi arată că Dumnezeu e una cu el şi cu tine; că ce are el e al tău pentru că nu eşti separat de el, nici de Tatăl lui.

3. Nu poţi să pierzi nimic din tot universul. [2]Nu poţi să nu ai nimic din ce a creat Dumnezeu, căci ţi-a pus frumos totul dinainte, al tău pentru totdeauna. [3]Şi nu poate să îţi lipsească din minte niciun Gând din Mintea Lui. [4]E Voia Lui să împărtăşeşti Iubirea pe care o are faţă de tine şi să te vezi cu tot atâta dragoste cu care te-a conceput înainte de începutul lumii şi cu care continuă să te cunoască. [5]Dumnezeu nu Se răzgândeşte în privinţa Fiului Său cu fiecare împrejurare tre-

cătoare ce nu are înțeles în veșnicia în care sălășluiește El, și tu cu El. [6]Fratele tău *este* cum l-a creat El. [7]Și tocmai lucrul acesta te mântuie de o lume pe care nu a creat-o El.

4. Nu uita că vindecarea Fiului lui Dumnezeu e unicul folos al lumii. [2]Acesta e singurul scop pe care îl vede Spiritul Sfânt în ea și, prin urmare, singurul pe care îl are. [3]Până nu consideri vindecarea Fiului tot ce dorești să se înfăptuiască prin intermediul lumii, al timpului și al tuturor aparențelor, nu Îl vei cunoaște nici pe Tatăl și nu te vei cunoaște nici pe tine. [4]Căci vei folosi lumea în scopuri care nu sunt scopul ei, și nu vei scăpa de legile ei, legile violenței și ale morții. [5]Ți-e dat însă să fii în afara legilor ei în toate privințele, în toate modurile și împrejurările, în toate ispitele de-a percepe ce nu există și de-a crede că Fiul lui Dumnezeu poate să chinuie pentru că se vede cum nu este.

5. Privește-ți fratele și vezi în el întreaga inversare a legilor ce par să domnească asupra acestei lumi. [2]În libertatea lui vezi-o pe a ta, căci asta și este. [3]Nu îi lăsa specialitatea să facă obscur adevărul din el, căci nu vei scăpa de niciuna dintre legile morții de care îl legi pe el. [4]Și fiece păcat pe care îl vezi în el vă ține în iad pe amândoi. [5]Dar deplina lui nepăcătoșenie vă dezleagă pe amândoi, căci sfințenia e total imparțială, pronunțând o singură judecată pentru tot ce vede. [6]Iar aceasta se pronunță, nu de la sine, ci prin Vocea ce vorbește pentru Dumnezeu în tot ce viețuiește și Îi împărtășește Ființa.

6. Nepăcătoșenia Lui e ceea ce pot să vadă ochii văzători. [2]Frumusețea Lui e ce văd ei în toate. [3]Și pe El Îl caută pretutindeni, și nu găsesc nici chip, nici loc, nici timp în care să nu fie. [4]În sfințenia fratelui tău, rama perfectă pentru mântuirea ta și a lumii, e montată amintirea strălucită a Celuia în Care îți viețuiește fratele, și tu alăturea de el. [5]Nu îți lăsa ochii să fie orbiți de vălul specialității ce ascunde chipul lui Cristos de el, și de tine totodată. [6]Și nu lăsa frica de Dumnezeu să te mai lipsească de viziunea pe care ai fost menit să o vezi. [7]Trupul fratelui tău nu ți-L arată pe Cristos. [8]El *Se* vestește în sfințenia fratelui tău.

7. Alege, așadar, ce vrei să vezi în el – trupul ori sfințenia –, și ce alegi va fi ce vei vedea. [2]Dar vei alege în situații fără șir și de-a lungul unui interval de timp ce pare nesfârșit, până vei decide în favoarea adevărului. [3]Căci veșnicia nu se redobândește prin încă o negare a Cristosului din el. [4]Și, unde ți-e mântuirea, dacă el nu e decât un trup? [5]Unde ți-e pacea, dacă nu în sfințenia lui? [6]Și, unde e Dumnezeu Însuși, dacă nu în acea parte a Lui pe care a pus-o pentru totdeauna în sfințenia fratelui tău, să vezi adevărul despre tine, expus în sfârșit într-un mod pe care l-ai recunoscut și înțeles?

8. Sfințenia fratelui tău ți-e taină și binecuvântare. [2]Greșelile lui nu

îl pot lipsi de binecuvântarea lui Dumnezeu, și nici pe tine, care îl vezi cu adevărat. [3]Erorile lui pot provoca întârziere, de care ți-e dat să îl eliberezi, ca să încheiați amândoi o călătorie care nu a început nicicând și nu necesită încheiere. [4]Ce nu a fost nicicând nu face parte din tine. [5]Vei crede însă că face, până nu îți dai seama că nu face parte din cel ce stă alăturea de tine. [6]El e oglinda ta, în care vezi judecata pe care ai emis-o la adresa voastră. [7]Cristosul din tine vede sfințenia lui. [8]Specialitatea ta vede trupul lui, și pe el nu îl vede.

9. Vezi-l drept ceea ce și este, ca izbăvirea ta să nu fie departe. [2]Tot ce îți poate oferi cealaltă opțiune nu e decât o rătăcire fără sens, fără scop și fără niciun fel de rezultat. [3]Zădărnicia funcției neîndeplinite te va bântui cât timp îți rămâne fratele adormit, până nu săvârșești ce ți s-a dat să faci și nu îl trezești din trecut. [4]Cel ce s-a condamnat singur, și te-a condamnat și pe tine, ți-e dat să îl scapi de condamnare, alăturea de tine. [5]Și veți vedea amândoi slava lui Dumnezeu în Fiul Său, pe care l-ați confundat cu carnea și l-ați legat de legi ce nu au nicio putere asupra lui.

10. Nu vrei să îți dai seama cu bucurie că legile acestea nu sunt pentru tine? [2]Nu îl vedea, atuncea, prizonierul lor. [3]Ce guvernează o parte a lui Dumnezeu nu poate să nu fie valabil și pentru restul. [4]Tu te supui legilor care vezi că domnesc asupra lui. [5]Gândește-te, atunci, cât de mare trebuie să fie Iubirea lui Dumnezeu față de tine, din moment ce ți-a dat o parte a Lui să o scapi de durere și să îți aducă fericire. [6]Să nu te îndoiești niciodată că specialitatea ta va dispărea înaintea Voii lui Dumnezeu, Care iubește fiecare parte a Lui cu aceeași dragoste și grijă. [7]Cristosul din tine îți poate vedea fratele într-un mod adevărat. [8]Vrei să decizi în defavoarea sfințeniei pe care o vede El?

11. Specialitatea e funcția ce ți-ai dat-o tu. [2]Te reprezintă pe tine singur-singurel, ca făptură creată și întreținută de tine însuți, neavând nevoie de nimic și nelegată de nimic din afara trupului. [3]În ochii ei, ești un univers separat, cu toată puterea de-a se păstra întreg în sinea lui, cu toate intrările zăvorâte nimic să nu pătrundă și toate obloanele închise nici strop de lumină să nu intre. [4]Veșnic atacat și veșnic furios, mereu îndreptățit să te înfurii, ai urmărit acest obiectiv cu o vigilență ce nu ai crezut că o să cedeze niciodată și un efort ce nu ai crezut că o să înceteze niciodată. [5]Și toată această hotărâre îndârjită a urmărit un singur lucru: să faci din specialitate un adevăr.

12. Tot ce ți se cere acum este să urmărești un alt obiectiv, cu mult mai puțină vigilență, un pic de timp și un pic de efort; un obiectiv susținut de puterea lui Dumnezeu și înzestrat cu promisiunea reușitei. [2]Dar, dintre cele două, acesta ți se pare a fi mai dificil. [3]„Sacrificiul" sinelui îl înțelegi și nu consideri că te costă prea mult. [4]Dar un strop de disponibilitate, un semn de încuviințare în direcția lui Dumnezeu,

un salut adresat Cristosului din tine ți se par o povară obositoare și anostă, prea greu de dus. [5]Dar, ca să te consacri adevărului, așa cum l-a stabilit Dumnezeu, nu ți se cere niciun sacrificiu, nu ți se solicită nicio sforțare, și toată puterea Cerului și forța adevărului însuși ți se dau să îți furnizeze mijloacele și să îți garanteze atingerea obiectivului.

13. Tu, care crezi că e mai ușor să vezi trupul fratelui tău decât sfințenia lui, fii atent să înțelegi ce anume a emis această judecată. [2]Aici se aude clar vocea specialității, judecând în defavoarea lui Cristos și trasându-ți ce scop poți să atingi și ce nu poți să faci. [3]Nu uita că această judecată trebuie să se aplice la ce faci având-o ca aliat pe ea. [4]Căci ce faci prin Cristos nu știe. [5]Pentru El, această judecată nu are niciun sens, căci e posibil numai ce voiește Tatăl Lui și nu vede alternativă. [6]Din lipsa Lui de conflict reiese pacea ta. [7]Și din scopul Lui reies mijloacele pentru odihnă și reușită lipsită de efort.

VII. Punctul de întâlnire

1. Cu câtă îndârjire apără cei legați de lumea aceasta specialitatea pe care o vor pe post de adevăr! [2]Pentru fiecare în parte, dorința proprie e lege și i se supune. [3]Nu îi refuză specialității proprii nimic din ce îi cere ea. [4]Nu îi neagă lucrului iubit nimic din ce îi este necesar. [5]Și nu aude altă Voce cât îi vorbește ea. [6]Niciun efort nu e prea mare, niciun cost prea ridicat, niciun preț prea scump să îi scape specialitatea de cel mai mic și mai mărunt atac, de îndoiala șușotită, de sugestia amenințării, de orice în afara celei mai profunde reverențe. [7]Acesta este fiul tău, iubit de tine așa cum ești și tu de Tatăl tău. [8]Ea stă însă în locul creațiilor tale, care *sunt* fiul tău, ca să împărtășești Paternitatea Tatălui, în loc să I-o răpești. [9]Ce e acest fiu pe care l-ai făcut să îți țină loc de putere? [10]Ce e această odraslă a pământului asupra căreia reverși atâta dragoste? [11]Ce e această parodie a creației dumnezeiești care ia locul alor tale? [12]Și unde sunt ele acum, când gazda lui Dumnezeu și-a găsit un alt fiu pe care îl preferă lor?

2. Amintirea lui Dumnezeu nu strălucește singură. [2]Ce e în fratele tău conține în continuare creația întreagă, tot ce a fost creat și ce creează, ce s-a născut și ce e încă nenăscut, ce e încă în viitor sau pare că a și trecut. [3]Ce e în el e imuabil, și imuabilitatea ta se recunoaște adeverind-o pe a lui. [4]Sfințenia din tine îi aparține lui. [5]Și, în el văzând-o, îți revine ție. [6]Tot omagiul pe care l-ai adus specialității îi aparține lui și îți revine astfel ție. [7]Toată dragostea și grija, strașnica protecție, neîncetata considerație, profunda solicitudine, convingerea intensă

că acesta ești tu – îi aparțin lui. [8]Din ce i-ai dat specialității, nu e nimic ce să nu îi revină lui. [9]Și, din ce îi revine lui, nu e nimic ce să nu îți revină ție.

3. Cum poți să îți cunoști valoarea cât timp te revendică, în schimb, specialitatea? [2]Cum poți să nu îți cunoști valoarea în sfințenia lui? [3]Nu căuta să îți faci un adevăr din specialitate, căci, dacă ar fi adevărul, chiar ai fi pierdut. [4]Fii, mai degrabă, recunoscător că ți-e dat să vezi sfințenia fratelui tău *pentru că* ea este adevărul. [5]Și ce e adevărat în el trebuie să fie la fel de adevărat în tine.

4. Întreabă-te următorul lucru: poți *tu* să protejezi mintea? [2]Trupul, da, puțin, și nu de timp, ci temporar. [3]Și, oricât de mult ai crede că salvezi, rănești de fapt. [4]*Pentru ce* l-ai salva? [5]Căci în această opțiune îi stau, deopotrivă, binele și răul. [6]Salvează-l pentru paradă, ca momeală să mai prindă un pește, să îți adăpostească specialitatea mai stilat sau să îți încadreze ura într-o ramă de drăgălășenie, și îl condamni la distrugere și moarte. [7]Iar, dacă vezi scopul acesta într-al fratelui tău, așa o să îl condamni pe al tău. [8]Încadrează-ți fratele, mai degrabă, într-o ramă de sfințenie, ca adevărul să se poată răsfrânge asupra lui și să te ferească de distrugere *pe tine*.

5. Tatăl ocrotește ce a creat. [2]Ideile false făcute de tine nu pot atinge ce-a fost creat de El, pentru că nu a fost creat de tine. [3]Nu lăsa să te înspăimânte închipuirile tale prostești. [4]Ce e nemuritor nu poate fi atacat; ce e numai temporar nu are efecte. [5]Are înțeles numai scopul pe care îl vezi în fiecare lucru și, dacă acesta e adevărat, siguranța lui e asigurată. [6]Altminteri, nu are scop și nu servește drept mijloc pentru nimic. [7]Orice lucru perceput ca mijloc pentru adevăr împărtășește sfințenia acestuia și stă în lumină la fel de sigur ca adevărul însuși. [8]Iar lumina aceea nu se va stinge când mijlocul nu va mai fi. [9]Scopul lui sfânt l-a făcut nemuritor, punând încă o lumină în Cer, unde creațiile tale recunosc un dar de la tine, un semn că nu le-ai uitat.

6. Testul pentru tot ce este pe pământ e, pur și simplu, următorul: „La *ce* servește?" [2]Răspunsul face din fiecare lucru ceea ce este pentru tine. [3]De la sine, nu are înțeles, dar poți să îi dai realitate, potrivit scopului în slujba căruia te pui. [4]Aici nu ești decât un mijloc, alături de acesta. [5]Dumnezeu este și Mijloc, și Scop. [6]În Cer, mijlocul și scopul sunt una, și una cu El. [7]Aceasta e starea de adevărată creație, care nu se află în timp, ci în eternitate. [8]Nimănui de aici nu i se poate descrie. [9]Și nu există niciun mod de-a învăța ce înseamnă această stare. [10]Și nu se va înțelege până nu treci de învățare la Ce e Dat; până nu reclădești o casă sfântă pentru creațiile tale.

7. Cine cocreează cu Tatăl trebuie să aibă un Fiu. [2]Dar Fiul acesta trebuie să fi fost creat precum El Însuși. [3]O ființă perfectă, atotcu-

prinzătoare și atotcuprinsă, la care nu mai e nimic de adăugat și de la care nu s-a luat nimic; nenăscută din dimensiune, timp sau loc, neconstrânsă de niciun fel de limite sau incertitudini. [4]Aici, mijlocul și scopul se îmbină într-un tot unitar, un tot fără sfârșit. [5]Toate acestea sunt adevărate, și totuși, nu au înțeles pentru cine mai are, în memorie, o singură lecție neînvățată, un singur gând cu scop încă incert, o singură dorință cu țintă împărțită.

8. Cursul acesta nu încearcă să predea ce nu se poate învăța cu ușurință. [2]Materia pe care o parcurge nu te depășește, atâta doar că ce e al tău îți va parveni atuncea când ești gata. [3]Aici, mijlocul și scopul sunt separate pentru că așa au fost făcute și percepute. [4]Așa că le abordăm ca și cum așa ar fi. [5]E esențial să ții minte că toată percepția e încă răsturnată până nu i se înțelege scopul. [6]Percepția nu pare a fi un mijloc. [7]Iată de ce ți-e greu să înțelegi chiar întru totul în ce măsură trebuie să depindă de scopul pe care i-l atribui. [8]Percepția pare să te învețe ce vezi. [9]Dar nu face decât să ateste ce ai învățat-o tu. [10]Ea e reprezentarea exterioară a unei dorințe; o imagine pe care ai dorit-o adevărată.

9. Privește-te, și vei vedea un trup. [2]Privește trupul acesta într-o altă lumină, și o să arate altfel. [3]Iar, fără lumină, pare să dispară. [4]Dar ești încredințat că există pentru că îl mai poți pipăi cu mâinile și poți să auzi cum se mișcă. [5]Iată chipul celui care vrei să fii. [6]E tocmai mijlocul prin care dorința ta devine realitate. [7]El îți dă ochii cu care îl privești, mâinile cu care îl pipăi și urechile cu care asculți sunetele pe care le scoate. [8]El îți demonstrează propria lui realitate.

10. Așa devine trupul o teorie a ființei tale, fără să aducă dovezi din afara sa și fără să întrevadă vreo portiță de scăpare. [2]Văzut prin proprii lui ochi, cursul pe care îl urmează este sigur. [3]Crește și se ofilește, înflorește și moare. [4]Și nu te poți concepe separat de el. [5]Îl consideri păcătos și îi urăști faptele, judecându-l ceva rău. [6]Și totuși, specialitatea ta îți șoptește: „Acesta este fiul meu cel iubit, întru carele am binevoit". [7]Așa devine „fiul" mijlocul pus în slujba scopului „tatălui" său. [8]Nu identic, nici măcar similar, dar totuși un mijloc de-a-i oferi „tatălui" ce vrea. [9]Iată cum e parodiată creația lui Dumnezeu. [10]Căci, așa cum crearea Fiului Său I-a adus bucurie și a stat mărturie pentru Iubirea Sa și I-a împărtășit scopul, tot așa și trupul depune mărturie pentru ideea care l-a făcut, și vorbește în favoarea realității și veridicității acesteia.

11. Și așa s-au făcut doi fii, care par să cutreiere pământul acesta, fără punct de întâlnire și fără să se regăsească. [2]Pe unul îl percepi în afara ta, propriul tău fiu iubit. [3]Celălalt, Fiul Tatălui său, șade înăuntru, în fratele tău, ca și în tine. [4]Diferența dintre ei nu constă în felul cum arată, nici în direcția în care se îndreaptă și nici măcar în faptele ce

le săvârșesc. [5]Ci în scopul lor diferit. [6]Iar acesta îi unește cu semenii lor și îi separă pe fiecare de toate aspectele cu scop diferit. [7]Fiul lui Dumnezeu reține Voia Tatălui său. [8]Fiul omului percepe o voie străină și dorește ca ea să se facă. [9]Prin urmare, percepția lui se pune în slujba dorinței sale, dându-i aparențe de adevăr. [10]Și totuși, percepția poate fi pusă în slujba altui scop. [11]Nu e legată de specialitate decât prin alegerea ta. [12]Și ți-e dat să alegi altfel și să folosești percepția într-alt scop. [13]Și ce vezi va servi bine acestui scop și îți va dovedi propria-i realitate.

Capitolul 25

DREPTATEA LUI DUMNEZEU

Introducere

1. Cristosul din tine nu sălăşluieşte într-un trup. [2]Şi totuşi, El e în tine. [3]De aici trebuie să rezulte că nu eşti într-un trup. [4]Ce e în tine nu poate să fie în afară. [5]Şi e clar că nu poţi fi separat de ceea ce e tocmai nucleul vieţii tale. [6]Ce îţi dă viaţă nu poate sălăşlui în moarte. [7]Nici tu nu poţi. [8]Cristos e încadrat într-o ramă de Sfinţenie al cărei singur scop e să Îl facă manifest celor ce nu Îl cunosc, ca să îi cheme să vină la El şi să Îl vadă unde au crezut că sunt trupurile lor. [9]Trupurile lor vor dispărea atunci, ca Sfinţenia Lui să poată fi înrămată în ei.

2. Niciunul dintre cei ce Îl poartă pe Cristos în ei nu poate să nu Îl recunoască pretutindeni. [2]Dar *nu* şi în trupuri. [3]Şi, cât se crede într-un trup, unde se crede el El nu poate să fie. [4]Aşa că Îl poartă fără să îşi dea seama şi nu Îl face manifest. [5]Şi nu Îl recunoaşte, aşadar, acolo unde Se găseşte. [6]Fiul omului nu e Cristos Cel înviat. [7]Dar Fiul lui Dumnezeu stă exact acolo unde se găseşte el, şi merge cu el în sfinţenia lui, la fel de limpede ca specialitatea ce i se vădeşte în trup.

3. Trupul nu are nevoie de vindecare. [2]Dar mintea ce se crede trup chiar că e bolnavă! [3]*Aici* Îşi expune remediul Cristos. [4]Scopul Lui învăluie trupul în lumina Lui şi îl umple de Sfinţenia răsfrântă din El. [5]Şi nimic din ce face sau ce spune trupul nu poate să nu Îl facă manifest pe El. [6]Celor ce nu Îl cunosc, trupul li-L duce cu blândeţe şi iubire, să le vindece minţile. [7]Iată ce misiune are fratele tău pentru tine. [8]Şi iată ce misiune trebuie să ai şi tu pentru el.

I. Legătura cu adevărul

1. Nu poate fi greu de împlinit sarcina pe care ţi-a desemnat-o Cristos, din moment ce tocmai El o împlineşte. [2]Şi, împlinind-o, vei învăţa că trupul doar pare să fie mijlocul de-a o împlini. [3]Căci Mintea este a Lui. [4]Şi trebuie, aşadar, să fie a ta. [5]Sfinţenia Lui dirijează trupul prin mintea devenită una cu El. [6]Iar tu îi devii manifest sfântului tău frate, după cum îţi devine şi el. [7]Aici Cristos Cel sfânt Se întâlneşte cu Sine, şi nu se percep diferenţe între aspectele Sfinţeniei Lui, care se întâlnesc, se unesc şi Îl ridică la Tatăl Lui, întreg şi pur şi demn de veşnica Lui Iubire.

2. Cum poţi să manifeşti Cristosul din tine altfel decât privind sfinţenia şi văzându-L acolo? [2]Percepţia îţi spune că *tu* eşti manifest în ce vezi. [3]Vezi trupul, şi vei crede că eşti acolo. [4]Şi fiecare trup pe care îl vezi îţi aminteşte de tine: de păcătoşenia ta, răutatea ta şi, mai presus de toate, moartea ta. [5]Nu l-ai dispreţui oare pe cel ce îţi vorbeşte de aşa ceva şi nu i-ai căuta, în schimb, moartea? [6]Mesajul şi mesagerul formează un tot. [7]Şi în aproapele tău te vezi precis pe tine. [8]Înrămată în trupul lui, vei vedea păcătoşenia ta, în care eşti condamnat. [9]Încadrat în sfinţenia lui, Cristosul din el Se proclamă a fi tu.

3. Percepţia e o alegere a ceea ce vrei să fii; a lumii în care vrei să trăieşti; a stării în care crezi că mintea ta va fi mulţumită şi satisfăcută. [2]Ea alege, pe baza deciziei tale, unde crezi că eşti în siguranţă. [3]Te dezvăluie ţie aşa cum vrei să fii. [4]Şi e întotdeauna credincioasă scopului tău, de care nu se separă niciodată; şi nu adevereşte – nici câtuşi de puţin – ceva ce scopul minţii tale nu susţine. [5]Percepţia e o parte din ce îţi propui să vezi, căci mijlocul şi scopul nu se separă niciodată. [6]Aşa înveţi că ce pare să aibă o viaţă aparte nu are nicio viaţă.

4. *Tu* eşti mijlocul pentru Dumnezeu; nici separat, nici cu o viaţă aparte de a Lui. [2]Viaţa Lui e manifestă în tine, care eşti Fiul Lui. [3]Fiece aspect al Lui e înrămat în sfinţenie şi desăvârşită puritate, într-o iubire celestă şi atât de deplină, încât nu îşi doreşte decât să poată slobozi la ea tot ce priveşte. [4]Strălucirea ei se răsfrânge prin fiecare trup pe care îl priveşte, şi preface în lumină tot întunericul trupului, privind pur şi simplu, dincolo de el, *înspre* lumină. [5]Vălul se ridică prin blândeţea ei şi nimic nu mai ascunde faţa lui Cristos de cei ce o privesc. [6]Tu şi fratele tău staţi acum chiar înaintea Lui, să Îl lăsaţi să dea la o parte vălul ce pare să vă ţină despărţiţi şi separaţi.

5. Din moment ce crezi că eşti separat, Cerul ţi se prezintă separat şi el. [2]Nu că ar fi într-adevăr, ci ca legătura care ţi s-a dat să te uneşti cu adevărul să poată ajunge la tine prin ceea ce înţelegi. [3]Tatăl, Fiul şi Spiritul Sfânt sunt Una, aşa cum toţi fraţii tăi devin una în adevăr. [4]Cristos şi Tatăl Lui nu au fost separaţi niciodată, iar Cristos sălăşluieşte în înţelegerea ta, în partea ta ce împărtăşeşte Voia Tatălui Său. [5]Spiritul Sfânt leagă de Cristos cealaltă parte – minuscula dorinţă smintită de-a fi separat, diferit şi special –, să vădească celor ce sunt una propria lor unitate. [6]În lumea aceasta, nu e un lucru înţeles, dar poate fi predat.

6. Spiritul Sfânt urmăreşte scopul lui Cristos în mintea ta, ca ţelul specialităţii să poată fi corectat acolo unde e greşeala. [2]Deoarece scopul Lui continuă să fie una atât cu Tatăl, cât şi cu Fiul, El ştie Voia lui Dumnezeu şi ce voieşti şi tu cu adevărat. [3]Dar lucrul acesta e înţeles de mintea percepută una, conştientă că e una şi resimţită astfel.

[4]Funcția Spiritului Sfânt e să te învețe cum să resimți această unitate, ce trebuie să faci ca să o resimți și unde să te duci să faci ce trebuie făcut.

7. Toate acestea țin cont de timp și loc ca și cum ar fi distincte, căci – câtă vreme crezi că o parte din tine e separată – conceptul unei Unități contopite într-Un tot unitar nu are noimă. [2]E evident că o minte atât de împărțită nu ar putea să devină niciodată Profesorul unei Unități ce unește în Ea lucrurile toate. [3]De aceea, Ce este în această minte și Ce reușește să unească lucrurile toate trebuie să fie Profesorul ei. [4]Dar Acesta trebuie să folosească limba pe care o poate înțelege mintea aceasta, în condiția în care se crede ea. [5]Și trebuie să folosească toată învățarea să transfere iluziile la adevăr, luându-ți toate ideile false despre ce ești și îndrumându-te, dincolo de ele, la adevărul care *este* dincolo de ele. [6]Toate acestea pot fi rezumate, foarte simplu, în felul următor:

> [7]*Ce e totuna nu poate să fie diferit,*
> *iar ce e una nu poate să aibă părți separate.*

II. Mântuitorul de întunecime

1. Nu e evident că ce percep ochii trupului te umple de frică? [2]Poate crezi că îți vei afla speranța satisfacției acolo. [3]Poate îți închipui că o să găsești un strop de pace și de satisfacție în lume, în felul în care o percepi. [4]Dar trebuie să îți fie evident că rezultatul nu se schimbă. [5]În ciuda speranțelor și închipuirilor tale, rezultatul e întotdeauna disperarea. [6]Și nu sunt excepții, nici nu vor fi vreodată. [7]Singura valoare pe care o poate deține trecutul e să înveți că nu te-a răsplătit nicicând cu ceva ce ai vrea să păstrezi. [8]Căci numai așa vei fi dispus să renunți la el și să îl lași să dispară pentru totdeauna.

2. Nu e ciudat că mai nutrești speranța satisfacției din partea lumii pe care o vezi? [2]Ea nu te-a răsplătit – nicicum, nicicând, niciunde – decât cu frică și vinovăție! [3]De cât timp ai nevoie să îți dai seama că șansele unei schimbări în privința aceasta nu merită să amâni schimbarea ce ți-ar aduce un rezultat mai bun? [4]Căci un lucru este sigur: felul în care vezi, și în care ai văzut de atâta timp, nu îți dă temeiuri pe care să îți bazezi speranța viitoare, și nimic care să îți sugereze vreun succes. [5]A-ți pune speranțele unde nicio speranță nu există precis te face să disperi. [6]Dar disperarea aceasta tu o alegi, câtă vreme vrei să cauți speranța unde nu e niciodată de găsit.

3. Nu e oare la fel de adevărat că ai găsit o picătură de speranță

separat de aceasta: o oarecare licărire – inconstantă, ezitantă, dar întrezărită – că speranța e îndreptățită pe motive ce nu sunt în lumea aceasta? [2]Și totuși, speranța că pot să fie aici te împiedică în continuare să renunți la sarcina ingrată și disperată pe care ți-ai impus-o. [3]Poate oare să aibă sens menținerea credinței fixe că mai ai de ce să urmărești ce a eșuat mereu, pe motivul că va izbuti subit și că îți va aduce ce nu ți-a mai adus?

4. Trecutul său *a* eșuat. [2]Bucură-te că a dispărut din mintea ta și nu mai întunecă ce e acolo. [3]Nu confunda forma cu conținutul, căci forma e doar un mijloc pentru conținut. [4]Iar rama e doar un mijloc de-a ține tabloul, să poată fi văzut. [5]O ramă ce ascunde tabloul nu are niciun rost. [6]Nu poate fi o ramă dacă e ce vezi. [7]Fără tablou, rama nu are înțeles. [8]Rostul ei nu e să se pună în evidență pe ea, ci tabloul.

5. Oare cine își pune pe perete o ramă goală și stă apoi în fața ei, cu profundă reverență, ca și cum ar avea de văzut acolo o capodoperă? [2]Și totuși, nu faci altceva dacă îți consideri fratele un trup. [3]Tot ce ai de văzut e capodopera pe care a pus-o Dumnezeu în această ramă. [4]Trupul o ține o vreme, fără să o umbrească în niciun fel. [5]Dar ce a creat Dumnezeu nu are nevoie de ramă, căci ce a creat El e susținut și înrămat de El în Propriu-I cadru. [6]Dumnezeu te invită să Îi vezi capodopera. [7]Oare preferi să vezi, în schimb, rama? [8]Și să nu vezi tabloul chiar deloc?

6. Spiritul Sfânt e rama pe care a montat-o Dumnezeu în jurul acelei părți din El pe care ai vrea să o vezi separată. [2]Dar rama e prinsă de Creatorul ei, una cu El și cu capodopera Sa. [3]Acesta e scopul ei, iar, când alegi să vezi rama în locul tabloului, nu o prefaci în tablou. [4]Rama ce i-a dat-o Dumnezeu nu servește scopului tău separat de-al Său, ci numai scopului Său. [5]Tocmai scopul tău separat umbrește tabloul și preferă, în schimb, rama. [6]Dar Dumnezeu Și-a pus capodopera într-o ramă ce va dăinui de-a pururi, când a ta se face praf. [7]Să nu crezi însă că va fi distrus cumva tabloul. [8]Ce creează Dumnezeu e la adăpost de toată stricăciunea, neschimbat și desăvârșit pe vecie.

7. Acceptă rama lui Dumnezeu în loc de-a ta, și vei vedea capodopera. [2]Privește-i minunăția, și vei înțelege Mintea ce a gândit-o, nu în carne și oase, ci într-o ramă la fel de minunată ca ea. [3]Sfințenia ei luminează nepăcătoșenia pe care o ascunde rama de întuneric și aruncă un văl de lumină pe fața tabloului ce reflectă lumina care se răsfrânge de la ea la Creatorul ei. [4]Să nu crezi că fața aceasta s-a întunecat vreodată pentru că ai văzut-o într-o ramă a morții. [5]Dumnezeu a păzit-o să te poți uita la ea și să vezi sfințenia ce i-a dat-o El.

8. În întuneric, vezi-ți mântuitorul *de* întunecime și înțelege-ți fratele așa cum ți-l arată Mintea Tatălui său. [2]El va ieși din întuneric când îl privești și nu vei mai vedea întunecimea. [3]Întunericul nu l-a atins

nici pe el, nici pe tine care ți-ai scos fratele în afară ca să îl poți vedea. [4]Nepăcătoșenia lui nu e decât imaginea alei tale. [5]Blândețea lui devine puterea ta, și amândoi vă veți uita bucuroși înăuntru și veți vedea sfințenia ce trebuie să fie acolo ca urmare a ceea ce ai văzut în el. [6]El este rama în care e montată sfințenia ta, și ce i-a dat Dumnezeu lui trebuie să îți fi dat ție. [7]Oricât își scapă din vedere capodopera interioară văzând doar o ramă de întuneric, singura ta funcție e tot aceea de-a vedea în el ce el nu vede. [8]Și, văzând asta, se împărtășește viziunea care Îl vede pe Cristos în loc să vadă moartea.

9. Cum ar putea Domnul Cerului să nu Se bucure dacă Îi apreciezi capodopera? [2]Ce altceva ar putea să facă decât să îți aducă mulțumiri – ție, care Îi iubești Fiul așa cum Și-l iubește El? [3]Nu crezi că ți-ar face cunoscută Iubirea Lui dacă ai lăuda și tu ce iubește El? [4]Ca Tatăl desăvârșit Ce este, Dumnezeu ține la creație. [5]Așa că bucuria Lui se întregește când orice parte din El se alătură laudelor Lui, să împărtășească bucuria Lui. [6]Fratele acesta e darul desăvârșit pe care ți-l face El. [7]Dumnezeu e plin de bucurie și de recunoștință când îi mulțumești desăvârșitului Său Fiu pentru ce este. [8]Și toată mulțumirea și bucuria Lui se răsfrâng asupra ta, care vrei să Îi întregești bucuria, și pe El odată cu ea. [9]Iar așa se întregește și a ta. [10]Nicio rază de întuneric nu poate fi văzută de cei ce vor să întregească fericirea Tatălui lor, și pe a lor odată cu a Sa. [11]Recunoștința lui Dumnezeu Însuși li se oferă, nestingherit, tuturor celor ce Îi împărtășesc scopul. [12]Nu e Voia Sa să fie singur. [13]Și nici a ta nu este.

10. Iartă-ți fratele, și nu te vei putea separa nici de el, nici de Tatăl lui. [2]Nu ai nevoie de iertare, căci cei pe deplin puri nu au păcătuit nicicând. [3]Dă, așadar, ce ți-a dat El, ca să Îi vezi Fiul ca tot unitar și să Îi mulțumești Tatălui său așa cum îți mulțumește El. [4]Și să nu crezi că nu ți se dă toată lauda Sa. [5]Căci ce dai e al Său și, dându-l, înveți să înțelegi darul ce ți-l face El. [6]Și dă-I Spiritului Sfânt ce Le oferă El Tatălui și Fiului, deopotrivă. [7]Asupra ta nu are putere decât Voia Sa și a ta, care nu face decât să extindă Voia Sa. [8]În acest scop ai fost creat, și fratele tău cu tine și una cu tine.

11. Tu și fratele tău sunteți același, așa cum Dumnezeu Însuși e Unul și de o Voie neîmpărțită. [2]Și trebuie să aveți un singur scop amândoi, din moment ce v-a dat același scop la amândoi. [3]Voia Sa se reunește când voi deveniți de o voie, să te întregești întregindu-ți fratele. [4]Să nu vezi în el păcătoșenia pe care o vede el, ci să îi dai cinstirea cuvenită, ca să vă poți stima pe amândoi. [5]Ție și fratelui tău vi s-a dat puterea mântuirii, ca să puteți împărtăși ieșirea din întuneric la lumină; ca să puteți vedea ca tot unitar ce nu a fost nicicând nici separat, nici desprins de toată Iubirea lui Dumnezeu, deopotrivă dată.

III. Percepție și alegere

1. Măsura în care prețuiești vinovăția este măsura în care vei percepe o lume în care atacul e justificat. [2]Măsura în care recunoști că vinovăția nu are înțeles este măsura în care vei percepe că atacul nu poate *fi* justificat. [3]Lucrul acesta concordă cu legea fundamentală a percepției: vezi ce crezi că există și crezi că există pentru că vrei să existe. [4]Percepția nu are altă lege. [5]Celelalte nu fac decât să decurgă din ea, ca să o sprijine și să o susțină. [6]Aceasta este forma – adaptată la lumea aceasta – pe care o dă percepția legii dumnezeiești și mai fundamentale: iubirea se creează pe ea și nimic în afară de ea.

2. Legile lui Dumnezeu nu se aplică direct la o lume dominată de percepție, căci o asemenea lume nu a putut fi creată de Mintea pentru care percepția nu are înțeles. [2]Dar legile Lui se reflectă pretutindeni. [3]Și nu pentru că lumea în care are loc această reflecție ar fi reală. [4]Ci numai pentru că Fiul lui Dumnezeu o crede reală, iar El nu S-a putut lăsa separat total de ceea ce crede Fiul Lui. [5]El nu Și-a putut însoți Fiul în demență, dar S-a putut asigura că îl însoțește acolo sănătatea Lui mintală, ca el să nu se piardă pentru totdeauna în nebunia dorinței lui.

3. Percepția are alegerea la bază; cunoașterea însă, nu. [2]Cunoașterea nu are decât o lege pentru că nu are decât un Creator. [3]Dar lumea aceasta au făcut-o doi, care nu o consideră același lucru. [4]Pentru fiecare, are un scop diferit și este, pentru fiecare, un mijloc desăvârșit de-a servi obiectivului pentru care este percepută. [5]Pentru specialitate, e rama perfectă ce o scoate în evidență, câmpul perfect de luptă pe care își duce războaiele, adăpostul perfect pentru iluziile pe care vrea să le facă reale. [6]Nu e niciuna pe care să nu o sprijine în percepția ei; niciuna care să nu poată fi justificată pe deplin.

4. Există un alt Făcător al lumii, Corectorul simultan al convingerii nebune că e posibil să se stabilească și să se mențină oarecare fără vreo legătură care să mai țină lucrul respectiv în cadrul legilor lui Dumnezeu; nu în felul în care legea însăși susține universul așa cum l-a creat Dumnezeu, ci într-o formă adaptată la nevoia pe care crede că o are Fiul lui Dumnezeu. [2]Greșeala corectată e sfârșitul greșelii. [3]Așa a continuat Dumnezeu să Își ocrotească Fiul, chiar și în greșeală.

5. Există un alt scop în lumea pe care a făcut-o greșeala, căci are un alt Făcător Care îi poate reconcilia obiectivul cu scopul Propriului Său Creator. [2]În felul Lui de a percepe lumea, nimic nu se vede care să nu justifice iertarea și vederea desăvârșitei nepăcătoșenii. [3]Nimic nu se ivește fără a fi întâmpinat cu o iertare grabnică și deplină. [4]Nimic nu rămâne o clipă să ascundă nepăcătoșenia ce strălucește neschimbată,

mai presus de încercările jalnice ale specialității de-a o alunga din minte, unde trebuie să fie, și de-a lumina trupul în schimb. [5]Lămpile Cerului nu sunt la dispoziția minții să aleagă să le vadă unde vrea ea. [6]Dacă alege să le vadă altundeva decât în casa lor, ca și cum ar lumina un loc unde ele nu pot nicicând să fie, atunci Făcătorul lumii trebuie să îți corecteze greșeala, ca să nu rămâi în întuneric, unde nu sunt lămpi.

6. Fiecare de aici a intrat în întuneric, dar nimeni nu a intrat de unul singur. [2]Și nici nu trebuie să stea mai mult de o clipită. [3]Căci a venit cu Ajutorul Cerului în el, gata să îl scoată din întuneric la lumină în orice clipă. [4]Clipa pe care o alege poate fi oricând, căci ajutorul e acolo, așteptând doar alegerea lui. [5]Iar, când alege să se folosească de ce i s-a dat, va vedea că fiecare situație pe care a considerat-o înainte un mijloc de-a-și justifica mânia se preface într-o întâmplare ce îi justifică iubirea. [6]Va auzi cu claritate că, de fapt, chemările la luptă pe care le-a auzit mai înainte sunt chemări la pace. [7]Va percepe că, acolo unde a dat atac, nu e decât un alt altar unde poate da iertare, cu aceeași ușurință și cu mult mai multă fericire. [8]Și va reinterpreta toată ispita ca pe o altă șansă de a-și aduce bucurie.

7. Cum poate o percepție greșită să fie un păcat? [2]Lasă toate greșelile fratelui tău să nu fie pentru tine decât o șansă de-a vedea opera Ajutorului ce ți s-a dat să vezi lumea pe care a făcut-o El în loc de a ta. [3]Ce *se* justifică, atunci? [4]Ce vrei? [5]Căci aceste două întrebări sunt aceeași întrebare. [6]Și, când vezi că sunt aceeași întrebare, ai ales. [7]Căci, tocmai văzându-le ca pe o singură întrebare, aduci eliberarea de credința că există două feluri de-a vedea. [8]Lumea aceasta are multe de oferit păcii tale și multe șanse de-a extinde propria ta iertare. [9]Acesta este scopul ei, pentru cei ce vor să vadă pacea și iertarea coborând asupra lor și oferindu-le lumina.

8. Făcătorul lumii blândeții are putere totală să contracareze lumea violenței și a urii ce pare să se înalțe între tine și blândețea Lui. [2]Ea nu există în ochii Lui iertători. [3]Și, de aceea, nu trebuie să existe nici într-ai tăi. [4]Păcatul e credința fixă că percepția nu se poate schimba. [5]Ce e osândit e osândit, și nu oricum, ci pe vecie, fiind de-a pururi ceva de neiertat. [6]Și atunci, dacă îl ierți, percepția păcatului trebuie să fi fost greșită. [7]Iată cum devine posibilă schimbarea. [8]Spiritul Sfânt vede și El ce vede ca întrecând cu mult posibilitatea vreunei schimbări. [9]Dar la viziunea Lui păcatul nu poate atenta, căci păcatul a fost corectat de văzul Lui. [10]Și, de aceea, trebuie să fi fost o greșeală, nu un păcat. [11]Căci ce a susținut acesta că nu se poate întâmpla nicicând, s-a întâmplat. [12]Prin pedepsirea lui, păcatul e atacat și prezervat. [13]Dar, prin iertarea lui, statutul lui se schimbă din greșeală în adevăr.

9. Fiul lui Dumnezeu nu poate păcătui, dar poate să își dorească tocmai ce i-ar dăuna. [2]Și are puterea să creadă că îi poate dăuna ceva. [3]Ce poate fi asta decât o falsă percepție de sine? [4]E un păcat sau o greșeală, scuzabilă sau nu? [5]Are fratele nevoie de ajutor sau de condamnare? [6]Scopul tău este să fie mântuit sau osândit? [7]Neuitând că ce reprezintă pentru tine el va face din alegerea aceasta viitorul tău. [8]Căci alegi *acum*, în clipa în care tot timpul devine un mijloc de-a atinge un obiectiv. [9]Alege deci. [10]Dar recunoaște că, prin alegerea aceasta, se alege – și se va justifica – scopul lumii pe care o vezi.

IV. Lumina pe care o aduci

1. Mințile care sunt unite și recunosc că sunt unite nu pot simți nicio vinovăție. [2]Căci ele nu pot ataca și se bucură că nu pot, văzându-și siguranța în acest fericit fapt. [3]Bucuria lor este în inocența pe care o văd ele. [4]Și o caută, de aceea, pentru că e scopul lor să o vadă și să se bucure. [5]Fiecare caută ce îi va aduce bucurie, în felul în care o definește el. [6]Nu țelul, ca atare, variază. [7]Dar felul în care e văzut face alegerea mijloacelor inevitabilă și imposibil de schimbat, dacă nu se schimbă țelul. [8]Și atunci mijloacele se aleg din nou, căci ce va aduce bucurie se definește altfel și se urmărește diferit.

2. Legea de bază a percepției s-ar putea exprima în felul următor: „Te vei bucura de ce vezi pentru că îl vezi ca să te bucuri". [2]Și, cât timp crezi că suferința și păcatul îți vor aduce bucurie, le vei vedea. [3]Niciun lucru nu este benefic sau dăunător independent de ce îți dorești. [4]Tocmai dorința ta îl face ce este în efectele pe care le are asupra ta. [5]Căci l-ai ales ca mijloc de-a obține chiar efectele acestea, crezând că sunt purtătoarele bucuriei și ale voioșiei. [6]Legea aceasta funcționează chiar și în Cer. [7]Fiul lui Dumnezeu creează pentru a-și aduce bucurie, împărtășind – în propria lui creație – scopul Tatălui de-a spori bucuria lui, și pe a lui Dumnezeu odată cu a lui.

3. Tu, făcătorul unei lumi care nu este, găsește-ți tihna și odihna într-o altă lume în care sălășluiește pacea. [2]Lumea aceasta o aduci cu tine tuturor ochilor obosiți și tuturor inimilor istovite care văd păcatul și bat în ritmul tristului său refren. [3]De la tine le poate veni odihna. [4]Din tine se poate ivi o lume la vederea căreia se vor veseli și în care inimile lor se bucură. [5]În tine există o viziune care se extinde la toți și îi acoperă cu blândețe și lumină. [6]Și, în această crescândă lume de lumină, întunericul pe care l-au crezut acolo e dat la o parte, până nu e decât niște umbre îndepărtate, la mare distanță, ce nu se vor mai aminti când se răsfrânge soarele asupra lor și le topește. [7]Și toate gândurile lor „rele", toate speranțele lor „păcătoase", visele lor

de vinovăţie şi de răzbunare nemiloasă, şi toate dorinţele de-a răni, de-a ucide şi de-a muri vor dispărea în faţa soarelui pe care îl aduci.

4. Nu ai vrea să o faci de dragul Iubirii lui Dumnezeu? [2]Şi al *tău*? [3]Căci gândeşte-te ce ar face pentru tine. [4]Gândurile „rele" care te bântuie acum îţi vor părea tot mai răzleţe şi mai îndepărtate. [5]Şi se vor depărta tot mai mult, căci soarele din tine a răsărit ca să le împingă din faţa luminii. [6]Ele vor zăbovi puţin, foarte puţin, în forme sucite şi prea îndepărtate să le mai poţi recunoaşte, şi vor dispărea pentru totdeauna. [7]Şi vei sta în lumina soarelui, în linişte, în inocenţă şi fără niciun strop de frică. [8]Iar din tine se va extinde odihna pe care ai găsit-o, ca pacea ta să nu poată slăbi niciodată şi să nu te poată lăsa fără adăpost. [9]Cei ce le oferă pace tuturor au găsit în Cer o casă pe care lumea nu o poate distruge. [10]Căci e destul de mare să cuprindă lumea în pacea ei.

5. În tine e tot Cerul. [2]În tine se dă viaţă fiecărei frunze care cade. [3]În tine va cânta din nou fiecare pasăre care a cântat vreodată. [4]Şi fiecare floare care a înflorit vreodată şi-a păstrat parfumul şi frumuseţea pentru tine. [5]Ce ţel poate înlocui Voia lui Dumnezeu şi a Fiului Său de-a reda Cerul celui pentru care a fost creat ca singura lui casă? [6]Nimic înainte şi nimic după el. [7]Niciun alt loc; nicio altă stare, niciun alt timp. [8]Nimic mai departe, nici mai aproape. [9]Nimic altceva. [10]În nicio formă. [11]Iată ce poţi să duci lumii întregi, şi tuturor gândurilor ce au intrat în ea şi au fost greşite un moment. [12]Cum s-ar putea aduce mai bine la adevăr propriile tale greşeli decât prin disponibilitatea ta de-a aduce cu tine lumina Cerului, când treci din lumea întunericului la lumină?

V. Starea de nepăcătoşenie

1. Starea de nepăcătoşenie este, pur şi simplu, următoarea: toată dorinţă de-a ataca a dispărut, aşa că nu există niciun motiv de-a-l percepe pe Fiul lui Dumnezeu altfel de cum este. [2]Nevoia de vinovăţie dispare pentru că nu are niciun scop şi nu are înţeles fără obiectivul păcatului. [3]Atacul şi păcatul sunt legate ca o singură iluzie, fiecare dintre ele fiind cauza, ţelul şi justificatorul celuilalt. [4]Fiecare dintre ele e lipsit de înţeles de unul singur, dar pare să îşi tragă un înţeles din celălalt. [5]Fiecare dintre ele depinde de celălalt pentru indiferent ce sens pare să aibă. [6]Şi nimeni nu ar putea să creadă într-unul dacă celălalt nu ar fi adevărul, căci fiecare dintre ele atestă veridicitatea neîndoioasă a celuilalt.

2. Atacul îţi face un duşman din Cristos şi, odată cu El, din Dumnezeu.

[2]Nu e normal să te temi cu asemenea „duşmani"? [3]Şi nu e normal să te temi de tine însuţi? [4]Căci te-ai rănit pe tine însuţi şi ţi-ai făcut un „duşman" din Sinele tău. [5]Iar acum eşti nevoit să crezi că tu nu eşti tu, ci ceva străin de tine şi „altceva", un „ceva" de temut, nu de iubit. [6]Cine ar ataca un lucru pe care îl percepe a fi întru totul inocent? [7]Şi cine, *din cauză că* doreşte să atace, poate să nu se socotească vinovat dacă îşi menţine dorinţa, în timp ce vrea inocenţă? [8]Căci cine ar putea să îl vadă pe Fiul lui Dumnezeu ca inocent, şi să îi dorească moartea? [9]Cristos stă în faţa ta de fiecare dată când îţi priveşti fratele. [10]Nu a dispărut din cauză că ţi-ai închis ochii. [11]Dar ce e de văzut când îţi cauţi Mântuitorul, văzându-L cu ochi ce nu văd?

3. Nu pe Cristos Îl vezi privind în acest fel. [2]Ci pe „duşman", confundat cu Cristos. [3]Şi îl urăşti din cauză că nu e de văzut niciun păcat în el. [4]Şi nu îi auzi chemarea rugătoare – neschimbată ca şi conţinut, indiferent în ce formă se face chemarea – să te uneşti cu el şi să te alături inocenţei şi păcii sale. [5]Şi totuşi, sub ţipetele fără noimă ale eului, aceasta e chemarea pe care i-a dat-o Dumnezeu, să auzi în el Chemarea pe care ţi-o adresează El şi să răspunzi restituindu-I lui Dumnezeu ce Îi aparţine.

4. Fiul lui Dumnezeu îţi cere doar atât: să îi restitui ce i se cuvine, ca să poţi împărtăşi cu el lucrul respectiv. [2]De unii singuri, nu îl aveţi nicicare. [3]Aşa că trebuie să vă rămână inutil la amândoi. [4]Împreună, vă va da la fiecare în parte aceeaşi putere de-a-l mântui pe celălalt şi de-a se mântui odată cu celălalt. [5]Iertat de tine, mântuitorul tău îţi oferă mântuire. [6]Condamnat de tine, el îţi oferă moarte. [7]În fiecare nu vezi decât reflecţia a ceea ce alegi să fie pentru tine. [8]Dacă decizi în defavoarea funcţiei ce îi revine – singura pe care o are în realitate –, îl lipseşti de toată bucuria pe care ar fi găsit-o dacă ar fi îndeplinit rolul dat de Dumnezeu. [9]Dar să nu crezi că Cerul e pierdut doar pentru el. [10]Şi nici nu poate fi redobândit decât dacă îi arăţi fratelui, prin tine, cum, ca să îl poţi găsi, mergând alăturea de el.

5. Nu e un sacrificiu să fie mântuit, căci, prin libertatea lui, ţi-o vei dobândi pe a ta. [2]A lăsa să se îndeplinească funcţia lui e doar mijlocul prin care laşi să se îndeplinească a ta. [3]Aşa te îndrepţi spre Cer sau iad, dar nu de unul singur. [4]Cât de frumoasă va fi nepăcătoşenia lui când o vei percepe! [5]Şi cât de mare va fi bucuria ta când va fi liber să îţi ofere darul văzului pe care i l-a dat Dumnezeu pentru tine! [6]Are nevoie de un singur lucru: să îi îngădui libertatea de-a împlini sarcina ce i-a dat-o Dumnezeu. [7]Ţine minte doar atât: ce face el, faci tu, cu el odată. [8]Şi, cum îl vezi pe el, aşa defineşti funcţia pe care o va avea pentru tine, până nu îl vezi altfel şi nu îl laşi să fie ceea ce Dumnezeu l-a însărcinat să îţi fie.

6. Vizavi de ura de sine de care poate da dovadă Fiul lui Dumnezeu,

Dumnezeu e socotit lipsit de puterea de-a mântui de chinul iadului ceea ce a creat. [2]Dar, în iubirea de sine de care dă dovadă Fiul, Dumnezeu e liber să lase să se facă Voia Sa. [3]În fratele tău vezi reprezentarea a ceea ce crezi că trebuie să fie Voia lui Dumnezeu pentru tine. [4]Iertând, vei înţelege Iubirea Lui faţă de tine; atacând, vei crede că El te urăşte, socotind că Cerul trebuie să fie iad. [5]Mai priveşte-ţi o dată fratele, nu fără înţelegerea că el e drumul spre Cer sau spre iad, după cum îl percepi. [6]Nu uita însă că rolul pe care i-l dai lui ţi-l dai ţie, şi vei urma drumul pe care i l-ai indicat lui pentru că e modul în care te-ai judecat pe tine.

VI. Funcţia specială

1. Harul lui Dumnezeu se lasă blând asupra ochilor ce iartă şi tot ce pot să vadă ei îi vorbeşte privitorului de El. [2]Acesta nu poate să vadă niciun rău; niciun lucru de temut în lume şi pe nimeni diferit de el. [3]Şi, aşa cum le iubeşte, se priveşte şi pe el, cu iubire şi blândeţe. [4]Nu s-ar condamna pentru propriile-i greşeli mai mult decât l-ar osândi pe altul. [5]Nu e un arbitru al răzbunării, nici pedepsitor de vreun păcat. [6]Bunătatea propriei priviri se opreşte asupra lui cu toată tandreţea pe care le-o oferă altora. [7]Căci nu vrea decât să vindece şi să binecuvânteze. [8]Şi, învoit fiind cu ce voieşte Dumnezeu, are puterea să îi vindece şi să îi binecuvânteze pe toţi cei pe care îi priveşte cu harul lui Dumnezeu în ochi.

2. Ochii se obişnuiesc cu întunericul, iar lumina sclipitoare a zilei le pare dureroasă ochilor îndelung obişnuiţi cu efectele neclare percepute în amurg. [2]Aşa că se feresc de lumina soarelui şi de claritatea pe care o aduce lucrurilor pe care le privesc. [3]Neclaritatea pare mai bună, mai uşor de văzut şi de recunoscut. [4]Cumva, ce e vag şi mai obscur le pare ochilor mai uşor de privit, mai nedureros decât ce e întru totul clar şi neambiguu. [5]Dar nu pentru asta sunt ochii; şi cine poate să spună că preferă întunericul şi să susţină, totodată, că vrea să vadă?

3. Dorinţa de-a vedea cheamă harul lui Dumnezeu să se pogoare asupra ochilor tăi şi aduce darul luminii ce face văzul cu putinţă. [2]Vrei să îţi vezi fratele? [3]Dumnezeu Se bucură de te uiţi la el. [4]Nu voieşte ca mântuitorul tău să fie nerecunoscut de tine. [5]Şi nu voieşte ca acesta să rămână fără funcţia dată de El. [6]Nu îl mai lăsa singur, căci cei ce sunt singuri sunt cei ce nu văd nicio funcţie de îndeplinit de ei în lume, niciun loc în care să fie nevoie de ei şi niciun ţel pe care îl pot atinge perfect numai ei.

4. Iată cât de blând percepe Spiritul Sfânt specialitatea; iată cum foloseşte ce ai făurit, să vindece în loc să rănească. [2]El dă fiecăruia în parte o funcţie specială în cadrul mântuirii, pe care o poate ocupa numai el; un rol numai pentru el. [3]Iar planul nu este complet până nu îşi găseşte funcţia specială fiecare şi nu îşi îndeplineşte rolul desemnat, acela de-a se întregi într-o lume în care domină neîntregirea.

5. Aici, unde legile lui Dumnezeu nu domnesc în perfectă formă, el poate face totuşi *un* lucru perfect şi poate lua *o* decizie perfectă. [2]Şi, prin acest act de credinţă specială faţă de cineva considerat diferit de el însuşi, învaţă că darul i s-a dat lui însuşi, aşa că ei trebuie să fie unul singur. [3]Iertarea e singura funcţie cu înţeles în timp. [4]E mijlocul pe care Spiritul Sfânt îl foloseşte să traducă specialitatea din păcat în mântuire. [5]Iertarea este pentru toţi. [6]Dar, când se lasă asupra tuturor, este deplină, şi fiecare funcţie a acestei lumi e îndeplinită odată cu ea. [7]Atuncea timpul nu mai este. [8]Dar, cât mai eşti în timp, mai sunt multe de făcut. [9]Şi fiecare trebuie să facă partea care i s-a alocat, pentru că de partea lui depinde întregul plan. [10]El *are* un rol special în timp pentru că a ales să îl aibă şi, alegându-l, şi l-a făcut pentru el. [11]Dorinţa nu i-a fost respinsă, dar i s-a dat o altă formă, ca să îi servească atât fratelui său, cât şi lui însuşi, şi să devină astfel un mijloc de-a mântui în loc de-a pierde.

6. Mântuirea nu e decât ceva ce îţi aminteşte că lumea aceasta nu e casa ta. [2]Legile ei nu îţi sunt impuse, valorile ei nu sunt ale tale. [3]Şi nimic din ce crezi că vezi în ea nu există în realitate. [4]Faptul acesta se vede şi se înţelege când îşi aduce fiecare aportul la desfacerea ei, după cum şi l-a adus la facerea ei. [5]Are mijloacele necesare ambelor roluri, după cum le-a avut dintotdeauna. [6]Specialitatea pe care a ales-o să îşi facă rău Dumnezeu a desemnat-o mijlocul mântuirii lui chiar din clipa în care a ales-o. [7]Păcatul lui special a fost prefăcut în harul lui special. [8]Ura lui specială a devenit iubirea lui specială.

7. Spiritul Sfânt are nevoie de funcţia ta specială ca să se poată îndeplini a Lui. [2]Să nu crezi că îţi lipseşte vreo valoare specială aici. [3]Ai vrut-o, ţi s-a dat. [4]Tot ce ai făurit poate fi pus în slujba mântuirii uşor şi bine. [5]Fiul lui Dumnezeu nu poate alege ceva ce Spiritul Sfânt nu poate întrebuinţa în folosul lui, şi nu în defavoarea lui. [6]Numai în întuneric specialitatea ta pare să fie un atac. [7]În lumină, vezi în ea funcţia specială pe care o ai în planul de-a-l mântui pe Fiul lui Dumnezeu de tot atacul şi de-a-l lăsa să înţeleagă că e în siguranţă, după cum a fost întotdeauna şi după cum va rămâne atât în timp, cât şi în veşnicie. [8]Aceasta e funcţia ce ţi s-a dat pentru fratele tău. [9]Ia-o deci, cu gingăşie, din mâna fratelui tău şi lasă mântuirea să se îndeplinească la perfecţie în tine. [10]Fă acest *singur* lucru, ca să ţi se dea tot.

VII. Piatra mântuirii

1. Dar, dacă Spiritul Sfânt poate să comute într-o binecuvântare fiece sentință pe care ai pronunțat-o asupra ta, atunci nu poate fi vorba de un păcat. [2]Păcatul e singurul lucru din întreaga lume care nu poate să se schimbe. [3]E imuabil. [4]Şi lumea depinde de imuabilitatea lui. [5]Vraja lumii poate părea să ascundă durerea păcatului de păcătoşi, şi să amăgească cu sclipiri şi şiretenii. [6]Dar ştie fiecare că prețul păcatului e moartea. [7]Şi aşa şi e. [8]Căci păcatul e solicitarea morții, dorința de a face temelia acestei lumi la fel de sigură cum e iubirea, la fel de demnă de încredere cum este Cerul şi la fel de tare cum este Însuşi Dumnezeu. [9]Lumea e la adăpost de iubire pentru toți cei ce cred că păcatul e posibil. [10]Şi nu se va schimba. [11]Dar e posibil oare ca lucrurile pe care Dumnezeu nu le-a creat să împărtăşească atributele creației Sale, când i se opun în toate privințele?

2. Nu se poate ca dorința de moarte a „păcătosului" să fie la fel de tare ca Voința de viață a lui Dumnezeu. [2]Şi nici baza unei lumi pe care nu a făcut-o El nu poate fi la fel de fermă şi de sigură cum este Cerul. [3]Cum e posibil ca iadul şi Cerul să fie acelaşi lucru? [4]Şi e posibil oare ca lucrurile ce nu le-a voit El să nu poată fi schimbate? [5]Ce altceva e imuabil în afară de Voia Sa? [6]Şi, în afară de ea, ce poate avea aceleaşi însuşiri ca ea? [7]Ce dorință ar putea să se ridice împotriva Voii Sale, şi să fie imuabilă? [8]Dacă ți-ai putea da seama că, în afară de Voia lui Dumnezeu, nimic nu e neschimbător, cursul acesta nu ar prezenta dificultăți pentru tine. [9]Căci asta este tocmai ce nu crezi. [10]Dar nu ai putea crede altceva, dacă te-ai uita ce e de fapt.

3. Să revenim la ce am spus mai înainte şi să examinăm totul mai atent. [2]Cu siguranță, fie Dumnezeu este nebun, fie lumea aceasta e un tărâm al nebuniei. [3]Niciunul dintre Gândurile Lui nu are sens în cadrul acestei lumi. [4]Şi nimic din ce crede lumea că e adevărat nu are înțeles în Mintea Lui. [5]Ce nu are nici sens, nici înțeles este demență. [6]Şi ce e nebunie nu are cum să fie adevăr. [7]Dacă ar fi adevărată chiar şi o singură convingere preaprețuită aici, atunci fiecare Gând pe care l-a avut vreodată Dumnezeu e o iluzie. [8]Şi, dacă e adevărat chiar şi un singur Gând de-al Său, atunci toate convingerile cărora lumea le dă vreun înțeles sunt false şi nu au niciun sens. [9]Aceasta e alegerea pe care o faci. [10]Să nu încerci să o vezi altfel, şi nici să nu o suceşti în ce nu este. [11]Căci numai decizia aceasta poți să o iei tu. [12]Restul depinde de Dumnezeu, şi nu de tine.

4. Să justifici o singură valoare pe care o susține lumea înseamnă să negi sănătatea mintală a Tatălui tău şi a ta. [2]Căci Dumnezeu şi Fiul Lui preaiubit nu gândesc diferit. [3]Şi tocmai concordanța modurilor Lor de a gândi face Fiul cocreator cu Mintea al Cărui Gând l-a creat.

[4]Aşa că, dacă alege să creadă un singur gând opus adevărului, a decis că nu e Fiul Tatălui său, pentru că Fiul e nebun, iar sănătatea mintală trebuie să fie departe atât de Tată, cât şi de Fiu. [5]Tu eşti convins de acest lucru. [6]Să nu crezi că această convingere depinde de forma pe care o ia. [7]Cine consideră că lumea e sănătoasă în vreun fel la minte, că se justifică vreun gând de-al ei sau că o susține vreo formă de rațiune, crede că acest lucru e adevărat. [8]Păcatul nu este real *din cauză că* Tatăl şi Fiul nu sunt dementi. [9]Lumea aceasta e lipsită de înțeles *din cauză că* se bazează pe păcat. [10]Cine ar putea crea ceva neschimbător dacă nu e ceva ce se bazează pe adevăr?

5. Spiritul Sfânt are puterea să schimbe întreaga temelie a lumii pe care o vezi în altceva: o bază nedementă, pe care să se întemeieze o percepție sănătoasă; să se perceapă o altă lume. [2]Una în care nimic nu se contrazice din ce l-ar duce pe Fiul lui Dumnezeu la bucurie şi sănătate mintală. [3]Nimic nu atestă moartea şi cruzimea, separarea şi diferențele. [4]Căci toate una se percep aici şi nimenea nu pierde, ca să câştige fiecare.

6. Verifică-ți toate convingerile în raport cu această unică cerință şi înțelege că tot ce o satisface e demn de credința ta. [2]Dar nimic altceva. [3]Ce nu e iubire e păcat, fiecare dintre ele percepând-o pe cealaltă dementă şi fără înțeles. [4]Iubirea e baza unei lumi total nebune în ochii celor păcătoşi, care cred că drumul *lor* duce la sănătate mintală. [5]Dar păcatul e la fel de dement în ochii iubirii, a cărei privire blândă trece de nebunie şi se opreşte în pace asupra adevărului. [6]Fiecare vede o lume imuabilă, după cum defineşte fiecare adevărul neschimbător şi veşnic al identității tale. [7]Şi fiecare reflectă un mod de a vedea ce trebuie să fie Tatăl şi Fiul, pentru a face punctul de vedere respectiv semnificativ şi sănătos.

7. Funcția ta specială e forma specială în care îți apare mai rațional şi mai semnificativ faptul că Dumnezeu nu e dement. [2]Conținutul e acelaşi. [3]Forma se potriveşte atât nevoilor tale speciale, cât şi timpului şi locului special în care crezi că te găseşti, şi în care poți să te eliberezi de loc şi timp, şi de tot ce crezi că trebuie să te limiteze. [4]Fiul lui Dumnezeu nu poate fi legat nici de timp, nici de loc, de niciun lucru pe care nu l-a voit Dumnezeu. [5]Dar, dacă Voia Lui este considerată nebunie, atunci forma sănătății mintale care o face cel mai acceptabilă pentru cei ce sunt dementi cere o alegere specială. [6]Iar alegerea aceasta nu o pot face cei dementi, a căror problemă este tocmai faptul că alegerile lor nu sunt libere şi nu se fac cu rațiune, în lumina bunului simț.

8. Ar *fi* o nebunie să li se încredințeze mântuirea celor dementi. [2]Deoarece Dumnezeu nu e nebun, El a numit pe Cineva ca El de sănătos la minte, să înalțe o lume mai sănătoasă în ochii tuturor celor ce au

ales demența ca propria lor mântuire. [3]Și Acestuia I-e dat să aleagă forma cea mai potrivită pentru fiecare; una ce nu va ataca lumea pe care o vede fiecare, ci va intra în ea, în liniște, să îi arate că e nebun. [4]Acesta nu face decât să îi indice o alternativă, un alt mod de a privi ce a văzut până atunci și ce recunoaște a fi lumea în care trăiește și pe care a crezut, până atunci, că a înțeles-o.

9. Acum el trebuie să o pună sub semnul îndoielii, căci alternativa are o formă pe care nu o poate nega, nici trece cu vederea, nici omite. [2]Funcția specială a fiecăruia e concepută de așa natură încât să o perceapă posibilă și tot mai dezirabilă, căci îi dovedește că e o alternativă pe care o vrea cu adevărat. [3]De pe poziția aceasta, păcătoșenia lui – și tot păcatul pe care îl vede în lume – îi oferă tot mai puțin. [4]Până ajunge să înțeleagă că ea l-a costat sănătatea mintală, și că stă între el și speranța lui de-a fi sănătos mintal. [5]Și nu e lăsat fără putința de-a scăpa de nebunie, căci el are un rol special în scăparea tuturor. [6]Nu poate fi lăsat pe dinafară, fără o funcție specială în speranța păcii, după cum nici Tatăl nu poate să Își nesocotească Fiul și să îl neglijeze cu o nepăsare indolentă.

10. Pe ce se poate conta, dacă nu pe Iubirea lui Dumnezeu? [2]Și unde sălășluiește sănătatea mintală, dacă nu în El? [3]Cel Ce vorbește pentru El ți-o poate arăta în alternativa pe care a ales-o special pentru tine. [4]E Voia lui Dumnezeu să ți-o amintești și să ieși astfel din cea mai profundă jale la deplină bucurie. [5]Acceptă funcția ce ți s-a desemnat în planul lui Dumnezeu de-a arăta Fiului Său că iadul și Cerul nu sunt același lucru, ci lucruri diferite. [6]Și că în Cer *Ei* sunt cu toții același lucru, fără diferențele ce ar fi făcut un iad din Cer și un cer din iad, dacă ar fi fost posibilă o asemenea demență.

11. Întreaga concepție că cineva poate să piardă nu face decât să reflecte principiul subiacent că Dumnezeu trebuie să fie dement. [2]Căci, în lumea aceasta, pare că unul trebuie să câștige *pentru că* altul a pierdut. [3]Dacă lucrul acesta ar fi adevărat, Dumnezeu chiar e nebun! [4]Dar ce e convingerea aceasta, dacă nu o formă a principiului și mai fundamental: „Păcatul e real și domnește lumea"? [5]Pentru fiecare mic câștig, cineva trebuie să piardă și să plătească suma exactă în sânge și în suferință. [6]Căci altfel ar triumfa răul și distrugerea ar fi prețul total al oricărui câștig. [7]Tu, care crezi că Dumnezeu este nebun, uită-te cu atenție la asta și înțelege că fie Dumnezeu este dement, fie asta, dar nu și una, și alta.

12. Mântuirea este renașterea ideii că nimeni nu poate pierde ca să câștige cineva. [2]Și *trebuie* să câștige toată lumea, dacă e să câștige cineva. [3]Aici se redă sănătatea mintală. [4]Și, pe această singură piatră a adevărului, credința în veșnica sănătate mintală a lui Dumnezeu se poate sprijini cu încredere deplină și în pace deplină. [5]Rațiunea e

satisfăcută, căci aici pot fi corectate toate convingerile demente. [6]Iar, dacă lucrul acesta e adevărat, păcatul trebuie să fie imposibil. [7]Asta e piatra pe care stă mântuirea, poziția prielnică din care Spiritul Sfânt dă direcție și înțeles planului în care funcția ta specială are un rol. [8]Căci aici funcția ta specială se întregește, pentru că împărtășește funcția întregului.

13. Ține minte că toată ispita nu e decât atât: convingerea smintită că demența lui Dumnezeu te-ar face sănătos la minte și ți-ar da ce vrei; că fie Dumnezeu, fie tu trebuie să pierdeți în fața nebuniei, din cauză că țelurile voastre nu pot fi reconciliate. [2]Moartea cere viață, dar viața nu se menține cu orice preț. [3]Nimeni nu poate suferi ca să se împlinească Voia lui Dumnezeu. [4]Mântuirea este Voia Lui *din cauză că* o împărtășești. [5]Nu doar pentru tine, ci pentru Sinele Care e Fiul lui Dumnezeu. [6]El nu poate să piardă pentru că, dacă ar putea, pierderea ar fi a Tatălui său, dar în El nu e posibilă nicio pierdere. [7]Iar lucrul acesta este sănătos pentru că este adevărul.

VIII. Dreptatea restituită iubirii

1. Spiritul Sfânt poate folosi tot ce Îi dai pentru mântuirea ta. [2]Dar nu poate folosi ce nu Îi dai, pentru că nu îți poate lua ceva fără să fii dispus să Îl dai. [3]Căci, de ți l-ar lua, ai crede că ți l-a smuls în ciuda voii tale. [4]Așa că nu ai învăța că *este* voia ta să fii fără acel ceva. [5]Nu e nevoie să fii total dispus să I-l dai, pentru că – dacă ai putea fi – nu ai avea nevoie de El. [6]Dar are nevoie de un lucru: să preferi să ți-l ia El decât să îl ții doar pentru tine, și să recunoști că nu poți ști ce nu îi aduce pierderi nimănui. [7]Doar atât trebuie să adaugi la ideea că nimenea nu poate pierde ca să câștigi tu. [8]Și nimic mai mult.

2. Iată singurul principiu de care are nevoie mântuirea. [2]Și nu e necesar să îți pui în el o credință puternică, fermă și neatacată de toate convingerile ce i se opun. [3]Nu ai o loialitate fixă. [4]Dar ține minte că de mântuire nu au nevoie mântuiții. [5]Nu ești chemat să faci ce i s-ar părea imposibil unuia încă certat cu el însuși. [6]Ai puțină credință că înțelepciunea poate fi găsită într-o asemenea stare mentală. [7]Dar fii recunoscător că nu ți se cere decât puțină credință. [8]Ce altceva le mai rămâne celor ce continuă să creadă în păcat, dacă nu puțină credință? [9]Ce pot să știe ei de Cer și de dreptatea mântuiților?

3. Există un fel de dreptate în mântuire de care lumea nu știe nimic. [2]Pentru lume, dreptatea și răzbunarea sunt același lucru, căci păcătoșii văd dreptatea doar ca pedeapsa lor, îndurată poate de altcineva, dar de neevitat. [3]Legile păcatului reclamă o victimă. [4]Contează prea

puțin cine să fie. [5]Dar prețul trebuie să fie moartea și trebuie plătit. [6]Asta nu e dreptate, ci demență. [7]Dar cum s-ar putea defini dreptatea fără demență acolo unde iubirea înseamnă ură, iar moartea e considerată victorie și triumf asupra veșniciei, eternității și vieții?

4. Tu, care nu știi de dreptate, poți totuși să întrebi și să înveți răspunsul. [2]Dreptatea le privește pe toate la fel. [3]Nu e drept ca unuia să îi lipsească pentru că altul are. [4]Căci ar fi o răzbunare indiferent ce formă ia. [5]Dreptatea nu cere sacrificiu, căci orice sacrificiu se face ca păcatul să fie salvat și păstrat. [6]E o plată oferită pentru costul păcatului, dar nu costul total. [7]Restul se ia de la altul și se pune alături de mica ta plată, să „ispășească" pentru tot ce vrei să ții și să nu lași. [8]Așa ești văzut ca victimă doar în parte, altcuiva revenindu-i partea cu mult mai mare. [9]Și, în costul total, cu cât e a lui mai mare, cu atât e mai mică a ta. [10]Iar dreptatea, oarbă fiind, e satisfăcută să fie plătită, necontând de către cine.

5. Poate asta oare să fie dreptate? [2]Dumnezeu nu știe de așa ceva. [3]Dar știe într-adevăr ce e dreptatea, chiar foarte bine. [4]Căci El este total imparțial cu toți. [5]Răzbunarea e străină de Mintea lui Dumnezeu *din cauză că* El știe ce e dreptatea. [6]Să fii drept înseamnă să fii imparțial, nu răzbunător. [7]Imparțialitatea și răzbunarea sunt imposibile, căci se contrazic una pe alta și își neagă reciproc realitatea. [8]E imposibil să împărtășești dreptatea Spiritului Sfânt cu o minte ce poate concepe specialitatea. [9]Dar cum poate El să fie drept dacă e în stare să condamne un păcătos pentru nelegiuiri pe care nu le-a săvârșit, dar crede că le-a săvârșit? [10]Și unde ar fi dreptatea dacă El le-ar cere celor obsedați de ideea pedepsei să o lepede, fără niciun ajutor, și să o perceapă neadevărată?

6. Celor ce mai cred că păcatul are înțeles le e extrem de greu să înțeleagă dreptatea Spiritului Sfânt. [2]Precis cred că El le împărtășește confuzia și că nu poate evita răzbunarea pe care trebuie să o reclame modul în care concep ei dreptatea. [3]Așa că se tem de Spiritul Sfânt și percep în El „mânia" lui Dumnezeu. [4]Și nu pot avea încredere că nu îi va ucide cu fulgere smulse din „focurile" Cerului chiar de Mâna mânioasă a lui Dumnezeu. [5]Ei *chiar* cred că Cerul e iadul și *chiar* se tem de iubire. [6]Și îi cuprinde o suspiciune adâncă și fiorul rece al fricii când li se spune că nu au păcătuit nicicând. [7]Lumea lor depinde de stabilitatea păcatului. [8]Și percep „amenințarea" din partea a ceea ce Dumnezeu știe a fi dreptate ca pe ceva mai distructiv pentru ei și lumea lor decât răzbunarea, pe care o înțeleg și o iubesc.

7. Așa ajung să creadă că pierderea păcatului e un blestem. [2]Și fug de Spiritul Sfânt de parcă ar fi un mesager din iad, trimis de sus, cu perfidie și cu viclenie, să le aplice răzbunarea lui Dumnezeu, deghizat în izbăvitor și prieten. [3]Ce altceva ar putea El să fie pentru ei decât un diavol, îmbrăcat în mantia unui înger, să îi inducă în eroare? [4]Și ce altă portiță de scăpare are pentru ei decât o intrare în iad care pare să aducă a poarta Cerului?

8. Dreptatea însă nu îi poate pedepsi pe cei ce cer pedeapsă, dar au un Judecător Care știe că, în adevăr, ei sunt cu totul inocenți. [2]Potrivit dreptății, El trebuie să îi elibereze și să le dea toată cinstirea pe care o merită și pe care și-au refuzat-o din cauză că nu sunt drepți și nu pot să înțeleagă că sunt inocenți. [3]Iubirea nu e ceva de înțeles pentru păcătoși datorită convingerii lor că dreptatea e desprinsă de iubire și că reprezintă altceva. [4]Așa că iubirea este percepută slabă, iar răzbunarea puternică. [5]Pentru că iubirea a pierdut când a părăsit-o judecata și e prea slabă să mântuiască de pedeapsă. [6]Dar răzbunarea fără iubire s-a întărit în urma separării și distanțării de iubire. [7]Și ce altceva mai poate ajuta și mântui acum decât răzbunarea, în timp ce iubirea stă firavă de o parte, cu mâini neputincioase, lipsită de dreptate și vitalitate, și fără puterea de a mântui?

9. Ce poate cere Iubirea de la tine, care crezi că toate acestea sunt adevărate? [2]Ar putea El oare, cu dreptate și iubire, să creadă în confuzia ta că ai multe de dat? [3]Nu ți se cere să te încrezi în El până în pânzele albe. [4]Nu mai mult decât ce vezi că îți oferă El și recunoști că nu ți-ai putea da tu. [5]În Propria dreptate a lui Dumnezeu, El recunoaște tot ce meriți, dar înțelege, deopotrivă, că e ceva ce nu poți accepta pentru tine însuți. [6]Funcția Lui specială e aceea de-a-ți acorda darurile meritate de cei inocenți. [7]Și fiecare dar pe care îl accepți Îi aduce bucurie atât Lui, cât și ție. [8]El știe că Cerul se îmbogățește cu fiecare dar pe care îl accepți. [9]Iar Dumnezeu jubilează când Fiul Său primește ceea ce dreptatea iubitoare știe că i se cuvine. [10]Căci iubirea și dreptatea nu sunt diferite. [11]*Deoarece* sunt același lucru, milostivirea stă de-a dreapta lui Dumnezeu și îi dă Fiului lui Dumnezeu puterea de-a se ierta de păcat.

10. Celui ce merită totul, cum poate să i se refuze ceva? [2]Căci ar fi o nedreptate și ar fi chiar incorect față de toată sfințenia care este în el, oricât de mult ar putea să nu o recunoască. [3]Dumnezeu nu știe de nedreptate. [4]El nu ar permite ca Fiul Lui să fie judecat de cei ce îi urmăresc moartea și nu pot nicidecum să îi vadă valoarea. [5]Ce martori cinstiți ar putea chema să vorbească în favoarea lui? [6]Și cine ar veni să pledeze pentru el, și nu împotriva vieții sale? [7]Nicio dreptate nu i s-ar da de către tine. [8]Dar Dumnezeu S-a asigurat că i se va face dreptate Fiului pe care îl iubește și pe care vrea să îl ferească de toată nedreptatea pe care ai putea încerca să i-o oferi, crezând că răzbunarea e ceea ce i se cuvine.

11. Așa cum specialității nu îi pasă cine plătește prețul păcatului, atâta timp cât e plătit, tot așa și Spiritul Sfânt nu ține cont cine pri-

veşte inocenţa în final, atâta timp cât e văzută şi recunoscută. [2]Căci e de ajuns un *singur* martor, dacă vede cu adevărat. [3]Simpla dreptate nu cere mai mult. [4]Spiritul Sfânt îl întreabă pe fiecare dacă vrea să fie martorul respectiv, ca dreptatea să poată reveni la iubire şi acolo să fie satisfăcută. [5]Fiecare funcţie specială alocată de El nu e decât pentru un scop: ca fiecare să înveţe că iubirea şi dreptatea nu sunt separate. [6]Şi că ambele se întăresc unindu-se. [7]Fără iubire, dreptatea e ştirbită şi slabă. [8]Iar iubirea fără dreptate e cu neputinţă. [9]Căci iubirea e dreaptă şi nu poate pedepsi fără cauză. [10]Ce cauză ar putea îndreptăţi un atac asupra celor inocenţi? [11]Aşadar, iubirea corectează greşelile cu dreptate, şi nu cu răzbunare. [12]Căci aşa ceva ar fi o nedreptate la adresa inocenţei.

12. Poţi fi un martor desăvârşit al puterii iubirii şi dreptăţii, dacă înţelegi că e imposibil ca Fiul lui Dumnezeu să merite răzbunare. [2]Nu e nevoie să percepi, în fiecare împrejurare, adevărul acestui lucru. [3]Şi nu e nevoie nici să te bizui pe experienţa ta în lume, care nu e decât umbrele tuturor lucrurilor ce se întâmplă de fapt înăuntrul tău. [4]Înţelegerea de care ai nevoie nu vine de la tine, ci de la un Sine mai mare, atât de mare şi de sfânt încât nu Se poate îndoi de inocenţa Sa. [5]Funcţia ta specială e o chemare adresată Lui, să îţi surâdă ţie, a cărui nepăcătoşenie o împărtăşeşte. [6]Înţelegerea Lui va fi a ta. [7]Şi aşa se va îndeplini funcţia specială a Spiritului Sfânt. [8]Fiul lui Dumnezeu a găsit un martor la nepăcătoşenia sa, şi nu la păcatele sale. [9]Ce puţin trebuie să Îi dai Spiritului Sfânt ca să ţi se poată da simpla dreptate!

13. Fără nepărtinire, nu există dreptate. [2]Cum poate specialitatea să fie dreaptă? [3]Să nu judeci pentru că nu poţi, nu pentru că eşti şi tu un păcătos nenorocit. [4]Cum pot specialii să înţeleagă cu adevărat că dreptatea e aceeaşi pentru fiecare? [5]Să iei de la unul pentru a-i da altuia trebuie să fie o nedreptate faţă de amândoi, din moment ce sunt egali în percepţia Spiritului Sfânt. [6]Tatăl lor le-a dat la amândoi aceeaşi moştenire. [7]Cine vrea să aibă mai mult sau mai puţin nu îşi dă seama că are totul. [8]Şi nu poate să judece ce trebuie să i se cuvină altuia, pentru că se crede văduvit. [9]Aşa că trebuie să fie invidios şi să încerce să ia de la cel pe care îl judecă. [10]Nu e nepărtinitor şi nu poate vedea imparţial drepturile altuia din cauză că i-au rămas obscure propriile-i drepturi.

14. Ai dreptul la tot universul; la pace desăvârşită, la izbăvire deplină de toate efectele păcatului şi la viaţă veşnică, voioasă şi deplină în toate privinţele, după cum i-a stabilit-o Dumnezeu Fiului Său preasfânt. [2]E singura dreptate pe care o cunoaşte Cerul şi tot ce aduce pe pământ Spiritul Sfânt. [3]Funcţia ta specială îţi arată că, în afara dreptăţii desăvârşite, nimic altceva nu e în stare să izbândească pentru tine. [4]Şi eşti ferit de toate formele de răzbunare. [5]Lumea induce în eroare, dar nu poate înlocui dreptatea lui Dumnezeu cu o versiune de-a ei. [6]Căci numai iubirea este dreaptă, şi numai ea poate percepe ceea ce dreptatea trebuie să îi acorde Fiului lui Dumnezeu. [7]Lasă iubirea să decidă, şi nu te teme niciodată că tu, în lipsa ta de justeţe, te vei lipsi de ce ţi-a acordat dreptatea lui Dumnezeu.

IX. Dreptatea Cerului

1. Să crezi că dreptatea Cerului nu poate să desfacă micile tale greşeli poate fi altceva decât o dovadă de aroganţă? [2]Şi ce altceva ar putea să însemne decât că sunt păcate, nu greşeli, de-a pururea incorigibile şi demne de răzbunare, nu de dreptate? [3]Eşti dispus să fii eliberat de toate efectele păcatului? [4]Nu poţi răspunde la această întrebare până nu vezi tot ce trebuie să implice răspunsul. [5]Căci dacă răspunzi „da" înseamnă că vei renunţa la toate valorile acestei lumi în favoarea păcii Cerului. [6]Nu vei reţine niciun păcat. [7]Şi nu vei pune preţ pe nicio îndoială că e posibil să ţii în loc păcatul. [8]Eşti convins că adevărul are o valoare mai mare acum decât toate iluziile. [9]Şi recunoşti că adevărul trebuie să ţi se reveleze, pentru că nu ştii ce e.

2. Să dai fără tragere de inimă înseamnă să nu câştigi darul, pentru că eşti reticent să îl accepţi. [2]El ţi se păstrează până îţi dispare reticenţa de-a-l primi şi eşti dispus să ţi se dea. [3]Dreptatea lui Dumnezeu îndreptăţeşte la recunoştinţă, nu la frică. [4]Nimic din ce dai nu pierzi – nici tu, nici altul –, ci rămâne păstrat şi prezervat în Cer, unde toate comorile date Fiului lui Dumnezeu se ţin pentru el şi se oferă oricui îşi întinde mâna în semn că e dispus să le primească. [5]Iar comoara nu scade pe măsură ce se împarte. [6]Fiecare dar nu face decât să sporească stocul. [7]Căci Dumnezeu e drept. [8]El nu Se luptă cu reticenţa Fiului Său de-a considera mântuirea un dar de la El. [9]Dar dreptatea Lui nu va fi satisfăcută până nu o primeşte fiecare.

3. Fii sigur că orice răspuns la o problemă rezolvată de Spiritul Sfânt va fi întotdeauna unul prin care nu pierde nimeni. [2]Iar asta trebuie să fie adevărat, pentru că El nu cere sacrificiu de la nimeni. [3]Un răspuns ce cere de la cineva şi cea mai mică pierdere nu a rezolvat problema, ci a sporit-o şi a făcut-o mai mare, mai greu de rezolvat şi mai nedreaptă. [4]Nu e posibil ca Spiritul Sfânt să vadă nedreptatea ca o soluţie. [5]Pentru El, ce e nedrept trebuie corectat *pentru că* e nedrept. [6]Şi fiece greşeală e o percepţie în care unul, cel puţin, e văzut în mod nedrept. [7]Aşa nu i se acordă dreptate Fiului lui Dumnezeu. [8]Când cineva e văzut în pierdere, a fost condamnat. [9]Iar pedeapsa devine ce i se cuvine în loc de dreptate.

4. Vederea inocenței face pedeapsa imposibilă și dreptatea, sigură. ²Percepția Spiritului Sfânt nu lasă loc pentru atac. ³Numai o pierdere ar putea justifica atacul, dar pierderea de orice fel El nu poate să o vadă. ⁴Lumea rezolvă problemele altfel. ⁵Ea vede soluția ca pe o stare în care s-a hotărât cine va câștiga și cine va pierde; cât va lua unul și cât va putea să mai apere păgubașul. ⁶Problema însă rămâne tot nerezolvată, căci numai dreptatea poate stabili o stare în care nu există păgubaș; nimeni nu e lăsat nedreptățit și văduvit, cu temei – astfel – de răzbunare. ⁷Rezolvarea problemelor nu poate fi răzbunarea, care în cel mai bun caz poate să adauge o altă problemă la cea dintâi, în care omorul nu e evident.

5. Modul Spiritului Sfânt de-a rezolva probleme e cel în care problema ia sfârșit. ²A fost rezolvată din cauză că a fost înfruntată cu dreptate. ³Până nu este, se va tot repeta, pentru că nu a fost rezolvată încă. ⁴Principiul că dreptatea înseamnă că nimenea nu poate pierde e crucial pentru acest curs. ⁵Căci miracolele depind de dreptate. ⁶Nu cum se vede prin ochii acestei lumi, ci cum o cunoaște Dumnezeu și cum se reflectă cunoașterea în vederea pe care o dă Spiritul Sfânt.

6. Nimeni nu merită să piardă. ²Și ce ar fi nedrept față de el nu poate să aibă loc. ³Vindecarea trebuie să fie pentru fiecare, căci nimeni nu merită atac de niciun fel. ⁴Ce ordine pot miracolele să aibă, dacă nu cumva cineva merită să sufere mai mult și alții mai puțin? ⁵Să fie oare un mod de-a le face dreptate celor întru totul inocenți? ⁶Un miracol *e* dreptate. ⁷Nu e un dar special făcut unora, dar refuzat altora ca mai nevrednici, mai condamnați, și excluși astfel din vindecare. ⁸Cine poate exista separat de mântuire, dacă rostul ei e isprăvirea specialității? ⁹Unde e dreptatea mântuirii, dacă unele greșeli sunt de neiertat și cer răzbunare în loc de vindecare și de revenirea păcii?

7. Mântuirea nu poate urmări să îl ajute pe Fiul lui Dumnezeu să fie mai nedrept decât a urmărit el să fie. ²Dacă miracolele, darul Spiritului Sfânt, s-ar da îndeosebi unui grup special și ales, și s-ar feri de alții ca mai nemerituoși, atunci El e aliatul specialității. ³Ce nu poate să perceapă, El nu mărturisește. ⁴Și toți sunt la fel de îndreptățiți să Îi primească darul de vindecare, izbăvire și pace. ⁵A-I da o problemă Spiritului Sfânt să ți-o rezolve înseamnă că o *vrei* rezolvată. ⁶A ține de ea să o rezolvi tu fără ajutorul Lui înseamnă a decide că trebuie să rămână nerezolvată, nesoluționată, și cu o trainică putere de nedreptate și atac. ⁷Nimeni nu poate fi nedrept cu tine, de nu ai decis tu mai întâi să *fii* nedrept. ⁸Și atunci probleme trebuie să apară să îți blocheze drumul, și pacea să fie spulberată de vânturile urii.

8. Dacă nu crezi că toți frații tăi au același drept la miracole ca tine, nu îți vei revendica dreptul la ele, pentru că ai fost nedrept față de unul cu aceleași drepturi. ²Caută să refuzi, și te vei simți refuzat.

³Caută să văduvești, și vei fi văduvit. ⁴Un miracol nu poate fi primit niciodată din cauză că nu l-a putut primi altcineva. ⁵Numai iertarea oferă miracole. ⁶Iar iertarea trebuie să fie dreaptă cu toți.

9. Micile probleme pe care le păstrezi și le ascunzi devin păcatele tale secrete, pentru că nu ai ales să le lași să îți fie înlăturate. ²Așa că adună praf și cresc, până acoperă tot ce percepi și nu mai ești drept cu nimeni. ³Nu crezi că ai niciun drept. ⁴Iar amărăciunea, îndreptățită la răzbunare și lipsită de îndurare, te condamnă și te declară nevrednic de iertare. ⁵Cei neiertați nu au ce îndurare să îi acorde altuia. ⁶Iată de ce singura ta răspundere trebuie să fie aceea de-a lua iertare pentru tine însuți.

10. Miracolul pe care îl primești îl dai. ²Fiecare în parte devine o ilustrare a legii pe care se stă mântuirea: dacă e să se vindece cineva, trebuie să li se facă dreptate tuturor. ³Nimeni nu poate să piardă și toți trebuie să aibă de câștigat. ⁴Fiecare miracol exemplifică ce poate realiza dreptatea când li se oferă, deopotrivă, tuturor. ⁵Ea se primește și se dă în mod egal. ⁶E conștiența faptului că a da și a primi sunt același lucru. ⁷Deoarece nu face diferit ce e același lucru, ea nu vede diferențe unde ele nu există. ⁸Și este, prin urmare, aceeași pentru toți, din cauză că nu vede diferențe în ei. ⁹Prinosul ei este universal și singurul mesaj pe care îl predă este acesta:

*¹⁰Ce e al lui Dumnezeu îi aparține fiecăruia și **este** ce i se cuvine.*

Capitolul 26

TRANZIȚIA

I. „Sacrificiul" unității

1. În „dinamica" atacului, sacrificiul este o idee cheie. [2]E pivotul pe care toate compromisurile, toate conflictele și toate încercările disperate de-a încheia o afacere avantajoasă ajung la un echilibru aparent. [3]E simbolul laitmotivului că *cineva trebuie să piardă*. [4]Și e evident că se concentrează asupra trupului, căci e întotdeauna o încercare de-a limita pierderea. [5]Trupul însuși e un sacrificiu: o renunțare la putere în numele încercării de-a-ți rezerva ție doar un pic. [6]A-ți vedea un frate într-un alt trup, separat de-al tău, este expresia unei dorințe de-a vedea o mică parte din el și de-a sacrifica restul. [7]Privește lumea, și nu vei vedea nimic legat de altceva din afara sa. [8]Toate entitățile aparente se pot apropia sau depărta puțin unele de altele, dar nu se pot uni.

2. Lumea pe care o vezi are la bază „sacrificiul" unității. [2]E un tablou al dezbinării totale și al lipsei crunte de unire. [3]În jurul fiecărei entități s-a ridicat un zid atât de solid în aparență, încât ce este înăuntru pare să nu poată ajunge în afară, iar ce e în afară pare să nu poată atinge, nici fuziona cu ce e închis dincolo de zid. [4]Fiecare parte trebuie să o sacrifice pe cealaltă pentru a rămâne ea ceva complet. [5]Căci, dacă s-ar uni, și-ar pierde identitatea, dar, prin separarea lor, sinele fiecăreia se păstrează.

3. Bucățica pe care o îngrădește trupul devine sinele, prezervat prin sacrificiul restului. [2]Iar restul trebuie să piardă această bucățică, rămânând incomplet pentru a-și păstra intactă propria identitate. [3]În această percepție de sine, pierderea trupului ar fi, într-adevăr, un sacrificiu. [4]Căci vederea trupurilor devine indiciul că sacrificiul este limitat și că ceva tot mai rămâne numai pentru tine. [5]Și, ca să îți aparțină această bucățică, se limitează tot ce este în afară, exact cum se limitează tot ce crezi că e al tău. [6]Căci a da și a primi sunt același lucru. [7]Iar acceptarea limitelor unui trup înseamnă să îi impui aceste limite fiecărui frate pe care îl vezi. [8]Căci trebuie să îl vezi așa cum te vezi pe tine.

4. Trupul *e* o pierdere și *poate* fi făcut să sacrifice. [2]Și, cât timp îți consideri fratele un trup, despărțit de tine și separat în celula lui, ceri sacrificiu de la el și de la tine. [3]Ce sacrificiu mai mare i s-ar putea cere Fiului lui Dumnezeu decât să se perceapă fără Tatăl lui? [4]Și ca Tatăl lui să fie fără Fiul Lui? [5]Dar fiecare sacrificiu cere ca Ei să fie separați

și unul fără altul. [6]Amintirea lui Dumnezeu precis este negată de i se cere cuiva vreun sacrificiu. [7]Oare ce mărturie la Întregimea Fiului lui Dumnezeu se vede într-o lume de trupuri separate, oricât de mult ar sta el mărturie pentru adevăr? [8]Într-o lume de acest fel el este invizibil. [9]Și cântecul de unire și iubire nu i se poate auzi nici el. [10]Dar lui îi este dat să facă lumea să pălească în fața cântecului său și vederea lui să înlocuiască ochii trupului.

5. Cei ce vor să vadă mărturiile pentru adevăr în locul celor pentru iluzie nu cer decât să vadă în lume un scop care să îi dea noimă și înțeles. [2]Fără funcția ta specială, lumea aceasta nu are pentru tine niciun înțeles. [3]Dar poate să devină un tezaur la fel de bogat și de nelimitat cum este Cerul însuși. [4]Aici nu trece nicio clipă în care să nu se poată vedea sfințenia fratelui tău, pentru a suplini nelimitat fiece strop și fiece fărâmă de fericire pe care ți-o aloci.

6. Poți pierde din vedere unitatea, dar nu îi poți sacrifica realitatea. [2]Și nu poți pierde ce vrei să sacrifici, nici nu Îl poți opri pe Spiritul Sfânt de la sarcina pe care o are să îți arate că nimic nu s-a pierdut. [3]Ascultă, așadar, cântecul ce ți-l îngână fratele, și lasă lumea să pălească, și ia odihna pe care ți-o oferă mărturia lui de partea păcii. [4]Dar să nu îl judeci, căci nu vei auzi cântecul propriei tale eliberări, nici nu vei vedea ce i-e dat să dovedească tocmai ca să vezi și tu și să te bucuri cu el. [5]Nu fă din sfințenia lui un sacrificiu închinat credinței tale în păcat. [6]Odată cu inocența lui, ți-o sacrifici pe a ta, și mori de fiecare dată când vezi în el un păcat pentru care merită să moară.

7. În fiecare clipă însă poți să renaști și ți se poate da din nou viață. [2]Sfințenia lui îți dă viață – ție, care nu poți să mori, pentru că nepăcătoșenia lui Îi este cunoscută lui Dumnezeu, și nu poate fi sacrificată de tine, după cum nici lumina din tine nu poate să fie stinsă din cauză că nu o vede el. [3]Tu, care ai vrea să faci un sacrificiu de viață, și să îți pui ochii și urechile să stea mărturie pentru moartea lui Dumnezeu și a Fiului Său sfânt, să nu crezi că ai puterea să faci din Ei ceva ce Dumnezeu nu I-a voit să fie. [4]În Cer, Fiul lui Dumnezeu nu e întemnițat într-un trup, nici nu e un sacrificiu închinat, în solitudine, păcatului. [5]Iar el, precum este în Cer trebuie să fie de-a pururi și pretutindeni. [6]E veșnic același. [7]Renăscut în fiecare clipă, neatins de timp și ferit de atingerea oricărui sacrificiu de viață sau de moarte. [8]Căci nu a făcut nici una, nici alta, și numai una i-a fost dată de Cel Ce știe că darurile Lui nu pot fi nici sacrificate, nici pierdute.

8. Dreptatea lui Dumnezeu se lasă cu blândețe asupra Fiului Său și îl ferește de toată nedreptatea cu care îl năpăstuiește lumea. [2]Se poate oare să faci o realitate din păcatele lui și să sacrifici Voia Tatălui în ce îl privește? [3]Nu îl condamna văzându-l în închisoarea găunoasă în care se vede el. [4]E funcția ta specială să te asiguri că ușa se deschide,

ca să iasă, să se răsfrângă asupra ta și să îți dea înapoi darul libertății primindu-l de la tine. [5]Care e funcția specială a Spiritului Sfânt, dacă nu aceea de-a-l elibera pe sfântul Fiu al lui Dumnezeu din închisoarea pe care și-a făcut-o să se ferească de dreptate? [6]Se poate oare ca funcția ta să fie o sarcină despărțită și separată de a Lui?

II. Multe forme, o singură corecție

1. Nu e greu de înțeles de ce nu Îi ceri Spiritului Sfânt să îți rezolve toate problemele. [2]Lui nu I-ar fi mai greu să ți le rezolve pe unele decât pe altele. [3]Pentru El, toate problemele sunt una și aceeași, pentru că fiecare se rezolvă în exact aceeași privință și prin același procedeu. [4]Aspectele care trebuie rezolvate nu se schimbă, indiferent de forma pe care pare să o ia problema. [5]O problemă poate să apară sub multe forme, și o va face cât timp va dura. [6]Nu are niciun rost să încerci să o rezolvi într-o formă specială. [7]Ea va reveni și va continua să revină tot mereu, până se va rezolva o dată pentru totdeauna și nu va mai apărea sub nicio formă. [8]Numai atunci vei scăpa de ea.

2. Spiritul Sfânt îți oferă scăpare de toate problemele pe care crezi că le ai. [2]Pentru El, toate sunt una și aceeași, pentru că fiecare dintre ele, indiferent de forma pe care pare să o ia, cere cu insistență ca cineva să piardă și să se sacrifice ca să câștigi tu. [3]Problema dispare când situația se rezolvă în așa fel încât să nu piardă nimeni, căci a fost o greșeală de percepție care acum s-a corectat. [4]Pentru El, o greșeală nu e mai greu de adus la adevăr decât alta. [5]Căci *nu* există decât o singură greșeală: ideea că pierderea este posibilă și că cineva poate ieși în câștig de pe urma ei. [6]Dacă asta ar fi adevărat, atunci Dumnezeu ar fi nedrept, păcatul ar fi posibil, atacul îndreptățit și răzbunarea dreaptă.

3. Indiferent de formă, această singură greșeală are o singură corecție. [2]Nu există pierdere; să crezi că există este o greșeală. [3]Nu ai probleme, deși crezi că ai. [4]Și totuși, nu ai crede că le ai dacă le-ai vedea dispărând una câte una, indiferent de mărime, complexitate, loc și timp, sau de orice însușire care percepi că o face pe una să pară diferită de celelalte. [5]Să nu crezi că limitele pe care le impui la ce vezi Îl pot limita cumva pe Dumnezeu.

4. Miracolul dreptății poate corecta toate greșelile. [2]Fiece problemă este o greșeală. [3]Îi face o nedreptate Fiului lui Dumnezeu și, de aceea, nu e adevărată. [4]Spiritul Sfânt nu califică nedreptățile ca mari sau mici, majore sau minore. [5]Pentru El, ele nu au proprietăți. [6]Sunt erori de pe urma cărora Fiul lui Dumnezeu suferă, dar fără niciun

rost. [7]Așa că El înlătură spinii și cuiele. [8]Nu Se oprește să judece dacă rana e mică sau mare. [9]Și nu emite decât o judecată: aceea că a-l răni pe Fiul lui Dumnezeu trebuie să fie ceva nedrept și imposibil, prin urmare.

5. Tu, care crezi că e mai sigur să dai să îți fie corectate doar unele greșeli în timp ce le păstrezi pe celelalte, ține minte un lucru: dreptatea e totală. [2]Dreptate parțială nu există. [3]Dacă Fiul lui Dumnezeu e vinovat, atunci e condamnat și nu merită îndurare din partea Dumnezeului dreptății. [4]Dar să nu Îi ceri lui Dumnezeu să îl pedepsească pentru că *tu* îl consideri vinovat și vrei să moară. [5]Dumnezeu îți oferă mijloacele de-a-i vedea inocența. [6]Să fie oare drept să îl pedepsești din cauză că nu vrei să vezi ce e de văzut? [7]De fiecare dată când vrei să rezolvi o problemă pe cont propriu sau judeci că nu are rezolvare, o faci mare și imposibil de vindecat. [8]Negi că miracolul dreptății *poate* fi drept.

6. Dacă Dumnezeu e drept, nu pot exista probleme pe care dreptatea să nu le poată rezolva. [2]Tu crezi însă că unele nedreptăți sunt juste, bune și necesare pentru a te conserva. [3]Aceste probleme sunt cele pe care le crezi mari și imposibil de rezolvat. [4]Căci sunt unii care vrei să piardă și nu e niciunul pe care să îl dorești scutit complet de sacrificiu. [5]Gândește-te încă o dată la funcția ta specială. [6]Ți s-a dat una singură: să vezi în el deplina lui nepăcătoșenie. [7]Și nu îi vei cere niciun sacrificiu pentru că nu poți să voiești să aibă de pierdut ceva. [8]Miracolul dreptății pe care îl invoci se va opri asupra ta la fel de sigur ca asupra lui. [9]Iar Spiritul Sfânt nu va fi mulțumit până nu îl va primi fiecare. [10]Căci ce Îi dai Lui este al tuturor și, prin faptul că îl dai, El Se poate asigura că îl primește, în mod egal, fiecare.

7. Gândește-te, atunci, ce mare îți va fi ușurarea când vei fi dispus să ți se corecteze toate problemele. [2]Nu vei păstra niciuna, pentru că nu vei vrea nicio formă de durere. [3]Și vei vedea rezolvată fiecare mică rană înaintea Spiritului Sfânt și a blândei Sale viziuni. [4]Căci toate *sunt* mici în viziunea Lui și nu merită decât un mic suspin înainte de-a dispărea cu toate, să rămână pe vecie desfăcute și neamintite. [5]Ce a părut cândva să fie o problemă specială, o eroare fără remediu sau o suferință incurabilă s-a transformat într-o binecuvântare universală. [6]Sacrificiul a dispărut. [7]Și, în locul lui, se poate aminti Iubirea lui Dumnezeu, care va risipi toată amintirea sacrificiului și a pierderii.

8. Dumnezeu nu va putea fi amintit până dreptatea nu va fi un lucru îndrăgit, în loc să fie un lucru de temut. [2]El nu poate fi nedrept cu nimeni și nimic, căci știe că toate câte sunt Îi aparțin și vor fi mereu așa cum le-a creat. [3]Nimic din ce iubește El nu poate să nu fie nepăcătos și inatacabil. [4]Funcția ta specială deschide larg ușa peste al cărei

prag se păstrează intactă și nepângărită amintirea Iubirii Sale. [5]Și nu trebuie decât să vrei să ți se dea Cerul în locul iadului, și toate zarurile și zăvoarele ce par să țină ușa blocată și încuiată bine vor cădea, pur și simplu, și vor dispărea. [6]Căci nu e Voia Tatălui tău să oferi sau să primești mai puțin decât ți-a dat când te-a creat în iubirea cea deplină.

III. Zona de frontieră

1. Complexitatea nu ține de Dumnezeu. [2]Cum ar putea să țină când tot ce știe El e unul, una? [3]El știe de o singură creație, o singură realitate, un singur adevăr și un singur Fiu. [4]Nimic nu e în conflict cu unitatea. [5]Cum ar putea, atunci, să existe complexitate în El? [6]Ce este de decis? [7]Căci numai conflictul face posibilă alegerea. [8]Adevărul e simplu: e unul singur, fără opus. [9]Și cum ar putea să intre vrajbă în simpla lui prezență, aducând complexitate unde este unitate? [10]Adevărul nu ia decizii, pentru că nu are între *ce* să se decidă. [11]Și numai dacă ar avea ar putea alegerea să fie un pas necesar în înaintarea spre unitate. [12]Ce este tot nu lasă loc pentru altceva. [13]Dar magnitudinea aceasta nu intră în sfera acestui curs. [14]Și nu e necesar să stăruim asupra unor lucruri ce nu pot fi pricepute imediat.

2. Există o zonă de frontieră a gândirii care stă între lumea aceasta și Cer. [2]Nu e un loc, iar momentul când ajungi la ea e separat de timp. [3]Aici e punctul de întâlnire în care gândurile se reunesc; valorile contradictorii se întâlnesc și iluziile toate se depun alături de adevăr, unde sunt judecate neadevărate. [4]Această zonă de frontieră se găsește imediat cum treci de poarta Cerului. [5]Aici devine pur și întru totul simplu fiecare gând. [6]Aici se neagă păcatul și se primește, în schimb, tot ce *este*.

3. Acesta e sfârșitul călătoriei. [2]Când ne-am mai referit la el până acum am folosit termenul de lume reală. [3]Și totuși, există o contradicție aici, în sensul că termenul presupune o realitate limitată, un adevăr parțial, un segment din univers ce a fost făcut adevărat. [4]Motivul este acela că percepția nu e atacată de cunoaștere. [5]Ele sunt reunite și numai una dintre ele continuă dincolo de poarta unde este Unitatea. [6]Mântuirea e o zonă de frontieră în care și locul și timpul și alegerea au încă înțeles, și totuși, e limpede că sunt temporare, că nu sunt la locul lor și că s-a ales deja tot ce este de ales.

4. Nimic din ce crede Fiul lui Dumnezeu nu poate fi distrus. [2]Dar ce e adevărul pentru el trebuie adus la ultima comparație pe care o va face vreodată, la ultima evaluare ce va fi posibilă, judecata finală la adresa acestei lumi. [3]E judecata adevărului la adresa iluziei, a cunoașterii la adresa percepției: „Nu are înțeles și nu există". [4]Nu e o decizie pe care o iei. [5]Ci simpla enunțare a unui simplu fapt. [6]În lumea aceasta însă, nu există niciun simplu fapt, căci ce e diferit și ce e același lucru rămâne o neclaritate. [7]Singurul lucru esențial pentru a alege vreodată e această distincție. [8]Și în ea stă diferența dintre lumi. [9]În lumea aceasta, alegerea e făcută imposibilă. [10]În lumea reală, alegerea e simplificată.

5. Mântuirea se oprește la un pas de Cer, căci numai percepția are nevoie de mântuire. [2]Cerul nu s-a pierdut niciodată și, de aceea, nu poate fi mântuit. [3]Dar cine poate să aleagă între râvna pentru Cer și râvna pentru iad dacă nu recunoaște că nu sunt același lucru? [4]Diferența dintre ele constituie obiectivul didactic pe care și l-a propus acest curs. [5]Nu și-l va depăși. [6]Singurul lui scop e să te învețe ce e același lucru și ce e diferit, lăsându-ți loc să faci singura alegere ce se poate face.

6. În această lume complexă și ultracomplicată, nu există o bază pe care să alegi. [2]Căci nimeni nu înțelege ce e același lucru, și pare să aleagă acolo unde, efectiv, nu are de ales. [3]Lumea reală este sfera alegerii făcută reală, nu în ce privește rezultatul, ci în perceperea alternativelor între care ai de ales. [4]Faptul că ai de ales e o iluzie. [5]Dar în ea stă desfacerea fiecărei iluzii, inclusiv a acesteia.

7. Nu e oare aidoma funcției tale speciale, unde separarea se desface prin schimbarea scopului care a fost cândva specialitatea, iar acum este unirea? [2]Toate iluziile nu sunt decât una singură. [3]Și în recunoașterea acestui lucru stă capacitatea de-a renunța la toate încercările de-a alege între ele și de-a le face diferite. [4]Cât de simplă este alegerea între două lucruri atât de clar disimilare. [5]Nu e pic de conflict aici. [6]Niciun sacrificiu nu e posibil când e vorba să renunți la o iluzie recunoscută ca atare. [7]Când unui lucru de-a pururi neadevărat i-ai retractat toată realitatea, se poate oare să îți fie greu să renunți la lucrul respectiv și să alegi ce *trebuie* să fie adevărat?

IV. Unde nu mai e păcatul

1. În lumea aceasta, iertarea e echivalentul dreptății cerești. [2]Ea traduce lumea păcatului într-o lume simplă, în care dreptatea se poate reflecta de dincolo de poarta în spatele căreia stă nelimitarea totală. [3]Într-o iubire nemărginită nimic nu poate să aibă nevoie de iertare. [4]Și ce e milă în lume cedează în fața simplei dreptăți de dincolo de poarta care dă în Cer. [5]Nimeni nu iartă dacă nu a crezut în păcat și

nu mai crede că are să fie iertat pentru multe. [6]Iertarea devine astfel mijlocul prin care învață că nu a făcut nimic care trebuie iertat. [7]Iertarea se oprește întotdeauna asupra celui ce o oferă, până vede că nu mai are nevoie de ea. [8]Și așa e redat adevăratei lui funcții de-a crea, pe care i-o reoferă propria-i iertare.

2. Iertarea transformă lumea păcatului într-o lume de slavă, minunată la vedere. [2]Fiece floare strălucește în lumină și fiece pasăre cântă bucuria Cerului. [3]Nu e tristețe aici, nici despărțire, căci toate s-au iertat total. [4]Și ce s-a iertat trebuie să se unească, pentru că nimic nu stă între ei să îi țină despărțiți și separați. [5]Nepăcătoșii trebuie să perceapă că sunt un tot unitar, căci nimic nu stă între ei să îl desprindă pe unul de altul. [6]Și se contopesc într-un tot unitar, în spațiul pe care l-a lăsat liber păcatul, recunoscând bucuroși că ceea ce face parte din ei nu s-a ținut despărțit și separat.

3. Locul sfânt pe care stai nu e decât spațiul unde nu mai e păcatul. [2]Aici vezi chipul lui Cristos, ivindu-se în locul lui. [3]Cine ar putea să vadă chipul lui Cristos, și să nu își aducă aminte de Tatăl Lui așa cum este El în realitate? [4]Cine ar putea să se teamă de iubire, și să stea pe pământul unde păcatul a lăsat un loc să se ridice altarul Cerului, să se înalțe mult deasupra lumii, să ajungă dincolo de univers și să atingă Inima întregii creații? [5]Ce este Cerul, dacă nu un cântec de recunoștință, de iubire și laudă închinat de tot ce s-a creat Sursei creației sale? [6]Cel mai sfânt dintre altare e așezat unde s-a crezut cândva că stă păcatul. [7]Aici vin toate luminile din Cer, să se reaprindă și să își sporească bucuria. [8]Căci aici li se restituie ce s-a pierdut și li se reîntregește toată strălucirea.

4. Iertarea nu aduce mici miracole să le așeze dinaintea porții Cerului. [2]Aici vine Fiul lui Dumnezeu Însuși să primească fiecare dar ce îl apropie de casă. [3]Niciunul nu se pierde și nu e îndrăgit mai mult decât altul. [4]Fiecare îi aduce aminte de Iubirea Tatălui său cu aceeași certitudine cu care îi reamintesc și celelalte. [5]Și fiecare îl învață că lucrul de care i-a fost frică e cel pe care îl iubește cel mai tare. [6]În afara unui miracol, ce altceva ar putea să îl facă să se răzgândească, să înțeleagă că nu îi poate fi frică de iubire? [7]În afară de acesta, ce alt miracol mai există? [8]Și ce altceva mai trebuie să existe, să facă să dispară spațiul dintre voi?

5. Unde ai perceput cândva păcatul se va ridica o lume ce va deveni un altar închinat adevărului, și acolo te vei alătura luminilor din Cer și vei cânta cântecul lor de recunoștință și laudă. [2]Și, așa cum vin la tine ele să se întregească, tot așa vei merge și tu cu ele. [3]Căci nimeni nu aude cântecul Cerului fără să adauge cântecului puterea propriei sale voci și fără să îl facă și mai dulce. [4]Și toți se prind în cântec la altarul ridicat în punctișorul pe care păcatul l-a declarat cândva al său.

[5]Iar ce a fost micuț cândva a crescut în ditamai cântecul, un cântec în care s-a prins tot universul cu o singură voce.

6. Acest punctișor de păcat care mai stă între tine și fratele tău împiedică deschiderea fericită a porții cerești. [2]Ce mic este impedimentul ce îți oprește accesul la bogăția Cerului! [3]Și ce mare va fi bucuria în Cer când te vei alătura strașnicului cor închinat Iubirii dumnezeiești!

V. Micul impediment

1. Un mic impediment le poate părea foarte mare celor ce nu înțeleg că miracolele sunt toate același lucru. [2]Dar tocmai asta își propune să te învețe acest curs. [3]Asta e singura lui țintă, căci asta e tot ce e de învățat. [4]Și o poți învăța în multe feluri. [5]Toată învățarea nu e decât un ajutor să ajungi, sau un impediment să nu ajungi, la poarta Cerului. [6]Nimic nu e posibil între ele. [7]Există numai doi profesori, care îndrumă în direcții diferite. [8]Și te vei îndrepta în direcția în care te conduce profesorul pe care l-ai ales. [9]Nu există decât două direcții în care poți să o apuci, câtă vreme rămâne timpul și alegerea are un înțeles. [10]Căci nicicând nu se va face un alt drum decât cel ce duce la Cer. [11]Și nu alegi decât dacă să te îndrepți spre Cer sau, în direcție opusă, spre nicăieri. [12]Altceva nu ai de ales.

2. De pierdut, nimic nu se pierde decât timpul, care – în definitiv – este lipsit de înțeles. [2]Căci nu e decât un mic impediment în calea veșniciei, total lipsit de înțeles pentru adevăratul Profesor al lumii. [3]Dar, din moment ce crezi în el, de ce l-ai irosi îndreptându-te spre nicăieri, când poate fi folosit să atingă cel mai înalt obiectiv pe care îl poate realiza învățarea? [4]Să nu crezi că e greu să ajungi la poarta Cerului. [5]Nimic nu e greu de făcut dacă se întreprinde cu un scop cert, o hotărâre neclintită și o încredere voioasă, ținându-ți fratele de mână și pasul în ritm cu cântecul ceresc. [6]Dar *este* greu să te abați din drum, singur și nefericit, și să o iei într-o direcție care nu duce la nimic și nu are niciun scop.

3. Dumnezeu Și-a dat Profesorul ca să îl înlocuiască pe cel făcut de tine, nu ca să intre în conflict cu acesta. [2]Și ce înlocuiește El s-a și înlocuit. [3]Timpul nu a durat decât o clipă în mintea ta, fără efect asupra veșniciei. [4]Așa a trecut tot timpul, și totul e exact așa cum a fost înainte de-a se fi făcut drumul spre nimic. [5]Minuscula clipită în care s-a făcut prima greșeală, și toate celelalte din cuprinsul acestei singure greșeli, a conținut și Corecția ei, și a tuturor celorlalte din cuprinsul ei. [6]Și, în acea minusculă clipită, timpul a dispărut, căci nu a fost ni-

ciodată mai mult de atât. [7]La ce a răspuns Dumnezeu s-a răspuns și a dispărut.

4. Pe tine, care mai crezi că trăiești în timp și nu știi că el a dispărut, Spiritul Sfânt te călăuzește în continuare prin labirintul infinit de mic și de lipsit de sens pe care îl mai percepi în timp, deși a dispărut de mult. [2]Crezi că trăiești în ce a trecut. [3]Fiece lucru pe care îl vezi l-ai zărit doar o clipită, demult de tot, înainte ca irealitatea lui să fi cedat în fața adevărului. [4]Nicio iluzie nu mai rămâne fără răspuns în mintea ta. [5]Incertitudinea a fost adusă la certitudine cu atâta timp în urmă, încât ți-e chiar greu să o ții la inimă, de parcă s-ar mai afla în fața ta.

5. Minuscula clipă pe care vrei să o păstrezi și să o faci veșnică s-a scurs în Cer prea devreme ca să observe oarecine că a venit. [2]Ce a dispărut prea repede ca să afecteze simpla cunoaștere a Fiului lui Dumnezeu nu poate să mai fie, ca să alegi să îți fii propriul profesor. [3]Numai în trecut – un trecut străvechi, prea scurt ca să facă o lume ca răspuns la creație – a părut să se ivească această lume. [4]Și asta a fost atâta de demult, pe durata unui interval de timp atât de mic, încât nu s-a sărit nicio notă din cântecul Cerului. [5]Dar, în fiece act sau gând neiertător, în fiecare judecată și în toată credința în păcat, clipa aceea e rechemată, de parcă s-ar putea face iarăși în timp. [6]Ții în fața ochilor o străveche amintire. [7]Iar cel ce trăiește doar în amintiri nu e conștient unde se află.

6. Iertarea e marea eliberare de timp. [2]E cheia pentru a învăța că trecutul s-a sfârșit. [3]Nebunia nu mai glăsuiește. [4]Nu *există* alt profesor, și nici altă cale. [5]Căci ce s-a desfăcut nu mai este. [6]Și cine, rămânând pe un țărm îndepărtat, se poate visa peste un ocean, într-un loc și într-un timp de mult trecute? [7]Poate oare acest vis să fie un impediment real la locul unde se află în realitate? [8]Căci acesta e un fapt și nu se schimbă, indiferent ce vise are el. [9]Dar tot își poate închipui că e altundeva și altcândva. [10]La extrem, se poate amăgi că închipuirea lui este adevărată, și poate trece de la simpla închipuire la convingere și nebunie, pe deplin convins că *este* unde ar prefera să fie.

7. Să fie oare acesta un impediment la locul unde este? [2]Un ecou din trecut pe care îl mai aude să fie oare un fapt în ce are de auzit acolo unde e acum? [3]Iar iluziile lui despre timp și spațiu, cât de mult pot să schimbe unde este de fapt el?

8. Neiertatul e o voce ce cheamă dintr-un trecut scurs pe vecie. [2]Și tot ce arată că ar fi real nu e decât dorința ca ceea ce s-a scurs să poată fi făcut din nou real și să fie perceput ca și cum ar fi aici și acum, în loc de ceea ce este *de fapt* acum și aici. [3]Să fie oare un impediment la adevărul că trecutul tot s-a scurs și nu mai poate reveni la tine? [4]Vrei să se păstreze oare clipa aceea înfricoșătoare când Cerul a părut să

dispară, iar Dumnezeu a devenit un lucru de temut și un simbol al urii tale?

9. Uită timpul de groază ce a fost corectat și desfăcut cu atâta vreme în urmă. [2]Poate oare păcatul să țină piept Voii lui Dumnezeu? [3]Poate oare de tine să depindă să vezi trecutul și să îl pui în prezent? [4]*Nu* poți să mergi înapoi. [5]Și tot ce arată în direcția trecutului nu face decât să te trimită într-o misiune a cărei realizare nu poate fi decât ireală. [6]Tatăl tău Atoateiubitor S-a asigurat că asta e dreptatea ce trebuie să îți revină. [7]Și te-a păzit de propria ta nedreptate față de tine însuți. [8]Nu te poți rătăci, căci nu există altă cale decât a Lui și nu poți merge altundeva decât la El.

10. Oare Și-ar lăsa El Fiul să își rătăcească drumul pe un făgaș ce nu e decât amintirea îndepărtată a unui timp trecut și scurs? [2]Cursul acesta te va învăța doar ce e acum. [3]O clipă cumplită dintr-un trecut îndepărtat, acum perfect corectată, nu are nici importanță, nici valoare. [4]Lasă ce e mort de-a binelea să fie dat uitării cu liniște și calm. [5]Învierea a venit să îi ia locul. [6]Iar acum faci parte din înviere, nu din moarte. [7]Nicio iluzie trecută nu are puterea să te țină pe un tărâm al morții, într-un cavou în care Fiul lui Dumnezeu a intrat o clipă, pentru a fi redat numaidecât Iubirii desăvârșite a Tatălui său. [8]Și cum poate fi ținut în lanțuri demult înlăturate și dispărute pe vecie din mintea sa?

11. Fiul pe care l-a creat Dumnezeu este la fel de liber cum l-a creat Dumnezeu. [2]Și a renăscut în aceeași clipă în care a ales să moară în loc să trăiască. [3]Nu vrei să îl ierți acum că a făcut o greșeală într-un trecut de care Dumnezeu nu Își amintește și care nu există? [4]Acum pendulezi între trecut și prezent. [5]Uneori trecutul pare real, de parcă *ar fi* prezentul. [6]Auzi voci din trecut, de care apoi te îndoiești. [7]Ești ca unul care mai halucinează, dar nu este convins de ce percepe. [8]Aceasta e zona de frontieră dintre lumi, puntea dintre trecut și prezent. [9]Aici se menține umbra trecutului, dar se recunoaște vag și o lumină prezentă. [10]De îndată ce o vezi, nu poți să uiți lumina aceasta niciodată. [11]Ea trebuie să te tragă din trecut în prezent, unde și ești de fapt.

12. Vocile ce ți se nălucesc nu schimbă legile timpului, nici ale veșniciei. [2]Ele vin din ce a trecut de-a binelea și nu împiedică adevărata existență a lui aici și acum. [3]Lumea reală e a doua parte a halucinației că timpul și moartea sunt reale, și au o existență ce poate fi percepută. [4]Această iluzie cumplită a fost negată chiar în răstimpul ce I-a fost necesar lui Dumnezeu să Își dea Răspunsul la iluzie pentru tot timpul și pentru toate împrejurările. [5]Și apoi nu a mai fost și nu i s-a mai resimțit prezența.

13. În fiecare zi, în fiece minut al fiecărei zile și în fiecare clipă con-

ţinută în fiece minut, nu faci decât să retrăieşti clipă în care timpul groazei a luat locul iubirii. [2]Aşa că mori în fiecare zi ca să trăieşti din nou, până treci peste fisura dintre trecut şi prezent, care nu e nicio fisură. [3]Iată ce e fiecare viaţă: un interval aparent de la naştere la moarte şi din nou la viaţă; o repetare a unei clipe de mult scurse, ce nu poate fi retrăită. [4]Şi tot timpul nu e decât convingerea nebună că ce s-a isprăvit mai e aici şi acum.

14. Iartă trecutul şi dă-i drumul, căci *a* trecut. [2]Nu mai stai pe tărâmul dintre două lumi. [3]Ai trecut mai departe şi ai ajuns în lumea ce stă la poarta Cerului. [4]Nu există impediment la Voia lui Dumnezeu, nici nevoia de-a repeta o călătorie de mult încheiată. [5]Priveşte-ţi fratele cu blândeţe şi vezi lumea în care percepţia urii tale a fost transformată într-o lume a iubirii.

VI. Prietenul desemnat

1. În lumea aceasta, tot ce consideri bun şi valoros şi demn de strădanie poate să îţi facă rău şi îţi va face. [2]Nu pentru că ar avea puterea să facă rău, ci doar pentru că ai negat că nu e decât o iluzie şi ai făcut-o reală. [3]Pentru tine, e reală. [4]Nu e doar nimic. [5]Şi, prin perceputa ei realitate, şi-a făcut intrarea întreaga lume a iluziilor bolnave. [6]Aşa ţi-ai dobândit toată credinţa în păcat, în puterea atacului, în daună şi vătămare, în sacrificiu şi moarte. [7]Căci nimeni nu poate să dea realitate unei singure iluzii, şi să scape de celelalte. [8]Căci cine poate să aleagă să le ţină pe cele pe care le preferă, şi să găsească siguranţa pe care poate să i-o dea numai adevărul? [9]Cine poate să creadă că iluziile sunt unul şi acelaşi lucru, şi să susţină totuşi că până şi una dintre ele e cea mai bună dintre toate?

2. Nu îţi duce mica viaţă în solitudine, având ca singur prieten o iluzie. [2]Nu e o prietenie demnă de Fiul lui Dumnezeu, nici una cu care ar putea să se mulţumească. [3]Dumnezeu însă i-a dat un Prieten mai bun, în Care stă toată puterea din Cer şi de pe pământ. [4]Iluzia pe care o crezi prietenă Îi ascunde harul şi maiestatea de privirea ta, şi Îi fereşte prietenia şi iertarea de îmbrăţişarea ta călduroasă. [5]Fără El, nu ai prieteni. [6]Nu îţi căuta un alt prieten care să Îi ia locul. [7]Alt prieten *nu* există. [8]Ce a desemnat Dumnezeu nu are substitut, căci ce iluzie poate să înlocuiască adevărul?

3. Cine îşi împarte adăpostul cu umbrele chiar că e singur, iar singurătatea nu e Voia lui Dumnezeu. [2]Ai lăsa oare o umbră să uzurpe tronul desemnat de Dumnezeu Prietenului tău, dacă ţi-ai da seama că neocuparea lui l-a lăsat gol şi neocupat pe al tău? [3]Să nu îţi faci

prietenă nicio iluzie, căci, dacă îţi faci una, nu poate să nu Îi ia locul Celui pe Care Dumnezeu L-a numit Prietenul tău. [4]Şi numai El este adevăratul tău Prieten. [5]Îţi aduce daruri ce nu sunt din această lume; şi numai El, Cel Căruia I s-au dat, poate să Se asigure că le primeşti. [6]Le va aşeza pe tronul tău când Îi vei face loc şi tu pe al Lui.

VII. Legile vindecării

1. Acesta e un curs de miracole. [2]Ca atare, legile vindecării trebuie înţelese înainte de-a se putea realiza scopul acestui curs. [3]Să reexaminăm principiile pe care le-am parcurs şi să le aranjăm într-un mod care rezumă tot ce trebuie să aibă loc ca vindecarea să fie posibilă. [4]Căci, de îndată ce e posibilă, ea trebuie să aibă loc.

2. Toată boala provine din separare. [2]Când se neagă separarea, ea dispare. [3]Căci dispare de îndată ce s-a vindecat ideea ce a adus-o, şi sănătatea mintală i-a luat locul. [4]Boala şi păcatul sunt considerate consecinţă şi cauză, într-o relaţie ce se vrea neconştientizată, atent ferită de lumina raţiunii.

3. Vinovăţia cere pedeapsă şi i se îndeplineşte rugămintea. [2]Nu în adevăr, ci în lumea umbrelor şi a iluziilor clădită pe păcat. [3]Fiul lui Dumnezeu a perceput ce-a vrut să vadă, căci percepţia e o dorinţă împlinită. [4]Percepţia se schimbă, fiind făcută să ia locul cunoaşterii neschimbătoare. [5]Dar adevărul e neschimbător. [6]Nu poate să fie perceput, ci numai cunoscut. [7]Ce e perceput ia multe forme, dar niciuna nu are înţeles. [8]Adus la adevăr, lipsa lui de sens e foarte evidentă. [9]Ţinut separat de adevăr, pare să aibă înţeles şi realitate.

4. Legile percepţiei sunt opusul adevărului, iar ce e adevărat despre cunoaştere nu e adevărat despre ce e separat de el. [2]Dar Dumnezeu a dat un răspuns lumii bolii, care se aplică tuturor formelor ei. [3]Răspunsul lui Dumnezeu e veşnic, deşi funcţionează în timp, unde e nevoie de el. [4]Dar, din moment ce este al lui Dumnezeu, legile timpului nu afectează felul în care funcţionează. [5]Răspunsul lui Dumnezeu este în lumea aceasta, dar nu face parte din ea. [6]Căci e real şi îşi are locul unde trebuie să fie toată realitatea. [7]Ideile nu îşi părăsesc sursa, iar efectele lor doar par să fie separate de ele. [8]Ideile aparţin minţii. [9]Ce e proiectat în afară şi pare exterior minţii nu e deloc în afară, ci este un efect produs de ce e înăuntru, şi nu şi-a părăsit sursa.

5. Răspunsul lui Dumnezeu stă unde trebuie să fie credinţa în păcat, căci numai acolo efectele ei pot fi complet desfăcute şi fără cauză. [2]Legile percepţiei trebuie inversate pentru că *sunt* inversul legilor adevărului. [3]Legile adevărului vor fi mereu adevărate şi nu pot fi

inversate; dar pot fi văzute cu susul în jos. [4]Iar lucrul acesta trebuie corectat acolo unde își are locul iluzia inversării.

6. E imposibil ca o iluzie să fie mai puțin accesibilă adevărului decât celelalte. [2]Dar e posibil să dai unora dintre ele o valoare mai mare și să fii mai puțin dispus să le oferi adevărului pentru ajutor și vindecare. [3]Iluziile nu au pic de adevăr în ele. [4]Dar unele par mai adevărate decât altele, deși e clar că așa ceva nu are sens. [5]O ierarhie a iluziilor poate să reflecte preferința, nu și realitatea. [6]Ce legătură are preferința cu adevărul? [7]Iluziile sunt iluzii și sunt false. [8]Preferința ta nu le dă nicio realitate. [9]Niciuna nu e nicidecum adevărată, și toate trebuie să cedeze cu aceeași ușurință la răspunsul dat de Dumnezeu la toate. [10]Voia lui Dumnezeu e Una. [11]Și orice dorință ce pare să contrazică Voia Lui nu are temei în adevăr.

7. Păcatul nu este greșeală, căci trece de corecție, în imposibilitate. [2]Însă convingerea că are realitate a făcut unele greșeli să pară pe veci lipsite de speranța vindecării și un motiv de condamnare veșnică la iad. [3]Dacă ar fi așa, Cerului i s-ar opune propriul lui opus, ca el de real. [4]Voia lui Dumnezeu ar fi împărțită atunci în două, și toată creația ar fi supusă legilor celor două puteri opuse, până ce Dumnezeu Își pierde răbdarea, dezbină lumea și Își îndreaptă atacul asupra Lui Însuși. [5]Așa Și-a pierdut Mintea, declarând că păcatul I-a furat realitatea și I-a adus Iubirea, în sfârșit, sub călcâiul răzbunării. [6]Pentru un tablou atât de dement te poți aștepta la o apărare dementă, dar ea nu poate stabili că tabloul trebuie să fie adevărat.

8. Nimic nu dă înțeles unde înțeles nici nu există. [2]Iar adevărul nu are nevoie de apărare pentru a-l face adevărat. [3]Iluziile nu au martori, nici efecte. [4]Cine le vede se amăgește doar. [5]Iertarea e singura funcție aici, servind la aducerea bucuriei pe care o refuză lumea aceasta fiecărui aspect al Fiului lui Dumnezeu în care s-a crezut că domnește păcatul. [6]Poate că nu vezi rolul pe care îl joacă iertarea în încetarea morții și a tuturor convingerilor ivite din pâclele vinovăției. [7]Păcatele sunt convingeri pe care le așezi între fratele tău și tine. [8]Ele te limitează la un timp și la un loc, și îți dau un spațiu mic, iar lui, alt spațiu mic. [9]Această separare e simbolizată, în percepția ta, de un trup care e clar un lucru separat și distinct. [10]Dar ce reprezintă acest simbol nu e decât dorința ta de-a *fi* un lucru distinct și separat.

9. Iertarea înlătură ce stă între fratele tău și tine. [2]Este dorința de a fi unit cu el, nu separat de el. [3]O numim „dorință" pentru că mai concepe alte opțiuni și nu a depășit încă lumea opțiunilor cu totul. [4]Și totuși, e o dorință aliniată cu starea Cerului și neopusă Voii lui Dumnezeu. [5]Deși nu îți dă nici pe departe moștenirea ta deplină, ea înlătură obstacolele pe care le-ai ridicat între Cerul unde te afli, și disponibilitatea de-a recunoaște unde ești și ce ești. [6]Faptele sunt

neschimbate. [7]Dar faptele pot fi negate și pot fi, așadar, necunoscute, deși au fost cunoscute înainte de a fi negate.

10. Mântuirea, desăvârșită și deplină, nu îți cere decât o mică dorință ca ceea ce e adevărat să fie adevărat; puțină disponibilitate să nu vezi ce nu există; un mic suspin care să îți exprime preferința pentru Cer, și nu pentru lumea aceasta pe care par să o domine moartea și devastarea. [2]Ca răspuns voios, creația se va ivi în tine, să înlocuiască lumea pe care o vezi cu Cerul, desăvârșit și deplin. [3]Ce e iertarea, dacă nu disponibilitatea ca adevărul să fie adevărat? [4]Ce poate rămâne nevindecat și desprins de o unitate ce conține în ea toate lucrurile? [5]Nu există păcat. [6]Și fiece miracol e posibil în clipa în care Fiul lui Dumnezeu percepe că dorințele lui și Voia lui Dumnezeu sunt unul și același lucru.

11. Care e Voia lui Dumnezeu? [2]Voia Lui este ca Fiul Lui să aibă tot. [3]Și I-a garantat lucrul acesta atunci când l-a creat *ca* tot. [4]E imposibil să se piardă ceva, dacă ce *ai* este ce *ești*. [5]Acesta e miracolul prin care creația a devenit funcția ta, împărtășind-o cu Dumnezeu. [6]Ea nu se înțelege separat de El și, de aceea, nu are înțeles în lumea aceasta. [7]Aici, Fiul lui Dumnezeu nu cere prea mult, ci mult prea puțin. [8]Ar vrea să își sacrifice propria identitate cu totul, ca să găsească o mică comoară doar a lui. [9]Și nu o poate face fără o senzație de izolare, de pierdere și de singurătate. [10]Aceasta e comoara pe care a căutat să o găsească. [11]Și nu poate decât să îi fie frică de ea. [12]Să fie frica oare o comoară? [13]Poate incertitudinea să fie ceea ce vrei? [14]Sau este o greșeală despre voia ta și ce ești de fapt?

12. Să vedem care este greșeala, ca să poată fi corectată, nu protejată. [2]Păcatul e convingerea că atacul poate fi proiectat în afara minții în care a apărut convingerea. [3]Aici, convingerea fermă că ideile își pot părăsi sursa capătă realitate și înțeles. [4]Iar lumea păcatului și a sacrificiului apare din această greșeală. [5]Lumea aceasta e o încercare de-a-ți dovedi inocența în timp ce cultivi atacul. [6]Eșecul ei constă în faptul că te mai simți vinovat, deși nu înțelegi de ce. [7]Efectele se văd separate de sursa lor, și pare să îți fie imposibil să le controlezi sau previi. [8]Ce se ține astfel separat nu se poate uni niciodată.

13. Cauza și efectul sunt un tot unitar, nu două lucruri separate. [2]Dumnezeu voiește să înveți ce a fost mereu adevărat: că te-a creat parte din El și că asta trebuie să mai fie adevărat pentru că ideile nu își părăsesc sursa. [3]Iată care e legea creației: fiece idee pe care o concepe mintea nu face decât să îi sporească abundența și niciodată nu i-o scade. [4]Asta e la fel de adevărat pentru ce dorește în deșert, cât și pentru ce voiește cu adevărat, căci mintea poate dori să fie indusă în eroare, dar nu poate face să fie ce nu e. [5]Iar să crezi că ideile își pot părăsi sursa înseamnă să inviți iluziile să fie adevărate, fără succes.

[6]Căci succesul nu va fi posibil niciodată în încercările de-a-l induce în eroare pe Fiul lui Dumnezeu.

14. Miracolul este posibil când cauza și consecința sunt reunite, și nu ținute separat. [2]Vindecarea efectului fără a vindeca și cauza poate doar să mute efectele la alte forme. [3]Așa ceva nu ar elibera. [4]Fiul lui Dumnezeu nu s-ar putea mulțumi vreodată cu nimic mai prejos de deplina lui mântuire și scăpare de vinovăție. [5]Căci, altfel, continuă să își ceară un sacrificiu, negând că îi aparține totul, nelimitat de niciun fel de pierdere. [6]Un mic sacrificiu are exact aceleași efecte ca întreaga idee de sacrificiu. [7]Dacă pierderea e posibilă sub orice formă, atunci Fiul lui Dumnezeu e făcut să fie incomplet și nu el însuși. [8]Și nu va ajunge nici să se cunoască, nici să își recunoască voia. [9]S-a lepădat de Tatăl lui și de el însuși, și și-a făcut din Amândoi niște dușmani nesuferiți.

15. Iluziile servesc scopului pentru care au fost făcute. [2]Și din scopul lor ele derivă orice înțeles par să aibă. [3]Dumnezeu a dat tuturor iluziilor ce s-au făcut un alt scop care justifică un miracol, indiferent ce formă au luat. [4]În fiece miracol stă toată vindecarea, căci Dumnezeu le-a răspuns la toate ca la una. [5]Și ce e una pentru El precis este totuna. [6]De crezi că ce este totuna este diferit, te induci doar în eroare. [7]Ce Dumnezeu consideră că este una va fi pe vecie una, și nu ceva separat. [8]Împărăția Lui este unită: așa a fost creată și așa va fi întotdeauna.

16. Miracolul doar îți invocă Numele străvechi, pe care îl vei recunoaște pentru că adevărul e în memoria ta. [2]Iar fratele tău invocă acest Nume spre eliberarea lui și a ta. [3]Cerul se răsfrânge asupra Fiului lui Dumnezeu. [4]Nu îl refuza pe Fiul Lui, ca să poți fi eliberat. [5]Fiul lui Dumnezeu renaște în fiecare clipă până alege să nu mai moară. [6]În fiece dorință de-a răni, alege moartea în loc de ce îi voiește Tatăl lui. [7]Dar fiecare clipă îi oferă viață pentru că Tatăl lui voiește ca el să trăiască.

17. Numai în răstignire e pusă izbăvirea, căci nu e nevoie de vindecare unde nu e nici durere, nici suferință. [2]Iertarea este răspunsul la orice fel de atac. [3]Așa se lipsește atacul de efecte și se răspunde urii în numele iubirii. [4]Ție, cui ți s-a dat să îl mântuiești pe Fiul lui Dumnezeu de răstignire, iad și moarte, toată slava de-a pururi! [5]Căci ai puterea să Îi mântuiești Fiul pentru că așa a voit Tatăl lui. [6]Și în mâinile tale stă toată mântuirea, să fie oferită și primită ca tot unitar.

18. Să folosești puterea pe care ți-a dat-o Dumnezeu așa cum vrea să fie folosită e doar ceva firesc. [2]Nu este arogant să fii cum te-a creat El, nici să folosești ce-a dat ca răspuns la toate erorile Fiului Său, să îl elibereze. [3]Dar este arogant să te lepezi de puterea ce ți-a dat-o El și

să alegi o mică dorință fără sens în loc de ce voiește El. [4]Darul pe care ți l-a dat Dumnezeu este nelimitat. [5]Nu există împrejurare la care să nu poată răspunde, nici problemă care să nu se rezolve în lumina lui plină de har.

19. Stai în pace, unde te vrea Dumnezeu. [2]Și fii mijlocul prin care fratele tău găsește pacea în care ți se împlinesc dorințele. [3]Laolaltă, să aducem binecuvântare lumii păcatului și morții. [4]Căci ce ne poate mântui pe fiecare ne poate mântui pe toți. [5]Nu există nicio diferență între Fiii lui Dumnezeu. [6]Unitatea pe care o neagă specialitatea îi va mântui pe toți, căci ce e una nu poate avea specialitate. [7]Și totul aparține fiecăruia din ei. [8]Nicio dorință nu stă între un frate și ai lui. [9]A lua de la unul înseamnă a-i văduvi pe toți. [10]Și totuși, a binecuvânta și unul singur înseamnă a-i binecuvânta pe toți ca tot unitar.

20. Străvechiu-ți Nume aparține tuturor, după cum și al lor îți aparține ție. [2]Invocă numele fratelui tău și Dumnezeu va răspunde, căci Îl invoci pe El. [3]Ar putea oare să refuze să răspundă, când le-a răspuns deja tuturor celor ce Îl invocă? [4]Un miracol nu poate face nicio schimbare. [5]Dar poate face din ce a fost adevărat mereu ceva recunoscut de cei ce nu îl cunosc; și, prin intermediul acestui mic dar de adevăr, lăsat să fie doar ce este, i se permite Fiului lui Dumnezeu să fie și el ce e, și întregii creații eliberate i se permite să invoce Numele lui Dumnezeu ca tot unitar.

VIII. Imediatețea mântuirii

1. Singura problemă ce ți-a mai rămas e aceea că vezi un interval de timp între momentul în care ierți și cel în care vei primi beneficiile încrederii în fratele tău. [2]Acesta reflectă puținul pe care vrei să îl ții între tine și fratele tău, ca să puteți fi un pic separați. [3]Căci timpul și spațiul sunt o singură iluzie, care ia forme diferite. [4]Dacă a fost proiectată dincolo de mintea ta, o consideri timp. [5]Cu cât e adusă mai aproape de unde este, cu atât te gândești la ea mai mult ca spațiu.

2. Vrei să te ții la o anumită distanță de fratele tău, un spațiu pe care îl percepi ca timp deoarece încă mai crezi că ești exterior fratelui tău. [2]Încrederea devine astfel imposibilă. [3]Și nu poți să crezi că încrederea ar rezolva fiece problemă – acum. [4]Și, de aceea, crezi că e mai sigur să rămâi un pic precaut și atent la interese percepute separate. [5]Din perspectiva percepției acestea, nu poți concepe să obții ce iertarea îți oferă chiar *acum*. [6]Intervalul ce crezi că stă între dăruirea și primirea darului pare a fi unul în care ai de sacrificat și de pierdut. [7]Tu vezi mântuire în ultimă instanță, nu rezultate imediate.

3. Mântuirea *este* imediată. [2]Dacă nu o percepi așa, frică îți va fi de ea, căci vei crede că există un mare risc să pierzi între momentul în care îți însușești scopul ei și cel în care îți parvin efectele ei. [3]În forma aceasta, greșeala care este sursa fricii rămâne încă în umbră. [4]Mântuirea *chiar* ar desființa spațiul pe care îl mai vezi între voi și v-ar lăsa imediat să deveniți unul singur. [5]Tocmai aici ți-e frică să nu se afle pierderea. [6]Nu proiecta această frică asupra timpului, căci nu timpul e dușmanul pe care îl percepi. [7]Timpul e ca trupul de neutru, dar nu și în privința scopului pe care i-l atribui. [8]De vrei să mai păstrezi un spațiu mic între fratele tău și tine, atunci vei vrea un interval micuț de timp din care iertarea să fie oprită pentru o vreme. [9]Așa se face că intervalul dintre momentul în care ți se oprește iertarea și cel în care ți se dă ți se pare periculos, și un motiv justificat de îngrozire.

4. Dar spațiul dintre fratele tău și tine e evident doar în prezent, *acum*, și nu poate fi perceput în viitor. [2]Și nici omis într-un alt timp decât în cel prezent. [3]Nu pierderea viitoare te înspăimântă. [4]Ce te îngrozește este unirea din prezent. [5]Cine se poate simți dezolat altcândva decât acum? [6]O cauză viitoare nu are efecte deocamdată. [7]Așa că, frică dacă îți este, există o cauză prezentă. [8]Și atunci *aceasta* trebuie corectată, nu o stare viitoare.

5. Planurile de siguranță pe care ți le faci sunt puse toate în viitor, unde nu poți croi planuri. [2]Acestuia nu i s-a dat deocamdată niciun scop, iar ce se va întâmpla nu are cauză deocamdată. [3]Cine poate să prezică efecte fără o cauză? [4]Și cui ar putea să îi fie frică de efecte, dacă nu ar crede că au fost cauzate și judecate dezastruoase chiar *acum*? [5]Credința în păcat stârnește frică, iar ea, aidoma cauzei ei, se uită înainte, se uită înapoi, dar omite ce e aici și acum. [6]Dar cauza ei trebuie să fie numai aici și acum, dacă efectele lui s-au judecat deja înfricoșătoare. [7]Și, prin omiterea aceasta, e protejat și ținut separat de vindecare. [8]Căci un miracol e *acum*. [9]Este aici deja, în harul prezent, în singurul interval de timp pe care l-au omis păcatul și frica, dar ce constituie tot timpul existent.

6. Efectuarea întregii corecții nu cere timp deloc. [2]Dar acceptarea faptului că s-a efectuat poate părea că cere o veșnicie. [3]Schimbarea de scop pe care a adus-o Spiritul Sfânt relației tale are în ea toate efectele pe care le vei vedea. [4]Pot fi privite *acum*. [5]De ce ai aștepta să se dezvăluie în timp și te-ai teme că nu o să vină, deși sunt aici deja? [6]Ți s-a spus că tot ce vine de la Dumnezeu aduce numai bine. [7]Și totuși, pare să nu fie așa. [8]E greu să crezi anticipat binele ce vine sub formă de dezastru. [9]De altfel, e o idee ce nici nu are sens.

7. De ce să apară binele sub forma răului? [2]Și nu e o amăgire dacă apare? [3]Cauza lui este aici, dacă e vorba să apară. [4]Efectele lui de ce nu sunt, atunci, evidente? [5]De ce tocmai în viitor? [6]Iar tu cauți să te mulțumești cu suspinatul, „raționând" că nu înțelegi acum, dar că vei înțelege într-o bună zi. [7]Când o să îți fie limpede ce înseamnă. [8]Asta nu e rațiune, căci e nedreaptă și face aluzii clare la pedeapsă până te ajunge clipa eliberării. [9]Dată o schimbare a scopului spre bine, nu există nicio rațiune pentru un interval în care să se abată un dezastru, ce se va percepe „bun" cândva, dar sub formă de durere acum. [10]Asta ar însemna sacrificarea lui *acum*, un sacrificiu care nu poate fi plata ce ți-o cere Spiritul Sfânt pentru ce ți-a dat fără nicio plată.

8. Iluzia aceasta însă are o cauză care, deși neadevărată, trebuie să fie deja în mintea ta. [2]Iar iluzia aceasta e doar unul dintre efectele pe care le generează și una dintre formele sub care i se percepe rezultatul. [3]Acest interval de timp, în care pedeapsa e percepută a fi forma sub care apare „binele", nu e decât unul dintre aspectele spațiului mic ce stă între voi, tot neiertat.

9. Nu te mulțumi cu o fericire viitoare. [2]Nu are înțeles și nu e răsplata ce ți se cuvine. [3]Căci ai de ce să fii liber *acum*. [4]Ce rost are libertatea sub forma captivității? [5]De ce s-ar deghiza izbăvirea ca moarte? [6]Amânarea nu are sens, iar „raționamentul" ce susține că efectele unei cauze prezente trebuie amânate până într-un timp viitor nu e decât negarea faptului că consecința și cauza trebuie să vină laolaltă. [7]Nu căuta să fii izbăvit de timp, ci de spațiul mic ce mai este între voi. [8]Și nu lăsa să fie deghizat ca timp și prezervat astfel – din cauză că i s-a schimbat forma și nu se mai poate recunoaște ce e. [9]Scopul Spiritului Sfânt este acum al tău. [10]Să nu fie a ta și fericirea Lui?

IX. Căci au sosit

1. Gândește-te cât de sfânt mai trebuie să fii tu, cel din care Vocea pentru Dumnezeu îți cheamă fratele cu iubire, să poți trezi în el Vocea ce răspunde la chemarea ta! [2]Și gândește-te cât de sfânt mai trebuie să fie el, din moment ce doarme în el propria ta mântuire, unită cu libertatea lui! [3]Oricât de mult ți-ai dori să fie condamnat, Dumnezeu este în el. [4]Și nu vei ști niciodată că este și în tine, cât timp Îi ataci casa aleasă și te lupți cu gazda Sa. [5]Privește-l cu blândețe. [6]Uită-te cu ochi drăgăstoși la cel ce Îl poartă în el pe Cristos, ca să îi vezi slava și să te bucuri că Cerul nu e separat de tine.

2. E oare prea mult să ți se ceară un pic de încredere în cel ce ți-L aduce pe Cristos, să ți se ierte toate păcatele și să fii lăsat fără să mai nutrești niciunul? [2]Nu uita că o umbră ținută între fratele tău și tine umbrește chipul lui Cristos și amintirea lui Dumnezeu. [3]Vrei oare să

Îi schimbi pe o ură străveche? 4Pământul pe care stai e pământ sfânt datorită Celor Care, stând cu tine acolo, l-au binecuvântat cu inocența și cu pacea Lor.

3. Sângele urii pălește să lase iarba să crească din nou verde și florile să sclipească de un alb strălucitor în soarele verii. 2Ce a fost un tărâm al morții a devenit acum un templu viu într-o lume de lumină. 3Datorită Lor. 4Prezența Lor este cea care a ridicat sfințenia să își reia locul străvechi pe un tron străvechi. 5Datorită Lor, miracolele au țâșnit ca iarba și florile pe un pământ sterp, pârjolit și pustiit de ură. 6Ce ura a făcut, Ei au desfăcut. 7Și acum stai pe un pământ atât de sfânt, încât Cerul se apleacă să se unească cu el și să îl facă aidoma lui însuși. 8Umbra unei uri străvechi a dispărut, și toată stricăciunea și uscăciunea s-au șters pentru totdeauna de pe fața pământului unde au sosit Ei.

4. Ce e pentru Ei o sută sau o mie sau zeci de mii de ani? 2Când sosesc Ei, scopul timpului s-a împlinit. 3Ce nu a fost nicicând trece în nimic când sosesc Ei. 4Tot ce a reușit ura să ia se restituie iubirii, iar libertatea luminează fiece făptură și o ridică la Cer, unde luminile devin tot mai aprinse cu fiece făptură ce se întoarce acasă. 5Neîntregul se reîntregește și bucuria Cerului sporește pentru că i s-a redat ce îi aparține. 6Pământul însângerat se curăță, iar dementii și-au lepădat veșmintele demenței să Li se alăture în locul unde stai.

5. Cerul este recunoscător că i se dăruiește ce i s-a refuzat atâta vreme. 2Căci Ei au sosit să îi adune pe ai Lor. 3Ce a fost încuiat se deschide; ce a fost ferit de lumină e abandonat, ca lumina să se răsfrângă asupra lui și să nu lase nici spațiu, nici distanță între lumina Cerului și lume.

6. Cel mai sfânt dintre toate locurile de pe pământ e locul în care o ură străveche a devenit o iubire prezentă. 2Și Ei vin repede la templul viu, unde Li s-a pregătit o casă. 3Nu există loc mai sfânt în Cer. 4Și au venit să locuiască în templul care Li s-a oferit, să fie atât locul Lor de odihnă, cât și al tău. 5Ce i-a cedat ura iubirii devine lumina cea mai aprinsă din toată strălucirea Cerului. 6Și toate luminile din Cer devin și mai aprinse, în semn de recunoștință pentru ce i s-a restituit.

7. Îngerii plutesc drăgăstos în jurul tău, să te ferească de toate gândurile întunecate ale păcatului și să țină lumina acolo unde a intrat. 2Urmele pașilor tăi luminează lumea, căci – unde mergi tu – iertarea te însoțește bucuroasă. 3Nu e nimeni pe pământ care să nu îi aducă mulțumiri celui ce i-a refăcut casa și l-a adăpostit de iarnă aspră și aprig ger. 4Da-vor oare mai puțin Domnul Cerului și Fiul Său, în semn de recunoștință pentru mult mai mult?

8. Templul Dumnezeului Cel viu e reconstruit acum, să Îl regăzduiască pe Cel de Care a fost creat. 2Unde stă El, Fiul Lui stă cu El,

niciodată separat. 3Iar Ei aduc mulțumiri că sunt, în sfârșit, bine-veniți. 4Unde a stat o cruce stă acum Cristos Cel înviat, iar cicatricile străvechi sunt vindecate în viziunea Lui. 5Un străvechi miracol a sosit să binecuvânteze și să înlocuiască o străveche dușmănie ce venise să ucidă. 6Cu recunoștință blândă, Dumnezeu Tatăl și Fiul revin la ce este și va fi al Lor în vecii vecilor. 7Scopul Spiritului Sfânt e împlinit acum. 8Căci Ei au sosit! 9Căci au sosit în sfârșit!

X. Isprăvirea nedreptății

1. Ce mai rămâne, atunci, de desfăcut ca să îți dai seama de Prezența Lor? 2Un singur lucru: ai un punct de vedere diferențiat între momentele în care se justifică atacul și cele în care crezi că e nedrept și nepermis. 3Când îl percepi nedrept, crezi că se justifică o reacție de mânie. 4Așa că vezi ce e totuna ca diferit. 5Confuzia nu este limitată. 6Dacă se întâmplă să apară, va fi totală. 7Iar prezența ei, în orice formă, va ascunde Prezența Lor. 8Ei fie sunt cunoscuți cu claritate, fie nu sunt cunoscuți deloc. 9Percepția confuză va stopa cunoașterea. 10Nu e vorba de dimensiunea confuziei sau de cât de mult conturbă. 11Simpla ei prezență o exclude pe a Lor și Îi ține necunoscuți.

2. Ce înseamnă dacă percepi că anumite forme de atac sunt nedrepte față de tine? 2Înseamnă că trebuie să existe unele forme în care crezi că este drept. 3Pentru că, altfel, cum le-ai putea considera nedrepte pe unele dintre ele? 4Unele, prin urmare, capătă înțeles și sunt percepute raționale. 5Și numai unele sunt considerate lipsite de înțeles. 6Iar asta neagă faptul că *toate* sunt lipsite de noimă, că sunt la fel de lipsite de cauză sau consecință, și că nu pot avea niciun fel de efecte. 7Prezența Lor este umbrită de orice văl ce stă între strălucita Lor inocență și conștientizarea faptului că e și inocența ta, și că îi aparține deopotrivă fiecărei făpturi. 8Dumnezeu nu limitează. 9Iar ce e limitat nu poate să fie Cerul. 10Așa că trebuie să fie iadul.

3. Nedreptatea și atacul sunt o singură greșeală, atât de strâns unite încât, unde se percepe una, trebuie să se vadă și cealaltă. 2Nu poți fi nedreptățit. 3Convingerea că ești e doar o altă formă a ideii că ești văduvit de cineva ce nu ești tu. 4Proiecția cauzei sacrificiului stă la rădăcina tuturor lucrurilor pe care le percepi nedrepte și nemeritate. 5Dar tu ești cel ce ți le cere, dintr-o profundă nedreptate față de Fiul lui Dumnezeu. 6Nu ai alt dușman decât pe tine; și ești, într-adevăr, dușmanul lui căci nu îl cunoști *ca* unul și același cu tine. 7Ce poate fi mai nedrept decât să fie văduvit de ce e el, să i se nege dreptul de-a fi el însuși și să i se ceară să sacrifice Iubirea Tatălui său și a ta ca pe

ceva ce nu i se cuvine?

4. Ferește-te de ispita de-a te percepe nedreptățit. [2]În acest fel de a vedea, cauți să găsești o inocență care nu este a Lor, ci numai a ta, cu prețul vinovăției altcuiva. [3]Poate oare inocența să fie cumpărată dând altcuiva vinovăția ta? [4]Și oare *tocmai* inocență vrea să obțină atacul tău asupra acestuia? [5]Oare nu răsplată cauți pentru propriul tău atac asupra Fiului lui Dumnezeu? [6]Nu e mai sigur oare să crezi că ești nevinovat de acesta și victimizat în ciuda inocenței tale? [7]Oricum s-ar juca jocul vinovăției, cineva trebuie să piardă. [8]Cineva trebuie să își piardă inocența ca altcineva să o poată lua de la el, făcând din ea propria lui inocență.

5. Tu crezi că fratele tău este nedrept cu tine pentru că socotești că unul dintre voi chiar trebuie să fie pentru a-l face inocent pe celălalt. [2]Și în acest joc percepi un singur scop pentru întreaga voastră relație. [3]Și pe acesta cauți să îl adaugi la scopul care i s-a dat. [4]Scopul Spiritului Sfânt este acela de-a lăsa să îți devină cunoscută Prezența sfinților tăi Musafiri. [5]Și nimic nu se poate adăuga la acest scop, pentru că, în afară de acesta, lumea nu are niciun scop. [6]Să adaugi sau să scazi ceva de la acest unic obiectiv înseamnă să vă sustragi lumii și ție însuți tot scopul pe care îl aveți. [7]Și fiece nedreptate pe care pare să ți-o pună în spinare lumea, tu ai pus-o asupra ei lipsind-o de scop și de funcția pe care o vede Spiritul Sfânt. [8]Așa i s-a negat simpla dreptate fiecărei făpturi de pe pământ.

6. Nu poți să îți închipui ce efect are această nedreptate asupra ta, care judeci nedrept și vezi cum ai și judecat. [2]Lumea devine tot mai întunecată și mai amenințătoare, și nu poți percepe – ca să îți lumineze drumul – nici urmă din toată scânteierea bucuroasă pe care o aduce mântuirea. [3]Așa că te vezi lipsit de lumină, abandonat în seama întunericului, lăsat pe nedrept fără vreun rost într-o lume zadarnică. [4]Lumea e dreaptă pentru că Spiritul Sfânt a adus nedreptatea la lumina lăuntrică, iar acolo toată nedreptatea a fost rezolvată și înlocuită cu toată dreptatea și iubirea. [5]Dacă percepi nedreptate pe undeva, nu trebuie decât să spui:

[6]Prin asta neg Prezența Tatălui și a Fiului. [7]Și aș prefera să Îi cunosc pe Ei decât să văd nedreptatea, pe care Prezența Lor o spulberă.

Capitolul 27

VINDECAREA VISULUI

I. Tabloul răstignirii

1. Dorința de-a fi nedreptățit e o tentativă de compromis ce vrea să combine atacul și inocența. [2]Oare cine poate să combine ce e total incompatibil, unind ce nu se poate îmbina? [3]Ține-o pe calea blândeții, și nu te vei teme de niciun rău și de nicio umbră din noapte. [4]Dar să nu îți pui simboluri de groază în cale, căci vei împleti o cunună de spini din care nici tu, nici fratele tău nu veți scăpa. [5]Nu te poți răstigni numai pe tine însuți. [6]Și, dacă ești nedreptățit, el trebuie să îndure nedreptatea pe care o vezi tu. [7]Nu te poți sacrifica numai pe tine însuți. [8]Căci sacrificiul e total. [9]Și, dacă s-ar putea produce totuși, ar implica întreaga creație dumnezeiască, și pe Tatăl, cu sacrificiul preaiubitului Său Fiu.

2. Eliberarea ta de sacrificiu o face manifestă pe a lui și o arată ca a lui. [2]Dar fiece durere ce o simți o vezi ca o dovadă că el se face vinovat de atac. [3]Așa vrei să faci din tine semnul că el și-a pierdut inocența și nu are decât să se uite la tine ca să-și dea seama că a fost condamnat. [4]Și ce a fost nedrept față de tine se va abate, pe bună dreptate, asupra lui. [5]Răzbunarea nedreaptă pe care o înduri îi aparține acum lui și, abătându-se asupra lui, pe tine te sloboade. [6]Să nu dorești să faci din tine un simbol viu al vinovăției lui, căci nu vei scăpa de moartea ce i-ai pregătit-o. [7]Dar în inocența lui ți-o afli pe a ta.

3. De câte ori consimți să ai parte de durere, lipsuri, nevoi sau nedreptăți, nu faci decât să îți acuzi fratele că l-a atacat pe Fiul lui Dumnezeu. [2]Îi ții în fața ochilor un tablou al răstignirii tale, să vadă că păcatele lui s-au consemnat în Cer, cu sângele și moartea ta, și merg în fața lui, blocându-i intrarea și osândindu-l la iad. [3]Dar de consemnat s-au consemnat în iad, și nu în Cer, unde ești inatacabil și îi dovedești inocența. [4]Portretul tău pe care i-l oferi ți-l arăți ție de fapt și îți pui în el toată credința. [5]Spiritul Sfânt îți oferă, să îi dai, un portret al tău în care nu există nicio durere și niciun reproș. [6]Și ce s-a martirizat pentru a demonstra vinovăția lui devine perfecta mărturie a inocenței lui.

4. Puterea mărturiei e mai presus de crezare pentru că aduce convingere în urma ei. [2]Martorul e crezut pentru că face trimitere la ceea ce reprezintă, dincolo de el însuși. [3]Un tu bolnav și suferind nu reprezintă decât vinovăția fratelui tău, martorul pe care îl trimiți ca nu cumva să uite rănile pe care le-a produs, de care juri că nu o să

scape niciodată. [4]Acest tablou bolnav şi jalnic *tu* îl accepţi, numai de ţi-ar servi la pedepsirea lui. [5]Bolnavii sunt nemiloşi cu toată lumea şi, într-o molipsire generală, caută să ucidă. [6]Moartea pare o plată uşoară dacă pot să spună: „Priveşte-mă, frate, de mâna ta mor". [7]Căci boala e mărturia vinovăţiei lui, iar moartea ar dovedi că greşelile lui trebuie să fie păcate. [8]Boala nu e decât o „mică" moarte: o formă de răzbunare nu încă totală. [9]Dar ea vorbeşte cu certitudine pentru ceea ce reprezintă. [10]Tabloul mohorât şi amărât pe care l-ai trimis fratelui tău *tu* l-ai privit cu durere. [11]Şi tot ce i-a arătat lui ai crezut, căci a stat mărturie la vinovăţia din el pe care ai perceput-o şi iubit-o.

5. Acum, în mâinile îmblânzite de atingerea Lui, Spiritul Sfânt pune portretul unui alt tu. [2]E tot tabloul unui trup, căci ce eşti cu adevărat nu poate fi văzut, şi nici reprezentat. [3]Acesta însă nu a fost folosit pentru atac, aşa că nu a simţit nicio durere. [4]El stă mărturie la adevărul veşnic că nu poţi fi rănit şi trimite, dincolo de el, atât la inocenţa ta, cât şi la a fratelui tău. [5]Arată-l pe acesta fratelui tău, care va vedea că fiecare cicatrice s-a vindecat şi fiecare lacrimă s-a şters cu hohote de râs şi cu iubire. [6]Iar el îşi va vedea acolo propria-i iertare şi, cu ochi vindecaţi, va privi dincolo de ea, spre inocenţa pe care o întrezăreşte în tine. [7]Aici e dovada că nu a păcătuit nicicând, că nimic din ce l-a pus nebunia lui să facă nu s-a făcut vreodată şi că nu a avut efecte de niciun fel. [8]Că niciun reproş cu care şi-a împovărat inima nu a fost justificat, şi că nu îl poate atinge niciun atac cu înţepătura înveninată şi implacabilă a fricii.

6. Atestă-i inocenţa, şi nu vinovăţia. [2]Vindecarea ta e alinarea şi sănătatea lui căci dovedeşte că iluziile nu sunt adevărate. [3]Nu voinţa de viaţă, ci dorinţa de moarte e motivaţia acestei lumi. [4]Unicul ei rost este să dovedească realitatea vinovăţiei. [5]Nu există gând, nici fapt, nici sentiment lumesc care să aibă o altă motivaţie decât aceasta. [6]Aceştia sunt martorii chemaţi să dea putere de convingere şi de crezare sistemului pentru care vorbesc şi pe care îl reprezintă. [7]Şi fiecare are multe voci, vorbindu-vă fratelui tău şi ţie în diferite limbi. [8]Şi totuşi, mesajul e acelaşi pentru amândoi. [9]Împodobirea trupului caută să arate cât de încântătoare sunt mărturiile vinovăţiei. [10]Grijile faţă de trup demonstrează cât de fragilă şi de vulnerabilă e viaţa ta, cât de uşor se distruge ce iubeşti. [11]Depresia vorbeşte de moarte, iar vanitatea, de o reală preocupare cu absolut orice.

7. Indiferent de forma pe care o ia, boala e cea mai puternică mărturie a futilităţii, care le sprijină pe toate celelalte şi le ajută să zugrăvească tabloul în care păcatul e justificat. [2]Bolnavii sunt îndreptăţiţi să aibă toate dorinţele nefireşti şi toate nevoile ciudate pe care le au. [3]Căci cine ar putea să trăiască o viaţa curmată atât de devreme, fără să aprecieze valoarea bucuriilor trecătoare? [4]Ce plăceri de durată ar

putea exista? [5]Cei firavi nu sunt oare îndreptăţiţi să creadă că fiece fărâmă de plăcere furată e o răsplată cuvenită pentru micile lor vieţi? [6]Moartea lor va plăti preţul pentru toate, fie că se bucură de foloasele pe care le au, fie că nu. [7]Sfârşitul vieţii trebuie să vină, indiferent cum s-a petrecut viaţa respectivă. [8]Aşa că desfată-te cu trecătorul şi cu efemerul.

8. Acestea nu sunt păcate, ci mărturii la convingerea ciudată că păcatul şi moartea sunt reale, că inocenţa şi păcatul îşi vor găsi, la fel, sfârşitul în mormânt. [2]Dacă ar fi adevărat, ai avea de ce să te mulţumeşti să cauţi bucurii trecătoare şi să îţi găseşti mici plăceri oriunde poţi. [3]Dar, în acest tablou, trupul nu e perceput neutru şi fără un rost care să îi fie inerent. [4]Căci devine simbolul reproşului, semnul vinovăţiei, ale cărei consecinţe se mai pot vedea, aşa că nu li se poate nega cauza.

9. Funcţia ta e să îi arăţi fratelui tău că păcatul nu poate avea cauză. [2]Ce futil trebuie să fie să te vezi un tablou al dovezii că ceea ce e funcţia ta nu poate să fie niciodată! [3]Tabloul Spiritului Sfânt nu schimbă trupul în ceva ce nu e. [4]Nu face decât să elimine din el toate semnele de acuzare şi de învinuire. [5]Reprezentat fără vreun rost, trupul nu e văzut nici rău, nici bun; nici bolnav, nici sănătos. [6]Nu oferă temeiuri să fie judecat nicicum. [7]Nu are viaţă, dar nu e nici mort. [8]Stă în afara întregii experienţe a iubirii sau a fricii. [9]Căci acum nu este încă martor la nimic, rostul lui fiind deschis şi mintea reeliberată să aleagă la ce serveşte el. [10]Acum nu este condamnat, ci aşteaptă să i se dea un rost, să poată îndeplini funcţia pe care o va primi.

10. În acest spaţiu gol, din care s-a eliminat ţelul păcatului, Cerul e liber să fie reamintit. [2]Aici poate să vină pacea lui, iar vindecarea desăvârşită poate lua locul morţii. [3]Trupul poate deveni un semn al vieţii, o prevestire a izbăvirii şi un suflu de nemurire spre cei ce s-au săturat să tot inspire mirosul fetid al morţii. [4]Lasă-l să aibă vindecarea ca rost al lui. [5]Atunci va trimite mai departe mesajul pe care l-a primit şi, prin sănătatea şi frumuseţea lui, va proclama adevărul şi valoarea pe care le reprezintă. [6]Lasă-l să primească puterea de-a reprezenta o viaţă fără sfârşit, de-a pururi neatacată. [7]Iar, spre fratele tău, mesajul lui să fie: „Priveşte-mă, frate, de mâna ta trăiesc".

11. Simplul mod de-a lăsa să se înfăptuiască asta este, pur şi simplu, următorul: laşi trupul să nu aibă niciun rost din trecut, când erai sigur că rostul lui era să cultive vinovăţia. [2]Căci ar susţine sus şi tare că portretul tău ciuntit simbolizează pe vecie ceea ce reprezintă. [3]Şi nu lasă niciun spaţiu în care să i se dea o perspectivă diferită, un alt rost. [4]Tu *nu* îi cunoşti rostul. [5]Nu ai făcut decât să dai iluzii de rost unui lucru pe care l-ai făcut să ascundă de tine funcţia ta. [6]Acest lucru fără rost nu poate ascunde funcţia pe care a dat-o Spiritul Sfânt. [7]Aşa că

lasă rostul lui şi funcţia ta să fie, în sfârşit, reconciliate şi văzute ca un singur lucru.

II. Frica de vindecare

1. Vindecarea e înfricoşătoare? [2]Pentru mulţi, da. [3]Căci acuzarea e o piedică în calea iubirii, iar trupurile vătămate sunt acuzatoare. [4]Ele stau ferm în calea încrederii şi a păcii, declarând că firavii nu pot să se încreadă, iar cei vătămaţi nu sunt îndreptăţiţi să aibă pace. [5]Cine şi-ar mai putea iubi fratele şi s-ar mai încrede în el, după ce a fost rănit de el? [6]El a atacat şi o să mai atace. [7]Nu îl proteja, căci trupul tău vătămat arată că *tu* trebuie să te protejezi de el. [8]Iertarea poate fi un act de caritate, dar nu i se cuvine. [9]Poate fi compătimit pentru că e vinovat, dar nu şi disculpat. [10]Iar, dacă îi ierţi greşelile, nu faci decât să sporeşti toată vinovăţia pe care şi-a câştigat-o pe merit.

2. Cei nevindecaţi nu pot să ierte. [2]Căci tocmai ei stau mărturie că nu e drept să ierţi aşa ceva. [3]Ei vor să păstreze consecinţele vinovăţiei pe care o trec cu vederea. [4]Dar nimeni nu poate să ierte un păcat pe care îl consideră real. [5]Iar ce are consecinţe trebuie să fie real, căci ce a făcut se vede. [6]Iertarea nu e milă, ce caută să scuze ceva considerat un adevăr. [7]Binele nu poate *fi* dat în schimbul răului, căci iertarea nu stabileşte mai întâi păcatul, pentru ca apoi să îl ierte. [8]Cine poate spune cu toată sinceritatea: „Fratele meu, m-ai rănit, şi totuşi, fiindcă îţi sunt superior, te scuz că m-ai rănit"? [9]Scuzarea lui şi rănirea ta nu pot coexista. [10]Una o neagă pe cealaltă şi trebuie să o facă falsă.

3. Să fii martor la păcat şi totuşi să îl ierţi este un paradox pe care raţiunea nu poate să îl vadă. [2]Căci susţine că nedreptatea ce ţi s-a făcut nu merită scuzată. [3]Iar, scuzând-o, îi oferi fratelui tău îndurare, dar păstrezi dovada că nu e inocent de fapt. [4]Bolnavii rămân acuzatori. [5]Nu pot să îşi ierte fraţii şi nu se pot ierta nici pe ei înşişi. [6]Căci cel în care stă iertarea adevărată nu poate suferi. [7]El nu ţine dovada păcatului dinaintea ochilor fratelui său. [8]Aşa că sigur a trecut-o cu vederea şi a scos-o din proprii lui ochi. [9]Nu poate fi iertare pentru unul, dar nu şi pentru celălalt. [10]Cine iartă e vindecat. [11]Şi în vindecarea lui stă dovada că a scuzat cu adevărat şi nu păstrează nicio urmă de condamnare pe care ar vrea să o mai îndrepte împotriva lui însuşi sau a oricărei alte făpturi.

4. Iertarea nu este reală dacă nu vă aduce vindecare şi fratelui tău, şi ţie. [2]Trebuie să adevereşti că păcatele lui nu au niciun efect asupra

ta, ca să demonstrezi că nu sunt reale. [3]Căci cum altfel ar putea să fie el nevinovat? [4]Şi cum i s-ar putea justifica inocenţa altfel decât prin faptul că păcatele lui nu au efecte care să îi îndreptăţească vinovăţia? [5]Păcatele sunt în afara iertării tocmai pentru că implică efecte ce nu pot fi desfăcute şi trecute cu vederea în totalitate. [6]În desfacerea lor stă dovada că sunt doar simple greşeli. [7]Lasă-te vindecat ca să poţi ierta, oferindu-vă mântuire fratelui tău şi ţie însuţi.

5. Un trup frânt arată că mintea nu s-a vindecat. [2]Un miracol de vindecare demonstrează că separarea nu are efect. [3]Ce vrei să îi demonstrezi fratelui tău vei şi crede. [4]Puterea mărturiei provine din ce crezi. [5]Şi tot ce spui, faci sau gândeşti nu face decât să adeverească ce îl înveţi pe el. [6]Trupul tău poate fi un mijloc de-a-l învăţa că acesta nu a simţit durere din cauza lui. [7]Iar vindecarea trupului tău îi poate oferi o mărturie mută că este inocent. [8]Iată mărturia ce poate vorbi mai tare decât o mie de limbi. [9]Căci prin ea i se demonstrează că a fost iertat.

6. Un miracol nu îi poate oferi lui mai puţin decât ţi-a dat ţie. [2]Aşa că vindecarea ta arată că mintea ta s-a vindecat şi i-a iertat fratelui tău nefaptele. [3]Iar el se convinge astfel că nu şi-a pierdut nicicând inocenţa şi se vindecă, odată cu tine. [4]Miracolul desface astfel tot ce atestă lumea că e de nedesfăcut. [5]Iar deznădejdea şi moartea trebuie să dispară la auzul goarnei ce sună străvechea chemare a vieţii. [6]Chemarea aceasta are o putere ce întrece cu mult anemicul şi jalnicul strigăt al vinovăţiei şi al morţii. [7]Străvechea chemare a Tatălui spre al Său Fiu şi a Fiului către ai Săi va fi şi ultima goarnă pe care o va auzi lumea. [8]Frate, nu este moarte. [9]Iată ce înveţi când tot ce îţi doreşti e să îi arăţi fratelui tău că nu te-a rănit. [10]El crede că mâinile îi sunt pătate de sângele tău şi că este, de aceea, condamnat. [11]Dar, prin vindecarea ta, ţi-e dat să îi arăţi că vinovăţia lui nu e decât urzeala unui vis fără noimă.

7. Cât de drepte sunt miracolele! [2]Căci vă dăruiesc aceeaşi izbăvire deplină de vinovăţie fratelui tău şi ţie însuţi. [3]Vindecarea ta vă scuteşte de durere atât pe el, cât şi pe tine, şi eşti vindecat pentru că i-ai dorit binele. [4]Legea pe care o respectă miracolul este următoarea: vindecarea nu vede nicio specialitate. [5]Ea nu vine din milă, ci din iubire. [6]Iar iubirea dovedeşte că toată suferinţa nu e decât o închipuire vană, o dorinţă absurdă, fără niciun efect. [7]Sănătatea ta e rezultatul dorinţei de-a-ţi vedea fratele fără sânge pe mâini şi fără vinovăţie în inima-i împovărată de dovada păcatului. [8]Iar ce îţi doreşti ţi-e dat să şi vezi.

8. „Costul" seninătăţii tale e a lui. [2]Acesta este „preţul" pe care Spiritul Sfânt şi lumea îl interpretează diferit. [3]Lumea îl percepe ca o afirmare a „faptului" că mântuirea ta o sacrifică pe a lui. [4]Spiritul

Sfânt știe că vindecarea ta e mărturia vindecării lui și că nu poate fi despărțită de a lui. [5]Cât timp el consimte să sufere, vei fi nevindecat. [6]Dar îi poți arăta că suferința lui nu are rost, și nici cauză. [7]Arată-i vindecarea ta, și nu va mai consimți să sufere. [8]Căci inocența lui s-a stabilit în ochii tăi și într-ai lui. [9]Și râsul îți va înlocui suspinele, căci Fiul lui Dumnezeu și-a amintit că *este* Fiul lui Dumnezeu.

9. Atunci, cine se teme de vindecare? [2]Numai cei pentru care sacrificiul și durerea fratelui lor reprezintă propria lor seninătate. [3]Neputința și slăbiciunea lor reprezintă temeiurile pe baza cărora pot să justifice durerea lui. [4]Înțepătura constantă a vinovăției pe care o simte are rolul de-a arăta că el e rob, dar ei sunt liberi. [5]Iar durerea constantă pe care o simt ei demonstrează că sunt liberi *din cauză că* îl țin legat pe el. [6]Iar boala e râvnită pentru a preveni o modificare în echilibrul sacrificiilor. [7]Cum poate fi oprit Spiritul Sfânt o clipă – sau mai puțin – să nu desființeze un asemenea argument în favoarea bolii? [8]Și trebuie oare să ți se întârzie vindecarea din cauză că te oprești să asculți glasul demenței ?

10. Corecția nu e funcția ta. [2]Ea aparține Celui Care știe de nepărtinire, nu de vinovăție. [3]Dacă îți asumi rolul corecției, îți pierzi funcția iertării. [4]Nimeni nu poate să ierte până nu învață că a corecta înseamnă a ierta, și nu a acuza. [5]Singur, nu poți să vezi că sunt același lucru și, de aceea, corecția nu ține de tine. [6]Identitatea și funcția sunt același lucru și, prin funcția ta, te cunoști pe tine însuți. [7]Așa că, dacă îți confunzi funcția cu funcția Altuia, trebuie să fii derutat în legătură cu tine și cu cine ești. [8]Ce altceva e separarea, dacă nu dorința de-a-I lua funcția lui Dumnezeu și de-a nega că e a Sa? [9]Dar, dacă nu este a Sa, nu este nici a ta, pentru că trebuie să pierzi ce vrei să sustragi.

11. Într-o minte scindată, identitatea trebuie să pară împărțită. [2]Și nimeni nu poate să perceapă o funcție unificată acolo unde există scopuri conflictuale și țeluri diferite. [3]Corecția, pentru o minte scindată, trebuie să fie un mod de-a pedepsi, în altcineva, păcate pe care le consideri ale tale. [4]Așa că acest altcineva devine victima ta, nu fratele tău, deosebindu-se de tine prin faptul că e mai vinovat și că are nevoie, așadar, să îl corectezi tu, cel mai inocent decât el. [5]Așa se rupe funcția lui de a ta și rămâneți fiecare cu câte un rol diferit. [6]Și nu mai puteți fi percepuți ca unul singur, cu o singură funcție ce ar însemna o identitate împărtășită, cu un singur țel.

12. Corecția pe care ai face-o *tu* trebuie să separe, pentru că asta e funcția pe care i-o acorzi *tu*. [2]Când vei considera că a corecta este același lucru cu a ierta, vei ști deopotrivă că Mintea Spiritului Sfânt și a ta sunt Una singură. [3]Și așa îți vei găsi Identitatea. [4]El însă trebuie să lucreze cu ce I se dă, iar tu Îi permiți să intre doar într-o jumătate a minții tale. [5]Așa că El reprezintă cealaltă jumătate și pare să aibă un scop diferit de cel la care ții și care crezi că e al tău. [6]Funcția ta pare astfel împărțită, o jumătate opunându-se celeilalte jumătăți. [7]Iar aceste două jumătăți par să reprezinte o scindare a sinelui perceput ca și cum ar fi două.

13. Gândește-te cum trebuie să se extindă această percepție de sine, și nu omite faptul că fiecare gând se extinde pentru că acesta este rostul lui, fiind ceea ce este. [2]Din ideea unui sine împărțit în două decurge, în mod necesar, concepția unei funcții împărțite între cele două. [3]Iar ce ai vrea să corectezi e doar jumătate din greșeală, jumătate pe care o consideri întreaga greșeală. [4]Păcatele fratelui tău devin ținta principală a corecției, ca nu cumva să se observe că greșelile tale și ale lui sunt unul și același lucru. [5]Ale tale sunt erori, dar ale lui sunt păcate și nu sunt același lucru cu ale tale. [6]Ale lui merită pedeapsă, în timp ce ale tale, pe bună dreptate, ar trebui trecute cu vederea.

14. În această interpretare a corecției, nici măcar nu îți vei vedea propriile erori. [2]Ținta corecției a fost plasată în afara ta, asupra cuiva care nu poate fi o parte din tine cât timp durează această percepție. [3]Partea condamnată nu poate fi restituită niciodată celui care a acuzat-o, care a urât-o și o mai urăște ca pe un simbol al fricii sale. [4]Acesta e fratele tău, ținta urii tale, care, nemeritând să facă parte din tine, se află în afara ta; cealaltă jumătate, pe care o negi. [5]Și numai ce-a rămas fără prezența lui percepi că te reprezintă în totalitate. [6]Pentru această jumătate ce a rămas, Spiritul Sfânt trebuie să reprezinte cealaltă jumătate, până recunoști că ea *este* cealaltă jumătate. [7]Un lucru pe care El îl face dându-vă aceeași funcție – nu funcții diferite – atât ție, cât și lui.

15. Corecția e funcția ce vi s-a dat la amândoi, dar niciunuia în parte. [2]Iar, când e îndeplinită ca scop împărtășit, ea trebuie să corecteze erori în el și în tine. [3]Nu poate să lase erori nevindecate într-unul, și să îl elibereze pe celălalt. [4]Acesta ar fi un scop împărțit, ce nu poate fi împărtășit, așa că nu poate fi țelul în care Și-l vede Spiritul Sfânt pe al Lui. [5]Și poți fi sigur că El nu va îndeplini o funcție pe care nu o vede și nu o recunoaște ca aparținându-I. [6]Căci numai așa o poate păstra intactă pe a ta, în ciuda modurilor Voastre diferite de-a vedea care e funcția ta. [7]Dacă ar fi susținătorul unei funcții împărțite, chiar că ai fi pierdut. [8]Incapacitatea Lui de-a-Și vedea țelul împărțit și distinct pentru tine și el te ferește de conștientizarea unei funcții care nu îți aparține. [9]Și așa vi se dă vindecare și ție, și lui.

16. Corecția trebuie lăsată în seama Celui Care știe că iertarea și corecția sunt același lucru. [2]Nu e ceva ce poți să înțelegi cu jumătate de minte. [3]Lasă, așadar, corecția în seama Minții unite, funcționând ca

tot unitar pentru că nu are un scop împărțit și nu concepe – ca unică funcție– decât o singură funcție. [4]Aici, funcția ce i s-a dat e concepută ca Propria ei funcție, neseparată de cea pe care o are Dătătorul ei *din cauză că* e împărtășită. [5]Faptul că El acceptă această funcție e mijlocul prin care se unifică mintea ta. [6]Scopul Lui neîmpărțit unifică jumătățile tale pe care le percepi separate. [7]Și fiecare o iartă pe cealaltă, ca el să își poată accepta cealaltă jumătate ca făcând parte din el.

III. Dincolo de toate simbolurile

1. Puterea nu se poate opune. [2]Căci opunerea ar slăbi-o, iar o putere slăbită e o idee contradictorie. [3]O putere slabă este un nonsens, iar puterea folosită pentru a slăbi ceva e întrebuințată pentru a limita. [4]De aceea, ea trebuie să fie limitată și slabă, căci acesta este scopul ei. [5]Puterea, pentru a fi ea însăși, e neopunere. [6]Nicio slăbiciune nu se poate strecura în ea fără să o schimbe în ceva ce nu e. [7]A slăbi înseamnă a limita și a impune un opus ce contrazice conceptul pe care îl atacă. [8]Și adaugă, prin asta, la idee ceva ce nu e ea, făcând-o astfel de neînțeles. [9]Cine poate să înțeleagă un concept dublu, cum ar fi „putere slăbită" sau „iubire dușmănoasă"?

2. Ai decis că fratele tău e simbolul unei „iubiri dușmănoase", al unei „puteri slăbite" și, mai presus de toate, al unei „morți trăite". [2]Așa că nu are, pentru tine, niciun înțeles, pentru că reprezintă ceva lipsit de înțeles. [3]El reprezintă un gând dublu, unde o jumătate e anulată de cealaltă jumătate. [4]Dar chiar și aceasta rapid e contrazisă de jumătatea pe care a anulat-o, așa că amândouă au dispărut. [5]Iar el nu mai reprezintă acum nimic. [6]Simbolurile ce nu reprezintă decât idei ce nu pot fi simbolizează negreșit spațiul gol și nimicul. [7]Dar nimicul și spațiul gol nu pot fi niște piedici. [8]Ce poate să împiedice conștientizarea realității este convingerea că e ceva acolo.

3. Portretul fratelui tău pe care îl vezi nu înseamnă nimic. [2]Nu e nimic de atacat sau de negat, nimic de iubit sau de urât, nimic de înzestrat cu putere sau de perceput ca slab. [3]Tabloul a fost anulat complet, pentru că simboliza o contradicție ce a anulat gândul pe care îl reprezintă. [4]Așa că portretul nu are nicio cauză. [5]Cine poate să perceapă un efect fără o cauză? [6]Iar cele fără cauză ce altceva pot să fie decât nimic? [7]Portretul fratelui tău pe care îl vezi lipsește cu desăvârșire și nu a existat nicicând. [8]Lasă atunci spațiul gol pe care îl ocupă acest portret să fie recunoscut ca vacant, iar timpul dedicat vederii lui să fie perceput ca timp irosit, neocupat.

4. Un spațiu gol, neperceput umplut, un interval de timp nefolosit, neperceput drept consumat și pe de-a-ntregul ocupat, devin o invitație silențioasă făcută adevărului – să intre și să se simtă ca acasă. [2]Nicio pregătire nu se poate face, să sporească atracția reală a acestei invitații. [3]Căci ce lași tu vacant, Dumnezeu va ocupa, iar – unde este El – trebuie să fie și adevărul. [4]Putere neslăbită, fără opus, iată ce e creația. [5]Pentru ea nu sunt simboluri. [6]Nimic nu trimite dincolo de adevăr, căci oare poate fi reprezentat mai-mult-ca-totul? [7]Adevărata desfacere însă trebuie să fie blândă. [8]Așa că primul înlocuitor al tabloului tău este un alt tablou, de un alt fel.

5. Așa cum nimicul nu poate fi reprezentat într-un tablou, tot așa nu există simbol pentru totalitate. [2]Realitatea se cunoaște, în ultimă instanță, fără formă, nereprezentată și nevăzută. [3]Iertarea nu e cunoscută deocamdată ca putere lipsită de orice limite. [4]Dar ea nu pune niciuna dintre limitele pe care ai ales tu să le impui. [5]Iertarea e mijlocul prin care adevărul e reprezentat pentru un timp. [6]Ea Îi permite Spiritului Sfânt să facă posibil schimbul de tablouri, până în clipa când mijloacele auxiliare sunt lipsite de înțeles și se încheie toată învățarea. [7]Niciun mijloc de-a învăța nu are vreo utilitate ce poate depăși obiectivul învățării. [8]Când și-a atins obiectivul, nu mai are funcție. [9]Dar, în intervalul în care se desfășoară învățarea, are o utilitate de care acum ți-e frică, dar pe care vei ajunge să o îndrăgești.

6. Portretul fratelui tău ce ți se dă să ocupe spațiul lăsat vacant și neocupat atâta de recent nu va avea nevoie de niciun fel de apărare. [2]Căci îi vei acorda o preferință covârșitoare. [3]Și nu îți vei amâna cu nicio clipă decizia că este singurul pe care îl vrei. [4]El nu reprezintă concepte duble. [5]Deși e incomplet și nu e decât jumătate din tablou, în sinea lui este același lucru. [6]Cealaltă jumătate din ce reprezintă rămâne necunoscută, dar nu e anulată. [7]Așa e lăsat Dumnezeu să facă ultimul pas. [8]Pentru acesta, nu ai nevoie de tablouri, nici de mijloace auxiliare. [9]Iar ce va înlocui, în final, fiece mijloc auxiliar pur și simplu va *fi*.

7. Iertarea dispare, simbolurile pălesc și nimic din ce au văzut vreodată ochii sau au auzit urechile nu rămâne să fie perceput. [2]A sosit o putere total nelimitată, nu pentru a distruge, ci pentru a primi ce e al său. [3]Posibilitatea de-a-ți alege funcția a dispărut de pretutindeni. [4]Alegerea pe care ți-e frică să nu o pierzi nu ai avut-o niciodată. [5]Și totuși, numai ea pare să împiedice puterea nelimitată și gândurile neîmpărțite, complete și fericite, fără opus. [6]Nu cunoști pacea puterii ce nu se opune la nimic. [7]Dar de alt fel nu poate să existe. [8]Primește cu căldură puterea mai presus de iertare, mai presus de lumea simbolurilor și a limitărilor. [9]El vrea pur și simplu să fie, așa că El pur și simplu este.

IV. Răspunsul liniştit

1. În linişte îşi găsesc răspunsul toate lucrurile şi fiece problemă se rezolvă liniştit. ²În conflict nu poate să existe nici răspuns, nici rezolvare, pentru că rostul lui e să facă imposibilă orice rezolvare şi să garanteze că niciun răspuns nu va fi limpede şi clar. ³O problemă pusă în conflict nu are răspuns, căci e văzută în diferite feluri. ⁴Iar ce ar constitui un răspuns dintr-un anumit punct de vedere nu constituie un răspuns într-o altă lumină. ⁵Tu *eşti* în conflict. ⁶De aceea, trebuie să fie clar că nu poţi să răspunzi la absolut nimic, deoarece conflictul nu are efecte limitate. ⁷Dar, dacă Dumnezeu a dat un răspuns, trebuie să existe o cale pe care problemele tale sunt rezolvate, căci ce voieşte El s-a şi făcut.

2. Aşa că timpul trebuie să nu fie implicat şi fiecărei probleme trebuie să i se poată răspunde *acum*. ²În acelaşi timp însă, soluţia trebuie să fie imposibilă în starea mentală în care te afli. ³De aceea, Dumnezeu trebuie să îţi fi dat o cale de-a ajunge într-o altă stare mentală, în care răspunsul există deja. ⁴Aceasta este clipa sfântă. ⁵Aici trebuie aduse şi lăsate toate problemele tale. ⁶Aici le este locul, pentru că aici le e răspunsul. ⁷Iar, acolo unde îi e răspunsul, problema trebuie să fie simplă şi uşor de rezolvat. ⁸Încercarea de-a rezolva o problemă unde răspunsul nu poate fi trebuie să fie un lucru fără noimă. ⁹Dar e la fel de sigur că trebuie să fie rezolvată, dacă e adusă unde e răspunsul.

3. Încearcă să nu îţi rezolvi problemele decât în chezăşia clipei sfinte. ²Căci, acolo, problema îşi *va* găsi răspunsul şi rezolvarea. ³În afara ei nu va fi nicio soluţie, căci în afară nu există niciun răspuns care să poată fi găsit. ⁴Niciunde în afara ei nu se pune vreodată o singură întrebare simplă. ⁵Lumea nu poate pune decât o întrebare dublă. ⁶Una cu multe răspunsuri nu poate avea niciun răspuns. ⁷Niciunul dintre ele nu va conveni. ⁸Căci nu întreabă să i se răspundă, ci numai să îşi redeclare punctul de vedere.

4. Toate întrebările ce se pun în lumea aceasta nu sunt decât un mod de a privi, şi nu o întrebare pusă. ²Unei întrebări puse cu ură nu i se poate răspunde, căci este un răspuns în sine. ³O întrebare dublă întreabă şi răspunde, ambele adeverind acelaşi lucru, în forme diferite. ⁴Lumea nu pune decât o întrebare. ⁵Iat-o: „Dintre iluziile acestea, *care* e adevărată? ⁶Care statornicesc pacea şi oferă bucurie? ⁷Şi care te pot scăpa de toată durerea din care e făcută lumea aceasta?" ⁸Indiferent ce formă ia întrebarea, scopul ei este acelaşi. ⁹Ea nu întreabă decât pentru a stabili că păcatul e real, şi răspunde în forma preferată. ¹⁰„Ce păcat preferi? ¹¹Pe acela ar trebui să îl alegi. ¹²Celelalte nu sunt adevărate. ¹³Ce poate obţine trupul din ce îţi doreşti cel mai mult? ¹⁴Îţi este servitor, dar şi prieten. ¹⁵Spune-i ce vrei, şi te va servi

frumos şi bine." ¹⁶Iar asta nu e o întrebare, căci îţi spune ce anume vrei şi unde să te duci să capeţi. ¹⁷Nu îţi lasă loc să pui la îndoială tot ce crede, atâta doar că ce afirmă ia forma unei întrebări.

5. O pseudoîntrebare nu are răspuns. ²Ea dictează răspunsul chiar în timp ce întreabă. ³De aceea, toate întrebările din lume sunt o formă a propagandei ce şi-o face. ⁴Aşa cum martorii trupului nu sunt decât simţurile din el, tot aşa şi răspunsurile la întrebările lumii sunt cuprinse în întrebările care se pun. ⁵Acolo unde răspunsurile reprezintă întrebările, ele nu adaugă nimic nou şi nimic nu se învaţă. ⁶O întrebare onestă e un instrument de învăţare care întreabă ce nu ştii. ⁷Ea nu pune condiţii răspunsului, ci întreabă pur şi simplu care să fie răspunsul. ⁸Dar, într-o stare de conflict, nimeni nu e liber să pună această întrebare, căci nu *vrea* un răspuns onest, care pune capăt conflictului.

6. Numai în cadrul clipei sfinte se poate pune onest o întrebare onestă. ²Iar din semnificaţia întrebării provine semnificativitatea răspunsului. ³Aici e posibil să îţi separi dorinţele de răspuns, ca să ţi se poată da *şi* să îl poţi primi. ⁴Răspunsul e furnizat pretutindeni. ⁵Dar numai aici poate fi auzit. ⁶Un răspuns onest nu cere sacrificii pentru că răspunde la întrebări puse cu adevărat. ⁷Întrebările lumii nu întreabă decât de la cine se cere sacrificiu, fără să întrebe dacă sacrificiul are noimă. ⁸Aşa că, dacă răspunsul nu spune „de la cine", el va rămâne nerecunoscut şi neauzit, iar întrebarea se păstrează intactă pentru că şi-a dat răspunsul sie înseşi. ⁹Clipa sfântă este intervalul în care mintea e suficient de liniştită să audă un răspuns neinclus în întrebarea pusă. ¹⁰El oferă ceva nou şi diferit de întrebare. ¹¹Şi cum ar putea să i se răspundă dacă nu face decât să se repete pe ea însăşi?

7. Prin urmare, încearcă să nu rezolvi nicio problemă într-o lume din care s-a exclus răspunsul. ²Dar adu problema în singurul loc ce îţi ţine, drăgăstos, răspunsul. ³Aici sunt răspunsurile care îţi vor rezolva problemele, căci stau separat de ele şi văd la ce se poate răspunde şi care *este* întrebarea. ⁴În lume, răspunsurile nu fac decât să dea naştere la o altă întrebare, deşi o lasă pe prima fără răspuns. ⁵În clipa sfântă, poţi aduce întrebarea la răspuns şi poţi primi răspunsul care a fost făcut pentru tine.

V. Exemplul vindecării

1. Nu poţi să vindeci altfel decât vindecându-te pe tine. ²Miracolul se extinde fără ajutorul tău, dar e nevoie de tine ca să poată începe. ³Acceptă miracolul vindecării, şi el va continua să se extindă datorită

firii lui. [4]E în firea lui să se extindă din clipa în care se naşte. [5]Şi se naşte în clipa în care e oferit şi primit. [6]Nimeni nu îi poate cere altuia să se vindece. [7]Dar poate să se lase vindecat *el însuşi* şi poate astfel să îi ofere celuilalt ce a primit el. [8]Cine îi poate acorda altuia ce nu are nici el? [9]Şi cine poate împărtăşi ce îşi refuză lui însuşi? [10]Spiritul Sfânt îţi vorbeşte *ţie*. [11]Nu vorbeşte altcuiva. [12]Dar Vocea Lui se extinde prin faptul că Îl asculţi, pentru că ai acceptat ce spune El.

2. Sănătatea e martorul sănătăţii. [2]Cât timp nu e atestată, rămâne fără putere de convingere. [3]Şi numai când s-a demonstrat se dovedeşte, şi atunci aduce o mărturie de netăgăduit. [4]Nimeni nu se vindecă prin mesaje duble. [5]Dacă singura ta dorinţă e să fii vindecat, vindeci. [6]Scopul tău neîmpărţit face posibil acest lucru. [7]Dar, dacă ţi-e frică de vindecare, ea nu poate veni prin tine. [8]Singura cerinţă pentru o vindecare este lipsa fricii. [9]Cei cuprinşi de frică nu sunt vindecaţi şi nu pot vindeca. [10]Asta nu înseamnă că, pentru a putea să vindeci, conflictul trebuie să fi dispărut pe veci din mintea ta. [11]Căci, dacă ar fi dispărut, nu ar mai fi nevoie de vindecare. [12]Dar înseamnă că iubeşti fără atac, chiar şi o clipă. [13]O clipă este de ajuns. [14]Miracolele nu stau să aştepte după timp.

3. Clipa sfântă e sălaşul în care stă miracolul. [2]De acolo, fiecare dintre ele se naşte în lumea aceasta ca mărturie a unei stări mentale ce a depăşit conflictul şi a ajuns la pace. [3]De pe tărâmul păcii, el duce alinare pe câmpul de luptă şi demonstrează că războiul nu are efecte. [4]Căci toate rănile pe care a căutat războiul să le aducă, trupurile frânte şi membrele zdrobite, făpturile muribunde care urlă şi cele moarte care tac – sunt toate ridicate blând şi alinate.

4. Nu există tristeţe unde a venit un miracol să vindece. [2]Şi nu e nevoie decât de o singură clipă de iubire fără atac să se întâmple toate acestea. [3]În chiar clipa aceea eşti vindecat şi, tot în clipa aceea, se realizează toată vindecarea. [4]Oare ce stă separat de tine, când accepţi binecuvântarea pe care o aduce clipa sfântă? [5]Să nu te temi de binecuvântare, căci Cel Ce te binecuvântează iubeşte toată lumea şi nu lasă în lume nimic de temut. [6]Dar, dacă te fereşti de binecuvântare, lumea va părea într-adevăr un lucru de temut, pentru că i-ai refuzat pacea şi alinarea, lăsând-o să moară.

5. O lume văduvită atât de crunt nu va fi considerată oare o condamnare din partea celui care ar fi putut să o mântuiască, dar a dat înapoi din cauză că i-a fost frică să se vindece? [2]Ochii tuturor muribunzilor îi reproşează şi suferinţa îi şopteşte: „Ce-i de temut?" [3]Gândeşte-te bine la întrebarea ei. [4]Căci ţi se pune în interesul tău. [5]O lume muribundă îţi cere doar atât: să îţi încetezi o clipă atacul asupra ta, ca să se poată vindeca.

6. Vino la clipa sfântă şi fii vindecat, căci nimic din ce primeşti acolo

nu laşi în urmă la revenirea ta în lume. [2]Şi, binecuvântat fiind, vei aduce binecuvântare. [3]Viaţa ţi-e dată să o dai lumii muribunde. [4]Şi ochii suferinzi nu vor mai acuza, ci vor sclipi de mulţumiri la adresa ta, care le-ai dat binecuvântare. [5]Strălucirea clipei sfinte îţi va lumina ochii şi le va da puterea să vadă, în schimb, dincolo de toată suferinţa, chipul lui Cristos. [6]Vindecarea înlocuieşte suferinţa. [7]Cine o vede pe una nu o poate percepe pe cealaltă, căci nu pot să existe amândouă. [8]Iar lumea va fi martoră la ce vezi şi îi va sta mărturie.

7. Prin urmare, vindecarea ta e tot ce necesită lumea ca să se vindece. [2]Are nevoie de o singură lecţie perfect învăţată. [3]Şi atunci, când o vei uita, lumea îţi va reaminti cu blândeţe ce ai învăţat-o. [4]Mulţumirile pe care ţi le aduce ţie, cel ce te-ai lăsat vindecat ca ea să poată trăi, nu îşi vor reţine avântul. [5]Ea îşi va chema martorii să îţi arate chipul lui Cristos ţie, cel ce le-ai adus văzul, prin care i-au fost martori. [6]Lumea acuzării e înlocuită cu una în care toţi ochii îl privesc cu drag pe Prietenul ce le-a adus eliberarea. [7]Şi fratele tău îşi va percepe bucuros numeroşii prieteni pe care i-a crezut duşmani.

8. Problemele nu sunt concrete, dar iau forme concrete, iar aceste figuri concrete alcătuiesc lumea. [2]Şi nimeni nu înţelege natura propriei probleme. [3]Căci, dacă ar înţelege-o, ea nu ar mai fi acolo ca să o vadă. [4]Natura ei e tocmai faptul că *nu* există. [5]Şi, de aceea, cât timp o percepe, nu o poate percepe aşa cum e. [6]Dar vindecarea se vădeşte în cazuri concrete şi se generalizează pentru a le include pe toate. [7]Căci toate sunt de fapt acelaşi lucru, în ciuda formelor lor diferite. [8]Toată învăţarea vizează transferul, care devine complet când două situaţii sunt percepute ca una singură, pentru că au numai elemente comune. [9]Dar lucrul acesta poate fi realizat numai de Cel Ce nu vede diferenţele pe care le vezi tu. [10]Transferul total al lucrurilor ce le-ai învăţat nu e efectuat de tine. [11]Dar faptul că s-a efectuat, în ciuda tuturor diferenţelor pe care le vezi tu, te convinge că ele nu pot fi reale.

9. Vindecarea ta se va extinde şi va ajunge la probleme pe care nu le-ai crezut ale tale. [2]Şi îţi va fi evident că multele şi diversele tale probleme se vor rezolva în clipa în care scapi de oricare din ele. [3]Nu se poate ca diferenţele dintre ele să fi făcut posibilă această rezolvare, pentru că învăţarea nu poate să sară de la situaţii la opusul lor şi să aducă aceleaşi rezultate. [4]Toată vindecarea trebuie să se desfăşoare în mod licit, în concordanţă cu legi corect percepute, dar neîncălcate niciodată. [5]Să nu te temi de felul în care le percepi. [6]Deşi greşeşti, există în tine Unul Care nu greşeşte.

10. Lasă, aşadar, transferul învăţării tale în seama Celui Care chiar îi înţelege legile, şi Care îţi va garanta că vor rămâne neîncălcate şi nelimitate. [2]Rolul tău e doar acela de-a aplica la tine ce te-a învăţat

El, iar El va face restul. [3]Aşa îţi vor dovedi puterea învăţării tale toţi martorii diverşi şi numeroşi pe care îi va găsi. [4]Dintre toţi, fratele tău va fi primul, dar mii stau după el şi, după fiecare dintre ei, mai stau încă o mie. [5]Fiecare poate părea să aibă o problemă diferită de celelalte. [6]Dar toate se rezolvă la un loc. [7]Şi răspunsul lor comun arată că întrebările nu au putut să fie separate.

11. Pace ţie, cui ţi se oferă vindecare. [2]Vei învăţa că ţi s-a dat pace când vei accepta vindecarea pentru tine. [3]Nu e nevoie să apreciezi totala ei valoare ca să înţelegi că ai şi beneficiat de ea. [4]Ce s-a petrecut în clipa în care a intrat iubirea fără atac va rămâne cu tine pentru totdeauna. [5]Vindecarea ta va fi unul dintre efectele acesteia, după cum va fi şi cea a fratelui tău. [6]Oriunde mergi vei vedea efectele ei multiplicate. [7]Dar toţi martorii pe care îi vezi vor fi cu mult mai puţini decât sunt în realitate. [8]Infinitul nu poate fi înţeles prin simpla numărare a părţilor separate care îl alcătuiesc. [9]Dumnezeu îţi mulţumeşte pentru vindecarea ta, căci ştie că e un dar de iubire închinat Fiului Său, şi deci Lui Însuşi.

VI. Martorii păcatului

1. Durerea demonstrează că trupul trebuie să fie real. [2]Este o voce tare, eclipsantă, ale cărei ţipete stridente vor să reducă la tăcere ce spune Spiritul Sfânt şi să nu te lase să Îi conştientizezi cuvintele. [3]Durerea impune atenţie, distrăgând-o de la El şi concentrând-o asupra ei. [4]Scopul ei este acelaşi cu al plăcerii, căci amândouă sunt mijloace de-a conferi realitate trupului. [5]Ce împărtăşeşte un scop comun este acelaşi lucru. [6]Asta e legea scopului, care îi reuneşte în el pe toţi cei ce îl împărtăşesc. [7]Plăcerea şi durerea sunt la fel de ireale, pentru că scopul lor nu poate fi atins. [8]De aceea, ele sunt mijloace pentru nimic, căci au un obiectiv fără înţeles. [9]Şi împărtăşesc lipsa de înţeles a scopului lor.

2. Păcatul trece de la durere la plăcere şi iarăşi la durere. [2]Căci ambii martori sunt acelaşi lucru şi poartă un singur mesaj: „Eşti aici, în acest trup, şi poţi să fii rănit. [3]Poţi avea parte şi de plăcere, dar numai cu preţul durerii". [4]Acestor martori li se alătură mulţi alţii. [5]Fiecare pare diferit pentru că are un nume diferit, aşa că pare să răspundă la un sunet diferit. [6]În afara acestui lucru, martorii păcatului sunt toţi la fel. [7]Numeşte plăcerea durere, şi va durea. [8]Numeşte durerea plăcere, şi durerea din spatele plăcerii nu se va mai simţi. [9]Martorii păcatului nu fac decât să treacă de la un nume la altul, unul păşind înainte, iar altul înapoi. [10]Dar nu contează care din ei e mai în faţă.

[11]Martorii păcatului nu aud decât chemarea morţii.

3. Trupul acesta, din fire fără scop, conţine toate amintirile şi speranţele tale. [2]Îi foloseşti ochii să vezi, urechile să auzi, şi îl laşi să îţi spună ce simte. [3]*Nu ştie ce simte.* [4]Nu face decât să îţi repete numele pe care i le-ai dat spre folosinţă, când chemi martorii realităţii lui. [5]Nu îi poţi alege pe cei reali dintre ei, pentru că, indiferent pe care l-ai alege, va fi la fel ca ceilalţi. [6]Alegi un nume sau un altul, dar nimic mai mult. [7]Nu faci adevărat un martor doar pentru că i-ai dat numele adevărului. [8]Adevărul se găseşte în el, dacă reprezintă adevărul. [9]Altminteri minte, chiar de i-ai da sfânt Numele lui Dumnezeu.

4. Martorul lui Dumnezeu nu vede martori în defavoarea trupului. [2]Şi nici nu pleacă urechea la martori cu alte nume care vorbesc în alte feluri în favoarea realităţii trupului. [3]El ştie că acesta nu are realitate. [4]Căci nimic nu poate să conţină ce crezi că are acesta în el. [5]Şi nici nu îi poate spune unei părţi din Dumnezeu ce trebuie să simtă şi ce funcţie are. [6]Şi totuşi, El nu poate să nu iubească tot ce ţi-e drag. [7]Şi, pentru fiecare martor la moartea trupului, El îţi trimite un martor la viaţa ta în Cel Ce nu ştie de moarte. [8]Fiece miracol pe care îl aduce El e martor la irealitatea trupului. [9]Durerile şi plăcerile lui El le vindecă deopotrivă, căci toţi martorii păcatului sunt înlocuiţi de-ai Lui.

5. Miracolul nu face distincţii între numele date martorilor păcatului. [2]Nu face decât să demonstreze lipsa de efecte a ceea ce reprezintă ei. [3]Şi o poate demonstra pentru că propriile lui efecte au venit să le ia locul. [4]Nu contează ce nume i-ai dat suferinţei tale. [5]Ea nu mai există. [6]Cel Ce aduce miracolul le percepe pe toate ca una singură, numită frică. [7]Aşa cum frica e martora morţii, tot aşa şi miracolul este martorul vieţii. [8]E un martor pe care nimeni nu îl poate nega, pentru că aduce tocmai efectele vieţii. [9]Muribunzii trăiesc, morţii învie şi durerea a dispărut. [10]Dar un miracolul nu vorbeşte pentru sine, ci pentru ce reprezintă el.

6. Iubirea are şi ea simboluri într-o lume a păcatului. [2]Miracolul iartă pentru că reprezintă ce e dincolo de iertare şi e adevărat. [3]Ce nesăbuit şi ce smintit este să crezi că miracolul se supune tocmai legilor pe care a venit să le desfacă! [4]Legile păcatului au martori diferiţi, cu puteri diferite. [5]Ei atestă existenţa unor suferinţe diferite. [6]Dar, pentru Cel Ce trimite miracole să binecuvânteze lumea, o străpungere uşoară de durere, o mică plăcere lumească şi chinurile morţii înseşi nu sunt decât un singur sunet: un apel la vindecare şi un strigăt plângător de ajutor într-o lume a suferinţei. [7]Miracolul *atestă* că sunt acelaşi lucru. [8]El *demonstrează* că sunt acelaşi lucru. [9]Legile ce le declară diferite se dizolvă şi li se arată neputinţa. [10]Scopul miracolului e să înfăptuiască acest lucru. [11]Şi Dumnezeu Însuşi a garantat puterea miracolelor pentru lucrurile la care stau mărturie.

7. Fii atunci un martor al miracolului, şi nu al legilor păcatului. ²Nu e nevoie să mai suferi. ³Dar *e* nevoie să fii vindecat, căci suferinţa şi nefericirea lumii au făcut-o surdă la mântuirea şi izbăvirea ei.
8. Învierea lumii îţi aşteaptă vindecarea şi fericirea, ca să poţi demonstra vindecarea lumii. ²Clipa sfântă va înlocui tot păcatul dacă duci cu tine efectele ei. ³Şi nimeni nu va alege să mai sufere. ⁴Oare ce funcţie mai bună ai putea avea? ⁵Fii vindecat ca să poţi vindeca şi nu suporta să ţi se aplice legile păcatului. ⁶Şi ţi se va dezvălui adevărul – ţie, ce ai ales să laşi simbolurile iubirii să înlocuiască păcatul.

VII. Visătorul visului

1. Suferinţa e un mod de-a scoate în evidenţă tot ce a făcut lumea ca să te rănească. ²Aici ţi se arată clar dementa versiune a mântuirii pe care o propune lumea. ³Ca într-un vis de pedepsire, în care visătorul nu e conştient ce a provocat atacul împotriva lui, se vede atacat pe nedrept şi de ceva ce nu e el însuşi. ⁴E victima acestui „altceva", a unui lucru din afara sa, pentru care nu are de ce să fie socotit responsabil. ⁵Precis e inocent, căci nu ştie ce face, ci numai ce i se face. ⁶Dar propriul lui atac asupra sa rămâne evident, căci suferinţa el o simte. ⁷Şi nu poate scăpa, căci vede sursa suferinţei în afara sa.
2. Acum ţi se arată clar că *poţi* să scapi. ²Tot ce ţi se cere e să vezi problema aşa cum este, nu cum ai rânduit-o tu. ³Cum ar putea să existe un alt mod de-a soluţiona o problemă care este foarte simplă, dar care a fost umbrită de norii grei ai complicării, făcuţi să o ţină nerezolvată? ⁴Fără nori, problema va ieşi la lumină în toată simplitatea ei primară. ⁵Alegerea nu va fi dificilă, căci problema e absurdă când e percepută clar. ⁶Nimănui nu îi este greu să se decidă să lase o problemă simplă să fie rezolvată, dacă vede că îi face rău şi, totodată, că e foarte uşor de înlăturat.
3. „Raţionamentul" prin care se face lumea, pe care se sprijină şi prin care se menţine este, pur şi simplu, următorul: „Din cauza *ta* fac ce fac. ²Prezenţa ta îmi justifică mânia, iar tu exişti şi gândeşti separat de mine. ³Pe când tu ataci, eu nu pot să fiu decât inocent. ⁴Şi pricina din care sufăr e atacul tău." ⁵Nu e nimeni care să vadă acest „raţionament" exact aşa cum este, şi să nu poată observa că nu e logic şi că nu are noimă. ⁶Dar pare logic, pentru că lumea dă impresia că te răneşte. ⁷Şi îţi pare, de aceea, că nu e nevoie să treci dincolo de evident în ce priveşte cauza.
4. Dar nevoie sigur e. ²Scăparea lumii de la condamnare e o nevoie pe care cei aflaţi în lume o împărtăşesc. ³Şi totuşi, ei nu recunosc

nevoia lor comună. ⁴Căci fiecare crede că, dacă îşi îndeplineşte rolul, condamnarea lumii se va opri asupra lui. ⁵Şi *acesta* crede că îi este rolul în izbăvirea ei. ⁶Răzbunarea trebuie să aibă o ţintă. ⁷Căci altfel, pumnalul răzbunătorului e în propria lui mână, îndreptat asupra lui. ⁸Şi trebuie să îl vadă în mâna altuia de vrea să fie victima unui atac neales de el. ⁹Aşa că îndură rănile făcute de un pumnal pe care nu îl ţine el.
5. Iată scopul lumii pe care o vede. ²Privită astfel, lumea furnizează mijloacele prin care pare să se împlinească acest scop. ³Mijloacele atestă scopul, dar nu sunt ele înseşi o cauză. ⁴Şi nici cauza nu se va schimba văzând-o separat de efecte. ⁵Cauza produce efectele, care stau apoi mărturie pentru cauză, şi nu pentru ele înseşi. ⁶Priveşte atunci dincolo de efecte. ⁷Nu aici trebuie să fie cauza suferinţei şi a păcatului. ⁸Şi nu stărui asupra suferinţei şi a păcatului, căci nu sunt decât reflecţii ale cauzei lor.
6. Rolul pe care îl joci în salvarea lumii de la condamnare este propria ta scăpare. ²Nu uita că martorul la lumea răului nu poate vorbi decât pentru ceea ce a văzut nevoia răului în lume. ³Şi tocmai aici ţi s-a întrezărit vinovăţia pentru prima oară. ⁴Cu separarea de fratele tău a început primul tău atac asupra ta. ⁵Şi tocmai pentru asta stă mărturie lumea. ⁶Nu căuta altă cauză, nici nu te aştepta să îi vină desfacerea din rândurile nemaipomenitelor ei legiuni de martori. ⁷Ei îi susţin pretenţia la loialitatea ta. ⁸Nu în ceea ce ascunde adevărul ar trebui să cauţi ca să îl *găseşti*.
7. Martorii păcatului stau cu toţii într-un spaţiu mic. ²Aici vei găsi cauza perspectivei tale asupra lumii. ³La un moment dat, nu ţi-ai dat seama de cauza lucrurilor cu care pare să te năpăstuiască lumea, neinvitată şi nerugată. ⁴De un lucru ai fost sigur: vinovăţia ta nu s-a numărat printre cauzele multe ce ai perceput că îţi provoacă suferinţă şi durere. ⁵Şi în niciun caz nu le-ai cerut tu. ⁶Aşa s-au produs iluziile toate. ⁷Cel ce le face nu vede că le face el, şi atunci realitatea lor nu de el depinde. ⁸Cauza pe care o au e ceva total independent de el, iar ce vede este separat de mintea lui. ⁹El nu se poate îndoi de realitatea propriilor vise, căci nu vede rolul pe care îl joacă în făurirea lor şi în silinţa de-a le face să pară reale.
8. Nimeni nu se poate trezi dintr-un vis pe care lumea îl visează pentru el. ²El devine o parte din visul altcuiva. ³Nu poate opta să se trezească dintr-un vis nefăurit de el. ⁴Aşa că stă neputincios, victima unui vis conceput şi întreţinut de o minte separată. ⁵Cât de nepăsătoare trebuie să fie cu el această minte, la fel de neatentă la pacea şi la fericirea lui ca vremea sau ca timpul zilei. ⁶Ea nu îl iubeşte, ci îl distribuie, pe placul ei, în orice rol ce îi satisface visul. ⁷Atât de mică e valoarea lui, încât e doar o umbră mişcătoare, dansând, săltând de

colo colo, după voia unei intrigi fără sens, concepute în deşarta visare a lumii.

9. Acesta e singurul tablou pe care îl poţi vedea, unica alternativă pe care o poţi alege, cealaltă cauză posibilă dacă nu ai fi tu însuţi visătorul viselor tale. [2]Şi pe aceasta o alegi dacă negi că mintea ta e locul unde stă cauza suferinţei. [3]Să te bucuri că e acolo, căci, aşa, eşti singurul ce hotărăşte destinul tău în timp. [4]Ţie îţi revine să alegi între o moarte dormită şi vise de rău, şi o trezire fericită şi bucuria vieţii.

10. Între ce ai putea să alegi, dacă nu între viaţă şi moarte, trezire şi somn, pace şi război, visele tale şi realitatea ta? [2]Există riscul să crezi că moartea este pace, căci lumea echivalează trupul cu Sinele creat de Dumnezeu. [3]Dar un lucru nu poate să fie niciodată opusul său. [4]Iar moartea e opusul păcii, pentru că este opusul vieţii. [5]Iar viaţa este pace. [6]Trezeşte-te şi uită toate gândurile morţii, şi o să descoperi că ai pacea lui Dumnezeu. [7]Dar, dacă ţi-e dat într-adevăr să alegi, atunci trebuie să vezi cauzele lucrurilor între care alegi exact aşa cum sunt şi unde sunt.

11. Ce alegeri se pot face între două stări, dintre care numai una se recunoaşte cu claritate? [2]Cine poate fi liber să aleagă între două efecte, când numai unul se vede că depinde de el? [3]Alegerea în care ai de optat între un tine infim şi o lume enormă, cu vise diferite despre adevărul din tine, nu se va percepe niciodată ca o alegere onestă. [4]Fisura dintre realitate şi vise nu e între visarea lumii şi ce visezi tu în secret. [5]Ele formează un tot unitar. [6]Visarea lumii nu e decât o parte din visul tău, pe care ai lepădat-o şi ai văzut-o de parcă ar fi începutul şi sfârşitul ei, deopotrivă. [7]Dar de pornit a pornit-o visul tău secret, pe care nu îl percepi, deşi a cauzat partea pe care o vezi şi de realitatea căreia nu te îndoieşti. [8]Cum te-ai putea îndoi de ea cât timp dormi şi visezi, în secret, că are o cauză reală?

12. Un frate separat de tine, un duşman străvechi, un ucigaş ce te pândeşte în noapte şi îţi urzeşte moartea, dar ţi-o plănuieşte lungă şi lentă; iată ce visezi. [2]Dar dedesubtul acestui vis mai este unul, în care tu devii ucigaşul, duşmanul secret, devoratorul şi distrugătorul atât al fratelui tău, cât şi al lumii. [3]Aici e cauza suferinţei, spaţiul dintre micile tale vise şi realitatea ta. [4]Mica fisură pe care nici nu o vezi, locul în care s-au născut iluziile şi frica, momentul groazei şi al urii străvechi, clipa dezastrului, toate sunt aici. [5]Aici e cauza irealităţii. [6]Şi tot aici se va şi desface.

13. *Tu* eşti visătorul lumii viselor. [2]Ea altă cauză nu are, şi nici nu va avea vreodată. [3]Pe Fiul lui Dumnezeu nu l-a îngrozit decât un vis deşert, făcându-l să creadă că şi-a pierdut inocenţa, că şi-a negat Tatăl şi că s-a războit cu sine însuşi. [4]Atât de înspăimântător e visul, atât de real în aparenţă, încât nu s-ar putea trezi la realitate fără sudoarea groazei şi un urlet de mortală frică, de nu i-ar preceda trezirea un vis mai blând, îngăduind minţii lui mai calme să întâmpine cu bucurie, nu cu teamă, Vocea ce îl îndeamnă drăgăstos să se trezească; un vis mai blând, în care suferinţa lui s-a vindecat şi fratele-i i-a fost prieten. [5]Dumnezeu i-a voit o trezire blândă şi voioasă, şi i-a dat mijloace să se trezească fără frică.

14. Acceptă visul dat de El în locul visului tău. [2]Nu e greu să schimbi un vis odată ce-ai recunoscut visătorul. [3]Găseşte-ţi odihna în Spiritul Sfânt şi lasă visele Lui blânde să le înlocuiască pe cele pe care le-ai visat în groaza şi în frica morţii. [4]El aduce vise de iertare, în care nu ai de ales între cine este ucigaşul şi cine să fie victima. [5]În visele pe care le aduce El nu există nici omor, nici moarte. [6]Visul vinovăţiei ţi se şterge din priviri, deşi ai ochii închişi. [7]Un surâs a venit să îţi lumineze chipul adormit. [8]Somnul ţi-e liniştit acum, căci acestea sunt vise fericite.

15. Visează-ţi cu gingăşie nepăcătosu-ţi frate, care cu tine se uneşte într-o inocenţă sfântă. [2]Şi, din acest vis, Domnul Cerului Îşi va trezi El Însuşi preaiubitul Fiu. [3]Visează faptele de bunătate ale fratelui tău, în loc să stărui asupra greşelilor lui în visele tale. [4]Alege să îi visezi consideraţia, în loc să enumeri rănile pe care ţi le-a dat. [5]Iartă-i iluziile şi mulţumeşte-i pentru tot sprijinul pe care ţi l-a dat. [6]Şi nu îi desconsidera numeroasele daruri pentru că nu e perfect în visele tale. [7]El îşi reprezintă Tatăl, pe Care Îl vezi oferindu-ţi atât viaţă, cât şi moarte.

16. Frate, El nu dă decât viaţă. [2]Dar ce vezi tu ca daruri oferite de-al tău frate reprezintă darurile ce visezi că ţi le dă Tatăl tău. [3]Lasă toate darurile fratelui tău să se vadă în lumina mărinimiei şi a bunătăţii oferite ţie. [4]Şi nu lăsa nicio durere să îţi tulbure visul de profundă apreciere pentru darurile pe care ţi le oferă el.

VIII. „Eroul" visului

1. Trupul e figura principală în visarea lumii. [2]Nu e vis fără de el, şi nici el nu există fără visul în care se comportă de parcă ar fi o persoană vizibilă şi credibilă. [3]El ocupă locul principal în toate visele, care povestesc cum l-au făcut alte trupuri, cum s-a născut în lumea din afara trupului, cum trăieşte puţin şi apoi moare, să se unească în ţărână cu alte trupuri care mor ca el. [4]În scurtul timp în care i-a fost dat să trăiască, îşi caută alte trupuri să îi fie prieteni şi duşmani. [5]Siguranţa proprie e principala lui preocupare. [6]Confortul propriu e regula lui călăuzitoare. [7]Trupul încearcă să caute plăceri şi să evite ce

l-ar durea. [8]Dar, mai presus de toate, încearcă să înveţe că durerile şi bucuriile lui sunt diferite şi că poate face distincţie între ele.

2. Visarea lumii ia multe forme, căci trupul caută să îşi dovedească în multe feluri autonomia şi realitatea. [2]Se acoperă cu lucruri cumpărate cu mici discuri de metal sau fâşii de hârtie pe care lumea le declară reale şi valoroase. [3]Munceşte să le obţină, făcând lucruri fără sens, şi le aruncă pe lucruri fără sens, de care nu are nevoie şi pe care nici nu le vrea. [4]Plăteşte alte trupuri să îl ocrotească şi să agonisească şi mai multe lucruri fără sens, pe care să le poată numi ale sale. [5]Îşi caută trupuri speciale cu care să îşi poată împărtăşi visul. [6]Uneori visează că e cuceritor de trupuri mai slabe decât el. [7]Iar, în unele faze ale visului, e robul unor trupuri care îl rănesc şi îl torturează.

3. Aventurile succesive ale trupului, din momentul naşterii până când moare, constituie tema fiecărui vis pe care l-a visat vreodată lumea. [2]„Eroul" acestui vis nu se va schimba niciodată, şi nici scopul lui. [3]Deşi visul însuşi ia multe forme, şi pare să arate o mare varietate de locuri şi întâmplări în care se găseşte „eroul" lui, visul nu are decât un scop, predat în multe feluri. [4]El încearcă să predea încontinuu o singură lecţie: că este cauză, şi nu efect. [5]Iar tu eşti efectul lui, şi nu poţi fi cauza lui.

4. Tu nu eşti, prin urmare, visătorul, ci visul. [2]Aşa că umbli fără rost, intrând şi ieşind din locurile şi întâmplările pe care le născoceşte. [3]E adevărat că asta este tot ce face, căci trupul e doar o figură dintr-un vis. [4]Dar cine reacţionează la figuri dintr-un vis dacă nu le vede ca şi cum ar fi reale? [5]În clipa în care le vede aşa cum sunt, nu mai au efecte asupra lui, căci înţelege că el le-a dat efectele pe care le au, pricinuindu-le şi făcându-le să pară reale.

5. Cât eşti de dispus să scapi de efectele tuturor viselor pe care le-a visat vreodată lumea? [2]Doreşti oare să nu laşi niciun vis să pară cauza faptelor tale? [3]Hai atunci să vedem începutul visului, căci partea pe care o vezi tu nu e decât a doua parte, a cărei cauză se află în cea dintâi. [4]Niciunul dintre cei ce dorm şi visează în lume nu îşi aduce aminte de propriul lui atac asupra sa. [5]Nimeni nu crede că a existat într-adevăr o vreme în care nu a ştiut nimic de niciun trup şi nu ar fi putut concepe niciodată realitatea acestei lumi. [6]Ar fi văzut numaidecât că ideile acestea sunt o singură iluzie, prea ridicolă să nu fie desfiinţată în hohote de râs. [7]Cât de serioase par acum! [8]Şi nimeni nu îşi poate aduce aminte când au fost întâmpinate cu neîncredere şi hohote de râs. [9]Ne putem aduce aminte dacă ne uităm direct la cauza lor. [10]Şi vom vedea un prilej de râs, nu un motiv de frică.

6. Să îi restituim visul înstrăinat visătorului, care percepe visul ca pe ceva separat de el şi ceva ce i se face. [2]În veşnicie, unde toate una sunt, s-a strecurat o mică idee smintită, de care Fiul lui Dumnezeu

nu şi-a amintit să râdă. [3]Prin uitarea lui, gândul a devenit o idee serioasă, capabilă de două lucruri: să fie realizată şi să aibă efecte reale. [4]Împreună le vom desfiinţa pe amândouă în hohote de râs, înţelegând că timpul nu se poate strecura în veşnicie. [5]E o glumă să crezi că timpul poate ajunge să ocolească veşnicia, ceea ce *înseamnă* că timpul nu există.

7. O eternitate în care timpului i se acordă realitate, o parte din Dumnezeu care se poate ataca de una singură, un frate separat pe post de duşman, o minte într-un trup – toate sunt forme de circularitate al căror sfârşit începe la început, sfârşind la cauză. [2]Lumea pe care o vezi înfăţişează exact ce te-ai gândit că ai făcut. [3]Atâta doar că acum crezi că ţi se face ţie ce ai făcut. [4]Vina pentru ce ai gândit e dată în afara ta, pe o lume vinovată ce îţi visează visele şi îţi gândeşte gândurile în locul tău. [5]Ea îşi aduce răzbunarea ei, şi nu a ta. [6]Te ţine strâns îngrădit într-un trup, pe care îl pedepseşte pentru toate lucrurile păcătoase pe care le face trupul în visul ei. [7]Tu nu ai nicio putere să faci trupul să îşi înceteze relele, căci nu l-ai făcut tu şi nu îi poţi dirija nici faptele, nici scopul, nici destinul.

8. Lumea nu face decât să demonstreze un adevăr străvechi: vei crede că alţii îţi fac exact ce crezi că le-ai făcut tu lor. [2]Dar, odată ce te-ai amăgit să îi învinuieşti pe ei, nu vei vedea cauza faptelor lor, căci *vrei* ca vina să cadă asupra lor. [3]Cât de copilărească şi de capricioasă e încercarea de-a-ţi păstra inocenţa, împingând vina în afara ta, dar nedându-i drumul niciodată! [4]Nu e uşor să percepi gluma când, peste tot în jurul tău, vezi cu ochii gravele ei consecinţe, dar fără cauza lor trivială. [5]Fără cauză, efectele chiar par serioase şi triste. [6]Şi totuşi, ele nu sunt decât o consecinţă. [7]Iar cauza lor e cea care nu rezultă din nimic şi nu e decât o glumă.

9. Râzând cu blândeţe, Spiritul Sfânt percepe cauza şi nu Se uită la efecte. [2]Cum altfel ar putea corecta greşeala ta, care ai scăpat cauza din vedere – cu desăvârşire? [3]Te roagă să Îi aduci fiece efect îngrozitor, să îi priviţi cauza prostească împreună şi să râzi un pic cu El. [4]*Tu* judeci nişte efecte, dar *El* le-a judecat cauza. [5]Şi, prin judecata Lui, efectele sunt înlăturate. [6]Poate vii plin de lacrimi. [7]Dar auzi cum îţi spune: „Fratele meu, Fiu sfânt al lui Dumnezeu, priveşte-ţi visul deşert, în care s-a putut petrece aşa ceva". [8]Şi vei părăsi clipa sfântă în hohote de râs – ale tale şi ale fratelui tău, laolaltă cu ale Sale.

10. Secretul mântuirii este următorul: tu ţi le faci singur pe toate. [2]Indiferent de forma atacului, acesta este adevărul. [3]Indiferent cine preia rolul duşmanului şi al agresorului, adevărul este tot acesta. [4]Indiferent care pare să fie cauza durerilor şi suferinţelor pe care le simţi, tot acesta este adevărul. [5]Căci nu ai reacţiona la nişte figuri dintr-un vis pe care ştii că îl visezi. [6]Lasă-le să fie cât pot de duşmănoase şi de

răutăcioase, pentru că nu pot avea niciun efect asupra ta, decât dacă nu recunoşti că este visul tău.

11. Învăţarea acestei singure lecţii atotcuprinzătoare te va elibera de suferinţă, indiferent ce formă ar lua. ²Spiritul Sfânt va repeta această lecţie de izbăvire până se învaţă, indiferent de forma suferinţei pe care o simţi. ³Indiferent ce rană Îi aduci, El îţi va răspunde cu acest adevăr foarte simplu. ⁴Căci acesta este singurul răspuns ce înlătură cauza fiecărei forme de tristeţe şi durere. ⁵Forma nu Îi afectează răspunsul, căci vrea să te înveţe cauza unică pe care o au toate, indiferent de forma lor. ⁶Şi atunci vei înţelege că miracolele reflectă o afirmaţie foarte simplă: „*Eu* am făcut asta, şi asta vreau să desfac."

12. Adu-I, aşadar, toate formele de suferinţă Celui Care ştie că fiecare dintre ele este ca toate celelalte. ²El nu vede diferenţe unde niciuna nu există, şi te va învăţa cum e pricinuită fiecare dintre ele. ³Niciuna nu are o cauză diferită de celelalte, şi toate se desfac uşor, printr-o singură lecţie învăţată cu adevărat. ⁴Mântuirea e un secret pe care l-ai ascuns doar de tine. ⁵Universul o declară. ⁶Dar pe martorii ei nici nu îi bagi în seamă. ⁷Căci atestă lucrul pe care nu vrei să îl cunoşti. ⁸Şi par să îl ţină secret de tine. ⁹Însă nu trebuie decât să înveţi că tu ai ales să nu asculţi şi să nu vezi.

13. Cât de diferit vei percepe lumea când vei recunoaşte acest lucru! ²Când îi ierţi lumii vinovăţia ta, vei scăpa de ea. ³Inocenţa ei nu cere vinovăţia ta, şi nici nevinovăţia ta nu are păcatele ei la bază. ⁴Iată evidentul: un secret ascuns de nimeni altul decât de tine însuţi. ⁵Numai acesta te-a ţinut separat de lume şi pe fratele tău separat de tine. ⁶Acum nu trebuie decât să înveţi că sunteţi amândoi inocenţi sau vinovaţi. ⁷Singura imposibilitate este să nu vă asemănaţi; să fie adevărate ambele lucruri. ⁸Acesta e singurul secret pe care îl mai ai de învăţat. ⁹Şi nu va fi niciun secret că eşti vindecat.

Capitolul 28

DESFACEREA FRICII

I. Memoria prezentă

1. Miracolul nu face nimic. ²Tot ce face este să desfacă. ³El anulează astfel perturbarea adusă la ce s-a făcut. ⁴Nu adaugă, ci înlătură doar. ⁵Iar ce înlătură nu mai e de mult, dar, păstrându-se în memorie, pare să aibă efecte imediate. ⁶Lumea aceasta s-a sfârşit de mult. ⁷Gândurile care au făcut-o nu mai sunt în mintea care le-a gândit şi le-a iubit o scurtă vreme. ⁸Miracolul nu face decât să arate că trecutul a dispărut, iar ce a dispărut cu adevărat nu are efecte. ⁹Reamintirea unei cauze nu poate produce decât iluzii ale prezenţei ei, nu şi efecte.

2. Toate efectele vinovăţiei nu mai există. ²Căci s-a terminat cu vinovăţia. ³Odată cu ea, s-au dus şi consecinţele ei, rămase fără cauză. ⁴De ce te-ai agăţa de ea în memorie, dacă nu i-ai dori efectele? ⁵Reamintirea e la fel de selectivă ca percepţia, fiind timpul trecut al acesteia. ⁶Este perceperea trecutului de parcă s-ar petrece acum şi s-ar mai putea vedea. ⁷Memoria, ca percepţia, e o deprindere pe care ai inventat-o să înlocuiască ce a dat Dumnezeu în creaţia ta. ⁸Şi, ca toate lucrurile făcute de tine, poate fi pusă în slujba altui scop şi poate fi folosită ca mijloc pentru altceva. ⁹Poate fi folosită să vindece, şi nu să rănească, dacă doreşti aşa ceva.

3. Nimic din ce e folosit pentru vindecare nu reprezintă un efort de-a face ceva. ²E o recunoaştere a faptului că nu ai nevoi, care să însemne că este de făcut ceva. ³E o memorie neselectivă, care nu e folosită să perturbe adevărul. ⁴Spiritului Sfânt I s-au dat toate lucrurile pe care le poate folosi pentru a vindeca, fără conţinutul şi scopurile în care au fost făcute. ⁵Ele nu sunt decât deprinderi fără aplicaţie. ⁶Îşi aşteaptă utilitatea. ⁷Nu au nicio consacrare şi niciun ţel.

4. Spiritul Sfânt poate într-adevăr să folosească memoria, pentru că Dumnezeu Însuşi este în ea. ²Dar nu e vorba de o memorie a întâmplărilor trecute, ci doar a unei stări prezente. ³Te-ai obişnuit de atâta timp să crezi că memoria conţine numai ce a trecut, încât ţi-e greu să îţi dai seama că e o deprindere care îşi poate aduce aminte de *acum*. ⁴Lumea impune rememorării nişte limite la fel de vaste ca limitele pe care ai lăsat-o să ţi le impună ţie. ⁵Nu există nimic care să lege memoria de trecut. ⁶Dacă o doreşti acolo, atunci acolo este. ⁷Dar numai dorinţa ta a făcut legătura şi numai tu ai ţinut-o legată de o parte a timpului în care pare să mai stăruie vinovăţia.

5. Spiritul Sfânt foloseşte memoria într-un mod total independent

de timp. ²El nu caută să o întrebuinţeze ca mijloc de-a păstra trecutul, ci, mai degrabă, ca modalitate de-a-i da drumul. ³Memoria ţine mesajul pe care îl primeşte şi face ce i se dă de făcut. ⁴Ea nu scrie mesajul, nici nu îi stabileşte scopul. ⁵Ca trupul, nu are scop în sinea ei. ⁶Şi, dacă pare să servească la cultivarea unei uri străvechi, şi îţi dă imagini cu inechităţi şi nedreptăţi pe care le-ai stocat, ăsta ai cerut să îi fie mesajul şi ăsta este. ⁷Condamnată să rămână închisă în tainiţele ei, istoria întregului trecut al trupului se ascunde acolo. ⁸Toate asociaţiile ciudate făcute pentru a ţine viu trecutul – şi prezentul, mort – sunt înmagazinate în ea, în aşteptarea ordinului tău să îţi fie aduse şi retrăite. ⁹Aşa că efectele lor par să sporească cu timpul, care le-a luat cauza.

6. Dar timpul nu e decât o altă fază a ceea ce nu face nimic. ²El lucrează mână în mână cu toate celelalte atribute cu care cauţi să ţii ascuns adevărul despre tine însuţi. ³Timpul nici nu ia, nici nu poate da înapoi. ⁴Şi totuşi, îl foloseşti în mod ciudat, de parcă trecutul ar fi cauzat prezentul, care nu e decât o consecinţă în care nu poate exista posibilitatea vreunei schimbări, deoarece cauza ei a dispărut. ⁵Schimbarea însă trebuie să aibă o cauză durabilă, pentru că altfel nu va dăinui. ⁶Nu se poate face nicio schimbare în prezent dacă i-a trecut cauza. ⁷În felul în care o foloseşti tu, memoria nu e decât depozitara trecutului, şi este, de aceea, un mod de-a ţine trecutul împotriva lui acum.

7. Să nu ţii minte nimic din ce ţi-ai predat tu, pentru că ţi-ai predat greşit. ²Şi cine ar ţine minte o lecţie fără noimă, când poate învăţa şi păstra una mai bună? ³Când apar străvechile amintiri ale urii, ţine minte că propria lor cauză a dispărut. ⁴Aşa că nu poţi să înţelegi la ce servesc. ⁵Să nu laşi cauza pe care vrei să le-o atribui tu acum să fie cea ce le-a făcut ce au fost sau ce au părut să fie. ⁶Bucură-te că a dispărut, căci tocmai de ea ai vrea să fii scutit. ⁷Şi vezi, în schimb, noile efecte ale unei cauze acceptate *acum*, cu consecinţe *aici*. ⁸Te vor surprinde prin minunăţia lor. ⁹Noile idei străvechi pe care le aduc ele vor fi consecinţele fericite ale unei Cauze atât de străvechi, încât întrece cu mult cuprinsul memoriei pe care îl vede percepţia ta.

8. Aceasta e Cauza pe care Şi-o aminteşte Spiritul Sfânt pentru tine de câte ori uiţi. ²Ea nu a trecut, pentru că El nu a lăsat-O să rămână neamintită. ³Nu s-a schimbat niciodată, pentru că nu a existat clipă în care El nu a ţinut-O la adăpost în mintea ta. ⁴Consecinţele Ei vor părea într-adevăr noi, pentru că ai crezut că nu îţi aminteşti Cauza lor. ⁵Dar Ea nu a lipsit niciodată din mintea ta, căci nu a fost Voia Tatălui tău să nu îşi aducă aminte Fiul Său de El.

9. Ce îţi aminteşti *tu* nu a fost nicicând. ²Şi provine din necauza pe care ai confundat-o cu cauza. ³Nu poate să merite decât hohote de râs, când înveţi că ţi-ai amintit consecinţe care au fost lipsite de cauză şi care nu au putut fi efecte niciodată. ⁴Miracolul îţi aduce aminte de o Cauză veşnic prezentă, perfect neatinsă de timp şi perturbări. ⁵Şi neschimbată vreodată din ce este. ⁶Iar tu eşti Efectul Ei, la fel de neschimbat şi de perfect ca Ea. ⁷Amintirea Ei nu stă în trecut, nici nu aşteaptă viitorul. ⁸Nu se revelează în miracole. ⁹Ele nu fac decât să îţi aducă aminte că Ea nu a dispărut. ¹⁰Când Îi ierţi păcatele tale, Ea nu va mai fi negată.

10. Tu, care ai căutat să îţi judeci propriul Creator, nu poţi să înţelegi că nu El Şi-a judecat Fiul. ²Vrei să Îi refuzi Efectele, dar Ele nu au fost refuzate niciodată. ³Fiul Lui nu a putut fi condamnat niciodată şi nicicând pentru ce e fără cauză şi împotriva Voii Sale. ⁴Reamintirile tale nu atestă decât frica de Dumnezeu. ⁵El nu a săvârşit lucrul de care ţi-e frică. ⁶Şi nici tu. ⁷Aşa că inocenţa ta nu s-a pierdut. ⁸Nu ai nevoie de vindecare ca să fii vindecat. ⁹În linişte, vezi în miracol o lecţie ce te învaţă cum să laşi Cauza să Îşi aibă Propriile Efecte şi cum să nu faci nimic să O perturbi.

11. Miracolul vine liniştit în mintea care se opreşte o clipă şi tace. ²Din acel moment liniştit şi din mintea pe care a vindecat-o atunci în linişte, el se întinde cu blândeţe la alte minţi, să îşi împărtăşească liniştea. ³Iar ele se vor uni în nefaptă, nefăcând nimic să îi împiedice extinderea radioasă înapoi în Mintea ce a cauzat existenţa tuturor minţilor. ⁴Deoarece miracolul s-a născut din împărtăşire, nu poate să existe în timp nicio pauză care să îi întârzie graba spre toate minţile neliniştite, să le aducă tăcerea unei clipe, când le revine amintirea lui Dumnezeu. ⁵Propria lor reamintire a încetat acum, şi ce a venit să îi ia locul nu va rămâne un lucru total neamintit pe urmă.

12. Cel Căruia I s-a dat timpul aduce mulţumiri pentru fiecare clipă liniştită care I se dă. ²Căci, în clipa aceea, se îngăduie amintirii lui Dumnezeu să îşi ofere toate comorile Fiului lui Dumnezeu, pentru care au şi fost păstrate. ³Cu câtă bucurie le oferă celui pentru care I s-au dat! ⁴Şi Creatorul Lui Se alătură mulţumirilor Lui, pentru că nu vrea să fie lipsit de Efectele Sale. ⁵Liniştea de o clipă pe care o acceptă Fiul Său dă bun venit atât veşniciei, cât şi Lui, şi Îi lasă să intre unde vor să stea. ⁶Căci, în clipa aceea, Fiul lui Dumnezeu nu face nimic care l-ar putea înfricoşa.

13. Cât de rapid apare amintirea lui Dumnezeu în mintea care nu are nicio frică să ţină amintirea la distanţă! ²Propria ei reamintire a dispărut. ³Nu există trecut, care să îşi ţină imaginea înfricoşătoare în calea trezirii bucuroase la pacea prezentului. ⁴Trâmbiţele veşniciei străpung toată liniştea, dar nu o tulbură. ⁵Şi ce se aminteşte acum nu e frica, ci mai degrabă Cauza pe care frica a fost făcută să o lase neamintită şi nedesfăcută. ⁶Liniştea vorbeşte cu sunete blânde de iubirea

pe care Fiul lui Dumnezeu şi-o aminteşte de dinainte de-a-şi fi pus propria reamintire între prezent şi trecut, să nu le lase să intre.

14. Acum, în sfârşit, Fiul lui Dumnezeu e conştient de Cauza prezentă şi de Efectele Ei benigne. ²Acum înţelege că, neavând efecte, ce a făurit nu are cauză. ³El nu a făcut nimic. ⁴Şi, văzând asta, înţelege că nu a fost nevoie să facă nimic niciodată şi că nici nu a făcut nimic. ⁵Cauza lui *este* Efectele Ei. ⁶Nicicând nu a existat altă cauză pe lângă Ea care să poată genera un trecut sau viitor diferit. ⁷Efectele Ei sunt imuabil de veşnice, mai presus de frică şi complet în afara lumii păcatului.

15. Ce s-a pierdut, să nu se vadă ce e lipsit de cauză? ²Şi unde e sacrificiul, când va sosi amintirea lui Dumnezeu să ia locul pierderii? ³Există oare vreun mod mai bun de-a umple golul infim dintre iluzii şi realitate decât acela de-a lăsa amintirea lui Dumnezeu să curgă peste el, prefăcându-l într-o punte pentru trecerea căreia va fi de ajuns o clipă? ⁴Căci Dumnezeu l-a umplut cu El Însuşi. ⁵Amintirea Lui nu a trecut, lăsând un Fiu abandonat de-a pururi pe un ţărm de unde poate zări un alt ţărm, la care nu poate ajunge niciodată. ⁶Tatăl lui îl voieşte ridicat şi transportat uşor de cealaltă parte. ⁷El a construit puntea şi tot El e Cel Ce Îşi va transporta Fiul de partea cealaltă. ⁸Să nu te temi că va da greş în ce voieşte. ⁹Şi nici că vei fi exclus din Voia care este pentru tine.

II. Inversarea efectului şi cauzei

1. Fără cauză, nu pot exista efecte, şi totuşi, fără efecte, nu există cauză. ²Cauza cauză *se face* prin efectele ei; Tatăl *este* Tată prin Fiul Său. ³Efectele nu îşi creează cauza, dar îi stabilesc cauzalitatea. ⁴Astfel, Fiul dă Paternitate Creatorului său şi primeşte darul pe care I l-a dat. ⁵Tocmai *datorită* faptului că este Fiul lui Dumnezeu trebuie să fie şi el un tată, care creează după cum a fost creat de Dumnezeu şi el. ⁶Cercul creaţiei nu are sfârşit. ⁷Începutul şi sfârşitul lui sunt acelaşi lucru. ⁸Dar universul creaţiei întregi este cuprins în el, fără început şi fără vreun sfârşit.

2. Paternitatea *este* creaţie. ²Iubirea trebuie să fie extinsă. ³Puritatea nu e îngrădită. ⁴Este în firea celor inocenţi să fie de-a pururea neîngrădiţi, fără limite sau bariere. ⁵De aceea, puritatea nu ţine de trup. ⁶Ea nici nu se poate găsi unde există limite. ⁷Trupul poate fi vindecat prin efectele ei, care sunt la fel de nelimitate ca ea. ⁸Dar toată vindecarea trebuie să aibă loc ca urmare a recunoaşterii că mintea nu este în trup şi că inocenţa ei nu e nicidecum în el, ci acolo unde e toată

vindecarea. ⁹Deci unde este vindecarea? ¹⁰Numai acolo unde cauza ei şi-a primit efectele. ¹¹Căci boala e o încercare lipsită de înţeles de-a da efecte necauzei şi de-a o face să fie cauză.

3. Prin boală, Fiul lui Dumnezeu încearcă mereu să se prefacă în propria lui cauză şi să nu îşi îngăduie să fie Fiul Tatălui său. ²De dragul acestei dorinţe imposibile, el nu crede că e Efectul Iubirii şi trebuie să fie cauză pentru că e ce e. ³Cauza vindecării e singura Cauză a tuturor lucrurilor. ⁴Ea are doar un *singur* Efect. ⁵Şi, prin recunoaşterea aceasta, necauzei nu i se dă niciun efect şi nu se vede niciunul. ⁶O minte într-un trup şi o lume de alte trupuri, fiecare cu minţi separate, sunt „creaţiile" tale, tu – „cealaltă" minte –, creând cu efecte neasemănătoare ţie. ⁷Şi, ca „tată" al lor, trebuie să te asemeni lor.

4. Absolut nimic nu s-a întâmplat; atâta doar că te-ai făcut să adormi şi ai visat un vis în care ai fost străin de tine şi doar o parte din visul altcuiva. ²Miracolul nu te trezeşte, ci îţi arată, pur şi simplu, cine e cel ce visează. ³Te învaţă că ai posibilitatea să alegi ce să visezi cât timp mai dormi, în funcţie de scopul visării tale. ⁴Îţi doreşti vise de vindecare sau vise de moarte? ⁵Un vis e ca o amintire, în sensul că înfăţişează ce ai vrut să ţi se arate.

5. O vistierie goală, cu uşa deschisă, conţine toate frânturile amintirilor şi viselor tale. ²Dar, dacă tu eşti cel care visează, percepi atâta cel puţin: că tu ai cauzat visul şi că poţi accepta şi un alt vis. ³Dar, pentru această schimbare de conţinut a visului, trebuie să îţi dai seama că tu eşti cel ce a visat visul care nu îţi place. ⁴El nu e decât un efect cauzat de *tine*, şi nu vrei să fii cauza acestui efect. ⁵În visele de omor şi de atac, tu eşti victima într-un trup ucis, pe moarte. ⁶Dar, în visele de iertare, nimănui nu i se cere să fie victimă sau să sufere. ⁷Acestea sunt visele fericite cu care miracolul le schimbă pe ale tale. ⁸El nu îţi cere să faci altul, ci doar să vezi că tu l-ai făcut pe cel pe care vrei să îl schimbi cu acesta.

6. Lumea aceasta e fără cauză, după cum este fiecare vis visat în lume. ²Nu e posibil niciun plan, şi niciun proiect nu există care să poată fi găsit şi înţeles. ³La ce altceva te-ai putea aştepta din partea unui lucru fără cauză? ⁴Dar, dacă nu are cauză, nu are nici scop. ⁵Poţi cauza un vis, dar nu îi vei da niciodată efecte reale. ⁶Căci i s-ar schimba atunci cauza – un lucru pe care nu poţi să îl faci. ⁷Cel ce visează un vis nu este treaz, dar nu ştie că doarme. ⁸Şi vede iluzii de sine cum că ar fi bolnav sau sănătos, deprimat sau fericit, dar fără o cauză stabilă, cu efecte garantate.

7. Miracolul stabileşte că visezi un vis, un vis al cărui conţinut nu e adevărat. ²Acesta e un pas decisiv în abordarea iluziilor. ³Nimeni nu se teme de ele când percepe că le-a inventat chiar el. ⁴Frica s-a menţinut pentru că el nu a văzut că este autorul visului, şi nu o figură din

vis. [5]El îşi dă lui însuşi consecinţele pe care visează că le-a dat fratelui său. [6]Iar visul a încropit şi i-a oferit tocmai acest lucru, să îi arate că dorinţele i s-au împlinit. [7]Aşa că se teme de propriul lui atac, dar îl vede comis de altcineva. [8]Ca victimă, suferă din cauza efectelor acestuia, şi nu de pe urma cauzei lor. [9]Nu a fost autorul propriului său atac şi nu se face vinovat de ce a cauzat. [10]Miracolele nu fac decât să îi arate că nu a săvârşit nimic. [11]Lucrul de care se teme e o cauză fără consecinţele care ar face din ea o cauză. [12]Aşa că nici nu a existat.

8. Separarea a început cu visul că Tatăl a fost văduvit de Efectele Sale, neputincios să le mai ţină din moment ce nu mai era Creatorul lor. [2]În vis, visătorul s-a făcut singur. [3]Dar ce a făcut s-a ridicat împotriva lui, preluând rolul creatorului său, după cum făcuse şi visătorul. [4]Şi, după cum şi-a urât el Creatorul, tot aşa l-au urât şi pe el figurile din vis. [5]Trupul lui e robul lor, de care abuzează pentru că şi-au însuşit raţiunile pe care i le-a dat el. [6]Şi urăsc trupul pentru răzbunarea pe care vrea să le-o ofere. [7]Tocmai răzbunarea lor asupra trupului pare să demonstreze că visătorul nu poate fi autorul visului. [8]Efectul şi cauza sunt dezbinate, mai întâi, şi apoi inversate, ca efectul să devină cauză, iar cauza, efect.

9. Acesta e pasul final al separării, cu care începe mântuirea, care o ia în cealaltă direcţie. [2]Acest pas final e un efect al celor petrecute mai înainte, care apare pe post de cauză. [3]Miracolul e primul pas în restituirea funcţiei cauzative cauzei, şi nu efectului. [4]Căci această confuzie a produs visul şi, cât timp ţine ea, trezirea va fi un lucru înfricoşător. [5]Şi nu vei auzi nici chemarea să te trezeşti, pentru că pare să te cheme la frică.

10. Ca toate lecţiile pe care îţi cere Spiritul Sfânt să le înveţi, miracolul e limpede. [2]El demonstrează ce vrea El să înveţi şi îţi arată că efectele sale sunt ceea ce vrei. [3]În visele Lui de iertare, efectele alor tale se desfac şi duşmanii odioşi sunt percepuţi prieteni cu intenţii milostive. [4]Duşmănia lor se vede acum fără cauză, căci nu au făurit-o ei. [5]Şi îţi poţi accepta rolul de făurar al urii lor, pentru că vezi că nu are efecte. [6]Scapi acum de această parte a visului; lumea e neutră, iar trupurile care mai par să umble de colo colo ca nişte lucruri separate nu mai trebuie să fie nişte lucruri de temut. [7]Aşa că nu sunt bolnave.

11. Miracolul restituie cauza fricii celui care a făurit-o: tu. [2]Dar îţi arată, totodată, că, neavând efecte, aceasta nu este o cauză, căci funcţia cauzalităţii e aceea de-a avea efecte. [3]Iar, unde nu mai sunt efecte, nu există nici cauză. [4]Aşa se vindecă trupul prin miracole, ele arătând că mintea a făurit boala şi a folosit trupul ca victimă, sau efect, pentru ce a făurit ea. [5]Dar jumătatea unei lecţii nu ţi-o va preda pe toată. [6]Miracolul e inutil dacă înveţi doar că trupul poate să fie vindecat, căci nu asta e lecţia pe care a fost trimis să o predea. [7]Lecţia e că bolnavă a fost *mintea* ce a crezut că trupul poate fi bolnav; proiectarea în afară a vinovăţiei ei nu a cauzat nimic şi nu a avut efecte.

12. Lumea aceasta e plină de miracole. [2]Ele stau într-o linişte sclipitoare lângă fiecare vis de durere şi suferinţă, de păcat şi vinovăţie. [3]Ele sunt alternativa visului, opţiunea de-a fi, mai degrabă, cel care visează decât să îţi negi rolul activ în născocirea visului. [4]Ele sunt efectele voioase ale retragerii consecinţei bolii la cauza ei. [5]Trupul e eliberat pentru că mintea recunoaşte că „nu mi se face una ca asta, ci *eu* mi-o fac". [6]În felul acesta, mintea e liberă să aleagă altceva în schimb. [7]Începând de aici, mântuirea va purcede la schimbarea făgaşului fiecărui pas făcut în jos, spre separare, până se face cale întoarsă revenindu-se asupra fiecărui pas, scara dispare şi toată visarea lumii ajunge să fie desfăcută.

III. Acordul de a te uni

1. Nu ne preocupă ceea ce aşteaptă în certitudine deplină dincolo de mântuire. [2]Căci numai ce ai început să îţi laşi primii paşi incerţi să îţi fie îndrumaţi în sus, pe scara pe care separarea te-a condus în jos. [3]Pe moment, numai miracolul ne preocupă. [4]Aici trebuie să începem. [5]Şi, odată ce am început, senină şi simplă se va face calea ce urcă spre trezire şi spre isprăvirea visului. [6]Când accepţi un miracol, nu îţi adaugi visul de frică la cel pe care îl visezi deja. [7]Fără sprijin, visul se stinge fără efecte. [8]Căci tocmai sprijinul tău îl întăreşte.

2. Nicio minte nu este bolnavă până nu e de acord o altă minte că sunt separate. [2]Aşa că e decizia lor comună să fie bolnave. [3]Dacă refuzi să îţi dai acordul şi accepţi rolul pe care îl joci în prefacerea bolii în realitate, cealaltă minte nu îşi poate proiecta vinovăţia fără ajutorul pe care i-l dai când o laşi să se perceapă separată şi despărţită de tine. [4]În felul acesta, trupul nu e perceput bolnav de ambele voastre minţi din puncte de vedere separate. [5]Unirea cu mintea unui frate previne cauza bolii şi efectele percepute. [6]Vindecarea e efectul unor minţi ce se unesc, aşa cum boala decurge din minţi ce se separă.

3. Miracolul nu face nimic tocmai *din cauză că* minţile sunt unite şi nu se pot separa. [2]Dar, în visare, lucrul acesta a fost inversat şi minţile separate sunt considerate trupuri, care sunt separate şi nu se pot uni. [3]Nu îi îngădui fratelui tău să fie bolnav, căci – dacă este – l-ai abandonat în seama visului său împărtăşindu-l cu el. [4]El nu a văzut cauza bolii unde este, iar tu ai trecut cu vederea golul dintre voi, unde a luat naştere boala. [5]Aşa vă uniţi în boală, să păstraţi ne-

vindecat golul infim, în care boala e ținută bine protejată, nutrită și susținută de o convingere fermă, ca nu cumva să vină Dumnezeu să Se facă punte peste golul infim ce duce la El. [6]Nu Îi combate venirea cu iluzii, căci tocmai venirea Lui e lucrul pe care îl vrei mai presus de tot ce pare să sclipească în vis.

4. Încetarea visării este încetarea fricii, iar iubirea nu a fost nicicând în lumea viselor. [2]Golul *este* infim. [3]Dar în el stau semințele molimei și ale fiecărei forme de boală, pentru că reprezintă dorința de-a ține dezbinat și de a nu uni. [4]Așa că pare să dea bolii o cauză care nu e cauza ei. [5]Rostul acestui gol e toată cauza pe care o are boala. [6]Căci a fost făcut să te țină separat, într-un trup pe care îl vezi de parcă ar fi cauza durerii.

5. Cauza durerii este separarea, nu trupul, care nu e decât efectul ei. [2]Dar separarea nu e decât spațiu gol, neconținând nimic, nefăcând nimic și fiind la fel de lipsit de substanță ca locul gol dintre undele stârnite de un vapor ce trece. [3]Și pe care îl acoperă la fel de repede valurile ce se unesc și apa care se repede să umple golul dintre unde. [4]Unde e golul dintre valuri când ele se unesc și acoperă spațiul ce a părut să le țină separate pentru scurtă vreme? [5]Unde sunt motivele de boală când mințile s-au unit să acopere golul infim dintre ele, unde au părut să crească semințele bolii?

6. Dumnezeu construiește puntea, dar numai în spațiul pe care l-a lăsat curat și neocupat un miracol. [2]El nu Se poate face punte peste semințele bolii și rușinea vinovăției, căci nu poate distruge voia străină pe care nu a creat-o El. [3]Lasă-i efectele să dispară și nu te agăța de ele cu mâini lacome, să le păstrezi. [4]Miracolul le va da la o parte și Îi va face loc astfel Celui Ce voiește să vină și să fie puntea revenirii Fiului Său la El.

7. Socotește, atunci, miracolele argintate și auritele vise de fericire drept singurele comori pe care vrei să le păstrezi în vistieria lumii. [2]Ușa le e deschisă, nu hoților, ci fraților tăi înfometați, care au luat drept aur strălucirea unei pietricele și au strâns o grămadă de zăpadă lucitoare ca argintul. [3]Nu le-a rămas nimic în spatele ușii deschise. [4]Ce altceva e lumea decât un gol infim ce pare să sfâșie veșnicia și să o împartă în zile, luni și ani? [5]Și ce altceva ești tu, care trăiești în lume, decât un portret al Fiului lui Dumnezeu făcut tot bucăți și ascuns, bucată cu bucată, într-un boț – separat și incert – de humă?

8. Nu te teme, copilul meu, ci lasă-ți lumea să fie blând luminată de miracole. [2]Și, acolo unde ai văzut că stă golul infim dintre fratele tău și tine, unește-te cu el. [3]În felul acesta, vei vedea acum că boala nu are cauză. [4]Visul vindecării stă în iertare și îți arată cu blândețe că nu ai păcătuit nicicând. [5]Miracolul nu va lăsa nicio dovadă de vinovăție să îți aducă mărturie pentru ceva ce nu a fost nicicând. [6]Și, în vistieria

ta, va face un loc de întâmpinare pentru Tatăl tău și Sinele tău. [7]Ușa e deschisă, să poată veni toți cei ce nu mai vor să flămânzească, ci vor să se înfrupte din ospățul îmbelșugat care li se așterne acolo. [8]Și se vor întâlni cu Oaspeții tăi invitați, pe Care I-a poftit miracolul la tine.

9. E un ospăț ce diferă mult de cele pe care ți le-a arătat visarea lumii. [2]Căci aici, cu cât primește cineva mai mult, cu atât le rămâne celorlalți mai mult de împărțit. [3]Oaspeții au adus cu Ei provizii nelimitate. [4]Și nimenea nu duce lipsă, nici nu poate aduce lipsă nimănui. [5]E un ospăț pe care Tatăl îl așterne înaintea Fiului Său și îl împarte cu el deopotrivă. [6]Iar, în ce împart Ei, nu poate să existe gol în care pregetă și scade abundența. [7]Anii de foamete nu pot să intre aici, căci timpul nu stă după acest ospăț nesfârșit. [8]Căci iubirea și-a așternut masa în spațiul ce a părut să îți separe Oaspeții de tine.

IV. Unirea cea mare

1. Să accepți Ispășirea pentru tine însuți înseamnă să nu susții visul de boală și de moarte al cuiva. [2]Înseamnă că nu îi împărtășești dorința de-a se separa și nu îl lași să își îndrepte iluziile împotrivă-i. [3]Nici nu dorești să fie îndreptate, în schimb, împotriva ta. [4]În felul acesta, ele nu au efecte. [5]Și scapi de vise de durere pentru că l-ai lăsat să scape de ele și el. [6]Dacă nu îl ajuți, vei simți durerea odată cu el pentru că asta și dorești. [7]Și devii o figură din visul lui de durere, după cum și el e într-al tău. [8]Așa deveniți amândoi niște iluzii, fără identitate. [9]Puteți fi oricine sau orice, în funcție de al cui vis de rău îl împărtășiți. [10]Puteți fi siguri de un singur lucru: că sunteți răi, căci împărtășiți vise de frică.

2. Există o modalitate de-a găsi certitudine chiar acum și aici. [2]Refuză să fii părtaș la vise înfricoșătoare, indiferent ce formă ar lua, căci îți vei pierde identitatea în ele. [3]Te găsești pe tine neacceptând că te cauzează și că îți dau efecte. [4]Exiști separat de ele, dar nu și separat de cel care le visează. [5]Așa separi visătorul de vis și te unești cu unul, dar dai drumul celuilalt. [6]Visul nu e decât iluzie în minte. [7]Și cu mintea vrei să te unești, niciodată cu visul. [8]De *vis* te temi, nu de minte. [9]Tu le consideri unul și același lucru, căci *te* consideri doar un vis. [10]Și nu știi, nici nu poți să distingi ce e real și ce nu e decât iluzie în tine însuți.

3. Ca tine, fratele tău crede că e un vis. [2]Să nu îi împărtășești iluzia de sine, căci Identitatea ta depinde de realitatea lui. [3]Gândește-te la el, mai degrabă, ca la o minte în care persistă iluziile, dar ca la o min-

te care îţi este frate. [4]Nu ţi-l face frate ceea ce visează, şi nu ţi-e frate nici trupul lui, „eroul" visului. [5]Frate ţi-e realitatea lui, după cum şi a ta îi este lui. [6]Mintea ta şi a lui sunt unite în frăţie. [7]Trupul lui şi visele lui doar par să facă un gol infim, unde ale tale s-au unit cu ale lui.

4. Şi totuşi, între minţile voastre nu există discontinuitate. [2]Să iei parte la visele lui înseamnă, aşadar, să nu îl întâlneşti, pentru că visele lui s-ar separa de tine. [3]Eliberează-l, aşadar, prin simpla revendicare a frăţiei, şi nu a viselor de frică. [4]Lasă-l să recunoască cine e, nesusţinându-i iluziile cu credinţa ta, căci – dacă i le susţii – vei avea credinţă într-ale tale. [5]Cu credinţă într-ale tale, el nu va fi eliberat, iar tu eşti ţinut în robia viselor lui. [6]Iar visele de frică vor bântui golul infim, ocupat doar de iluziile pe care le-ai susţinut în mintea fratelui tău.

5. Fii sigur că, dacă îţi îndeplineşti rolul, el şi-l va îndeplini pe al lui, căci se va uni cu tine unde stai. [2]Nu îl chema să te întâlnească în golul dintre voi, căci vei crede că e atât realitatea ta, cât şi a lui. [3]Nu îi poţi îndeplini rolul, dar *tocmai* asta faci când devii o figură pasivă în visele lui, în loc să fii visătorul propriilor tale vise. [4]Identitatea în vise e lipsită de înţeles, căci visul şi visătorul una sunt. [5]Cine e părtaş la un vis trebuie să fie visul la care e părtaş, căci, prin împărtăşire, se produce o cauză.

6. Împărtăşeşti confuzie şi eşti confuz, căci în spaţiul gol nu există niciun sine stabil. [2]Ce e totuna pare diferit, pentru că ce e totuna pare să fie altfel. [3]Visele lui sunt ale tale pentru că le laşi să fie. [4]Dar, dacă ţi le-ai retrage pe ale tale, el ar scăpa atât de ele, cât şi de ale lui. [5]Visele tale sunt martorele alor lui, iar ale lui atestă adevărul alor tale. [6]Dar, dacă vezi că nu există adevăr într-ale tale, visele lui vor dispărea, iar el va înţelege prin ce s-a făurit visul.

7. Spiritul Sfânt e în ambele voastre minţi, şi e Una pentru că nu există gol care să Îi separe Unitatea de Ea Însăşi. [2]Golul dintre trupurile voastre nu contează, căci ce e unit în El e una pentru totdeauna. [3]Nimeni nu e bolnav dacă altcineva îşi acceptă unirea cu el. [4]Dorinţa lui de-a fi o minte bolnavă şi separată nu poate rămâne fără o mărturie sau o cauză. [5]Şi ambele dispar dacă cineva voieşte să fie unit cu el. [6]El visează că a fost separat de fratele lui, care, neîmpărtăşindu-i visul, a lăsat neocupat spaţiul dintre ei. [7]Iar Tatăl vine să Se unească cu Fiul Său, cu care S-a unit Spiritul Sfânt.

8. Funcţia Spiritului Sfânt este aceea de-a lua portretul sfărâmat al Fiului lui Dumnezeu şi de-a repune fiecare ciob la locul lui. [2]Acest sfânt tablou, vindecat în întregime, El îl arată fiecărui ciob separat care se crede un tablou în sine. [3]El îi oferă fiecăruia Identitatea lui, reprezentată de întregul tablou, şi nu de micul ciob cu care a insistat el că se identifică. [4]Iar, când va vedea acest tablou, se va recunoaşte

pe el însuşi. [5]Dacă nu împărtăşeşti visul de rău al fratelui tău, acesta e tabloul pe care îl va pune miracolul în golul infim, lăsat curat de toate seminţele păcatului şi ale bolii. [6]Iar aici Tatăl Îşi va primi Fiul, pentru că Fiul Lui a fost binevoitor cu el însuşi.

9. Îţi mulţumesc, Tată, pentru că ştiu că vei veni să umpli fiecare gol infim ce stă între cioburile preasfântului Tău Fiu. [2]Sfinţenia Ta, deplină şi perfectă, stă în fiecare dintre ele. [3]Şi se unesc pentru că ce e într-unul e în toate. [4]Cât de sfânt e cel mai mic fir de nisip, când recunoşti că face parte din portretul întregit al Fiului lui Dumnezeu! [5]Formele pe care par să le ia aceste cioburi nu înseamnă nimic. [6]Căci întregul e în fiecare dintre ele. [7]Şi fiecare aspect al Fiului lui Dumnezeu este acelaşi cu fiecare altă parte.

10. Să nu te alături viselor fratelui tău, ci uneşte-te cu el, iar, unde te uneşti cu Fiul Lui, acolo e şi Tatăl. [2]Cine caută substitute când percepe că nu a pierdut nimic? [3]Cine ar vrea să aibă parte de „binefacerile" bolii când a primit simpla fericire a sănătăţii? [4]Ce a dat Dumnezeu nu poate fi o pierdere, iar ce nu vine de la El nu are efecte. [5]Ce ai putea să percepi atunci în spaţiul gol? [6]Seminţele bolii provin din convingerea că bucuria e în separare şi că renunţarea la ea ar fi un sacrificiu. [7]Dar, când nu insişti să vezi în spaţiul gol ce nu există, miracolele nu pot să nu rezulte. [8]Tot ce îţi cere Vindecătorul Fiului lui Dumnezeu este disponibilitatea de-a te desprinde de iluzii. [9]El va pune miracolul vindecării unde au fost seminţele bolii. [10]Şi nu va fi nicio pierdere, ci numai câştig.

V. Alternativa la visele de frică

1. Ce altceva e un sentiment de boală decât un sentiment de limitare? [2]De dezbinare şi de separare *de* ceva ? [3]Un gol perceput între fratele tău şi tine; un gol văzut acum ca sănătate? [4]Aşa că binele se vede în afară; răul, înăuntru. [5]Iar boala e separarea sinelui de bine şi ţinerea răului înăuntru. [6]Dumnezeu este Alternativa la visele de frică. [7]Cine se face părtaş la ele nu poate să Îl împărtăşească pe El. [8]Dar cine îşi retrage mintea de la împărtăşirea lor *chiar* Îl împărtăşeşte. [9]Nu există altă posibilitate. [10]Nimic nu poate să existe dacă nu îl împărtăşeşti. [11]Iar tu exişti pentru că Dumnezeu Şi-a împărtăşit Voia cu tine, ca şi creaţia Lui să poată crea.

2. Tocmai împărtăşirea viselor de rău – de ură şi răutate, de amărăciune şi moarte, de păcat şi suferinţă şi durere şi pierdere – le conferă realitate. [2]Neîmpărtăşite, sunt percepute lipsite de înţeles. [3]Frica dispare din ele pentru că nu le-ai susţinut. [4]Unde nu mai este frică,

iubirea trebuie să vină, pentru că nu există decât aceste alternative. [5]Unde apare una, cealaltă dispare. [6]Şi cea pe care o împărtăşeşti devine singura pe care o ai. [7]O ai pe cea pe care o accepţi, pentru că e singura pe care ţi-o doreşti.

3. Nu împărtăşeşti vise de rău dacă îl ierţi pe cel care visează şi percepi că el nu este visul pe care l-a făcut. [2]În felul acesta, el nu poate face parte din visele tale, de care sunteţi liberi amândoi. [3]Iertarea separă visătorul de visul de rău şi îl eliberează astfel. [4]Aminteşte-ţi că, dacă împărtăşeşti un vis de rău, vei crede că eşti visul pe care îl împărtăşeşti. [5]Şi, frică fiindu-ţi de acesta, nu vei vrea să îţi cunoşti propria Identitate, crezând că e ceva înfricoşător. [6]Şi îţi vei nega Sinele, şi vei călca pe un pământ străin pe care Creatorul tău nu l-a făcut şi unde pari să fii ceva ce nu eşti. [7]Te vei război cu Sinele tău, care pare să fie duşmanul tău; şi îţi vei ataca fratele, ca parte din ce urăşti. [8]Nu există niciun compromis. [9]Fie eşti Sinele tău, fie eşti o iluzie. [10]Ce poate fi între iluzie şi adevăr? [11]O cale de mijloc, unde poţi să fii un lucru ce nu eşti, trebuie să fie un vis şi nu poate să fie adevărul.

4. Ai conceput ca un gol infim între iluzii şi adevăr să fie locul unde ţi se găseşte toată siguranţa şi unde lucrul făurit de tine îţi ascunde bine Sinele. [2]Aici se stabileşte o lume bolnavă, aceasta fiind lumea pe care o percep ochii trupului. [3]Aici sunt sunetele pe care le aude, vocile pe care urechile lui au fost făcute să le audă. [4]Însă sunetele şi imaginile pe care le poate percepe trupul sunt lipsite de înţeles. [5]Căci nu poate să audă, nici să vadă. [6]Nu ştie ce *înseamnă* să vezi, nici *la ce* ţi-ar servi să auzi. [7]E la fel de incapabil să perceapă pe cât este să judece, să înţeleagă sau să cunoască. [8]Ochii lui sunt orbi, urechile lui sunt surde. [9]Nu poate să gândească şi, de aceea, nu poate să aibă efecte.

5. Ce a creat Dumnezeu pentru a se îmbolnăvi? [2]Şi ce poate să existe din ce nu a creat El? [3]Să nu îţi laşi ochii să întrezărească vise, nici urechile să stea martore la iluzii. [4]Au fost făcuţi să vadă o lume care nu există; să audă voci care nu pot scoate niciun sunet. [5]Există însă alte sunete şi alte imagini, care *pot* fi văzute, auzite şi înţelese. [6]Căci ochii şi urechile sunt simţuri fără simţ, care nu fac decât să relateze ce văd şi ce aud. [7]Nu ele văd şi aud, ci tu, care îmbini fiece pic, strop şi grăunte de dovadă fără sens, şi faci un martor la lumea pe care o vrei. [8]Nu lăsa ochii şi urechile trupului să perceapă aceste nenumărate frânturi văzute în golul pe care ţi l-ai închipuit, şi să îl convingă pe cel ce le-a făcut că închipuirile lui au realitate.

6. Creaţia probează realitatea pentru că împărtăşeşte funcţia împărtăşită de întreaga creaţie. [2]Nu e făcută din cioburi mici de sticlă, o aşchie de lemn, poate un fir sau două, îmbinate toate să îi ateste valoarea de adevăr. [3]Realitatea nu depinde de aşa ceva. [4]Nu există gol

care să separe adevărul de vise şi de iluzii. [5]Adevărul nu le-a lăsat niciun spaţiu în niciun loc şi în niciun timp. [6]Căci umple fiecare loc şi fiecare timp, şi le face complet indivizibile.

7. Tu, care crezi că există un gol infim între fratele tău şi tine, nu vezi că tocmai aici sunteţi ca nişte prizonieri într-o lume percepută ca existând aici. [2]Lumea pe care o vezi nu există, pentru că locul unde o percepi nu e real. [3]Golul este învăluit cu grijă în ceaţă; tablouri înnegurate se ridică să îl acopere cu forme vagi şi incerte, cu contururi schimbătoare, de-a pururea nesigure şi insubstanţiale. [4]Dar în spaţiul gol nu e nimic. [5]Nu există nici secrete teribile, nici morminte întunecate unde groaza se ridică din oasele morţii. [6]Priveşte golul infim, şi vei vedea inocenţa şi lipsa de păcat pe care le vei vedea în tine, când îţi vei pierde frica de-a recunoaşte iubirea.

VI. Legămintele secrete

1. Cine pedepseşte trupul e dement. [2]Căci aici se vede golul cel infim, şi totuşi, nu este aici. [3]El nu s-a judecat singur, nici nu s-a făcut ceva ce nu e. [4]Nu urmăreşte să facă bucurie din durere şi nu caută plăcere de durată în ţărână. [5]Nu îţi spune care este rostul lui şi nu poate înţelege la ce serveşte. [6]El nu victimizează, căci nu are voinţă, nici preferinţe şi nici dubii. [7]Nu se întreabă ce este. [8]Aşa că nu are de ce să fie cuprins de rivalitate. [9]Poate fi victimizat, dar nu se poate simţi victimă. [10]Nu acceptă niciun rol, dar face ce i se spune, fără să atace.

2. Să faci răspunzător de văz un lucru ce nu poate să vadă şi să îl învinuieşti pentru sunetele care nu îţi plac, deşi nu poate să audă, e chiar un punct de vedere lipsit de orice noimă. [2]El nu suferă ca urmare a pedepsei pe care i-o aplici, pentru că nu simte. [3]Se poartă în modurile în care vrei să se poarte, dar nu e cel care alege niciodată. [4]Nu se naşte şi nu moare. [5]Nu poate decât să urmeze, fără ţintă, făgaşul pe care a fost pus. [6]Şi, dacă se schimbă făgaşul respectiv, merge la fel de uşor într-altă parte. [7]Nu părtineşte şi nu judecă drumul pe care îl străbate. [8]Nu percepe goluri, pentru că nu urăşte. [9]Poate fi folosit pentru ură, dar nu poate fi făcut să urască drept urmare.

3. Trupul nu ştie lucrul de care te temi şi pe care îl urăşti şi deteşti şi vrei. [2]Tu îl trimiţi să caute separare şi să fie separat. [3]Iar apoi îl urăşti, nu pentru ce este, ci pentru întrebuinţările pe care i le-ai dat. [4]Ţi-e silă de ce vede şi aude, şi îi urăşti fragilitatea şi micimea. [5]Şi deteşti faptele lui, şi nu pe ale tale. [6]El vede şi trece la fapte pentru *tine*. [7]Îţi aude vocea. [8]Şi e fragil şi mic pentru că aşa vrei tu. [9]Pare să te pedep-

sească şi să îţi merite, de aceea, ura pentru limitele pe care ţi le aduce. [10]Dar tu ai făcut din el un simbol al limitelor pe care vrei să le aibă şi să le vadă şi să le respecte mintea ta.

4. Trupul reprezintă golul dintre părticica minţii pe care o numeşti a ta şi tot ce rămâne din ce îţi aparţine în realitate. [2]Îl urăşti, dar crezi că e sinele tău şi că, fără el, sinele tău ar fi pierdut. [3]Acesta este legământul secret pe care l-ai făcut cu fiecare frate care vrea să meargă separat. [4]Acesta este jurământul secret pe care îl faci din nou, de fiecare dată când te percepi atacat. [5]Nimeni nu poate suferi dacă nu se vede atacat şi pierzând prin atac. [6]Fiecare angajament făcut faţă de boală rămâne neafirmat şi neauzit în conştient. [7]Dar este o făgăduinţă făcută altcuiva să fii rănit de el şi să îl ataci la rândul tău.

5. Boala e vărsarea mâniei asupra trupului, ca să îl doară. [2]E efectul evident a ce s-a făcut în secret, în consens cu dorinţa secretă a altcuiva de-a fi separat de tine, după cum vrei să fii şi tu separat de el. [3]Dacă nu cădeţi de acord că doriţi acest lucru amândoi, nu va putea avea efecte. [4]Cine spune „Nu există discontinuitate între mintea mea şi a ta" s-a ţinut de făgăduinţa lui Dumnezeu, şi nu de micul său jurământ de-a rămâne de-a pururi credincios morţii. [5]Şi, prin vindecarea lui, se vindecă fratele lui.

6. Aceasta să fie înţelegerea ta cu fiecare: să fii una cu el, şi nu separat. [2]Iar el se va ţine de făgăduinţa pe care ai făcut-o cu el, pentru că este cea pe care I-a făcut-o el lui Dumnezeu, şi Dumnezeu lui. [3]Dumnezeu Se ţine de făgăduinţele Sale; Fiul Lui se ţine de ale lui. [4]Când l-a creat, Tatăl lui a spus: „Eşti de-a pururea iubit de Mine şi Eu de tine. [5]Fii ca Mine de desăvârşit, căci nu poţi fi separat de Mine niciodată." [6]Fiul Lui nu îşi aduce aminte că a răspuns: „Aşa voi fi", deşi s-a născut chiar în făgăduinţa aceea. [7]Dar Dumnezeu îi aduce aminte de ea de fiecare dată când nu împărtăşeşte o făgăduinţă de-a fi bolnav, ci îşi lasă mintea să fie vindecată şi unificată. [8]Legămintele lui secrete sunt lipsite de putere înaintea Voii lui Dumnezeu, ale Cărui făgăduinţe le împărtăşeşte. [9]Şi ce pune el în loc nu este voia lui, a celui ce s-a făgăduit lui Dumnezeu pe el însuşi.

VII. Arca siguranţei

1. Dumnezeu nu cere nimic, iar Fiul Său, ca El, nu trebuie să ceară nimic. [2]Căci nu lipseşte nimic din el. [3]Un spaţiu neumplut, un gol infim, ar fi o lipsă. [4]Şi numai acolo ar putea să îi lipsească ceva ce nu are. [5]Un spaţiu în care Dumnezeu nu este, un gol între Tată şi Fiu nu e Voia Niciunuia dintre Cei Ce au făgăduit să fie un tot unitar.

[6]Făgăduinţa lui Dumnezeu este o făgăduinţă faţă de El Însuşi, şi nu e nimeni care să poată fi fals faţă de ce voieşte El ca parte din ce este El. [7]Făgăduinţa Lui că nu există niciun gol între El şi ce este El nu poate să fie falsă. [8]Ce voie poate să despartă ceea ce trebuie să fie un tot unitar, un tot în a Cărui Întregime nu poate să existe niciun gol?

2. Frumoasa relaţie pe care o ai cu toţi fraţii tăi e o parte din tine pentru că e o parte din Dumnezeu Însuşi. [2]Nu eşti oare bolnav dacă îţi negi întregimea şi sănătatea, Sursa de ajutor, Chemarea la vindecare şi Chemarea la a vindeca? [3]Mântuitorul tău aşteaptă vindecare, iar lumea aşteaptă odată cu el. [4]Iar tu nu eşti separat de ea. [5]Căci vindecarea va fi una sau deloc, tocmai în unitatea ei găsindu-se vindecarea. [6]Ce altceva ar putea corecta separarea decât opusul ei? [7]Nu există cale de mijloc în niciun aspect al mântuirii. [8]Fie o accepţi total, fie nu o accepţi. [9]Ce e neseparat trebuie să fie unit. [10]Iar ce e unit nu poate să fie separat.

3. Fie există un gol între fratele tău şi tine, fie sunteţi un tot unitar. [2]Nu există cale de mijloc, nici altă opţiune, nici loialitate de împărţit între cele două. [3]O loialitate împărţită nu e decât o dovadă de necredinţă faţă de amândouă, făcându-te să te învârtejeşti şi să te agăţi incert de orice pai ce pare să îţi promită o oarecare uşurare. [4]Dar cine îşi clădeşte casa pe un fir de pai, şi poate să se bizuie pe ea ca adăpost împotriva vântului? [5]Îţi poţi face din trup o astfel de casă, pentru că îi lipseşte temelia în adevăr. [6]Şi totuşi, datorită acestui lucru, poţi să vezi că nu e casa ta, ci doar un mijloc de-a te ajuta să ajungi la casa în care şade Dumnezeu.

4. Având un *asemenea* scop, trupul se vindecă. [2]Nu e folosit să stea mărturie pentru visul de separare şi de boală. [3]Nici nu e învinuit fără rost pentru ce nu a făcut. [4]El ajută la vindecarea Fiului lui Dumnezeu şi, în acest scop, nu poate fi bolnav. [5]Nu se va angaja la scopuri ce nu îţi aparţin, iar tu ai ales să nu fie bolnav. [6]Toate miracolele se bazează pe această alegere şi ţi se dau în clipa în care o faci. [7]Nicio formă de boală nu este imună, pentru că alegerea nu poate fi făcută la nivelul formei. [8]Alegerea bolii pare să fie a unei forme, dar ea e una, ca şi opusul ei. [9]Şi eşti bolnav sau sănătos, în consecinţă.

5. Dar nu de unul singur. [2]Lumea aceasta nu e decât visul că poţi fi singur şi că poţi gândi fără să îi afectezi pe cei ce sunt separat de tine. [3]Să fii singur trebuie să însemne că eşti separat şi, dacă eşti, nu poţi să nu fii bolnav. [4]Asta pare să demonstreze că trebuie să fii separat. [5]Dar nu înseamnă decât că ai încercat să te ţii de făgăduinţa de-a fi credincios necredinţei. [6]Dar necredinţa este boală. [7]Aidoma casei clădite pe un fir de pai. [8]Luată izolat, pare destul de solidă şi de rezistentă. [9]Dar stabilitatea ei nu poate fi judecată separat de temelia ei. [10]Dacă se sprijină pe paie, nu e nevoie să mai blochezi uşa, să încui ferestrele

şi să tragi zăvoarele. [11]Vântul o va răsturna, iar ploaia va veni şi o va duce pe apa sâmbetei.

6. Ce rost are să îţi cauţi siguranţa în ceva făcut pentru pericol şi pentru frică? [2]De ce ai împovăra-o cu şi mai multe zaruri şi lanţuri şi ancore greoaie, când slăbiciunea ei nu constă în ea însăşi, ci în fragilitatea infimului gol de nimic pe care stă? [3]Ce poate fi sigur dacă se sprijină pe o umbră? [4]Ţi-ai construi oare casa pe ceva ce se va prăbuşi sub greutatea unei pene?

7. Casa ta e clădită pe sănătatea fratelui tău, pe fericirea lui, pe lipsa lui de păcat şi pe tot ce i-a făgăduit Tatăl lui. [2]Nicio făgăduinţă secretă făcută în schimb de tine nu a zguduit Temelia casei lui. [3]Vânturile o vor bate şi ploaia o va lovi, dar fără efect. [4]Lumea va fi măturată, şi totuşi, casa aceasta va sta în picioare de-a pururi, pentru că puterea ei nu stă numai în ea. [5]Ea e o arcă a siguranţei, sprijinindu-se pe făgăduinţa lui Dumnezeu că Fiul Său este de-a pururea în siguranţă în El. [6]Ce gol se poate vârî între siguranţa acestui adăpost şi Sursa ei? [7]De aici, trupul poate fi văzut ca fiind ceea ce este şi ca având o valoare nici mai mică, nici mai mare decât măsura în care poate fi folosit pentru a-i da drumul Fiului lui Dumnezeu la casa lui. [8]Şi, cu scopul acesta sfânt, trupul devine o casă a sfinţeniei o vreme, pentru că împărtăşeşte cu tine Voia Tatălui tău.

Capitolul 29

TREZIREA

I. Umplerea golului

1. Nu există timp, loc sau stare din care să lipsească Dumnezeu. [2]Nu există nimic de temut. [3]Nu există nicio posibilitate de a concepe un gol în Întregimea care e a Lui. [4]Compromisul pe care l-ar reprezenta golul cel mai mic şi mai infim în veşnica Lui Iubire e întru totul imposibil. [5]Căci ar însemna că Iubirea Lui poate cuprinde chiar şi un strop de ură, că blândeţea Lui se poate preface uneori în atac şi că veşnica Lui răbdare poate uneori să Îl părăsească. [6]Crezi toate aceste lucruri când percepi un gol între fratele tău şi tine. [7]Cum ai putea să te încrezi, atunci, în El? [8]Căci Iubirea Lui trebuie să fie înşelătoare. [9]Aşa că fii precaut: nu Îl lăsa să Se apropie prea mult, şi lasă între tine şi Iubirea Lui un gol prin care vei putea să scapi dacă va trebui să fugi.

2. Aici se vede cel mai clar frica de Dumnezeu. [2]Căci iubirea *chiar* că e perfidă cu cei care se tem, din moment ce frica şi ura nu pot fi despărţite niciodată. [3]Cui urăşte nu poate să nu îi fie frică de iubire şi trebuie, de aceea, să îi fie frică de Dumnezeu. [4]E sigur că nu ştie ce înseamnă iubirea. [5]Îi este frică să iubească şi îi place să urască, şi crede, prin urmare, că iubirea este înfricoşătoare şi că ura e iubire. [6]Aceasta e consecinţa pe care trebuie să le-o aducă golul infim celor care ţin la el şi care cred că este mântuirea şi speranţa lor.

3. Frica de Dumnezeu! [2]Cel mai mare obstacol peste care trebuie să se reverse pacea nu a dispărut încă. [3]Celelalte au trecut, dar acesta rămâne să îţi mai pună piedici în cale şi să îţi facă drumul spre lumină să pară întunecat şi înfricoşător, primejdios şi sumbru. [4]Luaseşi hotărârea că fratele tău ţi-e duşman. [5]Poate ţi-e uneori prieten, dacă interesele voastre separate v-au făcut posibilă prietenia pentru scurt timp. [6]Dar nu fără perceperea unui gol între tine şi el, ca nu cumva să se prefacă din nou într-un duşman. [7]L-ai lăsat să se apropie şi ai sărit iute înapoi; când te-ai apropiat, el s-a retras de îndată. [8]O prietenie prudentă, cu orizont limitat şi atent restrânsă cantitativ, a devenit pactul pe care îl încheiaseşi cu el. [9]Aşa aţi avut parte amândoi de o antantă cu rezerve, în care aţi căzut de acord să păstraţi intactă o clauză de separare. [10]Şi nerespectarea ei a fost considerată o încălcare nepermisă a pactului.

4. Golul dintre fratele tău şi tine nu este spaţiul dintre două trupuri separate. [2]Şi doar pare să despartă minţile voastre separate. [3]E sim-

bolul unei făgăduinţe de-a vă întâlni când preferaţi şi de-a vă separa până alegeţi să vă întâlniţi din nou. [4]Şi atunci trupurile voastre par să intre în contact, şi să reprezinte astfel un loc de întâlnire şi de întrunire. [5]Dar fiecare vă puteţi vedea de drum. [6]Veţi cădea de acord să vă întâlniţi din când în când, cu condiţia că aveţi „dreptul" să vă separaţi şi să staţi despărţiţi în intervale de separare, care vă protejează de „sacrificiul" iubirii. [7]Trupul te mântuieşte, căci scapă de sacrificiul total şi îţi dă timp să îţi reclădeşti sinele separat, pe care chiar îl crezi diminuat când îţi întâlneşti fratele.

5. Trupul nu ţi-ar putea separa mintea de a fratelui tău decât dacă ai vrea să fie cauza separării şi a distanţei văzute între fratele tău şi tine. [2]Aşa îi atribui o putere pe care nu o are. [3]Iată în ce constă puterea pe care o are asupra ta. [4]Căci crezi acum că determină când îţi vei întâlni fratele şi că îţi limitează capacitatea de-a intra în comuniune cu mintea fratelui tău. [5]Îţi spune acum unde să mergi şi cum să mergi acolo, ce poţi să întreprinzi şi ce nu poţi să faci. [6]Îţi dictează ce poate sănătatea lui să tolereze, şi ce îl va obosi şi îmbolnăvi. [7]Iar slăbiciunile lui „inerente" stabilesc limitele la ce vei face, şi îţi ţin scopul limitat şi slab.

6. Trupul se va adapta la asta, dacă aşa vrei tu. [2]Nu va îngădui decât limitate dedări la „iubire", cu intervale de ură între ele. [3]Şi va dispune când să „iubeşti" şi când să te retragi în sânul fricii, pentru mai multă siguranţă. [4]Va fi bolnav pentru că nu ştii ce înseamnă să iubeşti. [5]Aşa că precis vei folosi greşit toate împrejurările şi pe toţi cei pe care îi întâlneşti, şi vei vedea în ei un scop care nu este al tău.

7. Nu iubirea cere sacrificiu. [2]Ci frica pretinde sacrificiul iubirii, căci frica nu poate sta în prezenţa iubirii. [3]Ca să se menţină ura, iubirea trebuie să fie un lucru de temut; prezentă numai uneori, iar alteori absentă. [4]În felul acesta, iubirea pare perfidă, pentru că pare să vină şi să plece la voia întâmplării, neoferindu-ţi stabilitate. [5]Tu nu vezi cât de limitată şi de slabă este loialitatea ta, şi cât de des i-ai cerut iubirii să plece şi să te lase în „pace", singur şi liniştit.

8. Trupul, care nu ştie de obiective, e scuza ta pentru obiectivele nestatornice pe care le deţii şi pe care constrângi trupul să le menţină. [2]Ţie nu ţi-e frică de slăbiciunea lui, ci de lipsa lui de putere *sau* de slăbiciune. [3]Oare nu vrei să ştii că nimic nu stă între fratele tău şi tine? [4]Nu vrei să ştii că nu există niciun gol în spatele căruia să te poţi ascunde? [5]Cei ce învaţă că mântuitorul lor nu mai e duşmanul lor suferă un şoc. [6]Când învaţă că trupul nu este real, li se stârneşte o oarecare circumspecţie. [7]Şi apar nuanţe de frică aparentă în jurul mesajului voios: „Dumnezeu este Iubire".

9. Dar tot ce se întâmplă când dispare golul e pace veşnică. [2]Nimic mai mult şi nimic mai puţin. [3]Fără frica de Dumnezeu, ce te-ar mai face să Îl abandonezi? [4]Ce jucării sau fleacuri din acest gol te-ar mai putea reţine şi o clipă de la Iubirea Lui? [5]Ai lăsa trupul să spună „nu" la chemarea Cerului, dacă nu te-ai teme că, prin găsirea lui Dumnezeu, ţi-ai găsi pierderea de sine? [6]Şi totuşi, e posibil oare să îţi pierzi sinele găsindu-te?

II. Sosirea Oaspetelui

1. De ce nu ai percepe învăţătura că eşti liber ca pe o eliberare de suferinţă? [2]De ce nu ai aclama adevărul în loc să îl priveşti ca pe un duşman? [3]De ce îţi pare spinoasă, anevoioasă şi mult prea greu de parcurs o cale uşoară, marcată atât de clar, încât e imposibil să te pierzi? [4]Oare nu se datorează faptului că o consideri drumul către iad, în loc să o vezi ca pe o cale simplă, fără sacrificii sau pierderi, de-a te afla în Cer şi în Dumnezeu? [5]Până nu îţi dai seama că nu renunţi la nimic, până nu înţelegi că nu pierzi nimic, vei avea unele regrete în ce priveşte calea pe care ai ales-o. [6]Şi nu vei vedea multele câştiguri pe care ţi le-a oferit alegerea făcută. [7]Dar, deşi nu le vezi, ele există. [8]Cauza lor a fost efectuată, iar ele trebuie să fie prezente acolo unde a intrat cauza lor.

2. Ai acceptat cauza vindecării, aşa că te-ai vindecat precis. [2]Şi, vindecându-te, precis ţi-ai însuşit acum şi puterea de a vindeca. [3]Miracolul nu e un lucru separat care are loc subit, ca un efect fără cauză. [4]Şi nici nu e o cauză în sine. [5]Dar trebuie să fie unde e cauza lui. [6]Acum e cauzat, deşi nu e perceput încă. [7]Iar efectele lui sunt prezente, deşi nu se văd încă. [8]Uită-te acum înăuntru, şi nu vei vedea niciun motiv să regreţi, ci numai prilejuri să te bucuri şi să nutreşti speranţa păcii.

3. Zadarnică ţi-a fost încercarea de-a-ţi găsi speranţa păcii pe un câmp de luptă. [2]Şi inutilă pretenţia de-a scăpa de păcatul şi durerea lucrului făcut tocmai pentru funcţia de-a păstra păcatul şi durerea. [3]Căci durerea şi păcatul sunt o singură iluzie, aşa cum ura şi frica, atacul şi vinovăţia sunt şi ele doar una singură. [4]Unde sunt fără cauză, efectele lor au dispărut, iar iubirea trebuie să ajungă oriunde nu sunt ele. [5]De ce nu te bucuri? [6]Eşti liber de durere şi boală, de suferinţă şi pierdere, şi de toate efectele urii şi ale atacului. [7]Durerea nu mai e prietena ta, vinovăţia nu mai este dumnezeul tău, şi ar trebui să primeşti cu bucurie efectele iubirii.

4. Oaspetele tău *chiar* a sosit. [2]L-ai chemat şi a venit. [3]Nu L-ai auzit intrând, căci nu L-ai primit cu bucurie deplină. [4]Şi totuşi, darurile Lui au venit odată cu El. [5]Ţi le-a aşternut la picioare, iar acum te

roagă să te uiți la ele și să le consideri ale tale. [6]Are nevoie de ajutorul tău să le dea tuturor celor ce merg despărțiți, crezând că sunt separați și singuri. [7]Vor fi vindecați când îți vor accepta darurile, căci Oaspetele tău îi va întâmpina cu bucurie pe toți ale căror picioare au atins pământul sfânt pe care stai și pe care s-au așternut darurile Lui pentru ei.

5. Tu nu vezi cât de mult poți da acum, mulțumită tuturor darurilor pe care le-ai primit. [2]Dar Cel Ce a intrat nu așteaptă decât să vii unde L-ai invitat tu. [3]Nu există alt loc unde să Își poată găsi gazda, nici unde gazda Lui să se poate întâlni cu El. [4]Și nicăieri altundeva nu se pot obține darurile Lui de pace și bucurie, și toată fericirea pe care o aduce Prezența Lui. [5]Căci ele sunt acolo unde e Cel Ce le-a adus cu El, să poată fi ale tale. [6]Nu îți poți vedea Oaspetele, dar poți să vezi darurile pe care le-a adus. [7]Iar, când le vei privi, vei crede că acolo trebuie să fie și Prezența Lui. [8]Căci ce poți să faci acum nu s-a putut face fără iubirea și harul Prezenței Lui.

6. Iată ce făgăduiește Dumnezeu Cel viu: că Fiul Lui are viață și că fiecare făptură e parte din el, și că nimic altceva nu are viață. [2]Lucrul căruia i-ai dat tu „viață" nu e viu, și nu simbolizează decât dorința ta de-a fi viu separat de viață, viu în moarte, cu moartea percepută ca viață, iar viețuirea, ca moarte. [3]Aici, confuziile se țin una după alta, căci lumea aceasta s-a bazat și se bazează pe confuzie, și pe nimic altceva. [4]Baza ei nu se schimbă, deși pare să fie într-o continuă schimbare. [5]Iar starea aceasta ce e, dacă nu tocmai ce înseamnă a fi confuz? [6]Pentru cei ce sunt confuzi, stabilitatea e lipsită de înțeles, iar transformarea și schimbarea devin legea pe care își fondează viețile.

7. Trupul nu se schimbă. [2]El reprezintă visul și mai mare că e posibil să te schimbi. [3]Să te schimbi înseamnă să atingi o stare diferită de cea în care te-ai găsit mai înainte. [4]În nemurire nu există schimbare, iar Cerul nu știe de așa ceva. [5]Dar aici, pe pământ, ea are un scop dublu, căci poate fi făcută să predea lucruri opuse. [6]Iar ele îl reflectă pe cel ce le predă. [7]Trupul poate părea să se schimbe cu timpul, cu boala sau cu sănătatea, și cu întâmplările ce par să îl modifice. [8]Dar asta nu înseamnă decât că mintea rămâne neschimbată în privința scopului pe care crede că îl are trupul.

8. Boala este pretenția ca trupul să fie un lucru ce *nu* e. [2]Nonexistența lui e garanția că *nu* se poate îmbolnăvi. [3]În pretenția ta ce îi cere să fie mai mult de atât stă ideea de boală. [4]Căci cere ca Dumnezeu să fie mai puțin decât tot ce este El. [5]Cum rămâne atunci cu tine, căci tocmai de la tine se cere acest sacrificiu? [6]Căci I se spune că nu Îi mai aparține o parte din El. [7]El trebuie să Își sacrifice sinele tău și, prin sacrificiul Lui, tu ești făcut mai mult, iar El este împuținat prin faptul că te pierde. [8]Și ce a dispărut din El devine dumnezeul tău, un

dumnezeu ce te ferește să nu faci parte din El.

9. Trupul de la care ceri să fie un dumnezeu va fi atacat, pentru că nu i s-a recunoscut nonexistența. [2]Așa că pare să fie un lucru cu putere în sine. [3]Ca lucru, poate fi considerat și perceput ceva ce simte și acționează; ceva ce te ține prizonier în propria-i strânsoare. [4]El poate să nu reușească să fie ce i-ai cerut să fie. [5]Și îl vei urî pentru micimea lui, fără să bagi de seamă că nereușita lui nu constă în faptul că nu e mai mult decât ar trebui să fie, ci numai în nereușita ta de a-i percepe nonexistența. [6]Însă nonexistența lui e mântuirea ta, de care vrei să fugi.

10. Ca „lucru", i se cere trupului să Îi fie dușman lui Dumnezeu, înlocuind ce este El cu micimea și limita și deznădejdea. [2]Pierderea *Lui* o sărbătorești când consideri trupul un lucru pe care îl iubești sau un lucru pe care îl urăști. [3]Căci, dacă El e suma lucrurilor toate, atunci ce nu este în El nici nu există, iar ce Îl completează este nonexistența trupului. [4]Mântuitorul tău nu este mort, nici nu stă în ce ai construit și închinat, ca templu, morții. [5]El trăiește în Dumnezeu; tocmai asta îl face mântuitorul tău, și numai asta. [6]Nonexistența trupului său îl scapă pe al tău de boală și de moarte. [7]Căci ce e al tău nu poate fi mai mult sau mai puțin decât ce e al său.

III. Martorii lui Dumnezeu

1. Nu îți condamna mântuitorul pentru că se crede trup. [2]Căci, dincolo de visele lui, este realitatea lui. [3]Dar, înainte de-a-și putea aminti ce e, el trebuie să învețe că este, mai întâi, mântuitor. [4]Și trebuie să îi mântuiască pe cei ce se vor mântui. [5]De mântuirea pe care ți-o dă ție depinde fericirea lui. [6]Căci cine e mântuitor, dacă nu cel ce dă mântuire? [7]Așa învață că trebuie să o aibă, din moment ce-o poate da. [8]Dacă nu dă, nu va ști că are, căci faptul că dă este dovada faptului că are. [9]Numai cei ce cred că Dumnezeu este împuținat prin puterea lor ar putea să nu înțeleagă că așa și trebuie să fie. [10]Căci cine poate da dacă nu are și cine poate pierde dând ce trebuie să sporească drept urmare?

2. Crezi că Tatăl S-a pierdut când te-a creat? [2]Oare L-a slăbit faptul că Și-a împărtășit Iubirea? [3]Oare L-a descompletat perfecțiunea ta? [4]Sau ești dovada faptului că El e perfect și complet? [5]Nu Îi nega martorul în visul pe care Fiul Lui îl preferă propriei lui realități. [6]Fiul Lui trebuie să fie mântuitor de visul pe care l-a făcut, ca să se elibereze de acesta. [7]Trebuie să vadă pe altul ca netrup, una cu el, fără zidul construit de lume să despartă toate făpturile ce nu știu că trăiesc.

3. În visul trupurilor şi al morţii există totuşi o temă a adevărului, poate numai o scânteie mică, un spaţiu de lumină creat în întuneric, unde Dumnezeu continuă să strălucească. [2]Nu te poţi trezi tu singur. [3]Dar te poţi lăsa trezit. [4]Poţi trece cu vederea visele fratelui tău. [5]Îi poţi ierta iluziile atât de bine, încât devine mântuitorul ce te mântuieşte de visele tale. [6]Iar, când îl vei vedea strălucind în spaţiul de lumină în care stă în întuneric Dumnezeu, vei vedea că Dumnezeu Însuşi e unde este trupul său. [7]În faţa acestei lumini, trupul trebuie să dispară, ca umbrele cele grele în faţa luminii. [8]Întunericul nu poate alege să rămână. [9]Venirea luminii înseamnă că a dispărut. [10]Şi atunci, îţi vei vedea fratele în slavă şi vei înţelege ce anume umple golul de atâta vreme perceput a vă ţine despărţiţi. [11]Acolo, în locul lui, martorul lui Dumnezeu a aşezat blânda cale a bunătăţii spre Fiul lui Dumnezeu. [12]Celui pe care îl ierţi i se dă puterea să îţi ierte iluziile. [13]Prin darul libertăţii pe care i-l dai lui, ţi se dă ţie.

4. Fă loc iubirii, pe care nu ai creat-o tu, dar pe care o poţi extinde. [2]Pe pământ, asta înseamnă să îţi ierţi fratele, ca întunericul să se poată ridica din mintea ta. [3]Când va veni la el lumina prin iertarea ta, el nu îşi va uita mântuitorul, lăsându-l nemântuit. [4]Căci tocmai pe faţa ta a văzut lumina pe care vrea să şi-o ţină alături, în timp ce înaintează prin întuneric spre veşnica lumină.

5. Cât eşti de sfânt, de îţi poate fi mântuitor Fiul lui Dumnezeu, în toiul viselor de devastare şi dezastru! [2]Uite cu câtă nerăbdare vine, iese din umbrele grele ce l-au ascuns, şi se răsfrânge asupra ta cu recunoştinţă şi iubire. [3]El e el însuşi, dar nu de unul singur. [4]Şi, aşa cum Tatăl lui nu a pierdut nimic din el când te-a creat pe tine, tot aşa lumina din el străluceşte şi mai tare din cauză că i-ai dat lumina ta, să îl mântuieşti de întuneric. [5]Iar acum lumina din tine trebuie să fie la fel de strălucitoare ca lumina din el. [6]Aceasta e scânteia ce licăreşte în vis, ca să îl poţi ajuta să se trezească şi să fii sigur că ochii lui în curs de trezire se vor opri asupra ta. [7]Şi, în fericita lui mântuire, eşti mântuit tu.

IV. Rolurile din vise

1. Crezi oare că adevărul poate să nu fie decât nişte iluzii? [2]Ele sunt vise *tocmai* pentru că nu sunt adevărate. [3]Lipsa de adevăr ce le caracterizează pe toate devine baza miracolului, care înseamnă că ai înţeles că visele sunt vise şi că eliberarea nu e condiţionată de vis, ci numai de trezire. [4]Poţi oare să păstrezi unele vise şi din altele să te trezeşti? [5]Opţiunile nu sunt dacă vrei să păstrezi un vis sau altul, ci

numai dacă vrei să trăieşti în vise sau să te trezeşti din ele. [6]Iată de ce miracolul nu selectează unele vise pe care să le lase neatinse de binefacerile lui. [7]Nu poţi să visezi unele vise şi din altele să te trezeşti, căci fie dormi, fie eşti treaz. [8]Iar visarea însoţeşte numai una dintre aceste stări.

2. Visele care crezi că îţi plac te trag înapoi la fel de mult ca visele în care se vede frica. [2]Căci fiecare vis nu e decât un vis de frică, indiferent ce formă pare să ia. [3]Frica se vede înăuntru, în afară sau şi-şi. [4]Sau poate fi disimulată într-o formă plăcută. [5]Dar nu lipseşte din vis niciodată, căci frica este materialul din care sunt făcute toate visele. [6]Deşi forma lor poate să se schimbe, nu pot fi făcute din altceva. [7]Miracolul ar fi într-adevăr perfid dacă te-ar mai lăsa să îţi fie frică din cauză că nu ai recunoscut frica. [8]Căci nu ai mai fi dispus să te trezeşti, lucrul pentru care miracolul netezeşte drumul.

3. În forma cea mai simplă, se poate spune că atacul e o reacţie la o funcţie neîndeplinită, în felul în care percepi tu funcţia. [2]Poate fi în tine sau în altcineva, dar unde este percepută, acolo va fi şi atacată. [3]Depresia sau atacul trebuie să fie tema fiecărui vis, căci sunt făcute din frică. [4]Poleiala de plăcere şi bucurie în care pot fi învelite nu maschează decât superficial masivul sâmbure de frică în care stă esenţa lor. [5]Iar miracolul pe acesta îl percepe, nu straturile în care este învelit.

4. Când te înfurii, nu e oare din cauză că cineva nu a reuşit să îndeplinească funcţia pe care i-ai alocat-o? [2]Şi nu devine acesta „motivul" pentru care atacul tău este justificat? [3]Visele ce crezi că îţi plac sunt cele în care funcţiile pe care le-ai dat au fost îndeplinite, iar nevoile pe care ţi le atribui sunt satisfăcute. [4]Nu contează dacă sunt gata împlinite sau doar le vrei. [5]Fricile se nasc tocmai din ideea că acestea există. [6]Visele nu sunt vrute mai mult sau mai puţin. [7]Ele sunt dorite sau nedorite. [8]Şi fiecare în parte reprezintă o funcţie pe care ai atribuit-o tu, un obiectiv pe care *trebuie* să îl reprezinte – şi să îl atingă pentru tine – o întâmplare, un trup, un lucru. [9]Dacă reuşeşte, crezi că îţi place visul respectiv. [10]În caz că nu reuşeşte, crezi că visul este trist. [11]Dar, dacă reuşeşte sau nu reuşeşte nu e sâmburele lui, ci numai stratul subţire care îl acoperă.

5. Cât de fericite ţi-ar deveni visele dacă nu ai fi cel ce dă rolul „potrivit" fiecărei figuri pe care o conţine visul. [2]Numai ideea pe care ţi-o faci despre fiecare poate să nu reuşească, şi altă trădare nu există. [3]Sâmburele viselor pe care le dă Spiritul Sfânt nu îl constituie niciodată frica. [4]Straturile care îl acoperă pot să nu pară că se schimbă, dar semnificaţia lor s-a schimbat pentru că acoperă altceva. [5]Percepţiile sunt determinate de scopul lor, în sensul că par a fi chiar rostul pe care îl au. [6]O nălucă din vis ce te atacă devine un frate care îţi dă o

şansă să ajuţi, dacă asta devine funcţia visului. [7]Şi visele de tristeţe sunt astfel preschimbate în bucurie.

6. Ce rost are fratele tău? [2]Nu ştii, căci ţi-e obscură propria ta funcţie. [3]Să nu îi atribui un rol ce îţi închipui că ţi-ar aduce fericire ţie. [4]Şi să nu încerci să îl răneşti când nu reuşeşte să preia rolul pe care i l-ai desemnat, în ce visezi că trebuia să fie viaţa ta. [5]El cere ajutor în fiecare vis pe care îl are, iar tu ai ajutorul pe care să i-l dai, dacă vezi funcţia visului aşa cum o percepe Cel Ce poate să folosească toate visele ca mijloace în slujba funcţiei ce I s-a dat. [6]Întrucât El iubeşte visătorul, şi nu visul, fiecare vis devine un prinos de iubire. [7]Căci în inima fiecărui vis este Iubirea Lui faţă de tine, care luminează cu iubire orice formă ia.

V. Locaşul imuabil

1. Există un loc în tine în care toată lumea aceasta a fost dată uitării şi în care nu mai lâncezeşte amintirea păcatului şi a iluziei. [2]Există un loc în tine în care timpul nu mai este şi în care se aud ecourile veşniciei. [3]Există un loc de odihnă atât de liniştit, încât niciun sunet – cu excepţia unui imn de slavă Cerului – nu se ridică să îmbucure Dumnezeu Tatăl şi Fiul. [4]Unde sălăşluiesc Amândoi, sunt amintiţi Amândoi. [5]Şi, unde sunt Ei, e Cer şi pace.

2. Să nu crezi că Le poţi schimba locaşul. [2]Căci Identitatea ta stă în Ei şi, unde sunt Ei, trebuie să fii întotdeauna. [3]Imuabilitatea Cerului este în tine, atât de adânc în tine, încât toate câte sunt în lumea aceasta nu pot decât să treacă neobservate şi nevăzute. [4]Infinitatea neclintită a păcii fără de sfârşit te prinde blând în gingaşa ei îmbrăţişare, atât de puternică, de liniştită şi de senină în atotputernicia Creatorului ei, încât nimic nu poate tulbura sacrul Fiu al lui Dumnezeu de dinăuntru.

3. Iată rolul pe care ţi-l dă Spiritul Sfânt, ţie, ce stai şi stai după Fiul lui Dumnezeu, şi vrei să îl vezi cum se trezeşte şi se bucură. [2]El e o parte din tine şi tu din el, pentru că este Fiul Tatălui său, şi nu are rostul pe care îl vezi tu în el. [3]Nu ţi se cere decât să accepţi imuabilul şi veşnicul ce stau în el, căci acolo este Identitatea ta. [4]Pacea din tine nu poate să nu se găsească în el. [5]Şi fiecare gând de iubire pe care i-l oferi nu face decât să te apropie de trezirea ta la pace veşnică şi la bucurie fără de sfârşit.

4. Acest Fiu sacru al lui Dumnezeu este ca tine; oglinda Iubirii Tatălui său faţă de tine, duiosul rapel la Iubirea Tatălui său, prin care a fost creat şi care stă şi acum în el şi în tine. [2]În cea mai mare linişte, ascultă Vocea lui Dumnezeu din el şi las-O să îţi spună care e funcţia lui. [3]A fost creat ca tu să fii întreg, căci numai cei întregi pot face parte din întregimea lui Dumnezeu, cea care te-a creat.

5. Nu există alt dar pe care să ţi-l ceară Tatăl decât acela de-a nu vedea în toată creaţia decât slava strălucită a darului ce ţi-l face. [2]Priveşte-I Fiul, darul Lui desăvârşit, în care Tatăl lui străluceşte de-a pururi şi căruia i s-a dat toată creaţia, să fie a lui. [3]Şi, din cauză că o are el, ţi s-a dat ţie, şi îţi vezi pacea acolo unde stă în el. [4]Liniştea ce te înconjoară sălăşluieşte în el şi, din această linişte, vin visele fericite în care mâinile voastre se prind în inocenţă. [5]Nu sunt nişte mâini ce încearcă să înhaţe vise de durere. [6]Ele nu ţin sabia, căci nu se mai agaţă de fiece iluzie vană a lumii. [7]Şi, goale fiind, primesc, în schimb, mâna unui frate în care stă întregimea.

6. Dacă ai cunoaşte slăvitul obiectiv de dincolo de iertare, nu te-ai mai agăţa de niciun gând, oricât de puţin ar părea să fi fost atins de rău. [2]Căci ai înţelege cât de mult te costă să ţii ceva nedat de Dumnezeu în minţi ce pot face mâna să binecuvânteze şi să îl conducă pe Fiul lui Dumnezeu la casa Tatălui său. [3]Nu vrei să fii prietenul lui, cel creat de Tatăl lui să fie casa Sa? [4]Dacă Dumnezeu îl consideră demn de El, chiar vrei să îl ataci cu mâinile urii? [5]Cine ar putea să se atingă de Cer cu mâinile pline de sânge, şi să spere că va găsi pacea Cerului? [6]Fratele tău e convins că ţine de mână moartea. [7]Să nu îl crezi. [8]Învaţă, mai degrabă, cât de binecuvântat eşti tu, care îl poţi elibera, oferindu-i pur şi simplu mâna ta.

7. Ţi se dă un vis în care el e mântuitorul tău, şi nu duşmanul tău în ură. [2]Ţi se dă un vis în care i-ai iertat toate visele de moarte; un vis de speranţă pe care îl împărtăşeşti cu el, în loc să visaţi, separat, rele vise de ură. [3]De ce pare atât de dificilă împărtăşirea acestui vis? [4]Căci, dacă visului nu îi dă funcţia Spiritul Sfânt, a fost făcut pentru ură şi va continua în slujba morţii. [5]Fiece formă pe care o ia cere, într-un fel, moarte. [6]Iar cei ce se pun în slujba domnului morţii au venit să slujească într-o lume separată, fiecare cu suliţa lui mititică şi cu sabia lui ruginită, să îşi ţină străvechile promisiuni că va muri.

8. Acesta este sâmburele de frică în fiecare vis ferit de întrebuinţarea pe care i-ar da-o Cel Ce vede o altă funcţie a viselor. [2]Când visele sunt împărtăşite, ele îşi pierd funcţia de atac şi separare, chiar dacă fiecare vis a fost făcut în acest scop. [3]Şi totuşi, nu există nimic în lumea viselor care să rămână fără speranţa schimbării şi a îmbunătăţirii, căci nu aici se găseşte imuabilitatea. [4]Să ne bucurăm că e aşa şi să nu căutăm veşnicul în lumea aceasta. [5]Visele de iertare sunt mijloace de retragere din visarea unei lumi exterioare ţie. [6]Şi duc, în final, dincolo de toate visele, la pacea vieţii eterne.

VI. Iertarea şi sfârşitul timpului

1. Cât eşti de dispus să îţi ierţi fratele? [2]Cât de mult vrei pace în loc de nesfârşite chinuri, suferinţe şi dureri? [3]Cele două întrebări sunt aceeaşi întrebare, dar sub altă formă. [4]Iertarea este pacea ta, căci în ea îşi află sfârşitul separarea şi visul primejdiei şi al distrugerii, al păcatului şi al morţii, al nebuniei şi al omorului, al necazului şi al pierderii. [5]Acesta este „sacrificiul" pe care îl cere mântuirea şi în locul căruia oferă, cu bucurie, pace.

2. Nu te jura să mori, sfinte Fiu al lui Dumnezeu! [2]Căci faci un târg de care nu poţi să te ţii. [3]Fiul Vieţii nu poate fi ucis. [4]Este nemuritor ca Tatăl lui. [5]Ce este el nu poate fi schimbat. [6]El e singurul lucru din tot universul care trebuie să fie una. [7]Toate câte *par* veşnice vor avea un sfârşit. [8]Stelele o să dispară, şi noaptea şi ziua nu vor mai fi. [9]Toate lucrurile ce vin şi trec, mareele, anotimpurile şi vieţile oamenilor; toate lucrurile ce se schimbă cu timpul, şi înfloresc şi pălesc – nu vor reveni. [10]Veşnicul nu se află unde a pus timpul capăt. [11]Fiul lui Dumnezeu nu se poate schimba niciodată prin ce au făcut oamenii din el. [12]Va fi aşa cum a fost şi cum este, căci timpul nu i-a hotărât destinul, nici nu i-a fixat ora naşterii şi a morţii. [13]Iertarea nu îl va schimba. [14]Dar timpul stă şi stă după iertare, ca lucrurile timpului să dispară, pentru că nu servesc la nimic.

3. Nimic nu supravieţuieşte propriului său scop. [2]Dacă e conceput să moară, atunci va trebui să moară, dacă nu cumva nu îşi însuşeşte acest scop. [3]Schimbarea e singura care se poate preface într-o binecuvântare aici, unde scopul nu e fix, oricât de imuabil pare să fie. [4]Să nu crezi că poţi fixa un obiectiv diferit de scopul pe care ţi l-a dat Dumnezeu, şi să ţi-l stabileşti veşnic şi imuabil. [5]Îţi poţi da un scop pe care nu îl ai. [6]Dar nu poţi înlătura puterea de-a te răzgândi şi de-a vedea un alt scop acolo.

4. Schimbarea e cel mai mare dar pe care l-a dat Dumnezeu tuturor celor pe care vrei să le faci veşnice, să Se asigure că numai Cerul nu va pieri. [2]Nu te-ai născut să mori. [3]Nu te poţi schimba, pentru că funcţia ta a fost fixată de Dumnezeu. [4]Toate celelalte obiective s-au stabilit în timp şi se schimbă ca să se păstreze timpul – toate, cu o singură excepţie. [5]Iertarea nu urmăreşte să păstreze timpul, ci să îi pună capăt, când nu mai e util. [6]Când nu mai are niciun scop, dispare. [7]Şi, unde a părut a fi stăpân cândva, se redă acum deplina conştientizare a funcţiei stabilite de Dumnezeu pentru Fiul Său. [8]Timpul nu poate pune capăt nici împlinirii ei, nici imuabilităţii ei. [9]Nu există moarte pentru că viii împărtăşesc funcţia pe care le-a dat-o Creatorul lor. [10]Funcţia vieţii nu poate fi aceea de-a muri. [11]Ci trebuie să fie extinderea vieţii, ca să fie un tot unitar în vecii vecilor, fără sfârşit.

5. Lumea aceasta te va lega de mâini şi de picioare, şi îţi va ucide trupul numai dacă crezi că a fost făcută să îl răstignească pe Fiul lui Dumnezeu. [2]Căci, deşi a fost un vis al morţii, nu e nevoie să o laşi să însemne asta pentru tine. [3]Lasă să se schimbe *acest* lucru, şi toate câte sunt în lume vor trebui să se schimbe şi ele. [4]Căci toate câte sunt aici se definesc doar prin rostul pe care vezi că îl au.

6. Cât de frumoasă e lumea al cărei scop este iertarea Fiului lui Dumnezeu! [2]Cât de lipsită e de frică, cât de plină de fericire şi binecuvântare! [3]Ce bucurie să rămâi un pic într-un loc atât de fericit! [4]Şi nu poţi să uiţi, într-o astfel de lume, că mai *este* doar un pic până vine, încetişor, eternitatea – să ia locul timpului.

VII. Nu căuta în afara ta

1. Nu căuta în afara ta. [2]Căci nu vei reuşi, şi vei plânge de fiecare dată când cade câte un idol. [3]Cerul nu poate fi găsit unde nu e, şi nu poate fi pace decât acolo. [4]Niciun idol la care te închini când te cheamă Dumnezeu nu va răspunde în locul Lui. [5]Nu există alt răspuns cu care să îl poţi înlocui pe-al Lui, şi să găseşti fericirea pe care o aduce răspunsul Lui. [6]Nu căuta în afara ta. [7]Căci toată durerea ta provine, pur şi simplu, din căutarea zadarnică a lucrului pe care îl vrei, insistând unde trebuie să se afle. [8]Şi dacă nu e acolo? [9]Preferi să ai dreptate sau să fii fericit? [10]Bucură-te că ţi se spune unde stă fericirea şi nu mai căuta altundeva. [11]Nu vei reuşi. [12]Dar ţi-e dat să cunoşti adevărul, şi nu să îl cauţi în afara ta.

2. Fiecare dintre cei ce vin aici mai trebuie să nutrească speranţa, iluzia persistentă sau visul că există ceva în afara lui care îi va aduce pace şi fericire. [2]Dacă totul e în el, aşa ceva nu poate fi posibil. [3]Aşa că, prin venirea lui, îşi neagă propriul adevăr de sine şi caută ce-ar fi mai mult decât totul, ca şi cum s-ar fi desprins din tot o parte şi s-ar găsi acolo unde nu e restul. [4]Iată scopul pe care îl acordă trupului: să îi caute ce îi lipseşte şi să îi dea ceea ce l-ar întregi. [5]Aşa că umblă fără ţintă, căutând ceva ce nu poate să găsească, crezându-se ceea ce nu e.

3. Iluzia în care persistă îl va îmboldi să îşi caute o mie de idoli şi, dincolo de ei, încă o mie. [2]Şi fiecare dintre ei îi va înşela aşteptările, toţi, cu o singură excepţie; căci va muri, şi nu înţelege că idolul pe care îl caută *e* doar propria lui moarte. [3]Forma ei pare să fie în afara lui. [4]Şi totuşi, el caută să îl ucidă pe Fiul lui Dumnezeu de dinăuntru şi să îşi dovedească victoria asupra lui. [5]Acesta este scopul pe care îl are fiecare idol, căci acesta e rolul care i s-a desemnat şi, tot acesta,

rolul pe care nu îl poate îndeplini.

4. De câte ori încerci să atingi un obiectiv în care rolul de beneficiar principal revine trupului, încerci să îţi prilejuieşti moartea. ²Căci crezi că poţi avea parte de lipsuri, iar lipsa *este* moarte. ³A sacrifica înseamnă a ceda şi, prin urmare, a duce lipsă şi a avea de pierdut. ⁴Şi, prin această cedare, se renunţă la viaţă. ⁵Nu căuta în afara ta. ⁶Căutarea presupune că nu eşti întreg pe dinăuntru şi că ţi-e frică să îţi vezi devastarea, dar preferi să cauţi în afara ta ce eşti.

5. Idolii trebuie să cadă *pentru că* nu au viaţă, iar ce e lipsit de viaţă este un semn al morţii. ²Ai venit să mori; te poţi aştepta să percepi altceva decât semnele morţii pe care o cauţi? ³Nicio tristeţe şi nicio suferinţă nu proclamă alt mesaj decât că s-a găsit un idol să reprezinte o parodie a vieţii, care – prin lipsa ei de viaţă – e moarte de fapt, concepută ca realitate şi înzestrată cu formă vie. ⁴Dar fiecare în parte se va clătina şi se va nărui şi se va putrezi, pentru că o formă de moarte nu poate să fie viaţă, iar ce s-a sacrificat nu poate fi întreg.

6. Toţi idolii acestei lumi au fost făcuţi să te oprească de la cunoaşterea adevărului lăuntric şi să îţi menţină loialitatea faţă de visul că trebuie să găseşti ce este în afara ta ca să fii fericit şi întreg. ²E zadarnic să te închini la idoli în speranţa păcii. ³Dumnezeu Se află înăuntru, iar întregimea ta stă în El. ⁴Niciun idol nu Îi ia locul. ⁵Nu apela la idoli. ⁶Nu căuta în afara ta.

7. Să uităm scopul lumii pe care i l-a dat trecutul. ²Căci, altfel, viitorul va fi ca trecutul, şi nu va fi decât o serie de vise deprimante, în care toţi idolii îţi înşală aşteptările, unul câte unul, şi vezi pretutindeni moarte şi dezamăgire.

8. Pentru a schimba toate acestea, şi pentru a deschide un drum al speranţei şi al eliberării în ce a părut a fi un cerc nesfârşit al disperării, nu trebuie să faci altceva decât să decizi că nu ştii care este scopul lumii. ²Tu îi dai obiective pe care nu le are şi decizi, aşadar, la ce foloseşte. ³Tu încerci să vezi în ea un tărâm al idolilor aflat în afara ta, cu puterea de-a întregi ce este înăuntru împărţind ce eşti între afară şi înăuntru. ⁴Tu îţi alegi visele, căci ele reprezintă ce doreşti, perceput de parcă ţi s-ar fi şi dat. ⁵Idolii tăi fac ce vrei tu să facă şi au puterea pe care le-o atribui tu. ⁶Şi, în vis, îi urmăreşti zadarnic, pentru că vrei să îţi însuşeşti puterea lor.

9. Dar unde să fie visele, dacă nu într-o minte adormită? ²Oare poate reuşi un vis să confere realitate tabloului pe care îl proiectează în afara lui? ³Scuteşte-te de timp, fratele meu; învaţă la ce serveşte timpul. ⁴Şi grăbeşte sfârşitul idolilor, într-o lume întristată şi îmbolnăvită de vederea idolilor în ea. ⁵Mintea ta preasfântă e un altar închinat lui Dumnezeu, iar unde e El nu poate sta niciun idol. ⁶Frica de Dumnezeu nu e decât frica pierderii idolilor. ⁷Nu este frica pierderii

realităţii tale. ⁸Dar ţi-ai făcut un idol din realitatea ta, pe care trebuie să îl aperi de lumina adevărului. ⁹Şi lumea toată devine mijlocul prin care idolul acesta poate fi mântuit. ¹⁰Aşa că mântuirea pare să ameninţe viaţa şi să ofere moarte.

10. Nu e aşa. ²Mântuirea urmăreşte să arate că nu există moarte, ci numai viaţă. ³Sacrificiul morţii nu e nicio pierdere. ⁴Un idol nu poate lua locul lui Dumnezeu. ⁵Lasă-L să îţi aducă aminte de Iubirea Lui faţă de tine şi nu căuta să Îi înăbuşeşti Vocea cu cântări de profundă disperare, psalmodiate idolilor tăi. ⁶Să nu îţi cauţi speranţa în afara Tatălui tău. ⁷Căci speranţa fericirii *nu* este disperarea.

VIII. Anticristul

1. Ce e un idol? ²Crezi că ştii? ³Căci idolii nu sunt recunoscuţi ca atare şi nu se vede niciodată că sunt ceea ce sunt. ⁴Aceasta e singura putere pe care o au. ⁵Scopul lor este obscur, şi sunt temuţi şi veneraţi, deopotrivă, *pentru că* nu ştii la ce servesc şi de ce au fost făcuţi. ⁶Un idol e o imagine a fratelui tău pe care vrei să o preţuieşti mai mult decât ce este el. ⁷Indiferent de forma lor, idolii sunt făcuţi ca el să poată fi înlocuit. ⁸Iată ce nu se percepe şi nu se recunoaşte niciodată. ⁹Indiferent dacă e vorba de un trup sau de un lucru, un loc, o situaţie sau o împrejurare, un obiect posedat sau dorit, sau un drept cerut sau dobândit, este acelaşi lucru.

2. Să nu te amăgească forma lor. ²Idolii nu sunt decât nişte substitute pentru realitatea ta. ³Într-un fel, crezi că îţi vor întregi micul sine, ca siguranţă într-o lume percepută periculoasă, cu forţe comasate împotriva încrederii tale de sine şi a liniştii tale sufleteşti. ⁴Ei au puterea să îţi completeze lipsurile şi să adauge valoarea pe care nu o ai. ⁵Nimeni nu crede în idoli dacă nu s-a prefăcut într-un rob al micimii şi al pierderii. ⁶Aşa că trebuie să caute, dincolo de micu-i sine, puterea de-a-şi înălţa capul şi de-a se desprinde de toată nefericirea pe care o reflectă lumea. ⁷Aceasta e pedeapsa pentru că nu ai căutat în tine certitudinea şi calmul tihnit care te detaşează de lume şi te lasă să te desprinzi, în linişte şi pace.

3. Un idol e o impresie falsă sau o convingere falsă; o formă de anticrist ce constituie un gol între Cristos şi ce vezi tu. ²Un idol e o dorinţă, prefăcută într-un lucru tangibil, înzestrat cu formă şi perceput astfel real şi în afara minţii. ³El este însă tot un gând şi nu poate părăsi mintea care este sursa lui. ⁴Iar forma lui nu s-a desprins nici ea de ideea pe care o reprezintă. ⁵Toate formele de anticrist se opun lui Cristos. ⁶Şi cad în faţa chipului Său, ca un văl întunecat ce pare să te

despartă de El şi să te lase singur, în întuneric. [7]Lumina însă e acolo. [8]Un nor nu stinge soarele. [9]Tot aşa, nici vălul nu poate să alunge ce pare să despartă el, nici să întunece lumina însăşi câtuşi de puţin.

4. Această lume de idoli *este* un văl tras peste faţa lui Cristos, căci scopul ei e să îţi separe fratele de tine. [2]Un scop sumbru şi înfricoşător, şi totuşi, un gând fără puterea de-a preschimba un singur fir de iarbă din ceva viu într-un semn al morţii. [3]Forma lui nu e niciunde, căci sursa lui stă în partea minţii tale în care nu stă Dumnezeu. [4]Unde e acest loc din care s-a exclus şi îndepărtat ce este pretutindeni? [5]Ce mână se putea ridica să Îi oprească accesul chiar lui Dumnezeu? [6]A cui voce I-ar putea cere să nu intre? [7]„Mai-mult-ca-totul" nu e ceva care să te facă să tremuri şi să tresalţi de frică. [8]Duşmanul lui Cristos nu este nicăieri. [9]El nu poate lua nicio formă în care să fie vreodată real.

5. Ce e un idol? [2]Nimic! [3]El trebuie crezut înainte de-a părea să prindă viaţă şi trebuie investit cu putere ca să fie un lucru de temut. [4]Viaţa şi puterea lui sunt darul celui care crede în el; iată ce redau miracolele unui lucru ce *are* o viaţă şi o putere demne de darul Cerului şi al păcii veşnice! [5]Miracolul nu restabileşte adevărul, lumina pe care nu a stins-o vălul interpus. [6]El doar ridică vălul şi lasă adevărul să se răsfrângă nestânjenit, fiind ce este. [7]El nu trebuie crezut ca să fie ce este, căci, din moment ce-a fost creat, *este*.

6. Idolul se stabileşte crezând în el, iar, când nu mai crezi în el, idolul „moare". [2]Iată ce este anticristul: ideea ciudată că există o putere mai presus de atotputernicie, un loc dincolo de infinit, un timp ce transcende veşnicia. [3]Aici, lumea idolilor s-a stabilit prin ideea că puterea, locul şi timpul acesta primesc formă şi modelează lumea în care imposibilul s-a petrecut. [4]Aici, nemuritorii vin să moară; atotcuprinzătorii, să sufere pierderi; veşnicii, să devină robi ai timpului. [5]Aici se schimbă ce e de neschimbat; pacea lui Dumnezeu, de-a pururi dată tuturor făpturilor, cedează în faţa haosului. [6]Iar Fiul lui Dumnezeu, desăvârşit, nepăcătos şi iubitor ca Tatăl lui, ajunge să urască pentru o vreme, să sufere şi să moară în final.

7. Unde e un idol? [2]Niciunde! [3]Poate oare să existe un gol în ce e infinit, un loc în care timpul să poată întrerupe veşnicia? [4]O pată de întuneric unde totul e lumină, o nişă sumbră desprinsă de ce e nesfârşit, nu *are* unde să fie. [5]Un idol nu încape unde a pus Dumnezeu totul pentru totdeauna şi unde nu a lăsat loc decât pentru Voia Lui. [6]Un idol trebuie să nu fie nimic şi niciunde, în timp ce Dumnezeu este totul şi pretutindeni.

8. Atunci, ce scop are un idol? [2]La ce serveşte? [3]Iată singura întrebare cu mai multe răspunsuri, fiecare în funcţie de cel căruia i s-a pus întrebarea. [4]Lumea crede în idoli. [5]Nimeni nu vine dacă nu i-a venerat şi dacă nu mai încearcă să găsească unul care să îi poată oferi un dar pe care realitatea nu îl conţine. [6]Fiecare adorator de idoli nutreşte speranţa că zeităţile lui speciale îi vor da mai mult decât au alţii. [7]Trebuie să îi dea mai mult. [8]Nu contează din ce anume îi dau mai mult: mai multă frumuseţe, mai multă inteligenţă, mai multă bogăţie, sau chiar mai multă durere şi chin. [9]Un idol serveşte, pur şi simplu, la a da mai mult din ceva. [10]Iar, când eşuează unul, îi ia locul altul, cu speranţa de-a găsi mai mult din altceva. [11]Să nu te amăgească formele pe care le ia acest „ceva". [12]Un idol e un mijloc de-a obţine mai mult. [13]Iar asta contrazice Voia lui Dumnezeu.

9. Dumnezeu nu are mai mulţi Fii, ci numai Unul. [2]Cine poate să aibă mai mult şi cui i se poate da mai puţin? [3]În Cer, Fiul lui Dumnezeu nu ar face decât să râdă dacă idolii i-ar putea tulbura pacea. [4]Pentru *el* vorbeşte Spiritul Sfânt şi îţi spune că idolii nu au aici niciun scop. [5]Căci nu vei putea să ai niciodată mai mult decât Cerul. [6]Dacă Cerul e în tine, de ce ţi-ai căuta idoli care să împuţineze Cerul, ca să îţi dea mai mult decât v-a acordat Dumnezeu fratelui tău şi ţie, cei una cu El? [7]Dumnezeu ţi-a dat tot ce există. [8]Şi, ca să Se asigure că nu îl poţi pierde, a dat acelaşi lucru fiecărei făpturi. [9]Aşa că fiecare făptură e o parte din tine, ca şi din El. [10]Niciun idol nu te poate face să fii mai mult decât Dumnezeu. [11]Dar nu te vei mulţumi niciodată să fii mai puţin.

IX. Visul de iertare

1. Robul idolilor e dispus să fie rob. [2]Căci trebuie să fie dispus să se prosterne în faţa unui lucru fără viaţă şi să caute putere într-un lucru absolut neputincios. [3]Ce i s-a întâmplat preasfântului Fiu dumnezeiesc de poate să îşi dorească aşa ceva: să îşi îngăduie să cadă mai jos decât pietrele de pe pământ şi să aştepte să îl ridice nişte idoli? [4]Ascultă, aşadar, propria ta poveste în visul pe care l-ai făurit şi întreabă-te dacă nu e adevărat că nu îl crezi un vis.

2. Un vis de judecată a pătruns în mintea pe care a creat-o Dumnezeu perfectă ca El Însuşi. [2]Şi, în acel vis, Cerul s-a preschimbat în iad, şi Dumnezeu, în duşmanul Fiului Său. [3]Cum ar putea să se trezească din vis Fiul lui Dumnezeu? [4]E un vis de judecată. [5]Aşa că trebuie să nu judece, şi se va trezi. [6]Căci visul va părea să dureze cât timp face el parte din vis. [7]Să nu judeci, căci cel ce judecă va avea nevoie de idoli care să îl ferească de propria lui judecată. [8]Şi nu va putea cunoaşte Sinele pe care L-a condamnat. [9]Să nu judeci, căci o să faci din tine o parte a viselor de rău, în care idolii sunt „adevărata" ta identitate şi

mântuirea ta de judecata pe care, cu groază și vinovăție, ai emis-o asupra ta.

3. Toate figurile din vis sunt idoli, făcuți să te mântuiască de vis. ²Și totuși, fac parte tocmai din lucrul *de care* au fost făcuți să te mântuiască. ³Așa că idolul ține visul viu și groaznic, căci cine și l-ar mai dori dacă nu ar fi îngrozit și disperat? ⁴Iar idolul reprezintă aceste lucruri, așa că venerarea lui este venerarea disperării și a groazei, și a visului din care provin aceste lucruri. ⁵Judecata e o nedreptate la adresa Fiului lui Dumnezeu, și *este* drept ca oricine îl judecă să nu scape de pedeapsa pe care și-a dat-o singur în visul pe care și l-a făurit. ⁶Dumnezeu știe de dreptate, nu de pedeapsă. ⁷Dar, în visul de judecată, tu ataci și ești condamnat; și dorești să fii robul idolilor, care sunt interpuși între judecata ta și pedeapsa pe care o aduce.

4. În felul în care îl visezi tu, nu poate să fie mântuire în vis. ²Căci idolii trebuie să facă parte din el, ca să te mântuiască de ce crezi că ai făcut și-ai dres ca să devii un păcătos și să stingi lumina din tine. ³Copil micuț, lumina nu s-a stins. ⁴Tu doar visezi, iar idolii sunt jucăriile cu care visezi că te joci. ⁵În afară de copii, cine mai are nevoie de jucării? ⁶Copiii se prefac că sunt stăpânii lumii și dau jucăriilor puterea de-a se mișca, de-a vorbi, gândi, simți și comunica în locul lor. ⁷Dar tot ce par să facă jucăriile e în mintea celor ce se joacă cu ele. ⁸Ei sunt însă dornici să uite că au născocit visul în care jucăriile lor sunt lucruri reale, și nu recunosc că dorințele acestora sunt doar propriile lor dorințe.

5. Coșmarele sunt vise copilărești. ²Jucăriile s-au ridicat împotriva copilului care a crezut că le-a făcut reale. ³Dar poate un vis să atace? ⁴Sau poate o jucărie să crească mare și periculoasă, cumplită și feroce? ⁵Copilul crede că poate, pentru că se teme de gândurile lui și le dă, în schimb, jucăriilor. ⁶Iar realitatea lor devine realitatea lui, pentru că par să îl mântuiască de propriile lui gânduri. ⁷În schimb, ele îi țin gândurile reale și vii, dar văzute ca în afara lui, unde se pot ridica împotriva lui din cauză că le-a trădat. ⁸El crede că are nevoie de ele ca să scape de gândurile lui, căci crede că gândurile sunt reale. ⁹Așa că face o jucărie din orice, ca să își facă lumea să îi rămână în afară și să se joace că el însuși nu e decât o parte a ei.

6. Vine o vreme când copilăria trebuie depășită și lăsată în urmă pentru totdeauna. ²Nu căuta să reții jucăriile copilăriei. ³Leapădă-te de toate, căci nu mai ai nevoie de ele. ⁴Visul de judecată e un joc de copii, în care copilul devine tatăl cel puternic, dar cu mica înțelepciune a unui copil. ⁵Ce îl rănește e distrus; ce îl ajută e binecuvântat. ⁶Atâta doar că judecă totul ca un copil, care nu știe ce îl rănește și ce îl va vindeca. ⁷Și par să se întâmple lucruri rele, și se teme de tot haosul unei lumi pe care o crede guvernată de legile făcute de el. ⁸Dar

lumea reală rămâne neafectată de lumea pe care o crede el reală. ⁹Și nici legile ei nu s-au schimbat din cauză că nu le înțelege el.

7. Și lumea reală este tot numai un vis. ²Atâta doar că s-au schimbat figurile. ³Ele nu sunt considerate idoli ce trădează. ⁴E un vis în care nimeni nu e folosit ca substitut pentru altceva, nici nu e interpus între gândurile pe care le concepe mintea și ce vede. ⁵Nimeni nu e folosit pentru ceva ce nu e, căci s-au lepădat toate lucrurile copilărești. ⁶Și ce a fost cândva un vis de judecată s-a preschimbat acum într-un vis în care totul e bucurie, pentru că acesta e scopul pe care îl are. ⁷Numai vise de iertare pot să intre aici, căci timpul este pe sfârșite. ⁸Iar formele ce intră în vis sunt percepute acum ca frați, nu întru judecată, ci iubire.

8. Visele de iertare nu trebuie să dureze. ²Nu sunt făcute să separe mintea de ceea ce gândește. ³Nu caută să arate că visul e visat de altcineva. ⁴Și, în aceste vise, se aude o melodie pe care și-o amintește fiecare, deși nu a mai auzit-o de dinainte de începerea timpului. ⁵Iertarea, odată deplină, aduce eternitatea atât de aproape, încât se poate auzi cântecul Cerului, nu cu urechile, ci cu sfințenia care nu a părăsit niciodată altarul care își are mereu locul în adâncul Fiului lui Dumnezeu. ⁶Când reaude acest cântec, știe că nu a fost moment în care să nu îl fi auzit. ⁷Și unde este timpul, când s-au lepădat visele de judecată?

9. De câte ori te simți cuprins de orice formă de frică – și *ești* cuprins de frică dacă nu ai sentimentul unei mulțumiri profunde, certitudinea că ești ajutat, încredințarea calmă că Cerul merge cu tine –, precis ți-ai făcut un idol și crezi că te va trăda. ²Căci, sub speranța pe care o nutrești că te va mântui, zace vinovăția și durerea trădării de sine, și o incertitudine atât de profundă și de amară, încât visul nu poate ascunde complet toată senzația ta că ești osândit. ³Trădarea ta de sine trebuie să aibă ca rezultat frica, pentru că frica *este* judecată, ducând precis la căutarea frenetică a idolilor și a morții.

10. Visele de iertare îți amintesc că trăiești în siguranță și că nu te-ai atacat. ²Așa că spaimele tale copilărești se risipesc și visele devin un semn că ai întreprins un nou început, și nu o altă încercare de-a venera idoli și de-a păstra atacul. ³Visele de iertare sunt blânde cu toți cei ce figurează în vis. ⁴Așa că îi aduc visătorului eliberarea deplină de visele fricii. ⁵El nu se teme de propria lui judecată, căci nu a judecat pe nimeni, nici nu a căutat să se elibereze prin judecată de ce trebuie să impună judecata. ⁶Și în tot acest timp își amintește ce a uitat, când judecata îi părea singura cale de-a se mântui de pedeapsa ei.

Capitolul 30

NOUL ÎNCEPUT

Introducere

1. Programa cursului se concentrează acum asupra noului început. [2]Obiectivul e clar, dar ai acum nevoie de metode concrete pentru a-l atinge. [3]Viteza cu care poate fi atins depinde de un singur lucru: să fii dispus să exersezi fiecare pas. [4]Fiecare dintre ei te va ajuta câte puțin, de fiecare dată când încerci să îl faci. [5]Și toți pașii, la un loc, te vor conduce de la vise de judecată la vise de iertare, și te vor scoate din durere și frică. [6]Ei nu sunt o noutate pentru tine, dar îți sunt deocamdată mai mult niște idei decât niște reguli de gândire. [7]Așa că trebuie să îi exersăm un pic, până devin regulile după care trăiești. [8]Căutăm acum să facem din ele niște deprinderi, ca să le ai la dispoziție în caz de nevoie.

I. Reguli pentru luarea deciziilor

1. Deciziile sunt continue. [2]Nu știi întotdeauna când le iei. [3]Dar, exersând puțin cu cele pe care le recunoști, începe să se formeze o dispoziție care te va ajuta și în privința celorlalte. [4]Nu e înțelept să te lași preocupat de fiecare pas pe care îl faci. [5]Dispoziția potrivită, adoptată conștient de fiecare dată când te trezești, te va ajuta să înaintezi bine. [6]Iar, dacă simți o împotrivire viguroasă și un interes slăbuț, precis că nu ești gata. [7]*Nu te lupta cu tine.* [8]Gândește-te, în schimb, ce fel de zi îți dorești și spune-ți că există un mod în care ziua de azi se va derula chiar așa. [9]Apoi încearcă din nou să ai ziua pe care o vrei.

2. (1) Punctul de plecare este următorul:

[2]Astăzi nu voi lua decizii de unul singur.

[3]Înseamnă că optezi să nu fii cel care judecă ce trebuie să faci. [4]Dar trebuie să însemne, deopotrivă, că nu vei judeca situațiile în care ți se va cere să reacționezi. [5]Căci, dacă le judeci, ai stabilit după ce reguli să reacționezi la ele. [6]Și atunci un alt răspuns nu poate să producă decât confuzie, incertitudine și frică.

3. Iată cea mai mare problemă pe care o ai acum. [2]Mereu iei decizii, și numai *după aceea* te decizi să întrebi ce să faci. [3]Iar ce auzi poate să

nu rezolve problema așa cum ai văzut-o mai întâi. [4]Așa ajungi să te temi, căci ce auzi contrazice ce percepi, așa că te simți atacat. [5]Și te înfurii, prin urmare. [6]Există reguli după care așa ceva nu se va întâmpla. [7]Dar are loc la început, cât înveți cum să auzi.

4. (2) Pe tot parcursul zilei, de câte ori îți aduci aminte și ai la dispoziție un moment liniștit de reflecție, repetă-ți ce fel de zi îți dorești: ce vrei să simți, ce vrei să ți se întâmple și prin ce vrei să treci, și spune-ți:

[2]Dacă nu iau decizii de unul singur, mi se va da tocmai ziua aceasta.

[3]Aceste două metode, exersate bine, te vor ajuta să te lași îndrumat fără frică, pentru că nu va apărea mai întâi nicio împotrivire care să devină mai apoi o problemă în sine.

5. Vor mai fi însă ocazii în care ai judecat deja. [2]În aceste cazuri, răspunsul va provoca un atac, dacă nu îți îndrepți rapid mintea să dorească un răspuns viabil. [3]Poți să fii sigur că s-a întâmplat așa dacă nu te simți dispus să stai și să ceri să ți se răspundă. [4]Înseamnă că ai decis de unul singur și nu poți să vezi întrebarea. [5]Acum ai nevoie de un întăritor rapid înainte de-a întreba din nou.

6. (3) Amintește-ți încă o dată ziua pe care o vrei și recunoaște că s-a petrecut ceva care nu face parte din ea. [2]Iar apoi dă-ți seama că ai pus o întrebare de unul singur și că ai stabilit un răspuns în termenii tăi. [3]Apoi spune-ți:

[4]Nu am nicio întrebare. [5]Am uitat ce să decid.

[6]Așa anulezi termenii pe care i-ai stabilit și lași răspunsul să îți arate care trebuie să fi fost întrebarea.

7. Încearcă să aplici această regulă fără întârziere, în ciuda împotrivirii tale. [2]Căci te-ai și înfuriat. [3]Iar frica ta că ți se va răspunde altfel de cum sună întrebarea în versiunea ta se va încinge, până crezi că ziua pe care o vrei e una în care primești răspunsul *tău* la întrebarea *ta*. [4]Și nu îl vei primi, căci ți-ar ruina ziua, lipsindu-te tocmai de ceea ce îți dorești cu adevărat. [5]Lucrul acesta poate fi foarte greu de sesizat, odată ce ai decis de unul singur ce reguli îți prevestesc o zi fericită. [6]Dar și decizia aceasta poate fi desfăcută, prin metode simple pe care le poți accepta.

8. (4) Dacă ești chiar atât de refractar să primești, încât nici măcar nu te poți rupe de întrebarea ta, poți începe să te răzgândești în felul următor:

[2]Cel puțin pot să decid că nu îmi place cum mă simt acum.

[3]Atât măcar ți-e evident și îți netezește calea pentru următorul pas ușor.

9. (5) Odată ce ai decis că nu îți place cum te simți, ce poate fi mai ușor de adăugat decât:

[2]Și sper, de aceea, că nu am avut dreptate.

[3]Aceasta acționează împotriva senzației de împotrivire și îți amintește că ajutorul nu e ceva ce ți se impune cu de-a sila, ci ceva ce vrei și de care ai nevoie, pentru că nu îți place cum te simți. [4]Această mică întredeschidere va fi de ajuns să te lase să înaintezi cu acei câțiva pași suplimentari de care ai nevoie pentru a te lăsa ajutat.

10. Ai ajuns acum la un punct de cotitură, căci ți-ai dat seama că vei avea de câștigat dacă ce ai decis tu nu va fi să fie. [2]Până nu ajungi la acest punct, vei crede că, pentru a fi fericit, trebuie să ai dreptate. [3]Dar ai acum măcar atâta judecată să vezi că ar fi mai bine pentru tine de nu ai avea dreptate.

11. (6) Acest mic grăunte de înțelepciune va fi suficient să te ducă mai departe. [2]Nu ești constrâns, ci doar speri să capeți un lucru pe care îl vrei. [3]Și poți să spui cu toată sinceritatea:

[4]Vreau un alt mod de-a vedea ce văd acum.

[5]Acum te-ai răzgândit în privința zilei și ți-ai amintit ce vrei de fapt. [6]Scopul ei nu a mai fost umbrit de convingerea dementă că o vrei pentru a avea dreptate când nu ai. [7]Așa ajungi să conștientizezi că ești gata să întrebi, căci nu poți fi în conflict când ceri ce vrei și vezi că nu ceri altceva.

12. (7) Acest ultim pas nu e decât admiterea faptului că nu te împotrivești să fii ajutat. [2]E afirmația unei minți deschise, încă nesigure, dar dispuse să i se arate:

[3]Poate că există un alt mod de-a vedea ce văd acum.
[4]Ce pot să pierd dacă întreb?

[5]Acum poți să pui o întrebare care are sens, așa că și răspunsul va avea sens. [6]Și nu i te vei împotrivi, căci vezi că tu ești cel pe care îl va ajuta.

13. Precis ți-e clar că ți-e mai lesne să ai o zi fericită dacă nu lași nefericirea să pătrundă. [2]Dar pentru asta trebuie să exersezi regulile care te vor feri de ravagiile fricii. [3]Odată dobândit acest antrenament, jalnicul vis de judecată se va desface pentru totdeauna. [4]Dar, între timp, ai nevoie să exersezi regulile desfacerii lui. [5]Să reexaminăm, așadar,

prima dintre deciziile prezentate aici.

14. Am spus că poți începe o zi fericită cu hotărârea de-a nu lua decizii de unul singur. [2]Pare o adevărată decizie în sine. [3]Și totuși, *nu poți* lua decizii de unul singur. [4]În realitate, singura întrebare este cu ce alegi să le iei. [5]Asta e tot. [6]Așa că prima regulă nu este o constrângere, ci simpla enunțare a unui simplu fapt. [7]Nu vei lua decizii de unul singur indiferent ce decizi. [8]Căci sunt luate cu idoli sau cu Dumnezeu. [9]Și ceri ajutor de la anticrist sau de la Cristos, iar cel pe care îl alegi se va uni cu tine și îți va spune ce să faci.

15. Ziua ta nu e la întâmplare. [2]E stabilită de cel cu care alegi să o trăiești și de felul în care îți percepe fericirea prietenul a cărui povață ai căutat-o. [3]Tu ceri întotdeauna sfaturi înainte de-a putea decide ceva. [4]Înțelege acest lucru, și vei putea să vezi că nu poate fi vorba aici nici de constrângeri, nici de motive să te împotrivești că poți fi liber. [5]Nu ai cum să te eliberezi de ce trebuie să se întâmple. [6]Iar, dacă crezi că ai cum, precis nu ai dreptate.

16. Și regula a doua nu e decât un fapt. [2]Căci tu și sfătuitorul tău trebuie să cădeți de acord în legătură cu ce vreți înainte de-a putea să se producă. [3]Tocmai acest acord permite să se întâmple toate. [4]Nimic nu se poate produce fără o oarecare formă de întrunire, fie că e un vis de judecată, fie Vocea pentru Dumnezeu. [5]Deciziile produc rezultate *pentru că* nu sunt luate izolat. [6]Sunt luate de tine și de sfătuitorul tău, pentru tine și lume, totodată. [7]Ziua pe care o vrei o oferi lumii, căci va fi ce ai cerut și va întări regula sfătuitorului tău în lume. [8]A cui împărăție e lumea ta de azi? [9]Ce fel de zi vei decide să ai?

17. Nu e nevoie decât de doi care să vrea să aibă parte azi de fericire, să i se promită lumii întregi. [2]Nu e nevoie decât de doi care să înțeleagă că nu pot decide singuri, să li se garanteze că bucuria pe care au cerut-o va fi pe deplin împărtășită. [3]Căci au înțeles legea fundamentală care face decizia puternică și îi dă toate efectele pe care le va avea vreodată. [4]Nu e nevoie decât de doi. [5]Aceștia doi sunt uniți înainte de-a putea exista o decizie. [6]Acesta să fie singurul rapel pe care îl ții minte, și vei avea ziua pe care o vrei și pe care, având-o tu însuți, o vei da lumii. [7]Prin decizia de-a avea parte de o zi fericită, ți-ai ridicat judecata pronunțată asupra lumii. [8]Și, după cum ai primit, trebuie să și dai.

II. Libertatea voinței

1. Nu înțelegi că a te împotrivi Spiritului Sfânt înseamnă a te lupta cu *tine*? [2]El îți spune doar voia ta; El vorbește pentru tine. [3]În Divi-

nitatea Lui e doar a ta. [4]Şi tot ce cunoaşte El e doar cunoaşterea ta, păstrată pentru tine ca să poţi face voia ta prin El. [5]Dumnezeu *cere* să faci voia ta. [6]El Se uneşte cu *tine*. [7]Nu Şi-a înălţat singur Împărăţia. [8]Şi Cerul însuşi nu reprezintă decât voia ta, unde tot ce s-a creat e pentru tine. [9]Niciun licăr de viaţă nu a fost creat decât cu asentimentul tău voios, după cum vrei să fie. [10]Şi niciun Gând pe care l-a avut vreodată Dumnezeu nu ţi-a aşteptat decât binecuvântarea să se nască. [11]Dumnezeu nu ţi-e duşman. [12]Şi nu îţi cere decât să te audă că Îi spui „Prieten".

2. Cât de minunat este să îţi faci voia! [2]Căci tocmai asta e libertatea. [3]Nu există altceva care să se cheme vreodată cu numele libertăţii. [4]Dacă nu îţi faci voia, nu eşti liber. [5]Şi-ar lăsa Dumnezeu Fiul fără ce şi-a ales? [6]Dumnezeu S-a asigurat că nu îţi vei pierde niciodată voia, când ţi-a dat Răspunsul Lui perfect. [7]Ascultă-L acum, să ţi se aducă aminte de Iubirea Lui şi să îţi înveţi voia. [8]Dumnezeu nu vrea ca Fiul Lui să devină prizonierul unor lucruri pe care nu şi le doreşte. [9]El îţi voieşte libertatea cot la cot cu tine. [10]Iar a I te împotrivi înseamnă a face o alegere împotriva ta şi a alege să fii încătuşat.

3. Priveşte-ţi încă o dată duşmanul, cel pe care ai ales să îl urăşti în loc să îl iubeşti. [2]Căci aşa s-a născut ura în lume şi tot aşa s-a stabilit în ea domnia fricii. [3]Ascultă acum cum îţi vorbeşte Dumnezeu, prin Cel Ce este Vocea Lui şi a ta deopotrivă, amintindu-ţi că nu e voia ta să urăşti şi să fii prizonierul fricii, robul morţii, o făptură mică cu o viaţă mică. [4]Voia ta e neîncătuşată: nu e voia ta să fie încătuşată. [5]Ce stă în tine s-a unit cu Dumnezeu Însuşi la naşterea întregii creaţii. [6]Adu-ţi aminte de Cel Care te-a creat pe tine şi, prin voia ta, a creat totul. [7]Nu există lucru creat care să nu îţi aducă mulţumiri, căci s-a născut prin voia ta. [8]Nu există lumină în Cer care să nu strălucească numai pentru tine, căci s-a stabilit în Cer prin voia ta.

4. Ce motiv ai să te înfurii într-o lume care îţi aşteaptă, pur şi simplu, binecuvântarea ca să fie liberă? [2]Dacă ai fi prizonier, Dumnezeu Însuşi nu ar putea să fie liber. [3]Căci ce i se face celui pe care Dumnezeu îl iubeşte într-atât I se face lui Dumnezeu Însuşi. [4]Să nu crezi că voieşte să te încătuşeze tocmai Cel Ce te-a făcut cocreator al universului odată cu El. [5]El vrea să îţi ţină voia de-a pururi nelimitată. [6]Lumea aceasta aşteaptă libertatea pe care i-o vei da când vei recunoaşte că eşti liber. [7]Dar nu vei ierta lumea până nu Îl vei ierta pe Cel Ce ţi-a dat voia ta. [8]Căci tocmai prin voia ta i se dă lumii libertate. [9]Şi nu poţi să fii liber separat de Cel a Cărui Voie sfântă o împărtăşeşti.

5. Dumnezeu ţie îţi cere să mântuieşti lumea, căci prin propria ta mântuire se vindecă şi ea. [2]Şi nu e nimeni pe pământ care să nu depindă de decizia ta, ca să înveţe că moartea nu are putere asupra lui, căci îţi împărtăşeşte libertatea după cum îţi împărtăşeşte şi voia.

[3]*Este* voia ta să îl vindeci şi, pentru că ai decis cu el, e vindecat. [4]Iar Dumnezeu este iertat acum, căci ai ales să îţi vezi fratele ca prieten.

III. Dincolo de toţi idolii

1. Idolii sunt cât se poate de concreţi. [2]Dar voia ta este universală, fiind nelimitată. [3]Aşa că nu are formă, şi nici nu se mulţumeşte cu exprimarea ei prin formă. [4]Idolii sunt limite. [5]Sunt convingerea că există forme care vor aduce fericire şi că, prin limitare, se dobândeşte totul. [6]E ca şi cum ai spune: „Nu am nevoie de tot. [7]Vreau lucrul acesta mic, care va fi ca totul pentru mine." [8]Şi nu va izbuti să te satisfacă, pentru că voia ta este să ai parte de tot. [9]Decide în favoarea idolilor, şi ceri să fii în pierdere. [10]Decide în favoarea adevărului, şi ai parte de tot.

2. Nu formă cauţi. [2]Ce formă poate substitui Iubirea lui Dumnezeu Tatăl? [3]Ce formă poate lua locul întregii iubiri în Divinitatea lui Dumnezeu Fiul? [4]Ce idol poate face doi din ce e unul? [5]Şi poate nelimitatul să fie limitat? [6]Nu vrei un idol. [7]Nu e voia ta să ai aşa ceva. [8]Nu îţi va acorda darul pe care îl cauţi. [9]Când decizi ce formă trebuie să ia lucrul pe care îl vrei, pierzi înţelegerea rostului pe care îl are. [10]Aşa că îţi vezi voia în idol, reducând-o astfel la o formă concretă. [11]Dar asta nu poate să fie voia ta, căci ce s-a făcut părtaş la toată creaţia nu se poate mulţumi cu idei mărunte şi lucruri infime.

3. În spatele căutării fiecărui idol stă dorul de a fi complet. [2]Întregimea nu are formă pentru că e nelimitată. [3]Să cauţi un om special sau un lucru special ca să ţi-l alipeşti spre a te întregi nu poate să însemne decât că eşti convins că îţi lipseşte o anumită formă. [4]Şi că, prin găsirea ei, vei atinge întregirea într-o formă care îţi place. [5]Iată la ce îţi serveşte un idol: la a nu privi, dincolo de el, sursa convingerii că eşti incomplet. [6]Şi ai putea să fii aşa numai dacă ai fi păcătuit. [7]Căci păcatul e ideea că eşti singur şi desprins de ce este întreg. [8]Aşa că ar fi necesar să se întreprindă căutarea întregimii dincolo de graniţele limitelor puse asupra ta.

4. Nu idolul reprezintă ceea ce vrei. [2]Dar ce crezi că îţi oferă *vrei* şi ai dreptul să şi ceri. [3]Şi nu e posibil să ţi se refuze. [4]Voia ta de-a fi complet nu e decât Voia lui Dumnezeu, şi ţi-e dată prin faptul că e a Lui. [5]Dumnezeu nu ştie de formă. [6]Şi nu îţi poate răspunde prin ceva lipsit de înţeles. [7]Iar voia ta nu se poate mulţumi cu forme goale, făcute doar pentru a umple un gol ce nu există. [8]Nu asta vrei. [9]Creaţia nu dă puterea de-a-l complini pe Fiul lui Dumnezeu niciunei persoane separate şi niciunui lucru separat. [10]La ce idol se poate recurge pentru

a-i da Fiului lui Dumnezeu ce are deja?

5. Complinirea e *funcția* Fiului lui Dumnezeu. [2]El nu e nevoit să o caute. [3]Dincolo de toți idolii stă sfânta lui voie de-a fi doar ce este. [4]Căci a fi mai mult decât întreg nu are noimă. [5]Dacă s-ar petrece vreo schimbare în el, dacă s-ar putea reduce la vreo formă și limita la ce nu e în el, nu ar fi cum l-a creat Dumnezeu. [6]De ce idol poate avea nevoie pentru a fi el însuși? [7]Căci poate oare să se lepede de o parte a lui? [8]Ce nu e întreg nu poate întregi. [9]Dar ce ceri cu adevărat nu ți se poate refuza. [10]Voia ți *s-a* împlinit. [11]Nu în vreo formă care nu te-ar mulțumi, ci în întregul și pe de-a-ntregul minunatul Gând de tine pe care îl are Dumnezeu.

6. Nimic din ce nu cunoaște El nu există. [2]Iar ce cunoaște El există de-a pururi, fără schimbare. [3]Căci gândurile țin cât ține mintea ce le-a gândit. [4]Iar în Mintea lui Dumnezeu nu există sfârșit, nici timp în care Gândurile Lui să fi lipsit sau să fi putut suferi vreo schimbare. [5]Gândurile nu se nasc și nu pot muri. [6]Ele împărtășesc atributele creatorului lor și nu au o viață separată de a lui. [7]Gândurile pe care le gândești sunt în mintea ta, așa cum ești și tu în Mintea ce te-a gândit. [8]Așa că nu sunt părți separate în ce există în Mintea lui Dumnezeu. [9]Ea e de-a pururi Una, veșnic unită și în pace.

7. Gândurile par să vină și să treacă. [2]Dar asta nu înseamnă decât că uneori ești conștient de ele, iar alteori, nu. [3]Un gând neamintit renaște pentru tine când îl reconștientizezi. [4]Dar nu a murit când l-ai uitat. [5]A existat mereu, dar nu ai fost conștient de el. [6]Gândul de tine pe care îl are Dumnezeu rămâne total neschimbat de faptul că l-ai uitat. [7]Va fi mereu exact cum a fost înainte de clipa în care l-ai uitat și va fi exact același când ți-l vei aminti. [8]Și e același în intervalul de timp în care l-ai uitat.

8. Gândurile lui Dumnezeu sunt cu mult mai presus de orice schimbare și strălucesc de-a pururi. [2]Nu așteaptă să se nască. [3]Ci să fie bine-venite și amintite. [4]Gândul de tine pe care îl are Dumnezeu e ca o stea, neschimbat pe un firmament veșnic. [5]E pusă atât de sus în Cer, încât cei din afara Cerului nu știu că există. [6]Dar ea va străluci – neclintită, albă și minunată – prin toată veșnicia. [7]Nu a fost moment în care să nu fi existat, nici clipă în care lumina ei să fi fost mai palidă sau mai puțin perfectă.

9. Cine cunoaște Tatăl cunoaște această lumină, căci El e firmamentul veșnic ce o ține ocrotită, de-a pururi înălțată și bine ancorată. [2]Puritatea ei desăvârșită nu depinde de vederea sau nevederea ei de pe pământ. [3]Firmamentul o îmbrățișează și o ține cu blândețe în locul ei perfect, care e la fel de departe de pământ ca pământul de Cer. [4]Nu distanța și timpul țin steaua invizibilă de pe pământ. [5]Dar cei ce își caută idoli nu pot să știe că steaua există.

10. Dincolo de toți idolii e Gândul de tine pe care îl are Dumnezeu. [2]Complet neafectat de tumultul și groaza lumii, de visele nașterii și morții care se visează aici, de miriadele de forme pe care le poate lua frica; total netulburat, Gândul de tine pe care îl are Dumnezeu rămâne exact cum a fost mereu. [3]Înconjurat de o liniște atât de deplină, încât niciun sunet de luptă nu se apropie nici de departe, el rămâne să se odihnească în certitudine și pace deplină. [4]Aici se ține ocrotită singura ta realitate, complet inconștientă de toată lumea care venerează idoli și nu știe de Dumnezeu. [5]În certitudinea deplină a imuabilității și a odihnei lui în veșnica lui casă, Gândul de tine pe care îl are Dumnezeu nu a părăsit niciodată Mintea Creatorului său, de Care știe așa cum și Creatorul lui știe de existența lui.

11. Unde ar putea să fie Gândul de tine pe care îl are Dumnezeu, dacă nu acolo unde ești și tu? [2]Realitatea ta să fie oare un lucru separat de tine, și într-o lume de care realitatea ta nu știe nimic? [3]În afara ta nu e niciun firmament veșnic, nicio stea neschimbătoare și nicio realitate. [4]Mintea Fiului ceresc este în Cer, căci acolo s-au unit Mintea Tatălui și a Fiului într-o creație ce nu poate avea sfârșit. [5]Nu ai două realități, ci numai una. [6]Și nu poți fi conștient decât de una. [7]Realitatea ta e *fie* un idol, *fie* Gândul de tine pe care îl are Dumnezeu. [8]Să nu uiți, atunci, că idolii trebuie să țină ascuns ce ești, nu de Mintea lui Dumnezeu, ci de a ta. [9]Steaua strălucește în continuare; firmamentul nu s-a schimbat nicicând. [10]Dar tu, Fiul sfânt al lui Dumnezeu Însuși, ești inconștient de realitatea ta.

IV. Adevărul din spatele iluziilor

1. Vei ataca precis ce nu te satisface și, în felul acesta, nu vei vedea că tu ai inventat lucrul respectiv. [2]Te lupți întotdeauna cu niște iluzii. [3]Căci adevărul din spatele lor e atât de minunat și de liniștit în blândețea lui drăgăstoasă, încât – dacă ai fi conștient de el – ai uita total de defensivitate și te-ai repezi în îmbrățișarea lui. [4]Adevărul nu poate fi atacat niciodată. [5]Ai știut acest lucru când ai făcut idolii. [6]I-ai făcut ca să uiți acest lucru. [7]Nu ataci decât idei false, niciodată cele adevărate. [8]Toți idolii sunt idei false pe care le-ai făcut să umpli golul care crezi că s-a ivit între tine și ce e adevărat. [9]Și îi ataci din cauza lucrurilor pe care crezi că le reprezintă. [10]Ce stă în spatele lor nu poate fi atacat.

2. Dumnezeii obositori și nesatisfăcători pe care i-ai făcut sunt jucării pentru copii, gonflate. [2]Copilul se sperie când, dintr-o cutie închisă, sare un omuleț de lemn sau când un ursuleț de pluș, silențios

și moale, începe să piuie de îndată ce îl ia în mână. ³Regulile pe care le-a făcut pentru cutii și ursuleți i-au înșelat așteptările și l-au făcut să își piardă „controlul" asupra lucrurilor ce îl înconjoară. ⁴Și îl cuprinde teama, căci a crezut că regulile îl protejează. ⁵Iar acum trebuie să învețe că ursuleții și cutiile nu l-au indus în eroare, că nu au încălcat nicio regulă, și că nu i-au transformat lumea în ceva haotic și nesigur. ⁶S-a înșelat. ⁷A înțeles greșit în ce i-a constat siguranța și a crezut că l-a părăsit.

3. Golul care nu există e umplut cu jucării de nenumărate forme. ²Și fiecare dintre ele pare să încalce regulile pe care i le-ai stabilit. ³Nu a fost nicicând ce ai crezut. ⁴Și trebuie să pară că îți încalcă regulile siguranței, din moment ce regulile au fost greșite. ⁵Dar *tu* nu ești în pericol. ⁶Poți să râzi de omuleți pe arcuri și de jucării piuitoare, după cum face și copilul care învață că nu prezintă un pericol pentru el. ⁷Dar, cât timp îi place să se joace cu ele, continuă să perceapă că îi respectă regulile pe care le-a făcut pentru distracție. ⁸Așa că mai există reguli pe care pot să pară că le încalcă, deci pot să îl mai sperie. ⁹Chiar *să fie* la discreția jucăriilor lui? ¹⁰Și *pot* ele să reprezinte o amenințare pentru el?

4. Realitatea respectă legile lui Dumnezeu, nu regulile stabilite de tine. ²Legile Lui sunt cele care îți garantează siguranța. ³Toate iluziile pe care le crezi despre tine nu respectă nicio lege. ⁴Ele par să dănțuie un timp, potrivit regulilor stabilite de tine. ⁵Dar cad apoi și nu se mai pot ridica. ⁶Nu sunt decât niște jucării, copile, așa că nu plânge după ele. ⁷Dănțuitul lor nu ți-a adus bucurie niciodată. ⁸Dar nu au fost nici lucruri care să te sperie, nici care să îți garanteze siguranța dacă îți respectau regulile. ⁹Ele nu trebuie nici îndrăgite, nici atacate, ci privite pur și simplu ca niște jucării de copii fără niciun înțeles propriu. ¹⁰Vezi unul singur în ele, și le vei vedea pe toate. ¹¹Nu vedea niciunul, și nu te vor atinge.

5. Aparențele înșală *pentru că* sunt aparențe, și nu realitate. ²Nu stărui asupra lor sub nicio formă. ³Căci nu fac decât să umbrească realitatea și să stârnească frică *pentru că* ascund adevărul. ⁴Să nu ataci ce ai făurit să te lași înșelat, căci așa dovedești că ai fost înșelat. ⁵Atacul are puterea să facă iluziile reale. ⁶Dar ce face nu e absolut nimic. ⁷Pe cine ar putea umple de frică o putere care nu poate avea efecte reale? ⁸Ce ar putea să fie decât o iluzie, care face totul să pară ca ea? ⁹Uită-te calm la jucăriile ei și înțelege că sunt idoli ce dănțuie potrivit unor dorințe deșarte. ¹⁰Nu te închina lor, căci nu există. ¹¹Dar și acest aspect e dat uitării în atac. ¹²Fiul lui Dumnezeu nu are nevoie de apărare împotriva viselor lui. ¹³Idolii lui nu îl amenință deloc. ¹⁴Singura lui greșeală e faptul că îi consideră reali. ¹⁵Puterea unor iluzii oare ce poate să înfăptuiască?

6. Aparențele nu pot să înșele decât mintea care se vrea înșelată. ²Și poți face o simplă alegere care te va așeza de-a pururi cu mult deasupra înșelăciunii. ³Nu trebuie să te preocupe cum se va face, căci nu poți să înțelegi așa ceva. ⁴Dar vei înțelege că s-au înfăptuit rapid niște schimbări grozave, când vei decide un lucru foarte simplu: că nu vrei ce crezi că îți dau idolii. ⁵Căci, în felul acesta, Fiul lui Dumnezeu declară că s-a eliberat de idoli. ⁶Așa că *este* liber.

7. Mântuirea chiar că e un paradox! ²Ce ar putea să fie decât un vis fericit? ³Ea nu îți cere decât să ierți toate lucrurile pe care nu le-a săvârșit nimeni, să treci cu vederea ce nu există și să nu consideri irealul o realitate. ⁴Nu ți se cere decât să lași să se facă voia ta și să nu mai cauți ce nu vrei. ⁵Și ți se cere să te lași scăpat de toate visele la ce nu ai fost nicicând și să nu mai încerci să înlocuiești Voia lui Dumnezeu cu puterea dorințelor deșarte.

8. Aici visul separării începe să piară și să dispară. ²Căci aici golul care nu există începe să fie perceput fără jucăriile groazei pe care le-ai făurit. ³Nu ți se cere mai mult de atât. ⁴Bucură-te că mântuirea îți cere atât de puțin, și nu atât de mult. ⁵Ea nu îți cere nimic în realitate. ⁶Și, chiar și în iluzii, nu îți cere decât să faci iertarea substitutul fricii. ⁷Iată singura regulă pentru a avea parte de vise fericite. ⁸Golul se golește de jucăriile fricii și irealitatea lui devine atunci evidentă. ⁹Visele nu slujesc la nimic. ¹⁰Iar Fiul lui Dumnezeu nu poate să aibă nevoie de ele. ¹¹Ele nu îi oferă niciun lucru pe care și l-ar putea dori vreodată. ¹²Prin voia lui, e izbăvit de iluzii și restabilit să fie doar ce e. ¹³Ce altceva ar putea să fie planul lui Dumnezeu pentru mântuirea lui decât un mijloc de-a-l da Lui Însuși?

V. Singurul scop

1. Lumea reală e starea mentală în care se vede că iertarea e singurul scop al lumii. ²Frica nu e obiectivul ei, căci debarasarea de vinovăție devine ținta ei. ³Valoarea iertării e percepută și ia locul idolilor, care nu mai sunt căutați, căci „darurile" lor nu mai sunt îndrăgite. ⁴Nu se stabilesc reguli într-aiurea, și nu i se cer chiar nimănui – nici om, nici lucru – contorsiuni să se înscrie în visul fricii. ⁵În schimb, există dorința de-a înțelege toate lucrurile create așa cum sunt de fapt. ⁶Și se mai recunoaște că toate lucrurile trebuie mai întâi iertate, și *apoi* înțelese.

2. Aici, se crede că înțelegerea se dobândește prin atac. ²Acolo, se știe că înțelegerea se pierde prin atac. ³Nerozia goanei după vinovăție – ca obiectiv – se recunoaște pe deplin. ⁴Iar idolii nu sunt doriți

acolo, căci se înțelege că vinovăția este singura cauză a oricărei forme de durere. [5]Nimeni nu e ispitit de atracția ei vană, căci suferința și moartea au fost percepute ca lucruri nedorite și nerâvnite. [6]S-a sesizat și s-a primit cu bucurie posibilitatea libertății, și se poate înțelege acum mijlocul prin care poate fi dobândită. [7]Lumea devine un tărâm al speranței, pentru că singurul ei scop este acela de-a fi un loc în care se poate împlini speranța fericirii. [8]Și nimeni nu stă în afara acestei speranțe, pentru că lumea s-a unit în convingerea că scopul lumii e unul pe care trebuie să îl împărtășească toți, dacă vor ca speranța să fie mai mult decât un simplu vis.

3. Cerul nu e încă tocmai amintit, căci scopul iertării se menține. [2]Dar toți sunt siguri că vor trece de iertare și că rămâne fiecare doar până ce se va desăvârși în el. [3]Nu își dorește altceva. [4]Și s-a lepădat de frică, fiindcă s-a unit în scop cu sine însuși. [5]Există în el o speranță a fericirii atât de sigură și de constantă, încât de-abia mai poate sta un pic să aștepte, cu picioarele atingând încă pământul. [6]Dar e bucuros să mai aștepte până își dau mână cu mână toți, și inimile toate sunt gata pregătite să se înalțe să plece cu el. [7]Căci așa va fi *el* pregătit pentru pasul prin care toată iertarea e lăsată în urmă.

4. Pasul final e al lui Dumnezeu, căci numai Dumnezeu a putut să creeze un Fiu perfect și să Își împartă cu el Paternitatea. [2]Nimeni din afara Cerului nu știe cum este posibil, căci înțelegerea acestui lucru e Cerul însuși. [3]Chiar și lumea reală are un scop mai prejos de creație și veșnicie. [4]Dar frica a dispărut, căci scopul ei este iertarea, nu idolatria. [5]Și Fiul Cerului e astfel pregătit să fie el, și să își aducă aminte că Fiul lui Dumnezeu știe tot ce înțelege Tatăl lui și că înțelege totul la perfecție cu El.

5. Lumea reală nu ajunge totuși să atingă acest scop, căci acesta e scopul lui Dumnezeu Însuși; numai al Lui, și totuși, complet împărtășit și perfect îndeplinit. [2]Lumea reală e o stare în care mintea a învățat cât de ușor pleacă idolii când mai sunt percepuți, dar nu mai sunt doriți. [3]Cât de bucuroasă se poate lepăda de ei mintea când a înțeles că idolii nu sunt nimic și nicăieri, și că nu au niciun scop! [4]Căci numai atunci poate vedea că vinovăția și păcatul nu au nici scop, nici înțeles.

6. Așa ajungi să conștientizezi scopul lumii reale, adus cu blândețe în conștiința ta să înlocuiască obiectivul păcatului și al vinovăției. [2]Și tot ce a stat între imaginea ta de sine și ce ești, iertarea îndepărtează într-o veselie. [3]Dumnezeu însă nu e nevoit să Își re-creeze Fiul, ca să i se restituie ce e al lui. [4]Golul dintre fratele tău și tine nu a existat nicicând. [5]Și, ce a cunoscut în momentul creației, Fiul lui Dumnezeu trebuie să cunoască din nou.

7. Când frații se unesc în vederea unui singur scop în lumea fricii,

ei stau deja la marginea lumii reale. [2]Poate că mai privesc înapoi și cred că văd un idol pe care îl vor. [3]Dar făgașul lor se îndreaptă cu siguranță dinspre idoli spre realitate. [4]Căci, în clipa în care s-au luat de mână, L-au luat de mână pe Cristos și Îl vor privi pe Cel pe Care Îl țin de mână. [5]Vor privi fața lui Cristos înainte de-a-și reaminti Tatăl. [6]Căci El trebuie să rămână neamintit până Îi ajunge Fiul, dincolo de iertare, la Iubirea lui Dumnezeu. [7]Dar mai întâi se acceptă Iubirea lui Cristos. [8]Și apoi va veni cunoașterea că Ei sunt una.

8. Cât de lesne și de lejer e pasul peste granițele înguste ale lumii fricii odată ce ai recunoscut pe Cine ții de mână! [2]În mâna ta e tot ce îți trebuie să te îndepărtezi de frică, cu deplină încredere și pentru totdeauna, să mergi drept înainte și să ajungi rapid la poarta Cerului însuși. [3]Căci Cel pe Care Îl ții de mână nu a așteptat decât să I te alături. [4]Iar, acum că ai venit, oare crezi că va întârzia să îți arate calea pe care trebuie să meargă cu tine? [5]Binecuvântarea Lui se oprește asupra ta cu aceeași certitudine cu care are și El asupra Lui Iubirea Tatălui. [6]Recunoștința Lui față de tine îți depășește înțelegerea, căci I-ai permis să Se ridice din lanțuri și să meargă cu tine, laolaltă, la casa Tatălui Său.

9. Acum, o ură străveche părăsește lumea. [2]Și, odată cu ea, pleacă toată dușmănia și frica. [3]Să nu te mai uiți înapoi, căci ce îți stă înainte e tot ce ai vrut să ai în inimă vreodată. [4]Renunță la lume! [5]Dar nu ca sacrificiu. [6]Nu ai vrut-o niciodată. [7]Ce fericire căutată aici nu ți-a adus durere? [8]Ce moment de tihnă nu te-a costat o sumă îngrozitoare în arginții suferinței? [9]Bucuria nu costă. [10]E dreptul tău sacru, iar ce se plătește nu e fericire. [11]Să îți iuțească pașii onestitatea, și nu lăsa experiențele tale de aici să te amăgească retrospectiv. [12]Nu au fost lipsite de un cost amar și de consecințe triste.

10. Să nu privești înapoi decât onest. [2]Iar, când te ispitește un idol, gândește-te la lucrul următor:

> *[3]Nu a existat clipă în care să fi primit de la un idol altceva decât „darul" vinovăției. [4]Nu a existat unul care să nu fi fost procurat cu prețul durerii, un preț neplătit niciodată numai de tine.*

[5]Fii deci milostiv cu fratele tău. [6]Și să nu alegi un idol în mod necugetat, amintindu-ți că fratele tău va plăti prețul odată cu tine. [7]Căci îl vei face să întârzie când te uiți înapoi, și nu Îl vei percepe pe Cel Ce te ține drăgăstos de mână. [8]Privește înainte, așadar, și mergi cu încredere, cu o inimă voioasă ce bate de speranță și nu zvâcnește de frică.

11. Voia lui Dumnezeu stă de-a pururi în cei ce și-au dat mână cu mână. [2]Până nu au făcut-o, au crezut că El le e dușman. [3]Dar, când

s-au unit şi au împărtăşit un singur scop, au fost liberi să înveţe că voia lor e una singură. [4]Aşa ajung să conştientizeze Voia lui Dumnezeu. [5]Şi nu pot să uite prea mult timp că Voia Lui nu e decât a lor.

VI. Justificarea iertării

1. Mânia nu se justifică *niciodată*. [2]Atacul *nu* are temelie. [3]Aici începe şi se va încheia eliberarea de toată frica. [4]Aici se dă lumea reală în schimbul viselor de groază. [5]Căci pe asta se reazămă iertarea, şi nu e decât firesc. [6]Nu ţi se cere să ierţi acolo unde s-ar cuveni şi s-ar justifica să ataci. [7]Căci ar însemna să ierţi un păcat trecând cu vederea ce s-a petrecut de fapt. [8]Nu asta înseamnă să ierţi. [9]Căci presupune că, reacţionând într-un mod nejustificat, iertarea pe care o oferi va deveni răspunsul la atacul săvârşit. [10]Aşa că, acordându-se unde nu se cuvine, iertarea e o reacţie necorespunzătoare.
2. Iertarea se justifică *întotdeauna*. [2]Ea are o temelie sigură. [3]Nu ierţi ce e de neiertat, nici nu treci cu vederea un atac real care cere pedeapsă. [4]Mântuirea nu constă în a-ţi cere să ai reacţii nefireşti ce nu corespund la ce e real. [5]În schimb, îţi cere să reacţionezi corespunzător la ce e ireal, nepercepând ce nu s-a petrecut deloc. [6]Dacă iertarea nu s-ar justifica, ţi s-ar cere să îţi sacrifici drepturile când replici la atac cu iertare. [7]Dar nu ţi se cere decât să vezi iertarea ca reacţia firească la durerea ce stă pe o eroare şi cere astfel ajutor. [8]Iertarea e singura reacţie sănătoasă. [9]Ea *împiedică* sacrificarea drepturilor tale.
3. Înţelegerea aceasta e singura schimbare care lasă să se ivească lumea reală, să ia locul viselor de groază. [2]Frica se poate stârni numai dacă atacul e justificat, iar – dacă acesta ar avea o temelie reală – iertarea lui nu ar avea niciuna. [3]Vei atinge lumea reală când vei percepe că baza iertării e cât se poate de reală şi de justificată. [4]Cât timp o consideri un dar neîntemeiat, ea trebuie să susţină vinovăţia pe care vrei să o „ierţi". [5]Iertarea nejustificată e un atac. [6]Şi e tot ce poate da vreodată lumea. [7]Ea iartă „păcătoşii" uneori, dar rămâne conştientă că au păcătuit. [8]Aşa că nu merită iertarea pe care le-o dă ea.
4. Aceasta e falsa iertare pe care o foloseşte lumea să ţină vie senzaţia de păcat. [2]Şi, recunoscând că Dumnezeu e drept, pare imposibil ca iertarea Lui să poată fi reală. [3]Aşa că frica de Dumnezeu e rezultatul sigur al iertării considerate nemeritate. [4]Niciunul dintre cei ce se consideră vinovaţi nu poate evita frica de Dumnezeu. [5]Dar e mântuit de această dilemă dacă poate să ierte. [6]Mintea trebuie să îşi conceapă Creatorul după cum se vede pe ea. [7]Dacă poţi vedea că fratele tău merită să fie iertat, ai învăţat că iertarea e dreptul tău la fel de mult

ca al lui. [8]Şi nu vei crede că Dumnezeu îţi pregăteşte o judecată îngrozitoare pe care fratele tău nu o merită. [9]Căci e adevărat că nu poţi merita nici mai mult, nici mai puţin decât el.
5. Iertarea pe care o recunoşti ca meritată va vindeca. [2]Ea dă miracolului puterea de-a trece iluziile cu vederea. [3]Aşa înveţi că trebuie să fii iertat şi tu. [4]Nu pot exista aparenţe care să nu poată fi trecute cu vederea. [5]Căci, dacă ar exista, ar trebui să existe mai întâi păcate care să fie de neiertat. [6]Ar exista o greşeală care ar fi mai mult de o eroare; o formă specială de greşeală care rămâne inalterabilă, veşnică, imposibil de corectat sau de lepădat. [7]Ar exista o eroare care a avut puterea să desfacă creaţia, şi să facă o lume capabilă să o înlocuiască şi să distrugă Voia lui Dumnezeu. [8]Numai dacă aşa ceva ar fi posibil ar putea să existe nişte aparenţe capabile să reziste la miracol şi să nu fie vindecate de el.
6. Nu există dovadă mai sigură că doreşti idolatria decât convingerea că există unele forme de boală şi de nevoioşie pe care iertarea nu le poate vindeca. [2]Asta înseamnă că preferi să păstrezi unii idoli şi nu eşti pregătit încă să te lepezi de toţi idolii. [3]Aşa că socoteşti că unele aparenţe sunt reale, şi nicidecum aparenţe. [4]Să nu te amăgeşti în privinţa înţelesului pe care îl are convingerea fermă că unele aparenţe sunt mai greu de trecut cu vederea decât altele. [5]Ea înseamnă întotdeauna că, în opinia ta, iertarea trebuie să fie limitată. [6]Şi că ţi-ai ales ca obiectiv o iertare parţială şi o limitată debarasare de vinovăţie. [7]Ce ar putea să fie asta decât o falsă iertare a ta şi a tuturor celor ce par separaţi de tine?
7. Trebuie să fie adevărat că miracolul poate să vindece toate formele de boală, sau nu poate să vindece deloc. [2]Scopul lui nu poate fi să judece care forme sunt reale şi care aparenţe sunt adevărate. [3]Dacă trebuie să rămână în afara vindecării până şi o singură aparenţă, o singură iluzie trebuie să facă parte din adevăr. [4]Şi nu poţi scăpa de toată vinovăţia, ci numai de o parte. [5]Pe Fiul lui Dumnezeu trebuie să îl ierţi în întregime. [6]Căci altfel îţi vei păstra o imagine de sine care nu e întreagă, şi te vei teme în continuare să te uiţi înăuntru şi să îţi găseşti acolo debarasarea de fiecare idol. [7]Mântuirea se bazează pe credinţa că nu pot să existe unele forme de vinovăţie pe care să nu le poţi ierta. [8]Aşa că nu pot să existe nici aparenţe care să fi înlocuit adevărul despre Fiul lui Dumnezeu.
8. Priveşte-ţi fratele, dispus să îl vezi aşa cum e. [2]Şi nu ţine nicio parte din el în afara sentimentului că eşti dispus să se vindece. [3]A vindeca înseamnă a întregi. [4]Iar ce e întreg nu poate avea părţi absente care s-au ţinut în afară. [5]Iertarea se bazează pe recunoaşterea acestui lucru şi pe bucuria că nu pot să existe unele forme de boală pe care miracolul nu are puterea să le vindece.

9. Fiul lui Dumnezeu ori este perfect, ori nu poate să fie Fiul lui Dumnezeu. ²Şi nu îl vei cunoaşte, dacă eşti de părere că nu merită să se debaraseze de vinovăţie cu toate consecinţele şi formele ei. ³Nu te poţi gândi la el decât în felul acesta, dacă vrei să cunoşti adevărul despre tine însuţi:

⁴Îţi mulţumesc, Tată, pentru Fiul Tău perfect,
în a cărui slavă mi-o voi vedea pe a mea.

⁵Iată afirmaţia voioasă că nu există forme de rău care să poată înfrânge Voia lui Dumnezeu; admiterea bucuroasă a faptului că vinovăţia nu a reuşit prin dorinţa ta de-a face iluziile reale. ⁶Şi ce altceva e asta decât o simplă enunţare a adevărului?

10. Priveşte-ţi fratele cu această speranţă în tine, şi vei înţelege că nu e posibil să facă o greşeală care să schimbe adevărul din el. ²Nu e greu să treci cu vederea erorile care nu au primit efecte. ³Dar ce vezi că are puterea să facă un idol din Fiul lui Dumnezeu nu vei ierta. ⁴Căci el a devenit pentru tine un chip cioplit şi un semn al morţii. ⁵Acesta e mântuitorul tău? ⁶Oare greşeşte Tatăl său în privinţa Fiului Său? ⁷Sau te-ai înşelat tu cu privire la cel ce ţi-a fost dat să îl vindeci, spre mântuirea şi izbăvirea ta?

VII. Noua interpretare

1. Să fi lăsat Dumnezeu înţelesul lumii la interpretarea ta? ²Dacă a făcut-o, ea *nu* are înţeles. ³Căci nu e posibil ca înţelesul să se schimbe constant, şi să fie adevărat însă. ⁴Spiritul Sfânt consideră că lumea are un singur scop, stabilit imuabil. ⁵Şi nicio situaţie nu îi poate afecta obiectivul, ci trebuie să fie în acord cu el. ⁶Căci numai dacă i s-ar putea schimba obiectivul cu fiecare situaţie în parte ar putea să fie expusă fiecare la o altă interpretare, de fiecare dată când te gândeşti la ea. ⁷Adaugi un element la scenariul pe care îl scrii pentru fiecare minut al zilei, şi tot ce se întâmplă acum înseamnă altceva. ⁸Scoţi un alt element, şi fiecare înţeles se modifică în consecinţă.

2. Ce altceva reflectă scenariile tale decât planurile tale pentru ce ar *trebui* să fie ziua respectivă? ²Şi aşa judeci dezastrul şi succesul, progresul şi regresul, câştigul şi pierderea. ³Toate aceste judecăţi se fac potrivit rolurilor atribuite de scenariu. ⁴Faptul că nu au înţeles în sine e demonstrat de uşurinţa cu care se schimbă aceste etichete odată cu venirea altor judecăţi, bazate pe alte aspecte ale experienţei respective. ⁵Şi atunci, privind înapoi, crezi că vezi un alt înţeles în

cele petrecute mai înainte. ⁶Ce altceva ai făcut de fapt decât să arăţi că nu au avut niciun înţeles? ⁷Dar le-ai atribuit un înţeles în lumina unor obiective ce se schimbă, fiecare înţeles modificându-se odată cu schimbarea obiectivelor.

3. Numai un scop constant poate conferi întâmplărilor un înţeles stabil. ²Dar trebuie să le acorde un *singur* înţeles la toate. ³Dacă li se atribuie înţelesuri diferite, precis vor reflecta doar scopuri diferite. ⁴Şi acesta e tot înţelesul pe care îl au. ⁵Poate să se scheme înţeles? ⁶Poate confuzia să fie ce înseamnă înţelesul? ⁷Percepţia nu poate să fie într-un flux constant, şi să permită undeva stabilitatea înţelesului. ⁸Frica este o judecată de-a pururi nejustificată. ⁹Prezenţa ei nu are alt înţeles decât să îţi arate că ai scris un scenariu înfricoşător şi că, în consecinţă, eşti cuprins de frică. ¹⁰Dar nu pentru că lucrul de care ţi-e frică ar avea un înţeles înfricoşător în sine.

4. Un scop comun e singurul mijloc prin care se poate stabiliza percepţia, şi se poate da o singură interpretare lumii şi tuturor experienţelor de aici. ²În acest scop împărtăşit există o singură judecată împărtăşită de toţi şi toate câte vezi. ³Nu trebuie să judeci, căci ai învăţat că s-a dat un singur înţeles tuturor lucrurilor şi te bucuri să îl vezi peste tot. ⁴El nu se poate schimba *pentru că* îl percepi peste tot, neschimbat de împrejurări. ⁵Aşa că îl oferi tuturor întâmplărilor şi le laşi să îţi ofere stabilitate.

5. Iată în ce constă debarasarea de judecată: toate lucrurile nu au decât un scop, pe care îl împărtăşeşti cu toată lumea. ²Şi nimic în lume nu îi poate fi opus, căci aparţine tuturor lucrurilor, după cum îţi aparţine şi ţie. ³Scopul unic pune capăt tuturor ideilor de sacrificiu, care trebuie să presupună un scop diferit pentru cel ce câştigă şi cel ce pierde. ⁴În afara acestei idei, conceptul de sacrificiu nu poate să existe. ⁵Şi tocmai ideea de obiective diferite face percepţia să fluctueze şi înţelesul să se schimbe. ⁶Într-un obiectiv unit, aşa ceva devine imposibil, căci acordul tău face interpretarea stabilă şi durabilă.

6. Cum se poate stabili comunicarea cât timp simbolurile folosite înseamnă lucruri diferite? ²Obiectivul Spiritului Sfânt dă o singură interpretare, cu acelaşi înţeles pentru tine şi fratele tău. ³Aşa poţi să comunici cu el, şi el cu tine. ⁴Cu simboluri pe care le puteţi înţelege amândoi, se pune capăt sacrificării înţelesului. ⁵Toate sacrificiile duc la pierderea capacităţii tale de-a vedea legături între întâmplări. ⁶Şi atunci, văzute separat, nu au niciun înţeles. ⁷Căci nu există nicio lumină cu ajutorul căreia să poată fi văzute şi înţelese. ⁸Ele nu au scop. ⁹Şi rostul pe care îl au nu poate fi văzut. ¹⁰În orice gând al pierderii nu există niciun înţeles. ¹¹Nimeni nu a căzut de acord cu tine în privinţa înţelesului acestuia. ¹²E doar o parte a unui scenariu distorsionat, care nu poate fi interpretat cu noimă. ¹³Şi trebuie să fie de-a pururi

neinteligibil. [14]Asta nu e comunicare. [15]Visele tale întunecate nu sunt decât scenariile izolate şi lipsite de sens pe care le scrii în somn. [16]Nu căuta înţelesul în vise separate. [17]Numai visele de iertare pot fi împărtăşite. [18]Ele înseamnă acelaşi lucru pentru voi amândoi.

7. Nu interpreta din solitudine, căci ce vezi nu înseamnă nimic. [2]Ce reprezintă va fluctua, şi vei crede că lumea e un loc incert, în care eşti în pericol şi incertitudine la tot pasul. [3]Numai interpretărilor tale le lipseşte stabilitatea, căci nu sunt aliniate cu ce eşti de fapt. [4]Starea aceasta pare atât de periculoasă, încât trebuie să îţi stârnească frică. [5]Nu continua în felul acesta, fratele meu. [6]Avem un singur Interpret. [7]Şi prin întrebuinţarea pe care o dă El simbolurilor suntem uniţi, ca să însemne acelaşi lucru pentru noi toţi. [8]Limba noastră comună ne permite să le vorbim tuturor fraţilor noştri şi să înţelegem odată cu ei că ni s-a dat iertare tuturor şi că putem, de aceea, să comunicăm din nou.

VIII. Realitatea neschimbătoare

1. Aparenţele înşală, dar pot fi schimbate. [2]Realitatea e neschimbătoare. [3]Ea nu înşală absolut deloc, şi *eşti* înşelat dacă nu izbuteşti să vezi dincolo de aparenţe. [4]Căci tot ce vezi se va schimba, şi totuşi adineauri ai crezut că e real, iar acum crezi din nou că e real. [5]În felul acesta, realitatea e redusă la formă, susceptibilă de schimbare. [6]Realitatea e neschimbătoare. [7]Tocmai asta o face reală şi o ţine separată de toate aparenţele. [8]Ca să fie ea, trebuie să depăşească toată forma. [9]Nu poate să se schimbe.

2. Miracolul este mijlocul de-a demonstra că toate aparenţele se pot schimba din cauză că *sunt* aparenţe şi nu pot avea imuabilitatea pe care o presupune realitatea. [2]Miracolul atestă mântuirea de aparenţe arătând că se pot schimba. [3]Fratele tău are în el o imuabilitate mai presus de aparenţă şi de înşelăciune, deopotrivă. [4]Aceasta e umbrită de modul schimbător în care îl vezi şi pe care îl iei drept realitatea lui. [5]Visul fericit despre el ia forma aparenţei sănătăţii lui desăvârşite, a libertăţii lui desăvârşite de toate formele de lipsă, şi a siguranţei lui de toate genurile de dezastru. [6]Miracolul este dovada faptului că nu e legat de pierdere sau suferinţă sub nicio formă, pentru că aceasta se poate schimba atât de uşor. [7]Lucrul acesta demonstrează că nu a fost reală niciodată şi că nu poate proveni din realitatea lui. [8]Căci aceea e neschimbătoare şi nu are efecte pe care le-ar putea modifica vreodată ceva din Cer sau de pe pământ. [9]Dar aparenţele se arată că sunt ireale *pentru că* se schimbă.

3. Ce altceva este ispita decât dorinţa de-a face iluziile reale? [2]Ea nu pare a fi dorinţa de-a nu exista nicio realitate. [3]Dar este o afirmaţie că unele forme de idoli au o puternică atracţie care îi face mai irezistibili decât cei ce nu vrei să aibă realitate. [4]Ispita, aşadar, nu e mai mult de atât: o rugăciune ca miracolul să nu se atingă de unele vise, ci să le ţină irealitatea obscură şi să le dea realitate în schimb. [5]Iar Cerul nu răspunde la această rugăciune, şi nici ţie nu ţi se poate da un miracol să vindeci aparenţele care nu îţi plac. [6]Tu ai pus limite. [7]Ce ceri *chiar* ţi se dă, dar nu de către Dumnezeu, Care nu ştie de limite. [8]Tu te-ai limitat singur.

4. Realitatea e neschimbătoare. [2]Miracolele nu fac decât să îţi arate că ce ai pus între realitate şi conştienţa ta e ireal şi nu constituie o piedică. [3]Preţul convingerii că trebuie să existe unele aparenţe de neschimbat e acela că miracolul nu poate veni cu consecvenţă de la tine. [4]Căci ai cerut să i se refuze puterea de-a vindeca toate visele. [5]Nu există miracol pe care să nu îl poţi avea când doreşti vindecare. [6]Dar nu există miracol care să ţi se poată da dacă nu o vrei. [7]Alege ce vrei să vindeci, şi Celui Ce dă toate miracolele nu I s-a dat libertatea de-a-Şi acorda darurile Fiului lui Dumnezeu. [8]Când Fiul cade în ispită, el neagă realitatea. [9]Şi devine robul voluntar al lucrului pe care l-a ales în schimb.

5. *Din cauză că* realitatea e neschimbătoare, există deja un miracol care să vindece toate lucrurile schimbătoare şi să ţi le ofere să le vezi într-o formă fericită, lipsită de frică. [2]Ţi se va da, ca să îţi vezi fratele astfel. [3]Dar nu cât timp vrei să fie altfel în unele privinţe. [4]Căci ar însemna că nu vrei să fie vindecat şi întreg. [5]Cristosul din el este perfect. [6]Asta vrei să vezi? [7]Să nu existe, atunci, vise despre el pe care preferi să le vezi în schimb. [8]Şi vei vedea Cristosul din el pentru că L-ai lăsat să vină la tine. [9]Iar, când ţi Se va arăta, vei fi sigur că eşti ca El, căci El e ce e neschimbător în fratele tău şi în tine.

6. Iată ce vei vedea când vei decide că nu vrei să ţii nicio aparenţă în loc de ce e fratele tău cu adevărat. [2]Nu lăsa ispita de-a prefera un vis să lase să pătrundă aici incertitudinea. [3]Să nu te simţi vinovat şi înspăimântat când te ispiteşte un vis despre ce este el. [4]Dar să nu îi dai puterea să înlocuiască ce e neschimbător în el în felul în care îl vezi. [5]Nu e aparenţă falsă care să nu se stingă, dacă ceri un miracol în schimb. [6]Nu e durere de care să nu scape, dacă îl vrei doar ce e el. [7]De ce te-ai teme să vezi Cristosul din el? [8]În ce vezi, te vezi pe tine însuţi. [9]Prin vindecarea lui, scapi de vinovăţie, căci felul în care îţi apare el e felul în care îţi apari ţie însuţi.

Capitolul 31

VIZIUNEA FINALĂ

I. Simplitatea mântuirii

1. Ce simplă e mântuirea! ²Tot ce spune este că ceea ce nu a fost adevărat nicicând nu e adevărat acum şi nu va fi niciodată. ³Imposibilul nu s-a produs şi nu poate avea efecte. ⁴Atâta tot. ⁵Să fie oare un lucru greu de învăţat pentru cine îl vrea adevărat? ⁶Numai lipsa bunăvoinţei de a-l învăţa ar face dificilă o lecţie atât de uşoară. ⁷Cât de greu este să vezi că falsul nu poate fi adevărat şi că adevăratul nu poate fi fals? ⁸Nu mai poţi spune că nu percepi diferenţe între fals şi adevărat. ⁹Ţi s-a precizat cum să le distingi şi ce să faci în caz de derută. ¹⁰Atunci de ce persişti în neînvăţarea unor lucruri atât de simple?

2. Un motiv există. ²Dar să nu îl confunzi cu dificultatea în lucrurile simple pe care îţi cere mântuirea să le înveţi. ³Ea nu te învaţă decât ce este foarte evident. ⁴Şi trece pur şi simplu de la o lecţie evidentă la următoarea, în paşi uşori ce te conduc încetişor de la o lecţie la alta, fără sforţare. ⁵Aşa ceva nu poate deruta, dar tot eşti derutat. ⁶Căci, ai ajuns cumva să crezi că ce e derutat total e mai uşor de învăţat şi de înţeles. ⁷Ce te-ai învăţat de unul singur e o izbândă atât de colosală a sârguinţei tale de-a învăţa, încât este ceva de-a dreptul incredibil. ⁸Dar ai realizat-o fiindcă ai vrut, şi nu te-ai oprit din sârguinţă să o judeci greu de învăţat sau prea complicat de priceput.

3. Niciunul dintre cei ce înţeleg ce ai învăţat, cu câtă grijă ai învăţat, şi câtă osteneală ţi-ai mai dat să exersezi şi să repeţi la nesfârşit aceste lecţii, în toate formele în care le-ai putut concepe, nu s-ar putea îndoi vreodată de puterea abilităţii tale de a învăţa. ²Nu există putere mai mare în lume. ³Lumea s-a făcut prin ea, şi chiar şi acum nu depinde de altceva. ⁴Lecţiile ce ţi le-ai predat le-ai învăţat şi răzvăţat atât de mult, întipărindu-ţi-le atât de bine, încât se înalţă acum ca grele cortine să îţi facă obscur ce e simplu şi evident. ⁵Nu spune că nu le poţi învăţa. ⁶Căci puterea ta de învăţare e destul de straşnică să te înveţe că voia ta nu e a ta, că gândurile tale nu îţi aparţin şi că până şi tu eşti altcineva.

4. Cine ar putea să susţină că lecţii ca acestea sunt uşoare? ²Şi totuşi, ai învăţat mai mult de atât. ³Ai mers mai departe, pas cu pas, fără să te plângi, oricât de dificil ţi-a fost, până s-a ridicat o lume ce îţi convine. ⁴Şi fiecare lecţie ce alcătuieşte lumea se naşte din prima realizare pe care a obţinut-o învăţarea; o enormitate de asemenea proporţii, încât Vocea Spiritului Sfânt pare domoală şi subţire în faţa

magnitudinii ei. ⁵Lumea a început cu o singură lecţie ciudată, destul de puternică să Îl lase pe Dumnezeu uitat şi pe Fiul Lui străin de el însuşi, în exil, departe de casa în care l-a pus Dumnezeu Însuşi. ⁶Tu, care te-ai învăţat că Fiul lui Dumnezeu e vinovat, să nu spui că nu poţi învăţa simplele lucruri pe care ţi le predă mântuirea!

5. Învăţarea e o aptitudine pe care ai făcut-o şi ţi-ai dat-o singur. ²Nu a fost făcută să împlinească Voia lui Dumnezeu, ci să sprijine dorinţa ca ea să poată fi contrariată şi ca o voie de ea independentă să fie şi mai reală decât ea. ³Iată ce a urmărit să demonstreze învăţarea, iar tu ai învăţat ce-a fost făcută să predea. ⁴Acum străvechea ta răzvăţătură stă implacabilă în faţa Vocii adevărului şi te învaţă că lecţiile Ei nu sunt adevărate, că sunt prea greu de învăţat, prea dificil de priceput şi prea opuse adevărului adevărat. ⁵Şi totuşi, le vei învăţa, căci învăţarea lor e singurul rost al abilităţii tale de-a învăţa pe care îl vede Spiritul Sfânt în lumea toată. ⁶Simplele Lui lecţii de iertare au o putere mai straşnică decât a ta, căci chemarea pe care ţi-o adresează ele vine de la Dumnezeu şi de la Sinele tău.

6. Să fie aceasta oare o Voce mică, atât de subţire şi de domoală încât să nu se poată ridica deasupra zgomotului fără sens de sunete ce nu au înţeles? ²Dumnezeu nu a voit să Îl uite Fiul Său. ³Şi puterea Voii Lui e în Vocea ce vorbeşte pentru El. ⁴Ce lecţie vei învăţa? ⁵Ce rezultat este inevitabil, ca Dumnezeu de sigur, şi cu mult mai presus de orice discuţie şi îndoială? ⁶Oare poate ţine piept mica ta învăţătură, cu rezultat ciudat şi incredibil de dificilă, simplelor lecţii ce ţi se predau în fiece moment al fiecărei zile, de când s-a început timpul şi de când s-a făcut învăţarea?

7. Lecţiile de învăţat sunt numai două. ²Fiecare în parte are ca rezultat o altă lume. ³Şi fiecare lume decurge negreşit din sursa ei. ⁴Rezultatul cert al lecţiei că Fiul lui Dumnezeu e vinovat e lumea pe care o vezi. ⁵E o lume a groazei şi a disperării. ⁶Speranţa fericirii nu există în ea. ⁷Nu îţi poţi face planuri de siguranţă care să reuşească vreodată. ⁸Nu îţi poţi căuta pe aici bucurii pe care să speri să le găseşti. ⁹Acesta însă nu e singurul rezultat pe care îl poate produce învăţătura ta. ¹⁰Oricât de mult ai tot fi răzvăţat sarcina pe care ţi-ai ales-o, lecţia ce reflectă Iubirea lui Dumnezeu tot este mai puternică. ¹¹Şi o să înveţi că Fiul lui Dumnezeu e inocent şi o să vezi o altă lume.

8. Rezultatul lecţiei că Fiul lui Dumnezeu este nevinovat e o lume în care nu există frică, totul e luminat de speranţă şi sclipeşte de o dulce prietenie. ²Nu există lucru care să nu îţi adreseze o chemare, rugându-te cu gingăşie să îl laşi să îţi fie prieten şi să se unească cu tine. ³Şi nicio chemare nu rămâne vreodată neauzită, neînţeleasă sau fără de răspuns în chiar aceeaşi limbă în care s-a făcut chemarea. ⁴Iar tu vei înţelege că e tocmai chemarea pe care au făcut-o dintotdeauna toţi şi

toate câte sunt pe lume, dar nu ai perceput-o cum a fost. [5]Iar acum vezi că ai greşit. [6]Te-au amăgit formele în care s-a ascuns chemarea. [7]Aşa că nu ai auzit-o, şi ai pierdut un prieten ce a vrut mereu să fie parte a ta. [8]Chemarea duioasă şi eternă pe care o adresează întregului fiece parte a creaţiei lui Dumnezeu se aude peste tot în lumea pe care o aduce această lecţie secundă.

9. Nu există făptură care să nu împărtăşească Voia universală de a fi întreagă şi de a nu îşi lăsa chemarea să treacă fără să o auzi. [2]Fără răspunsul tău e lăsată să moară, după cum e salvată de la moarte când auzi în strigătul ei străvechea chemare la viaţă şi înţelegi că este chiar a ta. [3]Cristosul din tine Îşi aduce aminte de Dumnezeu cu toată certitudinea cu care Îi cunoaşte Iubirea. [4]Şi totuşi, El poate fi Iubire numai dacă Fiul Lui e inocent. [5]Căci Dumnezeu chiar ar fi frică dacă cel pe care l-a creat inocent ar putea fi rob al vinovăţiei. [6]Fiul desăvârşit al lui Dumnezeu îşi aduce aminte de creaţia sa. [7]Dar, în vinovăţie, a uitat ce este el de fapt.

10. Frica de Dumnezeu decurge din lecţia că Fiul Lui e vinovat, cu aceeaşi certitudine cu care Iubirea lui Dumnezeu îi revine în amintire când îşi învaţă inocenţa. [2]Căci ura trebuie să zămislească frică şi să se vadă, în cel ce-a zămislit-o, chiar pe ea. [3]Cât de mult greşeşti tu, care nu izbuteşti să auzi chemarea ce răsună dincolo de fiece chemare aparentă la moarte; ce cântă în spatele fiecărui atac ucigaş şi imploră iubirea să refacă această lume muribundă. [4]Nu înţelegi Cine te strigă de dincolo de fiece formă de ură, de fiece chemare la război. [5]Dar Îl vei recunoaşte când Îi vei răspunde în limba în care va striga. [6]Va apărea când Îi vei răspunde şi vei cunoaşte în El că Dumnezeu este Iubire.

11. Ce altceva este ispita decât dorinţa de-a decide greşit ce să înveţi şi de-a avea un rezultat pe care nu îl vrei? [2]Recunoaşterea că e o stare mentală nedorită devine mijlocul prin care se reevaluează opţiunea şi se vede preferat un alt rezultat. [3]Te înşeli dacă crezi că vrei dezastru, dezbinare şi durere. [4]Să nu auzi în tine o aşa chemare. [5]Ascultă, mai degrabă, chemarea mai profundă din spatele ei, care cheamă la pace şi la bucurie. [6]Şi toată lumea îţi va da bucurie şi pace. [7]Căci, aşa cum auzi, răspunzi. [8]Şi iată! [9]Răspunsul tău e dovada lecţiei pe care ai învăţat-o. [10]Rezultatul ei e lumea pe care o vezi.

12. Să stăm liniştiţi o clipă şi să uităm toate lucrurile pe care le-am învăţat vreodată, toate gândurile pe care le-am avut şi toate prejudecăţile pe care le deţinem despre semnificaţia şi scopul lucrurilor. [2]Să nu ne amintim propriile noastre idei despre rostul lumii. [3]Nu îl cunoaştem. [4]Să lăsăm să se desprindă din minţile noastre şi să dispară fiecare imagine pe care o deţinem despre cineva.

13. Să fii lipsit de judecată, inconştient de orice gând de bine sau de

rău ce ţi-a trecut prin minte vreodată despre cineva. [2]Nu îl cunoşti acum. [3]Eşti liber însă să înveţi ce este, să reînveţi ce este el. [4]Acum renaşte pentru tine, iar tu renaşti pentru el, fără trecutul care v-a osândit la moarte pe tine şi pe el. [5]Acum e liber să trăiască aşa cum liber eşti şi tu, căci s-a stins învăţătura cea străveche şi a lăsat un loc în care adevărul poate să renască.

II. A merge cu Cristos

1. O lecţie străveche nu se învinge punând vechiul şi noul în contrast. [2]Nu se înfrânge ca să se cunoască adevărul, nici nu se combate să piardă în faţa atracţiei adevărului. [3]Nu e de pregătit nicio luptă; nici timp nu e de consumat, nici planuri de croit pentru a introduce noul. [4]Se *dă* o luptă străveche împotriva adevărului, dar adevărul nu răspunde. [5]Cine s-ar putea răni într-un astfel de război, dacă nu cumva se răneşte singur? [6]Nu are duşman de fapt. [7]Şi pot să îl atace oare nişte vise?

2. Să reexaminăm ce pare să stea între tine şi adevărul tău de sine. [2]Căci sunt paşi de făcut în renunţarea la acesta. [3]Primul e o decizie pe care o iei. [4]Dar, după aceea, adevărul ţi-e bun dat. [5]Tu vrei să stabileşti adevărul. [6]Şi, prin dorinţa ta, stabileşti două alternative între care să alegi de fiecare dată când crezi că trebuie să iei o decizie în privinţa unui lucru. [7]Niciuna dintre ele nu e adevărată. [8]Şi nici diferite nu sunt. [9]Trebuie însă să le vedem pe amândouă înainte de-a putea să vezi, dincolo de ele, unica alternativă care *e* o opţiune diferită. [10]Dar nu în visele pe care le-ai făcut, ca să îţi poată fi obscură.

3. Opţiunile între care alegi nu prezintă o alternativă şi îţi dau doar iluzia liberei alegeri, căci va avea un singur rezultat ori-ori. [2]Deci nu prezintă o alternativă. [3]Conducătorul şi condusul apar ca roluri separate, fiecare părând să aibă avantaje pe care nu vrei să le pierzi. [4]Aşa că speranţa satisfacţiei şi a păcii pare să stea în fuziunea lor. [5]Te vezi împărţit între aceste două roluri, de-a pururi rupt în două. [6]Şi fiece prieten sau duşman devine un mijloc de-a te ajuta să te salvezi din situaţia aceasta.

4. Poate o numeşti iubire. [2]Poate crezi că, în sfârşit, omorul e justificat. [3]Îl urăşti pe cel căruia i-ai dat rolul de conducător când vrei să îţi revină ţie, şi urăşti că nu şi-l asumă când vrei să trezeşti condusul din tine şi să renunţi la rolul de conducător. [4]Iată pentru ce ţi-ai făcut fratele şi pentru ce ai învăţat să crezi că acesta este rostul lui. [5]Dacă nu serveşte acestui scop, nu şi-a îndeplinit funcţia pe care i-ai acordat-o. [6]Aşa că îşi merită moartea, căci nu are rost şi nici folos pentru tine.

5. Şi el? [2]Ce vrea de la tine? [3]Ce altceva să vrea decât ce vrei tu de la el? [4]La fel de uşor, viaţă sau moarte, căci ce alegi alegi şi pentru el. [5]Îi adresezi două chemări, şi tot aşa el ţie. [6]Între acestea două *ai* de ales, căci din ele decurge un rezultat diferit. [7]Nu contează de ţi-e conducător sau ţi-e condus, căci ai ales moartea. [8]Dar, dacă cere moarte sau cere viaţă, ură sau iertare şi ajutor, nu rezultă acelaşi lucru. [9]Auzi una, şi eşti separat de el şi bun pierdut. [10]Auzi-o însă pe cealaltă, şi te uneşti cu el şi, în răspunsul tău, se găseşte mântuirea. [11]Vocea pe care o auzi în el nu e decât a ta. [12]Ce îţi cere el? [13]Ascultă bine! [14]Căci cere ce va veni la tine, căci vezi un chip de-al tău şi îţi auzi propria voce cerând ce vrei tu.

6. Înainte de-a răspunde, stai un pic să te gândeşti la următorul lucru:

> [2]*Răspunsul pe care i-l dau fratelui meu este ce cer eu însumi.*
> [3]*Şi ce învăţ referitor la el e ce învăţ referitor la mine însumi.*

[4]Să aşteptăm apoi o clipă şi să stăm liniştiţi, uitând tot ce am crezut că am auzit, amintindu-ne cât de mult nu cunoaştem. [5]Fratele acesta nici nu ne conduce, nici nu e condus de noi, ci merge alăturea de noi pe exact acelaşi drum. [6]Este ca noi, la fel de aproape sau de departe de ce îl vrem pe cât îl vom lăsa să fie. [7]Nu avem nimic de câştigat de nu are şi el cu noi, şi regresăm dacă nu avansează. [8]Să nu îl iei de mână mânios, ci drăgăstos, căci în progresul lui ţi-l treci la socoteală pe al tău. [9]Şi facem drumul separat de nu îl ţii la loc sigur, lângă tine.

7. Din moment ce e egalul tău în Iubirea lui Dumnezeu, vei fi mântuit de toate aparenţele şi vei răspunde Cristosului Care te cheamă. [2]Stai liniştit şi ascultă. [3]Nu gândi gânduri străvechi. [4]Uită lecţiile triste pe care le-ai învăţat despre acest Fiu al lui Dumnezeu care te cheamă. [5]Cristos îi cheamă pe toţi cu aceeaşi tandreţe, nevăzând conducători şi conduşi, şi neauzind decât un singur răspuns la toţi. [6]Deoarece aude o singură Voce, El nu poate auzi un răspuns diferit de cel pe care l-a dat când L-a desemnat Dumnezeu unicul Lui Fiu.

8. Stai foarte liniştit o clipă. [2]Vino fără să te gândeşti la ce ai învăţat până acum şi lasă deoparte toate imaginile pe care le-ai făcut vreodată. [3]Vechiul va dispărea în faţa noului fără împotrivirea sau intenţia ta. [4]Nu se va produce niciun atac asupra lucrurilor care ai crezut că sunt preţioase şi cer îngrijire. [5]Nu se va produce niciun asalt asupra dorinţei tale de-a auzi o chemare ce nu s-a făcut nicicând. [6]Nimic nu te va răni în acest loc sfânt, unde vii să asculţi în linişte şi să înveţi adevărul despre ce vrei de fapt. [7]Nu ţi se va cere să înveţi mai mult de atât. [8]Dar, auzindu-l, vei înţelege că nu trebuie decât să ieşi de

aici fără gândurile pe care nu le-ai vrut şi care nu au fost adevărate niciodată.

9. Iartă-i fratelui tău toate aparenţele, care nu sunt decât lecţii străvechi pe care ţi le-ai predat despre păcătoşenia din tine. [2]Auzi doar cum cere îndurare şi dezlegare de toate imaginile înfricoşătoare pe care le deţine despre ce este el şi ce trebuie să fii tu. [3]Se teme să meargă cu tine şi crede că un loc puţin mai în faţă sau puţin mai în urmă ar fi, probabil, un loc mai sigur pentru el. [4]Poţi oare să progresezi dacă gândeşti la fel, înaintând doar când vrea el să regreseze şi rămânând în urmă când vrea să o ia înainte el? [5]Căci uiţi astfel ţelul călătoriei, care nu e decât să te decizi să mergi cu el, aşa încât niciunul să nu conducă, şi nici să nu fie condus. [6]Aşa, este un drum pe care îl parcurgeţi împreună, nu singuri. [7]Şi, prin decizia aceasta, se schimbă rezultatul învăţării, căci a renăscut Cristos pentru amândoi.

10. O singură clipă petrecută fără vechile tale idei despre cine e marele tău tovarăş de drum şi despre ce ar trebui să ceară va fi de ajuns să se întâmple acest lucru. [2]Şi vei percepe că scopul lui este acelaşi cu al tău. [3]El cere ce vrei tu şi are nevoie de acelaşi lucru ca şi tine. [4]Poate că ia în el o altă formă, dar nu formei îi răspunzi. [5]El cere şi tu primeşti, căci ai venit cu un singur scop: acela de-a învăţa că îţi iubeşti fratele cu o iubire frăţească. [6]Iar, ca frate, are un Tată Care trebuie să fie acelaşi cu al tău, după cum şi el e, în realitate, ca şi tine.

11. Împreună, vă amintiţi moştenirea voastră comună şi o acceptaţi amândoi. [2]De unii singuri, vi se refuză la amândoi. [3]Nu e oare clar că, atâta vreme cât insişti să fii conducător sau condus, crezi că mergi singur, alăturea de nimeni? [4]Acesta e drumul către nicăieri, căci nu ţi se poate da lumina câtă vreme mergi de unul singur, aşa că nu poţi să vezi pe unde mergi. [5]Şi, bâjbâind de unul singur prin întuneric, te cuprinde deruta şi o senzaţie de îndoială neîncetată. [6]Dar acestea sunt doar aparenţe despre ce e călătoria şi cum trebuie făcută. [7]Căci, alăturea de tine, e Cel Ce îţi ţine lumina dinainte, să faci fiecare pas cu certitudinea şi siguranţa drumului. [8]Legătura de la ochi poate, într-adevăr, să îţi întunece vederea, dar nu poate face drumul însuşi să devină întunecat. [9]Iar Cel Ce călătoreşte cu tine *are* lumina.

III. Autoacuzaţii

1. Numai autoacuzaţii condamnă. [2]Când te pregăteşti să faci o alegere ce va avea diferite urmări ca rezultat, trebuie mai întâi să înveţi la perfecţie un lucru. [3]El trebuie să devină o deprindere, o replică atât de caracteristică pentru tot ce faci, încât devine prima ta reacţie

la toată ispita şi la toate situaţiile ce se ivesc. [4]Învaţ-o, dar învaţ-o foarte bine, căci prin ea se scurtează amânarea fericirii cu un interval de timp de neînchipuit. [5]Nu îţi urăşti fratele pentru păcatele lui, ci numai pentru ale tale. [6]Orice formă par să ia păcatele lui, ea nu face decât să ascundă că le consideri ale tale, şi demne deci de un atac „just".

2. De ce ar trebui să fie păcatele lui păcate, dacă nu ai crede că nu pot fi iertate în tine? [2]De ce sunt reale în el, dacă nu ai crede că sunt realitatea ta? [3]Şi de ce le ataci pretutindeni, dacă nu pentru că te urăşti? [4]Eşti *tu* un păcat? [5]Răspunzi „da" de fiecare dată când ataci, căci prin atac afirmi că eşti vinovat şi că trebuie să dai după cum meriţi. [6]Şi ce poţi merita, dacă nu ce eşti? [7]Dacă nu ai crede că meriţi atac, nu ţi-ar trece prin gând să ataci pe nimeni. [8]De ce ai face-o? [9]Ce ai câştiga? [10]Care ar putea să fie rezultatul pe care l-ai dori? [11]Şi cum ţi-ar putea aduce vreun beneficiu crima?

3. Păcatele sunt în trupuri. [2]Nu sunt percepute în minţi. [3]Nu sunt considerate scopuri, ci fapte. [4]Trupurile făptuiesc, iar minţile nu. [5]Aşa că trupul trebuie să fie de vină pentru ce face. [6]Nu e considerat un lucru pasiv, care se supune comenzilor tale şi nu face nimic pe cont propriu. [7]Dacă eşti păcat, atunci *eşti* trup, pentru că mintea nu făptuieşte. [8]Iar scopul trebuie să fie în trup, nu în minte. [9]Trupul trebuie să acţioneze pe cont propriu şi să se motiveze singur. [10]Dacă eşti păcat, încui mintea în trup şi dai scopul ei închisorii sale, care acţionează în locul ei. [11]Un temnicer nu execută ordine, ci asigură executarea lor de către cel întemniţat.

4. Şi totuşi, *trupul* e întemniţat, nu mintea. [2]Trupul nu gândeşte gânduri. [3]Nu are puterea să înveţe, să ierte, şi nici să înrobească. [4]El nu dă ordine pe care să le execute mintea, nici nu pune condiţii la care trebuie să se supună ea. [5]Nu ţine în închisoare decât mintea dispusă să stea acolo. [6]Se îmbolnăveşte la cererea minţii care vrea să îi devină prizonieră. [7]Şi îmbătrâneşte şi moare, pentru că mintea respectivă e bolnavă în sinea ei. [8]Învăţarea e singura care produce vreo schimbare. [9]Aşa că trupul, în care nu se poate petrece nicio învăţare, nu s-ar putea schimba vreodată dacă mintea nu ar prefera ca trupul să îşi schimbe aparenţa, să corespundă scopului dat de ea. [10]Căci mintea poate învăţa şi în ea se efectuează toate schimbările.

5. Mintea care se crede un păcat nu are decât un scop: acela ca trupul să fie sursa păcatului, să o ţină în închisoarea pe care şi-a ales-o, pe care o păzeşte şi în care se ţine la strâmtoare, o prizonieră adormită la câinii mârâiţi ai răului şi ai urii, ai atacului şi ai bolii; ai bătrâneţii şi durerii, ai chinului şi suferinţei. [2]Aici se păstrează gândurile jertfei, căci aici domneşte vinovăţia şi porunceşte ca lumea să fie ca ea: un loc în care nimic nu poate găsi îndurare, nici nu poate supra-

vieţui ravagiilor fricii decât prin omor şi prin moarte. [3]Căci aici eşti făcut păcat, iar păcatul nu îşi poate avea locul în cei bucuroşi şi liberi, căci sunt duşmanii pe care păcatul trebuie să îi ucidă. [4]Prin moarte, păcatul se păstrează, iar cei ce cred că sunt păcat trebuie să moară pentru ce cred că sunt.

6. Să ne bucurăm că vei vedea ce crezi şi că ţi-e dat să schimbi ce crezi. [2]Trupul nu va face decât să urmeze. [3]El nu te poate conduce unde nu vrei să fii. [4]Nu îţi păzeşte somnul, nici nu îţi împiedică trezirea. [5]Eliberează-ţi trupul din închisoare, şi nu vei vedea pe nimeni prizonierul lucrului de care ai scăpat. [6]Nu vei vrea să îţi ţii în vinovăţie duşmanii aleşi, nici să îi ţii în lanţuri, de iluzia unei iubiri schimbătoare, pe cei pe care îi crezi prieteni.

7. Cei inocenţi eliberează ca semn de recunoştinţă pentru eliberarea lor. [2]Şi ce văd susţine eliberarea lor de întemniţare şi de moarte. [3]Deschide-ţi mintea la schimbare, şi nu vi se va cere nicio pedeapsă străveche nici fratelui tău, nici ţie. [4]Căci Dumnezeu a spus că nu *există* jertfă care să se poată cere; că nu *există* jertfă care să se poată face.

IV. Adevărata alternativă

1. Există tendinţa de-a crede că lumea poate să ofere consolare şi scăpare de problemele pe care e rostul ei să le păstreze. [2]De ce ar fi aşa? [3]Căci e un loc în care pari să ai de ales numai între iluzii. [4]Şi eşti stăpân pe rezultatele alegerii făcute. [5]Aşa că socoteşti, în intervalul scurt de la naştere la moarte, că ţi s-a dat spre folosinţă, doar pentru tine, un pic de timp, un interval în care fiecare e în conflict cu tine, dar poţi să alegi ce drum te va scoate din conflict şi te va ajuta să ieşi din dificultăţi ce nu te privesc. [6]Dar te *privesc.* [7]Cum poţi atunci să scapi de ele lăsându-le în urmă? [8]Ce trebuie să vină cu tine vei lua cu tine indiferent ce drum alegi să urmezi.

2. Adevărata opţiune nu e o iluzie. [2]Dar lumea nu are de oferit niciuna. [3]Toate drumurile ei nu duc decât la dezamăgire, la nimic şi la moarte. [4]Nu ai ce alege între alternativele ei. [5]Nu căuta să scapi aici de probleme. [6]Lumea a fost făcută ca problemele să nu poată *fi* eludate. [7]Nu te lăsa indus în eroare de diferitele nume date drumurilor ei. [8]Toate sfârşesc la fel. [9]Şi fiecare dintre ele nu e decât mijlocul de-a obţine acel sfârşit, căci aici vor duce toate drumurile ei, oricât de diferit par să înceapă, oricât de diferit par să continue. [10]Sfârşitul lor e cert, căci nu ai ce alege între ele. [11]Toate vor duce la moarte. [12]Pe unele dintre ele călătoreşti voios un timp, înainte să apară dezolarea. [13]Iar, pe altele, spinii se simt de îndată. [14]Ai de ales, nu care să fie sfârşitul,

ci când să vină.

3. Nu ai ce să alegi acolo unde fiece sfârşit e sigur. [2]Poate ai prefera să le încerci pe toate, înainte de-a învăţa cu adevărat că nu sunt decât unul singur. [3]Drumurile pe care le poate oferi această lume par destul de multe, dar trebuie să vină vremea când începe să vadă fiecare cât de mult se aseamănă între ele. [4]Mulţi au murit la vederea acestui lucru, nevăzând o altă cale în afara celor pe care le oferă lumea. [5]Şi, învăţând că acestea nu au dus nicăieri, şi-au pierdut speranţa. [6]Şi totuşi, acesta era momentul în care ar fi putut să înveţe lecţia cea mai grozavă. [7]Toţi trebuie să ajungă la acest punct, şi să treacă mai departe. [8]E adevărat că nu ai ce să alegi în lume. [9]Dar nu asta e lecţia în sine. [10]Lecţia are un scop şi, prin acesta, ajungi să înţelegi la ce serveşte.

4. De ce ai căuta să încerci un alt drum, o altă persoană sau un alt loc, când ai învăţat cum începe lecţia, dar nu percepi încă la ce serveşte? [2]Scopul ei este răspunsul la căutarea pe care trebuie să o întreprindă toţi cei ce mai cred că este de găsit un alt răspuns. [3]Învaţă acum, fără disperare, că nu există speranţa vreunui răspuns în lume. [4]Dar nu judeca lecţia care doar începe în felul acesta. [5]Nu mai căuta în lume alte repere care par să indice încă un drum. [6]Nu mai căuta speranţă unde nu există. [7]Accelerează-ţi acum învăţarea şi înţelege că nu faci decât să pierzi timpul dacă nu treci de ce ai învăţat la ce mai e de învăţat. [8]Căci, din acest punct – cel mai jos –, învăţarea te va duce pe culmile fericirii, în care vezi scopul lecţiei sclipind cu claritate, perfect accesibil puterii tale de-a învăţa.

5. Cine s-ar lăsa întors din toate drumurile lumii dacă nu ar înţelege reala lor zădărnicie? [2]Nu e imperios oare să înceapă cu asta, să îşi caute în schimb o altă cale? [3]Căci, câtă vreme vede că are de ales unde nu are, ce putere de decizie mai poate folosi? [4]Marea degajare de putere trebuie să înceapă învăţând unde are un folos real. [5]Şi ce decizie are putere dacă se aplică în situaţii lipsite de opţiuni?

6. Învăţarea că lumea nu poate oferi decât o singură opţiune, indiferent de forma ei, marchează începutul acceptării că există o adevărată alternativă în schimb. [2]Lupta împotriva acestui pas înseamnă zădărnicirea scopului pe care îl ai aici. [3]Nu ai venit să înveţi cum să găseşti un drum pe care lumea nu îl conţine. [4]Să cauţi diferite făgaşuri în lume nu înseamnă decât să cauţi diferite forme de adevăr. [5]Iar asta te-ar *împiedica* să ajungi la adevăr.

7. Să nu crezi că fericirea se găseşte vreodată urmând un făgaş ce duce în direcţia opusă ei. [2]Aşa ceva nu are sens şi nu poate fi modul în care se găseşte. [3]Ţie, căruia cursul de faţă ţi se pare prea greu de învăţat, dă-mi voie să îţi repet că, pentru a atinge un ţel, trebuie să înaintezi în direcţia acestuia, şi nu în direcţie opusă. [4]Şi fiecare drum ce duce în direcţie opusă nu va înainta spre scopul urmărit. [5]Dacă ţi-e greu să înţelegi acest lucru, atunci îţi va fi cu neputinţă să înveţi acest curs. [6]Dar numai atunci. [7]Căci, altfel, nu e decât simpla predare a evidentului.

8. *Există* o opţiune pe care ai puterea să o alegi când vei vedea adevăratele alternative. [2]Până nu ajungi la acel punct, nu ai de ales şi poţi să hotărăşti doar cum să te reamăgeşti mai bine. [3]Cursul acesta nu încearcă să îţi predea mai mult de atât: puterea de decizie nu poate să constea în a alege diferite forme ale aceleiaşi iluzii, ale aceleiaşi erori. [4]Toate alegerile din lume depind de acest lucru: alegi între fratele tău şi tine, şi vei câştiga atâta cât va pierde el, iar ce pierzi tu e ce i se dă lui. [5]Cât de opus adevărului e acest lucru, când tot ce urmăreşte lecţia e să te înveţe că pierderea fratelui tău e piederea *ta*, iar ce câştigă el e ce ţi se dă *ţie*.

9. El nu Şi-a părăsit Gândurile! [2]Dar tu I-ai uitat Prezenţa şi nu ţi-ai amintit Iubirea Lui. [3]Niciun făgaş din lume nu poate duce la El, şi niciun ţel lumesc nu poate fi una cu al Lui. [4]Ce drum din lumea întreagă se va îndrepta lăuntric, când fiecare drum a fost făcut să separe călătoria de scopul pe care trebuie să îl aibă dacă nu e decât zadarnică rătăcire? [5]Toate drumurile care te îndepărtează de ce eşti te vor duce la derută şi disperare. [6]Dar El nu Şi-a lăsat Gândurile să moară, fără Sursa lor pe veci în ele.

10. El nu Şi-a părăsit Gândurile! [2]Nu poate pleca din ele, după cum nici ele nu Îl pot ţine pe dinafară. [3]Ele rămân în unitate cu El şi, în Unitatea Lor, sunt ţinuţi completi şi El, şi Ele. [4]Nu există drum care să te îndepărteze de El. [5]Călătorie care să te îndepărteze de tine însuţi nu există. [6]Ce prostie şi ce demenţă să crezi că ar putea să existe un drum cu asemenea ţintă! [7]Unde ar putea duce? [8]Şi cum ai putea fi făcut să îl străbaţi, parcurgându-l fără ca propria ta realitate să fie una cu tine?

11. Iartă-ţi nebunia şi uită toate călătoriile fără sens şi toate ţelurile fără ţintă. [2]Nu au niciun înţeles. [3]Nu poţi fugi de ce eşti. [4]Căci Dumnezeu e milostiv şi nu Şi-a lăsat Fiul să Îl abandoneze. [5]Fii recunoscător pentru ce este El, căci în asta e scăparea ta de nebunie şi de moarte. [6]Nu te poţi găsi decât unde este El. [7]Nu *există* făgaş care să nu ducă la El.

V. Conceptul de sine versus Sinele

1. Învăţătura lumii e construită pe un concept de sine adaptat la realitatea lumii. [2]Acesta i se potriveşte bine. [3]Căci e o imagine care

se potriveşte unei lumi de umbre şi iluzii. [4]Aici e acasă la el, unde ce vede e una cu el. [5]Învăţătura lumii serveşte la construirea unui concept de sine. [6]Acesta este scopul ei: să vii fără un sine şi să îţi faci unul pe parcurs. [7]Şi, până ajungi la „maturitate", l-ai şi perfectat, să dai piept cu lumea de la egal de egal, la unison cu cerinţele ei.

2. Un concept de sine e făcut de tine. [2]Şi nu îţi seamănă absolut deloc. [3]Este un idol, făcut să ia locul realităţii tale ca Fiu al lui Dumnezeu. [4]Conceptul de sine pe care vrea să îl predea lumea nu e ce pare a fi. [5]Căci menirea lui este să fie util în două privinţe, din care mintea poate recunoaşte numai una. [6]Prima prezintă faţa inocenţei, aspectul asupra căruia se acţionează. [7]Faţa aceasta e cea care surâde, te farmecă, ba chiar pare să iubească. [8]Ea îşi caută tovarăşi şi se uită, uneori cu milă, la cei suferinzi şi uneori oferă mângâiere. [9]Ea crede că e bună într-o lume rea.

3. Acest aspect se poate înfuria, căci lumea e haină şi nu poate asigura iubirea şi adăpostul pe care le merită inocenţa. [2]Aşa că faţa aceasta e deseori scăldată de lacrimi din cauza nedreptăţilor pe care le acordă lumea celor ce vor să fie buni şi generoşi. [3]Acest aspect nu atacă niciodată primul. [4]Dar, în fiecare zi, o sută de lucruri mărunte îi agresează inocenţa prin mici atacuri, provocând-o la enervare şi, în cele din urmă, la insulte şi injurii făţişe.

4. Faţa inocenţei pe care o poartă atât de mândru acest concept de sine poate tolera atacul în legitimă apărare, căci nu e oare un fapt binecunoscut că lumea tratează cu asprime inocenţa lipsită de apărare? [2]Niciunul dintre cei ce îşi fac portretul nu omite această faţă, căci are nevoie de ea. [3]Cealaltă parte nici nu vrea să o vadă. [4]Şi tocmai în această direcţie şi-a îndreptat privirea învăţătura lumii, căci aici s-a stabilit „realitatea" lumii, să se asigure că idolul e de durată.

5. Sub faţa inocenţei stă o lecţie pe care conceptul de sine a fost făcut să o predea. [2]E o lecţie de o cumplită dislocare şi de o frică atât de devastatoare, încât faţa surâzătoare de deasupra ei trebuie să îşi ferească în veci privirea, să nu perceapă perfidia pe care o ascunde. [3]Iată ce predă lecţia: „Sunt lucrul pe care l-ai făcut din mine şi, privindu-mă, eşti condamnat din cauza lucrului ce sunt". [4]La această concepţie de sine lumea reacţionează surâzând aprobator, căci îi garantează că făgaşurile lumii sunt bine păzite, iar cei ce le străbat nu vor scăpa.

6. Iată lecţia centrală care asigură că fratele tău e condamnat de-a pururi. [2]Căci ce eşti tu a devenit acum păcatul lui. [3]Pentru aşa ceva nicio iertare nu e cu putinţă. [4]Nu mai contează ce face, căci degetul tău acuzator e îndreptat spre el, ţintindu-l neşovăitor şi mortal. [5]Degetul e îndreptat şi spre tine, dar lucrul acesta e ţinut şi mai adânc în pâclele de sub faţa inocenţei. [6]Şi, în aceste cripte învăluite, toate păcatele lui şi ale tale sunt păstrate şi ţinute în întuneric, unde nu pot fi percepute ca greşeli – un lucru pe care lumina l-ar arăta cu siguranţă. [7]Nu poţi nici să fii învinuit pentru ce eşti, nici să schimbi lucrurile pe care te face să le faci. [8]Şi atunci, fratele tău e simbolul păcatelor tale pentru tine, care îţi condamni fratele mereu – în tăcere, şi totuşi, cu mare insistenţă – pentru odiozitatea care eşti.

7. Conceptele se învaţă. [2]Nu sunt fireşti. [3]Ele nu există independent de învăţare. [4]Nu sunt date, aşa că trebuie făcute. [5]Niciunul dintre ele nu e adevărat, şi multe provin din închipuiri febrile, înfierbântate de ură şi de distorsiuni născute din frică. [6]Ce altceva e un concept decât un gând căruia cel ce l-a făcut îi dă un înţeles numai al lui? [7]Conceptele menţin lumea. [8]Dar nu pot fi folosite să demonstreze realitatea lumii. [9]Căci fiecare dintre ele se face în cadrul lumii, se naşte în umbra ei, crescând în uzanţele ei şi, în cele din urmă, „maturizându-se" în gândirea ei. [10]Ele sunt idei de idoli, pictate cu pensulele lumii, care nu poate face nici măcar un singur tablou care să reprezinte adevărul.

8. Un concept de sine e ceva lipsit de înţeles, căci nimeni de aici nu îi poate vedea scopul, aşa că nu îşi poate închipui ce e. [2]Dar toată învăţarea pe care o dirijează lumea începe şi se încheie cu un singur ţel: acela de-a te învăţa acest concept de sine, ca să alegi să respecţi legile acestei lumi şi să nu cauţi niciodată să treci de drumurile ei, nici să nu îţi dai seama cum te vezi. [3]Acum, Spiritul Sfânt trebuie să găsească un alt mod de-a te ajuta să vezi că trebuie să desfaci acest concept de sine, dacă vrei să ai parte de linişte. [4]Şi nu poate fi dezvăţat decât prin lecţii care urmăresc să te înveţe că eşti altceva. [5]Căci, altfel, ţi s-ar cere să schimbi ce crezi acum cu pierderea totală a sinelui, un lucru care ţi-ar stârni o groază mai cumplită.

9. De aceea, planurile de lecţii ale Spiritului Sfânt sunt eşalonate în trepte uşoare, pas cu pas, în aşa fel încât, deşi vei resimţi uneori o oarecare stare de jenă şi de frământare, să nu se zdruncine ce ai învăţat, ci doar să se retraducă ce pare a-i fi dovada. [2]Să ne gândim, atunci, ce dovadă există că eşti ce a făcut fratele tău din tine. [3]Căci, deşi încă nu percepi că asta e ce crezi, ai învăţat până acum, cu siguranţă, că te comporţi de parcă ar fi. [4]Reacţionează el în locul tău? [5]Şi ştie cu exactitate ce s-ar putea întâmpla? [6]Poate să îţi vadă viitorul şi să socotească, înainte de sosirea lui, ce să faci în fiece împrejurare? [7]Precis a făcut lumea odată cu tine, de are o asemenea preştiinţă a lucrurilor ce vor veni.

10. Că eşti ce a făcut fratele tău din tine pare foarte improbabil. [2]Şi, chiar de a făcut-o, cine ţi-a dat faţa inocenţei? [3]E contribuţia ta? [4]Cine e, atunci, acest „tu" care şi-a adus-o? [5]Şi cine e amăgit de toată bunătatea ta şi o atacă într-o asemenea măsură? [6]Să uităm nerozia acestui

concept şi să ne gândim doar la un lucru: două părţi alcătuiesc ce crezi că eşti. [7]Dacă pe una a generat-o fratele tău, cine oare a făcut-o pe cealaltă? [8]Şi de cine trebuie ascuns ceva? [9]Dacă lumea este rea, tot nu e nevoie să ascunzi din ce eşti făcut. [10]Cine să o vadă? [11]Şi ce anume – în afară de ce e atacat – ar putea avea nevoie de apărare?

11. Poate motivul pentru care acest concept trebuie ţinut în întuneric e acela că, în lumină, cel ce nu l-ar crede adevărat eşti tocmai tu. [2]Şi ce s-ar întâmpla cu lumea pe care o vezi dacă i s-ar înlătura toate proptele? [3]Conceptul tău de lume depinde de acest concept de sine. [4]Şi ambele ar dispărea dacă s-ar pune vreodată la îndoială oricare dintre ele. [5]Spiritul Sfânt nu vrea să bage spaima în tine. [6]Aşa că te întreabă, pur şi simplu, dacă e posibil să se pună doar o mică întrebare.

12. Există alternative în ce priveşte lucrul ce trebuie să fii. [2]Ai putea, de pildă, să fii lucrul care ai ales să îţi faci fratele să fie. [3]Aşa, conceptul de sine se mută de la ceva total pasiv, făcându-se cel puţin loc unei alegeri active şi unei oarecare admiteri că trebuie să fi survenit o interacţiune. [4]Ajungi la o oarecare înţelegere că tu ai ales pentru voi amândoi, iar ce reprezintă el are înţelesul dat de tine. [5]Mai mult, ţi se arată întrezăriri ale legii percepţiei, cum că ce vezi reflectă starea minţii celui ce percepe. [6]Dar cine a fost cel ce a ales primul? [7]Dacă eşti ce ai ales să îţi faci fratele să fie, au existat alternative între care să alegi, şi cineva trebuie să fi decis primul să o aleagă pe una şi să renunţe la cealaltă.

13. Deşi acest pas prezintă avantaje, nu abordează deocamdată o chestiune fundamentală. [2]Ceva trebuie să fi premers aceste concepte de sine. [3]Şi ceva trebuie să fi efectuat învăţarea care le-a dat naştere. [4]Iar lucrul acesta nu poate fi explicat de niciunul dintre cele două puncte de vedere. [5]Principalul avantaj al trecerii de la primul la al doilea este acela că ai participat cumva la alegere prin propria ta decizie. [6]Dar acest avantaj se plăteşte cu o pierdere aproape egală, căci ţi se impută acum vina pentru ce e fratele tău. [7]Şi trebuie să îi împărtăşeşti vinovăţia, pentru că ai ales-o pentru el după asemănarea alei tale. [8]În timp ce înainte numai el era perfid, acum trebuie să fii condamnat odată cu el.

14. Conceptul de sine a fost întotdeauna marea preocupare a lumii. [2]Şi fiecare crede că trebuie să găsească răspunsul la enigma sinelui său. [3]Mântuirea poate fi considerată nimic mai mult decât debarasarea de concepte. [4]Ea nu se preocupă de conţinutul minţii, ci de simpla constatare a faptului că gândeşte. [5]Iar ceva ce poate gândi are de ales şi i se poate arăta că diferite gânduri au diferite consecinţe. [6]Aşa că poate învăţa că toate gândurile ei reflectă deruta profundă pe care o simte despre cum a fost făcută şi ce este. [7]Şi vag pare conceptul de sine să răspundă ce nu ştie nici el.

15. Să nu îţi cauţi Sinele în simboluri. [2]Nu poate exista concept care să reprezinte ceea ce eşti. [3]Ce contează ce concept accepţi cât timp percepi un sine care interacţionează cu răul şi reacţionează la lucruri haine? [4]Conceptul tău de sine va rămâne mereu ceva complet lipsit de înţeles. [5]Şi nu vei percepe că nu poţi interacţiona decât cu tine însuţi. [6]Perceperea unei lumi vinovate e doar indiciul că învăţarea ţi-a fost dirijată de lume şi o vezi cum te vezi pe tine însuţi. [7]Conceptul de sine cuprinde tot ce vezi, şi nimic nu rămâne în afara acestei percepţii. [8]Dacă te poate răni ceva, îţi vezi zugrăvite dorinţele secrete. [9]Nimic mai mult. [10]Şi, în suferinţa ta de orice fel, îţi vezi propria dorinţă ascunsă de-a ucide.

16. Îţi vei croi multe concepte de sine pe parcursul învăţării. [2]Fiecare în parte va arăta schimbările petrecute în propriile tale relaţii, pe măsură ce îţi schimbi percepţia de sine. [3]Va apărea o oarecare stare de derută de fiecare dată când are loc o schimbare, dar să fii recunoscător că învăţătura lumii îşi slăbeşte încleştarea în care ţi-a prins mintea. [4]Fii încredinţat şi fericit că, în sfârşit, va trece şi că îţi va lăsa mintea în pace. [5]Rolul de acuzator va apărea în multe locuri şi în multe forme. [6]Şi fiecare va părea să te acuze. [7]Dar să nu te temi că nu se va desface.

17. Lumea nu îţi poate preda imagini de sine dacă nu vrei să le înveţi. [2]Va veni o vreme când vor trece imaginile toate şi vei vedea că nu ştii ce eşti. [3]Tocmai în această minte nepecetluită şi deschisă revine adevărul, nestingherit şi neîngrădit. [4]Acolo unde s-au lepădat conceptele de sine, adevărul e revelat exact aşa cum este. [5]Când se va pune fiece concept sub semnul îndoielii şi al întrebării, şi se va recunoaşte că nu e făcut pe baza unor ipoteze rezistente la lumină, atunci adevărul va fi liber să intre în sanctuarul său, curat şi lipsit de vinovăţie. [6]Nu există afirmaţie mai înfricoşătoare pentru lume decât:

> [7]*Nu ştiu ce lucru sunt şi, de aceea, nu ştiu ce fac,*
> *nici unde sunt, nici cum să văd lumea şi nici cum*
> *să mă văd pe mine însumi.*

[8]Însă în această învăţătură se naşte mântuirea. [9]Şi Ce eşti îţi va vorbi de Sine Însuşi.

VI. Recunoaşterea spiritului

1. Fie vezi trupul, fie recunoşti spiritul. [2]Nu există compromis între aceste două variante. [3]Dacă una e reală, cealaltă trebuie să fie falsă,

căci realul își neagă opusul. [4]Nu există altă opțiune în viziune decât asta. [5]Ce decizi în această privință determină tot ce vezi, ce socotești real și iei de bun. [6]De această unică opțiune depinde toată lumea ta, căci aici ai stabilit ce ești, trup sau spirit, potrivit propriei convingeri. [7]Dacă alegi trupul, nu vei scăpa niciodată de el ca propria ta realitate, căci ai ales că vrei să fie așa. [8]Alege însă spiritul, și tot Cerul se apleacă să îți atingă ochii și să îți binecuvânteze sfânta privire, ca să nu mai vezi lumea trupurilor decât pentru a vindeca, a alina și a binecuvânta.

2. Mântuirea e desfacere. [2]Dacă alegi să vezi trupul, vezi o lume a separării, a lucrurilor neconectate și a întâmplărilor ce nu au niciun sens. [3]Unul apare și dispare în moarte; altul e sortit să sufere și să piardă. [4]Și nimeni nu e exact cum a fost cu o clipă mai înainte, nici nu va fi peste o clipă cum e acum. [5]Cine poate avea încredere unde vede atâta schimbare, căci cine merită prețuire dacă nu e decât pulbere și praf? [6]Mântuirea e desfacerea tuturor acestor lucruri. [7]Căci constanța apare în privirea celor ai căror ochi au fost eliberați prin mântuire să nu se mai uite la prețul păstrării vinovăției, căci au ales să se lepede în schimb de ea.

3. Mântuirea nu cere să vezi spiritul și să nu percepi trupul. [2]Ci cere, pur și simplu, ca aceasta să fie opțiunea ta. [3]Căci poți să vezi trupul fără niciun ajutor, dar nu înțelegi cum să vezi o lume independentă de acesta. [4]Mântuirea va desface lumea ta și te va lăsa să vezi o altă lume pe care ochii tăi nu ar putea să o găsească niciodată. [5]Să nu te preocupe cum se poate așa ceva. [6]Nu înțelegi cum de-a venit să îți întâlnească ochii tot ce vezi. [7]Căci, dacă ai înțelege, ar fi dispărut. [8]Vălul ignoranței e tras peste rău și bine, și trebuie să treci de el ca să dispară amândouă, așa încât percepția să nu mai găsească unde să se ascundă. [9]Cum se face asta? [10]Nu se face absolut deloc. [11]Ce poate să mai trebuiască să se facă în universul creat de Dumnezeu?

4. Numai într-o stare de aroganță ai putea concepe că trebuie să faci evidentă calea ce duce la Cer. [2]Ți s-au dat mijloacele să vezi lumea care o va înlocui pe cea pe care ai făcut-o. [3]Facă-se voia ta! [4]În Cer ca și pe pământ asta e pe veci adevărat. [5]Nu contează unde crezi că ești, nici care crezi că trebuie să fie în realitate adevărul despre tine. [6]Nu are importanță ce vezi, nici ce alegi să simți sau să gândești sau să dorești. [7]Căci Dumnezeu Însuși a spus: „Facă-se voia ta". [8]Și ți se face în consecință.

5. Tu, care crezi că poți alege să îl vezi pe Fiul lui Dumnezeu așa cum vrei să fie, nu uita că niciunul dintre conceptele tale de sine nu se va împotrivi adevărului despre ce ești. [2]Desfacerea adevărului ar fi imposibilă. [3]Dar conceptele nu sunt greu de schimbat. [4]O singură viziune, clar văzută, care nu corespunde tabloului după cum a

fost perceput odinioară, va schimba lumea pentru ochi care învață să vadă, căci s-a schimbat conceptul de sine.

6. Ești invulnerabil? [2]Atunci lumea e inofensivă în ochii tăi. [3]Ierți? [4]Atunci lumea e iertătoare, căci i-ai iertat greșelile, așa că te privește cu ochi care văd ca ai tăi. [5]Ești trup? [6]Atunci lumea întreagă îți pare primejdioasă și pusă pe omor. [7]Ești spirit, fără de moarte, fără perspectiva stricăciunii și fără pata păcatului asupra ta? [8]Atunci lumea îți apare stabilă, întru totul demnă de încrederea ta; un loc fericit în care să te odihnești o vreme, unde nimic nu trebuie să fie de temut, ci numai de iubit. [9]Cine le este nebine-venit celor buni la inimă? [10]Și ce i-ar putea răni pe cei cu adevărat inocenți?

7. Facă-se voia ta, sfinte copil al lui Dumnezeu. [2]Nu contează dacă te crezi în Cer sau pe pământ. [3]Ce voiește Tatăl tău de la tine nu se poate schimba niciodată. [4]Adevărul din tine rămâne luminos ca o stea, pur ca lumina, inocent ca însăși iubirea. [5]Iar tu *meriți* să se facă voia ta!

VII. Viziunea mântuitorului

1. Învățarea e schimbare. [2]Mântuirea nu urmărește să folosească un mijloc încă prea străin de gândirea ta să fie util, nici să facă genul de schimbări pe care nu l-ai putea recunoaște. [3]Conceptele sunt necesare cât timp durează percepția, iar schimbarea conceptelor e sarcina mântuirii. [4]Căci trebuie să lucreze cu contraste, și nu cu adevărul, care nu are opus și nu se poate schimba. [5]În conceptele acestei lumi, cei vinovați sunt „răi"; cei „buni" sunt inocenți. [6]Și nu e nimeni aici care să nu dețină un concept de sine în care își pune la socoteală cele „bune" ca să i se ierte cele „rele". [7]Și nu se încrede în „binele" din nimeni, crezând că „răul" trebuie să se ascundă dedesubt. [8]Acest concept scoate în evidență perfidia, iar încrederea devine imposibilă. [9]Și nu se poate schimba cât timp percepi „răul" în tine.

2. Nu îți vei putea recunoaște gândurile „rele" cât timp vezi valoare în atac. [2]Le vei percepe uneori, dar nu vei vedea că sunt lipsite de înțeles. [3]Așa că vin în formă înfricoșătoare, cu conținutul încă tăinuit, să îți zdruncine sărmanul concept de sine și să îl înnegrească cu încă o „crimă". [4]Nu îți poți da propria inocență, pentru că ești prea derutat în privința ta. [5]Dar, dacă un *singur* frate s-ar întâmpla să îți apară întru totul vrednic de iertare, atunci conceptul tău de sine e total schimbat. [6]Gândurile „rele" ți s-au iertat odată cu ale lui, pentru că le-ai lăsat pe toate să nu te afecteze. [7]Nu mai alegi să fii semnul răului și al vinei din el. [8]Și, acordând încredere binelui din

el, o acorzi binelui din tine.

3. În plan conceptual, aşa îl vezi mai mult decât un simplu trup, căci binele nu e niciodată ce pare a fi trupul. [2]Faptele trupului sunt percepute ca venind dintr-o parte „mai josnică" a ta, şi deci a fratelui tău deopotrivă. [3]Prin concentrarea ta asupra binelui din el, trupul devine tot mai nepersistent în ochii tăi şi îl vei vedea, în final, doar ca o simplă umbră ce înconjoară binele. [4]Şi tot acesta va fi şi conceptul tău de sine, când vei ajunge în lumea de dincolo de ce pot oferi vederii tale ochii tăi, de unii singuri. [5]Căci nu vei interpreta ce vezi fără Ajutorul dat de Dumnezeu. [6]Iar, în felul Lui de a vedea, *există* o altă lume.

4. Tu trăieşti în lumea aceea la fel de mult ca în aceasta. [2]Căci ambele sunt concepte de sine, care pot fi schimbate între ele, dar nu pot fi deţinute niciodată împreună. [3]Contrastul e cu mult mai mare decât crezi, căci vei îndrăgi acest concept de sine, pentru că nu a fost făcut numai pentru tine. [4]Născut ca dar pentru cineva neperceput a fi tu însuţi, acesta ţi s-a dat. [5]Căci iertarea ta, oferită lui, a fost acceptată acum pentru amândoi.

5. Să crezi în cel ce merge cu tine, ca să ţi se schimbe înfricoşătorul concept de sine. [2]Şi uită-te la binele din el, ca să nu te înspăimânte gândurile tale de „rău", căci nu îţi împiedică vederea lui. [3]Tot ce cere acest salt e să fii dispus să aibă loc această schimbare fericită. [4]Nu ţi se cere mai mult de atât. [5]În numele ei, ţine minte ce ţi-a adus în urma lui conceptul de sine pe care îl deţii acum şi primeşte cu bucurie contrastul voios ce ţi se oferă. [6]Întinde-ţi mâna să primeşti darul iertării blânde pe care îl oferi celui ce are exact aceeaşi nevoie de el ca tine. [7]Şi lasă-ţi crudul concept de sine să se preschimbe într-unul care aduce pacea lui Dumnezeu.

6. Conceptul de sine pe care îl deţii acum îţi garantează că funcţia pe care o ai aici va rămâne de-a pururi neîmplinită şi nefăcută. [2]Aşa că te osândeşte la o senzaţie chinuitoare de profundă depresie şi zădărnicie. [3]Acesta însă nu trebuie să fie fix, dacă nu cumva alegi să îl ţii fără speranţa vreunei schimbări, static şi tainic în mintea ta. [4]Dă-I-l în schimb Celui Ce înţelege schimbările de care are nevoie acesta pentru a-l lăsa să îndeplinească funcţia ce ţi s-a dat de a-ţi aduce pace, să poţi oferi pace ca să o ai. [5]Ai alternative de folosit în minte şi poţi să te vezi altfel. [6]Nu ai prefera să te vezi necesar la mântuirea lumii, în loc de-a te vedea duşmanul mântuirii?

7. Conceptul de sine stă ca un scut, o baricadă mută în faţa adevărului, ascunzându-l de privirea ta. [2]Toate lucrurile pe care le vezi sunt imagini, căci le priveşti ca printr-o barieră care îţi înceţoşează văzul şi îţi deformează vederea, să nu vezi nimic cu claritate. [3]Lumina e oprită de la tot ce vezi. [4]În cel mai bun caz, întrezăreşti um-

bra a ce se află dincolo. [5]În cel mai rău, priveşti doar întunericul şi percepi închipuirile îngrozite ce decurg din gânduri şi din concepte vinovate, născute din frică. [6]Şi atunci ce vezi e iadul, căci frica *este* iadul. [7]Tot ce ţi-e dat e ca să te eliberezi: vederea, viziunea şi Călăuza lăuntrică, toate te scot din iad cu cei pe care îi iubeşti alături, şi universul alăturea de ei.

8. Priveşte rolul pe care îl ai în univers! [2]Domnul Iubirii şi al vieţii i-a încredinţat fiecărui crâmpei de creaţie adevărată toată mântuirea de jalea iadului. [3]Şi fiecăruia în parte i-a îngăduit harul de-a fi un mântuitor al celor sfinţi lăsaţi în special în grija lui. [4]Iată ce învaţă fiecare când pentru prima oară îşi priveşte un frate cum se priveşte şi pe el, şi îşi vede oglinda în acest frate. [5]Aşa îşi leapădă conceptul de sine, căci nimic nu stă între privirea lui şi ce priveşte, să judece ce vede. [6]Şi, în această singură viziune, vede faţa lui Cristos şi înţelege că îi priveşte pe toţi aşa cum o vede pe aceasta. [7]Căci e lumină unde era odinioară întuneric şi i s-a luat vălul de pe ochi.

9. Vălul peste faţa lui Cristos, frica de Dumnezeu şi de mântuire, iubirea pentru vinovăţie şi moarte, toate sunt nume diferite pentru o singură greşeală: aceea că există un spaţiu între tine şi fratele tău, separaţi de iluzia ta de sine, care te ţine la distanţă de el şi pe el departe de tine. [2]Sabia judecăţii e arma pe care o dai iluziei tale de sine, să lupte să ţină neocupat de iubire spaţiul ce îţi ţine fratele la distanţă. [3]Dar, cât timp ai această sabie, trebuie să te percepi ca trup, căci separarea de care eşti legat te împiedică să îl vezi pe cel ce ţine oglinda spre un alt mod de-a vedea ce este el, şi deci ce trebuie să fii.

10. Ce e ispita decât dorinţa de-a sta în iad şi jale? [2]Şi la ce ar putea da naştere decât la o imagine de sine care poate fi jalnică, şi rămâne în iad şi chin? [3]Cine a învăţat să nu îşi vadă fratele în felul acesta s-a mântuit şi este, prin urmare, un mântuitor pentru ceilalţi. [4]Dumnezeu i-a încredinţat fiecăruia pe toţi, căci un mântuitor parţial ar fi el însuşi mântuit doar parţial. [5]Preasfinţii pe care ţi i-a dat Dumnezeu să îi mântuieşti sunt toţi cei pe care îi întâlneşti sau priveşti, fără să ştii cine sunt; toţi cei pe care i-ai văzut o clipă şi i-ai uitat, cei pe care i-ai cunoscut cu mult timp în urmă şi cei pe care urmează să îi întâlneşti, cei neamintiţi şi cei încă nenăscuţi. [6]Căci Dumnezeu ţi l-a dat pe Fiul Lui să îl mântuieşti de fiece concept pe care l-a deţinut vreodată.

11. Dar, cât timp doreşti să stai în iad, cum poţi să fii mântuitorul Fiului lui Dumnezeu? [2]Cum să îi cunoşti sfinţenia cât timp îl vezi separat de a ta? [3]Căci sfinţenia se vede cu ochi sfinţi care privesc inocenţa lăuntrică şi se aşteaptă, de aceea, să o vadă peste tot. [4]Aşa că o trezesc în toţi pe care îi privesc, să fie fiecare ce se aşteaptă de la

el. [5]Aceasta e viziunea mântuitorului: să îşi vadă inocenţa în toţi pe care îi priveşte şi să îşi vadă mântuirea peste tot. [6]El nu ţine concepte de sine între ochii lui calmi, deschişi şi ce vede. [7]Ci aduce lumina la tot ce priveşte, să vadă totul cum este cu adevărat.

12. Indiferent ce formă pare să ia ispita, ea nu reflectă decât dorinţa de-a fi un sine ce nu eşti. [2]Şi din această dorinţă se naşte un concept care te învaţă că eşti lucrul care doreşti să fii. [3]El va rămâne conceptul tău de sine până nu mai îndrăgeşti dorinţa ce i-a dat naştere. [4]Dar, câtă vreme ţii la ea, îţi vei vedea fratele sub înfăţişarea sinelui al cărui chip a fost zămislit din tine de dorinţa ta. [5]Căci vederea, neavând puterea de-a crea, poate doar să reprezinte o dorinţă. [6]Dar poate să privească cu iubire sau cu ură, în funcţie de o decizie foarte simplă: vrei să te uneşti cu ce vezi sau vrei să te ţii desprins şi separat.

13. Viziunea mântuitorului e la fel de inocentă de ce e fratele tău pe cât e de liberă de orice judecată emisă la adresa ta. [2]Ea nu vede niciun trecut în nimeni. [3]Aşa că e în slujba unei minţi total deschise, neumbrite de vechi concepte şi pregătite să vadă doar ce conţine prezentul. [4]Ea nu poate judeca pentru că nu cunoaşte. [5]Şi, recunoscând lucrul acesta, ea doar întreabă: „Ce înţeles are ce văd?" [6]Apoi i se răspunde. [7]Şi uşa se ţine deschisă, ca faţa lui Cristos să îşi răsfrângă strălucirea asupra celui care cere, cu inocenţă, să străpungă cu privirea vălul vechilor idei şi al străvechilor concepte deţinute atât de mult şi îndrăgite împotriva viziunii lui Cristos din tine.

14. Fii vigilent, aşadar, la ispită, ţinând minte că nu e decât o dorinţă, dementă şi fără noimă, de-a face din tine un lucru ce nu eşti. [2]Gândeşte-te şi ce lucru vrei să fii în schimb. [3]E un lucru al nebuniei, al durerii şi al morţii; un lucru al perfidiei şi al disperării negre, al viselor eşuate şi al singurei speranţe rămase – de-a muri şi de-a pune capăt visului fricii. [4]*Aceasta* e ispita, şi nimic mai mult de-atât. [5]Poate fi greu să *nu* o alegi? [6]Gândeşte-te ce e ispita şi vezi adevăratele alternative între care alegi. [7]Nu sunt decât două. [8]Să nu te inducă în eroare ceea ce apare ca mai multe opţiuni. [9]Există iad sau Cer, şi din acestea două alegi numai una.

15. Nu lăsa lumina lumii, care ţi-a fost dată, să rămână ascunsă lumii. [2]Ea are nevoie de lumină, căci e cât se poate de întunecată, iar oamenii disperă pentru că li se refuză viziunea mântuitorului şi ce văd e moarte. [3]Mântuitorul lor stă şi îi priveşte cu ochi nedeschişi, necunoscând şi necunoscut. [4]Şi nu pot să vadă până nu îi priveşte cu ochi văzători şi nu le oferă iertare cu ai săi. [5]Poţi tu, cel căruia Dumnezeu îi spune: „Eliberează-Mi Fiul!", să fii ispitit să nu asculţi, când înveţi că tu eşti cel pentru care cere eliberare? [6]Ce altceva îşi propune să predea cursul acesta? [7]Şi ce altceva ai de învăţat?

VIII. Mai alege o dată

1. Ispita, în toate formele ei, indiferent unde apare, vrea să predea o singură lecţie. [2]Vrea să îl convingă pe preasfântul Fiu al lui Dumnezeu că e un trup, născut în ceva ce trebuie să moară, incapabil să scape de fragilitatea acestuia şi constrâns de ce îi comandă să simtă acesta. [3]Trupul îi stabileşte limitele la ce poate face: forţa trupului e singura lui putere, iar priceperea lui nu poate depăşi mica sferă de cuprindere a trupului. [4]Oare ai fi aşa ceva dacă ţi-ar apărea Cristos în toată slava Lui şi ţi-ar cere următorul lucru:

> [5]*Mai alege o dată dacă vrei să îţi iei locul printre mântuitorii lumii sau vrei să rămâi în iad şi să îţi ţii acolo fraţii.*

[6]Căci El *chiar* a sosit şi *chiar* îţi cere acest lucru.

2. Cum faci alegerea? [2]Ce uşor ţi se poate explica! [3]Tu alegi întotdeauna între slăbiciunea ta şi puterea lui Cristos din tine. [4]Şi ce alegi e ce consideri real. [5]Pur şi simplu, nefolosind niciodată slăbiciunea pentru a te călăuzi în ce faci, nu îi dai putere. [6]Şi tot ce faci laşi în grija luminii lui Cristos din tine. [7]Căci I-ai adus slăbiciunea ta, iar El ţi-a dat în schimb puterea Lui.

3. Încercările nu sunt decât lecţii pe care nu ai reuşit să le înveţi, prezentate din nou, aşa încât, unde ai ales greşit mai înainte, să poţi alege acum ceva mai bun şi să scapi astfel de toată durerea pe care ţi-a adus-o ce ai ales mai înainte. [2]În toate dificultăţile, frământările şi nedumeririle tale, Cristos te cheamă şi îţi spune blând: „Frate, mai alege o dată". [3]Nu vrea să lase nevindecată nicio sursă de durere, nicio imagine care să tăinuiască adevărul. [4]Vrea să înlăture toată jalea de la tine, cel creat de Dumnezeu ca altar închinat bucuriei. [5]Nu vrea să te lase fără mângâiere, singur în vise de iad, ci vrea să îţi elibereze mintea de toate câte îţi ascund faţa Lui. [6]Sfinţenia Lui este a ta pentru că El e singura forţă reală din tine. [7]Puterea Lui este a ta pentru că El e Sinele creat de Dumnezeu ca unicul Său Fiu.

4. Imaginile pe care le faci tu nu pot birui ce vrea Dumnezeu Însuşi să fii. [2]Să nu te temi de ispită niciodată, ci vezi în ea ce e: încă o ocazie de-a mai alege o dată, şi de-a lăsa puterea lui Cristos să biruie în fiecare împrejurare şi în fiecare loc în care ţi-ai ridicat odinioară o imagine de sine. [3]Căci toate câte par să îţi ascundă faţa lui Cristos sunt neputincioase în faţa măreţiei Lui şi dispar din faţa sfintei Lui vederi. [4]Mântuitorii lumii, care văd ca El, sunt pur şi simplu cei care aleg puterea Lui în locul propriei lor slăbiciuni, văzute separat de El. [5]Ei vor izbăvi lumea, căci sunt uniţi în toată puterea pe care o are Voia lui Dumnezeu. [6]Şi ce voiesc ei e numai ce voieşte El.

5. Învață, așadar, fericita deprindere de a răspunde cu următoarele cuvinte la toată ispita de-a te percepe jalnic și slab:

> [2]*Sunt așa cum m-a creat Dumnezeu.* [3]*Fiul Lui nu poate suferi.* [4]*Iar eu **sunt** Fiul Lui.*

[5]Așa inviți puterea lui Cristos să triumfe, înlocuind toată slăbiciunea cu puterea infailibilă ce vine de la Dumnezeu. [6]Și atunci miracolele sunt la fel de firești cum au părut să fie frica și agonia înainte de alegerea sfințeniei. [7]Căci, în alegerea aceasta, distincțiile false dispar, alternativele iluzorii se dau la o parte și nimic nu mai rămâne să conturbe adevărul.

6. *Ești* așa cum te-a creat Dumnezeu, și tot așa e fiece făptură pe care o privești, indiferent de imaginile pe care le vezi. [2]Ce vezi ca boală și durere, slăbiciune, suferință și pierdere nu e decât ispita de-a te percepe lipsit de apărare și în iad. [3]Nu îi ceda, și vei vedea că toată durerea, în fiecare formă, oriunde se ivește, dispare pur și simplu ca pâclele în soare. [4]A venit un miracol să îl vindece pe Fiul lui Dumnezeu și să închidă ușa în fața viselor lui de slăbiciune, lăsând drum liber mântuirii și eliberării lui. [5]Mai alege o dată ce vrei să fie el, ținând minte că fiecare alegere pe care o faci stabilește propria ta identitate așa cum o vei vedea și vei crede că este.

7. Nu îmi refuza micul dar pe care ți-l cer, când îți pun la picioare în schimb pacea lui Dumnezeu, și puterea de-a le aduce această pace tuturor celor ce cutreieră pământul incerți, singuri și într-o permanentă frică. [2]Căci ți-e dat să te unești cu fiecare și, prin Cristosul din tine, să îi iei vălul de pe ochi și să îl lași să Îl vadă pe Cristos în el însuși.

8. Frații mei întru mântuire, auziți-mi vocea și ascultați-mi vorbele! [2]Nu cer decât propria voastră eliberare. [3]Nu e loc de iad într-o lume a cărei minunăție poate fi atât de intensă și de cuprinzătoare, încât e doar un pas de la ea la Cer. [4]Ochilor voștri obosiți le aduc viziunea unei alte lumi, atât de nouă, de curată și de proaspătă, încât veți uita de durerea și necazul pe care le-ați văzut mai înainte. [5]Dar e o viziune pe care trebuie să o împărtășiți cu toți pe care îi vedeți, pentru că altfel nu o veți vedea. [6]Darul acesta vi-l însușiți dându-l. [7]Iar Dumnezeu, cu bunătate drăgăstoasă, vi l-a menit.

9. Să ne bucurăm că putem cutreiera lumea și că putem găsi atât de multe ocazii de-a percepe încă o situație în care darul lui Dumnezeu poate fi recunoscut din nou ca al nostru! [2]Așa vor dispărea toate vestigiile iadului, păcatele secrete și urile ascunse. [3]Și toată minunăția pe care au ascuns-o se va înfățișa privirii noastre ca pajiștile Cerului, să ne ridice deasupra drumurilor spinoase pe care le-am străbătut

înainte de ivirea lui Cristos. [4]Ascultați-mă, fraților, auziți-mă și alăturați-vă mie. [5]Dumnezeu a menit să nu pot chema în zadar și rămân mulțumit în certitudinea Sa. [6]Căci *veți* auzi și *veți* alege din nou. [7]Și, prin această alegere, se eliberează fiecare.

10. Îți mulțumesc, Tată, pentru sfinții aceștia care sunt frații mei și, totodată, Fiii Tăi. [2]Credința mea în ei este a Ta. [3]Sunt la fel de sigur că vor veni la mine pe cât ești Tu de sigur de ce sunt și vor fi întotdeauna. [4]Vor accepta darul pe care li-l ofer, pentru că mi l-ai dat pentru ei. [5]Și, așa cum eu nu vreau să fac decât Voia Ta preasfântă, tot așa vor alege și ei. [6]Aduc mulțumiri pentru ei. [7]Cântecul mântuirii va răsuna prin toată lumea la fiecare alegere făcută de ei. [8]Căci ne-am unit în scop și sfârșitul iadului e aproape.

11. Mâna mea se întinde să întâmpine cu bucurie fiecare frate care vrea să depășească ispita alături de mine și își îndreaptă privirea, cu hotărâre fermă, spre lumina ce se răsfrânge dincolo de ea, cu desăvârșită constanță. [2]Dă-mi-i pe ai mei, căci ei Îți aparțin. [3]Poți oare să dai greș în ce e doar Voia Ta? [4]Îți aduc mulțumiri pentru ce sunt frații mei. [5]Și, pe măsură ce alege să mi se alăture fiecare, cântecul de mulțumire de la pământ la Cer crește din frânturi de melodie, mici și răzlețe, într-un singur cor în care se prind toți și toate câte sunt într-o lume izbăvită de iad, aducându-Ți mulțumiri.

12. Și acum spunem „Amin". [2]Căci a venit Cristos să stea în sălașul stabilit de Tine înainte de existența timpului, în calmă veșnicie. [3]Călătoria se încheie, sfârșindu-se în locul unde a început. [4]Și nu rămâne de ea nicio urmă. [5]Nu se dă credință niciunei iluzii și nu mai rămâne nicio pată de întuneric să ascundă fața lui Cristos de cineva. [6]Se face Voia Ta, pe deplin și cu desăvârșire, și toată creația Te recunoaște și Te cunoaște ca singura Sursă pe care o are. [7]Clară în asemănarea Ta, lumina se răsfrânge din tot ce viețuiește și mișcă în Tine. [8]Căci am ajuns unde suntem una cu toții, și suntem acasă, unde vrei Tu să fim.